

Giới thiệu Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng

Nếu như người nghĩ rằng người là bằng hữu của hắn thì sẽ không bị hắn lợi dụng. Hắn chỉ là một kẻ giả dối không hơn không kém. Hắn lừa bằng hữu, lừa người thân, lừa thiên hạ... và ngay cả bản thân hắn cũng bị chính hắn lừa.

Hệ thống tu luyện Tiên tộc:

Linh Hậu (Phàm Tiên, Kết Phù, Địa Tiên)

Linh Tiên

Thiên Tiên

Cửu Thiên Huyền Tiên

La Thiên Thượng Tiên

Đại La Kim Tiên

Tiên Vương

Tiên Quân

Tiên Đế

Nhân Tôn

Địa Tôn

Thiên Tôn.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Kẻ hủy diệt

Vù vù...

Con gió chẳng biết từ đâu xuất hiện, cuốn theo bụi bặm nhẹ nhàng thổi qua phiên không gian đang dần sụp đổ này, trong con gió có mang theo tư vị máu tanh, âm trầm và chết chóc. Nơi đây từng là một nơi cực kỳ phồn vinh, giữa đầu lên trời thấy vô số tiên giả, nhìn xuống đại địa có vô số linh thú gầm thét chấn động mặt đất, chính là Trung vực Bàn Cổ Đại Thế Giới.

Nhưng những điều đó, tất cả chỉ còn là hồi ức trong quá khứ. Hiện tại Bàn Cổ Đại Thế Giới đã biến thành một mảnh phế địa tiêu điều, hơi thở tang thương âm trầm lặng đọng lại. Bầu trời xanh tồn tại thiên địa pháp tắc, đã từng là có một tòa tiên cung lơ lửng giữa không trung thống trị Tam giới, thế nhưng bây giờ nó không còn ở đó nữa, mà bầu trời với lực lượng bí ẩn và không kém phần tuyệt đẹp đó đã biến mất, thay bằng những cái hố đen chết chóc tràn ngập hơi thở tử vong, lõi điện trắng đen bên trong cứ không ngừng lóe lên, bắn ra những tia lửa hủy diệt đáng sợ.

Không gian có vô số khe nứt, khe không gian ngắn nhất cũng đã đến năm sáu chục mét, còn dài nhất thì đến tận ngàn mét. Bên trong khe không gian tồn tại những pháp tắc hỗn loạn, một khi đụng phải, tiên giả từ Nhân Tôn trở xuống hoàn toàn không có cơ hội sống sót. Thậm chí dù là Nhân Tôn một khi chạm phải loại pháp tắc hỗn loạn này, tỷ lệ chết cũng lên đến bảy phần. Khe không gian rất nguy hiểm, tại Đại Thiên Thế Giới trừ khi các vị đại tôn giao chiến với nhau mới xuất hiện, mà cho dù xuất hiện thì cũng chỉ là những khe rãnh rất nhỏ chứ không có giống như bây giờ ngập tràn khe không gian khủng bố thế này.

Mà chẳng riêng gì Bàn Cổ Đại Thế Giới, những vực giới khác, từ Đông Hải Thiên Giới sang đến Tây Vực Thiên Giới; từ Nam Ly Thiên Giới cho đến Bắc Hoang Thiên Giới, nơi đâu cũng là một mảnh hoang tàn, nhiều nơi bị hủy diệt đến nỗi tan biến vào khoảng không. Mặt đất như bị xé ra làm ngàn mảnh, đâu những hoang thú hung hãn, đâu những tiên giả, vu nhân, yêu tộc... uy chấn bát phương, tất cả đều phải co cụm khép nép trước một cỗ sức mạnh của thần linh.

Những con gió thổi, những cơn mưa nặng hạt phủ xuống, hay những tiếng sấm nổ rung trời... nhưng không hiểu sao lại chẳng có lấy một loại âm thanh nào. Dường như sự sống đã không còn tồn tại nữa, khắp nơi có vô số thi thể bị tàn phá, xương cốt trắng xóa phủ đầy một vùng. Nhìn những cỗ thi thể

đề lên nhau kia như thể vô biên vô hạn, hợp thành một hình ảnh làm cho người ta nhìn thấy mà tâm thần hoảng sợ.

Vẫn có những sinh linh còn sống, chỉ là hơi thở yếu ớt, khỏe miệng mấp máy như đang kêu rên, than thở gì đó, chỉ là không hiểu sao lại chẳng thể phát ra âm thanh gì. Nói chính xác hơn thì là phiên không gian này không cho phép xuất hiện bất kỳ một loại âm thanh, ngoại trừ tiếng nói của kẻ tạo ra thảm cảnh thê lương này.

Chúng sinh linh trong đôi mắt sợ hãi nhìn lên khoảng trời kia, một khoảng không rộng lớn nhưng lại âm đậm tuyệt vọng, thế giới trở nên vô sắc, âm thanh tiếng động đều biến mất, chỉ còn lại một sự tĩnh mịch im ắng đến đáng sợ.

Hư không chiếm trong hỗn loạn, thế giới trở nên âm đậm hay Đại Thiên Thế Giới sụp đổ, tất cả chỉ bởi sự xuất hiện của một người. Nơi hắn đi qua là thi sơn huyết hải, là sự hủy diệt khủng khiếp.

Kẻ này hai mươi ngàn nguyên hội (*) lần đầu xuất hiện, hắn hủy diệt Thần Thiết Môn – dù chỉ là một tiểu tiên môn nho nhỏ, thế nhưng đã danh chấn một phương.

Lần thứ hai xuất hiện là mười ba ngàn nguyên hội, hắn một mình một kiếm đến Linh Đài phái – một tiên môn phụ thuộc thập đại tiên môn Côn Luân. Khi ấy, tu vi của hắn chỉ mới là Đại La Huyền Tiên, nhưng lại trăm sát gần một trăm Đại La Kim Tiên.

Lần thứ tư xuất hiện, thời điểm mười ngàn nguyên hội, hắn tiếp tục hủy diệt một thế lực nữa. Thế lực đó nổi danh yêu tộc – Thiên Sư nhất tộc. Dòng chính mạch Thiên Sư nhất tộc từ sau thời điểm đó hoàn toàn bị tuyệt diệt. Hắn lúc này có tu vi Đại La Kim Tiên.

Lần thứ năm xuất hiện, cách hiện tại ba ngàn nguyên hội, hắn lại xuất hiện. Một trong bảy đại môn tả phái – Nhật Nguyệt Thần Giáo bị hắn truy cùng diệt tận, chương giáo Mộng Mãnh Thu bị hắn chém đầu đặt ngay trên đỉnh thánh địa Nhật Nguyệt. Ngày hôm đó Nhật Nguyệt Thần Giáo biến mất khỏi Đại Thiên Thế Giới, còn hắn thì lại biến mất, biệt vô âm tính.

Cho đến lần tiếp theo xuất hiện, cách thời gian lúc này mười vạn năm, hắn đã trở thành Thiên Tôn, kiếm trên tay nhún chìm trên dưới Bồng Lai. Vốn Bồng Lai là một trong thập đại tiên môn, được hậu thuẫn vững chắc bởi Thiên Đình, nhưng Thiên Đình lại không viện trợ kịp, rốt cuộc Bồng Lai không cách nào cản nổi, buộc phải để cho hắn tiến vào Quy Khư tuyệt cảnh.

Quy Khư tuyệt cảnh vốn là cánh cổng để tiến vào không gian khác, không gian dành cho người chết, được biết đến với cái tên Vô Biên Ngục Giới.

Hắn tại Vô Biên Ngục Giới điên cuồng phá hủy mọi thứ, Ngục Giới chỉ chủ là Diêm La bởi vì ngăn cản hắn mà vạn kiếp bất phục, một kiếm đập nát Luân Hồi Chi Môn. Không có cánh cổng luân hồi, oán linh nổi loạn muốn thoát khỏi Vô Biên Ngục Giới.

Tình thế khiến cho Ngọc Đế Hạo Thiên buộc phải thỉnh cầu Tam Thanh chi thánh giáng xuống để phong ấn Vô Biên Ngục Giới lại.

Khi kẻ đó đi ra khỏi Vô Biên Ngục Giới, ngay tại Quy Khư có hàng trăm vạn tiên già, yêu tộc, vu nhân... và cả phân thân của Tam Thanh chi thánh nữa bao vây. Hắn một mình đối diện với vô số cường giả tại Đại Thiên Thế Giới, đại chiến trong vòng mây thẳng trời, chém giết vô số kẻ địch, khiến cho Quy Khư máu chảy thành dòng, xác chết chất thành núi cao. Nhưng rốt cuộc hắn vẫn bị phong ấn, giam giữ ngay bên trong Vô Biên Ngục Giới.

Đó chưa phải là tất cả, bởi vì hắn còn xuất hiện một lần nữa. Lần xuất hiện cuối cùng của hắn, chính là thời điểm hiện tại.

Khi hắn phá vỡ Quy Khư đi ra thì cũng là lúc thế giới chìm trong sự âm đậm vô sắc. Hắn đứng trên bầu trời, khí thế uy phong凛冽, quân lâm chúng sinh, một loại khí chất cô độc vô tình xuất hiện trên người, tang thương năm tháng đeo bám, mái tóc đen bay phất phơ, cơn gió nhẹ thổi qua gương mặt tuấn tú nhưng lạnh lùng, hai hàng chân mày sắc bén như hai lưỡi kiếm, mũi cao môi mỏng, đặc biệt là đôi mắt của hắn. Trong thế giới âm đậm vô sắc này, đôi mắt của hắn lại rực sáng một màu tím huyền ảo tuyệt đẹp, đôi mắt như thu cả tinh không vũ trụ, một cái nhìn thôi cũng làm cho người ta thần hồn điên đảo.

Hắn thân mặc một bộ huyền giáp màu đen, bộ huyền giáp cổ xưa với những dòng chú văn thần bí phát ra uy thế chấn nhiếp. Đằng sau lưng là ba đôi cánh màu đen, trông rất uy vũ, mỗi cánh vỗ cánh là khiến cho không gian vỡ nát. Trên tay cầm thanh kiếm đen dài, sát khí tang thương không ngừng bốc lên, phối hợp với gã ta càng làm tăng lên sự khủng bố, hắn giống như một vị chúa tể có thể tùy ý tiêu diệt thế giới này vậy. Vị chúa tể hủy diệt với cái tên MA KIẾM LANG.

Đôi mắt màu tím như giấu tinh không vào bên trong khẽ nhìn xuống, bên dưới là những Hồng Quân, Nữ Oa, Phục Hy, Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Dương Mi, La Hầu, Phật Tổ Nguyên... đều đang quỳ gối, người nào người nấy máu tươi ướt đầm, thương thế đầy mình, sắc mặt nhợt nhạt, dường như vừa trải qua một cuộc chiến kinh thiên động địa nên mới bị thương nặng đến như vậy. Trong mắt họ là sự khó tin xen lẫn với tuyệt vọng mỗi khi nhìn lên Ma Kiếm Lang lạnh lùng kia.

Trước mặt Ma Kiếm Lang là một gã đàn ông tóc trắng bị mười thanh kiếm đâm xuyên qua, treo lơ lửng trên không trung, tóc trắng rũ xuống khẽ phất phơ trong trận gió bị thương nhẹ thổi qua, người đầy vết thương, lâu lâu lại học máu ra.

Và ở vị trí gần nhất với Ma Kiếm Lang là một gã thanh niên, người này không hề xa lạ gì, chính là một trong mười đệ tử của Long Tinh Hồn. Hắn ta chính là Long Ngọc Huyền, người được gọi là thiên tài xuất chúng nhất Đại Thiên Thế Giới trong vạn năm trở lại đây. Chỉ là bây giờ Long Ngọc Huyền quỳ gối trước mặt Ma Kiếm Lang, áo bào tan tác lộ ra thân thể trắng tuyết nhưng chỉ chút vết thương, đặc biệt vết thương nặng nhất là một thanh kiếm đâm xuyên qua ngực.

Nhìn Long Ngọc Huyền gục xuống, hơi thở đã mất, khí lực đã tận, rõ ràng là Long Ngọc Huyền đã chết.

Tất cả mọi thứ đều thu vào tầm mắt của Ma Kiếm Lang cả, nhưng hắn chẳng quan tâm gì cả, trong thâm tâm của hắn chỉ có một ý niệm duy nhất, đó chính là hủy diệt mọi thứ.

Hắn cầm chặt thanh kiếm lãnh huyết trong tay, từ từ nâng lên, khí thế không gian tự uy, chĩa thẳng mũi kiếm về phía Hồng Quân, đôi môi mỏng nhẹ nhàng cử động, một giọng nói nhàn nhạt nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy rét run, không uy hiếp mà làm người ta sợ hãi từ sâu thẳm thâm tâm:

- Cơ hội cuối cùng cho các ngươi, đỡ một kiếm này, nếu thắng thế giới sẽ phục sinh; thất bại, ta sẽ kéo vạn vật vào cõi vĩnh hằng!

Nói rồi, Ma Kiếm Lang vận chuyển tiên lực, thế giới đang sắp sụp đổ này như cộng hưởng với hắn, không gian rung lên từng cơn, thiên địa như đang sợ hãi bởi vì ý chí hủy diệt của thanh kiếm kia. Khi thanh kiếm ngấm lên thì không gian biến ảo ra hàng trăm vạn thanh kiếm khác, hình dạng không khác gì chủ kiếm, và cả ý chí hủy diệt cũng như vậy.

Dù đã trấn áp, nhưng lúc này đây chẳng ai có thể giấu được sự run sợ trước kẻ toàn năng kia. Là Thánh nhân cao cao tại thượng đã được Ma Kiếm Lang hồi phục sức mạnh đỉnh phong đi nữa thì cũng không thể can nổi Ma Kiếm Lang nữa. Không can nổi thì đồng nghĩa với việc Đại Thiên Thế Giới sụp đổ, mọi thứ rơi vào cõi hư không vĩnh hằng. *Bùm* một tiếng, âm thanh chấn động cả tinh không vô biên, là âm thanh của sự hủy diệt, âm thanh của sự tan biến, và khắp mọi nơi để cho sự vô sắc tuyệt vọng âm ỉ bao phủ lấy. Thế giới đã bị hủy diệt.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Ti Mệnh

- Ti Mệnh...

Giọng nói trong trẻo quen thuộc mang theo nỗi lo lắng lơ mơ vang lên trong đầu óc gã. Nghe thanh điệu dường như là giọng của một thiếu nữ nhỏ tuổi. Đối với giọng nói này, gã cảm thấy rất quen thuộc, chỉ là nhất thời không thể nào nhớ ra được thiếu nữ quan tâm mình kia rốt cuộc là ai.

“Là ai? Là ai đang gọi ta?” Gã muốn mở mắt ra để nhìn xem thiếu nữ kia thế nào, thế nhưng từ trong đại não truyền đến một cơn nhức nhối làm cho gã không cách nào mở mắt ra được, thậm chí cơ thể còn run lên một hồi nữa.

Bên tai lại xuất hiện cái thanh âm quen thuộc đó, ngữ điệu dường như đang rất lo lắng, thiết nghĩ có lẽ là do cơn run người nhẹ khi nãy. Trong cơn hốt hoảng lo sợ của cô gái, gã cảm nhận được ở bên cạnh cô gái còn có thêm một người nữa. Dường như cô gái đang van xin người này cứu sống gã.

“Vì sao mình lại bất tỉnh thế này?” Gã nhất thời không nhớ ra được lý do mình bị như thế này, đang cố lục lọi trong đầu óc thì bỗng đại não đau nhức dữ dội. Con đau không phải do hắn cố gắng suy nghĩ, mà là bị một ngoại vật đâm vào.

Bên tai bây giờ không còn là tiếng của cô gái kia nữa, mà thay vào đó là giọng nói hơi trầm, nghe có vẻ như là của một người đàn ông trung niên tuổi chừng bốn mươi năm mươi. Người này có lẽ chính là người khiến cho đại não hắn bắt chợt trở nên đau nhức như vậy. Gã lơ mơ nghe được đối thoại của người đàn ông và cô gái kia, có lẽ do khoảng cách hơi xa, thế nên gã không nghe được toàn bộ nội dung. Thiết nghĩ cũng là xoay quanh tình trạng bệnh tình của gã mà thôi.

Lại chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, giọng nói dịu dàng kèm theo nỗi lo lắng kia lại vang lên trong đầu hắn:

- Ti Mệnh ca...

Có vẻ như sức lực của hắn đã hồi phục đáng kể, rốt cuộc sau một lúc đã có thể mở mắt ra được. Do nhắm mắt quá lâu, thế nên khi vừa tiếp xúc với ánh sáng, dù ánh sáng ở chỗ này hơi mờ ảo, nhưng khi chạm vào mắt thì hắn liền nhắm lại.

Hắn nghe được tiếng reo lên của cô gái, đó là tiếng reo vui mừng khôn tả, thậm chí trong tiếng vui mừng còn có tiếng nấc nữa.

- A ba, Ti Mệnh ca tỉnh lại rồi...

Cô gái vội gọi phụ thân lại, hắn mơ hồ nhìn thấy được có một khuôn mặt trung niên nhìn chăm chăm mình. Đúng như hắn suy đoán, người đàn ông này tuổi đã ngoài tứ tuần, làn da hơi ngăm đen, gương mặt chữ điền vuông vức, trông có vẻ rất có học thức, trong đôi mắt đen ẩn chứa tang thương năm tháng, hẳn hẳn là người đã từng trải qua rất nhiều chuyện.

- Không nên vội, từ từ chậm rãi thôi...

Người đàn ông bàn tay hơi thô đặt lên trán hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, mỗi lần như vậy từ đỉnh đầu có một dòng lực lượng ấm áp nhẹ nhàng chậm rãi chạy khắp thân thể hắn, cơn đau nhức tan biến đi phần nào, sức lực phục hồi tốt hơn nhiều.

Cuối cùng một lúc sau, gã mới nhìn rõ được người đàn ông này. Lại nhìn qua bên cạnh, đó là một cô gái chừng mười một mười hai tuổi, gương mặt trái xoan, đôi mắt phượng lấp lánh, trên khóe mắt hơi ẩm ướt, chắc là do vui mừng quá. Tuy đang mặc một chiếc áo được làm bằng lông thú rất dày, nhưng

từ trên gương mặt mà phán đoán, chắc hẳn làn da rất đẹp, chừng mấy năm sau tuyệt đối là một đại mỹ nhân.

- Ti Mệnh ca ca, rốt cuộc huynh cũng tỉnh lại rồi.

Cô gái bởi vì vui mừng quá mà quên mất việc gã vừa mới hồi tỉnh, mà cả a ba của cô cũng không kịp phản ứng, chỉ thấy cô nhún người lên, nhảy xổm tới chỗ hắn, hai tay nhỏ nhắn đang rộng ra ôm lấy cổ của hắn mà khóc lóc.

Hắn khẽ rên lên một tiếng, rồi sau đó lại nằm thẳng xuống giường lại. Hắn vốn đã rất yếu sức rồi, bây giờ lại thêm cô gái tinh nghịch hoang dã này đè lên người, quả thực mà nói đúng là muốn bất tỉnh thêm một lần nữa.

- Trương nhi, con định giết hắn luôn à?

A ba của cô giật mình, lập tức nghiêm giọng quát một câu. Lúc này cô gái gọi là Trương nhi mới sực tỉnh ngộ, lập tức thả tay ra khỏi người hắn.

- Ti Mệnh ca ca, Trương nhi xin lỗi, Trương nhi mừng quá nên... nên...

Trương nhi hai mắt lại đỏ lên, giọng lệ óng ánh làm cho đôi mắt phượng càng thêm lấp lánh, phối hợp với bộ dạng hối lỗi của nàng, tình huống thế này thương còn không hết, ai mà nổi phật nàng ta chứ.

- Ta không sao.

Ti Mệnh nặng nhọc thở ra một hơi, nhìn thể hình cô gái Trương nhi này nhỏ nhắn là vậy, thể nhưng lại nặng kinh hồn, nếu đè thêm chừng mười giây nữa, chắc là gã tắc thở luôn quá. Nhưng dù vậy, trông bộ dạng làm nũng đáng yêu kia, Ti Mệnh chỉ đành ôm cục giận trong lòng, miệng nhẹ nhàng an ủi mà thôi.

Nghe Ti Mệnh không trách mắng, Trương nhi hơi sáng lên, tuy nhiên lại bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của a ba mình thì liền tụt cảm xúc xuống, trở về với bộ dạng hối lỗi khi nãy, thậm chí còn muốn đáng yêu hơn, đầu thì gục xuống nhìn hai mũi chân, đôi bàn tay nhỏ nhắn thì cầm tay áo mà vò vò.

Người đàn ông lắc đầu, xem chừng đã quá quen với tính cách này của con gái mình. Lại chuyển dời sự chú ý lên Ti Mệnh. Lúc này Ti Mệnh gương mặt vẫn còn tái nhợt, trên đầu thì băng bó khăn trắng, mặt thì có vài chỗ bị bôi lên một lớp dung dịch màu xanh. Có thể nhìn thấy trong lớp dung dịch này có lẫn một chút chất màu đỏ, chắc hẳn là máu của gã. Đôi mắt thì có chút buồn thần, dường như vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình. Người đàn ông thở dài một hơi, giọng hơi trầm nhưng chứa đựng sự quan tâm ấm áp, nói:

- Ti Mệnh, thương thế trên người con bây giờ vẫn còn rất nặng, phải tĩnh dưỡng thêm vài ngày nữa mới mong khỏi được. Những chuyện khác trong bộ lạc tạm thời không cần quan tâm, ta sẽ nói một tiếng với A Công, ông ấy sẽ thông cảm thôi.

Nói rồi, người đàn ông đứng dậy, ôm cái hộp gỗ được đặt ở trên bàn kia đeo lên vai. Sau đó thì nhẹ nhàng gõ đầu Trương nhi một cái, ý bảo chuẩn bị rời khỏi đây. Trương nhi *u* một tiếng khe khẽ, bởi vì khuất tầm mắt của người đàn ông nên ông không thấy được cô nàng đang bĩu môi, hai má căng phồng bầu bĩnh, dĩ nhiên là đang hờn dỗi nên mới làm ra gương mặt như vậy.

Bỗng cô nàng phát hiện gương mặt xấu của mình bị một người phát hiện, đó chính là Ti Mệnh ngồi trước mặt mình. Chắc hẳn là do xấu hổ, gương mặt Trương nhi ửng hồng lên một mảng, lập tức đứng dậy chạy ra khỏi phòng thật nhanh, như thể sợ ai đó bắt quả tang vậy.

Ti Mệnh không khỏi bật cười, nhưng vừa động dậy một cái là thân thể lại nhói lên, đau đến nỗi muốn chảy nước mắt cả ra. Còn người đàn ông thì hơi ngạc nhiên, nhưng ngẫm lại thì với cái tính nghịch ngợm thì hành động như vậy cũng là bình thường, hẳn là làm mặt xấu rồi bị phát hiện đây này.

Người đàn ông lắc đầu, rồi sau đó nhấc chân định bước ra khỏi phòng, bỗng nhiên trong đầu suy nghĩ gì đó lóe lên, bước chân của ông hơi chần chừ. Cuối cùng quay mặt lại nhìn Ti Mệnh, trong ý tứ như đang thương hại kèm theo nỗi cảm thông, ông nói:

- Ti Mệnh, lần sau không nên làm như vậy nữa. Không thể trở thành Dị sĩ, vậy thì chấp nhận... làm một người bình thường cũng được.

Dứt lời, người đàn ông lại thở dài lần nữa rồi mới bước ra khỏi phòng. Xuyên qua bức tường, Ti Mệnh nghe được tiếng cửa đóng sầm lại, người đàn ông và Trương nhi đã rời khỏi đây rồi.

Gian phòng nhỏ với ánh đèn dầu lờ mờ hiu hắt chỉ còn lại một mình Ti Mệnh, không gian không tính là quá im lặng, bởi vì bên ngoài có tiếng gió thổi và vù rít lên, mà gã thì đã quá quen với loại cô độc tịch mịch này rồi, thế nên cũng chẳng làm ra bộ dạng ề oải gì.

Hắn ngồi trong gian phòng, lưng tựa vào vách tường, đầu hơi gục xuống, gương mặt trầm tư bắt đầu nhớ lại bản thân mình. Tên của hắn gọi là Ti Mệnh, năm nay mười hai tuổi. Chỗ mà hắn đang sinh sống là một tiểu bộ lạc tên U Đô. Mà Ti Mệnh vốn không phải là người của U Đô bộ lạc, hắn là một đứa trẻ mồ côi được A Công U Đô bộ lạc mang về từ lúc còn nhỏ.

Sở dĩ Ti Mệnh bị trở thành bộ dạng như thế này là tìm Thiên Khải quả trên U Đô sơn. Thiên Khải quả thì tìm không thấy, ngược lại bản thân ngã từ U Đô sơn xuống, nếu không có người phát hiện kịp thời, suýt chút nữa đã đi tong cái mạng nhỏ này rồi.

Ti Mệnh tìm Thiên Khải quả là bởi vì Thiên Khải quả có thể giúp Man tộc mở ra Thiên Khải, trở thành Dị sĩ. Bình thường muốn trở thành Dị sĩ, những đứa trẻ trong độ tuổi từ tám tuổi cho đến mười sáu tuổi thông qua phương pháp kích phát huyết mạch của bộ tộc, cúng bái thần linh của bộ tộc để tiến hành Thiên Khải, một khi thành công thì liền có tư cách trở thành Dị sĩ.

Đồng lứa với Ti Mệnh, hầu như toàn bộ đã trở thành Dị sĩ, đi theo trưởng bối trong bộ lạc săn bắt dã thú bên ngoài rồi. Mà hần thì cho đến bây giờ chưa một lần mở Thiên Khải thành công. Là Man tộc, dù là trai hay gái thì đều trở thành Dị sĩ cả. Khác biệt chính là thành công mở Thiên Khải vào độ tuổi nào, mở càng sớm thì tiền đồ tương lai rộng mở, mà chậm trễ thì con đường tu hành hạn hẹp. Trong lịch sử Man tộc, chưa từng có một Man tộc nào không thể mở được Thiên Khải cả, nhưng có lẽ bây giờ trường hợp này đã xuất hiện rồi. Bởi vì... hần không có tư chất để trở thành Dị sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Kha Thiên Lạc

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 2: Kha Thiên Lạc

Giờ đang là mùa đông, từng bông tuyết trắng xóa từ trên tầng trời nhẹ nhàng rơi xuống, mang theo cái không khí sẽ lạnh của mùa đông. Đang là giữa đông, thể nên tuyết rơi rất dày đặc, phủ trắng cả một vùng đất rộng lớn.

Trên những mái nhà đều bị một tầng tuyết dày phủ xuống, mặt đất đồng dạng cũng như vậy. Thời tiết kiểu này đúng là rất khắc nghiệt, ngày cả những Dị sĩ mạnh nhất trong làng cũng phải khoác lên mình một bộ đồ được may bằng lông thú.

Tuy trời lạnh, nhưng vào khoảng thời gian bạn ngày, các hoạt động trong bộ lạc không có vì thế mà ngưng trệ. Ngoài đường cái, mấy đứa trẻ con chừng năm sáu tuổi đùa nghịch dưới tầng tuyết trắng, có một vài đứa sắp đến tuổi tể lễ thì bắt đầu luyện tập, những đứa vào tuổi tể lễ mà chưa thành công mở Thiên Khải thì theo trưởng bối của bộ lạc tập võ, rèn luyện sức khỏe...

Nhìn trong làng, hầu hết chỉ có trẻ em và phụ nữ. Lác đác chỉ có vài gã đàn ông tay cầm giáo mác, ánh mắt lúc nào cũng nghiêm trọng không chút chủ quan nhìn xung quanh. Mấy tên đàn ông này đều là Dị sĩ đã thành công công mở ra Thiên Khải cả, chỉ là thiên phú thấp kém, trong số bọn họ, thực lực cao nhất cũng chỉ là Dị sĩ Dẫn Huyết kỳ tầng thứ tư mà thôi, lại nói tuổi đã lớn, hầu như đều là ba mươi bốn mươi tuổi, dường dường như không còn cơ hội để phát triển tu vi được nữa, vậy nên địa vị trong làng rất thấp, trở thành cảnh binh canh gác bên ngoài bộ lạc.

Còn những Dị sĩ mạnh mẽ khác trong bộ lạc thì tập hợp lại thành một nhóm, tiến vào sâu trong U Đô sơn để săn bắt Hoàng thú làm lương lương thực để bộ lạc sợ quá khỏi mùa đông khắc nghiệt này.

Ti Mệnh từ trong ngôi nhà nhỏ bước ra, nhìn hần sắc mặt vẫn còn hơi nhợt nhạt, dĩ nhiên là do vết thương do bị ngã từ U Đô sơn vẫn chưa lành. Hần mặc một bộ áo lông thú rất dày, gần như che kín hết người, chỉ để lộ ra gương mặt nhợt nhạt.

Bởi vì hần khác với người bình thường, từ lúc nhỏ đến giờ đã luôn yếu ớt như vậy, thậm chí so với mấy đứa trẻ con đang đùa nghịch kia, sức lực còn muốn yếu hơn rất nhiều. Ánh mắt hần đắm chiều nhìn mấy đứa trẻ, phát hiện bọn chúng đang toe toét cười vẫy tay chào, hần cũng nhẹ nhàng gật đầu đáp lại.

Bỗng sau đó nhìn phía cổng bộ lạc cách chỗ Ti Mệnh đứng không xa có một đoàn người xuất hiện. Ai nấy đều là tráng tráng hán cao lớn, vai u bắp thịt, trên người chỉ mặc một bộ áo lông thú mỏng manh. Bỗng là người khác trong làng, mặc đồ như vậy, không bị lạnh chết thì cũng nằm giường bệnh vài tuần mới mong khỏi.

Chẳng cần đoán cũng biết, những đại hán này chính là Dị sĩ cấp cao trong bộ lạc, có lẽ là vừa mới hoàn thành xong chuyến đi săn về.

Đoàn người có khoảng ba mươi người, dẫn đầu là một người đàn ông vóc dáng cao lớn, cơ bắp nổi lên thành tầng, khí thế hoang dã nhờ trải qua mà luyện hiện rất rõ ràng. Gương mặt thô hình chữ điền, đôi mắt ẩn chứa khí lực mãnh liệt, dù không nổi giận cũng toát ra một loại khí thế mãnh liệt làm cho người ta khiếp đảm. Người đàn ông này tên gọi là Đồng Tường, tu vi Dẫn Huyết kỳ tầng thứ chín, chỉ thiếu một chút nữa là tiến vào Tẩy Cốt cảnh.

Đồng Tường uy danh trong làng rất lớn, chỉ đứng dưới tộc trưởng và A Công, đảm nhận chức vụ huấn luyện cho các Dị sĩ trong bộ lạc, thể nên ngay cả tộc trưởng cũng phải kiêng nể Đồng Tường này ba phần.

Ti Mệnh nhìn Đồng Tường mà ánh mắt hâm mộ không thôi. Hần từ lúc nhỏ đã ước mong có một ngày được trở thành một người giống như Đồng Tường vậy, được người ta kính nể tôn sùng. Nhưng mà bây giờ... Ti Mệnh thờ dài một hơi, khuôn mặt âm trầm giấu phía sau luồng luồng khói trắng đỏ hơi thở tạo thành, đứng nói là trở thành đại nhân vật như Đồng Tường, ngày cả tư cách đứng cạnh gác cho bộ lạc sợ là cũng chẳng được.

Đoàn người Đồng Tường tiến vào bộ lạc, ai nhìn thấy cũng lập tức cúi chào một tiếng. Đặc biệt là mấy đứa trẻ con, nhìn Đồng Tường mà kích động không thôi.

Ti Mệnh để ý thấy trong số mấy chục Dị sĩ này, có bốn năm người trạc tuổi hần, thể nhưng được đi chung với những Dị sĩ khác để đi săn, dĩ nhiên thực lực không hề tầm thường. Đặc biệt là gã thanh niên vị trí gần nhất với Đồng Tường, thể hình tuy nói là không quá cao lớn, nhưng lại toát ra hơi thở dũng mãnh, gương mặt tuấn tú bất phàm, trong đôi mắt sáng như ẩn chỉ tinh quang lâu lâu lại nhìn qua xác chết của con trư đang treo lưng lửng bên hông man ngư, thi thoảng lộ ra vẻ kích động.

Tên thanh niên này tên là Kha Thiên Lạc, năm nay bất quá chỉ mới có mười lăm tuổi, thế nhưng tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu, chính là thiên tài xuất chúng nhất trong bộ lạc. A Công từng nói, Kha Thiên Lạc này trước bạ mười tuổi nhất định sẽ đột phá Tẩy Cốt cảnh, làm cho người trong bộ lạc phần khích không thôi.

Lúc nhỏ Ti Mệnh và Kha Thiên Lạc này cũng coi như là bạn thân, thế nhưng từ sau khi mở ra Thiên Khải thì Kha Thiên Lạc đi theo Đồng Tường luyện tập, vậy nên đã lâu cả hai không có tiếp xúc nhiều, có chăng cũng chỉ là chào hỏi nhau vài câu.

Đồng Tường hỏi gã cảnh gác vài câu, sau đó thì tiếp tục dẫn người đi vào trong làng, nhìn hướng của bọn họ thì có lẽ đang hướng đến nhà của tộc trưởng, chắc là báo cáo thành quả của chuyến đi săn.

Lúc đi qua thì Đồng Tường có liếc nhìn Ti Mệnh một cái, trong mắt lộ ra một tia thất vọng, nhưng sau đó liền biến mất, Ti Mệnh dĩ nhiên là không nhìn ra được biểu cảm này của ông ta. Hắn chỉ đang chú ý đến Kha Thiên Lạc, nhẹ nhàng vẫy tay chào.

Kha Thiên Lạc nói gì đó với Đồng Tường, rồi sau đó chạy đến chỗ Ti Mệnh. Nhìn gần mới phát hiện, Kha Thiên Lạc đã thay đổi nhiều như thế nào. Nét non nớt trước đây đã thay bằng sự uy dũng mạnh mẽ. Con người rồi ai cũng sẽ phải thay đổi, nhưng còn bản thân mình thì lại vẫn giậm chân tại chỗ, thậm chí còn có dấu hiệu thụt lùi, Ti Mệnh trong lòng cảm thán không thôi.

Nghe bên tai vang lên giọng nói nam tính chứa đựng sự quan tâm của Kha Thiên Lạc, có lẽ là do bộ dạng bây giờ của Ti Mệnh:

- Ti Mệnh, đã lâu không gặp. Ngươi lại bị thương nữa à?

Ti Mệnh miệng nở nụ cười khổ, nhìn gã đồng bạn mà bây giờ đã trở thành cao thủ thiên tài nhất bộ lạc, nhẹ nhàng đáp:

- Không cẩn thận nên bị thương, nhưng không nặng, vẫn ổn lắm.

- Trông bộ dạng của ngươi chắc gãy vài ba cái xương trong đó là ít.

Chỉ liếc mắt qua một cái là liền phát hiện, đúng là cao thủ có khác. Chỉ là nếu như Kha Thiên Lạc nghe câu chuyện lúc mấy người cảnh gác phát hiện bộ dạng thừa sống thiếu chết của Ti Mệnh, không biết biểu cảm thành ra cái gì đây nữa. Ti Mệnh nghe nói vậy chỉ biết gãi đầu cười khổ.

- Đúng rồi, ngươi đang bị thương mà đi đâu đấy, không cẩn thận lại làm cho vết thương trở chứng bây giờ.

- Vừa nãy nha đầu Tang Tương chạy đến nói A Công muốn muốn gặp ta.

- Ra là vậy. Khi nào xong thì chạy ra chỗ hẹn của chúng ta lúc nhỏ, ta có thứ này hay lắm.

Vừa nói, Kha Thiên Lạc nhảy mất một cái, so với cái bộ dạng lãnh huyết khi vừa mới trở về từ chuyến đi săn thì khác biệt hoàn toàn, chính là loại biểu cảm giữa Ti Mệnh và hắn hồi lúc còn ấu thơ. Thủ thi với nhau được vài câu thì đằng xa thanh âm nghiêm nghị của Đồng Tường vang lại, Kha Thiên Lạc bèn chào Ti Mệnh một tiếng rồi sau đó trở lại hàng ngũ.

Nhìn bóng lưng Kha Thiên Lạc cùng đoàn người đi săn khuất dần trong màn tuyết trắng, Ti Mệnh trong đôi mắt chợt hiện lên một tia khổ não, tiếng thở dài thất vọng hòa cùng với âm thanh gió tuyết khẽ thổi. Cũng chẳng đứng lâu ở đó, Ti Mệnh chuyển hướng về phía căn nhà của A Công mà đi.

Nhà của A Công, hay nói chính xác hơn là nơi mà bộ lạc U Đô của Ti Mệnh thờ cúng thần linh, mà A Công chính là người trông coi nơi thờ phụng thần linh này. Bởi vì ngôi nhà nhỏ Ti Mệnh đang ở cách rất xa nơi phụng thờ thần linh, phải tốn chừng một khắc thì mới tới nơi.

Nơi phụng thờ thần linh so với những căn nhà khác lớn hơn rất nhiều, nhưng trong phương viên hơn trăm trượng, ngoại trừ các dị sĩ được nhận lệnh canh giữ xung quanh nơi phụng thờ ra thì tuyệt đối không có một bóng người nào khác xuất hiện. Thậm chí dù là tộc trưởng, khi không có mệnh lệnh của A Công thì cũng không được phép ra vào nơi này.

Ti Mệnh vừa mới đến nơi thì lập tức có hai tráng hán xuất hiện. Hai gã đàn ông này cao lớn vạm vỡ, tướng tá phải gấp ba lần Ti Mệnh vậy, giữa trời tuyết lạnh lẽo mà hai người này chỉ mặc một bộ đồ lông thú đơn giản, trên tay cầm thanh trường mâu nhọn hoắc, gương mặt thiết huyết đằng đằng sát khí nhìn chăm chăm Ti Mệnh. Trông hai gã cứ như hai đầu mãnh thú vậy, tùy thời có thể giết chết Ti Mệnh bất cứ lúc nào. Dù rằng đã đến đây vài lần, mỗi lần đều là do A Công gọi, thế nhưng cứ gặp cái tình huống này là hắn lại sợ giật bắn cả người lên.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 4: A Công

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 3: A Công

Hai gã hộ vệ trừng mắt nhìn Tinh Mệnh, giọng nói trầm đục của gã hộ vệ đầu trọc vang lên, nghe như âm thanh gầm gừ của mãnh thú vậy:

- Nhóc con, đến đây làm gì?

Ti Mệnh bè ngoài tuy hoảng loạn, nhưng khi nghe gã hộ vệ đầu trọc hỏi thì lập tức trả lời:

- Vừa nãy A Công gọi tôi đến.

Nghe vậy, hai gã hộ vệ mới thu lại trường mâu, gã đầu trọc sau đó nói tiếp:

- Người đợi ở đây, để ta vào bẩm báo với A Công một tiếng.

Gã hộ vệ đầu trọc nói xong thì xoay người đi vào điện thờ phụng thần linh, ước chừng nửa khắc sau thì xuất hiện trở ra.

- Người mau vào trong, kéo để A Công đợi lâu.

Ở trong bọc lặc, tồn tại của A Công là cao nhất. A Công chính là cường giả mạnh nhất trong làng, mặc dù ít khi tham gia nghị sự của bộ lạc, nhưng không vì thế mà người trong bộ lạc giảm đi sự sùng bái. Hai gã hộ vệ này cũng không ngoại lệ, mỗi lần nhắc đến A Công thì gương mặt thoát hiện một tia sùng bái.

Ti Mệnh cúi người lễ phép cảm ơn một câu, rồi sau đó tăng nhanh cước bộ đi vào bên trong điện thờ phụng. Lại nói, địa phương này tuy nhìn đơn giản, xung quanh điện thờ trồng mấy gốc cây cao lớn, giờ đang là mùa đông, những gốc cây này bị một lớp tuyết dày đọng lại trên tán cây. Nằm ở trung tâm chính là điện thờ, không khí bí ẩn khó lường làm cho người ta thấy có gì đó rất áp lực.

Bước lên vài bậc thang bằng gỗ, lúc này cánh cửa lớn của điện thờ đã mở ra, Ti Mệnh cẩn thận bước vào. Bên trong điện thờ hơi âm u, hai bên có vài ngọn đèn dầu lay lắt, đối diện với Ti Mệnh là một bức tượng rất lớn, cao đến hơn mười thước.

Bức tượng này điêu khắc một sinh vật, thân dưới là mãnh thú đứng bằng bốn chân, thân trên là hình thái nhân loại. Thủ pháp điêu khắc thoát nhìn đơn giản, nhưng lại toát ra một cỗ man khí kinh người, khiến cho Ti Mệnh dù thờ mạnh cũng không dám. Đây chính là thần linh mà bộ lạc U Đô của hắc thờ phụng.

Vừa bước vào, Ti Mệnh lập tức quỳ hai gối xuống, cung kính bái lạy thần linh ba vái, thái độ cực kỳ thành tâm, sau khi vái xong thì mới đứng dậy. Giờ không thấy A Công đang ở đây, thế nhưng Ti Mệnh đã đến đây nhiều lần, thế nên cũng không quá khó đoán.

Hắn đi vòng qua sau tượng thần linh, chỉ thấy phía sau có một đồng lửa nhỏ đang cháy tí tách, ngọn lửa làm cho không gian chỗ này ấm áp hẳn lên. Chỗ này có ba người, một ông lão mặc áo bào màu đen, một người đàn ông trung niên và một cô gái chừng mười ba mười bốn tuổi.

Người đàn ông trung niên kia chính là Tang đại phu, người đã không ít lần cứu Ti Mệnh, lần gần đây nhất chính là lúc hắn vì đi tìm Thiên Khải quả mà bị ngã từ trên núi xuống, sứt chút nữa mất đi cái mạng nhỏ. Còn cô gái đứng sau lưng Tang đại phu, dĩ nhiên chính là nha đầu Tang Tương.

Nhìn nét mặt của Tang Tương, có lẽ như việc nàng đứng ở đây là bị bắt ép, biểu cảm buồn chán không tình nguyện chút nào. Nhưng khi vừa nhìn thấy Ti Mệnh xuất hiện thì vẻ buồn chán đó liền biến mất, thay vào đó là nét lém lỉnh hoang dã, cái miệng nhỏ nở nụ cười tươi, trông rạng rỡ hẳn lên. Nếu không phải đây là điện thờ thần linh, chắc có lẽ nha đầu này đã nhảy phồng đến chỗ Ti Mệnh rồi.

Ti Mệnh cũng nở nụ cười đáp lại, sau đó ánh mắt chuyển dời lên người của ông lão áo đen. Ông lão này dĩ nhiên chính là A Công, người trông coi điện thờ thần linh, cũng là người có địa vị cao cấp nhất trong bộ lạc U Đô này.

Nhìn A Công, đây là một ông lão đầu tóc bạc trắng, gương mặt già nua đầy nếp nhăn, trên gương mặt phủ đầy năm tháng tang thương, hẳn là một người đã trải qua rất nhiều sương gió trần đời. Đôi mắt trí tuệ đang chăm chú nhìn vào bàn cờ trước mặt, bàn tay gầy gò nhẹ nhàng cầm một khối cốt thú màu trắng hình tròn đặt lên bàn.

Lúc A Công đặt viên cốt thú màu trắng ngọc này xuống bàn thì ngồi đối diện, Tang đại phu thờ dài một tiếng. Sau đó nói:

- A Công, ta nhận thua.

Ti Mệnh khi tới đây thì ván cờ đã sắp kết thúc rồi. Trên bàn gần như đều là những viên cốt thú màu trắng ngọc, thế công mạnh mẽ bao bọc toàn bộ quân đen vào bên trong, ngay cả lối thoát cũng không có, hoàn toàn bị áp đảo. Đây không phải là lần đầu tiên Ti Mệnh nhìn thấy, thế nên đại khái cũng có chút nhận thức.

A Công thấy Tang đại phu nhận thua thì gương mặt nở nụ cười nhạt, giọng nói đục ngầu vang lên:

- Ván này nếu không phải Tang đại phu hấp tấp nóng nảy, tính toán sai một bước thì đã chiến thắng già rồi.

Tang đại phu nghe A Công khen ngợi nhưng không có biểu hiện vui mừng chút nào, chậm rãi trả lời:

- A Công đi một bước đã tính trước ba bước, từ từ từng bước một dẫn ta đi vào bẫy, đến lúc phát hiện thì cục diện đã không thể挽回. Tang mỗ thua

tâm phục khẩu phục.

- Già cũng là may mắn dù thủ đoạn che mắt mà thôi. Lần sau có lẽ khó mà dùng biện pháp này được.

A Công mỉm cười trả lời. Rồi sau đó không đặt trọng tâm vào ván cờ nữa mà chuyển dời qua gã thanh niên đang cách ông chừng ba mét. Khi nhìn Ti Mệnh, không hiểu sao trong đôi mắt đầy trí tuệ kia lại xuất hiện một tia xúc động. Nháy mắt đã mười lăm năm kể từ lúc A Công mang hấn từ bên ngoài trở về, bây giờ đã trở thành một thanh niên rồi. Chỉ tiếc một điều, cũng là việc mà mấy năm nay khiến cho ông trăn trở, đó là việc Ti Mệnh khó có thể trở thành Dị sĩ.

Tuy vậy, A Công cũng không có trách cứ hay thất vọng gì cả, có chăng chỉ là chút tiếc hận buồn bã mà thôi. Cái này ầu cũng là số mệnh mà thôi, làm sao mà có thể trách cứ hấn được.

A Công nhẹ nhàng nâng tay lên, bàn tay già nua gầy gò vẫy hấn đến, vừa nói:

- Ti Mệnh, lại đây cho A Công xem thương thế của ngươi.

Ti Mệnh không dám cãi lời, dạ vâng một tiếng rồi bước gần đến người A Công. Ti Mệnh từ nhỏ không thân không thích, là do một tay A Công nuôi lớn. Sâu thẳm trong nội tâm, hấn xem A Công chính là người thân của mình, là người ông mà cả đời này hấn kính trọng.

Chỉ thấy A Công cầm lấy bàn tay hấn, một luồng khí ấm áp từ phía bàn tay từ từ tiến vào cơ thể hấn, chạy khắp một vòng chu thiên. Đứng gần đó, Tang đại phu thì không thấy được biểu cảm trên mặt, còn nha đầu Tang Tương thì gương mặt xuất hiện vẻ ngưng trọng. Là do lúc này Ti Mệnh đang cảm thụ luồng khí ấm áp kia, hấn cảm thấy vết thương của mình đang phục hồi một cách nhanh chóng, cơ thể trở nên sung mãn hơn rất nhiều nên không có đề ý được.

Một lúc sau, A Công thu lại luồng khí ấm áp, trước khi Ti Mệnh mở mắt ra thì khóe mắt già nua thoáng qua một tia buồn bã.

- Vài ngày nữa bên bộ lạc Phong Tuyết sắp khởi hành đại lễ tuyển chọn thiên tài. Lần này đích thân A Công sẽ dẫn đoàn, Ti Mệnh, ngươi có muốn đi cùng với A Công không?

Sau một hồi im lặng, A Công nhìn Ti Mệnh hỏi.

Ti Mệnh không khỏi kinh ngạc. Cái mà đại lễ tuyển chọn thiên tài chính là việc nhân tài của các tiểu bộ lạc tập trung đến một bộ lạc trung giai, tại đây thiên tài của các bộ lạc tiến hành so đấu với nhau. Xếp hạng càng cao thì càng nhận được nhiều ưu đãi từ bộ lạc bậc trung đó. Những thiên tài của các tiểu bộ lạc trong tuyển chọn thiên tài nếu được bộ lạc bậc trung này chú ý đến thì chẳng khác thì cá chép vượt long môn, mà bộ lạc đó còn được hưởng rất nhiều lợi ích nữa. Thậm chí còn có trường hợp những thiên tài đặc thù được bộ lạc trung giai này gửi đến bộ lạc cao giai đào tạo, tiền đồ phải nói là vô cùng sáng lạn.

Thế nên mỗi lần đại lễ tuyển chọn thiên tài được tiến hành thì các tiểu bộ lạc trở nên sôi nổi hẳn lên. Thiết nghĩ gần đây mấy tên trẻ tuổi trong bộ lạc được dẫn đi săn bắt hoang thú, có lẽ là để ma luyện tích lũy kinh nghiệm, nâng cao khả năng thực chiến để trong đại lễ tuyển chọn thiên tài này có màn thể hiện tốt nhất.

Lại nói, khiến cho Ti Mệnh ngạc nhiên không phải là chuyện này, mà chính là việc hấn được đi cùng với đám Kha Thiên Lạc, Tang Tương... Trong bộ lạc, có thể nói Ti Mệnh là một người tầm thường nhất. Trong nội tâm hấn chỉ mong mỗi một việc mở được Thiên Khải là vui mừng lắm rồi, chứ đừng nói đến việc được đi đến bộ lạc trung giai là Phong Tuyết bộ lạc.

- A Công, tôi chỉ là một tộc nhân bình thường, làm sao có tư cách để đi cùng với mấy tên Kha Thiên Lạc được chứ?

Ti Mệnh sau một hồi ngạc nhiên thì liền nở nụ cười khổ trả lời.

- Ngươi yên tâm, lần này để ngươi đến Phong Tuyết bộ lạc không phải là để tham gia đại lễ tuyển chọn thiên tài. Ti Mệnh, ngươi tuy không có tư chất trở thành dị sĩ, nhưng trí tuệ ngươi hơn hấn mấy tên đồng lứa. A Công nghe Tang đại phu nói, ngươi đối với Y đạo rất có năng khiếu. Thế nên lần này để ngươi đến Phong Tuyết bộ lạc chính là muốn ngươi trong thời gian đại lễ diễn ra có thể học hỏi được một ít tâm đắc Y đạo bên đó.

- Thì ra là việc này...

Ti Mệnh đích thực đứng với những gì mà A Công nói. Hấn tuy không có tư chất trở thành dị sĩ, nhưng lại là một kẻ rất thông tuệ, mấy tên đồng lứa tuyệt đối không thể so sánh được với hấn. Đừng nói chỉ việc khác, trong bộ lạc những người biết đánh cờ chỉ đếm được trên một bàn tay. Bao gồm A Công, tộc trưởng, Tang đại phu và hấn. Cách chơi cờ này rất phức tạp, không phải cứ học ba năm, năm năm là hiểu được. Cứ như nha đầu Tang Tương kia, mỗi lần A Công và Tang đại phu chơi cờ thì đều có mặt năng, mà lúc ở nhà, lúc rảnh Tang đại phu cũng hướng dẫn năng, thế nhưng một chút cũng không thông. Đối với nha đầu này mà nói, năng quen cờ chứ cờ không có quen năng. Vậy nên mới có cái biểu cảm chán chường bị Ti Mệnh bắt gặp kia.

Còn Ti Mệnh, hấn chưa từng được A Công chỉ điểm cách chơi cờ gì cả, thuần túy đứng một bên quan sát, chỉ trong vòng vài tháng đã thông hiểu rồi. Năm hấn chín tuổi đã từng được chơi vài ván với A Công, kết quả tất nhiên toàn bại, thế nhưng lại khiến cho A Công kinh ngạc không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 5: Đã lâu không gặp

Lại nói, Tang đại phu cảm thấy dường như Ti Mệnh đối với Y đạo rất có hứng thú, mỗi khi hắn đến nhà của Tang đại phu là lại lôi những quyển sách nói về Y đạo ra xem. Ti Mệnh thì không có khả năng trở thành Dị sĩ được, như vậy để cho hắn trở thành một Y sư cũng tốt, giống như Tang đại phu chuyên việc trị thương trị bệnh cho người trong bộ lạc.

Thiết nghĩ, chỉ có con đường này là thích hợp với hắn mà thôi. Đương nhiên A Công và Tang đại phu không có ý tứ ép hắn mà để cho hắn tự mình suy nghĩ. Một người thông minh như Ti Mệnh, ắt sẽ biết lợi hại bên trong như thế nào.

Cũng không để cho A Công và Tang đại phu đợi lâu, Ti Mệnh sau một lúc suy nghĩ thì liền gật đầu, nói:

- Được đến Phong Tuyết bộ lạc tham quan, tôi còn mong gì hơn nữa.
- Bảy ngày nữa sẽ lên đường, người tranh thủ thời gian chuẩn bị một chút đi.

Nói vậy là biết Ti Mệnh đã đồng ý, A Công gương mặt già nua hơi giãn ra, có lẽ như rất hài lòng vì quyết định của Ti Mệnh. Không thể trở thành Dị sĩ đối với hắn chính là điều bi ai, cũng may hắn có chút ít thiên phú về Y đạo, cũng coi như là một điều an ủi. Là người chăm sóc, nuôi nấng hắn từ nhỏ đến lớn, A Công cũng chỉ có thể làm được đến mức này mà thôi. Còn tương lai thế nào thì tự bản thân hắn quyết định.

Sau đó Ti Mệnh rời khỏi điện thờ thần linh, còn cha con Tang đại phu thì vẫn ở lại. Bởi vì bảy ngày nữa là đi đến Phong Tuyết bộ lạc, mà trong số các nhân tài của U Đô bộ lạc, nhà đầu Tang Tương chính là niềm hy vọng lớn nhất, khả năng tiến vào thứ hạng cao so với Kha Thiên Lạc còn muốn lớn hơn rất nhiều.

Nói đến nhà đầu Tang Tương này, sở dĩ thiên phú của cô ta cao đến như vậy cũng có can hệ lớn với Ti Mệnh. Đó là chuyện của bảy năm về trước, khi đó Ti Mệnh tám tuổi. Khi ấy trời cũng giống như hôm nay, tuyết trắng lạnh lẽo phủ kín toàn bộ U Đô sơn. Hắn, Tang Tương, Kha Thiên Lạc và một số tiểu hài đồng chơi trốn tìm.

Ti Mệnh và Tang Tương nấp ở một gốc cây thông đại thụ nằm dưới chân núi U Đô. Khi đó trên cây thông đại thụ này có kết một quả, nhàn nhạt tỏa ra ánh hào quang màu lam cùng với một mùi hương dễ chịu. Nhà đầu Tang Tương này trông thấy quả của cây thông thì không hiểu sao lại đói bụng, bắt Ti Mệnh phải hái quả đó xuống cho bằng được.

Gốc cây thông này rất lớn, phải mấy người ôm mới hết được thân cây, khiến cho Ti Mệnh một phen vất vả mới hái được quả đó xuống. Khi ấy lúc hái quả đó xuống, hắn không để ý mọc bám vào cây thông có một loại dây mây sống ký sinh, quả này chính là sinh trưởng từ cái dây mây sống ký sinh với cây thông đại thụ.

Nhận được quả cây, Tang Tương mặt mày hớn hở, lập tức cắn một miếng lớn. Ngay khi vừa nuốt vào bụng thì bỗng cả người nóng rang lên, mặt mày đỏ bừng, tựa hồ trong người đang ẩn chứa một cỗ nhiệt khí khổng lồ. Nàng khẽ rên lên một tiếng rồi ngã ra đất, không ngừng thở dốc.

Ti Mệnh hoảng sợ, nghĩ rằng Tang Tương đã ăn phải quả độc, trong lòng cực kỳ hối hận, nước mắt không ngừng lăn xuống. Khi đó chẳng biết sức mạnh ở đâu ra, hắn công Tang Tương ở trên lưng, chạy thẳng một mạch từ chỗ cây thông đại thụ đó đến thẳng nhà Tang đại phu.

Tang đại phu một bên vừa xem mạch cho Tang Tương, vừa để cho Ti Mệnh kể lại toàn bộ sự việc. Lúc đầu nhìn thấy Tang Tương thống khổ, Tang đại phu trong lòng lo lắng không yên. Có lẽ là do người bệnh chính là con gái của mình, thế nên bản thân không thể bình tĩnh được.

Vừa lúc ấy thì A Công đến nơi. So với Tang đại phu thì A Công lịch duyệt hơn rất nhiều, vừa mới liếc nhìn bệnh trạng của Tang Tương là trong lòng đã có phán đoán rồi. Loại quả mà nhà đầu này ăn trúng không ngờ lại chính là Thiên Khai quả trong truyền thuyết của Man tộc.

Tuy nhiên, trước khi sử dụng Thiên Khai quả thì phải có sự chuẩn bị thật tốt, bên cạnh đó còn phải có sự trợ giúp của trưởng bối nữa thì mới giúp cho Thiên Khai quả phát huy toàn bộ khả năng. Nếu không cứ như vậy mà sử dụng thì sẽ bị được lực cực mạnh của Thiên Khai quả phản phệ lại, bạo thể mà vong.

Chẳng biết là được lực của Thiên Khai quả không giống như trong truyền thuyết miêu tả hay là nhà đầu này phúc lớn mạng lớn, tuy hơi thờ ỳ yếu ớt nhưng không đến nỗi bạo thể mà vong. A Công phải hao tổn đến mấy thành công lực, trải qua một ngày một đêm, cuối cùng cũng nhặt được cái mạng nhỏ của Tang Tương.

Nhân họa đặc phúc, sau khi trở về từ quỹ môn quan, thiên phú của nhà đầu này liền bộc phát. Không kể đến bảy tuổi Thiên Khai thành công, chỉ sau một năm, nàng đã đột phá đến Dẫn Huyết cảnh tầng thứ ba. Vì chuyện này, để Tang Tương không gặp tai họa từ trên trời rơi xuống, A Công bắt mọi người không được tiết lộ chuyện này ra ngoài. Thế trừ một số người như A Công, tộc trưởng, Tang đại phu và Ti Mệnh ra, không ai biết được Tang Tương đã thành công mở Thiên Khai, còn trở thành một thiên tài xuất chúng nữa.

Đã qua tám năm, hiện tại nhà đầu Tang Tương này đã là đột phá Dẫn Huyết Cảnh tầng thứ tám rồi, dưới sự chỉ dẫn của A Công, căn cơ tuyệt đối là vững chắc, so với Kha Thiên Lạc mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Có thể nói lần đó chính là kỳ ngộ của nàng. Hiện giờ nàng chính là hy vọng lớn nhất của U Đô bộ lạc, nếu được Phong Tuyết bộ lạc lưu lại, khẳng định

khuyến cho U Đô bộ lạc nhận được không ít lợi ích. Vậy nên khoảng thời gian này, A Công mới đem toàn bộ tâm huyết của mình chỉ điểm cho nha đầu này.

Lúc rời khỏi nhà của A Công thì trời cũng đã xế chiều. Tì Mệnh định trở về nhà thì bỗng sực nhớ đến buổi hẹn với Kha Thiên Lạc ở sau núi. Thiết nghĩ đã gần đến thời gian, vậy nên Tì Mệnh chuyển hướng đi đến sau núi.

Đến nơi thì đã nhìn thấy Kha Thiên Lạc đang đợi ở đó. Hắn trên tay cầm một ngọn giáo sắc nhọn, trong không gian tuyết trắng này liên tục đánh ra những chiêu thức tràn đầy uy lực, mỗi lần quét ngang lại tạo nên một trận kinh phong, trông Kha Thiên Lạc cứ như một con mãnh thú vậy. Tì Mệnh nhìn thấy mà trong lòng hăm mộ không thôi.

Đúng lúc ấy thì Kha Thiên Lạc phát hiện Tì Mệnh đang đứng nhìn mình. Hắn thu lại ngọn giáo rồi vác lên trên vai, hai chân đứng gang rộng, gương mặt tuấn tú nở nụ cười tự tin:

- Thế nào, thương kỹ của ta không tệ chứ?

- Dững mảnh và uy lực, coi bộ Đồng Tường bối đặt rất nhiều tâm huyết vào huấn.

Tì Mệnh mỉm cười đáp. Kha Thiên Lạc này từ sau khi mở Thiên Khải thành công thì bắt đầu đi theo Đồng Tường luyện tập võ nghệ. Nghe A Công kể, Đồng Tường này lúc trẻ cũng là một thiên tài xuất chúng trong bộ lạc, đáng tiếc tại đại lễ tuyển chọn thiên tài lại đụng phải thiên tài của Phong Tuyết bộ lạc. Chênh lệch giữa hai bên thực sự quá lớn, Đồng Tường triệt để bại trận, ngay cả sức lực phản kháng cũng không có.

Nhưng không vì thế mà ý chí của y sụp đổ, ngược lại còn thêm mãnh liệt. Có một đoạn thời gian rời khỏi bộ lạc ra ngoài lịch lãm rèn luyện, đến mấy năm sau mới trở về. Khi ấy khí huyết đại thịnh, tu vi đã là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ tám, muốn đến Phong Tuyết bộ lạc để khiêu chiến với người năm xưa đánh bại mình. Đồng Tường tin tưởng, với thực lực của mình hiện tại, nhất định không thua kém người đó.

Đáng tiếc, khi nhận được tin tức của người đó thì chiến ý của Đồng Tường đã hoàn toàn sụp đổ. Người ấy lúc đó đã trở thành cường giả Tẩy Cốt cảnh rồi. Trong mắt cường giả Tẩy Cốt cảnh, một nho nhỏ Dẫn Huyết cảnh tầng tám như Đồng Tường, đừng nói là đánh bại, ngay cả khả năng sống sót còn không có nữa là.

Đồng Tường trong lòng ngâm ngùi cay đắng, cuối cùng đành phải chấp nhận sự thật chính là khoảng cách giữa mình và người đó cách nhau quá lớn, giống như trời với đất, vĩnh viễn không có cách nào san lấp. Về sau được A Công phân phó công việc chỉ dạy võ nghệ cho đám thiếu niên trong bộ lạc.

Khi Đồng Tường trông thấy Kha Thiên Lạc thì giống như nhìn thấy bản thân năm xưa. Cũng là loại kiêu ngạo đó, thiết huyết nam nhi đó, Đồng Tường trong đầu chợt nhớ về người đã đánh bại mình năm xưa. Nếu như bản thân đã không đánh lại, vậy thì toàn bộ ký thác vào một thiên tài xuất chúng, đề tại đại lễ tuyển chọn thiên tài lấy lại ý chí năm xưa. Vậy nên bao nhiêu tinh tú mà bản thân tích lũy bao nhiêu năm qua, toàn bộ đều truyền hết cho Kha Thiên Lạc.

Đương nhiên Kha Thiên Lạc cũng nghe về chuyện của Đồng Tường năm đó, thế nên hắn cực kỳ cố gắng rèn luyện để không phụ tâm huyết của Đồng Tường. Có thể nói hiện tại, Kha Thiên Lạc so với Đồng Tường năm đó mạnh hơn gấp hai, gấp ba lần, vậy nên hy vọng của y không phải là không có khả năng.

- Cái này là đương nhiên, nếu không làm được thế này thì mặt mũi sư phụ ta để vào đâu chứ. Ha ha...

Kha Thiên Lạc há miệng cười lớn, coi bộ cực kỳ hưng phấn. Rồi sau đó nhấc chân bước tới gần Tì Mệnh, bàn tay trái rắn chắc như thép ngụy vỗ lên vai Tì Mệnh, nơi khoe miệng lúc nào cũng nở nụ cười, nét thân thiết trong đôi mắt sáng ngời chợt hiện lên, nhìn Tì Mệnh âm áp nói:

- Huỳnh đệ, đã lâu không gặp.

- Phải, đã lâu không gặp.

Đọc nhanh nhất tại: [mht.vn](#)

Facebook: [Ảnh Nguyệt sơn trang](#)

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Dưỡng Linh quả

Quyển 1: Tì Mệnh

Chương 5: Đường Linh quả

Trên nền tuyết trắng, hai gã thanh niên dùng tay vót những khối băng tuyết trên mặt đất, chậm rãi cẩn thận đắp thành một người tuyết khá lớn. Người tuyết lúc này chỉ mới đắp được thân dưới, vừa to vừa tròn, phải hai ba người mới ôm hết vòm bụng của người tuyết này. Khung cảnh thế này hết với những gì trong hồi ức đẹp của tuổi thơ. Chỉ là năm ấy rất đông vui, không giống như bây giờ, chỉ còn lại mỗi Ti Mệnh với Kha Thiên Lạc.

Còn những người bạn còn lại, hoặc là giống như Tang Tương được trưởng bối chỉ điểm, ra sức rèn luyện để đạt thứ hạng cao tại đại lễ tuyển chọn thiên tài; hoặc là đang làm công việc nào đó để có thể giúp bộ lạc vượt qua được mùa đông khắc nghiệt này.

Hai gã thiếu niên vừa xây đắp người tuyết, một bên đồng thời trò chuyện:

- Ti Mệnh, lúc chiều ta nghe phụ thân nói huynh bị ngã từ trên núi xuống, thiếu chút nữa đã mất cái mạng nhỏ.

Vừa nói, Kha Thiên Lạc vừa đảo mắt qua nhìn người bạn thân của mình, chỉ thấy sắc mặt hần so với lúc y mới đi săn về tốt hơn rất nhiều, nhưng hơi thở vẫn còn hơi hỗn loạn. Ti Mệnh thủy chung vẫn im lặng, đôi lúc thoáng qua một tia phiền muộn, nhưng ngay sau đó liền biến mất, không để cho Kha Thiên Lạc nhìn ra được. Kha Thiên Lạc lại nói tiếp:

- Huynh nhất thiết phải trở thành một Dịch sĩ sao? Ta cảm thấy huynh trở thành một Y sư vẫn thích hợp hơn. Sau này, ta sẽ thừa kế chức vị tộc trưởng của phụ thân truyền lại, nhà đầu Tang Tương thì kế thừa y bát của A Công, còn huynh sẽ là một Y sư tài giỏi phụ trách chữa trị vết thương cho ta. Ba chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi, khiến cho U Đô bộ lạc trở thành bộ lạc trung giai, thậm chí là cao giai.

Càng nói, ngữ điệu của Kha Thiên Lạc càng thêm kích động. Là con trai của tộc trưởng của bộ lạc, chỉ mười mấy năm nữa, nếu không có gì bất ngờ thì Kha Thiên Lạc sẽ trở thành tân tộc trưởng. Mỗi đời tộc trưởng đều có ước mơ hoài bão như vậy, muốn trở thành cường giả, muốn cho bộ lạc của mình hưng thịnh, làm bá chủ một phương. Nhưng có lẽ Kha Thiên Lạc không thể thực hiện điều đó một mình, hẳn mong muốn những người bạn chí thân của hắn cùng hắn thực hiện giấc mộng này. Dù rằng Ti Mệnh không thể trở thành Dịch sĩ đi nữa, Kha Thiên Lạc vẫn để cho Ti Mệnh một vị trí quan trọng trong cái hoài bão to lớn này.

Ti Mệnh hai tay chợt dừng lại, quay sang nhìn Kha Thiên Lạc đang siết chặt tay, biểu cảm cực kỳ kích động kia. Hắn đang rất bất ngờ, thực sự rất bất ngờ. Bởi vì Kha Thiên Lạc lại xem trọng mình đến như vậy.

- Liệu... ước mơ này có thực hiện được? Huynh biết ta không giống như những người khác. Một Man nhân sau khi mở Thiên Khai, thiên phú dù tệ lắm thì cũng luyện được đến Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bốn, tầng thứ năm, thọ mệnh được đến trăm tuổi. Nhưng còn ta, cùng lắm chỉ sống được năm mươi, sáu mươi mà thôi.

Không khựng lại quá lâu, Ti Mệnh lại tiếp tục việc đắp người tuyết. Khuôn mặt của hắn không chút biến đổi, làm cho người ta khó mà đoán được trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì. Nhưng là bạn thân từ nhỏ đến lớn, Kha Thiên Lạc làm sao không biết được, có lẽ trong lòng của Ti Mệnh đang rất khó chịu.

- Có lẽ lúc huynh biến nó thành sự thật thì ta đã trở thành một đồng xương trắng, chằm trong sự quên lãng mất rồi.

Bỗng Ti Mệnh cười khò một tiếng. Trong tiếng thở dài khiến cho người ta có cảm giác hắn đang oán trách số phận.

- Mục đích ta gọi huynh ra đây chính là chuyện này.

Bất giác Kha Thiên Lạc vỗ vai Ti Mệnh một phát, khiến cho hắn hồn đang thả ở phương trời nào đó nhanh chóng nhập về thể xác. Chỉ thấy hắn hơi giật mình, gương mặt đầy bất ngờ quay sang nhìn Kha Thiên Lạc.

Kha Thiên Lạc trên gương mặt nở nụ cười, để lộ cả hai hàm răng trắng ngà, tựa như màu của những bông tuyết trắng vậy. Nhìn thấy Kha Thiên Lạc bàn tay tháo xuống một cái túi da nhỏ đặt ở bên hông ra, đem cái túi này đưa tới trước mặt Ti Mệnh, nói:

- Thứ này là vô tình trong lúc săn bắt hoang thú mà có được. Nó gọi là Đường Linh quả, nghe sư phụ ta nói nó có thể giúp cho người ta tăng thêm thọ mệnh.

Ti Mệnh đối với mấy loại thiên địa linh quả này tìm hiểu rất kỹ. Quả màu vàng nhạt đang được đặt trong cái túi da giống hệt với miêu tả trong sách, đích thị chính là Đường Linh quả. Trong sách nói rằng, trực tiếp phục dụng Đường Linh quả giúp cho Dịch sĩ tăng thêm mười năm thọ nguyên. Còn nếu muốn tăng thêm hiệu quả của nó thì cần kết hợp thêm vài loại tài liệu khác nữa, dùng phương pháp đặc biệt để hòa quyền được chất lại với nhau, đem chưng cất trong địa hỏa bảy ngày bảy đêm, tuyệt đối có thể khiến cho người ta tăng thêm ít nhất là hai mươi năm thọ nguyên. Đối với những người đại hạn sắp đến, Đường Linh quả này chẳng khác gì thần dược.

- Đường Linh quả, thứ này rất trân quý đó.

Là một Y sư tương lai, Ti Mệnh biết Đường Linh quả này cực kỳ trân quý. Nhìn cái cách hắn nâng niu Đường Linh quả trong tay, chỉ sợ vô ý làm cho Đường Linh quả bị hao tổn được lực là đủ biết hắn quý trọng nó như thế nào.

Kha Thiên Lạc hiểu Ti Mệnh đang nghĩ gì, liền mỉm cười chặn ngang câu, nói tiếp:

- Ta sớm muộn gì cũng đột phá Tẩy Cốt cảnh, thọ nguyên lên đến hai trăm tuổi. Đường Linh quả căn bản đối với ta vô dụng, thế nên huynh cứ giữ lấy mà dùng.

- Như vậy ta sẽ không khách khí mà thu lại Dưỡng Linh quả này.

Biết dù có hoàn lại, với tính cách cứng đầu của Kha Thiên Lạc tuyệt đối sẽ không nhận lại, thế nên Tì Mệnh cũng chẳng khách khí làm gì nữa, liền bao lại Dưỡng Linh quả đặt trong túi da, cẩn thận cất vào trong ngực áo.

Liền đó sức nhớ đến chuyện gì đó, lại hỏi Kha Thiên Lạc:

- Đúng rồi, làm sao huynh biết A Công đang truyền thừa y bát cho nha đầu Tang Tương?

- Chuyện này cần phải hỏi nữa sao? Ta tuy chủ yếu luyện tập với sư phụ, nhưng đối với đại sự trong bộ lạc vẫn rất để tâm. Ta nhớ lúc nhỏ, từ sau khi nha đầu này khỏi bệnh thì A Công liên tục truyền nha đầu này vào điện thờ thần linh. Lúc mở Thiên Khải của đám chúng ta, nha đầu này không có tham dự, chỉ lẳng lặng đứng một bên xem A Công thi phép. Cuối cùng, gần đây ta cảm nhận được rằng thực lực của nha đầu này rất mạnh, thậm chí còn muốn trên cả ta. Nếu không phải là A Công chỉ điểm thì còn có lý do nào khác nữa chứ.

Kha Thiên Lạc miệng cười cười, trong thanh điệu lộ ra vẻ hâm mộ đối với việc Tang Tương được A Công đích thân chỉ dạy. Dù sao A Công cũng là tồn tại mạnh mẽ nhất trong bộ lạc. Dù ít khi tham gia nghị sự, nhưng địa vị so với tộc trưởng, cũng là phụ thân của Kha Thiên Lạc cao hơn không biết bao nhiêu lần. Được A Công chỉ điểm, dù chỉ một lần thôi cũng đủ để người ta hâm mộ rồi.

- Nha đầu Tang Tương này vận khí rất lớn. Vận mệnh của U Đô bộ lạc của chúng ta sau này chắc hẳn phụ thuộc rất nhiều vào nàng.

Kha Thiên Lạc không khỏi làm cho Tì Mệnh bội phục. Nếu đổi lại là người khác, có lẽ sẽ nổi lửa ghen ghét với Tang Tương rồi. Dù sao Kha Thiên Lạc là cũng là con trai của tộc trưởng, thiên phú tuy chưa phải dạng bất thế kỳ tài, nhưng cũng có thể gọi là trăm năm có một; mà Tang Tương chỉ thân phận địa vị tầm thường, dù là ai cũng sẽ nổi lên sát tâm. Lại nói, Kha Thiên Lạc có thể đưa ra yêu cầu, mong muốn A Công có thể tranh thủ khoảng thời gian còn lại để chỉ điểm. Nhưng hẳn lại không có làm như vậy, chứng tỏ trong lòng hẳn ngạo khí rất cao, tự tin không cần phải có A Công chỉ điểm, bằng vào thực lực của mình, trong đại lễ tuyển chọn thiên tài sẽ xếp vào thứ hạng cao.

Cũng chẳng nói gì nhiều thêm về chuyện này, hai người bọn chúng chuyển đề tài, hỏi về cuộc sống mấy năm nay.

Bất giác trời cũng đã tối đen. Không hiểu sao đêm nay tuyết rơi rất dày, không khí lạnh lẽo theo những ngọn gió tựa hồ trở thành những lưỡi dao cắt vào da thịt. Trong đêm tuyết rơi phủ xuống thế gian đó, có hai bóng người chậm rãi bước đi, cước bộ không quá nhanh, thoạt trông rất thông dong. Hai người này dĩ nhiên chính là Tì Mệnh và Kha Thiên Lạc từ sau núi trở về.

Cho đến lúc này, tiếng cười nói vẫn chưa chấm dứt. Kha Thiên Lạc vẫn luôn truyền kể về những chuyến đi săn cùng những chiến tích của mình. Khi phát hiện thì chợt nhận ra cả hai đã về đến bộ lạc rồi.

Nhà của Kha Thiên Lạc nằm ở hướng bắc, còn Tì Mệnh lại ở hướng nam, thế nên cả hai phải tạm thời chia tay ở đây. Chào nhau một câu, Tì Mệnh xoay người, định trở về nhà của mình thì bỗng bên tai vang lên giọng nói của Kha Thiên Lạc:

- Tì Mệnh, liệu sau này khi lớn lên, chúng ta sẽ còn như thế này chăng?

Bước chân của Tì Mệnh khẽ khựng lại. Không hiểu sao, khi nghe Kha Thiên Lạc hỏi như vậy, trong lòng hắn bỗng dâng lên một cảm giác nao nao khó tả. “Sau này lớn lên...” Tì Mệnh ngẩn đầu lên nhìn bầu trời, bầu trời đêm nay thật huyền ảo. Từng bông tuyết trên trời rơi xuống, nhẹ nhàng phủ xuống hai gã thanh niên, không gian chỉ có âm thanh tiếng gió thổi, hoặc ngẫu nhiên từ đâu đó có tiếng cười đùa của một gia đình nào đó trong bộ lạc vang vọng ra.

Sau một hồi, Tì Mệnh khóe miệng xuất hiện nụ cười nhẹ nhàng, quay mặt sang nhìn Kha Thiên Lạc đang ưu tư nhìn mình, chậm rãi nói:

- Sẽ không có gì thay đổi. Người vẫn là người, ta vẫn là ta, và U Đô sẽ mãi là U Đô. Chỉ khác biệt một điều, khi ấy khẳng định người, nha đầu Tang Tương sẽ rất mạnh, còn ta là một Y sư tài giỏi, và bộ lạc U Đô của chúng ta biến thành một bộ lạc mạnh mẽ.

Đọc nhanh nhất tại: mht.vn

Facebook: Ảnh Nguyệt sơn trang

Lịch ra chương: thứ ba – thứ năm – thứ bảy

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Đến Phong Tuyết bộ lạc

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 6: Đến Phong Tuyết bộ lạc

Thoáng chốc đã mấy ngày trôi qua. Có thể nói đây là khoảng thời gian rất nhộn nhịp, bởi vì đại lễ tuyển chọn thiên tài sắp bắt đầu. Mỗi tiểu bộ lạc sẽ lựa chọn ra năm nhân tài trong bộ lạc rồi sau đó di chuyển đến bộ lạc trung gian để bắt đầu tiến hành đại lễ. Bộ lạc U Đô cũng không ngoại lệ, đặt rất nhiều tâm tư lên năm tộc nhân trẻ tuổi này.

Thời tiết hôm nay khá đẹp, sau trận tuyết lớn đêm qua thì hôm nay tuyết đã ngừng rơi hẳn. Thiết nghĩ là một ngày thích hợp để di chuyển đến bộ lạc Phong Tuyết. A Công đã truyền lệnh cho tộc trưởng, để cho năm tên thanh thiếu niên được lựa chọn tập trung đến điện thờ phụng thần linh để nhận chúc phúc.

Năm tên thanh thiếu niên này dưới sự dẫn dắt của tộc trưởng, Đồng Tường và một số trưởng bối trong bộ lạc, hiện giờ đang đứng tập trung trước sân điện thờ. Kha Thiên Lạc và Tang Tương dĩ nhiên có mặt trong số năm thanh thiếu niên này. Ba tên còn lại đều là ba gã nam tử, trong đó có hai tên tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ năm, tên còn lại tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ tư. Lực lượng lần này, so với đại lễ tuyển chọn thiên tài lần trước cơ hồ mạnh hơn không ít.

Dĩ nhiên U Đô bộ lạc không quá trông đợi gì vào ba gã thanh thiếu niên kia, mà tâm tư thật sự đều đặt vào Kha Thiên Lạc và Tang Tương. Cả hai đều có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu, một người thì ma luyện thực chiến, kinh nghiệm chiến đấu rất cao; người còn lại thì được đích thân A Công chỉ điểm, bản thân lại thức tỉnh thiên phú kinh người.

Thực lực thật sự có lẽ so với các thiên tài của các bộ lạc khác cơ hồ không kém quá xa. Thậm chí cơ hội tiến vào thứ hạng mười người mạnh nhất cũng không phải là không có khả năng.

Bỗng có âm thanh *âm âm...* vang lên, chỉ thấy phía trước, hai cánh cửa gỗ lớn của đại điện được mở ra. Một bóng người từ bên trong đại điện đi ra, người này dĩ nhiên chính là A Công. Nhìn thấy A Công, ngoại trừ tộc trưởng chấp tay thành quyền, lưng hơi khom lại biểu lộ sự thành kính, còn những người khác thì toàn bộ quỳ xuống.

- Bái kiến A Công.

- Đứng lên đi.

A Công sắc mặt không đổi, giọng nói trầm ấm vang lên. Rồi ánh mắt quét qua năm tên thanh thiếu niên kia, lúc quét qua chỗ Kha Thiên Lạc và Tang Tương thì thoáng qua vẻ hài lòng. Rồi sau đó nói tiếp:

- Năm người bọn người đi theo A Công tiếp nhận chúc phúc của thần linh, những người còn lại đợi ở bên ngoài.

Nói xong, A Công xoay người đi vào bên trong đại điện. Bọn người Kha Thiên Lạc không chần chờ quá lâu, nhanh chân đi theo sau A Công. Lúc bước vào đại điện, Kha Thiên Lạc nhìn thấy Ti Mệnh cũng đang đứng tại đây.

Hắn cũng chẳng có gì ngạc nhiên, bởi vì việc này Ti Mệnh hôm qua cũng đã nói với hắn một lần. Chuyến đi lần này, Ti Mệnh cũng sẽ đồng hành cùng với năm người Kha Thiên Lạc. Đương nhiên Ti Mệnh đến Phong Tuyết bộ lạc không phải để tham dự đại lễ kia, mà là để học tập Y đạo bên đó. Ánh mắt bắt gặp nhau, Kha Thiên Lạc khẽ cười gật đầu chào một cái, Ti Mệnh đồng dạng cũng đáp lại.

Theo lệnh của A Công, năm người bọn chúng thành kính quỳ trước mặt thần linh của bộ lạc, thái độ thành kính vô cùng. Sau đó A Công hướng bức tượng thần linh, miệng đọc những chú văn kỳ lạ, đó là nghi thức chúc phúc của bộ lạc.

Sau khi hoàn thành chúc phúc thì A Công dẫn bọn chúng đi ra ngoài. Ti Mệnh cũng đi cùng với đám bọn chúng. Khi ra đến nơi, chỉ thấy A Công nâng tay phải hướng lên trời. Chỉ thấy lúc ấy thiên địa bỗng biến đổi, không gian truyền về tiếng gầm rú hoang dã.

Lúc này toàn thân của A Công phát ra một luồng khí màu tím nhạt, theo biến đổi thủ quyết của A Công, luồng khí màu tím nhạt trên người xông thẳng lên bầu trời, điên cuồng thu nạp linh khí thiên địa, dần dần từ một đám khí lưu hỗn độn bị A Công mạnh mẽ nhào nặn hóa thành hình thù một con đại điều khổng lồ.

Đây chính là sức mạnh của cường giả Tủy Cốt cảnh, mạnh mẽ dùng man lực từ trong cốt cách câu thông linh khí thiên địa, vẽ ra hình dạng man văn của bản thân. Man văn của A Công chính là đầu đại điều này.

Tộc trưởng, Đồng Tường hay một số trưởng bối trong làng đang đứng ở đây, tuy rằng đã nhìn thấy A Công xuất vài lần, thế nhưng trên gương mặt của họ vẫn xuất hiện vẻ choáng ngợp cùng sùng kính.

Ti Mệnh nhìn thấy đại điều được tạo thành từ man văn của A Công thì sợ hãi cùng cuồng nhiệt không thôi. Kha Thiên Lạc thì đồng dạng cũng lộ ra vẻ cuồng nhiệt, đồng thời còn xuất hiện nét khát vọng nữa. Khao khát trở thành cường giả giống như A Công chính là mong ước từ bé của hắn rồi. Tang Tương và ba tên thanh thiếu niên còn lại, cũng là lần đầu trông thấy A Công thi phép, nội tâm không khỏi chấn kinh.

A Công âm thầm ra lệnh cho đại điều, nó há miệng kêu *réc...* một tiếng dài rồi sau đó đáp xuống mặt đất, cái đầu to lớn uy dũng hơi cúi xuống, để cho A Công tùy ý nhảy lên. Rồi sau đó A Công chuyển người nhìn lại, nói:

- Thời gian không còn nhiều, các người mau lên đi.

Câu nói của A Công như thức tỉnh mọi người. Đồng Tửng thúc giục đám Kha Thiên Lạc, giúp bọn chúng đứng vững trên lưng của đại điều. Chuyến đi lần này lấy A Công làm người dẫn đoàn, đi theo còn có Đồng Tửng cùng với bốn cao thủ khác trong làng, phụ trách việc chăm sóc cho đám thanh thiếu niên tham gia đại lễ.

Sau khi ổn định, A Công nhìn tộc trưởng, nói tiếp:

- Nếu bộ lạc có chuyện gì thì nhanh chóng cho người truyền đạt cho ta. Về phần bộ lạc Mộ Lan, nhất định phải theo dõi hành động của bọn họ.
- Được, việc này cứ giao cho ta.

Tộc trưởng cung kính nhận lệnh. A Công gật đầu hài lòng, rồi sau đó câu thông với đại điều. Nó mạnh mẽ giang rộng hai cánh, vỗ mạnh đôi cánh một cái khiến cho tầng tuyết bên dưới biến thành hỗn loạn, tuyết trắng bay đầy trời. Đại điều hướng lên tầng trời mà phóng thẳng, dưới sự chứng kiến của tộc trưởng và người dân trong bộ lạc, đại điều dần hóa thành một điểm đen trên bầu trời, rồi sau đó biến mất không thấy đâu nữa.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Trên lưng đại điều khổng lồ, A Công ngồi ở phía trước, bên cạnh ông là Ti Mệnh. Chỉ thấy thỉnh thoảng A Công lại mở miệng nói với Ti Mệnh, dường như đang chỉ điểm điều gì đó. Mặc dù đã tạo một tầng phòng hộ giúp che chắn gió, thế nhưng tiếng xé gió vẫn rất lớn, vậy nên không ai nghe thấy được A Công và Ti Mệnh đang nói với nhau chuyện gì.

Đám Kha Thiên Lạc thì ngồi chính giữa lưng của đại điều, trông sắc mặt có chút tái nhợt, có lẽ là do vẫn còn chưa thích ứng với kiểu di chuyển như thế này. Những người còn lại, theo phân phó của Đồng Tửng đứng xung quanh đám Kha Thiên Lạc để phòng hộ cho bọn chúng.

- Đã nhớ những điều A Công dặn chưa?

A Công nghiêng đầu nhìn Ti Mệnh ngồi ở bên cạnh, giọng nói trầm đặc vang lên bên tai. Ti Mệnh khuôn mặt kính cẩn khẽ gật, rồi sau đó hỏi:

- Nhưng A Công, Phong Tuyết bộ lạc thực sự sẽ cho tôi học Y đạo của bọn họ sao? Trong mỗi bộ lạc, mặc dù Y sư thập phần thừa thót, thế nhưng địa vị lại không hề nhẹ chút nào. Mỗi khi xuất hiện phương thuốc mới đều phải trải qua nghiên cứu rất dài, nhanh thì trăm năm, chậm cũng phải đến ngàn năm. Và lại tôi nghe nói, mỗi lần có đan phương cổ xưa xuất thế đều tạo thành một hồi huyết vũ tinh phong. Có thể nói đan phương là một trong những tồn tại được xem trọng nhất của mỗi bộ lạc. Phong Tuyết bộ lạc há có thể cho tôi thao khảo chúng?

- Điểm này ngươi yên tâm. Man Công Phong Tuyết bộ lạc và A Công có chút giao tình, chỉ cần A Công mở miệng, y tuyệt đối sẽ không từ chối. Lại nói, đan phương trân quý thì tuyệt đối Phong Tuyết bộ lạc sẽ không có trưng bày bên ngoài mà sẽ giữ bên cạnh mình để đề phòng mất cắp. Còn những thứ được đặt ở bên ngoài đại đa số đều là đan phương phổ thông, chỉ cần được phép thì bất kỳ ai cũng có thể tiến vào để học hỏi cả. Nhưng dù đó có là đan phương phổ thông đi nữa, đối với U Đô bộ lạc chúng ta vẫn có rất nhiều hữu ích.

A Công đôi mắt thâm thúy nhìn về phía đằng xa, khóe miệng mấp máy, ôn tồn chậm rãi giải thích cho Ti Mệnh.

Hắn cũng không hỏi gì thêm, im lặng nhìn về phía trước. Trải qua nửa ngày trời di chuyển liên tục, đại điều rút cuộc tốc độ phi hành cũng chậm lại. Chỉ thấy ở phía trước xuất hiện một quang cảnh của một bộ lạc. Số lượng nhân khẩu ước chừng cũng hơn nửa vạn người, phạm vi lãnh thổ cực kỳ rộng lớn, so với U Đô bộ lạc cơ hồ muốn lớn hơn gấp ba, gấp bốn lần.

Chỗ này chính là bộ lạc Phong Tuyết, nơi sắp bắt đầu đại lễ tuyển chọn thiên tài. Nhờ thần thông của A Công nên bọn người Ti Mệnh mới có thể đến bộ lạc Phong Tuyết này sau khoảng hơn nửa ngày. Nếu như đổi lại là trước đây thì bọn họ phải mất khoảng ba ngày trời di chuyển đường bộ mới có thể đến được đây.

Từ trên cao nhìn xuống, trông thấy xung quanh là vô số ngôi nhà nhỏ được dựng bằng đá, người dân đi ngoài đường tập nập, trong số đó có không ít Dị đi có tu vi cao cường. Còn ở phía trung tâm là một tòa thành bằng đá, theo đại điều bay thấp xuống, bọn người Ti Mệnh mới nhìn thấy rõ tòa thành đá này hùng vĩ, cao lớn đến như thế nào.

Có thể xây dựng một tòa thành lớn đến như thế này, chỉ có lực lượng của bộ lạc trung giai trở lên mới làm được. Bằng vào tiểu bộ lạc nhỏ bé như U Đô thì tuyệt đối không có khả năng. Chứng kiến tòa thành rộng lớn này, không chỉ riêng mình Ti Mệnh, mà ngay cả Kha Thiên Lạc, Tang Tương... trong ánh mắt cũng tràn đầy choáng ngợp. Còn mấy người Đồng Tửng, tuy rằng đã đến Phong Tuyết bộ lạc này vài lần, nhưng khi nhìn thấy sự giàu có của bộ lạc Phong Tuyết thì vẫn không giấu được sự hâm mộ cùng rung động.

Đọc nhanh nhất tại: mht.vn

Facebook: Ảnh Nguyệt sơn trang

Lịch ra chương: thứ ba – thứ năm – thứ bảy

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 8: Man công Phong Tuyết bộ lạc

Quyển 1: Tì Mệnh

Chương 7: Man công Phong Tuyết bộ lạc

A Công thúc giục đại điều hạ xuống mặt đất, rồi nói:

- Đến nơi rồi, các người đi xuống đi.

Đám Kha Thiên Lạc nhất nhất nghe lời, từng người từng người một rời khỏi lưng đại điều. Bỗng lúc đó, từ bên trong thành vang lên âm thanh chấn động. Một đoàn xa giá từ xuất hiện, dẫn đầu là một người đàn ông trung niên cao lớn. Ông ta mặc một chiếc áo làm từ da báo, để phanh lộ ra khuôn ngực rần rần, nhìn thấy trước ngực người này có ba vết sẹo lớn từ bên trái bỏ qua bên phải, trông vết sẹo này giống như là móng vuốt của một đầu hoang thú nào đó để lại.

Người đàn ông trung niên này cười một con Độc Giác Mãng Ngưu khổng lồ, trên người tràn ngập khí tức hoang dã bạo lực, vừa đảo mắt một cái liền khiến cho mấy tên Tì Mệnh, Kha Thiên Lạc kinh sợ.

Chỉ thấy ông ta nhảy xuống lưng Độc Giác Mãng Ngưu xuống, sau đó ôm quyền hướng A Công nói:

- Văn bối Từ Báo, phụng mệnh A Công đến đón tiếp tiền bối.

Người đàn ông tên Từ Báo này chẳng ngờ lại là một cường giả Tây Cốt cảnh. Phải biết rằng tại bộ lạc U Đô của Tì Mệnh chỉ có duy nhất một người đạt đến tu vi Tây Cốt cảnh, người này chính là A Công. Thế nhưng không ngờ Phong Tuyết bộ lạc tùy tiện cử ra một cường giả Tây Cốt cảnh đến để đón tiếp bộ lạc U Đô bọn họ. Phong Tuyết bộ lạc không hổ danh là bá chủ một phương.

- Cường giả Tây Cốt cảnh!

Tì Mệnh chưa mở ra Thiên Khải, thế nên ngoại trừ cảm giác được uy áp cường đại của Từ Báo ra thì không phát hiện điểm gì khác. Nhưng mấy những người còn lại thì khác. Ngoại trừ A Công dường như đã biết trước ra thì ngay cả Đồng Tường cũng không nhận được sự chấn kinh.

Đồng Tường đã trải qua ma luyện chém giết nhiều năm, trên người ngưng tụ đã ngưng tụ không ít sát khí, thế nên vẫn có thể miễn cưỡng chống cự được. Nhưng đám Kha Thiên Lạc, Tang Tương thì khác. Bọn chúng chỉ cảm giác khí huyết trong cơ thể đang chuyển động nhanh hơn, bản thân dường như đã mất đi quyền khống chế cơ thể. Đối phương chỉ cần động một tia man lực, chắc chắn đám bọn chúng sẽ bạo thể mà chết.

Cũng may lúc đó A Công tản ra man lực của bản thân, làm cho uy áp mà Từ Báo đang mạnh mẽ áp chế đám Kha Thiên Lạc bị đẩy lùi, nhờ vậy mà bọn chúng mới thở phào ra một hơi nhẹ nhõm. Ai nấy trong lòng càng thêm khiếp sợ lực lượng của cường giả Tây Cốt cảnh.

Dường như A Công có chút không vui khi Từ Báo triển khai uy áp lên người những tộc nhân của mình, ngữ điệu hơi trầm xuống, nhìn Từ Báo nói:

- Là Man công các người ra lệnh đón tiếp những khách nhân đến bộ lạc Phong Tuyết như vậy sao?

Lúc này A Công cũng không chút nhân nhượng, khí thế trên người bộc phát, chỉ thấy áo bào màu đen hơi căng phồng lên, dĩ nhiên là do áp lực của A Công tạo ra. Khác với Từ Báo, A Công không gây áp lực lên những tộc nhân khác của Phong Tuyết bộ lạc mà chỉ tấn công mỗi một mình Từ Báo.

Từ Báo biến sắc, không nghĩ đến một tiểu bộ lạc nho nhỏ lại dám ngay tại Phong Tuyết bộ lạc tấn công mình. Hắn đương nhiên sẽ không đứng yên chịu trận, cũng đồng thời phát động man lực để kháng lại lực lượng của A Công.

Đồng Tường đứng gần nhất với A Công, ngay khi thấy A Công phát động Man lực đầu khí thì biến sắc, lập tức động tay động chân, ra lệnh cho những người khác kéo bọn Kha Thiên Lạc nhanh chóng lùi về phía sau.

Kia là so đấu giữa hai cường giả Tây Cốt cảnh, tuy rằng chỉ là so đấu Man lực đầu khí, thế nhưng hung hiểm trong đó tuyệt không thể xem thường, và cũng không phải là chuyện dễ dàng mà những đệ tử Dẫn Huyết cảnh bọn họ có thể can dự vào.

Hai bên đột nhiên động thủ, ngay lập tức hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người. Một số bộ lạc đến trước bộ lạc U Đô cảm nhận được uy áp lập tức rời khỏi nơi tập trung mà chạy đến đây để quan sát, xem thử rốt cuộc là thần thánh phương nào mà dám khiêu chiến với Phong Tuyết bộ lạc như vậy.

Lại nói về cuộc chiến. Nhìn thấy A Công phát động khí tức của mình trông vô cùng thông thả, trái ngược lại phía bên kia, Từ Báo vô cùng chật vật. Cả người gồng lên, trên trán gân xanh xuất hiện, trong ánh mắt xuất hiện tia hoảng sợ.

Từ Báo trước giờ gặp qua không ít đối thủ, mạnh có yếu có, thế nhưng chưa có người nào lại có thể khiến hắn rơi vào tình cảnh chật vật đến như vậy. Một tiểu bộ lạc nho nhỏ khi nào lại xuất hiện một cường giả mạnh mẽ đến như vậy.

Chỉ thấy khuôn mặt hung dữ của Từ Báo đỏ hồng lên, bỗng nhiên hắn gầm một tiếng thật lớn, cánh tay phải khổng lồ như một cây thiết trụ giang ra, man lực tụ hội vào phía cánh tay phải, kể đó mạnh mẽ đâm xuống mặt đất.

Lúc nắm đầm chạm tới mặt đất, một tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất cũng bị chấn động nhẹ. Khói bụi nổi lên, bay khắp tứ tung. Kinh phong thổi ra xung quanh, nhờ sự bảo hộ của A Công mà Ti Mệnh và những người khác của bộ lạc U Đô bị ảnh hưởng rất ít, còn những người khác đứng xung quanh không kịp phản ứng bị kinh lực đẩy lùi về phía sau. Thậm chí có không ít người té ngã, thụ thương đến nổi ói ra máu.

Khi làn khói bụi tan đi, chỉ thấy Từ Báo khụy xuống một chân, một tay chống đất, tay còn lại đặt lên chân khụy xuống của mình. Hắn sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh đầm đìa trên mặt, hơi thở hỗn loạn, thờ hồng hộc như trâu vừa mới đi cày về.

Trong nội tâm Từ Báo đối với A Công cực kỳ sợ hãi. Nhớ lại khi nãy, gã vận chuyển toàn bộ sức mạnh cương ngạnh phá vỡ Man lực đấu khí, tuy rằng thụ thương nhưng cuối cùng cũng phá vỡ được thể bị vây công. Chỉ là gã mơ hồ cảm nhận được rằng A Công đã nương tay, thu lại đấu khí, nếu không tình huống của Từ Báo không chỉ là bị thụ thương nhẹ thể này đâu.

“Người này không ngờ lại là cường giả Tây Cốt cảnh trung kỳ, chỉ sợ ngoại trừ A Công ra, tại Phong Tuyết bộ lạc tuyệt đối không ai có thể trở thành đối thủ của y.” Từ Báo trong lòng nhẹ than một câu.

Sau đó gã lập tức đứng dậy, ôm quyền kính lễ với A Công, đồng thời nói:

- Đa tạ tiền bối nương tay.

A Công hừ lạnh một tiếng, không có đáp lời với Từ Báo. Mắt khép hờ lại, rồi sau đó nói:

- Thượng Man Phong Tuyết, ông còn định đứng xem đến khi nào?

Ngay khi A Công nói câu này, những người khác thì không hiểu rõ ý tứ, thế nhưng Từ Báo lập tức biến sắc. Mộc Chân này chính là tên thật của Man công Phong Tuyết bộ lạc, chỉ là rất ít người biết được. Từ Báo cũng là ngẫu nhiên một lần được tộc trưởng nói qua. Lại không ngờ một Man công của U Đô bộ lạc nhỏ nhỏ lại nhận thức được Man công của hắn, làm sao mà không giật mình cho được.

Hắn vận dụng thần thức ra xung quanh, nhưng không hề phát hiện một tia khác biệt nào. Bỗng lúc đó, một giọng cười nhu hòa trầm bổng từ trên thành cao truyền xuống.

Mọi người lập tức ngẩng đầu nhìn lên. Đứng phía trên thành là một người đàn ông trung niên mặc thanh bào, mái tóc đen nhánh bay phất phơ trong gió. Ti Mệnh không thể nhìn rõ được khuôn mặt của ông ta. Nguyên nhân không phải do khoảng cách quá xa, mà là bởi vì người này vận chuyển man lực của mình làm cho gương mặt trở nên hư huyền, làm cho người khác không cách nào trông rõ được chân diện.

Chỉ có một điều, khi tiếng cười của người đàn ông này vang lên, ai nấy đều cảm giác như có một ngọn núi lớn đang đè nặng lên trên vai mình. Một số dị sĩ cấp thấp, từ Dẫn Huyết cảnh tầng thứ năm trở xuống toàn bộ đều quý xuống, những người khác thì miễn cưỡng có thể chống cự được, chỉ là nhìn sắc mặt không được tốt cho lắm.

A Công khi ấy lập tức kéo Ti Mệnh lại bên cạnh mình, nhẹ nhàng phủ quanh người hắn một cỗ man lực để chống đỡ lực lượng uy áp kia. Bởi vì hắn chưa mở Thiên Khải, thế nên nếu mà bị áp lực của Man công Phong Tuyết bộ lạc phủ xuống nhất định xương cốt vỡ nát, chết ngay tức khắc. Dù được A Công bảo vệ, Ti Mệnh vẫn cảm thấy rất khó thở.

Đồng thời trong lòng càng thêm sợ hãi. Người kia dĩ nhiên lại là Man công Phong Tuyết bộ lạc, thực lực lại siêu phàm thoát tục như vậy. Hắn cảm nhận được, người này thực lực tuyệt đối còn mạnh hơn cả A Công. Một chuyện ra ngoài không ngờ lại gặp nhiều cường giả như vậy, tư vị này nhất thời hắn không kịp tiêu hóa.

Từ Báo đứng đối diện A Công khi nhìn thấy người này xuất hiện thì lập tức quý xuống, những tộc nhân Phong Tuyết bộ lạc khác cũng đồng dạng hành động y như vậy, hướng người nọ bái lạy:

- Bái kiến A Công.

A Công lúc đó cũng ôm quyền lại, cúi đầu hướng người đàn ông kia làm lễ.

- Dịch Ân bái kiến Thượng Man.

Chỉ thấy ông ta tay phải nâng lên, tựa hồ cách không nhiếp vật, để cho A Công cùng toàn thể những người đang hành lễ với ông đứng thẳng dậy. Ông ta không để ý đến Từ Báo, tập trung sự chú ý lên người của A Công, giọng nói ôn nhu từ tốn:

- Giữa ta và ngươi không cần phải đa lễ. Mấy chục năm trước mới trở lại bộ lạc Phong Tuyết này không khỏi khiến cho ta có chút bất ngờ.

- Mấy chục năm trước ta không đến Phong Tuyết bộ lạc vì không có lý do gì để đến. Nhưng lần này thì khác.

Đọc nhanh nhất tại: mht.vn

Facebook: Ảnh Nguyệt son trang

Lịch ra chương: thứ ba – thứ năm – thứ bảy

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Tiến vào nội thành

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 8: Tiến vào nội thành

Nghe A Công nói vậy, bỗng khuôn mặt điềm đạm của người đàn ông thanh bào khuôn mặt khê biến, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa, lại thêm ông ta luôn vận chuyển một luồng chân khí làm biến ảo khuôn mặt, thế nên người khác không nhìn thấy được sự biến đổi trên gương mặt của ông ta.

Ti Mệnh đứng bên cạnh A Công, không hiểu sao trong lòng xuất hiện một cảm giác, dường như người đàn ông mặc thanh bào đó đang tập trung nhãn mục lên người mình. Hắn không khỏi lạnh người một cái, cũng may có A Công đứng bên cạnh, ôn hòa truyền một luồng chân khí âm áp khiến cho tâm tình của hắn bình ổn hơn rất nhiều.

Lại nói, nghe khẩu khí của người đàn ông thanh bào và A Công, dường như hai người đã quen biết nhau từ rất lâu rồi. Tuy người đàn ông áo tím kia là Thượng man Phong Tuyết bộ lạc, luận địa vị thì cao hơn A Công, còn thực lực thì dĩ nhiên mạnh mẽ hơn A Công, thế nhưng nhìn phong cách nói chuyện thì lại đem A Công đặt ngang bằng với mình. Tựa hồ giữa hai người bọn họ không có khoảng cách địa vị gì cả, mà lại giống như là hai người bạn thân chí cốt.

Chỉ là không hiểu sao, khi nhìn khuôn mặt già nua của A Công, hắn lại cảm giác dường như tâm tình của A Công không được tốt lắm khi phải đối diện với người bạn cũ này.

- Đồng Tường bá kiến Thượng Man Phong Tuyết.

Lúc này, Đồng Tường đứng phía sau lưng A Công bỗng bước lên một bước, hướng người đàn ông thanh bào khấn trương bái lễ. Sau Đồng Tường thì những người khác cũng lần lượt hành lễ, đám Ti Mệnh, Kha Thiên Lạc dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Bỗng ông ta chuyển dời sự chú ý lên người Kha Thiên Lạc, giọng nói nghiêm nghị vang lên:

- Đứa nhỏ này, tuổi còn trẻ mà thực lực không tệ. Ngươi tên gì?

- Bẩm Thượng Man, tôi tên Kha Thiên Lạc.

Được Thượng Man Phong Tuyết bộ lạc chú ý đến, Kha Thiên Lạc trong lòng không khỏi mừng rỡ. Trong lòng không khỏi dâng lên cảm xúc, nếu như trong đại lễ thể hiện tốt, biết đâu lại được người đàn ông này chú trọng.

Mà người đàn ông này không chỉ chú ý đến một mình Kha Thiên Lạc, khi liếc qua chỗ Tang Tương thì nội tâm càng giật mình hơn nữa. Kha Thiên Lạc năm nay mười lăm tuổi, là tộc nhân của tiểu bộ lạc, thế nhưng tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu đúng là làm người ta kinh ngạc. Nếu như tại bộ lạc trung giai như Phong Tuyết bộ lạc, nhất định là sẽ được chú trọng bồi dưỡng. Tương lai có thể đột phá Tẩy Cốt cảnh không thể nghi ngờ.

Nhưng còn nhà đầu Tang Tương, năm nay bất quá chỉ mới gần mười ba tuổi, vậy mà tu vi cũng không hề thua kém gì Kha Thiên Lạc. Thậm chí là còn muốn mạnh hơn đôi chút. Trong lòng người đàn ông thanh bào tự hỏi, từ lúc nào Dịch Ân tìm ra được mấy đứa nhỏ tài năng đến như vậy.

Chỉ là ông ta chưa kịp khen ngợi một tiếng thì khuôn mặt khê động, quay mặt nhìn về phía tây. A Công dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, cũng giống như Man công Phong Tuyết bộ lạc nhìn về hướng đó, chỉ thấy nơi hướng ấy có một điểm đen xuất hiện.

Để ý kỹ thì điểm đen này thực ra là một con rắn khổng lồ. Con rắn này cũng được vẽ ra từ Man văn, chủ nhân của nó dĩ nhiên cũng là một cường giả Tẩy Cốt cảnh.

Khi con rắn bay cách thành đá chừng trăm mét thì dừng lại, một giọng nói lạnh lẽo truyền đến:

- Khúc Yên bá kiến Thượng Man.

Ti Mệnh hướng mắt nhìn lên, khoảng cách khá xa, hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy làn mờ mà thôi. Người kia là một bà lão tóc trắng, khoác trên người áo bào màu đen tuyền. Nghe giọng nói lạnh lẽo như vậy, chắc hẳn tính cách rất khắc nghiệt.

Đứng trên lưng con rắn, sau lưng bà lão có khoảng tám mươi bốn, mười lăm người. Từ khí tức trên người toát ra, thực lực của người mạnh nhất tuyệt

đôi không kém hơn Đồng Tường. Đứng ở chính giữa được mấy người này thủ hộ là năm tên thanh thiếu niên. Ti Mệnh tuy chưa mở Thiên Khải, nhưng nhiều năm qua tiếp xúc với không ít cường giả trong bộ lạc, thế nên có thể cảm giác được, những người này thực lực tương đương với Kha Thiên Lạc.

Người đàn ông thanh bào găt đầu, cách không nâng mấy người ở trên lưng con rắn đứng dậy.

- Doãn Dương, Từ Báo, hai người thay ta chiêu đãi khách quý ở đây.

Người đàn ông nhìn Từ Báo và một người khác đi cùng với gã ta, chậm rãi re mệnh lệnh.

- Tuân lệnh A Công.

Từ Báo và gã đàn ông tên Doãn Dương cung kính tuân mệnh. Chỉ thấy người đàn ông găt đầu hải lòng, rồi sau đó nhìn U Đô bộ lạc A Công Dịch Ân và Lạc Vân bộ lạc A Công Khúc Yên nói tiếp:

- Hai vị đều là bằng hữu nhiều năm không gặp của lão phu, nhân có người mới dâng lên một ít linh trà thượng hạng, hy vọng hai vị có thể cùng ta nhắm nháp luận bàn.

Nói xong, ông ta chuyển người lại, hướng về phía nội thành mà rời đi. Bà lão Man công Lạc Vân bộ lạc lệnh cho con rắn hạ xuống đất, sau đó phân phó dặn dò người trong bộ lạc. A Công cũng hành động tương tự như vậy, làm xong thì cùng với bà ta đi theo hướng của người đàn ông áo tím.

Ở lại tại đây là đám người U Đô bộ lạc và Lạc Vân bộ lạc. Từ Báo ánh mắt quét quanh một lần, rồi sau đó nói:

- Trừ đám trẻ ra thì các vị đều là người quen, đến Phong Tuyết bộ lạc cũng không vài lần, ít nhiều cũng biết được quy củ thế nào. Ta tên Từ Báo, lần này phụ trách đón tiếp các vị. Mời theo ta đi vào trong thành.

Từ Báo nhảy lên lưng hoang thú Độc Giác Man Ngu, thúc giục nó đi vào trong thành. Đồng Tường không chậm, nhanh chóng đưa tộc nhân trong bộ lạc đi theo vào.

Bên trong nội thành, trước mặt Ti Mệnh hiện ra một cái quảng trường khổng lồ. Tại quảng trường có rất đông người qua lại, hầu như đều là người của bộ lạc Phong Tuyết cả. Từ Báo dẫn bọn họ đi đến nơi đón tiếp khác nhân, không lâu sau thì thấy có mười mấy cao thủ Phong Tuyết bộ lạc đứng đợi sẵn.

Từ Báo thì phụ trách đón tiếp Lạc Vân bộ lạc, còn người tên Doãn Dương thì phụ trách U Đô bộ lạc. Phân chia ra đón tiếp, như vậy quản lý dễ dàng hơn rất nhiều. Trông thái độ của bọn họ khá lễ phép, so với lần đầu gặp mặt hùng hổ khác biệt rất nhiều. Chỉ là từ trên người bọn họ, cái biểu hiện lễ phép kia chỉ là ẩn đi thái độ kiêu ngạo mà thôi. Dù biết rõ vậy, nhưng chẳng ai lên tiếng cả. Người ta là tộc nhân bộ lạc trung giai, đương nhiên có tư cách làm ra cái loại kiêu ngạo đối với tiểu bộ lạc như bọn họ.

Sau khi Doãn Dương dẫn người U Đô bộ lạc đến nơi nghỉ ngơi, trao đổi với Đồng Tường một lúc thì liền cáo từ. Đồng Tường bước vào bên trong ngôi nhà đá, đây chính là nơi nghỉ ngơi của U Đô bộ lạc.

- Lần này đến Phong Tuyết bộ lạc, mặc dù mang tiếng là tham gia đại lễ tuyển chọn thiên tài, nhưng thực chất là để các người mở rộng tầm mắt, biết được sự cường đại của bộ lạc trung giai là như thế nào, nhìn thấy được sự chênh lệch giữa các người và những cường giả thế hệ đồng giai của Phong Tuyết bộ lạc và các bộ lạc khác.

Đồng Tường thanh âm nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén nhìn đám Kha Thiên Lạc, nói.

- Phong Tuyết bộ lạc là một bộ lạc trung giai, cùng thế hệ với các người có rất nhiều thiên tài, các bộ lạc khác ít nhiều cũng có vài người không thể xem thường, thế nên nếu có thể kết giao được với những thiên tài này là một chuyện tốt, hẳn có lợi ích không nhỏ đối với chuyện tu hành của các người. Kết giao với bất kỳ tộc nhân bộ lạc nào cũng được, ngoại trừ bộ lạc Mộ Lan - tử địch của bộ lạc U Đô chúng ta. Còn một điều nữa, cần phải nhớ kỹ, tại nội thành Phong Tuyết bộ lạc nghiêm cấm tư đấu, một khi bị phát hiện, chỉ sợ ngay cả A Công ra mặt cũng khó mà giảm nhẹ tội cho các người.

- Trương Long, người giao tiếp với bộ lạc Phong Tuyết nhiều nhất, kiến thức so với ta hẳn là hơn xa, có gì cần giới thiệu thì nói sơ lược cho bọn chúng. Ta có chút việc, đến tối sẽ trở về.

Người tên Trương Long khá trẻ tuổi, khoảng chừng hai mươi hai tuổi, tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ năm. Nếu không tính đám thanh thiếu niên Kha Thiên Lạc ra thì Trương Long là người có tu vi thấp nhất. Chỉ là hẳn phụ trách việc liên lạc với bộ lạc Phong Tuyết nhiều nhất, thế nên nắm bắt được rất nhiều thông tin. Mục đích đưa Trương Long đi theo chính là để cung cấp thông tin cho đám Kha Thiên Lạc.

Đồng Tường sau khi nói chuyện một hồi thì giao hết trọng trách lại cho Trương Long, còn bản thân thì rời khỏi, hướng về phía quảng trường mà đi. Trương Long so với Đồng Tường thì hiền lành hơn rất nhiều, mỉm cười ôn hòa hỏi:

- Các đệ có gì điểm gì thắc mắc thì cứ hỏi, ta sẽ giải đáp tất.

Kha Thiên Lạc lập tức giơ tay lên, nhìn Trương Long nói:

- Trương Long huynh, ta muốn biết trong số những kẻ cùng thế hệ với chúng ta, có những ai nổi bật.

Trương Long găt đầu, rồi sau đó giải đáp:

- Trước tiên nói về Phong Tuyệt bộ lạc, nhân vật nổi bật trong số bọn họ thì rất nhiều, nhưng nếu luận về thực lực thì cần chú ý mười một người... đặc biệt nhất là ba người Hầu Quân Lâu, Chu Kiệt và Chu Lạc...

Đọc nhanh nhất tại: mht.vn

Facebook: Ảnh Nguyệt sơn trang

Lịch ra chương: thứ ba – thứ năm – thứ bảy

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Đạo Thần Điển

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 10: Đạo Thần Điển

Bổng A Công khuôn mặt không đổi, đối diện với ánh nhìn của Man công Mạnh Hạ, chậm rãi giải thích:

- Khi ta du lịch tại Đại Tán bộ lạc, tình cờ đọc qua một quyển điển tịch cổ xưa. Trong quyển điển tịch đó có nói về truyền thuyết bắt tử bắt diệt.
- Truyền thuyết bắt tử bắt diệt?

Mạnh Hạ khòe miệng lắm bầm, nhưng tuyệt không có lên tiếng, để cho A Công tiếp tục nói.

- Bất kỳ sinh linh nào trở nên hoàn chỉnh không chút thiếu sót thì chính là lúc đạt đến cảnh giới bắt tử bắt diệt. Thậm chí ngay cả khi thương khung sụp đổ thì sinh linh đó vẫn sẽ tồn tại.
- Không có khả năng.
- Truyền thuyết về con rồng hủy diệt. Mạnh Hạ, người còn nhớ truyền thuyết lưu truyền trong Man tộc chúng ta chứ?

Mạnh Hạ vốn phản bác lại A Công, nhưng khi nghe A Công nhắc về truyền thuyết về con rồng hủy diệt kia thì khuôn mặt liền biến đổi. Chỉ là sau đó liền lắc đầu, nói:

- Đương nhiên còn nhớ. Nhưng nó chỉ là truyền thuyết mà thôi.

A Công mỉm cười nói:

- Phải, nó có thể chỉ là một câu chuyện do Man tộc cổ xưa dựng nên. Nhưng nó... cũng chưa chắc đã là giả.

Không phản đối, cũng không thừa nhận, A Công bàn tay già nua cầm chén linh trà đặt ở bên cạnh bàn đá, xoay tròn chén linh trà một cái rồi uống một ngụm cạn sạch. Ngồi đối diện, Man công Mạnh Hạ khuôn mặt đã bình ổn trở lại, tựa hồ như vừa rồi chưa hề xảy ra chuyện gì. Chỉ là... ở trong lòng y đang nổi lên một đồng nghi vấn, làm cho nội tâm rất khó chịu.

Từ trước đến giờ, chỉ có một người duy nhất khiến nội tâm Mạnh Hạ nổi sóng như vậy, đó chính là A Công Dịch Ân. Ngay cả bây giờ địa vị của ông ta đã siêu việt A Công rất nhiều, thế nhưng mỗi lần gặp A Công thì tâm tình đều trở nên bất ổn như vậy.

Đúng lúc đó, từ bên ngoài truyền đến một cổ âm thanh.

- Bẩm A Công, tôi đưa Ti Mệnh đến rồi!

Chủ nhân của thanh âm này, dĩ nhiên chính là của người thư sinh áo xám nọ. Hắn đứng ở bên ngoài cửa, lưng cong xuống, mặt cúi nhìn xuống đất, thái độ cực kỳ cung kính. Ti Mệnh ở ngay bên cạnh gã ta, cũng nhanh chóng hành lễ:

- Ti Mệnh bái kiến Thượng man, bái kiến A Công.

A Công và Man công Mạnh Hạ nhìn ra.

- Uông Phong, người có thể rời đi.

Gã thư sinh tên Ưông Phong dạ một tiếng, rồi kính cẩn xoay người rời đi. Trong gian phòng lúc này chỉ còn lại ba người A Công, Mạnh Hạ và Ti Mệnh.

Mạnh Hạ mục quang dán chặt lên người Ti Mệnh, chính là đang dùng ánh mắt dò xét làm cho Ti Mệnh trong lòng trở nên khẩn trương.

Lúc này thì A Công mở miệng nói:

- Ti Mệnh, lại đây, đứng bên cạnh A Công.

Ti Mệnh lập tức nghe lời, chạy đến đứng ngay sau lưng A Công, cúi mặt xuống, không dám đối diện với ánh nhìn của Mạnh Hạ.

Còn Mạnh Hạ, ông ta vốn đã đoán được mục đích của A Công, đó chính là vì đứa nhỏ đứng trước mặt mình. Nếu như lúc trên thành chỉ là tùy tiện dò xét, còn bây giờ thì trực tiếp chính diện, nhưng Mạnh Hạ vẫn không thể cảm giác được điều gì cả, chỉ duy kỳ lạ một điều là không có dao động khí huyết mà thôi. Đây rõ ràng là do chưa mở ra Thiên Khải. Vậy mà không hiểu sao, Mạnh Hạ lại cảm giác Ti Mệnh có gì đó liên quan đến cuộc trò chuyện trước đó giữa ông ta và A Công.

Sau đó ông ta thu lại mục nhãn, nói:

- Người cần đến cũng đã đến rồi, Dịch Ân, nói yêu cầu của ông đi.

A Công sâu thẳm trong đôi mắt chợt lóe lên một vầng tinh quang, từ từ trả lời:

- Ta muốn ông trong thời gian đại diện diễn ra có thể để cho đứa nhỏ này vào Bách Thảo đường, đồng thời cho nó xem qua Đạo Thần Điển để tham khảo. Đây là yêu cầu thứ nhất.

Mạnh Hạ chân mày nhíu lại. Bách Thảo đường chính là nơi các Y sư nghiên cứu về Y đạo trăm năm qua của bộ lạc Phong Tuyết, còn Đạo Thần Điển là một quyển điển tịch mà trước đây trước khi A Công tiền nhiệm tạo hóa đã truyền lại cho Mạnh Hạ. Muốn vào Bách Thảo đường, vấn đề này có lẽ không thành vấn đề. Nhưng còn Đạo Thần Điển thì...

- Ông đang băn khoăn về Đạo Thần Điển?

Thấy Mạnh Hạ do dự, A Công có lẽ đoán được, liền mỉm cười nói. Mạnh Hạ thờ dãi, gật đầu định nói gì đó thì A Công đã lên tiếng trước:

- Mạnh Hạ, ông nói thử ta nghe xem, mấy chục năm qua, ông hiểu được bao nhiêu thứ trong Đạo Thần Điển?

- Cái này... Đạo Thần Điển được viết từ cổ ngữ, ta chỉ có thể hiểu được một chút bên ngoài. Và lại, nó cũng chỉ là một quyển tàn thư. Dịch Ân, sao người không đổi một yêu cầu khác thích hợp hơn với nó. Để nó xem Đạo Thần Điển chẳng khác gì phạm một cái yêu cầu cả.

Mạnh Hạ không hiểu thâm ý bên trong mục đích của A Công là gì, chỉ cảm thấy để cho Ti Mệnh tìm hiểu Đạo Thần Điển là một điều vô nghĩa. Bản thân ông ta từ rất lâu đã tiếp nhận Đạo Thần Điển, tiêu tốn không ít thời gian để lĩnh ngộ hàm ý ẩn bên trong. Chỉ là ngôn ngữ viết ra Đạo Thần Điển quá khó hiểu, bằng tài trí của Mạnh Hạ cũng không thể hiểu hết toàn bộ. Chưa nói đến nó chỉ là một quyển tàn thư nữa, muốn biết được căn bản không có khả năng. Trừ khi là Dịch Ân hiểu được cổ ngữ.

Trong trí nhớ của Mạnh Hạ, Dịch Ân dường như không có biết qua cổ ngữ này. Và lại, nếu như là Dịch Ân muốn tìm hiểu, chỉ cần nói một tiếng, Mạnh Hạ tuyệt đối sẽ không từ chối. Nhưng đáng này, Dịch Ân lại đề cho một tiểu tử mười lăm mười sáu tuổi đọc nó.

- Cái này ông không cần để tâm, chủ yếu là ông có đồng ý hay không thôi.

Dường như đối với lời khuyên của Mạnh Hạ, A Công hoàn toàn không mấy may để tâm đến. Thấy vậy, Mạnh Hạ chỉ đành ôm một bụng nghi vấn mà đồng ý thôi.

- Nếu ông đã quyết thì ta sẽ không khuyên can nữa.

- Yêu cầu thứ nhất coi như xong. Còn yêu cầu thứ hai...

- Chậm đã.

A Công chưa kịp nói thì đã bị Mạnh Hạ chặn ngang.

- Hai yêu cầu ta đều đã đáp ứng, ông còn muốn cái gì nữa?

- Hắc hắc, để cho đứa nhỏ này xem Đạo Thần Điển không phải là yêu cầu. Đứa nhỏ này có thể coi như là cháu của ta, ông là trưởng bối dĩ nhiên là phải có tặng vật cho nó. Lại nói, Đạo Thần Điển dù ông phân phát hết cho toàn bộ tộc nhân bộ lạc Phong Tuyết cũng chưa chắc có người buồn quan tâm đến. Tặng vật Đạo Thần Điển này nói như ta và ông thì là quý báu, nhưng đối với đám tiểu bối này thì chẳng khác thì một đồ vật bỏ xó cả.

Mạnh Hạ nghe A Công nói như vậy thì hừ lạnh một tiếng. Dịch Ân từ xưa đã là một kẻ đa mưu túc trí, Mạnh Hạ đã rất đề phòng rồi, rốt cuộc vẫn sơ hở dậm vào cái bẫy mà A Công bày ra sẵn.

- Hừ, coi như để cho lão quỷ ông chiếm tiện nghi.

- Hắc hắc, cảm tạ lời khen.

Bị gọi là “lão quỷ”, A Công không có nổi giận mà ngược lại cảm thấy đó là lời khen, giọng cười trầm đục vang lên trong gian mật thất đá.

- Yêu cầu thứ hai, để sau khi đại diện kết thúc thì hẳn nói cũng không muộn.

Chiếm được tiện nghi của Thượng man không phải ai cũng làm được. Ti Mệnh đứng ở sau lưng nội tâm cực kỳ bội phục, đồng thời đối với A Công càng thêm sùng bái.

- Ta cáo từ trước, ngày mai ông cho người đưa nó đến Bách Thảo đường.

Sau một hồi thì A Công đứng dậy, Ti Mệnh hành lễ với Mạnh Hạ rồi đi theo sau lưng A Công rời khỏi chỗ này. Mạnh Hạ ánh mắt trầm tư nhìn bóng lưng A Công, trong đôi mắt lóe lên một tia ám quang.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Ti Mệnh bước theo sau lưng A Công, đã mười mấy năm trôi qua, cái bóng lưng này đã già đi rất nhiều. Hắn trong lòng trước đây mong ước trở thành một đệ tử mạnh mẽ để có thể chia sẻ gánh nặng với A Công. Nhưng mà cho đến tận bây giờ, hắn vẫn chưa thể giúp được.

Chẳng biết từ lúc nào, A Công xoay mặt lại, trông thấy gương mặt trầm tư của hắn. Giọng A Công trầm âm cất lên:

- Ti Mệnh, ngươi đang suy nghĩ gì đấy?

Nghe A Công hỏi, Ti Mệnh mới giật mình tỉnh ngộ. Sau đó liền hỏi:

- A Công, vừa nãy A Công và Thượng man đại nhân nói về Đạo Thần Điện, đó là cái gì vậy?

Trên đường theo A Công về, hắn cũng suy nghĩ về Đạo Thần Điện. Trước đó nghe ý tứ của Mạnh Hạ, Đạo Thần Điện này có lẽ là một quyển kỳ thư rất quý báu được truyền thừa từ thời xa xưa, người bây giờ khó có thể lĩnh ngộ được. Ngay cả đại trí giả như Mạnh Hạ cũng không hiểu ý nghĩa tồn tại của Đạo Thần Điện, thế nhưng A Công lại muốn Ti Mệnh xem nó, khiến cho nội tâm hắn rất nghi vấn.

Chỉ nghe A Công “ồ” lên một tiếng, rồi nói:

- Đạo Thần Điện, A Công chỉ biết nó là một cổ từ thời cổ Man hoang, A Công đời trước của Phong Tuyết bộ lạc ngẫu nhiên mà có được. Đáng tiếc, ngôn ngữ bên trong Đạo Thần Điện không ai hiểu được. Khi còn trẻ, A Công từng có cơ hội xem qua Đạo Thần Điện một lần, dĩ nhiên A Công cũng chẳng hiểu được gì cả.

Vừa chậm rãi bước ra khỏi điện thờ, A Công vừa ôn tồn giải thích.

- Ngay cả A Công và Thượng Man đại nhân cũng không hiểu, vậy tôi đọc nó có ý nghĩa gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 11: Một lời hứa, năm tháng sau này liệu sẽ trở thành hiện thực?

Ti Mệnh càng thêm khó hiểu với thâm ý kỳ lạ của A Công.

- Có thể ngươi và ông ta không hiểu mục đích của A Công là gì, nhưng ngươi cứ an tâm, A Công chưa từng làm việc gì bất lợi cho ngươi cả.

A Công nhìn hắn, khóe miệng nở nụ cười thần bí, rồi không nói gì thêm nữa. Vận chuyển man lực gọi ra đại điều, bảo Ti Mệnh leo lên lưng đại điều rồi cả hai rời khỏi điện thờ.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Bây giờ đang là ban đêm. Tuyết vẫn rơi đầy trời, mùa đông dường như vẫn chưa có dấu hiệu muốn nhường chỗ cho mùa xuân ấm áp. Tại khu nghỉ ngơi của U Đô bộ lạc, ánh lửa hồng sáng rực giữa màn đêm, khiến cho không khí ấm áp lên hẳn. A Công thì đã đi nghỉ ngơi, di chuyển một thời gian dài như vậy khiến cho man lực hao tổn không ít.

Những người còn lại thì bị Đồng Tường phân phó thay nhau canh gác. Bọn họ giờ đang ở bên trong một bộ lạc khác, không thể không cảnh giác được.

Kha Thiên Lạc thì đang ở một góc tĩnh tâm tu luyện, hai tên thanh niên cùng đến đây với Kha Thiên Lạc thì đang tranh thủ luyện tập với nhau. Còn Ti Mệnh và Tang Trương thì lại không có mặt ở đây.

Hai người bọn chúng đang nắm tay nhau đi dạo trên đường phố. Bởi vì đêm xuống nên hoạt động trong thành không còn nhộn nhịp nữa. Lại đang giữa mùa đông tuyết rơi đầy trời, cũng chẳng ai muốn đi ra khỏi nhà cả.

Lúc này Ti Mệnh mặc bộ quần áo dày cộm. Hắn chỉ là một người bình thường, dù đã mặc đồ rất dày rồi, thế nhưng không khí se lạnh vẫn làm cho hắn rất khó thở. Cũng may là A Công đã tặng cho hắn một miếng ngọc bội có khả năng tị hàn, vậy nên dù khí trời rất lạnh, hắn vẫn có thể chịu đựng được.

Đi bên cạnh hắn là Tang Trương. Cô gái này hôm nay mặc một bộ đồ màu hồng nhạt, tóc tai chải chuốt rất tinh tế, rất khác với vẻ ngoài hoang dã năng động như lúc còn ở trong bộ lạc. Nói đến, nha đầu này năm nay cũng gần mười ba tuổi, tuy là sinh hoạt tại một bộ lạc nhỏ như U Đô bộ lạc, thế nhưng da dẻ rất trắng trẻo, mềm mại tựa như bông tuyết đang rơi vậy. Đôi mắt sáng lấp lánh như ngôi sao, sống mũi cao, cái miệng nhỏ trái tim mỗi lần cười lên là tựa như trăm hoa cùng nở vậy. Giờ vẫn chưa đến tuổi phát dục, thế nhưng một vài năm nữa thôi, nha đầu này tuyệt đối chính là một đại mỹ nhân khiến cho các nam tử xếp hàng dài theo đuổi.

Ti Mệnh đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy mái tóc đen bóng mượt mà đã bị vô số bông tuyết bám vào. Hắn nhẹ nhàng đưa tay lên hất đi những cánh hoa tuyết đó. Mà Tang Trương cũng không vì thế mà giật mình, biểu tình hết sức tự nhiên, như thể mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Đi cũng cách khá xa chỗ cư ngụ U Đô bộ lạc rồi. Ti Mệnh bỗng đưa mắt nhìn đến chỗ một gốc cây, nói:

- Trương nhi, chúng ta qua bên kia nghỉ ngơi một lúc.

Tang Trương mỉm cười gật đầu, rồi cả hai nắm tay nhau đi qua bên đó ngồi. Chỗ này khá vắng người qua lại. Ti Mệnh dùng vạt áo lau sạch gốc cây, để cho Tang Trương ngồi xuống. Còn hắn thì ngồi phía đối diện, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng, nói:

- Ngày mai đại thử bắt đầu, em phải bảo vệ mình thật tốt.

Tang Trương mỉm cười thẹn thùng gật đầu, trông thấy gương mặt của nàng lúc này hơi ửng hồng lên.

- Anh sẽ đến xem chứ?

Giọng nói trong veo tựa như âm thanh của tự nhiên khe khẽ vang từ cái miệng nhỏ xinh ấy.

- Ta sẽ xin phép A Công, hy vọng A Công cho ta đến xem đại thử.

Hắn ôn nhu nhìn Tang Trương, rồi nói tiếp:

- Em không cần phải cố gắng quá sức, an toàn của bản thân mới là thứ yếu. Với thiên phú của em, dù không đạt thứ hạng cao thì cũng sẽ được cao tăng Phong Tuyết bộ lạc chú ý đến. Nếu em xảy ra chuyện gì, ta sẽ rất đau lòng.

Ti Mệnh nhìn nàng bằng ánh mắt ấm áp triều mến, trong ánh sáng mờ mịt của một khóm lửa nào đó chiếu rọi, gương mặt của nàng càng ửng hồng thêm, nhưng nàng không ngượng ngùng như khi trước nữa, mà thay vào đó là một nụ cười viên mãn.

Tang Trương cầm tay hắn kéo tới sát gần mình, để cho hắn ngồi ngay bên cạnh, rồi sau đó nghiêng đầu ngồi tựa vào bờ vai nhỏ nhắn.

- Đêm trước khi cùng với A Công đến Phong Tuyết bộ lạc, em đã nằm mơ.

Giọng nói dễ nghe thủ thi bên tai hắn.

- Trong giấc mơ, em trông thấy khung cảnh thế giới đang dần sụp đổ. Trong thế giới ấy, có một cô gái ngồi trong một ngôi đền đồ nát, hướng ánh mắt ra nhìn ánh bình minh cuối cùng.

- Cô độc một mình trong thế giới đồ nát, có lẽ cô ấy cô đơn lắm.

Ti Mệnh hơi ngần ra, nhưng sau đó nói suy nghĩ của mình. Chỉ là Tang Trương lại lắc đầu, nói tiếp:

- Em không nghĩ như vậy. Bởi vì trông sắc mặt của ấy trong khoảng khắc cuối cùng lại rất viên mãn. Em trông thấy cô gái đó nhẹ nhàng nâng niu một viên đá nhỏ trong tay, hình như viên đá này đã cứu mạng của cô ấy, bởi vì cô ấy nói không cảm thấy cô đơn, ngược lại còn cảm thấy rất ấm áp khi có nó ở bên cạnh. Trước khi em tỉnh lại, em có nghe cô ấy nói, nếu có kiếp sau, nếu có kiếp sau, cô ấy sẽ bảo vệ nó, giống như những gì nó đã làm với cô ấy.

Kể xong giấc mơ của mình, Tang Trương lại quay sang nhìn Ti Mệnh, bàn tay nhỏ nhắn ôm sát lấy cánh tay Ti Mệnh, giống như đang cố giữ thứ gì đó quan trọng nhất với mình vậy.

- Ti Mệnh, anh sẽ ở bên em, bảo vệ em, giống như viên đá đã bảo vệ cô gái đó chứ?

- Bảo vệ?

Ti Mệnh nhìn nàng, đối diện với ánh mắt dịu dàng của nàng, bỗng khuôn mặt hần hơi lạnh xuống. Nàng nhìn hần, hần cúi đầu, bên ngoài kia tiếng gió gào rít lên, cuốn bay những bông tuyết vào hư vô bất tận. Bất giác có tiếng thở dài của ai đó vang lên trong màn đêm, tiếng thở dài tang thương mang theo nỗi niềm tiếc hận.

- Sau này, khi em lớn lên, em sẽ ngắm nhìn thế giới rộng lớn. Ngoài đó, sẽ có rất nhiều cường giả mạnh mẽ, thậm chí còn mạnh hơn cả A Công. Chỉ có những người đó mới có tư cách ở bên em, bảo vệ em. Còn ta, chỉ chục năm nữa thôi sẽ hóa thành đồng xương trắng.

Tiếng gió gào ngoài kia như là tiếng than thở của Ti Mệnh vậy. Trên môi hần xuất hiện một nụ cười, đó là nụ cười khổ, nụ cười u buồn. Đêm nay được nắm tay Tang Tương cùng nhau đi dạo trên con đường, hần ước gì có thể cùng nàng nắm tay nhau đi mãi, cho đến khi biến hóa thành nương dâu, cảm giác ấm áp đặc biệt ấy khiến hần rất vui sướng.

Nhưng có lẽ cảm giác ấy chỉ xuất hiện trong đêm nay thôi. Hồi ức đêm nay, có lẽ sẽ trở thành hồi ức đẹp đẽ nhất trong đời hần.

Bất giác Tang Tương dang rộng vòng tay nhỏ của mình ôm chặt hần lại. Gương mặt tiến sát tới gần hần, hương thơm từ cơ thể của nàng lọt vào mũi hần, thật nhẹ nhàng và quyến rũ. Trong sự kinh ngạc, bờ môi hồng của nàng tiến sát tới gần, áp vào miệng của hần. Cảm giác ngọt ngào lan tràn chạy khắp thân thể hần.

Đêm này, một đêm tuyết rơi rất đẹp, giống như cảm giác hạnh phúc của Ti Mệnh vậy.

Nàng lại nhìn hần, đó là một ánh mắt chân thành không pha tạp bất kỳ một thứ cảm xúc nào khác, nàng nói:

- Trên đời này, chỉ có duy nhất một người ở bên em, đó chính là anh. Anh... hứa với em chứ?

Cuối cùng, hần mỉm cười đáp lại sự chân thành của Tang Tương, từ tốn trả lời:

- Được, ta hứa.

Trời cũng đã dần về khuya. Tuyết ngoài trời vẫn rơi bất tận, đâu đó có ánh lửa hắt lên những bông tuyết đang rơi đầy trời, ánh sáng phản chiếu tạo nên một quang cảnh tuyệt đẹp, tuyết tạo thành một tấm màn trắng xóa dung nhập vào đất trời. Một đêm khiến cho người ta thật khó quên.

Ti Mệnh và Tang Tương đang trên đường trở về nơi nghỉ ngơi của bộ lạc, những đóa hoa tuyết phủ lên người hai người bọn chúng, nhìn từ xa giống như hai ông bà lão đi chung trên một con đường lãng động năm tháng.

Nụ cười của Tang Tương vẫn chưa tan đi, đó là một nụ cười thuần khiết, nụ cười hạnh phúc của năm tháng tuổi trẻ, nó mang theo bao nhiêu ý nghĩa muốn nói ra. Bóng hình của nàng trong đêm tuyết rơi, một bóng hình nhỏ nhắn, nhẹ nhàng tựa cánh hoa, thanh âm nhẹ nhàng, nụ cười trong veo... dường như tất cả những điều đẹp đẽ ấy hóa thành ký ức vĩnh hằng in sâu vào trong tâm trí hần.

Ti Mệnh cõng nàng trên lưng, hai hàng mi của nàng đã khép lại, dường như đã chìm vào giấc ngủ rồi. Hần tuy không thể ngắm nhìn được gương mặt của nàng khi ngủ say, nhưng hần biết, lúc này đây, nàng đang rất vui, giống như hần vậy. Chỉ là không biết, niềm vui này sẽ kéo dài bao lâu.

Đi trên con đường màu trắng này, một quãng đường khá dài, hần tự hỏi liệu năm tháng trôi đi, sau này, liệu hần và... nàng sẽ còn có thể vô tư vui vẻ như vậy không?

Năm tháng vô tình, không ai biết trước chuyện gì sẽ xảy ra.

Bóng người bước đi, tuyết phủ đầy trời, dần dần khuất đi. Cho đến khi không thấy được nữa.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Trời còn chưa sáng, nhưng Ti Mệnh đã thức dậy từ rất sớm. Hôm nay tuyết đã ngừng rơi, một ngày thích hợp để tiến hành đại thử. Chỉ là, đại thử dù diễn ra khi nào cũng không có ý nghĩa gì với hần cả. Có chăng thì cũng chỉ là A Công cho phép đến cổ vũ cho Tang Tương.

Ti Mệnh đứng sau lưng A Công, còn A Công thì ngửa đầu lên nhìn bầu trời, Ti Mệnh không nhìn thấy được sắc mặt của ông như thế nào, nhưng hần đoán, có lẽ ông đang lo lắng điều gì đó. Bỗng ông cúi đầu nhìn hần, đột nhiên hỏi một câu:

- Ti Mệnh, ngươi có từng nghĩ sẽ đi du lịch bên ngoài không?

Đọc nhanh nhất tại: mht.vn

FB: Ảnh Nguyệt son trang

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 12: Đến Bách Thảo Đường

Sắc mặt của ông rất trầm tĩnh, khiến cho người ta không cách nào đoán ra được ông đang suy nghĩ điều gì. Ti Mệnh ngạc nhiên, sau đó cúi đầu suy nghĩ một hồi lâu, rồi liền trả lời:

- Hồi còn nhỏ tôi nghe A Công kể về chuyến đi lúc còn trẻ, tôi cũng muốn bản thân có thể ngắm nhìn thế giới rộng lớn ngoài kia một lần. Nhưng tình cảnh của tôi hiện tại, có lẽ ở lại bộ lạc thì vẫn tốt hơn. Như vậy tôi có thể tranh thủ được khoảng thời gian của mình để giúp bộ lạc phát triển.

- Ti Mệnh, tài năng của một người không thể nhìn bằng mắt thường được. Có lẽ trong lòng ngươi luôn mang suy nghĩ nặng nề là bản thân bất tài, nhưng tương lai không ai có thể biết trước được. Cuộc sống ở bộ lạc không thích hợp với ngươi.

A Công giọng nói khàn khàn, ánh mắt nhìn về phía hư vô xa xăm, chậm rãi nói. Có cơn gió lạnh buổi sớm mai, mang theo hơi thở tang thương của đất trời nhẹ nhàng thổi qua thân thể gầy còi của A Công, áo bào đen thổi tung bay trong gió.

- A Công, người muốn đuổi tôi khỏi bộ lạc sao?

Ti Mệnh giật mình, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác sợ hãi. Đầu óc hắn xuất hiện vô số suy nghĩ, là vì bản thân bất tài hay là đã phạm phải lỗi lầm gì khiến cho A Công muốn đuổi mình? Hắn chạy đến đứng trước mặt A Công, rồi sau đó quỳ gối xuống, đôi mắt đã rơm rơm nước mắt.

- A Công, bộ lạc là tất cả đối với tôi, đừng đuổi tôi khỏi bộ lạc.

A Công nhìn hắn thất thần thế kia, không khỏi lắc đầu thở dài một tiếng.

- Đưa nhỏ ngọc này, A Công khi nào muốn đuổi ngươi khỏi bộ lạc. Mau đứng dậy đi.

Vừa nói, A Công vừa bước tới gần hắn, đôi tay nhăn nheo đầy tang thương chậm rãi nâng hắn đứng dậy. Nhìn sâu trong đôi nhãn mục, A Công cảm nhận được hắn rất quý trọng U Đô bộ lạc.

- Bộ lạc mãi mãi là nhà của ngươi, điều này vĩnh viễn không thay đổi. Chỉ là Ti Mệnh à, nếu con cứ ở mãi trong bộ lạc, con sẽ không thể thay đổi được bản thân. A Công cảm nhận con sẽ thay đổi nếu bước ra thế giới bên ngoài.

A Công nhìn hắn mỉm cười, rồi lại nói tiếp:

- Ngươi có khi nào tự hỏi bản thân rằng: mình là ai, mục đích tồn tại của mình là gì, và đã hiểu được chính bản thân mình?

- A Công, không lẽ người biết thân thể của tôi?

Ti Mệnh dĩ nhiên không hiểu ý tứ của A Công, nhưng sau đó lại nghĩ về thân thể của mình thì lập tức hỏi.

Chỉ thấy A Công lắc đầu, lại đưa mắt nhìn về nơi phương xa bất tận.

- A Công không biết, và cũng không ai biết, ngoại trừ chính bản thân ngươi.

A Công thần thần bí bí, làm cho Ti Mệnh như bước vào một vùng vù khí, không cách nào tìm thấy được phương hướng. Hắn cứ cảm nhận rằng dường như mình đã hiểu ra điều gì đó trong câu nói của A Công, nhưng càng nghĩ thì lại càng trở nên rối bời hơn.

- Ti Mệnh, hãy suy nghĩ kỹ những gì A Công nói hôm nay. Khi nào ngươi nhận thức mình là ai, nhận thức được ngươi chính là ngươi, hãy tìm A Công, A Công sẽ trả lời nghi vấn cuối cùng.

- Đến rồi, Ti Mệnh, ngươi đi đi. Khi nào Thiên Lạc và Tang Tương thi đấu, A Công sẽ cho người đến gọi ngươi.

Ở trên bầu trời xuất hiện một điểm đen, tốc độ bay khá nhanh, trong giây lát đã hiện ra một nam tử trẻ tuổi đang cười một tâm đắc. Người này chính là Ưông Phong, hôm qua đã dẫn Ti Mệnh đến điện tể.

Ưông Phong bước xuống tâm đắc, sau đó kính cẩn hành lễ với A Công. Ngày hôm qua trông thấy cách xử sự của Thượng mạn Mạnh Hạ với A Công, trong lòng hắn liền hiểu chắc chắn quan hệ giữa hai người không hề tầm thường. Vậy nên phong cách xử sự vô cùng cẩn trọng, không dám thất lễ.

A Công gật đầu, rồi để cho Ti Mệnh theo Ưông Phong đến Bách Thảo đường. Trên tâm đắc, bóng lưng Ti Mệnh và Ưông Phong khuất dần. A Công đứng bên dưới nhìn theo, trong đôi tuệ nhãn lắng đọng năm tháng vô biên, tất cả hóa thành một tiếng thở dài, theo cơn gió lạnh buổi sáng sớm bay về cõi hư vô.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Bách Thảo đường chính là nơi nghiên cứu y đạo của Phong Tuyết bộ lạc. Nơi này có thể xem là một trong những địa điểm trọng yếu nhất của Phong Tuyết bộ lạc, chỉ đứng sau điện tế mà thôi.

Từ trên nhìn xuống, Bách Thảo đường này cực kỳ rộng lớn, ước chừng rộng cũng phải gần bằng phạm vi U Đô bộ lạc. Linh khí rất đậm đặc, hương thơm nhẹ nhàng từ thảo dược man mác lan tỏa trong không gian, khiến cho người ta vừa ngửi thấy liền sáng khoái tinh thần.

Uông Phong điều động tám thám hạ thấp xuống, sau đó thu lại tám thám vào trong người. Ti Mệnh đưa mắt nhìn lên tám bảng phía trên cao có khắc ba chữ “Bách Thảo đường”, đứng hai bên là hai gã thị vệ cao lớn, khí tức trên người tỏa ra, chính là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu.

Nếu như ở tại U Đô bộ lạc, địa vị của hai gã này nhất định sẽ rất cao. Trông thấy Uông Phong, hai người kai ôm quyền cúi chào.

- Uông đại nhân, hôm nay là ngày tiến hành đại điển, tại sao lại đến Bách Thảo đường này?

Gã thị vệ đứng bên trái nhìn Uông Phong hỏi.

- Ta đến đây có chút việc. Có Trác tiền bối trong Bách Thảo đường không?

- Trác tiền bối đã ra ngoài tìm tộc trưởng từ sớm.

- Ra là thế. Cũng không có việc gì quan trọng, là A Công bảo ta đưa tiểu tử này đến Bách Thảo đường. Thời gian này hắn sẽ học tập tại đây, ngoại trừ một số cấm khu, còn lại thì cứ để hắn tự do. Ta còn có việc, hai người các ngươi thay ta hướng dẫn hắn nhé.

Uông Phong nói xong thì cười tám thâm man văn của mình bay đi. Hai gã thị vệ nhìn nhau, rồi sau đó nhìn Ti Mệnh, chân mày nhíu lại. Bởi vì trên người của Ti Mệnh họ không cảm nhận bất cứ dao động khí huyết nào. Không cảm nhận được thì chỉ có hai nguyên nhân, một là đối phương tu vi quá cao khiến cho người ta không nhìn thấu được, còn loại thứ hai là chưa mở Thiên Khai.

Trong mắt bọn họ, Ti Mệnh dĩ nhiên thuộc về loại người thứ hai. Chỉ là có chút gì đó khiến cho hai người họ cảm thấy kỳ quặc nữa, còn kỳ quặc chỗ nào thì bọn họ không thể giải thích được. Một gã bước tới gần Ti Mệnh, cơ thể hắn rất dò dẫm, thiếu điều che lấp cả Ti Mệnh, trên người không có ý che dấu khí tức, làm cho Ti Mệnh sợ tái xanh cả mặt.

- Ngươi tên gì? Trước giờ ta chưa từng thấy mặt ngươi, là người của bộ lạc khác sao?

Giọng nói của gã ta như tiếng sấm nổ vang lên bên tai. Ti Mệnh lùi lại, trên trán mồ hôi lạnh túa ra, lắp bắp trả lời:

- Tôi... tôi tên Ti Mệnh, tộc nhân U Đô bộ lạc.

- U Đô bộ lạc, là bộ lạc nhỏ nằm ở núi U Đô sao?

Giọng nói sấm nổ lại cất lên, Ti Mệnh gật đầu lia lịa.

- Ta là Liêu Trung Hào. Đi theo ta, ta sẽ hướng dẫn ngươi một lần.

Liêu Trung Hào dò xét một hồi thì bắt đầu dẫn hắn vào Bách Thảo đường. Đường như xung quanh Bách Thảo đường có bố trí cấm chế, thế nên bước vào bên trong thì Ti Mệnh liền cảm giác rất khác biệt với bên ngoài. Linh khí nơi này rất dồi dào, không khí ấm áp, so với sự giá lạnh bên ngoài thì dễ chịu hơn rất nhiều.

Trong Bách Thảo đường này có rất nhiều ô đất trống, trên những ô đất này theo như giải thích của Liêu Trung Hào thì đó chính là thảo dược đang gieo trồng. Mà linh khí bên trong thích hợp để thảo dược này sinh trưởng, vài chục năm là có thể thu hoạch được.

Những thảo dược sau khi thành thực thì đem đi bào chế thành linh đan diệu dược, không chỉ giúp thực lực Phong Tuyết bộ lạc biến mạnh, mà đem trao đổi với các bộ lạc khác thì có thể đem lại một nguồn kinh tế rất lớn.

Sau khi được hướng dẫn một vòng thì Ti Mệnh và Liêu Trung Hào đi đến chỗ trung tâm Bách Thảo đường. Đó là một tòa nhà đá rất lớn, trông kiến trúc có nét khác biệt hơn với bên ngoài. Bởi vì hôm nay là ngày bắt đầu đại điển, thế nên ngoại trừ người phụ trách trông coi thì chẳng còn ai cả, chứ nếu là ngày thường thì rất đông người ra vào.

Liêu Trung Hào không cùng Ti Mệnh đi vào bên trong, chỉ căn dặn hắn lại một lần nữa rồi sau đó trở ra, tiếp tục thực hiện nhiệm vụ của mình.

Ti Mệnh bước vào trong gian nhà, trông thấy không gian bên trong thì hắn liền mất chữ a mồm chữ o. Bởi vì bên trong đâu đâu cũng nhìn thấy sách, có những giá sách cao đến nỗi phải ngược đầu lên nhìn. Đây chính là một cái thư viện khổng lồ.

- Đồng sách thế này, đọc hết chắc ta già rụng răng luôn quá.

Ti Mệnh đứng ngây ngốc nhìn đồng sách, thậm chí mếu máo. Lại nói, Phong Tuyết bộ lạc xuất hiện đã từ rất lâu, tiến giai trung giai bộ lạc được hơn ba trăm năm, thế nên kiến thức tích lũy như thế này cũng không có gì gọi là quá cả. Chỉ là thời gian hắn ở tại Bách Thảo đường này rất ngắn, còn sách thì rất nhiều, căn bản không thể lựa chọn được cần phải bắt đầu ở đâu cả.

Bỗng sự nhớ lại vật lúc này Uông Phong đưa cho hắn khi đến đây. Chỉ thấy hắn móc từ trong ngực áo ra một khối vải vuông, bên trong hình như đang

bọc thứ gì đó.

- A Công nói thứ này rất quan trọng đối với ta. Vậy thì bắt đầu từ nó vậy.

Đọc nhanh nhất tại: mht.vn

FB: Ảnh Nguyệt son trang

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Lĩnh ngộ

Quyển 1: Tì Mệnh

Chương 13: Lĩnh ngộ

Tì Mệnh để nó xuống bàn, rồi sau đó chậm rãi mở bọc vải bên ngoài ra. Ở bên trong thì ra là một cái hộp gỗ màu đen tuyền, hoa văn xung quanh hộp cổ được chạm khá thô, toát ra một loại khí tức xưa cũ. Nghe A Công nói hần và thứ đặt bên trong hộp gỗ này có mối liên hệ nào đó, mà vật này lại là truyền thừa cổ xưa, lai lịch ắt không nhỏ, vậy nên trong giây lát trái tim hần đập thình thịch, hần đang rất hồi hộp.

Hít sâu một hơi lấy tinh thần, trấn tĩnh lại cảm giác hồi hộp của mình, rồi sau đó Tì Mệnh cẩn thận mở cái khóa ở bên trái hộp gỗ. Một âm thanh *ti lạp* khe khẽ vang lên. Tì Mệnh đưa mắt tập trung nhìn vào vật bên trong hộp gỗ.

Đó là một quyển sách thoạt trông rất cũ kỹ, hiển nhiên là do bị tuế nguyệt tang thương bào mòn, làm cho người ta nảy sinh một cảm giác ảm đạm. Quyển sách này không biết là vị đại năng nào viết ra, bên trong ẩn giấu huyền cơ gì, Tì Mệnh trong lòng xuất hiện sự tò mò cùng hồi hộp lạ kỳ.

Bàn tay Tì Mệnh sờ vào mặt sách, không hiểu sao lại có gì đó khá quen thuộc, làm cho hần càng tò mò hơn nữa. Hần cầm quyển sách lên, khẽ vuốt ve nó.

- Đây chính là Đạo Thần Điển mà A Công nói ư? Đạo Thần... Đạo Thần... cái gì gọi là Đạo Thần?

Tì Mệnh trong khốc mắt hiện lên một tia linh quang, miệng thều thào tự nói. Bỗng nhiên hần giật mình một cái, khuôn mặt non trẻ hơi ngẩn ra, không hiểu sao trong đầu lại xuất hiện mấy câu hỏi quái lạ như vậy. Tự hờ chính bản thân đã ngộ ra thứ gì đó, chỉ là cảm giác đó vừa thoáng hiện ra thì lập tức biến mất, cứ như kim rơi vào biển, không cách nào lần mò ra được.

Tuy vậy, Tì Mệnh vẫn cảm thấy hơi vui mừng. Dường như đúng như A Công nói, Đạo Thần Điển này có lẽ có duyên với hần.

Lại nhìn trang sách đầu tiên, trang đầu tiên ngoại trừ tại chính giữa có một cái đồ án một đen một trắng, giống như hai con nòng nọc đang giao hòa với nhau ra thì không còn gì khác. Đồ án này nhỏ bằng đầu ngón tay, lại nằm ở giữa trang giấy trắng nữa làm cho nó trở nên nổi bật.

Tì Mệnh tập trung nhìn vào đồ án này, bất giác đưa tay chạm vào nó. Đột nhiên tinh thần não hải của hần rung lên. Hần nhìn thấy ở trước mắt mình là một luồng sinh khí không lồ, sinh khí cực kỳ ảm áp, mang hơi thở sinh mệnh cực kỳ đậm đặc, mà hần chính là kẻ chường quân luồng sinh khí cực đại này. Chỉ thấy khí tức ảm áp này ngày càng nóng lên, chỉ giây lát sau thì đã chạm đến cực điểm, tưởng tượng rằng dương khí này khủng bố đến nỗi thiêu đốt cả một phiến không gian.

Tì Mệnh hoảng sợ, hai mắt theo bản năng nhắm chặt lại. Bỗng nhiên khi đó, từ trong luồng dương khí nóng bỏng xuất hiện một luồng hàn khí yếu ớt. Không hiểu bằng cách nào, luồng khí âm hàn này ngày càng trở nên lớn mạnh, dần dần thôn phệ dương khí. Một lúc sau, cảm giác nóng bỏng tiêu thất, thay vào đó là giá lạnh cùng cực.

- Chuyện gì thế này?

Tì Mệnh không nhịn được hoảng sợ, rống lên một tiếng. Bởi vì lai luồng khí tức âm dương này liên tục hoán đổi vị trí cho nhau, một trắng một đen xoay tròn, cực kỳ giống với cái đồ án mà hần nhìn thấy trên trang giấy đầu tiên của Đạo Thần Điển.

Đùng một tiếng nổ vang, đầu đó trong thiên địa hư không có một tiếng gầm vang lên, cứ như có một sinh mệnh mới chớm nở vậy. Tì Mệnh cố gắng đưa mắt nhìn về phía đó, như bỗng nhiên có một luồng lực lượng thần bí nào đó đột ngột lôi hần đi. Hần hét thảm một tiếng.

Có âm thanh giọt nước rơi xuống mặt đất, một tiếng *lộp độp* cực kỳ nhỏ bé vang ra từ giọt nước này. Tuy âm thanh rất nhỏ, nhưng chính nó đã khiến cho Tì Mệnh tỉnh lại. Nhìn hần lúc này mồ hôi đầy đầu, mặt mày tái nhợt, trong ánh mắt lộ ra một tia hoảng sợ.

Hắn ngơ ngác nhìn xung quanh, nơi đây là một gian nhà đá khổng lồ có rất nhiều kệ sách, xung quanh ngoại trừ hắn ra thì không còn một bóng người nào khác. Chỗ này đích thị là Bách Thảo đường mà gã đại trán Phong Tuyết bộ lạc Liêu Trung Hào đã đưa hắn đến theo lệnh của Thượng man Mạnh Hạ.

Thở phào ra một hơi nhẹ nhõm, thì rất vừa nãy là mơ. Chỉ là không hiểu sao, giấc mơ đó cực kỳ chân thật. Rồi hắn lại nhìn cái đồ án trắng đen đó một lần nữa, miệng thều thào:

- Không lẽ cái đồ án trắng đen này chính là mô phỏng lại hai luồng chân khí nóng lạnh mà ta đã nhìn thấy sao?

Nhớ lại thời khắc đó, tựa hồ như thiên địa khai sinh vậy, cực kỳ hùng tráng làm cho người ta giật mình không thôi.

- Nếu như ta có được một phần sức mạnh như vậy thì tốt quá.

Ti Mệnh lắc đầu, như xộc lại tinh thần của mình. Thời gian không có nhiều, phải cố gắng học thuộc lòng Đạo Thần Điển này rồi còn phải tiếp tục xem các điển tịch Y đạo ở trong Bách Thảo đường này nữa. Thế nên Ti Mệnh lại tiếp tục lật trang giấy thứ hai ra xem.

Trong trang giấy thứ hai, khi nhìn vào thì hai hàng chân mây của Ti Mệnh chợt nhú lại. Có biểu cảm như vậy là bởi vì trang giấy này ghi như ký tự hình vuông rất kỳ lạ mà hắn chưa từng nhìn thấy bao giờ.

- Đây là thượng cổ văn tự à?

Nội tâm Ti Mệnh tự hỏi mình một câu. Trang thứ hai này tổng cộng có bốn mươi chín ký tự hình vuông này. Mới liếc qua thì sẽ cảm thấy nó giống nhau, nhưng nếu để ý kỹ những nét ở bên trong hình vuông thì liền nhận ra nhiều điểm khác biệt.

Ti Mệnh tuy tự nhận mình có khả năng ghi nhớ kinh người, nhưng vừa nhìn thấy bốn mươi chín ký tự vuông này thì liền mếu máo cười khổ. Đừng nói là bốn mươi chín chữ, dù chỉ một chữ thôi cũng ghi nhớ cực kỳ khó khăn rồi.

Này đừng nói là nửa tháng, dù cho có thời gian mười năm đi nữa cũng chưa chắc hắn ghi nhớ hết được. Chẳng trách tại sao Thượng man Mạnh Hạ lại nói thiên hạ không có ai lĩnh ngộ được nó.

- A Công lần này cho ta một câu hỏi khó rồi!

Ti Mệnh cười khổ một tiếng. Nếu gặp là người khác, có lẽ sẽ ném Đạo Thần Điển này sang một bên rồi. Nhưng Ti Mệnh lại cực kỳ cố chấp, nếu đã quyết tâm thì rất khó thay đổi được. Hắn từ nhỏ đã được A Công dạy, trên đời này không có câu hỏi nào không có lời giải, điểm quan trọng là kẻ đi tìm lời giải có quyết tâm hay không. Lại nói đến Ti Mệnh cực kỳ khát khao có được sức mạnh.

Khi mở trang đầu tiên nhìn thấy viễn cảnh hùng bố như vậy, nhất định là có liên quan đến những ký tự hình vuông này. Thế nên dù rất khó khăn, Ti Mệnh vẫn cố chấp cứng đầu ghi nhớ nó.

Ngất nổi hắn vừa mới nhớ được chữ đầu tiên, sang chữ thứ hai thì liền quên bèn đi chữ đầu tiên, làm cho hắn dở khóc dở cười không thôi. Tuy nhiên, không vì thế mà hắn bỏ cuộc. Quên thì hắn học lại, cứ như vậy mà dồn toàn bộ tâm trí vào Đạo Thần Điển, xem đến nỗi mà quên mất khái niệm về thời gian.

Trong lúc não hải căng thẳng lên đến cực điểm, hai mắt của hắn khi ấy sáng rực lên, linh quang lấp lánh tựa ánh sao trên trời, hắn cứ như biến thành một con người khác, vẻ điên cuồng khác với đáng vẻ hiền lành thường ngày.

“Âm dương là bản nguyên, ngũ hành là cội nguồn, hợp thành diễn hóa đại đạo chí tôn.

.....

Thần hồn là bản mệnh, niệm từ thần hồn, nhất niệm là sinh, nhất niệm là diệt, nhất niệm thông vạn pháp

.....

Tinh thần bất diệt, nguyên thần trường tồn, linh hồn bất tán, lấy tinh thần diễn hóa thành đại đạo.

.....”

Ti Mệnh đầu óc quay cuồng, càng xem càng trở nên điên loạn, thoạt trông giống như đang tẩu hỏa nhập ma vậy. Trong trạng thái đó, những dòng thượng cổ văn tự bỗng nhiên khắc sâu vào trong não hải tinh thần của hắn. Rồi âm một tiếng, bởi vì quá lao lực, cuối cùng không chịu nổi mà ngã xuống bất tỉnh ngay tại đường trường.

Chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu. Giờ đang là ban đêm, trên trời bị bao phủ bởi một tầng mây đen dày đặc, màn đêm âm u đáng sợ phủ lấy chóng hồng trần. Có cơn gió mang theo hương thơm hoa cỏ, tiếng côn trùng từ bên ngoài truyền vào.

Ti Mệnh khẽ rên lên một tiếng, rồi từ từ mở mắt ra. Hai mắt lơ phờ nhìn xung quanh, phát hiện lúc này mình đang nằm trên giường, dường như mình đã trải qua một giấc ngủ rất dài.

Lại nhìn về phía trước, chỉ thấy có một bóng người đang ngồi quay lưng lại về phía mình. Cái bóng lưng này rất đỗi quen thuộc với Ti Mệnh, chính là A

Công

- Người cảm thấy thân thể thế nào?

A Công xoay người lại nhìn hắn, trong đôi tuệ nhãn lộ ra sự quan tâm ám áp. A Công đứng dậy khỏi ghế, bước tới gần hắn, Ti Mệnh nhìn thấy rõ khuôn mặt của mình in trong hai mắt của ông. Có lẽ khi hắn bất tỉnh, A Công đã rất lo lắng.

- A Công, tôi khỏe rồi, xin lỗi vì khiến cho A Công lo lắng.

Ti Mệnh đầu hơi cúi xuống, thành thật cáo lỗi.

- Người không có lỗi với A Công, người chỉ có lỗi với chính bản thân mình.

A Công giọng nói nhàn nhạt vang lên.

- Nếu không phải người canh gác Bách Thảo đường kịp thời phát hiện, không biết tình huống sẽ như thế nào nữa. Ti Mệnh, sau này A Công không hy vọng người lặp lại chuyện lần này nữa.

Bị A Công nghiêm giọng giáo huấn, cũng đã lâu lắm rồi hắn mới lại trải nghiệm tự vị thế này. Hắn chỉ biết im lặng cúi đầu, lâu lâu lại gật gật, bộ dạng thành thật vô cùng.

- Một lát nữa sẽ có người đem thuốc đến, người uống xong thì nghỉ ngơi.

A Công đứng dậy, đang định rời đi thì đột nhiên khựng lại, như nhớ ra cái gì đó. Chỉ thấy ông lấy từ trong vạt áo ra một quyển sách cũ, đúng là Đạo Thần Điển mà Thượng man Mạnh Hạ đã đưa cho hắn, nói:

- Thứ này trả lại cho người.

Vừa nói, A Công vừa ném qua cho Ti Mệnh. Nhìn Đạo Thần điển trên tay, Ti Mệnh nhẹ nhàng vuốt ve nâng niu nó, như thể nó là một phần cơ thể hắn.

- A Công, người không muốn biết con đã ngộ ra được thứ gì sao?

Đọc nhanh nhất tại: mth.vn

Facebook: Ảnh Nguyệt son trang

Lịch ra chương: Thứ ba - Thứ năm - Thứ bảy

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Linh thức cường đại

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 14: Linh thức cường đại

Ti Mệnh nhìn bóng lưng A Công, bất chợt hỏi một câu.

- Có những thứ không nên nói ra thì hơn. Kỳ ngộ của người, A Công không biết, cũng không có hứng thú muốn biết. Nghỉ ngơi cho tốt đi.

Tuy Ti Mệnh không nhìn thấy gương mặt của A Công như thế nào, nhưng hắn cảm nhận được A Công rất quan tâm mình. Lại âm thầm nhắc nhở hắn, có những điều nên giữ làm bí mật, đừng nên tiết lộ với bất kỳ ai, cho dù đó có là người thân cận nhất với mình đi chăng nữa.

Ti Mệnh đặt Đạo Thần Điển xuống giường, rồi sau đó đứng dậy bước tới gần khung cửa sổ, phóng tầm mắt quan sát không gian bên ngoài. Loại không khí ám áp trong mùa đông giá rét này không dễ gì cảm thụ được làm cho nội tâm hắn thoải mái hơn rất nhiều.

Nhìn vườn tài dược đang hấp thu thiên địa linh khí, chậm rãi sinh trưởng kia, trong lòng hắn chợt trở nên nao nao. Hắn tưởng tượng nếu như mình nắm giữ một chút ít thần thông âm dương kia, một nhắc tay có thể khiến cho vườn tài dược này trong giây lát lột xác thành linh dược.

Bỗng hắn đảo mắt nhìn về một hướng, nơi đó nhàn nhạt có vầng hào quang rực lên, tựa như ánh sao nhỏ bé trong đêm đen vô hạn, lọt vào tầm mắt của

Ti Mệnh khiến cho nó trở nên nổi bật. Đồng thời thiên địa nguyên khí hội tụ nơi đó cũng dao động mạnh mẽ hơn hẳn.

- Ô, là Bạch Nha Hoa lột xác thành linh được trăm năm.

Nơi đó là có một đóa hoa màu trắng, trông hình dạng giống như một cái răng nanh của dã thú vậy, Ti Mệnh vừa liếc nhìn một cái liền nhận ra. Nhưng ngay khoảnh khắc đó, Ti Mệnh lập tức giật mình.

- Hà, tại sao mình có thể nhìn thấy nó rõ ràng như vậy?

Nơi Bạch Nha Hoa lột xác tiến giai cách chỗ mà Ti Mệnh đang đứng cũng phải hơn gần hai trăm thước. Tuy nói khi Bạch Nha Hoa lột xác thì có vàng hào quang rực lên, nhưng nó rất nhạt, phải để ý kỹ lắm thì mới phát hiện ra được. Lại thêm một điều kỳ lạ nữa là Ti Mệnh cảm nhận rõ ràng thiên địa nguyên khí dao động khá mạnh mẽ ngay tại vị trí Bạch Nha Hoa lột xác. Trước đây hẳn hoàn toàn không có năng lực này.

Ti Mệnh ánh mắt chợt sáng rực lên, muốn kiểm chứng lại năng lực này của mình. Hắn bắt đầu đảo tầm nhìn của mình, và hắn chợt phát hiện, đừng nói là những thứ trước mắt, toàn bộ những vật thể nằm trong phạm vi hơn hai trăm thước đều không lọt qua khỏi tầm mắt của hắn. Ngay cả những con côn trùng nhỏ bé, trên lưng có bao nhiêu đôi cánh cũng bị Ti Mệnh trông thấy rõ ràng.

- Không lẽ đây chính là linh thức mà các dị sĩ thường hay nhắc đến?

Theo như những gì mà Ti Mệnh biết được, khi Man tộc mở Thiên Khải, trở thành dị sĩ thì các giác quan sẽ được cường hóa. Đồng thời trong thân thể sẽ sinh ra thêm những năng lực khác nữa, thông thường nhất chính là lực lượng linh thức.

Linh thức một khi triển khai, trong phạm vi bị linh thức bao trùm thì sẽ bị dị sĩ đó nhìn thấy toàn bộ. Ngoài ra, khi linh thức đạt đến một trình độ nhất định thì liền có khả năng cấu thông với vũ khí của bản thân, những vũ khí này còn được gọi là Man khí.

Sẽ không có gì lạ nếu như Ti Mệnh là dị sĩ cả. Ở đây, hắn chưa mở Thiên Khải, chưa trở thành dị sĩ, thế nhưng lại có linh thức cường đại đến như vậy. Phạm vi hai trăm trượng thể này chỉ có dị sĩ Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu mới đạt đến được.

- Không lẽ trong lúc vô tình ta đã mở được Thiên Khải, còn được kỳ ngộ đột phá đến Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu sao?

Ti Mệnh bán tín bán nghi, sau đó lập tức kiểm tra thân thể của mình.

- Hoàn toàn bình thường? Không thể nào?

Thân thể hắn không có gì khác biệt so với lúc trước cả, vẫn là một người bình thường. Nhưng một người bình thường tại sao lại có thần thức cường đại đến thế này?

- Là Đạo Thần Điện?!

Hắn sực tỉnh ngộ, lập tức chạy đến cầm Đạo Thần Điện lên, rồi mở nó ra quan sát. Hắn ngạc nhiên không thôi, những thượng cổ văn tự hình vuông cổ quái này lúc trước làm cho hắn vô đầu bức tóc nghiên cứu điên cuồng, vậy mà bây giờ hắn lại có thể lơ mơ hiểu được ý nghĩa của nó.

Đại khái Đạo Thần Điện này nói về linh thức của dị sĩ. Nhưng nó lại nói rất mơ hồ, hoặc nói chính xác hơn thì là do hắn không thể thông thuộc hết ý nghĩa của thượng cổ văn tự.

- Linh thức à, tu luyện nó có ý nghĩa gì chứ?

Một lúc sau, Ti Mệnh khuôn mặt lộ rõ sự thất vọng. Bởi vì linh ngoài việc giúp dị sĩ quan sát xung quanh ra, có thể gây áp lực đối với người khác ra thì hoàn toàn không còn tác dụng gì khác cả. Trừ phi cảnh giới hai bên chênh lệch rất nhiều, ví dụ như cường giả Tẩy Cốt cảnh và Dẫn Huyết cảnh từ tầng thứ ba trở xuống thì mới có thể cách không giết chết được. Còn giữa hai cường giả tu vi ngang nhau, linh thức hoàn toàn chẳng có chút tác dụng.

Sau khi chán nản, hắn vốn định vứt Đạo Thần Điện sang một bên, nội tâm nghĩ rằng bây giờ đi quan sát những được thư có ý nghĩa hơn. Nhưng không hiểu sau trong lòng lại do dự, lại quay sang nhìn Đạo Thần Điện đang nằm ở một góc giường kia, dường như đến viễn cảnh nhìn thấy trong giấc mơ, rồi cuộc cười khổ một tiếng.

- Xem ra nếu không biết được ý nghĩa của Đạo Thần Điện thì nội tâm không thể nào yên ổn được.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Đọc nhanh nhất tại mht.vn

Cùng thời gian đó, đa số người tại Phong Tuyết bộ lạc đều đang tập trung ở hướng tây, nơi đó có một ngọn tiểu sơn gọi là Thường Sơn. Nghe người Phong Tuyết bộ lạc kể rằng, Thường Sơn này bên ngoài tồn tại một phong ấn mạnh mẽ, dùng để trấn áp hoang thú. Những hoang thú trong Thường Sơn rất khác biệt ở bên ngoài, theo như phỏng đoán thì những hoang thú này trùng phải một loại độc vật nào đó khiến cho bọn chúng bị hủ hóa thành hung vật.

Những hung vật này cực kỳ hung ác, so với hoang thú bình thường mạnh mẽ hơn rất nhiều. Nếu như bọn chúng thoát ra bên ngoài, chỉ sợ khiến cho Phong Tuyết bộ lạc và những tiểu bộ lạc lân cận bị hủy diệt.

Phong ấn này cứ cách một đoạn thời gian thì bị suy yếu, làm cho một số hung vật bên trong thoát ra bên ngoài. Vậy nên khi phong ấn bị suy yếu thì liền

có người đến Thường Sơn trấn thủ.

Về sau, Phong Tuyết bộ lạc lấy khoảng thời gian phong ấn bị suy yếu này tiến hành đại điển, để cho đám Dị sĩ của các bộ lạc tiến vào bên trong Thường Sơn săn giết hung vật.

Phong Tuyết bộ lạc luyện chế ra một loại ngọc giản có chứa một truyền tống trận, vừa đủ để truyền một người trong Thường Sơn trở ra hòng bảo hộ đám dị sĩ thiên tài này.

Lúc này đã trải qua được ba ngày kể từ khi bắt đầu rồi. Ở dưới chân núi Thường Sơn có một bia đá rất lớn, cao đến gần mười thước. Tại mặt trước của bia đá này xuất hiện rất nhiều cái tên, xem qua thì đúng là mấy tên thiên tài của các bộ lạc tập trung về Phong Tuyết bộ lạc.

Tại vị trí cao nhất là Hầu Quân Lâu. Người này nghe nói là cháu ngoại của Thượng man Mạnh Hạ, năm nay mười sáu tuổi, thể nhưng tu vi chính là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ tám, trời sinh thể chất Băng Phong Linh Thể, khiến cho tốc độ tu luyện của hắn vượt xa những người đồng lứa.

Thậm chí khi Hầu Quân Lâu đối đầu chính diện với dị sĩ Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín còn có cơ hội thủ thắng. Có thể nói, Hầu Quân Lâu này tuyệt đối là thiên tài ngàn năm có một của Phong Tuyết bộ lạc, tương lai khó mà có thể định lượng được.

Với thực lực như vậy, ngay từ đầu Hầu Quân Lâu này đã được tiên đoán sẽ trở thành quán quân.

Đi sau Hầu Quân Lâu không phải là tộc nhân Phong Tuyết bộ lạc, mà là một tộc nhân của Mộ Lan bộ lạc, tên là Hoảng Khương. Kẻ này trước giờ không có danh tiếng gì trong vùng, thế nên bây giờ bất ngờ lại xếp ở vị trí thứ hai làm cho người ta kinh nghi.

Vị trí thứ ba là Chu Lạc, cũng là một tộc nhân Phong Tuyết bộ lạc.

Trong mười vị trí đầu tiên, Phong Tuyết bộ lạc chỉ sáu bảy. Nói như vậy là bởi vì mỗi lần đại điển trước đây, Phong Tuyết bộ lạc chiếm hết cả mười vị trí, hoặc ít nhất là tám vị trí. Bốn vị trí còn lại, một là của Mộ Lan bộ lạc, một là của Dạ Anh bộ lạc, còn hai vị trí còn lại, không ngờ lại thuộc về U Đồ bộ lạc.

Hai vị trí này dĩ nhiên chính là Tang Trương cùng Kha Thiên Lạc.

Tang Trương thì xếp ở vị trí thứ chín, còn Kha Thiên Lạc thì vị trí thứ năm. Xem ra kỳ đại điển lần này có rất nhiều điểm thú vị.

Đứng ở trên cao, nơi mà những người ở bên dưới không nhìn thấy được có hai bóng người, một người đàn ông trung niên và một ông lão mặc áo bào đen.

- Tên tiểu tử Kha Thiên Lạc này thực không tồi, thực lực của hắn có lẽ không dưới Chu Lạc. Bảy ngày sau, không biết chừng có thể lên thêm được một hai bậc.

Thượng man Mạnh Hạ nhìn vào bia đá lớn kia, nhàn nhạt nói một câu.

- Một hai bậc, chỉ thể thôi sao?

A Công râu trắng khẽ lay động, mở miệng nói. Thượng man Mạnh Hạ ánh mắt khẽ biến, nhưng ngay lập tức trở lại bình thường.

- Không lẽ ta đoán sai?

- Nếu ta nói Kha Thiên Lạc chỉ thua mỗi một mình Hầu Quân Lâu của Phong Tuyết bộ lạc, ông có tin không?

Đọc nhanh nhất tại mht.vn

Facebook: Ảnh Nguyệt sơn trang

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Tắm da thần bí

Quyển 1: Tỉ Mệnh

Chương 15: Tắm da thần bí

Trong cơn gió lồng lộng giữa trời, áo bào đen tung bay, khoe miệng A Công nở nụ cười thần bí. Thượng man Mạnh Hạ hai hàng chân mày chợt nhíu lại, liếc qua nhìn A Công thần bí nhưng tràn ngập sự tự tin kia, rồi sau đó lại nhìn về phía Thường Sơn. Sau một hồi im lặng, ông ta chợt nói:

- Nếu đúng như ông nói, ta không chỉ giữ hân ta ở lại, còn ban cho tư cách trở thành một trong những người kế thừa vị trí Thượng man này.

Nghe Thượng man Mạnh Hạ nói vậy, A Công chỉ cười lớn, không có nói thêm gì cả, làm cho Thượng man Mạnh Hạ không cách nào suy đoán được mục đích thực sự trong lòng A Công là cái gì.

***** Quyển 1: Tỉ Mệnh ***** Đọc nhanh nhất tại mht.vn

Bên trong Thường Sơn, cả ngọn núi bị bao phủ bởi một lớp tử vụ dày đặc, dù tàn linh thức ra thì cũng chỉ quan sát được trong bán kính tầm mười mét mà thôi. Thường Sơn nguyên nhân vì bị dị sĩ thượng cổ phong ấn đã lâu, thế nên cây cối rất to lớn, khiến cho không khí nơi đây tràn ngập sự hoang dã cùng đáng sợ, một chút lơ là là lập tức nhận quả đắng.

Do số lượng dị sĩ trong khảo hạch khá ít, chỉ tầm gần năm mươi người mà thôi, thế nên sau khi truyền tống vào Thường Sơn thì rất ít cơ hội gặp nhau.

Muốn có thứ hạng cao thì phải không ngừng săn giết hung vật để tích điểm. Trong khi khảo hạch nghiêm cấm tư đấu, nếu bị phát hiện thì sẽ bị Phong Tuyệt bộ lạc nghiêm trị.

Tại một góc Thường Sơn, trong không khí mờ ảo của tử vụ vang ra tiếng gầm hung dữ khàn đặc, lâu lâu lại có âm thanh nổ vang lên. Không cần đoán cũng biết, hướng đó đang xảy ra đánh nhau.

Một tên thanh niên cường tráng sử dụng một ngọn giáo phát ra ánh bạc, trên ngọn giáo nhàn nhạt có ánh kim quang, dĩ nhiên chính là một kiện Man khí hạ phẩm.

Trước mặt gã thanh niên này là một con lợn rừng cao gần ba mét, cả người lông đen bao phủ, thân thể cực kỳ lực lưỡng. Nó đôi mắt đỏ rực tràn ngập khí tức âm lệ hung tàn, hai cái răng nanh nhọn hoắt ở mép miệng cong lên, làm cho nó càng trở nên đáng sợ hơn.

Con lợn rừng này khi còn sống chính là Hậu thiên hoang thú trung cấp, tu vi so với dị sĩ tầng bảy chỉ hơn chứ không kém. Sau khi bị tử vụ ma hóa, linh trí đã biến mất, trở thành một khối xác chỉ biết chém giết, cực kỳ hung tàn.

Nó nhìn chằm chằm gã thanh niên, bỗng gầm lên một tiếng lớn, kinh âm xua tan chướng khí. Chỉ thấy hai chân sau bỗng dậm mạnh xuống, cả thân thể khổng lồ nó như một mũi lao phóng thẳng lên phía trước, tốc độ cực nhanh, trong không gian truyền ra tiếng rít gió.

Thiếu niên kia đối diện với mãnh thú hung hãn, thế nhưng nội tâm vô cùng bình tĩnh. Ngay lúc con lợn vừa lao lên là hắn nhún người tránh sang bên trái. Tuy vậy, kinh lực do con lợn ấy tán ra làm cho hắn khó giữ thăng bằng thân thể, hắn chao đảo suýt chút nữa là đã ngã xuống đất rồi.

Hắn nghe *rầm* một tiếng, một cái cây đại thụ lớn, phía sau chỗ hắn vừa mới đứng khi nãy chừng năm sáu mét đã bị đốn ngã. Khói bụi cùng với vụ khí hòa trộn bay tán loạn.

Ánh mắt hắn chợt lóe lên, hai chân nhanh nhẹ nhún một cái, trong giây lát đã bay thẳng lên trời. Lúc hắn vừa mới bay lên, một giây sau là có một cái bóng đen bay xẹt qua. Cái bóng đó dĩ nhiên chính là của con lợn. Nếu không phải trực giác nhạy bén, chỉ sợ gã thanh niên đã bị con lợn húc văng rồi.

- Nghiệt súc, xem chiêu của ta đây.

Gã thanh niên hét lớn, thân thể trên không trung lộn một vòng, hai tay cầm chặt ngọn giáo bạc, rồi sau đó lao người xuống, cả người bao phủ bởi ánh hào quang màu bạc, giữa không gian mờ ảo trở nên nổi bật.

Có tiếng gào hét vang lên, một cột máu màu xanh đậm trào xuống đất, mùi hôi tanh bốc lên cực kỳ khó chịu. Trên đầu con lợn bị một mũi giáo màu bạc cắm xuyên qua, còn gã thanh niên thì cầm chặt ngọn giáo, mặc cho con lợn vùng vẫy dữ dội nhưng hắn quyết không buông.

Bỗng trên người hắn man lực bùng phát, gân xanh nổi lên đầy người, tay siết chặt ngọn giáo của mình, gầm lên một tiếng oanh liệt:

- Nghiệt súc, chết cho ta!

Man lực của hắn truyền vào ngọn giáo, ngay lập tức ngọn giáo rung động dữ dội, bùng phát ra sát khí dữ dội. Một tiếng nổ kinh thiên động địa, cái đầu của con lợn bị nổ tan thành mấy mảnh, dịch não màu đen và máu màu xanh đậm bắn ra tứ phương. Thân thể khổng lồ mất đi tri giác, ngã ùng xuống đất.

Khi khói bụi tan đi thì hiện ra bóng người của gã thanh niên nọ. Hắn cầm mũi giáo lên đất, cả người hơi run run, có lẽ cũng miễn cưỡng lắm mới đứng được thế này.

Hắn thở hồng hộc, chậm chậm lết đến chỗ gốc cây rồi ngồi xuống, tựa lưng vào đó để hít thở dưỡng sức. gương mặt anh tuấn trải qua ba ngày ma luyện tại Thường Sơn này trở nên bụi bặm, ả ả trong đôi mắt chứa sát khí kinh người. Thanh niên này chính là Kha Thiên Lạc.

- Giao đấu với con yêu vật cấp bậc này đúng là vẫn còn hơi miễn cưỡng, suýt chút nữa mất luôn cái mạng nhỏ rồi. Lần sau phải cẩn thận mới được.

Kha Thiên Lạc nhìn xác con lợn cách mình không xa, trong lòng vẫn rung động không thôi. Sau ba ngày săn giết ở ngoại biên Thường Sơn, cảm thấy cấp bậc hung vật bên ngoài không phải là đối thủ của mình, Kha Thiên Lạc liền quyết định tiến sâu vào trong thêm chút nữa.

Nhưng không ngờ từ ngoại biên vào thêm tám năm mười mét nữa thì bất ngờ đụng phải con lợn rừng này. Kha Thiên Lạc và nó giằng co hơn một tiếng đồng hồ, rốt cuộc mới có thể hạ gục được nó. Giờ nhìn tình trạng này, chỉ sợ phải mất nửa ngày mới có thể hồi phục sức mạnh được.

Trước khi đến đây, Tang đại phu đã giao cho hắn và Tang Trương một lượng đan dược trị thương và phục hồi sức mạnh, thế nên tạm thời vẫn không cần quá lo lắng. Trên tay Kha Thiên Lạc xuất hiện một khối ngọc màu xanh lục.

Khối ngọc này là do Phong Tuyết bộ lạc giao cho hắn và những đệ tử khác tiến vào Thường Sơn này, một khi gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần nhanh tay bóp nát nó là sẽ nhận được một tầng bảo hộ cực kỳ chắc chắn, đủ để tiếp một chiêu của cường giả Tây Cốt cảnh, rồi sau đó nhanh chóng được truyền tống ra bên ngoài. Đệ tử truyền tống ra đương nhiên sẽ mất đi tư cách tiếp tục.

Ngoài công dụng đó, khối ngọc này còn có một tác dụng khác, đó chính là giúp cho đám đệ tử tham gia khảo thí bọn chúng có thể kiểm tra vị trí xếp hạng của mình.

Kha Thiên Lạc nhẹ nhàng truyền man lực của mình vào, trong đầu hiện lên một bảng danh sách. Hắn thấy tên của mình hiện tại đang xếp ở vị trí thứ năm. Nhưng so với Chu Kiệt của Phong Tuyết bộ lạc chỉ kém chừng mười lăm điểm mà thôi.

- Xem ra cần phải cố gắng hơn nữa.

Sau khi biết được thứ hạng của mình, Kha Thiên Lạc tự nhủ một câu rồi thu lại ngọc bài cất vào trong ngực áo.

Uống vào một lọ dung dịch phục hồi sức mạnh, nghỉ ngơi tám một giờ đồng hồ, Kha Thiên Lạc đứng dậy bước tới chỗ xác chết của con lợn. Mùi hôi tanh đậm đặc vẫn chưa tan biến đi hết, nhưng trải qua nhiều ngày mà luyện, thế nên Kha Thiên Lạc đã làm quen được với loại không khí khó chịu này.

Xem xét một hồi, bỗng Kha Thiên Lạc cảm nhận được màu bạc của mình tràn xuống thân thể của con lợn, khoét ở giữa ngực nó thành một cái lỗ lớn.

Bên trong ổ ngực bay ra một vật hình tròn có màu tím nhạt. Đó chính là nội đan của con lợn này. Kha Thiên Lạc cùng với sư phụ Đồng Tường của mình thường xuyên chém giết hoang thú, mỗi khi hạ thủ được một con Hậu thiên hoang thú trung giai trở lên thì thường kiểm tra xem có nội đan hay không.

Nội đan này có thể luyện ra được đan dược giúp ích cho tu luyện. Ngoài ra còn có thể đổi ra được một số tiền khá khá nữa. Kha Thiên Lạc ba ngày nay một đường chém giết đã tìm được năm cái nội đan. Cái này là cũng nhờ may mắn, bởi vì không phải hoang thú Hậu thiên trung giai nào cũng kết được nội đan.

Kha Thiên Lạc nhìn thấy khối nội đan này thì rất vừa lòng, xem kích thước thì lớn hơn hẳn so với bốn viên nội đan trước, nồng độ linh khí cũng đậm hơn hẳn. Sau khi thu nó xong thì Kha Thiên Lạc định rời đi, tìm một chỗ an toàn nghỉ ngơi thêm một chút rồi tiếp tục. Cảm nhận được bình cảnh có dấu hiệu đột phá, phải tranh thủ càng nhanh càng tốt mới đạt được thứ hạng cao.

Nhưng lúc hắn vừa mới quay lưng thì hai mắt sáng lên.

- Hả, cái kia là...

Kha Thiên Lạc nhìn thấy trong ổ bụng của con lợn lòi ra một vật gì đó. Hắn lập tức chạy tới, ngồi chồm hổm xuống, đưa bàn tay thọc vào bụng, một lúc sau đó thì lòi ra một tấm da màu vàng nhạt.

Khi hắn phát hiện con lợn, trông bộ dạng của nó khi ấy hơi bất thường, nội tâm thầm nghĩ không lẽ là do tấm da này?

Trong lòng nổi lên sự tò mò, Kha Thiên Lạc bèn đem tấm da màu vàng này mở ra xem. Tuy bị con lợn nuốt vào bụng, nhưng tấm da không hề có dấu hiệu bị hủy đi, tài liệu để tạo nên nó chắc hẳn rất cao cấp.

Đọc nhanh nhất tại mht.vn

Facebook: Ảnh Nguyệt sơn trang

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Quyển 1 - Chương 16: Là ảo giác, hay là tương lai...

Quyển 1: Tỉ Mệnh

Chương 16: Là ảo giác, hay là tương lai...

Đem tấm da mở ra xem, Kha Thiên Lạc hai hàng chân mày chột nhilu lại, lộ ra vẻ kinh ngạc. Bởi vì mặt trong của tấm da không hề có một dấu vết nào cả, hoàn toàn trống rỗng. Bỗng lúc đó, trong đầu hắn nhớ lại một chuyện do Ti Mệnh kể cho hắn nghe. Nghe nói ở những bộ lạc thượng giới trở lên có những Man khí sư tạo ra những bảo vật thần kỳ, muốn bảo vật đó trở thành của mình thì phải trích huyết nhận chủ.

Trong lòng thầm nghĩ, có khi nào tấm da này cũng đồng dạng như vậy. Nghĩ vậy, Kha Thiên Lạc bèn cắn đầu ngón tay, rồi sau đó nặn ra một giọt máu nhỏ lên mặt tấm da.

Khoảng khắc đó, bỗng tấm da sáng sự ánh hào quang. Cũng may nơi này bị tử vụ dày đặc bao phủ, nếu là ở bên ngoài thì đã thu hút sự chú ý của người khác rồi.

Kha Thiên Lạc gương mặt kinh sợ, dư chấn bạo ra từ tấm da khiến cho hắn lùi về phía sau mấy bước, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn lên trời. Tấm da thì lơ lửng giữa không trung, từ chính giữa ánh hào quang màu vàng lan tỏa, có vô số cổ ngữ bay lên, rồi sau đó xếp thành một hàng, cô đọng giữa không gian.

- Đây... đây là...

Từng nét chữ kia nhìn như rồng bay phượng múa, toát ra khí thế uy chấn bát phương, không gì sánh được. Nó mang theo hơi thở tang thương chấp nhất, như thể nhất niệm hủy thiên, nhất niệm diệt địa, nhất niệm phá hủy cả thế gian này.

Bên tai Kha Thiên Lạc vang lên âm thanh oanh minh, khiến cho hắn không chịu nổi mà rùng lên một tiếng. Tiếp theo, hơn ngàn chữ màu vàng lơ lửng giữa không trung kia, tựa như bọn chúng có linh tính vậy, đồng loạt hướng Kha Thiên Lạc đang ôm đầu đau đớn quỳ trên mặt đất kia, chỉ thấy mi tâm Kha Thiên Lạc mở ra một cái khe hở, giọt máu từ bên trong chảy ra, bay thẳng lên hòa vào dòng chữ màu vàng.

Bọn chúng điên cuồng hấp thu giọt máu đó, rồi kế tiếp bay thẳng vào khe hở giữa mi tâm, tiến nhập vào trong não hải của hắn.

Kha Thiên Lạc ngửa đầu lên trời, trong hai mắt của hắn bây giờ không phải là màu đen nhánh nữa, mà nó đã biến thành một màu hoàng kim, bắn ra ánh quang tuyệt đẹp. Chỉ là bây giờ trông hắn rất đáng sợ, mắt nổi đầy gân đỏ, gương mặt cau có nổi đầy gân đỏ, gào lên một tiếng chấn động không gian.

Ở bên ngoài đương nhiên không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn trên tấm bia đá kia, ở vị trí thứ năm, cái tên Kha Thiên Lạc bỗng nhiên nhấp nháy mập mờ. Đây chính là dấu hiệu nguy hiểm đến tính mạng.

Người của những bộ lạc khác tất nhiên vui sướng khi thấy người gặp họa. Đặc biệt là một nhóm người áo đen được xếp ở một vị trí khá gần với tấm bia, trông thấy Kha Thiên Lạc gặp nguy hiểm thì gương mặt cười độc ác. Đám người này chính là tộc nhân Mộ Lan bộ lạc, đối thủ truyền kiếp của U Đô bộ lạc.

Tộc nhân của Mộ Lan bộ lạc là Hoàng Khương đang xếp ở vị trí thứ hai sau Hầu Quân Lâu, đối với một tiểu bộ lạc đương nhiên thập phần đắc ý, nhưng khi thấy có đến hai người của U Đô bộ lạc cũng lọt vào mười người săn giết hung vật nhiều nhất thì trong lòng cũng không mấy vui vẻ. Thế nên Kha Thiên Lạc gặp nạn, người của Mộ Lan bộ lạc thăm nguyện rửa Kha Thiên Lạc nhanh chết đi.

Ở trên bầu trời, Thượng man Mạnh Hạ hai tay chấp sau lưng, nhìn chằm chằm vào bia đá xếp hạng, bỗng nói:

- Tiểu tử Kha Thiên Lạc hình như đang gặp nguy hiểm. Thiên phú tên này không tệ, nếu như chết đi thì rất phí phạm. Dịch Ân, có cần ta ra tay cứu hắn không.

Thượng man Mạnh Hạ nhìn qua A Công, chỉ thấy lúc này A Công cực kỳ bình tĩnh.

- Không cần. Một chút chuyện nhỏ cũng không xử lý được, sau này sao thành cường giả được.

A Công hai mắt nhắm lại dưỡng thần, giọng nói nhàn nhạt, tựa như việc Kha Thiên Lạc gặp nguy hiểm không tồn tại vậy.

Thấy vậy, Thượng man Mạnh Hạ cũng không nói gì thêm. Nhưng ông ta không hề biết rằng, thực ra A Công trong lòng cực kỳ lo lắng cho tình hình của Kha Thiên Lạc. Trước đó A Công đã thử xem một quẻ, Tang Trương thì không có chuyện gì, nhưng còn Kha Thiên Lạc thì gặp phải quẻ hung. Tuy nhiên, quẻ này không phải là hoàn toàn là xấu, nếu như có thể vượt qua được thì sẽ gặp được kỳ ngộ lớn.

Ban đầu A Công cũng không dám mạo hiểm để cho Kha Thiên Lạc gặp phải nguy hiểm đến tính mạng. Cứu tử nhất sinh, không phải người nào cũng tìm thấy được một đường sống sót cả. Tuy nhiên, tính cách của Kha Thiên Lạc rất cứng đầu, giống hệt như Ti Mệnh vậy, khi đã đưa ra quyết định thì khó lòng mà thay đổi.

Vậy nên dù A Công khuyên ngăn nhưng Kha Thiên Lạc vẫn không hề chuyển tâm. A Công chỉ đành thờ dài, phó mặc cho số phận mà thôi. Nghĩ lại năm đó còn trẻ, cũng bởi vì cái tính cách này mà A Công mới trở thành cường giả quét ngang đối thủ đồng lứa. Trong lòng đành cầu cho Kha Thiên Lạc có thể vượt qua được cửa ải này.

Lại quay trở về Bách Thảo đường.

Ti Mệnh đang ngồi ở trên giường đá, hai chân khoanh lại ngồi xếp bằng, gương mặt bình tĩnh, hai mắt nhắm lại, giống như đang dưỡng thần. Hô hấp chậm rãi đều đặn, ẩn chứa quy tắc thần bí nào đó, mỗi lần hít vào thì đem một bộ phận nhỏ thiên địa linh khí bên ngoài nhập vào cơ thể, khi thở ra thì đào thải một cỗ trọc khí.

Phương pháp này do Ti Mệnh ngộ ra từ trong Đạo Thần Điển, phối hợp với kiến thức Y Đạo và kiến thức của bản thân rồi tạo thành phương pháp hô hấp này, hẳn gọi đây là thổ nạp. Lúc đầu khi mới làm thử hoàn toàn không có gì khác biệt. Nhưng tầm ba bốn giờ sau thì bắt đầu có sự thay đổi nhất định.

Ti Mệnh cảm nhận được cơ thể mình đang được linh khí thiên địa tẩy rửa, tinh thần thập phần thoải mái. Hắn nghĩ rằng, nếu sử dụng phương pháp này, rất có thể hắn sẽ tự tìm được một con đường tu hành riêng cho bản thân, con đường tu hành khác biệt với Man tộc.

Vui vẻ là vậy, bất giác không hiểu sao trong lòng dấy lên một cảm giác bất ổn. Hắn mở mắt ra, trong mắt là một sự hỗn loạn kỳ lạ.

- Cảm giác này là... chẳng lẽ bọn họ gặp nguy hiểm.

Dự cảm bất lành khiến cho Ti Mệnh không cách nào tập trung thổ nạp được. Nói đến, đã mấy ngày rồi hắn vẫn chưa đến Thường Sơn để xem khảo hạch diễn ra. Thế nên liền quyết định đến Thường Sơn.

Rời khỏi Bách Thảo đường, Ti Mệnh một mạch chạy đến Thường Sơn. Có lẽ bởi vì nội tâm bất ổn, thế nên hắn không phát hiện ra rằng, sinh lực của hắn so với trước đây mạnh mẽ hơn rất nhiều, chạy lâu như vậy rồi mà không hề cảm thấy mệt mỏi.

Được một lúc thì đột nhiên trong đầu nhói lên một cơn đau, nếu có ai ở đây thì sẽ nhìn thấy đôi mắt của Ti Mệnh đổi thành màu tím huyền ảo, trong đôi mắt như ẩn chứa một vũ trụ tinh không.

Trong thức hải, Ti Mệnh nhìn thấy một viễn cảnh đáng sợ. Hắn trông thấy người bạn thân của mình – Kha Thiên Lạc trở nên điên cuồng, khí tức hoang dã hung tàn trông giống hệt với hung vật bị phong ấn trong Thường Sơn. Chỉ khác biệt một điều, Kha Thiên Lạc song nhãn màu vàng, hắn cầm ngọn giáo màu bạc mà bộ lạc đã cấp cho hắn khi đến đây, điên cuồng chém giết tất cả những người đang lịch lãm trong Thường Sơn.

Khi đối diện với Kha Thiên Lạc, dù là người mạnh mẽ nhất cũng không tiếp nổi một giáo, chỉ một ánh nhìn làm cho đối thủ thân thể không cử động được, một cái nhấc tay đem người ta thân hình cầu diệt. Trông Kha Thiên Lạc chẳng khác gì một cái thể hung thần từ cõi U Minh vừa mới thức dậy, vô cùng tàn bạo và khát máu.

Kha Thiên Lạc giết tất cả bọn họ, ngay cả Tang Tương cũng không thoát khỏi số mệnh đó. Ti Mệnh trông thấy Kha Thiên Lạc gương mặt lãnh đạm vô tình, cầm ngọn giáo đâm xuyên qua lồng ngực Tang Tương, nòng gương mặt bị thương, ánh mắt dần mờ đi, giây lát liền trở thành một cái xác vô hồn.

Ti Mệnh nhìn thấy viễn cảnh đó thì không khỏi phần nộ cùng bi thương. Người bạn thân nhất của mình trở thành kẻ giết người không ghê tay, còn người mà hắn yêu thương nhất lại chết ngay dưới mũi giáo của Kha Thiên Lạc, Ti Mệnh nước mắt chảy ra, cắn cổ gồng lên gào thét thê thảm.

Kha Thiên Lạc không chỉ giết người bên trong Thường Sơn, hắn phá hủy phong ấn mà thượng cổ dĩ sử bày ra, thống lĩnh muôn vạn hung vật trong Thường Sơn chạy ra bên ngoài, rồi sau đó hủy diệt mọi thứ. Thượng man Mạnh Hạ xuất thủ ngăn cản, nhưng chỉ trong ba chiêu thì bị Kha Thiên Lạc lấy đầu. A Công cũng không thoát khỏi độc thủ, rốt cuộc thân hình cầu diệt.

Trong một đêm Phong Tuyết bộ lạc rơi vào thảm cảnh diệt vong. Những bộ lạc xung quanh cũng không ngoại lệ, toàn bộ đều bị Kha Thiên Lạc trảm sát, chó gà không tha.

Ti Mệnh nhìn thấy viễn cảnh đó, nhìn thấy tất cả mọi thứ, hắn muốn cứu Tang Tương, muốn cứu A Công, muốn cứu tất cả mọi người, nhưng hắn làm được, chỉ biết khóc lóc gào thét trong tuyệt vọng.

Rồi sau đó, một giọng nói từ cõi hư không vang lên trong đầu hắn. “Đây là số mệnh, không ai có thể thay đổi.”

- Là ai đang nói chuyện với ta? Người là ai?

Ti Mệnh đau khổ giậm dứ. Hắn không biết vì sao mình nhìn thấy được cảnh tượng này, nhưng có lẽ liên quan đến kẻ đang nói chuyện với hắn.

“Ta là Vận... hãy chấp nhận... mọi thứ sẽ... đổi... nếu...”

Giọng nói lúc nhỏ lúc to, làm cho Ti Mệnh không cách nào hiểu rõ được ý nghĩa mà kẻ nọ muốn truyền đạt là gì.

- Ảo giác, chắc chắn là ảo giác, chuyện này sẽ không xảy ra.

Kẻ kia nói cảnh tượng mà hắn nhìn thấy chính là tương lai, nhưng Ti Mệnh không tin. Kha Thiên Lạc không thể nào vô duyên vô cớ giết Tang Tương, giết A Công, giết tất cả mọi người. Bởi vì hắn tin Kha Thiên Lạc là một người nghĩa hiệp, không bao giờ làm ra chuyện thương thiên hại lý vô nhân tính. Vậy nên Ti Mệnh lập tức cho rằng kẻ kia đang mê hoặc tâm trí hắn, tuy không biết mục đích của kẻ đó là gì, nhưng Ti Mệnh quyết không để cho mình bị mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 17: Đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy

Ti Mệnh nhận định như vậy, thế nên không khỏi tức giận, hét lớn:

- Cút đi cho ta!

Tinh thần Ti Mệnh mạnh mẽ bộc phát, một âm thanh vỡ vụn từ trong não hải vang lên, tựa như âm thanh của thủy tinh vỡ vụn vậy. Giọng nói thần bí kia khẽ rên lên một tiếng, dường như y đang kinh ngạc vì sự phản kháng cương liệt của Ti Mệnh.

- Kê đứng ngoài... sớm muộn... người vẫn sẽ đi vào con đường đó thôi!

Nói xong câu không rõ đầu đuôi này thì giọng nói đó liền tiêu thất không thấy tung tích. Thoát khỏi sự dụ hoặc, Ti Mệnh cả người mệt mỏi ngã xuống đất. Máu mắt của Ti Mệnh đã trở lại thành màu đen bình thường. Ti Mệnh cảm giác thân thể rất mệt mỏi, đầu óc ong ong quay cuồng, tựa như bị một chiếc búa vô hình vỗ mạnh vào vậy, làm cho hắn chỉ muốn ngủ một giấc thật dài.

Cũng là do hắn tiêu thất quá nhiều tinh thần lực. May cho Ti Mệnh là tinh thần lực của hắn mạnh mẽ vượt xa người bình thường, nếu không tình huống không đơn giản chỉ là mệt mỏi như thế này.

Ti Mệnh xoa xoa thái dương của mình, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi, thều thào nói:

- Là kẻ nào ám toán ta nhỉ? Còn hình ảnh kia... không tốt, ta phải nhanh đến chỗ khảo hạch mới được.

Nội tâm của Ti Mệnh lúc này rất bất ổn, nguyên nhân là do hình ảnh mà hắn thấy thực sự quá chân thật, mặc dù tự nhủ là do kẻ ám toán mình tạo ra, nhưng hắn vẫn cứ âu lo trong lòng. Vậy nên Ti Mệnh càng quyết tâm đến chỗ Thường Sơn để xem tình hình.

Ngất một nỗi đó là hắn bây giờ cơ thể rất mệt mỏi, bên người lại không có mang chút tài dược phục hồi sức mạnh nào. Mà từ chỗ hắn đang đứng cách Thường Sơn khá xa, nếu di chuyển bình thường thì phải tiêu tốn rất nhiều thời gian.

Ngay lúc đó, từ trên trời lao xuống một bóng người. Ti Mệnh giật mình quay hắt lại thì liền nhận ra bóng người quen thuộc kia. Người nọ chính là nho sinh Uông Phong.

- Người làm gì ở đây?

Ngày đó, Uông Phong là người đưa Ti Mệnh đến gặp A Công và Thượng man Mạnh Hạ tại điện thờ, cũng là người đưa hắn đến Bách Thảo đường, thế nên vừa nhìn là nhận ra ngay.

- Thì ra là Uông tiên bối. Ta định đến chỗ Thường Sơn để cổ vũ cho những tộc nhân U Đô bộ lạc trong tuyển trạch. Do ta thể chất yếu ớt, mới đi được một đoạn thì đã kiệt sức, thế nên...

Chuyện xảy ra ban nãy, Ti Mệnh không định để cho người khác biết, vậy nên hắn liền giả ngây giả ngô, làm ra điệu bộ thành thành thật thật. Uông Phong chân mày chau lại, ánh mắt dò xét Ti Mệnh. Sau một hồi không phát hiện ra điểm gì kỳ lạ, ông ta liền buông lỏng cảnh giác.

- Bằng vào người chắc phải mất cả ngày trời mới đến Thường Sơn. May cho người là ta đi ngang qua đây đây. Lên đi, để cho đưa người đến đó.

Uông Phong giọng nói nghiêm nghị vang lên.

- Vậy đa tạ tiên bối.

Giấu diếm thành công, Ti Mệnh trong lòng nhẹ nhõm hẳn, nhưng cũng không để lộ ra điểm khác biệt nào, tránh cho Uông Phong nảy sinh nghi ngờ. Thấy hắn ôm quyền cảm tạ Uông Phong một câu, rồi cũng chẳng khách khí gì, nhanh chóng bước lên thăm thăm được tạo từ man văn.

Uông Phong vận chuyển man lực, trong đêm tối điều khiển tám tám phi hành đến Thường Sơn.

Một lúc sau, Ti Mệnh và Uông Phong đã đến Thường Sơn.

Uông Phong đặt Ti Mệnh xuống, để cho hắn tự đi tìm nơi hạ lạc U Đô bộ lạc, còn bản thân thì đến chỗ tộc trưởng Phong Tuyết bộ lạc. Trước khi đi, ánh mắt của hắn ần ần liếc qua Ti Mệnh một lần, tuy nói Ti Mệnh là một người cực kỳ bình thường, mấy lần dò xét đều không phát hiện ra điều gì kỳ lạ, nhưng Uông Phong vẫn cất giấu một tia cảnh giác.

Ti Mệnh với linh thức mạnh mẽ liền phát hiện ran gay, nhưng hắn vẫn làm như không biết gì cả. Một lần nữa cảm ơn Uông Phong, rồi sau đó hòa vào dòng người đang quan sát dưới chân núi Thường Sơn. Uông Phong nhìn Ti Mệnh rời đi, trong lòng tự hỏi: "Không lẽ là do ta quá đa tâm?" Sau đó y lắc đầu, xem bộ không muốn đặt tâm tư vào chuyện này quá nhiều nữa.

***** Quyển 1: Tỉ Mệnh *****

Quay trở lại bên trong Thường Sơn. Kha Thiên Lạc đang bị một vầng hào quang màu vàng bao bọc, gương mặt nhăn lại, dường như hắn đang rất đau đớn. Y phục đã bị man lực mạnh mẽ bộc phát phá tan nát, bình thường thể hình Kha Thiên Lạc đã rất lực lưỡng rồi, nhưng lúc này trông cơ thể hắn đang mạnh mẽ bành trướng hơn nữa.

Lại nói, Thường Sơn chung quanh đều là tầng tầng tử vụ dày đặc, linh khí bên trong ít đến mức thảm thương, nhưng lúc này đây, tử vụ như bị một luồng lực lượng thần bí nào đó điều khiển, như một cái phễu không lồ hướng thẳng đến Kha Thiên Lạc.

Nhờ có vầng hào quang bên ngoài bao bọc, mà vầng hào quang này lại có một tác dụng vô cùng kỳ diệu, tử vụ xung quanh bị nó hút vào, rồi sau đó thanh lọc đi, tạp chất bị đánh tan, còn sót lại là cỗ linh khí tinh thuần.

Linh khí này hướng bách hội Kha Thiên Lạc mà tiến vào. Tuy nói linh khí Thường Sơn ít đến mức đáng thương, nhưng mà tử vụ ở đây nhiều không đếm xuể, sau khi thanh lọc đi, công dụng đối với kẻ đang gặp bình cảnh như Kha Thiên Lạc thì chính là chuyện cực kỳ tốt.

Thấy Kha Thiên Lạc gầm một tiếng, tiếng hét xung thiên, vang lên tận trời xanh. Một tiếng nổ vang, khói bụi mịt mờ bay tán loạn.

Một lát sau, bóng người Kha Thiên Lạc mới hiện ra. Chỉ thấy khí huyết của hắn dao động mạnh mẽ hơn trước đây gấp bội, đây chính là dấu hiệu đã đột phá thành công. Kha Thiên Lạc chân chính trở thành đệ tử Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy.

Vầng hào quang bao bọc bên ngoài đã biến mất, tấm da cũng trở về trạng thái bình thường, rơi vào tay Kha Thiên Lạc.

- Suýt chút nữa đã mất cái mạng nhỏ này rồi.

Kha Thiên Lạc nở nụ cười, tự nói.

- Không hiểu sao khi ấy lại có âm thanh của người đó nhỉ. Nhờ y mà mình mới tỉnh ngộ, không bị thứ kỳ quái kia mê hoặc. Lại còn thêm một cái kỳ ngộ kinh người nữa chứ.

Chẳng rõ “người đó” trong lời Kha Thiên Lạc nói là gì, nhưng nhìn mặt hắn hiện lên vẻ âm áp. Có lẽ trong lòng hắn, người nợ cực kỳ quan trọng.

Bỗng lúc đó, có một tiếng la thất thanh cất lên.

- Ôi, đồ... đồ biến thái!

Kha Thiên Lạc giật mình nhìn về phía đối diện. Cách chỗ Kha Thiên Lạc đang đứng có một bóng người hiện ra. Trong dáng dấp người này rất thon thả, khuôn ngực đầy đặn, eo thon mỏng tròn, gương mặt xinh đẹp, dù trong không gian âm u đầy chướng khí này, vẻ đẹp của cô gái kia vẫn không hề bị ảnh hưởng.

Nàng ta mở to mắt ngắm nhìn thân thể trắng kiện không mảnh vải che thân của Kha Thiên Lạc. Chỉ thấy gương mặt của nàng đỏ lên một mảng, tựa hồ lần đầu chứng kiến một hình ảnh đầy ướt át như vậy. Nàng ta lập tức ôm quay quay nhìn chỗ khác, lại tiếp tục hét lớn:

- Mau mặc đồ vào đi tên biến thái.

Một câu “tên biến thái”, hai câu “tên biến thái”, Kha Thiên Lạc nội tâm giận dữ. Rõ ràng bản thân là người chịu thiệt, thể nhưng trông cái biểu cảm của nàng ta thì hắn lại bị biến thành kẻ tội nhân. Hắn thầm mắng lão thiên một câu: “Tại sao lại rơi vào cái tình cảnh này chứ? A ba từng nói, kỳ ngộ thường đi cùng với hung hiểm. Hung hiểm mà ta gặp chính là cái này sao?”

Kha Thiên Lạc khóc không nên lời, chỉ biến cảm phần mà ngâm bò hòn.

Lại nói, khi vào Thường Sơn này chỉ có một bộ đồ duy nhất, chính là bộ đồ đã bị kinh lực phá nát kia. Cũng may là hắn nhanh trí, nhìn thấy xung quanh có nhiều lá cây có tán khá lớn. Kha Thiên Lạc tay chân nhanh nhẹn, bẻ xuống vài cái lá khá to, rồi sau đó dùng một sợi dây leo xâu mấy cái lá cây này lại, miễn cưỡng tạo thành một chiếc quần bằng lá, vừa đủ để che đi những bộ phận cần che.

- Ta... ta xong rồi.

Sau khi chế ra thành công chiếc quần bằng lá, Kha Thiên Lạc mới nhìn cô gái đang che mặt đứng như trời trồng kia, lắp bắp nói.

- A Công nói đàn ông không có gì tốt đẹp, đúng là chẳng sai?

Nhìn xuyên qua khe hở giữa những ngón tay, nhìn thấy Kha Thiên Lạc đã ổn hơn một chút, cô gái này mới để tay xuống. Chỉ là gương mặt vẫn phủ một tầng ửng hồng, lâu lâu lại lướt nhìn cơ thể trắng kiện của Kha Thiên Lạc vài cái.

Đương lúc tâm trạng không mấy tốt đẹp, lại bị cô gái kia phán cho một câu, Kha Thiên Lạc dùng dùng nổi giận.

- Rõ ràng là ta bị cô nhìn lén, ta là người bị hại, lý nào lại trở thành kẻ biến thái. Là cô biến thái mới đúng.

- Hừ, giữa rừng núi âm u lại coi đồ đi long nhong, không phải biến thái thì là gì?

Nàng ta cũng không phải dạng vừa, hai tay chống hông, trừng trừng Kha Thiên Lạc mà bật lại.

- Cô nghĩ có người điên đến mức cời trần chạy rong trong rừng không hả?

- Có người đấy thôi.

- Là do ta gặp chút chuyện nên mới thành ra như vậy. Mà cô là ai, không lo săn giết tà vật đi, đứng đây làm nhảm làm gì?

“A ba từng nói, trên đời này ngu ngốc nhất chính là cãi nhau với nữ nhân, đúng là không sai chút nào.” Kha Thiên Lạc nhớ lại câu nói của a ba mình, trong lòng không khỏi khâm phục sự thông tuệ của ông. Thế nên biết mình dù nói thế nào cũng không lại, Kha Thiên Lạc bèn lái sang chuyện khác.

Đọc nhanh nhất tại MHT.VN

Facebook: Ảnh Nguyệt son trang

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Hào Quân Lâu

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 18: Hào Quân Lâu

Nữ tử khề “a” một tiếng, trừng mắt nhìn Kha Thiên Lạc, đánh đá nói:

- Ta là ai, liên quan gì đến ngươi. Đồ biến thái.

Vứt lại một câu “đồ biến thái” rồi nàng quay lưng lại, thân thủ nhẹ nhàng nhún lên những cành cây lớn, dần dần khuất bóng trong khu rừng u ám.

Kha Thiên Lạc không cần bước nàng, hần nhìn gương mặt xinh đẹp ấy của nàng tha, trong lòng thầm nghĩ cảm thấy cô gái này nhìn hơi quen quen. Sau một hồi suy nghĩ thì mới nhớ ra, cô gái này chính là tộc nhân Lạc Vân bộ lạc, một trong những người tham gia thí luyện. Ngày đó tuy rằng không nhìn rõ dung mạo, nhưng dị sĩ bọn hắn đã gặp qua thì vẫn để lại chút ấn tượng.

Cô gái này tu vi không tệ, là dị sĩ Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu. Nhìn tuổi tác, có lẽ ngang với Kha Thiên Lạc.

Dù bản thân hơi chịu thiệt một chút, nhưng Kha Thiên Lạc không có để phần tâm tư này. Vừa mới đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, cần phải ổn định tu vi thì sau này sẽ không gặp đi chứng.

Nghe nói các dị sĩ thành tựu cao đều xây dựng căn cơ vô cùng vững chắc. Mà giai đoạn Dẫn Huyết cảnh chính là giai đoạn tối quan trọng, càng vững chắc thì con đường tu hành sau này càng giảm bớt được lòng vòng. Chỉ cần thiên phú không tồi, cộng với vận khí tốt thì một dị sĩ như Kha Thiên Lạc đạt thành tựu Tẩy Cốt cảnh như Thượng man Mạnh Hạ không phải là không thể.

Kha Thiên Lạc được phụ thân của hắn truyền lại một loại phương pháp rất đặc biệt để ổn định căn cơ. Nghe nói, phương pháp này chính là do A Công sáng tạo ra. Đó chính là phương pháp áp súc huyết khí vào gân mạch.

Sở dĩ cảnh giới đầu tiên của dị sĩ gọi là Dẫn Huyết cảnh là bởi vì sau khi dị sĩ mở ra Thiên Khai, huyết mạch trong cơ thể bắt đầu thăng hoa để giải phóng man chi tinh huyết mà tổ tiên truyền thừa xuống. Man chi tinh huyết trong huyết mạch càng tinh thuần thì thành tựu sau này càng cao.

Dị sĩ sẽ phải dẫn động man chi tinh huyết này dung nhập vào từng khối cơ thể. Thứ đầu tiên đó chính là gân mạch. Dẫn động man chi tinh huyết nhập vào gân mạch càng nhiều thì càng mạnh. Dẫn Huyết cảnh chia làm mười tầng.

Mỗi tầng cách nhau bảy mươi sợi máu. Khi dị sĩ dung nhập man chi tinh huyết vào được bảy trăm sợi gân mạch thì sẽ bước vào Tẩy Cốt cảnh. Chỉ là những dị sĩ này thành tựu tối đa chỉ đến đỉnh phong Tẩy Cốt cảnh sơ kỳ mà thôi. Trừ phi gặp duyên cơ cực lớn mới phá vỡ được bình cảnh này.

Đại đa số cường giả Tẩy Cốt cảnh của tiểu bộ lạc đều là Tẩy Cốt cảnh sơ kỳ cả.

Nhưng nhờ vào phương pháp mà A Công sáng tạo ra, nếu có thể áp dụng thành công thì thành công thì thành tựu của Kha Thiên Lạc nhất định là tươi sáng. Phụ thân của Kha Thiên Lạc cũng áp dụng phương pháp này tu luyện, tuy rằng khó khăn hơn dị sĩ thông thường bội phần, nhưng tuyệt đối so với đồng giai chỉ có hơn chứ không kém, thậm chí là vượt cấp khiêu chiến.

Kha Thiên Lạc cảm ngân mác lên, bắt đầu tìm một chỗ yên ắng bắt đầu tu luyện. Với thể trạng hiện tại, có lẽ chỉ mất khoảng nửa ngày là ổn định căn cơ thành công.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Ở bên ngoài Thường Sơn. Trên bia đá, cái tên Kha Thiên Lạc vốn đang nhấp nháy, bây giờ đã trở về bình thường. Duy có một điều hơi tiếc đó là Kha Thiên Lạc đã bị rơi xuống vị trí thứ sáu.

Tuy là vậy, thế nhưng Ti Mệnh, Đồng Tử và những tộc nhân khác của U Đô bộ lạc rất vui mừng. Vị trí xếp hạng thì vẫn có cơ hội lấy lại được, nhưng còn cái mạng nhỏ thì chỉ có một. Bên nào nặng, bên nào nhẹ thì bọn họ tự cân nhắc được.

Trên bầu trời, khi thấy cái tên Kha Thiên Lạc trên bia đá dần ổn định trở lại, Thượng man Mạnh Hạ trong mắt lóe lên một tia khen ngợi.

- Tiểu tử Kha Thiên Lạc này lợi hại hơn ta tưởng. Nếu người khác, chắc có lẽ đã lựa chọn từ bỏ thí luyện rồi.

Vừa nói, Thượng man Mạnh Hạ vừa liếc qua nhìn A Công đứng bên cạnh, nói tiếp:

- Nó có lẽ rất giống ông.

Thượng man Mạnh Hạ trong mắt lộ ra một tia thâm ý, nhưng A Công chỉ mỉm cười không nói. Thực ra trong lòng ông đang cực kỳ mừng rỡ. Xem ra Kha Thiên Lạc đã vượt qua được khó khăn mà ông đã dự đoán.

- Còn bảy ngày nữa thí luyện mới kết thúc. Sau này có lẽ sẽ có thêm nhiều điều thú vị nữa.

A Công cười nhạt, nửa vui nửa thật, làm cho người ta như lạc vào sương mù. Thượng man Mạnh Hạ nhũn mảy, nhưng không nói gì thêm, tiếp tục quan sát thí luyện diễn ra.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Nửa ngày trôi qua, hôm nay đã sang ngày thí luyện thứ tư. Tuy nhiên không gian Thường Sơn bị bao phủ bởi tử khí nồng đậm, dù bên ngoài đang là ban ngày, nhưng nơi đây vẫn là một màn mờ mờ ảo ảo.

Kha Thiên Lạc từ trong một động phủ đi ra. Trong khí tức trên người hắn đã thay đổi so với nửa ngày trước, mạnh hơn không ít. Hôm trước khi đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, sọi máu dung nhập man chi tinh huyết tăng lên hơn năm trăm. Sau nửa ngày áp súc man chi tinh huyết, số lượng đã giảm xuống còn bốn trăm bảy mươi ba sọi máu.

Áp súc xuống còn bốn trăm bảy mươi ba sọi máu chính là cực hạn cuối cùng, cảm nhận không thể áp súc được thêm nữa, Kha Thiên Lạc mới xuất quan. Tính toán thời gian thì nhanh hơn một giờ đồng hồ.

- Tốt lắm, bây giờ tiếp tục săn giết tiếp nào.

Kha Thiên Lạc lấy ra khối ngọc thạch để kiểm tra vị trí xếp hạng của mình. Sau khi rút linh thức vào ngọc bài, bảng danh sách xếp hạng hiện lên trong đầu hắn. Bị rút xuống hạng thứ sáu, Kha Thiên Lạc cũng không lấy làm kinh ngạc, điều này đã nằm trong dự tính của hắn.

Ngần ấy thời gian không săn giết mà không bị rút xếp hạng mới là chuyện lạ. Kha Thiên Lạc thuận mắt dò xem vị trí của những người khác cùng tộc. Hai tên kia thì xếp ở tầng áp chót, còn nha đầu Tang Tương đã leo lên vị trí thứ tám.

Xem ra bốn ngày nay, nha đầu này biểu hiện không tệ, có lẽ xếp hạng vị trí thứ tám chưa phải là xếp hạng cuối cùng của nàng ta.

Nhớ lại trước đây khi chưa tiến vào thí luyện, Kha Thiên Lạc cảm giác một điều dường như Tang Tương mạnh hơn hắn một chút, bây giờ hắn đã đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, không biết khi gặp lại sẽ có cảm giác như thế nào.

Thu lại ngọc bài, Kha Thiên Lạc cảm ngân mâu lên, bắt đầu tiến vào sâu trong rừng chém giết.

Sau khi đột phá, Kha Thiên Lạc muốn biết thực lực của mình tiến bộ như thế nào rồi. Quả nhiên khoảng cách giữa tầng thứ sáu và tầng thứ bảy rất khác biệt. Nếu lúc trước đối phó với yêu trư Hậu thiên hoang thú trung giai gặp không ít khó khăn, nhưng bây giờ thì chỉ cần sử dụng một ít thủ đoạn liền hạ sát dễ dàng.

Bởi vì săn giết không ít Hậu thiên hoang thú trung giai trở lên, Kha Thiên Lạc đã trở về với vị trí thứ năm vốn là của mình trước đó. Mà khoảng cách điểm số giữa Kha Thiên Lạc và người xếp ở vị trí thứ tư không quá nhiều, vậy nên việc Kha Thiên Lạc đá người kia xuống vị trí thứ năm chỉ là việc sớm muộn.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

- Lưu tinh hòa vũ!

Sâu trong Thường Sơn, một gã thanh niên tay cầm một thanh đao lớn mạnh mẽ bỏ xuống. Từ trong thanh đao bộc phát một cỗ uy thế mạnh mẽ vô song, đao khí như xé rách không khí, khi chạm vào mặt đất thì nổ đùng một tiếng.

Chỉ nghe một tiếng gào thét thê lương, rồi rầm một tiếng, tiếp đó không còn bất kỳ một tiếng động nào. Khi khói bụi tan đi, trên mặt đất hỗn loạn có một cái xác lớn bị bỏ đói ra làm hai.

Đó là xác của một con Kim Mao Cự Khuyển, một đầu Hậu thiên hoang thú cao giai, thực lực đủ so sánh với cường giả Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín.

Nhìn chiến trường diễn ra, mặt đất bị xói tung, cây cối đổ ngã rất nhiều, thiết nghĩ trận chiến này diễn ra khá gay gắt.

- Con Kim Mao Cự Khuyển này có chút ý tứ, khó giải quyết hơn ta tưởng.

Một giọng nói nam tính lạnh lùng vang lên. Từ trong sương khói âm đạm, một bóng người cao lớn hiện ra. Đó là một gã thanh niên cao đến một mét chín, vóc dáng cao to vạm vỡ. Gương mặt phong trần không kém phần lạnh lùng, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao vậy.

Trên tay hắn cầm một thanh đao lớn, ầm ầm toát ra một cỗ man khí cuồng bạo.

Người thanh niên này chính là tuyệt đỉnh thiên tài của Phong Tuyết bộ lạc – Hầu Quân Lâu.

Thực lực của Hầu Quân Lâu quả thực bất phàm, không sai so với lời đồn. Ngay cả Kim Mao Cự Viên thực lực so với cường giả Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín chỉ có hơn chứ không kém, vậy mà nhìn tình huống sau khi Hầu Quân Lâu giải quyết Kim Mao Cự Viên, trên người không có lấy một chút thương thế nào.

Thời gian cũng tám ngày trôi qua, chỉ còn hai ngày nữa là kết thúc thí luyện. Lại nói Hầu Quân Lâu này từ lúc bắt đầu thí luyện cho đến hôm nay chưa từng kiểm tra xếp hạng vị trí của mình lấy một lần. Bởi vì hắn nghĩ rằng, trong thí luyện tuyệt đối không có người nào vượt qua được mình cả.

Không hiểu thần xuôi quỷ khiến thế nào, bỗng Hầu Quân Lâu lại lấy ra ngọc bài ra, truyền linh thức vào để xem thử.

Đột nhiên gương mặt lạnh lùng tuấn lãng của Hầu Quân Lâu khê biến. Hắn không quan tâm đến các vị trí khác, chỉ quan tâm vị trí gần với mình nhất, đó là vị trí thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Đụng phải địch thủ

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 19: Đụng phải địch thủ

Hầu Quân Lâu kinh ngạc, còn ở một chỗ khác, có một kẻ đang vô cùng tức giận. Kẻ đó chính là tộc nhân của đối thủ truyền kiếp U Đô bộ lạc, chính là Mộ Lan bộ lạc Hoảng Khương.

Hoảng Khương một tay cầm ngọc bài, khi biết được xếp hạng của mình rơi xuống vị trí thứ ba thì gương mặt trở nên tàn độc, hai hàm răng nghiến vào nhau. Trên người phát ra sát khí hung lệ, tà ác nói:

- Kha Thiên Lạc, ta sẽ nhớ kỹ tên ngươi.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Đọc nhanh nhất tại MHT.VN

Tại Bách Thảo đường, Ti Mệnh ngồi một mình chính giữa Bách Thảo đường, hai mắt nhắm lại, tựa hồ rơi vào trạng thái không minh. Hô hấp trên người hắn rất đều đặn, mỗi lần hít vào thì mang một phần nhỏ thiên địa linh khí dung nhập vào người, khi thở ra thì kèm theo một ngụm trọc khí.

Phương pháp thổ nạp linh khí trải qua mấy ngày nay Ti Mệnh sử dụng càng lúc càng thuần thục, nếu như lúc khởi đầu chỉ có thể đem một phần ngàn lượng linh khí lưu lại trong cơ thể, thì bây giờ thể lưu hai phần trong một ngàn phần linh khí.

Tuy nói số lượng linh khí là rất ít, nhưng bằng nhiều đó đối với tình huống hiện tại của Ti Mệnh là một điều rất khả quan rồi, không những khiến thân thể khỏe mạnh mà đối với đầu óc cải thiện rất lớn, nhất là khả năng ghi nhớ.

Nhờ khả năng ghi nhớ được cải thiện cộng với linh thức cực mạnh, trải qua hơn một tuần, gần một nửa số tài liệu tại Bách Thảo đường này đều được Ti Mệnh đem hết vào trong đầu.

Đừng nói là đồng tài liệu tại Bách Thảo đường, ngay cả thứ cực kỳ khó ghi nhớ là Đạo Thần Điển cũng bị Ti Mệnh nhớ đến một phần tư. Mà thời gian thí luyện ở Phong Tuyết bộ lạc này ngắn nhất là hơn nửa tháng nữa mới chấm dứt.

Ti Mệnh trong lòng tràn đầy lòng tin, Đạo Thần Điện kia có thể ghi tạc được hơn một nửa.

Lại nói, Ti Mệnh tuy đến giờ vẫn chưa hiểu được ý nghĩa của Đạo Thần Điện, nhưng sau một thời gian lĩnh ngộ, đến giờ đã có thể nắm giữ một ít lòng lá bên ngoài. Nhờ vậy mà linh thức của hắn về cả độ bành trướng cũng như càng thêm mạnh mẽ.

Với một người không thể tu luyện một cách bình thường như các man tộc tộc nhân thì đây là điều tốt nhất.

Ti Mệnh ban ngày tham ngộ Đạo Thần Điện, đêm đến thì chìm vào tu luyện, đồng thời thực hiện cả hai cả việc. Lại nói, mặc dù song hành tu luyện và lĩnh ngộ Đạo Thần Điện, Ti Mệnh lại không hề cảm thấy mệt mỏi. Thiết nghĩ chính là nhờ việc vận dụng phương pháp thổ nạp đem linh khí bồi bổ thân thể. Nếu như mệt mỏi thì nghĩ ngơi tâm một khắc thì sức lực phục hồi lại bình thường.

Đêm tàn trời sáng, Ti Mệnh mở mắt ra nhìn xung quanh, hít một hơi dài thưởng thức bầu không khí trong lành ấm áp.

- Hôm nay là ngày thứ chín rồi, không biết Kha Thiên Lạc và nha đầu Tang Trương tiến được tới đâu rồi.

Nghĩ như vậy, Ti Mệnh liền không muốn tiếp tục tham ngộ tu luyện nữa. Hắn rời khỏi Bách Thảo đường, chạy ra ngoài cổng rồi leo lên một con hoang mã đã được chuẩn bị sẵn. Con hoang mã này là do Thượng man Mạnh Hạ tặng cho hắn, giúp hắn đến chỗ thí luyện trong nhanh hơn.

Con hoang mã cao gần hai mét, Ti Mệnh phải nhờ đến sự giúp đỡ của hộ vệ gác cổng Bách Thảo đường mới trèo lên được. Bởi vì hoang mã đã được thuần hóa kỹ lưỡng, vậy nên khi bị Ti Mệnh trèo lên lưng, nó vẫn rất thoải mái, không gây giụa chút nào.

Ti Mệnh nhẹ nhàng vút đầu nó, rồi quay sang cảm tạ vị hộ vệ gác cổng kia một tiếng, sau đó thúc hoang mã rời đi.

Không lâu sau, Ti Mệnh đã đến Thường Sơn. Hôm nay là ngày cuối cùng, thế nên lượng người đến quan sát đông hơn lần trước Ti Mệnh đến rất nhiều.

Tìm một chỗ cột hoang mã, Ti Mệnh bắt đầu đi tìm vị trí hạ lạc U Đô bộ lạc.

- Tên Kha Thiên Lạc này thật ghê gớm, không ngờ có thể leo đến vị trí cao như vậy.

- Hầu Quân Lâu không biết có xem qua vị trí xếp hạng không nữa.

- Hắc hắc, ta đoán khuôn mặt của tiểu tử Hoàng Khương kia rất khó coi.

-

Do đông người nên Ti Mệnh vẫn chưa thể đến được chỗ U Đô bộ lạc, nhưng trên đường nghe được tin tức về Kha Thiên Lạc thì không khỏi chấn kinh. Hắn hỏi thăm thì biết Kha Thiên Lạc đang xếp ở vị trí thứ hai, chỉ sau mỗi thiên tài Hầu Quân Lâu của Phong Tuyết bộ lạc.

Nếu không phải ở đây đông người, có nhiều cường giả đang quan sát thì Ti Mệnh đã vận dụng linh thức của mình để xem rõ điều này có phải sự thực hay không rồi.

Mất hơn cả tiếng đồng hồ, rốt cuộc Ti Mệnh cũng chen lên được hàng đầu tiên, tận mắt nhìn thấy cái tên Kha Thiên Lạc đang theo sau Hầu Quân Lâu kia, gương mặt Ti Mệnh trở nên rạng rỡ, miệng nở nụ cười toe toét.

- Cái tên này, không ngờ lại làm có thể làm được điều đó.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Đọc nhanh nhất tại MHT.VN

Quay trở lại bên trong Thường Sơn, Kha Thiên Lạc cả tuần này điên cuồng chém giết, thể như chẻ tre, không biết bao nhiêu ma vật bị hắn trảm sát. Bây giờ ngay cả Hậu thiên hoang thú trung giai gặp phải Kha Thiên Lạc thì trong vài chiêu là bị giết chết. Còn nếu như đụng phải Hậu thiên hoang thú cao giai, với thân thủ hiện tại, Kha Thiên Lạc có thể dễ dàng đào thoát.

Lúc này, Kha Thiên Lạc tay cầm ngân mâu từ trên không trung bổ xuống, thế nhưng thiên quân vạn mã, dùng một tiếng, chỉ nghe một âm vang lên lưng rít lên, máu màu xanh lục bắn lên trời. Thân thể dài hai mét với mấy chục cặp chân ghê tởm vậy dùng dùng trên đất, sau một hồi thì không còn giấy dựa nữa, sinh cơ đã tuyệt.

Ma vật kia là một con rết cấp bậc Hậu thiên hoang thú trung giai, con rết xuôi xèo này đụng phải Kha Thiên Lạc, trong vòng vài chiêu thì bị Kha Thiên Lạc chặt đầu, bỏ cơ thể ra làm hai.

Giết xong con rết, Kha Thiên Lạc theo thói quen đến kiểm tra xem con rết này có nội đan hay không. Nhưng đúng lúc đó, lòng tay của hắn bỗng dừng đứng lên. Kha Thiên Lạc giảm mạnh chân, cơ thể nhanh chóng né sang bên trái. Tại chỗ Kha Thiên Lạc vừa đứng bỗng nổ tung, đất đá khói bụi bay đầy trời.

Kha Thiên Lạc khuôn mặt cực kỳ khó coi, đưa đôi song nhãn màu vàng nhìn lên trên cảnh đại thụ lớn. Chỗ đó chẳng biết từ lúc nào có một bóng người xuất hiện.

Kẻ này một thân đồ đen, ngay cả khuôn mặt cũng bị che đi, chỉ để lộ ra hai con ngươi màu đỏ sáng quắc, bên trong ẩn chứa sát lục.

- Ngươi là Hoàng Khương?

Kha Thiên Lạc nhìn thấy bóng người kia thì liền nhận ra ngay. Tuy nói rằng Hoàng Khương khi tham gia thí luyện này không hề nổi bật gì, nhưng hẳn ta chính là tộc nhân của Mộ Lan bộ lạc – kẻ thù truyền kiếp của U Đô bộ lạc, thế nên Kha Thiên Lạc khi trông thấy liền ghi nhớ trong đầu.

Vốn định đến lúc phần khảo hạch thứ hai thì sẽ đánh Hoàng Khương này thành đầu heo, nhưng chưa đến lúc đó thì Hoàng Khương này đã xuất hiện gây khó dễ cho mình rồi.

Lại nói, nếu như không phải nhờ Kha Thiên Lạc đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, trải qua ma luyện trở nên cảnh giác, chứ nếu như là khi trước, khẳng định đã bị một kích ám toán kia làm trọng thương rồi. Thậm chí bị phế đi cũng không phải là không có khả năng.

Trong lòng Kha Thiên Lạc trầm xuống, sát khí hai mắt lộ ra. Hoàng Khương kia tuy cảm nhận được, nhưng lại lấy làm khinh thường, đôi mắt lạnh lẽo, giọng tuy yếu ớt nhưng ẩn ẩn sự tàn độc:

- Có thể né một chiêu vừa rồi, thực lực của ngươi không tệ chút nào. Hắc hắc...

Dù hơi ngạc nhiên vì Kha Thiên Lạc tránh được một kích của mình, nhưng Hoàng Khương cho rằng Kha Thiên Lạc chỉ là may mắn, thế nên khi nói chuyện lại rất khinh thường.

- Bình sinh ta ghét nhất là bị người ta ám toán. Nếu không gặp thì thôi, khi đã gặp thì phải dạy dỗ một trận.

- Hừ, muốn dạy dỗ ta, ngươi chưa đủ tuổi đâu.

Vốn đã có sát cơ từ trước, vậy nên Hoàng Khương không chút cố kỵ nào liền xông lên tấn công Kha Thiên Lạc. Trên tay Hoàng Khương xuất hiện một thanh kiếm câu màu đen, trông khí tức dao động, dĩ nhiên chính là một kiện man khí. So với ngân mâu của Kha Thiên Lạc, kiếm câu này khí tức mạnh hơn đôi chút.

Tên Hoàng Khương này thân thủ quý mị, tựa như một làn khói vậy, trông giãy lắt xuất hiện đằng sau lưng Kha Thiên Lạc, tay cầm kiếm nhằm bả vai Kha Thiên Lạc bổ xuống. Sở dĩ Hoàng Khương không lấy đầu Kha Thiên Lạc là bởi vì cố kỵ quy tắc do Phong Tuyết bộ lạc đặt ra, nếu không vói hung tính của hắn há có thể xuất chiêu hiền lành như vậy.

Kha Thiên Lạc hừ lạnh một tiếng. Hẳn đâu có phải là một bức tượng gỗ đứng yên một chỗ chịu trận chứ. Chỉ thấy Kha Thiên Lạc vận kinh lực, cả người gồng lên, hai tay siết chặt ngân mâu giơ lên trên.

Một tiếng *keeng* va chạm giữa hai kiện man khí vang lên vô cùng chói tai. Một cỗ kinh phong thổi lan ra xung quanh.

“Tên này có thể chặn kiếm này của ta?”

Hoàng Khương nội tâm giật mình. Nếu vừa rồi cho rằng Kha Thiên Lạc may mắn, thì bây giờ đã hoàn toàn cải biến chủ ý rồi. Nhớ không nhầm thì lúc mới bắt đầu thí luyện, Kha Thiên Lạc này chỉ có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu, tuyệt đối không phải đối thủ của hắn. Nhưng không ngờ chỉ mới mấy ngày mà tiến bộ kinh người.

Mà Kha Thiên Lạc lúc này cũng rung mình không thôi. Nhìn thể hình Hoàng Khương gầy gò ốm yếu, chẳng ngờ sức lực lại khủng bố đến vậy, làm cho hai chân Kha Thiên Lạc lún sâu xuống mặt đất gần một gang tay.

Một kích không thành, ánh mắt Hoàng Khương chột lóc, nhún người bắn lên trên cao. Bỗng *xoạc* một tiếng, áo bào đen chẳng biết đã bị thứ gì xé nát. Hoàng Khương cảm nhận được sự tê rần vừa mới bay qua bụng mình.

Đọc nhanh nhất tại MHT.vn

Facebook: Ảnh Nguyệt son trang

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Tang Tương triển uy

Quyển 1: Tỉ Mệnh

Chương 20: Tang Tương triển uy

Hoàng Khương đáp xuống một vị trí khá xa Kha Thiên Lạc, cúi đầu xuống nhìn áo bào bị rách của mình, rồi sau đó đờ đờ sát khí nhìn Kha Thiên Lạc. Trước đó, khi hấn bùng người để lùi về phía sau thì vừa lúc Kha Thiên Lạc tung một cú đá móc.

Nếu trúng một cước đó, khẳng định Hoàng Khương sẽ thụ thương. Hai hàm răng hấn nghiến chặt lại, lộ ra vẻ dữ tợn, nói:

- Xem ra ta hơi khinh thường ngươi.

Vừa nói, Hoàng Khương phun ra một ngụm tinh huyết vào thanh kiếm câu, sau đó vận chuyển man lực. Chỉ thấy kiếm câu rung lên dữ dội, từ bên trong kiếm câu tán ra một cỗ ba động khí tức dữ dội, giống như một con hung thú được thả khỏi dây xích vậy.

Một tiếng nổ vang cất lên, kinh phong thổi ra xung quanh. Kha Thiên Lạc khuôn mặt nghiêm trọng, vội vận chuyển sức mạnh tạo thành một tầng khí thuẫn bao phủ, nhưng uy lực do man khí kiếm câu phát ra vẫn rất mạnh mẽ, làm cho hấn lùi về phía sau mười mấy bước.

Hướng mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy lúc này Hoàng Khương bao phủ bởi một tầng lục quang, lơ lửng trên đầu là một con doi to lớn, nhìn rất hung dữ. Con doi há to mồm rít lên một tiếng, nghe cực kỳ đỉnh tai nhức óc.

- Man khí huyết tể?

Kha Thiên Lạc nhìn con lục bức khổng lồ kia, khuôn mặt trở nên nghiêm trọng. Sở dĩ man khí có uy lực mạnh hơn vũ khí bình thường chính là nhờ bên trong mỗi kiện man khí đều có phong ấn một phần tinh hồn hoang thú cao cấp.

Mỗi lần triển khai huyết tể hao tổn rất nhiều man lực, thế nên khả năng duy trì của mỗi người mỗi khác. Nhìn sắc mặt Hoàng Khương hơi tái đi, có lẽ thi triển huyết tể này khá miễn cưỡng.

- Không nghĩ đến chỉ vì muốn đánh bại ta mà ngay cả chân nguyên man lực cũng không tiếc.

Kha Thiên Lạc khóe miệng cong lên.

- Nếu có thể phế đi ngươi, hao tổn thế này không đáng là gì cả.

Hoàng Khương giọng cười tàn độc, rồi sau đó không nói thêm gì nữa, thân thủ quỷ mị lao thẳng tấn công.

Thấy vậy, Kha Thiên Lạc hừ lạnh một tiếng:

- Đừng tưởng chỉ có ngươi mới có man khí.

Dứt lời, Kha Thiên Lạc giờ ngân mâu lên, cần đầu lưỡi phun ra tinh huyết khảm lên ngân mâu của mình. Ngân mâu bị tinh huyết Kha Thiên Lạc kích thích, bắt đầu sinh ra rung động dữ dội.

Ngay lúc kiếm câu trăm xuống, một tiếng nổ kinh thiên động địa, khói bụi bay ngập trời. Từ trong đám khói bụi đó, Hoàng Khương ánh mắt không giấu vẻ kinh ngạc, nhìn chằm chằm ngân mâu kia. Hấn dĩ nhiên không ngờ ngân mâu này cũng là một kiện man khí.

Khí thế ngân mâu tỏa ra dường như không hề thua kém kiếm câu chút nào.

- Cứ tưởng khảo thí lần này chỉ có Hắc Quân Lâu mới xứng làm đối thủ của ta. Nhưng như vậy càng thú vị, hắc hắc...

Hoàng Khương trở nên kích động, rồi sau đó cầm kiếm câu bắt đầu trăm xuống loạn xạ. Kha Thiên Lạc cũng không phải dạng vừa, thế thương cực kỳ dũng mãnh.

Cả hai thực lực nhìn như ngang nhau, mỗi lần va chạm thì khiến mặt đất bị xói tung lên. Cây cối quanh đó bị phá hủy đốn ngã chính là vì cuộc chiến của hai người này.

Trong lúc Kha Thiên Lạc và Hoàng Khương điên cuồng đánh nhau, bọn chúng không phát hiện rằng có một kẻ đang quan sát hai người bọn chúng.

Kẻ này dáng người cao lớn, đứng trên đỉnh một ngọn cây cách chỗ Kha Thiên Lạc và Hoàng Khương chừng ba bốn chục mét. Tuy không gian vẫn lơ mờ có một luồng từ vụ che đi, nhưng diễn biến của cuộc chiến đều lọt vào tầm quan sát của kẻ kia.

- Khảo thí lần này thú vị hơn mình tưởng.

Thanh niên cao lớn kia dĩ nhiên chính là tuyệt thế thiên tài Phong Tuyết bộ lạc – Hắc Quân Lâu.

Lúc trước phát hiện Kha Thiên Lạc tiến lên vị trí thứ hai, Hắc Quân Lâu lập tức ngạc nhiên. Nhưng khoảng cách giữa hai bên vẫn cách biệt khá xa, mà khảo thí chỉ còn nửa ngày nữa là chấm dứt. Thế nên Kha Thiên Lạc chắc chắn không thể nào đoạt được vị trí đệ nhất cả.

Hắc Quân Lâu vốn định tiếp tục săn giết để kéo dài khoảng cách ra thêm, chẳng ngờ lại phát hiện chỗ này có người đang giao chiến. Bình thường trong khảo thí tại Thường Sơn này, ai nấy đều chú tâm vào việc săn giết tà vật để gia tăng điểm số của mình. Điểm số này không cướp được, vậy nên nếu có gặp nhau thì cũng lơ đi.

Chẳng ngờ lại xuất hiện tình huống này, tính tò mò nổi lên, Hầu Quân Lâu bèn xông đến chỗ này xem thử tình hình thế nào.

Tuy hai gương mặt phía kia khá xa lạ, nhưng khí thế trên người dao động rất mạnh, cả hai đều có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy. Hầu Quân Lâu trong lòng liền xác định, hai người kia chính là người đang ở vị trí thứ hai và vị trí thứ ba.

Mà Kha Thiên Lạc vốn không có hứng thú nhúng tay vào, bởi vì hai người này tuyệt đối không có ai là đối thủ của hắn cả. Đang định bỏ đi thì cả Kha Thiên Lạc và Hoàng Khương đồng thời vận dụng man khí huyết tể, làm cho trận chiến trở nên khốc liệt hơn rất nhiều.

Cuộc chiến tuy chỉ mới duy trì được nửa giờ đồng hồ, nhưng mặt đất Thường Sơn đã bị hai người bọn hắn tàn phá thành một bãi hỗn độn. Mấy đầu hung vật gần đó kinh sợ bởi khí tức của hai tên này mà bỏ chạy tán loạn.

Trở lại cuộc chiến. Hoàng Khương trên người bị không ít vết thương, máu đang rỉ ra từng chút một. Kha Thiên Lạc đồng dạng cũng bị thương, nhưng đều là vết thương ngoài da. Chỉ là gương mặt bọn chúng nhợt nhạt, dĩ nhiên là do sử dụng huyết tể quá độ nên mới như vậy.

“Tên này chỉ mới đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy không lâu mà mạnh không kém gì người ổn định bình cảnh như mình. Nếu không diệt trừ, sau này nhất định sẽ ảnh hưởng đến đại nghiệp của Mộ Lan bộ lạc.”

Hoàng Khương nội tâm cả kinh, bởi vì Kha Thiên Lạc khó chơi hơn hắn tưởng. U Đô bộ lạc và Mộ Lan bộ lạc là tử địch của nhau, vậy nên Hoàng Khương được bộ lạc cung cấp không ít thông tin. Kha Thiên Lạc này trước khi khảo thí tu vi chỉ là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu, vậy nên hắn mới khẳng định rằng Kha Thiên Lạc mới tấn cấp cách đây không lâu.

Tuy nói cả hai tu vi ngang nhau, nhưng giữa mới đột phá và ổn định bình cảnh vẫn có một sự cách biệt. Mà Kha Thiên Lạc biểu hiện kinh người, mỗi đường thương đều uy dũng, khi đánh ra đều muốn dồn đối phương vào hiểm cảnh. Cũng may là bản thân được bồi luyện từ nhỏ, gặp người khác chưa chắc gì đã làm tốt được như vậy.

Thế nên Hoàng Khương càng muốn bóp chết Kha Thiên Lạc này, hoặc chí ít cũng là phế đi.

Lại nói, tuy nhìn Kha Thiên Lạc ứng phó rất tốt, thực ra trong lòng hắn thầm than đau khổ. Tên Hoàng Khương này ra tay rất ác độc, khiến cho hắn lâm vào thế hạ phong. Nếu kéo dài thêm nữa, khẳng định sẽ bại trận mất thôi.

Chỉ thấy Hoàng Khương gầm lớn, kiếm câu tỏa lục quang rực rỡ, từ trên cao, Hoàng Khương mạnh mẽ chém xuống một kiếm. Kha Thiên Lạc gương mặt nghiêm trọng, hắn không cách nào tránh né được, đành phải mạnh mẽ kháng cự.

- Thắng bại xem ra đã định. Ủa... kia là?

Hầu Quân Lâu khoanh tay trước ngực đứng trên ngọn cây phân tích. Hoàng Khương vẫn là mạnh hơn Kha Thiên Lạc một bậc. Nhưng đúng lúc hắn tưởng Kha Thiên Lạc chắc chắn thất bại thì bỗng một bóng người hiện ra ngay bên cạnh Kha Thiên Lạc.

Người này song thủ đan lại trước ngực, trong phong ba bão táp hiện ra một vầng sáng thanh minh hiền hòa, tựa như một đóa hoa nở rộ vậy. Áo ảnh lục bức kia chạm vào vầng sáng thanh minh, tựa như chạm vào một bức tường, nó rít lên một tiếng rồi tiêu tán đi.

Mà vầng sáng thanh minh kia tuy âm đậm phần nửa, nhưng vẫn ẩn chứa uy lực của nó, như một cái chùy lớn công kích ngược lại Hoàng Khương.

Hắn hét thảm một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, rồi từ không trung ngã xuống đất.

Kha Thiên Lạc trông thấy bóng hình kia thì ngạc nhiên.

- Tang Trương, là muội?

Bóng người nhỏ nhắn kia, chẳng ngờ lại chính là Tang Trương. Chỉ thấy nàng xoay mặt lại nhìn, đó là một gương mặt thanh tú khả ái, trong đôi mắt sáng long lanh ẩn chứa một tia linh tính hoang dã, làm cho người ta vừa nhìn đã thương nhớ mãi.

Tang Trương vội đến đỡ Kha Thiên Lạc đứng dậy, quan tâm hỏi:

- Thiên Lạc ca ca, người ổn chứ?

Vừa nói, Tang Trương vừa lấy ra một lọ sứ nhỏ. Nàng mở nắp lọ lấy ra một viên đan hoàn nhỏ, cho vào miệng Kha Thiên Lạc. Sau khi nuốt viên đan hoàn kia, Kha Thiên Lạc cảm thấy thân thể khỏe mạnh lên vài phần.

- Xem ra ta vẫn phúc lớn mạng lớn, hắc hắc...

Kha Thiên Lạc tinh ranh cười, nhưng khi cử động mạnh thì cơ thể liền đau nhứt, làm cho nụ cười kia biến dạng méo mó.

- Lúc này mà còn giỡn được.

Tang Trương nhẹ mắng một câu, Kha Thiên Lạc nghe vậy chỉ biết cười trừ. Tang Trương nhìn Hoàng Khương đang chật vật đứng lên, trong mắt hắn lộ ra một tia kinh sợ. Bởi vì thực lực của Tang Trương theo cảm nhận của hắn dường như có gì đó cao hơn Kha Thiên Lạc, mặc dù tu vi của nàng chỉ là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu.

- Đánh lên được một lần rồi nghĩ rằng mình giỏi lắm sao? Nha đầu nhà ngươi hình như là đồng tộc với tên này, vậy cũng tốt, đỡ cho ta phải nhọc công.

Hoàng Khương miệng cười độc ác, sát khí trong mắt tán ra. Nhưng thực ra hắn chỉ đang che giấu sự kinh sợ của mình mà thôi. Trong lòng hắn lúc này đang tìm kiếm đường thoát thân. Do vận dụng huyết tể quá độ, sức lực đã hao tổn gần hết, giờ chỉ đang miễn cưỡng chống đỡ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Đoạt đi kiếm câu

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 21: Đoạt đi kiếm câu

Tang Tương nghe vậy thì cả giận, nàng cũng không phải dạng người hiền lành gì, vốn định xuất thủ giáo huấn tên đáng ghét kia thì bỗng phát hiện một luồng khí tức chấn nhiếp đang bay đến. Không chỉ có một mình nàng, Kha Thiên Lạc và Hoàng Khương cũng nhận ra có người đang đến.

Từ trên cao đáp xuống, đó là một gã thanh niên cao lớn. Hắn chính là Hâu Quân Lâu, người từ đầu buổi đến giờ vẫn đứng ngoài cuộc chiến giữa Kha Thiên Lạc và Hoàng Khương.

“Hâu Quân Lâu?”

Ba người kia ánh mắt chột lóe. Kha Thiên Lạc trong lòng trầm xuống. Chắc chắn không phải Hâu Quân Lâu ngẫu nhiên xuất hiện, trong lòng thầm nghĩ, tên này đứng ở chỗ nào đó quan sát từ rất lâu rồi mới phải, nếu không thì chẳng đợi lúc Tang Tương xuất hiện thì mới ra mặt.

Hoàng Khương ngoài mặt bình thường, nhưng trong lòng đang thấp tha thấp thỏm, hạng người này làm sao qua mắt được Kha Thiên Lạc. Vốn có ý định phối hợp với Tang Tương phế đi Hoàng Khương, khiến cho Mộ Lan bộ lạc hao tổn một cường giả trong tương lai. Nhưng nhìn tình hình hiện tại thì không thể thực hiện được rồi.

Vui mừng nhất đương nhiên là Hoàng Khương. Tuy rằng hắn có một vài con bài bảo mệnh mà bộ lạc ban cho, nhưng an toàn trốn thoát thì không có nắm chắc. Có Hâu Quân Lâu xuất hiện, trong lòng hắn nhẹ nhõm hẳn ra.

Hâu Quân Lâu đứng hiên ngang ở chính giữa, ánh mắt quét một vòng rồi nói:

- Tại hạ Hâu Quân Lâu. Không biết cao danh của mấy vị là gì?

Nhìn thái độ của hắn khách khí, nhưng trên người lại bộc phát một cỗ chấn nhiếp.

Kha Thiên Lạc hừ lạnh trong lòng, nhưng bây giờ không thể làm ra hành vi khác thường được, đành phải mỉm cười đáp lại:

- Tại hạ U Đô bộ lạc Kha Thiên Lạc, còn tiểu muội này là Tang Tương, đồng tộc với tại hạ.

Hoàng Khương cũng không dám chậm trễ. Tình huống hiện tại buộc phải dựa dẫm vào Hâu Quân Lâu, Hoàng Khương bèn hạ giọng, chẳng dám cao ngạo như ban đầu nữa:

- Tại hạ Mộ Lan bộ lạc Hoàng Khương, vinh dự gặp mặt Hâu Quân Lâu bằng hữu.

Hâu Quân Lâu gật đầu, giọng điệu khách khí nói tiếp:

- Các vị nhận thức được Hâu mỗ thật đúng là vinh hạnh. Nghe nói giữa hai bộ lạc U Đô và Mộ Lan có chút xích mích nhỏ, nhưng bây giờ hiện đang là thời gian thí luyện, Thường Sơn tồn tại không ít hung vật cấp cao, Hâu mỗ không muốn nhìn thấy có vị bằng hữu nào ngã xuống ở đây. Chẳng biết ba vị có thể nể mặt Hâu mỗ mà chấm dứt trận chiến này được không?

Vừa nói, Hâu Quân Lâu vừa đảo mắt nhìn hai bên. Đặc biệt ánh mắt của hắn dừng lại trên người Tang Tương. Hoàng Khương và Kha Thiên Lạc đều trọng thương, thế nên cục diện cuộc chiến nằm ở Tang Tương này.

Được Hâu Quân Lâu tạo cho một cái cầu thang bước xuống, Hoàng Khương há có thể không chớp lấy thời cơ này.

- Bọn ta chỉ đang luận bàn, nhưng nếu Hâu bằng hữu đã ra mặt thì ta không thể không tuân lệnh nghe theo rồi.

Nghe Hoàng Khương nói vậy, Hâu Quân Lâu trong lòng mắng tên này xảo trá một câu, nhưng không có biểu hiện nào ra mặt, nghiễm nhiên chỉ là một tia hải lung. Còn phía bên U Đô bộ lạc, Tang Tương trong lòng một bụng nộ hỏa vì Hoàng Khương làm Kha Thiên Lạc trọng thương.

Với cá tính của nàng, nhất định sẽ không chịu bỏ qua chuyện này. Kha Thiên Lạc nhận thức rõ tính cách của nàng ta, thế nên trước khi Tang Tương mở miệng thì hắn đã lên tiếng trước.

- Hoàng bằng hữu nói phải, chúng ta chỉ đơn giản là bàn luận một chút. Nhưng hình như Hoàng bằng hữu quên một điều thì phải. Chúng ta vừa nãy đã cá cược, nếu như Hoàng bằng hữu thua thì phải để lại kiếm câu cho chúng ta.

Hoàng Khương đang định nhân cơ hội này bỏ đi thì bị câu nói của Kha Thiên Lạc chặn lại.

- Ta lúc nào...

- Ô, còn có chuyện này à!

Hoàng Khương tức giận, định phản bác lại thì cảm nhận được một luồng uy hiếp hướng đến mình. Người có khả năng uy hiếp hắn ở đây chỉ có một mình Hầu Quân Lâu mà thôi.

Hầu Quân Lâu nhìn chằm chằm Hoàng Khương, miệng nửa cười nửa không khiến cho Hoàng Khương phát lạnh.

Hoàng Khương trong lòng nổi sát khí. Kiếm câu là bảo vật mà bộ lạc ban xuống, tuyệt đối không thể làm mất, nếu không sẽ bị trừng phạt. Thế nhưng nhìn bộ dạng của Hầu Quân Lâu, bây giờ dù có sử dụng truyền tống thì cũng không kịp nữa rồi.

Hắn hừ lạnh một tiếng, ném kiếm câu về phía Kha Thiên Lạc, trước khi bỏ đi trừng mắt một cái, để lại một câu:

- Lần sau ta sẽ đòi lại món nợ lần này.

Xem ra Hoàng Khương đã đem Kha Thiên Lạc vào danh sách tử, thậm chí trong mắt ẩn hiện sát khí đối với Hầu Quân Lâu nữa. Có lẽ bởi vì che giấu khá tốt nên Hầu Quân Lâu không phát hiện ra được.

Sau khi Hoàng Khương bỏ đi, Hầu Quân Lâu nhìn Kha Thiên Lạc nói:

- Kiếm câu này có lẽ sẽ mang đến cho các hạ không ít rắc rối.

- Ha ha, điểm này Kha mỗi tự biết nên làm gì, Hầu bằng hữu không cần quá đa tâm.

Kha Thiên Lạc cười cười đáp lời.

- Nếu các hạ đã có tính toán riêng thì Hầu mỗi không màng đến nữa.

Hầu Quân Lâu nói xong, xoay người lại định bỏ đi bỗng khựng lại, ánh mắt linh quang lóe qua:

- Kha các hạ, ta rất mong chờ cuộc chiến giữa chúng ta. Đến lúc đó, hy vọng Kha các hạ sẽ không làm ta thất vọng.

- Nhất định là vậy.

Sau khi đã hoàn toàn xác định Hầu Quân Lâu không còn ở đây nữa, Kha Thiên Lạc mới thờ phào một hơi nhẹ nhõm, ngồi bệch xuống đất, tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán. Nhìn gương mặt của Kha Thiên Lạc nhợt nhạt đi, Tang Tương không khỏi lo lắng.

- Kha đại ca, thương thế của ngươi...

Chỉ thấy Kha Thiên Lạc xua tay, ý bảo không sao, nói:

- Là do ta vận khí quá trớn nên bị phản phệ lại, tịnh dưỡng một lúc là sẽ khỏi thôi. Lần này cũng may có muối, nếu không ta gặp rắc rối rồi.

Tang Tương mỉm cười ôn hòa, trả lời:

- Sau khi thí luyện này kết thúc ngươi phải mua cho ta thật nhiều kẹo đó.

- Nha đầu này, suốt ngày chỉ biết ăn là giỏi.

- Mặc kệ ta. À mà kiếm câu này ngươi định xử lý thế nào?

Tang Tương lè lưỡi làm xấu với Kha Thiên Lạc, rồi bỗng nhớ đến kiếm câu, liền hỏi. Trông gương mặt Kha Thiên Lạc bỗng trở nên đen tối, khóe miệng nở nụ cười lạnh, tựa hồ đang âm mưu gì đó.

- Hắc hắc, giữ lại thì đương nhiên không giữ được, nhưng đem nó tống tiền đám Mộ Lan nhân đó thì...

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Nửa ngày sau, thí luyện chính thức chấm dứt. Những người còn sót lại trong thí luyện được truyền tống trở ra.

Thí luyện lần này có đến phân nửa người truyền tống ra trước thời gian mười này. Thí luyện tại Thường Sơn rất khắc nghiệt, không phải ai cũng có thể tồn tại trong vòng mười này. Những người truyền tống ra trước toàn bộ đều bị xếp hạng cuối cùng, kết quả trong những ngày săn giết hung vật đều bị hủy bỏ cả.

Nhìn xếp hạng, không ngoài dự đoán, Hầu Quân Lô xếp hạng đầu tiên. Kha Thiên Lạc xếp hạng thứ hai, thứ ba là Hoàng Khương, thứ tư...

Nha đầu Tang Trương vậy mà lại rơi xuống vị trí thứ bảy. Ban đầu trong dự tính của Kha Thiên Lạc thì nàng ta có lẽ phải ít nhất là hạng tư, nhưng tính cách nha đầu này rất cổ quái. Có lẽ nàng ta nghĩ rằng lọt vào hạng mười người là ổn rồi, không có ý định tiếp tục.

Ai nấy lần lượt trở về chỗ bộ lạc của mình. Xếp hạng đã rõ ràng trước mắt, thế nên cũng chẳng tuyên bố gì thêm, người phụ trách thí luyện để cho các bộ lạc trở về nghỉ ngơi, chuẩn bị cho phần thí luyện thứ hai.

Nhưng mọi người chưa kịp ổn định thì bỗng phía bên Mộ Lan bộ lạc đi đến chỗ U Đô bộ lạc. Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên, gương mặt giữ tợn đằng đằng sát khí, nói:

- Kha Thiên Lạc, mau trả lại kiếm câu, nếu không đừng hòng rời khỏi đây.

Ngay lập tức sự việc hấp dẫn chú ý của tất cả mọi người.

“Bắt đầu rồi sao?” Ở một góc phía bên Phong Tuyết bộ lạc, Hầu Quân Lô ánh mắt chăm chú nhìn U Đô bộ lạc và Mộ Lan bộ lạc đang xảy ra xích mích.

Trên bầu trời, Thượng man Mạnh Hạ và A Công cũng chột nhướn mày. Tuy rằng U Đô bộ lạc và Mộ Lan bộ lạc thù hằn rất sâu, nhưng dù sao chỗ này cũng cho Phong Tuyết bộ lạc làm chủ.

- Dịch Ân, hình như đám tộc nhân của ông đắc tội gì với đám Mộ Lan nhân.

- Chuyện này không cần chúng ta can dự, để cho bọn chúng tự xử lý đi. Mà ta cũng đang tò mò, không biết tại sao đám Mộ Lan nhân lại nổi giận đến như vậy.

- Vậy đứng xem một chút cũng được.

Hai người họ đứng trên trời theo dõi, tuyệt không một ai phát hiện ra được.

Trở lại bên dưới, Đồng Tường dẫn đầu U Đô bộ lạc, bước ra đối diện trực tiếp với Mộ Lan bộ lạc. Đồng Tường nhìn thẳng vào gã đàn ông với ánh mắt không chút thiện cảm nào, thanh âm như tiếng sấm nổ quát:

- Vuơ Thành, ngươi muốn gì?

Người đàn ông tên Vuơ Thành kia hừ lạnh một tiếng, nói:

- Kha Thiên Lạc của bộ lạc ngươi cướp đoạt man khí kiếm câu của bộ lạc chúng ta. Biết điều thì trả kiếm câu lại, nếu không đừng trách Vuơ Thành ta độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Tranh chấp

Quyển 1: Tỉ Mệnh

Chương 22: Tranh chấp

Sau khi trở về từ thí luyện, Hoàng Khương lập tức đi báo lại với người dẫn đầu đoàn người Mộ Lan bộ lạc là Vuơ Thành. Nghe Hoàng Khương nói rằng mình bị đoạt đi man khí, mà người đoạt được lại là tộc nhân U Đô bộ lạc. Man khí đối với mỗi bộ lạc cực kỳ quan trọng. Thứ nhất, man khí không phải vũ khí thông thường có thể sánh được, ai cũng mong có nhiều thêm một kiện chứ không muốn ít đi một kiện cả. Thứ hai, số lượng man khí tại mỗi bộ lạc rất ít, cường đại như Phong Tuyết bộ lạc mà số lượng man khí của họ cũng không vượt quá con số hai mươi.

Tuy nhiên do thân phận Hoàng Khương rất đặc thù, dù là tộc trưởng Mộ Lan bộ lạc cũng không đủ tư cách để trách mắng hắn. Bằng là người khác, chỉ sợ đã bị trách phạt thật nặng rồi.

Sau khi Hoàng Khương nói xong thì Vu Thành lập tức dẫn người đến chỗ U Đô bộ lạc đòi lại man khí.

Đứng trước hung uy của Vu Thành, Đồng Tường không hề tỏ ra sợ hãi. Tuy nhiên do vấn đề man khí rất trọng đại với mỗi bộ lạc, thế nên Đồng Tường liền hỏi Kha Thiên Lạc:

- Cướp đoạt? Thiên Lạc, thực sự có chuyện này?

Tang Tương đứng bên cạnh Kha Thiên Lạc và Ti Mệnh, nghe Vu Thành vu khống Kha Thiên Lạc thì nổi giận, định phản bác lại thì Kha Thiên Lạc đưa tay chặn nài lại, nhẹ nhàng nói:

- Chuyện này để ta xử lý.

Rồi hần nhìn Ti Mệnh, nháy mắt một cái rồi nói tiếp:

- Ti Mệnh, giúp ta quản lý nha đầu này.

Kha Thiên Lạc là người thông minh, Ti Mệnh hiểu rất rõ nên mỉm cười gật đầu. Hần gợn tay nắm lấy cánh tay trắng mềm mại của Tang Tương kéo gần về phía mình. Tang Tương lúc này tuy đang nổi giận trong lòng, thế nhưng ngay khi vừa tiếp xúc với Ti Mệnh thì lập tức ngoan ngoãn lạ thường. Còn Kha Thiên Lạc, không hiểu sao khi nhìn thấy hành động thân mật giữa hai người họ thì ánh mắt hơi biến đổi. Biểu hiện lạ thường ấy chỉ hơi thoáng qua, vậy nên Ti Mệnh và Tang Tương không có nhìn ra được.

Kha Thiên Lạc xoay người lại bước lên phía trước, đứng đối diện với Vu Thành và đám tộc nhân Mộ Lan bộ lạc. Đôi mắt tiểu ý khinh thường nhìn Hoàng Khương đứng đối diện với mình, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh miệt.

- Bẩm sự phụ, man khí kiếm câu đúng là ở trong tay đệ tử. Nhưng kiếm câu không phải đệ tử cướp đoạt, mà là chính tay vị Hoàng Khương này tặng cho. Đùng không Hoàng bằng hữu?

Vừa nói, Kha Thiên Lạc vừa nhìn Hoàng Khương, làm cho Hoàng Khương gương mặt biến đổi, trông rất khó coi. Hần nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng thầm mắng Kha Thiên Lạc, đồng thời cũng oán hận Hầu Quân Lâu.

Nếu không phải khi đó bị Hầu Quân Lâu ần ần uy hiếp, làm thế nào mà kiếm câu lại rơi vào tay Kha Thiên Lạc được. Bị bức phải giao ra man khí, nhưng Hoàng Khương không cách nào phản bác lại được. Bởi vì ở đằng xa kia, Hầu Quân Lâu đang hướng mắt nhìn về chỗ này.

Chỉ cần Hoàng Khương mở miệng nói chữ “không”, khẳng định sẽ gặp phiền toái không nhỏ.

Mà Hầu Quân Lâu đứng đằng xa kia, vừa lắc đầu vừa nhếch lên một nụ cười lãnh đạm. Ngấm lại khi đó, nếu không phải Hoàng Khương lợi dụng mình bức lui Kha Thiên Lạc, có lẽ kiếm câu của Hoàng Khương đã chẳng bị Kha Thiên Lạc tước đi. Có trách thì chỉ trách sự kiêu ngạo của hần mà thôi.

Một ông lão hôi bảo đứng gần với Hầu Quân Lâu nhất, nhìn bộ dạng ông lão này không khác gì một ông lão bình thường, thế nhưng những người xung quanh cực kỳ kính trọng ông ta, thân phận tuyệt đối không bình thường. Chỉ thấy ông giọng nói trầm trầm hỏi:

- Hầu tiểu tử, hình như chuyện đằng kia ngươi có biết thì phải?

Nghe giọng điệu của ông lão này đối với Hầu Quân Lâu chẳng chút khách khí, thế nhưng không có người nào dám lộ vẻ bất mãn cả. Chỉ thấy Hầu Quân Lâu thái độ cung kính, nói:

- Không những biết, chuyện đó còn can hệ không nhỏ với đệ tử nữa là.

Ông lão “ồ” lên một tiếng, dường như đối với câu trả lời của Hầu Quân Lâu hơi kinh ngạc.

- Kể lại cho lão nghe xem.

Ông lão liếc nhìn Hầu Quân Lâu nói. Hầu Quân Lâu không dám cãi lệnh, sau đó từ từ kể lại sự việc khi đó cho ông ta nghe.

Trở lại nơi U Đô bộ lạc và Mộ Lan bộ lạc đang tranh chấp. Trông thái độ của Hoàng Khương, Đồng Tường cười đắc ý:

- Hoàng tiểu hữu tặng bảo, thân là sự phụ của Thiên Lạc, ta phải tạ tiểu hữu một tiếng. Ha ha...

Vu Thành động nộ, khí tức trên người bộc phát đột ngột. Vu Thành chính là cao thủ Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín, giống như Đồng Tường, chỉ thiếu một bước nữa là đột phá Tây Cốt cảnh. Đa số những người ở đây tu vi đều thấp kém, thế nên áp lực của Vu Thành phát ra bức họ lùi về phía sau mấy bước.

- Ta nhắc lại một lần nữa, mau trả lại man khí, nếu không đừng trách ta độc ác.

Vu Thành gồng giọng từng chữ, ý tứ ngập tràn sát ý.

Đồng Tường đứng đối diện dĩ nhiên đã đề phòng từ trước, ngay khi Vu Thành vận chuyển man lực thì Đồng Tường cũng lập tức triển khai khí tức để bảo vệ Kha Thiên Lạc và đám tộc nhân U Đô.

Đồng Tường hừ lạnh một tiếng, không yếu thế đáp:

- Trả lại, nói đơn giản vậy sao?

- Người muốn nhìn thấy cảnh Mộ Lan bộ lạc và U Đô bộ lạc khai chiến?

Vưu Thành nheo mắt lạnh lẽo.

- Bộ tướng Mộ Lan bộ lạc một tay che trời? Nếu muốn khai chiến, U Đô chúng ta tùy thời phụng bồi.

Giữa hai bên không ai nhường ai cả, sát khí va chạm làm cho không gian tán loạn. Uy áp giữa hai cường giả Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín va chạm lẫn nhau không phải người bình thường có thể chịu nổi.

Đúng lúc này, một đạo âm ba từng tầng xa vọng tới.

- Tại lãnh địa Phong Tuyết bộ lạc lại dám làm loạn, hai bộ tộc các người không xem Phong Tuyết bộ lạc chúng ta ra gì đúng không?

Đạo âm ba kia ẩn chứa một cỗ khí tức mạnh mẽ đánh tan áp lực mà Đồng Tường và Vưu Thành tạo ra. Không những phá vỡ mà còn khiến cho hai người bọn họ bức lui về phía sau mấy bước, khuôn mặt thoáng chốc nhợt nhạt, dĩ nhiên là do khí huyết trong cơ thể tán loạn.

Chỉ thấy từ hướng đạo âm ba kia vọng tới, biến người đang đứng xem bỗng tách ra làm hai bên, tạo thành một con đường nhỏ. Đi con đường này, dẫn đầu là một ông lão mặc hôi bào, chính là ông lão nói chuyện với Hầu Quân Lâu khi nãy. Hầu Quân Lâu tất nhiên cũng đi cùng với ông ta.

Trông thấy ông lão này, Đồng Tường và Vưu Thành đồng thời biến sắc. Lập tức thay đổi thái độ, ôm quyền cung kính nói:

- Bái kiến Cảnh tiên bối.

Ông lão họ Cảnh này có tu vi Tẩy Cốt cảnh sơ kỳ, một trong những cường giả nổi danh tại Phong Tuyết bộ lạc. Bình thường ông ta hiếm khi xuất hiện, luôn tịnh dưỡng ở điện cung phụng.

Đừng nhìn ông ta bề ngoài tuổi già sức yếu mà xem thường. Lúc còn trẻ ông ta đã chém giết không ít cường giả đồng giai, một khi ra tay cực kỳ tàn độc sát phạt. Thời gian trôi qua lâu, hung tính cũng thu liễm lại, nhưng không vì thế mà người khác dám vô lễ cả.

- Xung đột giữa hai bộ lạc các người ta vừa mới nghe qua. Hoàng Khương khi đó luận bàn thua cuộc nên mới giao ra kiếm câu.

Vưu Thành biến sắc. Tuy ông lão họ Cảnh nói đúng, nhưng đánh mất man khí, thân là người dẫn đầu, một khi trở về bộ lạc nhất định sẽ bị trừng phạt rất nặng. Nghĩ đến Man công bộ lạc bọn hắn là người vô cùng độc ác, Vưu Thành lập tức lạnh sống lưng.

- Cảnh tiên bối, tuy Hoàng Khương luận bàn thua, nhưng cái giá trả bằng man khí quả thực là rất lớn.

- Nói vậy người có chủ ý gì khác chăng?

Ông lão họ Cảnh giọng nói không đổi, nhìn Vưu Thành hỏi.

- Văn bối hy vọng Kha tiểu hữu hoàn trả lại kiếm câu, ngược lại Mộ Lan bộ lạc sẽ bồi thường thứ khác cho Kha tiểu hữu. Giá trị tuy không dám nói là ngang bằng, nhưng tuyệt đối không thua kém quá xa.

Vưu Thành cắn răng nói. Bây giờ tình hình hiện tại chỉ có thể làm như vậy mà thôi. Hắn vừa nói vừa ánh mắt nhìn Kha Thiên Lạc, trong lòng hy vọng Kha Thiên Lạc đồng ý.

Chỉ thấy ông lão họ Cảnh gật gù, đôi mắt thâm thúy nhìn Kha Thiên Lạc, nói:

- Ý kiến như vậy cũng không tồi. Người là Kha tiểu chất?

Kha Thiên Lạc nghe ông ta gọi mình, lập tức ôm quyền, thấp phần cung kính:

- Chính là tiểu bối.

- Kha tiểu chất, lấy thân phận của người có lẽ cũng biết man khí đối với mỗi bộ lạc quan trọng như thế nào. Tuy nói lần đó người thắng cuộc, nhưng nếu cứ như vậy mang đi man khí, khẳng định sẽ làm mất hòa khí giữa hai bộ lạc. Người... hiểu ý lão phu chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Giao dịch

Quyển 1: Tỉ Mệnh

Chương 23: Giao dịch

Vừa nói, ông lão họ Cảnh vừa nhìn Kha Thiên Lạc. Nếu như người khác thì còn có thể dây dưa, nhưng ông lão họ Cảnh này chính là cường giả mà ngay cả Đồng Tường cũng phải khiếp sợ, căn bản Kha Thiên Lạc không có con đường nào khác ngoại trừ đồng ý. Và lại, chuyện hoàn trả lại kiếm câu sớm cũng đã nằm trong dự tính của Kha Thiên Lạc.

Bởi khi vừa tiếp nhận kiện man khí kiếm câu này, Kha Thiên Lạc phát hiện bên trong kiếm câu có một đạo ấn ký bất thường. Cái ấn ký này, thiết nghĩ có lẽ là do man công Mộ Lan bộ lạc lưu lại để phòng ngừa bị mất.

U Đô bộ lạc không sợ Mộ Lan bộ lạc, nhưng mà một nhỏ bé Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy như Kha Thiên Lạc lại bị một cường giả Tẩy Cốt cảnh luôn chăm chăm để ý quả thực không phải chuyện hay ho. Nếu không trả lại, chỉ sợ mất nhiều hơn là được.

Chỉ thấy Kha Thiên Lạc thái độ thành thành thật thật, nói:

- Tiền bối đã mở lời, tiểu chất há có thể từ chối. Chỉ là ta hy vọng có tiền bối làm chứng, hy vọng Vuư tiền bối không để tiểu chất chịu thiệt thòi.

Mất thấy Kha Thiên Lạc đồng ý, hai hàng chân mày của ông lão họ Cảnh giãn ra, dĩ nhiên khá hài lòng với biểu hiện này.

- Đây là đương nhiên, lão phu tuyệt không để cho Kha tiểu chất chịu thiệt.

Ông ta gật gù cười. Rồi sau đó Kha Thiên Lạc lấy kiếm câu giao lại cho ông ta. Tiếp nhận kiếm câu, ông lão kiểm tra qua một lượt, trên gương mặt không có một biểu hiện nào khác, cuối cùng ném qua cho Vuư Thành.

- Người kiểm tra lại một lần nữa xem có đúng là man khí của bộ lạc các người không.

Vuư Thành không dám chậm trễ, lập tức tiếp nhận kiếm câu. Vuư Thành truyền một ít man lực vào kiếm câu, ngay lập tức một cỗ sát khí hung lệ xuất hiện, ầm ầm từ trong kiếm câu ngấm lên một tiếng rít, tựa hồ âm thanh của quỷ bức gầm ra vậy. Khí tức hung lệ của kiếm câu khiến cho không ít đệ tử cấp thấp khiếp sợ.

- Đây đúng là man khí kiếm câu của bốn bộ lạc. Văn bối đa tạ Cảnh tiền bối làm chủ.

Vừa nói, Vuư Thành vừa thu lại kiếm câu trả lại cho Hoàng Khương. Cầm kiếm câu trong tay, tuy đã thu hồi lại vật của mình, nhưng không hiểu trong Hoàng Khương trong lòng lại cảm thấy rất bức bối. Hắn ánh mắt bất thiện nhìn trừng trừng Kha Thiên Lạc. Bất giác chính là Kha Thiên Lạc đang tiểu ý cười khẩy, càng làm cho nộ hỏa trong lòng hắn tăng thêm.

Còn có một nhân vật khác làm cho Hoàng Khương cực kỳ ngứa mắt nữa, đó chính là tuyệt đại thiên tài Hầu Quân Lâu. Tuy nhiên hắn chỉ dám ghi hận trong lòng mà thôi, còn hiện tại, ngay cả nhìn một cái thôi Hoàng Khương cũng không dám, có lẽ lo sợ lộ ra điều gì đó.

- Đúng rồi thì tốt. Bây giờ người nên làm điều cần làm rồi đây.

- Chuyện này là tự nhiên.

Ấn ý của ông lão họ Cảnh, Vuư Thành dĩ nhiên tự hiểu. Vuư Thành lấy từ trong túi da bên hông mình ra ba cái hộp gỗ có kích thước khác nhau. Chuyển ba cái hộp gỗ ấy sang cho ông lão họ Cảnh, nói:

- Ở đây ta có một lọ Nguyên Khí dịch hạ phẩm, một gốc Ngân Diệp thảo ba mươi năm và bốn trăm thạch tệ. Nguyên Khí dịch có tác dụng rất lớn cho việc tu luyện của đệ tử dưới Tẩy Cốt cảnh, còn Ngân Diệp thảo có hiệu quả khiến cho cơ thể trở nên mạnh mẽ. Tuy rằng chừng này đồ không thể so sánh được với man khí của bốn bộ lạc, nhưng đối với một đệ tử Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy như Kha tiểu chất cực kỳ hữu dụng.

Ông lão họ Cảnh nhận ba chiếc hộp gỗ, sau đó lần lượt mở từng chiếc hộp ra kiểm tra. Sau một hồi cảm thấy không có gì bất thường, ông ta mới quay sang hỏi Kha Thiên Lạc:

- Kha tiểu chất thấy thế nào?

Bởi vừa rồi ông lão họ Cảnh nói rằng sẽ không để cho Kha Thiên Lạc chịu thiệt thòi, mà đồ Vuư Thành đưa ra lại không bằng một nửa giá trị của man khí kiếm câu. Ông ta thân là cường giả tồn tại cao cấp tại Phong Tuyết bộ lạc, há có thể thất hứa với Kha Thiên Lạc được. Vậy nên ông ta mới dò hỏi xem ý tứ Kha Thiên Lạc ra sao rồi mới quyết định.

Kha Thiên Lạc trong lòng thập phần vui mừng, bởi vì hai trong số ba vật mà Vuư Thành đưa ra là Ngân Diệp thảo và Nguyên Khí dịch có công dụng cực kỳ hữu ích đối với tu vi của hắn. Tuy nhiên, vui mừng là một phần, đầu óc của hắn vẫn rất thông minh. Muốn bằng chừng ấy đồ mà đổi lấy kiếm câu, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Hắn giờ có ông lão họ Cảnh làm chủ cho mình, thế nên không phải sợ gì cả.

- Văn bối đa tạ thành ý của Vu tiên bối. Tuy nhiên, lần đánh cuộc đó không chỉ văn bối là Hoàng bằng hữu luận bàn. Thế nên... ta hy vọng Vu tiên bối có thể ban cho ta thêm năm lọ Nguyên Khí dịch nữa là cuộc giao dịch này kết thúc.

Nghe số lượng Kha Thiên Lạc nói, Vu Thành trong lòng tức giận, thậm chí tên tiểu tử này quá tham lam. Còn ông lão họ Cảnh thì trong lòng hơi giật nảy, có lẽ ông không nghĩ rằng Kha Thiên Lạc có thể sử dụng công phu sư tử ngậm hoàn hảo đến thế.

- Năm lọ... không được, ta không có đem theo nhiều Nguyên Khí dịch đến như vậy. Cùng lắm là thêm hai lọ nữa thôi.

Vu Thành lập tức lắc đầu, trả giá xuống.

- Năm lọ thì văn bối mới đồng ý giao dịch.

- Ba lọ.

- Không được, phải năm lọ.

- Bốn lọ, đây là cực hạn rồi, nếu không...

- Được, bốn lọ thì bốn lọ.

Không để cho Vu Thành nói ra hết ý tứ, Kha Thiên Lạc đã lập tức đồng ý giao dịch. Đến lúc này, Vu Thành mới biết mình bị trúng kế của Kha Thiên Lạc. Bởi vì bản thân nóng nảy, thế nên nhất thời không có nhận ra. Đến khi tỉnh ngộ thì đã muộn rồi.

Cuối cùng Vu Thành đành phải cắn răng mà giao ra thêm bốn lọ Nguyên Khí dịch nữa. Thu chiến lợi phẩm về tay, Kha Thiên Lạc cao hứng không thôi. Chỉ có điều hán vẫn làm ra gương mặt buồn bã, cứ như chịu phải ảm ức lắm vậy.

Đám người Mộ Lan bộ lạc thấy vậy, ai nấy đều muốn xông lên đánh chết Kha Thiên Lạc. Nhưng cuối cùng đành phải nhẫn nhịn, ngậm bồ hòn mà quay lưng bỏ đi.

Ông lão họ Cảnh trông thấy tình huống đó thì lắc đầu, cuối cùng nhắc nhở Kha Thiên Lạc một tiếng:

- Kha tiểu chất, người sau này cẩn thận một chút, nếu không sẽ gặp họa sát thân.

- Văn bối đa tạ nhắc nhở của tiền bối.

Kha Thiên Lạc ôm quyền cảm tạ một tiếng. Ông lão họ Cảnh gật đầu, có vẻ dường như không còn hứng thú ở đây nữa, sau đó thì dẫn người rời đi.

Bỗng Kha Thiên Lạc chạy đến chỗ Hâu Quân Lâu, ném sang cho Hâu Quân Lâu một lọ Nguyên Khí dịch mà hán mới đoạt được từ chỗ Mộ Lan bộ lạc.

- Đây là ý gì?

Hâu Quân Lâu hơi ngạc nhiên, nhìn Kha Thiên Lạc hỏi:

- Lần đó nếu không phải có Hâu các hạ, ta há có thể lấy được những chiến lợi phẩm này.

Kha Thiên Lạc cười nhạt, nói:

- Được, thứ này ta nhận.

Ngắn gọn một câu, Hâu Quân Lâu liền đi theo ông lão họ Cảnh đi khỏi chỗ này. Nhìn bóng lưng Hâu Quân Lâu cùng với ông lão họ Cảnh, Kha Thiên Lạc trong lòng khát vọng mãnh liệt sức mạnh. Nếu như một ngày nào đó bản thân đạt được sức mạnh như ông lão họ Cảnh thì không cần phải e dè như thế nữa.

Đương lúc đó thì một bàn tay xuất hiện đặt lên vai hán. Kha Thiên Lạc xoay lại nhìn thì phát hiện, người kia thì ra là Tì Mệnh.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Tì Mệnh mỉm cười nói. Kha Thiên Lạc hơi ngần ra, có một cơn gió nhẹ trong không gian thổi tới, cơn gió thổi qua gương mặt hán, làm cho mái tóc đen nhánh nhẹ nhàng phát phơ. Kha Thiên Lạc mỉm cười đáp lại.

- Huynh nói phải, cũng nên rời khỏi đây rồi.

***** Quyển 1: Tì Mệnh *****

Tại nơi nghỉ ngơi của Mộ Lan bộ lạc, không khí lúc này trong lều vải cực kỳ âm trầm. Bỗng có một chiếc bát ném thẳng vào tường, tiếng vỡ nát khiến cho bầu không khí vốn tĩnh lặng càng thêm quái dị. Mà người vừa ném chiếc bát đó lại chính là Hoàng Khương.

Hắn gương mặt cực kỳ khó coi, giọng điệu âm trầm sát khí, nói:

- Kha Thiên Lạc khôn khiếp, ta nhất định phải giết hắn.

Vưu Thành thấy vậy liền mở miệng trấn an.

- Thiếu chủ, ngài nên kiềm chế sự vọng động của mình, nếu có ai đó nghe được thì không hay.

Bởi vì nơi này là địa bàn của Phong Tuyết bộ lạc, thế nên Vưu Thành không khỏi lo lắng. Nhưng ngược lại Hoàng Khương không hề tỏ ra sợ hãi, quát lớn:

- Nghe được thì sao chứ? Mộ Lan bộ lạc chúng ta không sợ bất kỳ ai, cho dù có là Phong Tuyết bộ lạc.

Vưu Thành nghe vậy thì sắc mặt tái nhợt, hắn thả ra linh thức của mình kiểm tra xung quanh. Sau khi kiểm tra xung quanh ngoại trừ Mộ Lan bộ lạc ra thì không còn người của bộ lạc khác giám sát thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Một lúc sau hắn mới nói:

- Phong Tuyết bộ lạc sớm muộn gì cũng sẽ bị Mộ Lan bộ lạc chúng ta tiêu diệt. Tuy nhiên, lần này chúng ta đến Phong Tuyết bộ lạc chỉ là để thăm dò, không thể để ra bất kỳ sơ hở nào, nếu như ảnh hưởng đến kế hoạch của A Công, chỉ sợ ngay cả thiếu chủ cũng không gánh vác nổi.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Âm Cốt Cổ Độc

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 24: Âm Cốt Cổ Độc

Chỉ thấy gương mặt đang giận dữ của Hoàng Khương khẽ kinh biến, dường như trong lòng đang lo sợ. Cái đại sự gì đó mà Man công Mộ Lan bộ lạc đang sắp thực hiện có lẽ rất quan trọng, thế nên hắn mới biến sắc như vậy. Hoàng Khương hừ lạnh, nói:

- Không cần ngại nhắc nhở, ta tự biết nên làm thế nào.

- Thiếu chủ đã nói như thế thì thuộc hạ yên tâm rồi.

Cũng chẳng quan tâm Hoàng Khương đang nghĩ như thế nào, với thân phận của Vưu Thành chỉ có thể nhắc nhở đến thế, còn hành động thế nào thì còn phải tùy thuộc vào suy nghĩ của Hoàng Khương.

Hoàng Khương tuy kinh sợ, chỉ là khi nghĩ mình chịu thiệt thòi bởi Kha Thiên Lạc thì vẫn kìm được tức giận. Sự việc kia có lẽ không dễ dàng bỏ qua.

- Vưu Thành, ngươi có cách nào giúp ta giết chết được Kha Thiên Lạc không?

Trong lòng Hoàng Khương chợt lóe, bỗng liếc mắt âm trầm nhìn Vưu Thành.

- Kha Thiên Lạc này thiên phú cực cao, tương lai nhất định sẽ trở thành một mối nguy cho Mộ Lan bộ lạc chúng ta.

Vưu Thành trầm ngâm một lúc, sau đó giọng nói lạnh lẽo vang lên. Vừa nói, Vưu Thành vừa đưa tay lấy từ trong cái túi da ra một cái lọ nhỏ, hướng Hoàng Khương nói tiếp:

- Đây là Âm Cốt Cổ Độc thuộc hạ vô tình có được, độc này dù là cường giả Tây Cốt cảnh trúng phải cũng có nguy cơ tử vong. Nếu như tiểu tử Kha Thiên Lạc trúng phải, hắc hắc...

Bỗng gương mặt Vưu Thành trở nên độc ác, giọng cười của nghe trầm trầm ẩn chứa tầng tầng sát khí khiến cho người ta rét run.

Hoàng Khương cảm lấy chiếc bình đựng Âm Cốt Cổ Độc, trong mắt lóe hàn mang độc địa.

- Cách này không tệ, nhưng nếu bị phát hiện chỉ sợ ta khó mà rời khỏi Phong Tuyết bộ lạc.

- Hắc hắc, thiếu chủ đừng lo. Người trúng phải Âm Cốt Cổ Độc mười ngày sau mới bắt đầu phát tác, triệu chứng ban đầu chỉ giống như bị phong hàn, nếu không có thủ pháp cao minh thì không cách nào phát hiện được. Đến khi nhận ra bị trúng độc thì ngay cả thần linh hạ phạm cũng chẳng thể cứu nổi.

Thấy Hoàng Khương lo lắng vì sợ bị phát hiện, Vu Thành nở nụ cười âm thầm nhờ giọng giải thích.

- Nếu vậy... hắc hắc, Vu Thành, công này của ngươi không nhỏ. Đợi đến khi trở về bộ lạc, ta nhất định sẽ nói vài lời tốt trước mặt A Công.

Đã không còn gì để lo sợ, Hoàng Khương ngửa đầu cười lớn. Trong đầu đang tưởng tượng viễn cảnh Kha Thiên Lạc đau khổ vì bị Âm Cốt Cổ Độc phát tác.

Còn Vu Thành thì lại cực kỳ vui mừng, Hoàng Khương là đệ tử được Man công bọn hắn coi trọng nhất, chỉ cần được Hoàng Khương nói vài câu tốt đẹp, tiền đồ của hắn trong bộ lạc nhất định sẽ được thăng tiến. Ngoài trời có tiếng gió rít lạnh lẽo, tựa hồ âm thanh tiếng cười của thiên địa đối với âm mưu hiểm độc kia.

***** Quyển 1: Tì Mệnh *****

Một đêm tĩnh lặng sau những ngày thí luyện tại Thường Sơn, mọi người tại Phong Tuyết bộ lạc đều tắt đèn nghỉ ngơi.

Bên trong điện thờ thần linh của Phong Tuyết bộ lạc, đại sảnh trong nhà rất trống trải, hai bên lập lòe ánh đèn dầu lay lắt, tựa hồ bất kỳ lúc nào cũng có thể bị thổi tắt. Ở chính giữa điện thờ, có một bóng người cao lớn ngồi xếp bằng, đặt ở bên cạnh là một thanh đao thoạt trông khá nặng. Dù đao đã tra vào trong vỏ, nhưng nó vẫn toát ra một cỗ khí tức khiến người ta vừa nhìn đã run sợ trong lòng.

Gã thanh niên cao lớn này chính là Hưu Quân Lâu.

Hắn đang nhắm mắt dưỡng thần, bỗng có một cơn gió lạnh lẽo thổi qua khiến cho mái tóc dài bay tán loạn. Nhưng Hưu Quân Lâu gương mặt không chút kinh biến, bởi lẽ hắn đã biết được chuyện gì đang xảy ra.

Hưu Quân Lâu chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy trước mặt mình là một người trung niên mặc tử bào. Chỉ thấy Hưu Quân Lâu lập tức đứng dậy, hai tay ôm thành quyền khấn bái một cái.

- Bái kiến A Công.

Người đàn ông tử bào kia dĩ nhiên chính là Thượng man Mạnh Hạ của Phong Tuyết bộ lạc. Ông ta nhẹ nhàng đưa tay lên, cách không nâng Hưu Quân Lâu đứng thẳng người trở lại. Sau một hồi, ông ta mới bắt đầu nói:

- Nghe Cảnh trưởng lão nói, xích mích ban chiều giữa U Đô bộ lạc và Mộ Lan bộ lạc dường như có dính dáng đến ngươi.

Hai hàng chân mày của Thượng man Mạnh Hạ chột nhứ lại, tuy không rõ gương mặt cùng biểu cảm của ông ta như thế nào, giọng nói lại rất lạnh đậm, tựa hồ tùy ý mà hỏi, thế nhưng lọt vào tai Hưu Quân Lâu không hiểu sao hắn lại thấy lạnh người.

Hưu Quân Lâu tuy lo lắng trong đầu, nhưng vẫn giữ được sự bình tĩnh của mình.

- Sự việc đúng là có chút quan hệ với ta. Sở dĩ khi đó ta buộc phải ra mặt là có nguyên do.

- Ồ... nói A Công nghe thử xem!

Thượng man Mạnh Hạ “ồ” lên một tiếng, có lẽ hơi ngạc nhiên, tuy vậy vẫn không thể đoán được trong đầu ông ta đang suy nghĩ điều gì. Còn Hưu Quân Lâu thì không dám chậm trễ, bắt đầu kể lại toàn bộ sự việc.

- Nếu lúc đó không ra mặt, chỉ sợ Hoàng Khương không chỉ mất mỗi man khí như vậy.

- Nghe ngươi nói, dường như nhà đầu Tang Tương kia còn mạnh hơn cả Kha Thiên Lạc và Hoàng Khương?

Thượng man Mạnh Hạ đứng im lặng trầm mặc nghe Hưu Quân Lâu tường thuật lại, trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi mới chột hỏi.

Hưu Quân Lâu gật đầu, đáp:

- Đúng vậy. Ta thân có dị linh thể Tiên thiên Thông Linh Chi Thể, đối với các dị linh thể có cảm ứng rất mạnh. Cô ta tuyệt đối cũng là người có dị linh thể.

Giọng điệu của Hưu Quân Lâu vô cùng chắc nịch khẳng định.

Bầu không gian chột trở nên im lặng lạ thường, chỉ có âm thanh tí tách của những đốm lửa khe khẽ cất lên. Một lúc sau, Thượng man Mạnh Hạ chột mỉm cười, bởi vì cách biệt thực lực quá xa nên Hưu Quân Lâu mới không nhìn ra được nụ cười thần bí này.

- Dịch Ân ới Dịch Ân, ngươi đúng là giấu ta hơi kỹ. Đã không xuất hiện thì thôi, một lần hiện thân thì mang đến cho ta rất nhiều điều bất ngờ.

Ánh mắt Thượng man Mạnh Hạ xuất hiện tia linh quang. Đến bây giờ, có lẽ ông ta đã phần nào đoán được mục đích của A Công Dịch Ân là gì. Chỉ là từng này thông tin vẫn là rất ít, dường như đối với toàn bộ mục đích kia vẫn còn bị một tầng vụn khí dày đặc bao phủ.

Mặc dù đã lần mò được phương hướng, nhưng chung quy vẫn không cách nào nhìn thấu được. Chỉ thấy Thượng man Mạnh Hạ nhẹ lắc đầu, thờ dài một

tiếng, rồi sau đó nhìn Hầu Quân Lâu hỏi:

- Nếu như ngươi và nha đầu Tang Trương kia quyết đấu, ngươi có nắm chắc phần thắng không?

Hầu Quân Lâu nghe xong thì cúi đầu suy ngẫm, không quá lâu sau thì đưa ra đáp án:

- Tuy không dễ nhưng ta nhất định sẽ chiến thắng.

Hầu Quân Lâu ánh mắt kiên định, ẩn trong câu nói là một cỗ ngạo khí ngất trời. Với ngạo khí của mình, Hầu Quân Lâu tuyệt không để cho bản thân bại trận trước bất cứ đối thủ nào.

- Tốt, biểu hiện như vậy mới đúng là mãnh hổ của Phong Tuyết bộ lạc.

Thượng man Mạnh Hạ đối với sự kiên định của Hầu Quân Lâu rất hài lòng, tấm tắc khen một câu.

- Mấy ngày nữa sẽ có người của thượng tộc đến xem đại điển, khi đó, ngươi nhất định phải biểu hiện thật tốt, đã rõ chưa.

- Thượng tộc? Không lẽ là người của Mông Đan bộ lạc?

Hầu Quân Lâu nghe nhắc đến hai chữ “thượng tộc” thì kinh ngạc, lập tức hỏi.

- Phải. Nửa tháng trước Mông Đan bộ lạc đã công bố việc sẽ tuyển chọn một số tộc nhân của bộ lạc khác. Mông Đan bộ lạc chính là bộ lạc cao giai, thực lực và tài nguyên mạnh hơn các bộ lạc trung giai như Phong Tuyết bộ lạc chúng ta gấp mười lần. Nếu như có thể lọt vào mắt xanh của bọn họ, tiền đồ sau này tuyệt không thể đo lường.

Tuy đã nghe đến sự giàu có của bộ lạc cao giai, thế nhưng nghe chính A Công nói, trong ý tứ ẩn chứa sự hâm mộ của bản thân ông ta khiến cho Hầu Quân Lâu chấn kinh. Hai bàn tay của hắn siết chặt lại, hắn mong muốn trở thành cường giả, thế nên cực kỳ khát khao sức mạnh. Như đã đặt quyết tâm rất cao, Hầu Quân Lâu hai mắt sáng lên:

- Ta tuyệt đối không để A Công phải thất vọng.

- Hy vọng là ngươi có thể làm được. Ở đây A Công có một lọ Thiết Cốt Đan, sau khi phục dụng sẽ tăng cường thực lực cơ thể. Cảm lấy đi.

- Đa tạ A Công ban đan.

- Được rồi. Ngươi hãy ở đây tu luyện, có khúc mắc gì cứ tùy ý hỏi, A Công sẽ giải đáp toàn bộ.

Thượng man Mạnh Hạ đặt rất nhiều kỳ vọng lên người Hầu Quân Lâu. Nhớ lại năm đó, y đã thất bại trong việc tranh đoạt tư cách đi đến Mông Đan bộ lạc, đó cũng là nỗi tiếc lớn nhất trong lòng của ông ta. Bây giờ Phong Tuyết bộ lạc xuất hiện một hạt giống cực kỳ tốt, chính là Hầu Quân Lâu.

Chỉ cần Hầu Quân Lâu có thể gia nhập Mông Đan bộ lạc, địa vị của Phong Tuyết bộ lạc sẽ càng thêm vững chắc. Vì tiền đồ của Hầu Quân Lâu, cũng là vì tương lai tươi sáng cho Phong Tuyết bộ lạc, dù phải bỏ ra một cái giá thật lớn, Thượng man Mạnh Hạ cũng phải chấp nhận trả giá.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Trong cái đêm tịch mịch se lạnh này, ai nấy đều có tâm tư riêng của mình. Thế nhưng ở một nơi vắng vẻ tại Phong Tuyết bộ lạc, đó là một mỏm đá nhỏ, nơi có thể phóng tầm nhìn quan sát cả Phong Tuyết bộ lạc đang chìm sâu vào đêm đen tĩnh lặng.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Hồ điệp giữa trời tuyết

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 25: Hồ điệp giữa trời tuyết

Tại nơi mỏm đá đó có ba bóng người ngồi đó, dường như đang trò chuyện rất vui vẻ. Ba người bọn họ ngồi xoay quanh đồng lửa nhỏ. Ánh lửa ấm áp làm cho không khí se lạnh phần nào được xua tan đi.

Bỗng một gã thanh niên đan hay bàn tay lại, hai mi mắt nhẹ khép lại, hai bờ môi khẽ máy động, tựa như đang niệm chú gì đó. Chợt sau đó vài giây, không khí xung quanh đột nhiên dao động, làm cho một gã thanh niên khác và cô gái mở to mắt kinh ngạc.

Tuy rằng dao động khí tức rất nhẹ, nhưng với tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu và tầng thứ bảy của hai người nam nữ kia vẫn có thể cảm giác ra được.

Theo biến đổi thủ quyết của gã thanh niên đó, thiên địa linh khí dần hội tụ lại với nhau, ánh hào quang màu xanh lam rực lên giữa màn đêm huyền ảo, trong tiếng gió nhẹ tựa âm thanh thích thú của tự nhiên, những ánh hào quang nhàn nhạt ấy bỗng chuyển động, giống như nó đã trở thành một sinh vật sống.

- Đây... đây là...

Linh khí xung quanh tụ hội rồi hóa thành những con hồ điệp màu xanh lam, bốn cánh nhẹ nhàng vỗ vào không gian. Chúng nó bay xung quanh ba người trong sự thích thú cùng kinh ngạc của hai người còn lại.

- Ti Mệnh, làm thế nào mà anh làm được như vậy.

Tang Tương gương mặt rạng rỡ, đôi mắt trong như làn nước đầy thích thú nhìn những con hồ điệp bay lượn xung quanh mình, miệng nở nụ cười, khoảng khắc ấy giống như một đóa hoa nở rộ giữa không gian se lạnh này.

Nàng đứng dậy, khiến cho dải lụa trắng buộc ngang hông khẽ lung lay, lam y trong cơn gió nhẹ thổi qua khẽ rung động, thật chẳng khác nào một đóa hoa tuyết, rất mỏng manh và đẹp dễ. Nét hoang dã nhưng vô cùng đáng yêu, khiến cho người ta vừa nhìn là liền muốn ôm ấp che chở.

Hồ điệp kia dần dần tập trung về phía Tang Tương, bay lượn xung quanh nàng. Còn nàng thì nô đùa cùng chúng, từng bước di chuyển như đang múa cùng với bướm bướm, trên trời từng bông tuyết trắng huyền ảo rơi xuống, tất cả càng thêm tô điểm cho cảnh tượng đẹp mê hồn này.

Ti Mệnh nhìn Tang Tương vui đùa nhảy múa cùng đàn hồ điệp, khóe miệng nở nụ cười dịu dàng ấm áp. Bỗng bên cạnh một giọng nói trầm áp, tràn đầy thích thú vang lên bên tai:

- Hắc hắc, Ti Mệnh, từ lúc nào huynh có thể điều khiển được thiên địa nguyên khí vậy?

Người vừa nói dĩ nhiên chính là người bạn thân nhất của Ti Mệnh – Kha Thiên Lạc.

Hắn ngồi trên một khối đá nhỏ ngay bên cạnh Ti Mệnh, trên tay cầm một vỏ rượu, trên miệng vẫn còn vương lại vết ướt của rượu, cùng với nụ cười tinh quái, ánh mắt hiếu kỳ nhìn Ti Mệnh hỏi.

- Chỉ là một tiểu xảo trong lúc vô tình học được thôi.

Ti Mệnh mỉm cười, nhàn nhạt đáp.

- Cái thủ đoạn này thú vị đấy.

Kha Thiên Lạc lại ngửa đầu uống một hơi, rồi sau đó nói tiếp.

- Có thể điều động được thiên địa nguyên khí, theo ta biết thì chỉ có cường giả Hóa Linh cảnh trong truyền thuyết mới làm được. Đừng nói với ta, huynh là cường giả Hóa Linh cảnh đấy nhé.

Vừa nói, Kha Thiên Lạc giọng nửa đùa nửa thật vỗ vai Ti Mệnh một cái.

- Ha ha, ta ngay cả Thiên Khái cũng không mở ra được, làm sao có thể là cường giả Hóa Linh cảnh gì đó được.

Ti Mệnh nở nụ cười khổ, giọng nói như tiếng than thở vậy. Gương mặt của hắn thoáng chốc xuất hiện nét u buồn tang thương, nhưng ngay sau đó liền biến mất.

Dù nét u buồn đó chỉ thoáng qua, thế nhưng Kha Thiên Lạc vẫn nhận ra được. Biết câu nói đùa của mình đã động chạm vào nỗi bi thương của Ti Mệnh, Kha Thiên Lạc lập tức nhận lỗi.

- A... ta không nên nói như vậy.

- Ha ha, không sao cả. Ta đã quen với chuyện này rồi, huynh đừng để tâm.

Tuy Ti Mệnh nói vậy, nhưng Kha Thiên Lạc trong lòng vẫn rất ăn năn, tự nhủ với bản thân sau này tuyệt đối không được nói như vậy nữa. Giữa lúc đó thì Tang Tương quay trở lại. Kha Thiên Lạc hơi ngạc nhiên, lại đưa mắt nhìn ra nơi Tang Tương vừa mới nhảy múa thì không thấy bảy hồ điệp đâu nữa.

Chỉ thấy Tang Tương hai mắt rung rung, giống như vừa làm chuyện gì đó có lỗi vậy. Nàng cúi gương mặt xinh đẹp của mình xuống, hai mắt nhìn bàn chân của mình, hai bàn tay thì nắm chặt lấy gấu tay áo. Âm thanh giọng nói thủ thủ, nếu không chú ý thì không cách nào nghe rõ được.

- Ti Mệnh, vừa rồi ta lỡ chạm vào bảy hồ điệp, khiến cho chúng nó tan biến mất rồi!

Ban đầu Ti Mệnh ngăn ra, vốn định nói gì đó thì Kha Thiên Lạc ở bên cạnh đã mở miệng thay.

- Trời đất, bảy hồ điệp mới xuất hiện được một lúc đã bị nguoi giết hết, thật đúng là... ngoài quây ra thì chẳng được việc gì hết.

Ti Mệnh quay mặt lại nhìn Kha Thiên Lạc thì phát hiện gương mặt hắn ta lúc này cực kỳ giáo hoạt. Không rõ trong đầu Kha Thiên Lạc lúc này đang nghĩ gì nữa. Bầy hồ điệp kia được tạo thành bởi thiên địa nguyên khí, với cường độ linh thức của Ti Mệnh, việc khiến cho linh khí hóa hình chỉ có thể duy được vài phút mà thôi. Sau vài phút ngắn ngủi đó, bầy hồ điệp sẽ quay trở về trạng thái linh khí ban đầu.

Ti Mệnh định giải thích cho cả hai hiểu thì nhìn thấy nụ cười tà dị của Kha Thiên Lạc. Mà Kha Thiên Lạc có lẽ cũng phát hiện ra Ti Mệnh muốn làm gì, chỉ thấy hắn lấy tay đẩy một cái ra hiệu, ý bảo Ti Mệnh đừng nói gì hết.

Ngay lập tức Ti Mệnh hiểu ra, quái tiểu tử Kha Thiên Lạc này đang định nhân cơ hội này trêu chọc Tang Tương đây mà. Hắn lại đảo mắt nhìn Tang Tương, trông biểu cảm của nàng lúc này cực kỳ đáng yêu, gương mặt ửng hồng, hai mắt rung rung như muốn khóc, cứ như một con mèo nhỏ vậy, không khỏi khiến cho Ti Mệnh bị mê hoặc trông giấy lát.

Tang Tương nghe Kha Thiên Lạc nói vậy thì trong lòng càng cảm thấy tội lỗi hơn, hai môi mím lại, giọng run run:

- Ta... ta xin lỗi mà! Ti Mệnh, ta xin lỗi...

Càng thấy nàng có biểu cảm đáng thương như vậy thì Kha Thiên Lạc càng thích thú hơn nữa, tình quái như hắn há có thể bỏ qua cơ hội trêu chọc cô gái hoang dã nghịch ngợm này. Tuy trong lòng muốn cười phá lên, Kha Thiên Lạc vẫn cố gắng kiềm chế, vẫn tiếp tục giữ giọng điệu oán trách.

- Hừ, lúc này xin lỗi thì được gì chứ, đâu có giúp bầy hồ điệp kia sống lại được. Ày, ta hỏi này, nha đầu nhà ngươi khi nào mới có thể dịu dàng được đây?

Kha Thiên Lạc làm bộ thờ dài một tiếng mệt mỏi, than vãn nói.

- Ta... ta...

Bị Kha Thiên Lạc bủa vây công kích, Tang Tương hoàn toàn không có cơ hội nào phản kháng cả. Cơ thể lúc này run lên, cơ hồ sắp không giữ được nước mắt nữa rồi.

- Nha đầu nhà ngươi, giờ muốn chuộc lỗi thì...

Kha Thiên Lạc nhắm mắt mở mắt, định tiếp tục trêu ghẹo Tang Tương thì nàng đã nhảy tới, ôm chặt lấy Ti Mệnh, gương mặt áp sát vào khuôn ngực hắn ta.

Trong thoáng chốc, Kha Thiên Lạc gương mặt tình quái bỗng bất động, trong đôi mắt kia in lên khung cảnh Tang Tương vùi cả thân thể mỏng manh của nàng vào lòng Ti Mệnh. Gió thổi thoảng qua, mang theo hơi thở se lạnh của trời đông.

Đối với những dị sĩ như Kha Thiên Lạc, cơn se lạnh này không hề ảnh hưởng đến hắn. Chỉ là, không hiểu sao khi nhìn thấy Tang Tương với Ti Mệnh tình cảm như vậy, trong lòng Kha Thiên Lạc bỗng hơi nhói lên. Nỗi bi thương vô hạn hiện lên, trầm lặng nhìn hai người bạn thân của mình ôm lấy nhau. Tuy vậy, nỗi buồn ấy đã thay thế bằng một nụ cười nhạt, như đang cố tỏ ra đó là một việc bình thường. Nhưng nụ cười đó, không hiểu sao vẫn ẩn một nỗi buồn man mác.

Ti Mệnh và Tang Tương không thể nhận ra được biểu cảm khi ấy của Kha Thiên Lạc.

Một làn hương ngọt ngào thơm phức bay vào mũi Ti Mệnh, là mùi hương trên người của Tang Tương, làm cho hắn sần si trong giây lát.

Hắn nhẹ nhàng đưa bàn tay của mình vuốt nhẹ mái tóc đen nhánh, như đang nâng niu một báu vật vô giá.

- Nha đầu này, sao em dễ bị gạt vậy? Bầy hồ điệp kia vốn là linh khí thiên địa, dù em không làm gì chúng nó thì chúng nó cũng tan biến thôi.

- Không phải, là do muội hại chúng, nếu muội không... hả?

Tang Tương khóc nức nở trong lòng Ti Mệnh, thậm chí còn không dám ngẩng đầu lên nhìn Ti Mệnh nữa. Khóc nhiều đến nỗi nước mắt làm ướt cả khuôn ngực. Phải đến một lúc, nàng mới bắt đầu thấm câu nói của Ti Mệnh.

Ngẩn ra trong vài tức, Tang Tương ngẩng đầu lên, hai mắt vẫn còn vương lại nước mắt. Có ánh sáng hồng của ngọn lửa hắt vào, khiến cho gương mặt của nàng vốn tuyệt đẹp này còn thêm xuất chúng, nét long lanh ấy bất kỳ ai trông thấy, tuyệt đối là thần hồn điên đảo.

- Anh nói... bầy hồ điệp đó sẽ tự biến mất?

Ti Mệnh mỉm cười, gật đầu xác nhận. Đồng thời, hắn cũng ngửi thấy được mùi thuốc súng bốc lên.

Và quả nhiên, Tang Tương thái độ hoàn toàn thay đổi, từ một cô gái mong manh dễ vỡ trở thành một dã thú hoang dại, trừng trừng nhìn Kha Thiên Lạc đầy sát khí.

- Kha Thiên Lạc, ngươi dám gạt ta?

Tang Tương bất ngờ hét lớn một tiếng, nàng vốn là dị sĩ Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu hàng thật giá thật, thực lực lại rất mạnh mẽ, dù chỉ hét một tiếng

cũng đủ khiến một kẻ như Ti Mệnh thụ thương. Cũng may gần đây hắn sáng tạo ra phương pháp thổ nạp hấp thụ linh khí, lại có linh thức mạnh mẽ, thế nên mới có thể miễn cưỡng chống đỡ được kinh lực trong tiếng thét kia.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Lời ước nguyện đi theo cùng mây gió

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 26: Lời ước nguyện đi theo cùng mây gió

- Này, người muốn giết chết Ti Mệnh hả?

Trông thấy Ti Mệnh bị bật ngược ngã về phía sau, trông bộ dạng hơi chật vật, Kha Thiên Lạc vừa tránh né quyền cước của Tang Trương, vừa lên tiếng nhắc nhở. Tang Trương giật mình tỉnh ngộ, quay mặt nhìn lại thì Ti Mệnh đã bị hoa tuyết phủ kín người.

Sực nhớ ra rằng Ti Mệnh không có man lực hộ thân, bị kinh lực bất ngờ công kích như vậy nhất định sẽ trọng thương. Thế nên nộ hỏa trong lòng lập tức biến mất.

Mà Kha Thiên Lạc trông vậy thì cười khẩy. Tang Trương chỉ nghe bên tai vang lên giọng nói của hắn:

- Hắc hắc, ta đi trước đây.

Giọng điệu hắc ám làm cho Tang Trương không khỏi ngạc nhiên. Nhưng nàng cũng chẳng có thời gian để tâm làm gì, mặc cho Kha Thiên Lạc bỏ chạy, bản thân thì vội đến xem tình hình Ti Mệnh thế nào.

Hốt hoảng đỡ Ti Mệnh ngồi dậy, vừa phất tuyết đầu trên người hắn xuống, vừa thút thít xin lỗi:

- Là ta không tốt, ta xin lỗi...

Gương mặt lần nữa rung rung lên, khiến cho người ta trông thấy vừa vẫn vương thương nhớ, chỉ muốn kéo vào lòng dễ dàng, nào có thể lên tiếng trách móc chứ.

Lại nói, Ti Mệnh tuy bị dư chấn làm cho chật vật không ít, tuy nhiên gần đây nhờ sử dụng phương pháp thổ nạp để hấp thu thiên địa linh khí, đau nhức cơ thể đương nhiên là không thể tránh khỏi, thế nhưng tình hình hiện tại vẫn rất tốt. Nếu là trước đây, không phải thổ huyết thì cũng lăn ra bất tỉnh.

Ti Mệnh nén cơn đau lại, vẫn cố nặn ra nụ cười trên mặt, bàn tay ôn nhu xoa đầu Tang Trương, an ủi nói:

- Lại khóc nữa à? Ta không muốn lại phải mua thêm bộ đồ mới đâu!

Tang Trương trông thấy nụ cười ôn hòa đó thì càng thêm áy náy trong lòng.

- Anh thực sự không sao chứ? Có bị đau ở chỗ nào không?

- Trông ta giống đang bị thương lắm à?

- Thực sự không sao?

Nàng thực sự rất lo lắng cho Ti Mệnh, vậy nên hỏi hắn rất kỹ, đến khi nào chắc chắn thì mới thôi.

- Nếu em làm thêm một phát như vậy nữa thì anh thực sự phải để em chăm sóc đấy.

Ti Mệnh cười mếu máo, khổ não nói. Nghe đến vậy, Tang Trương mới không tiếp tục hỏi nữa.

Trông nàng đáng yêu như vậy, Ti Mệnh nở nụ cười hòa nhã, dưới nền tuyết trắng, hắn nhẹ nhàng kéo nàng sát vào người mình, để cho nàng ngồi tựa lưng vào ngực, hai tay ôn nhu ôm lấy thân thể mảnh khảnh ấy.

- Ngày mai anh lại phải đến Bách Thảo đường, em phải tự chăm lo cho mình thật tốt. Còn nữa, khảo hạch tiếp theo, nếu gặp phải đối thủ quá mạnh thì cứ trực tiếp nhận thua, không được làm khó mình. Nếu em bị thương, anh sẽ rất đau lòng đấy.

Ti Mệnh tí mỉ dạn dỏ, Tang Trương mỉm cười, lẳng lặng gật đầu không nói gì cả. Lâu lâu lại đưa mắt nhìn lên gã thiếu niên đang ôm ấp mình, không hiểu sao trong lòng lại lằng lằng tràn đầy ấm áp. Cứ như vậy, bên cạnh đồng lửa đang kêu tí tách khe khẽ, những bông tuyết lưa thưa trải đều khắp thiên địa,

có hai bóng người ngồi tựa vào nhau.

Hai người không hề biết rằng, có một người khác ở cách đó không xa, ngồi trên một nhánh cây đại thụ khổng lồ đã bị tuyết trắng phủ đầy, hẩn ngồi trên đó, hướng ánh mắt u sầu nhìn bọn họ.

Gã chính là Kha Thiên Lạc.

Đã không còn bộ dạng hóng hót, tươi cười như khi nãy nữa. Ngược lại là một sắc thái bi thương bao vây lấy hắn.

Bàn tay bất giác đưa qua bên cạnh mình, chợt nhận ra không có một người nào cả, có chăng chỉ là sự tưởng tượng của mình bản thân. Đầu đó có tiếng gió thổi vi vu, tựa như tiếng thở dài ai oán, đồng cảm với tâm trạng của Kha Thiên Lạc.

Hai bờ môi cử động, là âm thanh thì thầm hòa chung với không gian hoang vắng xung quanh.

- Ước gì...

Tiếng thì thầm... hay chính xác hơn là lời ước nguyện ấy, chỉ có hắn và thiên địa nghe được, còn lại không ai hay biết cả.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Khung trời xanh vốn bình lặng, những áng mây trắng xóa bay bồng bềnh trên bầu trời. Đâu đó xuất hiện một cánh chim bay xuyên qua tầng mây, có vẻ như nó đã có một hành trình rất dài nên tỏ ra khá mệt mỏi. Nó đậu trên đỉnh của một cây thiết trụ để nghỉ ngơi sau những ngày bay trên bầu trời.

Bỗng âm thanh đùng đùng bắt ngờ vang lên, âm thanh tựa hồ tiếng sấm rền vang, khiến cho con chim nhỏ giật mình hoảng sợ, vội tung cánh bay đi vì sợ hãi.

Xui cho con chim này, nếu như ngày thường thì nó đã có một ngày nghỉ ngơi thật thoải mái, bởi nơi đây bình thường rất tĩnh lặng. Nhưng hôm nay lại là ngày diễn ra đại thử của Phong Tuyết bộ lạc, vậy nên bây giờ chỗ này rất đông người.

Tiếng trống vang lên như tiếng trống trận, nghe cực kỳ oai hùng, oanh liệt.

Ngoại trừ những người có trách nhiệm thủ hộ bên ngoài Phong Tuyết bộ lạc, còn lại tất cả cư dân Phong Tuyết bộ lạc đều tập trung về Đại Đấu Trường này cả.

Đại Đấu Trường này cực kỳ rộng lớn, sức chứa cũng phải lên đến gần hai vạn người. Đối với một bộ lạc trung giai như Phong Tuyết bộ lạc, có thể xây dựng nên một Đại Đấu Trường không lồ như vậy, thực sự tài lực của bọn họ cực kỳ không lồ.

Đại Đấu Trường này toàn bộ được xây dựng bằng Kim thạch phổ thông, thế nên có thể nói là rất vững chắc. Xung quanh những hàng ghế dành cho khán giả đến cổ vũ đã chật kín người. Những người đến đây xem dĩ nhiên không chỉ là người dân Phong Tuyết bộ lạc mà còn có cư dân của các bộ lạc lân cận và các dị sĩ du lịch.

Chính giữa Đại Đấu Trường là một tòa bình đài rộng chừng năm trăm thước. Bình đài này là nơi diễn ra các cuộc so tài giữa của những người đã vượt qua vòng sơ khảo trước, thế nên tài liệu dựng bình đài không phải là Kim thạch phổ thông.

Tài liệu dựng bình đài gọi là Hắc Trọng Thiết đã trải qua tinh luyện. Độ rắn chắc so với Kim thạch phổ thông không chỉ gấp bốn, gấp năm lần, mỗi khối Hắc Trọng Thiết tinh luyện này còn được khắc một đạo phù văn phòng thủ, thế nên ngay cả dị sĩ Tây Cốt Cảnh cũng rất khó khiến cho bình đài này tổn thương.

Đứng trên bình đài này là một ông lão đầu tóc trắng xóa, chính là ông lão ngày đó đã đứng ra phân xử mâu thuẫn của U Đô bộ lạc và Mộ Lan bộ lạc – Cảnh lão giả.

Bởi vì đại thử này có sự góp mặt của sứ giả cao giai bộ lạc là Mông Đan bộ lạc. Sự tình trọng đại như vậy, tất nhiên phải để cho người có địa vị cùng tu vi cao cấp mới có thể điều khiển được đại thử này. Với danh tiếng cùng thực lực, khi nhìn thấy ông lão họ Cảnh này, không có người nào lấy làm ngạc nhiên cả.

Các bộ lạc có tộc nhân tham dự đại thử vòng hai này được sắp xếp ở vị trí gần với vị trí dành cho Thượng man Phong Tuyết bộ lạc.

A Công đã có mặt ở đây từ sáng sớm, ngồi ở bên cạnh là mấy tên Đồng Tường và các tộc nhân khác. Trong sự hỗn loạn, ồn ào của những khán giả đang bàn luận kia, A Công vẫn nhắm mắt mình tưởng.

Trái lại, Đồng Tường thái độ dường như đang rất lo lắng. Có lẽ là không ngờ đến đại thử lại trọng đại như vậy.

Mà không chỉ riêng gì Đồng Tường, có rất nhiều người khác cũng tỏ ra cực kỳ lo lắng.

Đương nhiên cũng có sự ngoại lệ. Đó chính là người của Mộ Lan bộ lạc. Thái độ bọn chúng rất dửng dưng, tựa như không có gì xảy ra cả. Có chăng chỉ là lâu lâu nhìn sang U Đô bộ lạc với thái độ bất thiện mà thôi.

Đặc biệt là tên Vu Thành, mỗi lần liếc sang U Đô bộ lạc, thấy A Công bình thân thì khóe miệng nở nụ cười âm hiểm.

- Hắc hắc, không biết khi nhận ra tên tiểu tử Kha Thiên Lạc kia sắp chết, chẳng biết lão già này có còn bình tĩnh như vậy không.

Một tên thuộc hạ ngồi cạnh Vu Thành không nhịn được sự hưng phấn, tàn khốc nói.

Vu Thành nhìn gã ta hừ lạnh một tiếng:

- Giữ mồm giữ miệng một chút, nếu để người khác biết được thì không hay đâu.

Tuy nhắc nhở thuộc hạ, nhưng dường như Vu Thành cũng cực kỳ tán đồng với ý tứ của gã thuộc hạ này, ánh mắt hắn sáng lên, có lẽ trong đầu đang tưởng tượng đến viễn cảnh Kha Thiên Lạc đang nằm hấp hối trong sự bất lực của A Công cùng toàn thể tộc nhân U Đô bộ lạc, không khỏi cười lạnh trong lòng.

Gã thuộc hạ kia tinh ý nhận ra, nhưng nên biết làm gì, vội gật đầu vâng dạ.

Có lẽ phát hiện ra điểm gì kỳ lạ, Đồng Tường chợt nhíu chân mày, bỗng nhìn A Công nói:

- A Công, ta cảm thấy mấy tên Mộ Lan bộ lạc có gì đó không bình thường. Chỉ sợ bọn chúng có kế hoạch gì đó đối phó với Kha Thiên Lạc.

A Công nhẹ nhàng mở mắt ra, trong ánh mắt tràn đầy sự trí tuệ in gương mặt lo lắng của Đồng Tường, chỉ thấy A Công mỉm cười, đáp:

- Yên tâm, Thiên Lạc sẽ không sao đâu.

- Nhưng mà A Công...

Đồng Tường định nói gì đó thì bỗng trước mặt xuất hiện một bóng người. Đó là một bà lão tóc đã ngã sang màu trắng tuyết, thế nhưng vẫn bóng mượt mềm mại. Gương mặt đã xuất hiện nếp nhăn, tuy nhiên gương mặt rất hồng hào tràn đầy sức sống, hiển nhiên khi trẻ tuyệt đối cũng là đại mỹ nhân.

Khí tức trên người bà lão này dao động rất mạnh mẽ, Đồng Tường ở gần đó chỉ cảm giác khí huyết trong người mình trở nên tán loạn.

“Cường giả Tẩy Cốt cảnh”. Đồng Tường trong lòng hốt hoảng.

- Dịch Ân, ta có thể nói chuyện riêng được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Sứ giả Mông Đan bộ lạc

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 27: Sứ giả Mông Đan bộ lạc

Bà lão tóc bạc này chính là Man công Lạc Vân bộ lạc, Đồng Tường cũng đã từng diện kiến vài lần. Thế nhưng trông thái độ khi bà ta nói chuyện với A Công, dường như giữa hai người có mối quan hệ khá thân thiết.

Đương nhiên với cấp bậc như A Công và bà lão này, Đồng Tường không có tư cách để nói chuyện, chỉ lẳng lặng đứng một bên chờ phân phó của A Công.

Chỉ thấy A Công từ từ đứng dậy khỏi ghế, rồi sau đó nhìn Đồng Tường nói:

- Đồng Tường, ngươi ở lại đây, ta đi một lát rồi về.

Đồng Tường cung kính vâng lời:

- Vâng, A Công đi sớm về sớm!

-

A Công gật gù nhẹ nhẹ, rồi sau đó cùng với bà lão đi khỏi đây.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Tại một góc khá khuất người trong Đại Đấu Trường, từ nơi này có thể phóng tầm mắt nhìn thấy được một khung trời rộng lớn. Tiếng gió thổi vi vu, so với bên trong Đại Đấu Trường thì chỗ này có thể coi như khá yên tĩnh.

Bỗng sau đó xuất hiện hai bóng người, chính là A Công và bà lão Man công Lạc Vân bộ lạc.

Gió thổi từ phía chân trời làm tung bay áo bào của họ. Đôi mắt bà lão nhìn về hướng khung trời bất tận, tựa hồ như đang cảm khái chuyện gì đó của quá khứ. Sau một hồi, bà ta mới nhìn sang A Công, nói:

- Đã hơn mười lăm năm, kể từ lúc ông đem đứa bé đó về, ta mới gặp lại ông.

A Công gương mặt bình thản, chậm rãi đáp:

- Phải, chớp mắt đã mười lăm năm trôi qua.

Thấy khuôn mặt của A Công không lộ ra một tia bất thường nào, bà lão hơi nhíu mày lại, sau đó nói tiếp:

- Đại thử lần này, ông không mang theo đứa nhỏ đó à?

- Nó tham gia đại thử cũng vô dụng, nơi này không thích hợp với nó.

A Công chợt nở nụ cười thần bí. Bà lão gương mặt đầm chiêu, tựa hồ đang suy nghĩ thâm ý ẩn bên trong. Bên tai tiếp tục vang lên giọng nói khàn đặc của A Công:

- Đứa nhỏ này không giống chúng ta, nó thuộc về thế giới rộng lớn ngoài kia, một thế giới mà ta và bà không thể nhìn thấy, không thể chạm đến được.

- Dịch Ân, ông đã nhìn thấy thứ gì?

Bà lão gương mặt khẽ biến, lập tức hỏi:

- Ta không thể nói được, nếu như nói, ta cảm nhận được một chuyện rất kinh khủng sẽ xảy ra. Và lại, ta cũng không muốn đi sâu vào thế giới của nó. Ta muốn nó tự quyết định, để không phải đi vào vết xe đổ của ta năm đó.

Vừa nói, A Công vừa ngẩng đầu nhìn lên trên, gương mặt già nua thoáng qua nét đượm buồn. Như đang hối tiếc về một việc nào đó của quá khứ xa xăm.

Bỗng A Công thở dài một tiếng, rồi sau đó nói tiếp:

- Anh Dạ, bà kéo ta ra đây, không lẽ chỉ vì muốn điều tra về đứa nhỏ đó?

Nghe vậy, bà lão tên Anh Dạ khước miệng xuất hiện nụ cười nhạt.

- Ta cũng chỉ thuận miệng hỏi mà thôi. Việc ta muốn nói với ông chính là liên quan đến Mộ Lan bộ lạc.

- Mộ Lan bộ lạc?

Nghe đến bốn chữ này, gương mặt vốn điềm nhiên của A Công liền biến đổi. Tuy rằng thoáng ra, thế nhưng không thể thoát khỏi nhãn quan của bà lão Anh Dạ được.

- Ta nghe nói, dường như Mộ Lan bộ lạc đang bí mật qua lại với Xích Nha bộ lạc.

- Xích Nha bộ lạc? Cao giai bộ lạc này lại để ý đến bộ lạc nhỏ chúng ta, xem ra bên trong có không ít ẩn tình. Việc này Mạnh Hạ đã biết chưa?

A Công trầm ngâm suy tư, bỗng hỏi:

- Có lẽ y cũng đã biết rồi. Nếu không gần đây có không ít cường giả từ trong thành này ra ngoài.

Bà lão chậm rãi đáp:

- Nếu đã vậy, chuyện này hãy để cho Mạnh Hạ xử lý. Cấp bậc như ta và bà vốn không thể can dự quá nhiều được.

- Ta chỉ lo U Đô bộ lạc sẽ là nơi hướng mũi chịu sào đầu tiên. Một tiểu bộ lạc vốn không thể chịu nổi sự công kích của Xích Dung bộ lạc.

- Đa tạ đã nhắc nhở, ta sẽ lưu tâm chuyện này.

Sắc mặt A Công không đổi, khiến cho bà ta không đoán được nội tâm A Công đang suy nghĩ điều gì.

- Nếu đã không còn chuyện gì nữa thì ta đi trước đây.

Nói xong, A Công liền xoay người rời đi. Bà lão nhìn theo bóng lưng của A Công, bất giác thở dài một tiếng.

- Ông vẫn luôn cứng đầu như vậy, Dịch Ân.

Trong đôi mắt của bà xuất hiện một tia tiếc hận, nhìn bóng dáng A Công khuất dần sau những vách tường đá.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Đọc nhanh nhất tại mht.vn.

Bình đài chính giữa Đại Đầu Trường rộng lớn, bốn mươi sáu người thành công vượt qua vòng sơ khảo thứ nhất đã tập hợp đầy đủ. Có thể đứng trên đại đầu trường này, ai nấy đều là người xuất chúng cả.

Cao tầng Phong Tuyết bộ lạc cũng đã đến đây đủ. Thượng man Mạnh Hạ ngồi ở vị trí cao nhất, từ chỗ của ông, phóng tầm mắt có thể nhìn thấy toàn bộ diễn biến xảy ra bên dưới. Bên cạnh Thượng man Mạnh Hạ có một chiếc ghế đang để trống, có thể được xếp ngang hàng, người này chỉ sợ thân phận rất tôn quý.

Mặt trời đã lên cao, thế nhưng đại điển vẫn chưa được bắt đầu. Thượng man Mạnh Hạ, tộc trưởng Phong Tuyết bộ lạc Hâu Lai Lâm, và những trưởng lão khác của Phong Tuyết bộ lạc cứ lâu lâu lại nhìn về phía chân trời, trông bộ dạng của họ dường như đang chờ đợi ai đó đến.

Một lúc sau, bỗng có tiếng thét dài của một đại hoàng thú nào đó. Tuy không nhìn rõ bóng hình, nhưng dựa vào cổ âm ba đó, so với tiếng trống do những di sĩ gõ ầm ầm ban nãy tuyệt đối mạnh hơn rất nhiều.

Âm thanh đó như ẩn chứa sát cơ, không ít người nghe thấy thì khuôn mặt tái nhợt sợ hãi.

Thượng man Mạnh Hạ nghe thấy âm thanh đó thì gương mặt chợt động dung, ngẩn đầu nhìn về nơi cổ âm ba đó vang vọng lại. Chỉ thấy ông ta đứng đây, giọng điệu trịnh trọng ra lệnh:

- Tất cả theo ta diện kiến sứ giả.

Tộc trưởng Hâu Lai Lâm cùng những người khác không dám chậm trễ, lập tức đứng dậy chuẩn bị đi theo thì chợt thân thể thượng man Mạnh Hạ khẽ dừng lại. Ông nhìn về hướng bên trái, nơi đó xuất hiện một bóng người già nua, chính là A Công.

- Dịch Ân, ông có muốn đi cùng với ta không?

- Dịch Ân tuân mệnh.

A Công ôm quyền, cung kính nhận lệnh. Thượng man Mạnh Hạ gật đầu hài lòng, rồi sau đó cùng với A Công và những người khác nhích người, trong mấy hơi thở đáp xuống Đại Đầu Trường, đứng trước mặt đám Hâu Quân Lâu, Kha Thiên Lạc...

Thượng man Mạnh Hạ dùng ánh mắt nhìn qua một lần, tuy chỉ là một ánh nhìn cũng khiến cho đám bọn chúng trong lòng áp lực.

- Đại thử lần này sẽ có sự tham dự của một nhân vật rất đặc biệt. Đó chính là sứ giả Mông Đan bộ lạc – một bộ lạc cao giai, so với Phong Tuyết bộ lạc chúng ta mạnh mẽ hơn rất nhiều. Thế nên tại kỳ khảo thí này, các người phải thể hiện thật tốt. Nếu như có thể lọt vào mắt xanh của sứ giả, tiền đồ của các người sau này tuyệt đối là rộng. Hy vọng các người có thể tận dụng cơ hội này thật tốt.

Nghe đến bộ lạc cao giai, mắt tên nào tên nấy sáng quắc. Tồn tại như Phong Tuyết bộ lạc trong mắt bọn chúng đã là cực kỳ không lồ rồi, thế nhưng không ngờ lần này lại có người của bộ lạc cao giai đến nữa. Đây chính là cơ hội ngàn năm khó gặp, một bước lên trời.

Nhìn trong ánh mắt bọn chúng thể hiện khát vọng mãnh liệt, chiến ý bùng bùng trời dậy. Khí thế so với ban nãy cao trào hơn không ít. Thậm chí là bình tĩnh như Hâu Quân Lâu, tuy đã nghe thượng man Mạnh Hạ nói rồi, nhưng khi nghe nhắc lại thì cảm giác vẫn rất mãnh liệt.

Ai cũng muốn bản thân mình trở nên mạnh mẽ cả. Chỉ cần có cơ hội, dù mỏng manh thì vẫn phải liều mạng bám lấy. Vậy nên khó có người nào có thể giữ vững được tâm tĩnh.

Đương nhiên cũng có một số kẻ ngoại lệ. Ti như Hoàng Khương, trong khi những người khác tràn đầy quyết tâm thì hẩn trong lòng lại cười lạnh. Giống như đang khinh thường những kẻ kia.

Lại một cổ áp lực từ trên tầng trời truyền xuống, làm cho người nào người nấy kinh biến. Ngửa đầu nhìn lên trời thì thấy phong vân tán loạn. Chính giữa thương khung rộng lớn xuất hiện một con đại điều khổng lồ.

Con đại điều này toàn thân lông vũ màu tím tuyệt đẹp, dưới ánh mặt trời lấp lánh ánh từ kim. Ánh mắt của nó cực kỳ sắc bén, liếc nhìn một cái cũng đủ khiến cho người ta khiếp đảm.

Thượng man Mạnh Hạ biến sắc, lập tức ôm quyền, lưng khom xuống, hướng con đại điều màu tím kia, cung kính nói:

- Man công Phong Tuyết bộ lạc – Mạnh Hạ tham kiến sứ giả Mông Đan bộ lạc.

Theo hành động của Thượng man Mạnh Hạ, A Công, tộc trưởng Hâu Lai Lâm, các trưởng lão Phong Tuyết bộ lạc, đám Hâu Quân Lâu cùng tất cả mọi người có mặt trong Đại Đầu Trường đều lập tức đứng dậy hành lễ. Không một người nào dám tỏ ra thất kính cả.

- Tham kiến sứ giả Mông Đan bộ lạc.

Âm thanh đồng loạt vang lên, chỉ thấy trong mắt đại điều tỏ ra nét khinh thường, dường như đối với việc này nó đã nhìn thấy qua vô số lần rồi.

Ở trên lưng đại điều, mười mấy bóng người bước ra. Đứng chính giữa là một người đàn ông tuổi chừng ba mươi, thân thể hơi gầy, gương mặt tam giác, đôi mắt hơi hẹp lại, cười nhạt nói với mấy người xung quanh:

- Phong Tuyết bộ lạc này không tệ nhỉ, xem ra chuyến đi này có thể thu được không ít hạt giống tốt đây.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Số mười lăm

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 28: Số mười lăm

Gã thanh niên mặt tam giác này thoát nhìn còn trẻ tuổi, tu vi không ngờ lại chính là Tẩy Cốt cảnh trung kỳ đỉnh phong. Dù khí tức trên người đã thu liễm, tuy nhiên thoát trông không hề thua kém gì Thượng mạn Mạnh Hạ cả.

Hắn ta đứng ở chính giữa đoàn sứ giả Mông Đan bộ lạc, khí tức trên người cũng là mạnh mẽ nhất, dĩ nhiên chính là người dẫn đầu đoàn sứ giả.

Một gã tráng hán đứng ngay bên cạnh gập đầu tán thành, tiếp lời:

- Dịch sư huynh nói phải, Phong Tuyết bộ lạc này so với mấy bộ lạc khác mạnh mẽ hơn không ít. Ủa... người kia là?

Tên tráng hán này vừa dò xét, vừa nói ra suy nghĩ của bản thân. Tuy nhiên khi quét mắt nhìn một vòng thì ánh mắt lóe lên một tia ngạc nhiên.

Thanh niên mặt tam giác như rúng mảy, hỏi:

- Đoạn sư đệ, có gì không ổn sao?

Tên tráng hán họ Đoạn gập đầu, đáp:

- Dịch sư huynh có để ý lão già mặc áo bào đen kia không. Nếu trí nhớ của đệ không lầm thì trước đây đệ đã nhìn thấy lão ta.

Vừa nói, tên họ Đoạn vừa chỉ tay nhắm vào A Công, nói tiếp:

- Có chuyện này?

Nghe gã họ Đoạn nói vậy, Dịch sư huynh không khỏi ngạc nhiên. Hắn ta tại Mông Đan bộ lạc cũng có chút tiền đồ, đặc biệt với những người ngoại tộc đến bộ lạc, Dịch sư huynh ít nhiều đều nắm được chút ít thông tin.

Nhưng gã chưa bao giờ nhìn thấy A Công cả.

- Hình như lúc nhìn thấy lão già này đã mười mấy năm về trước rồi. Lúc đó hình như Dịch sư huynh còn chưa đảm nhận vị trí này, không nhận thức được cũng không có gì là lạ.

Dịch sư huynh gập gù, coi như ngầm đồng ý với tên họ Đoạn.

- Dịch sư huynh, chúng ta cũng nên xuống dưới thôi, đừng để bọn họ đợi lâu.

Một người nữ nhẹ giọng nhắc nhở.

- Cao sư muội nói phải.

Dịch sư huynh mỉm cười nói. Kế tiếp ra lệnh cho đại điều đáp xuống dưới Đại Đẩu Trường.

Khi đại điều hạ xuống, cuồng phong bởi vì hai cánh vỗ vào không gian mà tạo nên, uy lực cực mạnh, dù cách chính giữa Đại Đẩu Trường rất xa nhưng người ta vẫn cảm giác được loại uy áp này.

Dịch sư huynh cùng những người khác trong đoàn rời khỏi lưng đại điều. Chỉ thấy hắn ôm quyền, giọng điệu khách khí nói:

- Tại hạ Dịch Vũ Hàn, phụng mệnh lệnh đến Phong Tuyết bộ lạc để chiêu mộ nhân tài.

- Ra là Dịch đại nhân. Lão phu Mạnh Hạ bái kiến Dịch đại nhân. Được Mông Đan bộ lạc để tâm quả thực là vinh hạnh. Đại thử sắp bắt đầu, nào, mời Dịch đại nhân!

Thượng man Mạnh Hạ thái độ đối với Dịch Vũ Hàn cực kỳ cung kính. Sau khi giới thiệu những người khác thì liền mời Dịch Vũ Hàn cùng những người trong đoàn sứ giả tiến lên vị trí thượng tọa để có thể quan sát toàn bộ diễn biến của đại thử.

- Lần này làm phiền rồi.

Dịch Vũ Hàn cũng khách khí, tươi cười nói.

- Không dám, không dám.

Trong lúc vô ý, Dịch Vũ Hàn liếc mắt nhìn qua A Công, trong lòng âm thầm đánh giá, không rõ vì sao một người bình thường như vậy lại có thể vào được Mông Đan bộ lạc. Nhưng hắn cũng chẳng giữ tâm tư này quá lâu, nhìn một cái rồi sau đó không để tâm đến nữa.

Sau khi ổn định chỗ ngồi cho đoàn sứ giả Mông Đan bộ lạc, Mạnh Hạ liền ra lệnh cho ông lão họ Cảnh bắt đầu đại thử.

Ông lão họ Cảnh gật đầu, rồi sau đó hướng mắt nhìn Hầu Quân Lâu cùng những người vượt qua vòng sơ khảo đầu tiên.

- Đại thử lần này sẽ có sự giám sát của sứ giả thượng tộc, đây chính là cơ hội ngàn năm có một, các ngươi phải thể hiện thật tốt đấy. Bây giờ lão phu sẽ nói quy tắc và cách tiến hành của vòng thứ hai này.

Ông lão họ Cảnh ra hiệu, bỗng từ phía sau, một thanh niên trẻ tuổi cầm theo một chiếc hộp gỗ đem lên đặt ở bên cạnh ông lão họ Cảnh. Nhìn chiếc hộp gỗ, ông ta nói tiếp:

- Bên trong chiếc hộp này có bốn mươi sáu số thứ tự, tương ứng với bốn mươi sáu người đứng ở đây. Các ngươi lần lượt tiến lên để lấy số thứ tự của mình.

- Nếu người cầm số thứ tự thứ nhất sẽ đấu với người cầm số thứ tự bốn mươi sáu, người cầm số thứ tự số thứ hai sẽ đấu với người cầm số thứ tự bốn mươi lăm, cứ như vậy mà tính tới.

- Khi quyết đấu, có thể trực tiếp nhận thua trên lời đài, rơi ra khỏi lời đài sẽ xử thua, không còn khả năng chiến đấu nữa cũng sẽ tính thua. Vũ khí tùy ý lựa chọn. Nhưng có một điều cần phải nhớ kỹ, trên lời đài nghiêm cấm giết chết đối phương. Kẻ nào cố ý sẽ bị trừng phạt.

- Các ngươi còn gì thắc mắc nữa không?

Thấy không ai có khúc mắc gì nữa, ông lão họ Cảnh liền cho bọn họ tiến hành bốc thăm số thứ tự.

Lần lượt từng người một bốc thăm, sau khi biết số thứ tự của mình thì sẽ thông báo cho những người phụ trách.

Tuy những người đứng ở đây ai nấy đều không tầm thường, nhưng bởi vì có một số kẻ thực lực cực mạnh, như Hầu Quân Lâu chẳng hạn, chẳng ai muốn sớm đối diện với y cả. Bởi khi đấu với Hầu Quân Lâu thì chẳng khác gì bị loại cả.

Vậy nên yếu tố vận khí cũng chiếm một phần không nhỏ trong việc bốc thăm.

Hầu Quân Lâu bước lên gần hộp gỗ, cho tay vào chiếc lỗ nhỏ chính giữa hộp, tùy ý chọn lấy một quả cầu nhỏ. Trên mặt quả cầu ấy có khắc số thứ tự. Số của Hầu Quân Lâu là số một.

- Hầu Quân Lâu số một. Người tiếp theo.

Người phụ trách ghi số thứ tự đọc to số thứ tự của Hầu Quân Lâu cho những người khác nghe rõ. Ngay lập tức có một người than khổ. Đó chính là kẻ trước đó bốc ngay số thứ tự bốn mươi sáu.

- Bao nhiêu số không trúng, lại trúng ngay số một. Lão thiên muốn trêu đùa ta mà.

Gã ta hậm hực, méo máo nhìn trời nói. Những người khác thấy vậy thì vỗ vai, đồng cảm nói:

- Có trách thì trách số chú quá đen, do ăn ở cả đấy. Thôi cố lên nhé. Tuy không quen biết nhưng bọn ta sẽ cổ vũ cho chú, coi như khích lệ người bị loại đầu tiên.

- Thôi khỏi, cảm ơn.

Gã ta cười khổ, đáp.

- Ta số ba, không biết đối thủ là ai nhỉ?

- Số mười một, cũng không tệ.

-

Lần lượt từng người, từng người một. Rốt cuộc cũng đến lượt Kha Thiên Lạc, hắn ta bốc trúng số thứ tự mười lăm. Tuy chưa biết đối thủ của mình ra sao, nhưng có lẽ người kia cũng không quá nổi bật.

Trong vòng thứ hai này, người có thể khiến cho Kha Thiên Lạc e ngại chỉ có một số người mà thôi. Như Hâu Quân Lâu, Tang Tương, đây là hai trong số những người đó. Hoàng Khương thì đương nhiên Kha Thiên Lạc cũng lưu tâm, nhưng nếu tái chiến một lần nữa, Kha Thiên Lạc không tin mình sẽ bại trận như lúc trước.

Sau Kha Thiên Lạc là Tang Tương, nàng bốc trúng số hai mươi một. Hoàng Khương trúng số bốn mươi hai. Sau gần một giờ đồng hồ, cuối cùng việc bốc thăm cũng chấm dứt.

Ông lão họ Cảnh nắm danh sách trong tay, xem qua một lượt để ghi nhớ. Sau đó bước ra chính giữa Đại Đấu Trường, rống giọng nói lớn, trong giọng nói ẩn chứa uy áp khiến cho Đại Đấu trường vốn ồn ào trở nên im lặng.

- Lão phu tuyên bố đại thử chính thức bắt đầu. Mời người số một – Hâu Quân Lâu và người số bốn mươi sáu – Đinh Hồng tiến lên lôi đài.

Hâu Quân Lâu đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe đọc tên mình thì lập tức mở mắt sau, trong ánh mắt tràn đầy sự tự tin.

Khi hắn bước lên lôi đài, khán giả từ bốn phía hô vang lên:

- Hâu Quân Lâu... Hâu Quân Lâu...

- Hâu Quân Lâu vô địch! Hâu Quân Lâu chiến thắng! Hâu Quân Lâu bất khả chiến bại...

Hâu Quân Lâu chính là đại thiên tài trăm năm có một của Phong Tuyết bộ lạc, những người đồng lứa trong lãnh địa xung quanh không có người nào vượt qua được hắn cả. Có thể nói, hắn chính là sự kiêu ngạo của Phong Tuyết bộ lạc.

Mà đối thủ của Hâu Quân Lâu, Đinh Hồng còn chưa kịp bước lên lôi đài đã bị âm thanh như tiếng sấm nổ dọa cho giật mình. Tựa hồ như khán giả đang muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Đặc biệt nhất là ánh nhìn của những thiếu nữ đang cổ vũ cho Hâu Quân Lâu, nhìn hắn bằng một cặp mắt hình viên đạn, thiếu điều nếu hắn làm trầy xước gì Hâu Quân Lâu, nhất định các nàng sẽ không dè cho hắn toàn thân.

- Cái này... muốn ta sống không hả trời!

Thanh niên Đinh Hồng chưa đấu mà chiến ý đã bị sự cổ vũ “nồng nhiệt” kia đánh tan chiến ý, trên trán nhễ nhãi mồ hôi. Quả thực là chưa đánh mà đã hàng rồi.

- Này, chúng ta có nên... cổ vũ cho Đinh Hồng không đây?

Một trong số những người ban đầu an ủi Đinh Hồng, hắn nhìn khắp đấu trường thì cảm thấy lạnh người, nuốt một ngụm nước bọt, rồi sau đó mới nhìn gã đứng cạnh mình hỏi.

- Có điên mới cổ vũ cho hắn. Ngộ nhờ bị mấy mụ kia nhìn rõ mặt, không phải là ăn không ngon ngủ không yên à?

- Ta nhớ có tin đồn, có người nào đó vô ý động chạm Hâu Quân Lâu. Rốt cuộc là bị hội thiếu nữ hâm mộ hắn ta khủng bố, mấy tháng trời sống dở chết dở.

- Thế... thế mới này.

Gã giật giật khuôn mặt, lắp bắp nói:

- Nói cho có lệ thôi. Bọn ta còn muốn sống yên ổn.

Âm thanh đồng loạt của mấy tên kia vang lên gần như cùng một lúc. Cuối cùng, gã thanh niên này đành phải nhìn Đinh Hồng trên khán đài một cách đầy bất lực.

- Cố lên, người anh em.

Đinh Hồng cười khổ một tiếng. Nhưng thân là một dĩ sĩ, tuy biết chắc chắn mình đã thua rồi, nhưng hắn vẫn muốn thử xem khoảng cách giữa mình và Hâu Quân Lâu như thế nào. Thế nên hắn không trực tiếp nhận thua, đứng đối diện với Hâu Quân Lâu, ôm quyền nói.

- Tại hạ Đinh Hồng của Phong Bách bộ lạc, xin chỉ giáo.

Quyển 1 - Chương 29: Thiên địa nguyên khí

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 29: Thiên địa nguyên khí

Hầu Quân Lâu tuy là cường giả thiên tài trong cùng thế hệ, ngạo khí đương nhiên phải có, thế nhưng đối với địch thủ của mình lại cực kỳ tôn trọng, dù biết rằng đối phương tuyệt chẳng phải đối thủ của mình.

Hầu Quân Lâu cũng ôm quyền, đáp lễ:

- Phong Tuyết bộ lạc Hầu Quân Lâu, xin chỉ giáo.

Ngồi trên cao, thanh niên Dịch Vũ Hàn trong ánh mắt lộ ra một tia hứng thú khi nhìn Hầu Quân Lâu. Khóe miệng nở nụ cười, khen ngợi nói:

- Kê tên Hầu Quân Lâu này thiên phú thật tốt, tuổi còn trẻ mà đã luyện đến Dẫn Huyết cảnh tầng thứ tám đỉnh phong. Thiên phú bậc này, dù là tại Mông Đan bộ lạc cũng rất hiếm gặp.

Dịch Vũ Hàn hoàn toàn không nói khoa trương chút nào. Mười sáu tuổi đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, nhìn khí tức dao động trên người, chỉ sợ nhiều nhất là hai tháng nữa, Hầu Quân Lâu tuyệt đối sẽ đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín. Điều này không phải ai cũng có thể làm được.

Dịch Vũ Hàn tại Mông Đan bộ lạc cũng được coi là thiên tài, thế nhưng nhìn vào Hầu Quân Lâu thì tự thẹn không bằng.

Có thể đem được một hạt giống tốt thế này cho bộ lạc, nhất định sẽ được trọng thưởng lớn. Vậy nên trong lòng Dịch Vũ Hàn đã xuất hiện ý niệm nhất định phải đem Hầu Quân Lâu này đi.

Nghe Dịch Vũ Hàn khen ngợi Hầu Quân Lâu, Thượng man Mạnh Hạ cùng tất cả các trưởng lão đều vui mừng. Phụ thân Hầu Quân Lâu – Hầu Lai Lâm lập tức nói:

- Đa tạ Dịch đại nhân khen ngợi, khuyến tử nhà ta còn phải nỗ lực hơn nhiều.

Dịch Vũ Kiệt cười cười, từ chối cho ý kiến, tiếp tục quan sát trận chiến của Hầu Quân Lâu.

Đỉnh Hồng hít sâu một hơi lấy tinh thần, sau đó rút ra một thanh bảo kiếm. Kiếm này dài gần một mét, toàn thân một màu xanh lam, dưới ánh sáng mặt trời phát ra ánh lam quan nhàn nhạt, nhìn rất đẹp mắt. Đây chính là man khí mà bộ lạc Đỉnh Hồng cho hắn mượn.

- Đây là man khí Sơ Lam kiếm của Phong Bách bộ lạc, các hạ phải cẩn thận đấy.

Bởi vì đối thủ là Hầu Quân Lâu, Đỉnh Hồng dĩ nhiên không có ý định dò xét gì cả mà liền lập tức sử dụng Man khí huyết tể.

Chỉ thấy hắn ta cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi. Những giọt máu tươi này nhanh chóng được Sơ Lam kiếm thôn phệ đi.

Ngay sau đó, Sơ Lam kiếm từ bên trong phát ra tiếng kêu *ong ong*, một màn vụ khí màu xanh lam xuất hiện, bao phủ quanh người Đỉnh Hồng.

- Lam Nguyệt trảm.

Đỉnh Hồng vận chuyển man lực, sau đó chém ra một đường kiếm hình bán nguyệt. Trong đường kiếm này ẩn chứa lực lượng của vàng lam khí kia, uy lực không thể xem thường.

Tuy nhiên, trong mắt Hầu Quân Lâu không hề lộ ra sự hoảng loạn nào cả, bởi đối với hắn, một kiếm này thực sự quá tầm thường.

Thậm chí Hầu Quân Lâu còn không buồn rút ra đại đao mang sau lưng, hắn thuần túy vận chuyển man lực của mình, bàn tay giơ về phía trước. Chỉ thấy trước người Hầu Quân Lâu xuất hiện một tấm màn trong suốt.

Khi kiếm khí của Sơ Lam kiếm chạm vào tấm màn này, một tiếng nổ vang lên, làm cho gió bụi xung quanh thổi tung tóe.

Áp lực khá mạnh làm cho người xuất kiếm là Đỉnh Hồng lui về phía sau gần chục bước mới ổn định lại thân hình. Ánh mắt hoảng sợ của Đỉnh Hồng nhìn chằm chằm Hầu Quân Lâu, chỉ thấy Hầu Quân Lâu đứng im tại đó, sừng sững như một ngọn núi khổng lồ, không thể lui dù chỉ nửa bước.

Đình Hồng đối với tuyệt chiêu của mình rất tin tưởng. Lam Nguyệt trảm này của hắn được một trường bối trong bộ lạc chỉ dạy, nay lại có thêm Sơ Lam kiếm nữa, uy lực mạnh lên không chỉ là hai thành.

Ấy vậy mà lại bị Hầu Quân Lâu một tay phá vỡ rất nhẹ nhàng.

Đầu biết rằng khoảng cách giữa hai bên rất lớn, nhưng đến khi trực tiếp đối đầu, Đình Hồng mới biết, thì ra cách biệt giữa mình và Hầu Quân Lâu giống như là trời với đất.

Đầu chí được củng cố lại lập tức vỡ tan ngay. Đình Hồng thở dài, thu lại Sơ Lam kiếm, nhìn Hầu Quân Lâu một cách đầy khâm phục, nói:

- Không hổ danh là đệ nhất thiên tài trong thế hệ chúng ta, Hồng ta tự thẹn không bằng. Ta xin nhận thua.

Chiến thắng đối thủ nhanh chóng và nhẹ nhàng, Hầu Quân Lâu lại không hề tỏ ra khinh thường đối phương chút nào. Tuy vậy, ngạo khí của hắn vẫn còn hiện hữu trên gương mặt. Có thể nói, Hầu Quân Lâu một mặt khiêm nhường, mặt khác vẫn giữ được khí thế vốn có, đúng thật là đã áp đảo người khác hoàn toàn.

- Đa tạ lời khen.

Sau đó, trọng tài tuyên bố Hầu Quân Lâu thắng trận, rồi hai người Đình Hồng và Hầu Quân Lâu bước xuống lối đài.

Xung quanh Đại Đấu Trường, khán giả hô vang tên của Hầu Quân Lâu, khí thế đúng là kinh người.

Hầu Quân Lâu gương mặt vẫn lãnh đạm như trước, không buồn không vui ngồi xuống chỗ của mình, nhắm mắt dưỡng thần.

Phía trên cao, Địch Vũ Hàn lại một lần nữa tấm tắc khen ngợi.

- Rất có phong thái, rất tốt, rất tốt.

Địch Vũ Hàn nói liền hai chữ “rất tốt” làm cho gương mặt lúc nào cũng bình tĩnh của thượng man Mạnh Hạ lập tức xuất hiện nụ cười. Bên cạnh, Địch Vũ Hàn quay mặt qua nhìn thượng man Mạnh Hạ, tiếp tục nói:

- Mạnh Hạ, ta định sau khi đại thử kết thúc sẽ tiến cử Hầu Quân Lâu này với bộ lạc, các ngươi sẽ không từ chối chứ?

Thượng man Mạnh Hạ vốn đã rất mong chờ điều này, vốn nghĩ phải đợi thêm nữa, nhưng không ngờ màn trình diễn của Hầu Quân Lâu lại có thể thuyết phục Địch Vũ Hàn này nhanh đến như vậy.

- Được thượng bộ lạc chú ý chính là phúc của đứa nhỏ này, ta há có thể từ chối chứ!

- Tốt. Ta lấy thân phận ra đảm bảo, Hầu Quân Lâu tại bộ lạc chúng ta sẽ hưởng đại ngộ tốt nhất.

- Như vậy đa tạ Địch đại nhân.

Mọi chuyện diễn ra quá thuận lợi mà không gặp chút trắc trở nào khiến cho thượng man Mạnh Hạ vô cùng vui mừng. Hầu Quân Lâu gia nhập Mông Đan bộ lạc, tiền đồ sau này không thể đo lường được. Chẳng những vậy, Phong Tuyệt bộ lạc cũng sẽ được Mông Đan bộ lạc coi trọng hơn.

Còn với Địch Vũ Hàn, tiến cử một hạt giống tốt bậc này, bộ lạc trọng thưởng sẽ rất hậu hĩnh.

Từ Hầu Quân Lâu, bên nào cũng được hưởng lợi ích cực lớn cả. Vậy nên cả hai bên đều rất vui mừng.

Bỗng nhiên, Địch Vũ Hàn vốn đang tươi cười vui vẻ thì khuôn mặt lập tức đại biến. Hắn lập tức đứng dậy, hướng mặt nhìn về hướng phía trước. Không chỉ có một mình y mà tất cả những người có tu vi Tẩy Cốt cảnh đều ngẩn đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy trên trời xuất hiện một lốc xoáy thiên địa linh khí, dao động vô cùng mạnh mẽ. Thiên địa linh khí này chỉ có dị sĩ Tẩy Cốt cảnh mới cảm nhận được, còn dị sĩ Dẫn Huyết cảnh thì không cách nào nhìn thấy.

Lốc xoáy giống như hai con rồng vô cùng đang cuộn lấy nhau, khí thế vô cùng bức nhân, không khỏi khiến cho Địch Vũ Hàn chấn kinh.

- Từ Lôi Bão.

Địch Vũ Hàn hét lớn một tiếng, trên bầu trời gần như ngay lập tức xuất hiện một đầu đại điều cực lớn toàn thân màu tím. Đó chính là Từ Lôi Bão, hoang thú mà bộ lạc cung cấp cho bọn hắn đi đến đây.

Địch Vũ Hàn nhún người nhảy lên lưng Từ Lôi Bão, thúc giục nó bay đến chỗ thiên địa linh khí đang dao động kịch liệt kia để xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Thượng man Mạnh Hạ cũng không dám chậm trễ, té ra màn văn của bản thân, theo hướng Địch Vũ Hàn mà phi hành. Những người không thể phi hành thì sử dụng thân pháp của mình, nhanh chóng chạy đến chỗ thiên địa linh khí cuồng bạo kia.

A Công đang nhắm mắt dưỡng thần lập tức mở mắt ra nhìn cổ thiên địa linh khí kia, trong ánh mắt lộ ra một tia suy tư. Không giống như những người khác, A Công nhìn một hồi lâu thì lại tiếp tục dưỡng thần tiếp, khiến cho người ta không đoán được tâm tư của ông.

Bà lão Lạc Vân bộ lạc – Dạ Anh định đuổi theo những người kia, bỗng phát hiện ra biểu hiện kỳ lạ của A Công, không khỏi hiếu kỳ hỏi:

- Ông không định đi xem thử à?

A Công mỉm cười thần bí, trả lời:

- Đến đó xem cũng chẳng có kết quả gì cả, ta cũng già rồi, ngồi đây tịnh dưỡng vẫn hơn.

Dạ Anh nhún mày khó hiểu. Không hiểu sao trong lòng bà xuất hiện cảm giác, dường như việc thiên địa nguyên khí kia xuất hiện kia đã đoán từ trước.

Bà ta không nói lời nào, trong lòng đối với dòng thiên địa nguyên khí kia vẫn rất hiếu kỳ, thế nên không bận tâm đến A Công nữa, theo những người khác chạy đến đó xem.

- A Công, những người kia làm sao thế?

Đồng Tường thập phần hiếu kỳ, không nhịn được liền hỏi.

- Chuyện này người không nên biết thì hơn.

Nói rồi, A Công lại tiếp tục tịnh dưỡng, không để tâm đến những chuyện khác nữa. Đồng Tường không dám quấy rầy A Công nữa, tuy nhiên trong lòng vẫn rất tò mò. Tuy nhiên không có lệnh của A Công, hẳn không dám rời khỏi vị trí.

Trên bầu trời, Dịch Vũ Hàn ngự Từ Lôi Bồng bay cực nhanh, thế nhưng chưa kịp đến nơi thì liền phát hiện dòng thiên địa nguyên khí kia đã biến mất từ lúc nào rồi.

- Chuyện gì thế này?

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Tán công

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 30: Tán công

Dịch Vũ Hàn chân mày nhíu lại, ngay sau đó liền thả linh thức ra để kiểm tra xung quanh, thế nhưng vẫn vậy, hoàn toàn chẳng tra xét được gì.

Đúng lúc này thì những dị sĩ Tây Cốt cảnh cũng vừa đến nơi. Người đến sau Dịch Vũ Hàn chính là thượng man Mạnh Hạ.

Ông ta cười trên lưng một con hạc màu đen, chính là mạn văn của thượng man Mạnh Hạ. Đến nơi chỉ thấy Dịch Vũ Hàn gương mặt tràn ngập khó hiểu.

Mà thượng man Mạnh Hà cũng phát hiện dòng thiên địa linh khí kia đã sớm tiêu thất, thế nên không nhịn được liền hỏi:

- Dịch đại nhân, cổ thiên địa linh khí kia...

Dịch Vũ Hàn liếc nhìn thượng man Mạnh Hạ, rồi sau đó dùng ánh mắt nhìn xuống bên dưới, nơi đó chính là Bách Thảo đường. Trong mắt Dịch Vũ Hàn lộ ra một tia thâm ý, mãi đến vài giây sau, y mới mở miệng trả lời:

- Khi ta đến đây thì nó đã biến mất không chút dấu vết nào rồi.

Dòng thiên địa linh khí kia xuất hiện bất ngờ, lại hạo hãn mạnh mẽ, khiến cho người mạnh như Dịch Vũ Hàn, thượng man Mạnh Hạ cũng phải khiếp sợ.

Từ uy áp phát ra, chỉ sợ đã vượt qua Tây Cốt cảnh rồi, đó là uy áp của cường giả Khai Khiếu cảnh, thậm chí có thể là mạnh hơn nữa. Nhưng nó thoáng qua rồi biến mất không chút tung tích nào, tựa hồ như một bóng ma, không cách nào mà lần mò ra được.

- Thật kỳ lạ. Không lẽ có cường giả Khai Khiếu cảnh nào đi ngang qua đây?

Thượng man Mạnh Hạ trầm ngâm nói.

Địch Vũ Hàn lắc đầu phủ nhận ý kiến này:

- Không thể nào. Tuy nói uy áp kia rất mạnh, nhưng nó lại rất không ổn định.
- Vậy rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?
- Chuyện này có trời mới biết được.

Địch Vũ Hàn thờ dài một tiếng, tuy rất muốn điều ra xem rốt cuộc thiên địa linh khí kia vì sao lại xuất hiện, nhưng lại không có chút manh mối nào, đành phải đem suy nghĩ đó vứt sang một bên.

Địch Vũ Hàn xoay người lại, lệnh cho những người khác:

- Chúng ta trở lại Đại Đầu Trường, không nên để người khác đợi lâu.

Những người khác đến nơi đã nghe cuộc đối thoại giữa hai người bọn họ. Đương nhiên một số người vẫn chưa tin tưởng lắm, bèn bí mật sử dụng linh thức để kiểm tra. Địch Vũ Hàn nháy mắt nhận ra, thế nhưng cũng chẳng buồn ngăn cản làm gì, mặc cho họ muốn làm gì thì làm.

Trước khi rời đi, ánh mắt Địch Vũ Hàn bỗng chú ý đến Bách Thảo đường. Bỗng y chỉ tay xuống, hỏi:

- Đó là nơi nào?

Thượng man Mạnh Hạ chuẩn bị theo mọi người trở lại Đại Đầu Trường thì nghe Địch Vũ Hàn hỏi, lập tức khựng lại.

- Bẩm Địch đại nhân, chỗ này là Bách Thảo đường, chuyên nuôi dưỡng linh thảo và nghiên cứu đan dược của bốn bộ lạc.

Vừa nói, thượng man Mạnh Hạ vừa quan sát biểu cảm trên mặt Địch Vũ Hàn. Lại nói, thượng man Mạnh Hạ sau khi phát hiện vị trí của dòng thiên địa linh khí kia đã ngay lập tức chú ý đến Bách Thảo đường này rồi.

Nếu là bình thường thì không nói, nhưng bây giờ lại xuất hiện một kẻ lạ mặt ở đó. Tuy nói ông ta không tin tưởng suy nghĩ của mình cho lắm, nhưng vẫn phải tra xét một lần để nắm chắc.

Còn Địch Vũ Hàn, trong lúc nói chuyện, hần sử dụng linh thức của mình tạo thành một cái võng khổng lồ bao trùm cả Bách Thảo đường.

Cảm nhận được uy áp của dị sĩ Tây Cốt cảnh, những dị sĩ canh giữ Bách Thảo đường tên nào tên nấy kinh hãi, sắc mặt nhợt nhạt. Bọn chúng hoảng sợ nhìn lên bầu trời thì thấy có hai bóng người đứng trên đó.

Một người thanh niên lạ mặt cười đại điều màu tím, còn lại là một trung niên mặc áo bào màu tím. Người đàn ông trung niên đó dĩ nhiên chính là thượng man Mạnh Hạ. Nhìn thấy ông ta, bọn chúng mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Quay trở lại bên trên, sau khi điều tra không được gì, Địch Vũ Hàn mới chân chính từ bỏ.

- Bách Thảo đường này không tệ.

Địch Vũ Hàn bỏ lại một câu rồi thúc dục Từ Lôi Bằng bỏ đi. Thượng man Mạnh Hạ nhìn Địch Vũ Hàn, rồi lại nhìn xuống Bách Thảo đường, trong mắt lộ ra một tia âm trầm. Cũng chẳng biết ông ta suy nghĩ gì trong đầu, sau một hồi thì cũng xoay người bỏ đi.

Mất thấy những cường giả Tây Cốt cảnh đã bỏ đi hết, mấy tên trông coi Bách Thảo đường mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Một tên gương mặt khó hiểu, liền hỏi người đứng bên cạnh:

- Người nói xem, rốt cuộc có chuyện gì mà những cường giả kia toàn bộ đều tập trung tới đây cả vậy?

Tên kia khuôn diện vẫn lạnh lùng hỏi lại, lắc đầu trả lời:

- Người hỏi ta, ta biết hỏi ai đây.

- À đúng rồi, khi nãy ta cảm giác có một con gió từ trong Bách Thảo đường thổi ra, không lẽ vì thế mà kéo bọn họ đến?

- Nói chuyện ngu vừa thôi. Gió muốn thổi khi nào chả được. Giờ cũng đang thổi đó, sao bọn họ không đến nữa. Ngu si!

- Thì ta cũng chỉ nói thế thôi. Có cần nặng lời thế không chứ?

- Ta đây là muốn giúp người thông nào ra. Lần sau bớt xàm xí lại, kéo người ta cười cho.

Tên kia hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi chỗ khác, chẳng có tâm trạng để bàn luận nữa.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Đọc nhanh nhất tại MHT.VN

Sự việc gây náo loạn chúng cường giả Tẩy Cốt cảnh kia, chẳng ai ngờ được lại gây ra bởi một tên ngay cả Thiên Khai cũng chưa mở ra được. Giờ hấn ở bên trong Bách Thảo đường, người đầy mồ hôi, gương mặt thì nhợt nhạt thiếu sức sống.

Hơi thở gấp gáp, tựa hồ mới trải qua một trận khổ chiến vậy. Mãi một lúc sau, Ti Mệnh mới bò được dậy, ngồi tựa vào vách tường, hồn hển thì thảo:

- Suýt chút nữa thì toi cái mạng nhỏ này rồi. Lần sau không dám mạo hiểm như thế nữa.

Nhớ lại cảnh tượng lúc đó, Ti Mệnh vẫn cảm thấy sồn gai óc.

Khi ấy, vẫn như bình thường, Ti Mệnh tập trung thổ nạp, hấp thụ thiên địa linh khí xung quanh. Linh khí như hai đầu bạch long bay vào mũi Ti Mệnh, theo động tác hít vào mà dung nhập vào cơ thể hấn.

Hít một hơi rất sâu, rồi thở ra một ngụm trọc khí. So với trước đây, Ti Mệnh cảm giác lượng thiên địa linh khí lưu lại trong cơ thể rất nhiều. Vậy nên trong đầu hấn xuất hiện một suy nghĩ, nếu như một lần thổ nạp một lượng lớn thiên địa linh khí, như vậy thiên địa linh khí trong cơ thể sẽ lưu lại rất nhiều, sức mạnh của hấn ra tăng lên.

Nghĩ là làm, Ti Mệnh lập tức há miệng ra hít vào một lúc rất nhiều thiên địa linh khí làm cho bụng của hấn trương ra. Không nghĩ đến thiên địa linh khí sau khi vận hành thì lại không cách nào thoát ra hết được.

Thế là một cảnh tượng kinh khủng diễn ra. Lỗ chân lông trên khắp cơ thể Ti Mệnh bị ép buộc mở ra để cho thiên địa linh khí thoát ra ngoài. Bởi vì mức độ quá nhiều cùng như lúc bài xuất khỏi cơ thể quá mạnh mẽ, suy chút nữa đã làm cho cơ thể Ti Mệnh nổ tan xác.

Cũng may là đã vượt qua, nếu không có lẽ lúc này hấn đã đi gặp diêm vương rồi.

Nhặt được lại cái mạng, nhưng hậu quả phải trả là toàn bộ linh khí trước đây đều đã bị tán đi hết, không còn sót lại dù chỉ là một tia.

Ti Mệnh cười khổ một tiếng. Hấn cũng chẳng tiếc nuôi gì lắm, còn mạng là còn tu luyện được, cùng lắm là bỏ ra chút ít thời gian mà thôi. Lại nói, nhờ lần này mà hấn có được một bài học, sau này tuyệt đối không được quá tham lam. Nếu không hậu quả gặp phải có thể chính là cái mạng của chính mình.

Sau khi nghỉ ngơi xong, Ti Mệnh lại tiếp tục theo phương pháp cũ tu luyện. Sau một thời gian lần mò và vận hành phương pháp này, Ti Mệnh đúc kết ra được không ít kinh nghiệm.

Tuy nói luận về thân thể, Ti Mệnh không thể nào so sánh được với những đệ tử tu luyện theo phương pháp thông thường. Nhưng lực lượng linh khí trong cơ thể thì tuyệt đối nhiều hơn những đệ tử kia.

Thậm chí Ti Mệnh còn phát hiện, lúc bản thân có chút thành tựu, hấn còn có thể khu động được một số vật dụng nữa. Lại nói, nhưng vật dụng này thường phải được tạo thành bởi những vật chất đặc biệt. Còn như sách vở, bàn ghế bình thường thì dù có cố gắng cách mấy thì Ti Mệnh chẳng thể nào lay động được dù chỉ một chút.

Nhưng chỉ chừng ấy bao nhiêu đó cũng đủ để khiến cho Ti Mệnh có hứng thú rồi. Ít ra hấn đã tìm được cách khiến bản thân biến mạnh, không còn vô dụng như trước nữa.

Nói về vấn đề thể chất yếu kém, theo như những gì tìm hiểu trong tài liệu Bách Thảo đường này, có một vài loại tài dược đặc biệt giúp cho cơ thể con người cải thiện được thể chất, không chỉ giúp cường tráng mà còn cứng cáp, mạnh mẽ.

Vậy nên vấn đề cơ thể Ti Mệnh tạm thời đặt sang một bên, sau này có cơ hội thì ra bên ngoài lịch lãm một thời gian. Còn hiện tại thì Ti Mệnh tiếp tục tu luyện theo phương pháp mà bản thân ngộ ra từ Đạo Thân điển, thiết nghĩ nếu như A Công và người trong bộ lạc biết được chuyện này nhất định sẽ rất bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Kha Thiên Lạc gặp nguy

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 31: Kha Thiên Lạc gặp nguy

Tại Đại Đấu Trường, sau khi đám cường giả Tẩy Cốt cảnh trở về, nhìn gương mặt người nào người nấy tràn ngập sự khó hiểu. Không muốn để cho mọi người đợi lâu, thượng man Mạn Hạ vừa tới nơi lập tức hạ lệnh cho tiếp tục.

Còn về sự việc kia thì không một ai nhắc đến cả, dù nghi hoặc, nhưng chẳng có người nào mở miệng hỏi thăm cả. Có chăng cũng chỉ là xì xào bàn tán mà thôi.

Những cường giả Tẩy Cốt cảnh khác đối việc này cũng chỉ mắt nhắm mắt mở, xem như không thấy gì. Còn thượng man Mạnh Hạ, ông ta trong lòng có suy đoán, thế nên đã bí mật cho người chạy đến Bách Thảo đường để điều tra một phen, để xem ý nghĩ của mình có đúng hay không.

Cũng chẳng biết vô tình hay hữu ý, thượng man Mạnh Hạ đảo mắt nhìn A Công. Chỉ thấy A Công vẫn giống như trước, nhắm mắt dưỡng thần, đối với những chuyện khác dường như không chút để tâm.

Lúc vừa rồi biến cố xảy ra, ông ta để ý A Công không đi theo cùng với mọi người. Vậy nên đối với suy nghĩ của mình, thượng man Mạnh Hạ phần nào nắm chắc hơn.

Ở cách đó không xa, bà lão tóc bạc tên Anh Dạ cũng nhìn A Công với ánh mắt tràn đầy sự nghi vấn. Nhớ lại khi đó, A Công đã nói với bà rằng, dù có đến đó cũng chẳng nhận được kết quả gì.

Quả thực đúng như những gì A Công nói, đến nơi thì cổ thiên địa nguyên khí ấy biến mất không chút dấu vết, hết như một bóng ma lướt qua, cảm nhận được nhưng không cách nào tìm thấy chân tướng.

Trong lòng bà đột nhiên lóe lên một tia kinh nghi, “Chẳng lẽ Dịch Ân đã đoán trước được?” Bà thì thảo tự nói. Lòng bàn tay siết chặt, rồi lại ngẩn đầu nhìn A Công, tựa hồ đặt một quyết tâm nào đó.

Bên dưới Đại Đầu Trường, trưởng lão họ Cảnh lại tiếp tục bắt đầu đại thử. Trận chiến thứ hai này, trong số hai người, có một người mà Kha Thiên Lạc quen biết.

Nói người quen thì cũng chẳng phải, trắng ra là tình cờ gặp mặt một lần mà thôi. Nhưng lần gặp đó lại khiến cho người ta nhớ mãi không quên.

Đó chính là cô gái thuộc Lạc Vân bộ lạc.

Khi đó, Kha Thiên Lạc vừa mới đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy thì cô ta bất ngờ xuất hiện. Đương lúc trần trường không một mảnh vải che thân, không khí thì mờ mờ mịt mịt, bất ngờ bị một cô gái nhìn thấy tất cả, một gã thanh niên mới lớn chưa biết mùi con gái như Kha Thiên Lạc lập tức đỏ mặt xấu hổ. Hạn lúc đó sao không có một cái lỗ để hất chui xuống.

Bây giờ lại nhìn thấy cô ta, Kha Thiên Lạc khóe môi giật giật, gương mặt anh tuấn trở nên khó coi.

Tang Tương nhìn biểu cảm kỳ lạ của Kha Thiên Lạc, nghiêng đầu hỏi:

- Ngươi làm sao thế?

Đang miên man suy nghĩ thì bị Tang Tương vỗ một cái khiến cho hân giật nảy mình.

- Hà... hà, cái gì?

Hắn quay đầu nhìn sang thì thấy gương Tang Tương đang nhìn mình, trong đôi mắt trong xanh kia lóe lên một tia âm hiểm, lại phối hợp với nụ cười ranh mãnh, tự nhiên có một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng, một cảm giác không ổn chút nào xuất hiện.

Chỉ nghe giọng nói Tang Tương vang lên, thanh âm trong trẻo như âm thanh của tự nhiên, nhưng Kha Thiên Lạc nghe thấy lại cảm giác như giọng nói của ác quỷ vậy:

- Ngươi và cô gái tên Anh Nhu kia có gian tình đúng không?

- Cái gì mà gian với chả tình ở đây. Nhà đầu nhà ngươi suy nghĩ lung tung gì đó, ta và cô ta căn bản chưa từng gặp mặt lần nào.

Kha Thiên Lạc lập tức lắc đầu phủ nhận.

Dù vậy, Tang Tương càng nghe càng cảm thấy có cái gì đó bất thường. Ít nhất mới cái biểu cảm như mèo bị giẫm phải đuôi thế này, chắc chắn suy đoán của mình đã đi đúng hướng.

Tang Tương bỗng áp sát người hắn, gương mặt chỉ cách Kha Thiên Lạc chỉ vài gang tay. Gương mặt xinh đẹp như tràn đầy sự ranh mãnh tinh nghịch in sâu vào đôi mắt Kha Thiên Lạc.

Hắn có thể cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của nàng, có thể ngửi thấy được hương thơm dịu êm như làn hoa cỏ từ cơ thể nàng, bất giác gương mặt của hắn đỏ lên, trên trán thì túa ra từng giọt mồ hôi.

Tuy nói cả hai đã quen biết nhau từ nhỏ, nhưng chưa bao giờ hắn và nàng lại tiếp xúc gần đến thế này.

Hơi thở của Kha Thiên Lạc bỗng chốc dồn dập, tim đập thình thịch như tiếng trống, thiếu điều có thể phá lồng ngực mà bay ra bên ngoài.

Mà Tang Tương chẳng để ý đến biểu cảm của hắn, chỉ quan tâm đến mục đích của mình. Nàng thanh âm mị hoặc, tiếp tục dò xét:

- Giờ ta mới đề ý, lúc ứng chiến với Hoàng Khương, ngươi chỉ mặc đúng một chiếc quần da rách nát. Không lẽ trước khi gặp Hoàng Khương, ngươi và

nàng ta đã...

Nàng đang định nói tiếp thì bất ngờ Kha Thiên Lạc hơi thờ trở nên gấp gáp, tròng mắt như muốn rớt ra ngoài:

- Ngực... ngực của người nhỏ quá!

Vừa mới nói hết câu, bỗng một tiếng *bốp* kêu lên thật to, cùng với đó là tiếng la thảm thiết.

Thiếu nữ Anh Nhu và đối thủ của mình đang ở trên lôi đài bị tiếng hét thất thanh đó làm cho gián đoạn, cả hai đồng thời nhìn về hướng âm thanh đó vang lên.

Mà cũng chẳng riêng gì Anh Nhu cùng đối thủ của nàng, hầu như tất cả mọi người đều nhìn về phương hướng đó.

Chỉ thấy Kha Thiên Lạc một bên gương mặt in năm dấu tay còn đỏ hồng, mắt long sông sọc, miệng sùi bọt mép, cơ thể thì chốc chốc giật giật, tựa như kẻ trúng độc sắp quy thiên vậy.

Còn ở đối diện, Tang Tương hai tay ôm lấy ngực mình, khuôn mặt thì ửng hồng, khóe mắt rung rung.

A Công vốn đang nhắm mắt dưỡng thần thì liền bị tiếng hét thảm thương của Kha Thiên Lạc làm cho tỉnh lại. A Công hướng mắt nhìn hai người bọn chúng, bất giác gương mặt già nua xuất hiện một nụ cười âm ảm, lắc đầu nói:

- Hai đứa nhỏ này...

Vừa nói vừa lắc đầu khe khẽ, thế rồi A Công lại tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ của mình.

Ngồi trên bình đài cao, Địch Vũ Hàn chứng kiến cảnh tượng này, đột nhiên bật cười:

- Ha ha, cái đại diện này thú vị nhỉ. Không những giao đấu mãn nhãn mà còn có trò vui để xem nữa.

Nghe thấy Địch Vũ Hàn nói thế, thượng man Mạnh Hạ và những người khác chỉ đành nở nụ cười khổ. Quả thực chuyện này quá bất ngờ, thân là người tổ chức đại diện, Phong Tuyết bộ lạc chẳng biết nên vui hay nên buồn.

Mọi người nhìn Tang Tương, rồi lại nhìn Kha Thiên Lạc đang từ từ bò dậy kia. Một cỗ không khí thật bất thường bao trùm cả không gian Đại Đấu Trường này.

Kha Thiên Lạc đột nhiên cảm thấy có muôn vạn ám khí vô hình đang công kích vào mình. “Cảm giác này... có gì đó không ổn!”

Chỉ trong giây lát, y phục của hắn ướt đầm mồ hôi lạnh. Hắn len lén liếc mắt nhìn Đại Đấu Trường im ắng xung quanh, rồi lại nhìn Tang Tương đang ôm ngực kia.

“Đừng, đừng làm vậy...”

Hắn thì âm thầm cầu mong, còn mọi người đang chứng kiến thì đang chờ đợi, chờ đợi một câu nói. Và quả nhiên, điều gì đến cũng đã đến. Một tiếng hét kinh tai nhức óc vang toáng lên:

- TÊN BIẾN THÁI!

Gần như ngay lập tức, trên khán đài, vô số khán giả đang ngồi ở đây, ai cảm thấy gì trên tay thì đều... ném nó xuống chỗ Kha Thiên Lạc đang ngồi thần thờ.

Giày dép có, gậy có, hộp gỗ có, dao có, búa có... đủ thứ loại vũ khí đồng loạt rơi xuống. Có một thanh niên nam tử nhanh tay kéo Tang Tương ra khỏi vùng hỗn loạn đó để tránh việc nàng bị thương. Còn lại thì cứ để cho Kha Thiên Lạc lãnh đủ.

- Cái quái gì thế, ta đã làm gì con nha đầu đó đâu chứ?

- Lão thiên, dám chơi ta. Nha đầu kia, người biết tay ta.

- Đừng ném nữa, chết người thật đấy. Oái... đồ chết bầm, tính giết người thật à?

- Ban tổ chức, hơi các vị tiền bối, sư phụ ơi, bạn bè thân hữu ơi... cứu tôi với...

Kha Thiên Lạc vò đầu bứt tóc, vừa bỏ chạy vừa sử dụng thân thủ của mình để tránh né “con mưa vũ khí” kia. Vừa trốn tránh vừa hét thất thanh cầu cứu.

- Cái thể loại đâm ô như người thì chết đi cho đỡ chật đất.

- Người từ đâu chui ra thế hả, giữa thanh thiên bạch nhật mà dám giở thủ đoạn lưu manh.

- Thấy con gái người ta hiền lành là liền giờ trò đùa bại.
- Để ta xem ngươi còn trốn được bao lâu.
- Đi chết đi, đồ cái thứ háo sắc.
-

Cả Đại Đầu Trường chỉ trong một khoảng khắc liền xông vào, hỗn loạn vô cùng. Tất cả đều cho rằng Kha Thiên Lạc đã giờ thối trên hoa ghẹo nguyệt với Tang Trương, vậy nên mặc cho hắn nói gì làm gì, chẳng có lấy một người nào quan tâm cả.

Mà dù có thì cũng chẳng dám đứng ra bảo vệ cho hắn. Ti như Đồng Trường, chứng kiến đệ tử tâm đắc của mình bị người người công kích vũ bão như vậy, y chỉ đành nhắm mắt làm ngơ mà thôi. Giờ mà lộ cái đầu ra, khẳng định bị người ta nói thầy nào trò này cho xem. Vậy nên tốt nhất an binh bất động cho yên ấm nhà cửa.

Bỗng một luồng sát khí mạnh mẽ bộc phát, cùng với đó là một tiếng gầm kinh thiên động địa, trong tiếng gầm ẩn chứa uy lực mạnh mẽ, một cơn gió thổi lan tràn ra xung quanh.

- Tất cả im lặng.Ồ ào như vậy còn ra thể thống gì nữa?

Người vừa rống lên tức giận dĩ nhiên chính là ông lão họ Cảnh. Khoảng khắc ông ta vừa bạo phát lực lượng, sát ý quá dồi dào, ngay lập tức làm cho Đại Đầu Trường trở nên im ắng như chốn không người.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Ta tên Cổ Thái

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 32: Ta tên Cổ Thái

Ông lão họ Cảnh quét mắt nhìn, ánh mắt sắc lẹm, ẩn chứa uy thế kinh người, nhìn đến đâu là kín người ta khiếp hãi đến đó. Rồi sau, ông ta nhìn hai người trên lời đài, chính là Anh Nhu và đối thủ của cô ta, giọng nói như âm thanh búa gỗ:

- Hai người các ngươi có muốn tiếp tục hay bị xử thua?

Nghe ông lão họ Cảnh uy hiếp, cả hai người lập tức chấn kinh, lập tức ôm quyền cung kính, đồng thanh nói:

- Bẩm tiền bối, ta sẽ tiếp tục ngay đây.

Ông lão họ Cảnh thấy vậy hừ lạnh một cái, sau đó ả ả còn liếc nhìn Kha Thiên Lạc một cái khiến cho hắn lạnh cả người. Kế tiếp, ông ta trở về vị trí của mình, để cho hai người bọn họ tiếp tục.

Cô gái Anh Nhu trước khi tiếp tục trận chiến của mình thì nhìn Kha Thiên Lạc, trong ánh mắt lộ ra một tia khinh miệt: “Quả nhiên hắn là tên biến thái.”

Đúng lúc đó, Kha Thiên Lạc cũng vô ý nhìn lên lời đài nên ngay lập tức nhìn ra được ý tứ của cô ta. Hắn cũng chỉ đành cười khổ ngậm bồ hòn mà thôi.

Lúc này đây, hắn chỉ ước gì trận chiến của mình có thể đến thật nhanh, để cho mình tìm được chỗ trú ẩn.

Lại nói, từ sau khi sự biến đó diễn ra, Kha Thiên Lạc dường như bị những dị sĩ đồng lứa khác xa lánh. Bọn họ thì đứng thành một nhóm lớn, vừa quan sát các trận chiến trên lời đài, vừa bàn luận trao đổi kiến thức với nhau. Còn Kha Thiên Lạc thì riêng lẻ đứng một mình, chả biết nói chuyện với ai, cũng chẳng có việc gì để làm, quả thực hết sức buồn chán.

Dĩ nhiên một kẻ khác cũng thích ở một mình, đó chính là Hầu Quân Lâu. Hắn sau khi chấm dứt nhanh gọn trận chiến của mình thì nhắm mắt tĩnh tọa, không còn quan tâm đến các trận chiến khác. Có lẽ trong mắt hắn, vòng loại này, thậm chí là vòng loại thứ hai đều không có sức hấp dẫn gì cả.

Một kẻ khác, là kẻ đang ủ mưu giết chết Kha Thiên Lạc – Hoàng Khương.

Hắn ánh mắt bất thiện, độc ác liếc nhìn Kha Thiên Lạc, trên khóe miệng nở nụ cười lạnh.

Bởi vì các trong mỗi trận chiến, sự chênh lệch giữa các dị sĩ không quá nhiều, đại đa số bọn họ đều có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ năm và tầng thứ sáu, chỉ trừ một vài người là có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ, thế nên thời gian khá dài để có thể tìm ra được người chiến thắng.

Trận đấu thứ năm, Hoàng Khương là một trong số ít người có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, mà đối thủ của hắn chỉ có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ năm.

Thế nên trận chiến này chỉ sau một khắc liền có kết quả. Hoàng Khương chiến thắng, giành quyền vào vòng tiếp theo.

Trước khi bước xuống lôi đài, Hoàng Khương đôi mắt đầy khiêu khích nhìn chăm chăm Kha Thiên Lạc.

- Vẫn còn cay cú vụ đó à, hắc hắc.

Đứng hiên ngang tại Đại Đấu Trường, Kha Thiên Lạc hai tay khoanh lại, trên người ẩn hiện khí thế đỉnh thiên lập địa, tràn đầy vẻ tự tin đáp trả lại sự khiêu khích kia.

Thái độ ấy làm cho Hoàng Khương trong lòng trầm xuống.

Ngón tay chỉ thẳng mặt Kha Thiên Lạc, ngoan độc nói:

- Phế vật, hãy cầu trời đừng để gặp ta ở vòng sau. Nếu không ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết.

Kha Thiên Lạc cười khẩy, giờ ngón giữa lên đối đáp:

- Khiến ta sợ quá cơ. Để xem đến khi đó, thiên tài nhà ngươi sẽ làm gì được tên phế vật này. Mà nhớ cẩn thận, kéo lại bị phế vật đây đoạt mất mạng khi nhé. Ha ha ha...

Kha Thiên Lạc cười lớn, cứ như hoàn toàn không đặt Hoàng Khương vào trong mắt.

Hoàng Khương tuy tức giận, nhưng sau đó nội tâm liền lạnh lẽo: “Cứ cười đi rồi sau này khóc cho sướng nhé thằng khốn!”

Chẳng muốn tiếp tục đấu khẩu với Kha Thiên Lạc nữa, Hoàng Khương hừ lạnh một tiếng, xoay lưng rời khỏi lôi đài.

Nhìn bóng lưng Hoàng Khương, Kha Thiên Lạc gương mặt đã biến mất sự khoái lạc, thay vào đó là một vẻ nghiêm túc hiếm có.

Dù sao Hoàng Khương đã đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, còn được Mộ Lan bộ lạc chú trọng bồi dưỡng, tuy nói Kha Thiên Lạc không e ngại gì lắm, nhưng cảnh giác thì vẫn phải có.

Chỉ ít, khi trước hắn đã khiến cho Hoàng Khương cùng Mộ Lan bộ lạc mất mặt trước đồng đạo các bộ lạc khác, mà khi dùng thái độ khiêu chiến mình, Hoàng Khương cực kỳ tự tin, giống như nắm chắc có thể hành hắn trước mặt tất cả những người ở đây.

Thế nên trong lòng Kha Thiên Lạc lập tức sinh ra một tia kinh nghi. Lòng bàn tay của hắn siết chặt lại, có thể nghe thấy được tiếng kêu của các khớp xương vang lên, có lẽ trong lòng hắn đã thầm hạ quyết tâm.

Một lúc sau, trận thứ năm tiếp tục được bắt đầu.

Có thể nói, trận đấu này khá đặc biệt, bởi có một người không phải đến từ bộ lạc chư hầu của Phong Tuyết bộ lạc. Mà kẻ này là một kẻ lai vãng, đến từ một khu vực khác nằm ngoài phạm vi thống trị của Phong Tuyết bộ lạc.

Các đại thủ, những kẻ lai vãng nếu chứng minh được thân phận trong sạch, không phải đến từ bộ lạc đối thủ của Phong Tuyết bộ lạc, cũng không đến từ đối thủ của bộ lạc thống trị Phong Tuyết bộ lạc thì hoàn toàn được chấp nhận.

Những dị sĩ lai vãng này khá ít khi xuất hiện trong các đại thủ, mỗi lần xuất hiện đều ít nhiều khiến người ta xôn xao bàn tán.

Ông lão họ Cảnh nói lớn:

- Trận tiếp theo, lai vãng dị sĩ Cổ Thái đối đầu với Côn Bảo bộ lạc Phó Điện. Mời cả hai tiến lên lôi đài.

Nghe đến bốn chữ “lai vãng dị sĩ”, ngay lập tức khiến cho người ta nảy sinh hứng thú.

Phó Điện của Côn Bảo bộ lạc bước lên trước. Kẻ này trong đồng trang lứa cũng khá nổi danh, xếp hạng khảo thí tại Thường Sơn, Phó Điện xếp hạng mười một, vậy nên trong số những người ở đây cũng khá gây chú ý. Mà Phó Điện này tu vi là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu đã đến đỉnh phong, một thời gian nữa nhất định sẽ đột phá Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy.

Phó Điện diện mạo khá anh tuấn, trên miệng lúc nào cũng treo một nụ cười. Bước lên lôi đài một cách thong dong, hai tay đặt sau lưng, gương mặt đón ánh nắng mặt trời, quả thực chói lóa khiến người ta khó quên.

Nhưng ngay lập tức bộ dạng anh tuấn ngời ngời ấy bị một câu nói phá vỡ ngay.

- Trảm thái cổ, phá thiên hoang. Xin tự giới thiệu, ta tên Cổ Thái.

Một bóng người từ trong mây chực dĩ sĩ đang đứng tụ hợp bỗng nhún chân, bay thẳng lên lôi đài. Nói mạnh mẽ, thanh âm hùng hồn và tự tin, xuất hiện một cách nổi bật, chói lóa nhất trong số tất cả mọi người, thậm chí có thể nói, đây là lần đầu tiên có một người sáng lấp lánh như vậy.

Tuy nhiên, khi hắn hiện diện trên lôi đài thì có gì đó không đúng cho lắm.

Người tên Cổ Thái này, nhìn cách ăn mặc, y phục thì chấp vá lung tung, còn thua cả một tên khất cái, đúng là bản đến không thể bản hơn.

Mái tóc cột đuôi ngựa, gương mặt cũng khá sáng láng, tuy nhiên trong đôi mắt ẩn chứa một tia gian xảo. Da mặt ngăm đen, mi mắt có một vết sẹo nhỏ đặc biệt. Kẻ này thoạt trông rất phong trần, có vẻ như là một kẻ bôn ba đã một thời gian.

Tuy nhiên người khác có thể nhận ra được, Cổ Thái tuổi còn khá trẻ, chỉ mới mười bảy mười tám mà lại có khí chất phong trần thế kia, chẳng biết làm thế nào mà hắn có thể sống đến tận bây giờ.

Lại nói, tu vi của Cổ Thái không tệ - Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu. Thiên phú tên này có lẽ không tồi chút nào.

Vừa xuất hiện liền cướp hết ánh hào quang từ tay Phó Điện, một tia khó chịu lập tức lộ ra.

Nhưng Phó Điện vẫn cố làm ra vẻ hào hoa tao nhã, nhẹ nhàng hất tóc về phía sau, mỉm cười nói:

- Tại hạ Phó Điện, mong huynh đài chỉ giáo.

Tuy nhiên, Cổ Thái dường như không để tâm lắm đến trận chiến. Chỉ thấy Cổ Thái ho khan một tiếng, sau đó nhìn lên khán đài xung quanh, nói lớn:

- Chư vị bằng hữu, thú thực với các vị, Cổ Thái ta đến đây tham dự khảo thí chỉ là phụ, mục đích chính là...

Vừa nói, trên tay Cổ Thái vừa xuất hiện một số món đồ. Hắn cảm giọng lên cao, tiếp tục nói:

- Ở đây tại hạ có một số món đồ, đối với tu vi của các vị bằng hữu cực kỳ hữu ích. Tỉ như Thông Mạch Dịch này có thể giúp cho dĩ sĩ từ Dẫn Huyết cảnh tầng năm trở xuống có thể đột phá tu vi. Còn nếu không thể đột phá thì sẽ khiến cho tu vi cùng cố, làm tiền cơ để đột phá tầng tiếp theo. Số lượng Thông Mạch Dịch có hạn, giờ chỉ còn lại ba bình. Giá mỗi bình là ba mươi hoang tệ, nhanh chóng liên hệ kéo hết.

- Còn có Hồng Ưng thảo, giúp cho dĩ sĩ tăng cường lực lượng cơ thể, chỉ còn lại đúng một gốc.

- Phá Kim chỉ của Tuyên Vũ môn, cực kỳ nổi danh, luyện đến cực hạn liền có thể phá được kim thạch dễ dàng.

-

Cổ Thái trên lôi đài miệng nói không ngớt, nước bọt văng tung tóe. Hắn trên tay cầm đồ, miệng thì chào hàng với cái giá không thể nào đẹp hơn. Thiếu điều người ta còn tưởng tượng, bất cứ thứ gì lọt vào tay Cổ Thái này đều trở thành vật có giá trị vậy.

Còn Phó Điện kia, căn bản đã bị người ta vớt sang một bên rồi. Sự chú ý đều dồn về phía Cổ Thái cả. Quả thực, từ cổ chí kim, duy có Cổ Thái dám làm như vậy trên lôi đài trang trọng.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Thân thủ quỷ dị

Quyển 1: Tỉ Mệnh

Chương 33: Thân thủ quỷ dị

Nhìn Cổ Thái miệng lưỡi giòn tan đứng rao hàng trên lôi đài, Kha Thiên Lạc cười mỉa, tự nhủ: “Tên này còn chơi trội hơn cả mình nữa?”

Phó Điện gương mặt trở nên âm trầm, đôi mắt đầy sát khí nhìn trừng trừng Cổ Thái đang đứng rao hàng kia.

“Coi ta như kẻ vô hình, đã vậy đừng trách ta độc ác.” Phó Điện suy nghĩ lạnh lùng, chỉ thấy hai tay hắn xuất hiện hai thanh chủy thủ dài nửa cánh tay.

Hai thanh chủy thủ này một đen một trắng, toát ra khí tức lạnh lẽo. Thân thủ Phó Điện cực nhanh, nhún người một cái đã tiếp cận Cổ Thái, song thủ cầm đôi chủy thủ, nhắm vào cánh tay Cổ Thái, tựa hồ muốn phế đi.

Một cổ âm thanh xé gió lạnh lùng rít lên, đâm xuyên qua cánh tay Cổ Thái. Phó Điện cười lạnh, nhưng ngay sau đó lập tức biến sắc.

Vốn tướng mình đã đắc thủ rồi, chỉ là một giây sau liền phát hiện, thứ mình đâm thủng chỉ là một đạo tàn ảnh mà thôi.

Từ phía sau, giọng nói tràn ngập tiểu ý vang lên:

- Bằng hữu, chơi gì kỳ vậy, may mà Cổ ta phúc lớn mạng lớn, không thì mất cái mạng nhỏ này rồi.

Phó Điền rung mình, lập tức vận lực nhanh chóng tiến ra xa, sau đó xoay người nhìn lại. Chỉ thấy Cổ Thái đứng cách hắn không xa, hai bên cánh tay áo bị gọt một đường rất ngon, nhưng nghiêm nhiên không hề có chút thương thế nào.

“Rõ ràng mình đã đánh trúng rồi mà? Sao lại có thể như vậy được?”

Trong khoảng khắc, Phó Điền cảm giác mình đã đâm chính xác vào hai cánh tay của Cổ Thái, nhưng trước mắt đối phương lại không hề bị thương dù chỉ một chút, không khỏi làm cho hắn ta khiếp hãi.

Lại nói, sở trường của Phó Điền là tốc độ, thân thủ cực nhanh, xuất thủ trong lúc đối phương lộ sơ hở, có thể nói là điều kiện thiên thời địa lợi đều ủng hộ cho hắn. Nhưng rốt cuộc vẫn thất bại.

Đứng dưới lồi đài, mọi người nhìn thấy Phó Điền bất ngờ xuất thủ, thậm chí còn không kịp nhắc nhở Cổ Thái. Ấy vậy mà hắn vẫn có thể thoát khỏi, thật đúng là kinh khủng.

Lúc này đây, tuyệt đại thiên tài Hắc Quân Lâu cũng đã mở mắt ra, hình ảnh Cổ Thái in lên đôi mắt sáng ngời của y.

“Thân thủ thật quý dị. Tên này rốt cuộc là quái vật phương nào đây?”

Gương mặt Hắc Quân Lâu trầm ngâm, bởi vì bất chợt hắn phát hiện, đại thử lần này có lẽ khó mà nói trước được việc gì.

Một tiểu bộ lạc nhỏ như U Đô bộ lạc xuất hiện đến hai thiên tài, một trong số đó khiến cho hắn rất dễ tâm.

Hoàng Khương của Mộ Lan bộ lạc thì như một con rắn độc, chỉ chờ cơ hội đối phương sơ hở để hạ thủ diệt trừ. Đối với Hoàng Khương, dù không đặt nặng hắn ta, thế nhưng Hắc Quân Lâu chưa lúc nào ngưng phòng bị cả.

Bây giờ lại xuất hiện thêm một dị sĩ lai vãng tên Cổ Thái với thân thủ quý dị này nữa, bỗng trên khóe miệng Hắc Quân Lâu xuất hiện một nụ cười thích thú.

Còn Kha Thiên Lạc, cũng giống như Hắc Quân Lâu, cả hai người đều có vị trí xem trận đấu rất đẹp mắt. Ấy vậy mà dù có cả khi tập trung nhìn, hắn cũng không cách nào nhìn thấu được cái cách Cổ Thái đã tránh né như thế nào.

Cổ Thái đứng trên lồi đài, trái ngược lại với thân thủ như quý mị vừa rồi, trên trán hắn mồ hôi túa ra, gương mặt hơi tái nhợt. Bộ dạng trông như kẻ cực kỳ sợ chết.

Hắn vút vút ngực mình, rồi nói tiếp:

- Lần sau có ra tay thì báo trước một tiếng nhé. Cổ ta tuổi còn trẻ, chưa muốn chết đâu. À mà... bằng hữu tên gì vậy?

Đôi mắt lộ biểu cảm không biết gì cả của Cổ Thái nhìn chằm chằm Phó Điền.

Phó Điền hừ lạnh một tiếng:

- Ta là Phó Điền. Hãy nhớ kỹ cái tên này.

Tuy không hiểu nổi vì sao Cổ Thái có thể tránh né được, nhưng mà vốn đang một bụng nộ hỏa, Phó Điền nói xong lại lập tức xuất thủ. Lần này tốc độ còn nhanh hơn so với mới nãy.

Hai thanh chủy thủ trắng đen trong tay Phó Điền biến hóa vô cùng linh diệu, cứ như hai con tiểu xà vậy, thoát ẩn thoát hiện, làm cho người ta khó mà đề phòng.

Lại một âm thanh xé rách nữa vang lên, dù rất nhỏ những người ta vẫn có thể nghe thấy được.

“Lần này ngươi tránh nữa đi. Hà...”

Chưa kịp vui mừng, Phó Điền lại như trước, nhận ra rằng mình chỉ chạm vào được cái vạt áo mà thôi. Bằng chứng là không trung lưu lại hai mảnh vải thô nhỏ đang chậm rãi rơi xuống mặt đất.

Xoay mặt lại nhìn, chỉ thấy Cổ Thái đứng cách mình tầm hai mươi thước, đứng bằng khoảng cách lần đầu tiên hắn xuất thủ.

“Rốt cuộc là chuyện gì thế này?”

Một lần tránh được có thể tính là may mắn, nhưng hai lần thì lại là một chuyện khác.

- Đã bảo có xuất thủ thì nói trước một tiếng. Hại ta... ớ...

Cổ Thái chưa kịp nói hết câu thì cảm nhận được một luồng sát khí mãnh liệt nhắm đến, khiến cho hắn cảm thấy tính mạng của mình bị uy hiếp.

Bỗng khi ấy, trên bàn tay hắn xuất hiện một khối thạch trong suốt nhỏ bằng đầu ngón tay, rồi bóp nát một cái.

Một đường kiếm rạch ngang qua, nghe mà lạnh cả sống lưng. Phó Điền lộ ra thân hình, và dĩ nhiên một lần nữa, hắn đã thất thủ trước Cổ Thái.

“Đáng ghét. Rõ ràng là đã đánh trúng, rốt cuộc lại thành ra thất bại. Thế là thế nào?”

Không nhận được, Phó Điền tức giận chửi thề một câu.

Mà trông bộ dạng của hắn, hô hấp loạn nhịp, thở phì phò như trâu cày, mồ hôi mồ kê đầy người, trông sắc mặt có chút nhợt nhạt.

Đây chính là biểu hiện của việc dùng quá nhiều sức lực.

Phó Điền chỉ cảm thấy cơ thể mình nặng trĩu, toàn thân đau nhức, bây giờ chỉ động đậy một chút là liên rùng mình rồi.

Tính tới tận bây giờ, Phó Điền đã chín lần tiến hành công kích Cổ Thái với tốc độ cao như vậy.

Với tu vi của Phó Điền hiện tại, chỉ có thể sử dụng bảy lần mà thôi. Đó là con số cực hạn, nhưng bây giờ hắn sử dụng đến chín lần, đủ biết cơ thể hắn mệt mỏi đến mức nào.

- Phó người thật quá đáng, ta đã cố nhịn mà người vẫn làm tới. Đã vậy thì hãy xem đây, Đại Địa Thần Chương Phá Vỡ Càn Khôn Diệt Trừ Ác Nhân Tàn Bạo Thần Quyết.

Cổ Thái tỏ vẻ giận dữ, hét lớn một tiếng, tựa hồ như nãy giờ bị uất ức dữ lắm.

Tay hắn nắm lại thành quyền, rồi sau đó chạy lạch bạch tới, tốc độ có thể nói là như “rùa bò”. Vừa chạy vừa la ó lung tung, làm ra khí thế thiên quân vạn mã uy hiếp đối phương.

Phó Điền cười lạnh, thầm nhủ với cái tốc độ như rùa bò ấy mà đòi đánh trúng hắn, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Với thân thủ của bản thân, Phó Điền tự tin dù nhắm mắt cũng có thể tránh được công kích phạm tục này. Nhưng hắn vừa khẽ động một cái thì như bị một luồng điện xâm nhập cơ thể, con đau nhức truyền vào não hải.

“Cơ thể ta...”

Phó Điền đã quên mất mình đã hoàn toàn kiệt sức sau những lần liên hoàn công kích vừa rồi. Bây giờ phát hiện ra thì đã quá muộn. Nắm đấm của Cổ Thái đã hiện hữu ngay trước mặt, và dùng một phát, tiếng hét thảm vang lên, thân thể Phó Điền như đứt dây, rơi ra khỏi lõi đài.

Đầu óc trở nên choáng váng, khoảng khắc cuối cùng Phó Điền nhìn thấy chính là gương mặt gian xảo cùng nụ cười ranh ma, nó in sâu vào trong đầu óc hắn.

Nội thương ngoại thương kết hợp, cuối cùng không chịu nổi, Phó Điền trực tiếp ngất đi.

Đứng trên lõi đài, Cổ Thái hai tay chống ngang không, gương mặt tươi rói, tựa hồ chính hắn là một đại anh hùng trừ gian diệt bạo vậy.

- Này thì nhanh, đừng phải Cổ ta, dù nhanh như thỏ thì cũng biến thành rùa bò mà thôi. Ha ha ha...

Hắn cười lớn khoái chí, rồi sau đó nhìn quanh, nói tiếp:

- Các vị thấy ta lợi hại không. Toàn bộ đều là nhờ những thứ trước đó ta giới thiệu. Quý vị nào...

Đang nói duyên duyên, đang định tiếp tục lấy thêm vài thứ đồ ra nữa thì viễn cảnh đã từng xảy ra một lần nay lại tái hiện. Đó chính là một cơn mưa giày dộp từ trên khán đài bay xuống. Kèm theo đó là những tiếng chửi bới.

- Tên bỉ ổi vô sỉ.

- Biến đi, đâu ra loại vô sỉ như người có thể tồn tại được hả?

- Lần đầu tiên trong đời ta thấy có tên chơi bản đến vậy.

- Đề nghị trọng tài đuổi cổ hắn.

- Đồ chơi bản, đồ...

Cổ Thái cả kinh, gương mặt hoảng hốt, biểu cảm loại này so với Kha Thiên Lạc thì mạnh mẽ hơn gấp bội. Hắn lập tức chạy nấp sau lưng trọng tài, vừa la

hết:

- Cứu mạng, bọn họ muốn ám sát ta. Ta là người lương thiện mà, sao lại đối xử như vậy.

Ông lão họ Cảnh tuy tức giận, thậm chí trong đầu sinh ra sát niệm, chỉ muốn một chưởng chụp chết tên vô sỉ này. Nhưng thân mang trọng trách, ông ta chỉ đành nuốt giận mà thôi.

- Làm càn.

Quát lớn một tiếng, kèm theo uy áp cực đại, ông lão họ Cảnh vận lực, ngay lập tức những món đồ đã và đang rơi bị thổi bay. Một trận cuồng phong thổi lan ra xung quanh, khiến cho ai nấy đều tái xanh mặt mày.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Phương pháp tu luyện mới

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 34: Phương pháp tu luyện mới

Địch Vũ Hàn trên khán đài cao bỗng bật người nhìn về phía trước, gương mặt anh tuấn xuất hiện nét kinh ngạc, ánh mắt nhìn chăm chăm Cổ Thái đang ẩn nấp sau lưng ông lão họ Cảnh kia. Thái độ kỳ quặc của y khiến mọi người kinh ngạc.

- Loại thân thủ này là...

Hàng chân này Địch Vũ Hàn nhíu lại, lộ ra vẻ dăm chiêu.

Thượng man Mạnh Hạ hiểu kỳ, liền hướng Địch Vũ Hàn hỏi thăm:

- Địch đại nhân, có gì không ổn sao?

Nghe giọng nói của thượng man Mạnh Hạ khiến cho Địch Vũ Hàn như bừng tỉnh trở lại. Chỉ thấy y liếc nhìn thượng man Mạnh Hạ, thái độ như từ chối cho ý kiến. Sau đó y quay sang người đàn ông ngồi cạnh mình, truyền âm nói:

- Mau điều tra tư liệu về kẻ tên Cổ Thái cho ta.

Tên trung niên đại hán kia cung kính gật đầu, sau đó đứng dậy bắt đầu thực hiện mệnh lệnh. Là người lịch duyệt, thế nên chớp mắt thượng man Mạnh Hạ đã nhận ra ý tứ của Địch Vũ Hàn. Tuy nhiên, ông ta vẫn làm ra bộ dạng thờ ơ, tựa hồ như không nhìn thấy vậy.

Chỉ là trong lòng đã bắt đầu âm thầm lưu ý Cổ Thái.

Cổ Thái sau khi được ông lão họ Cảnh tuyên bố đã chiến thắng. Để tránh cho kẻ này tiếp tục bày trò, thế nên trọng tài lập tức cảnh cáo hắn, nói rằng nếu như tiếp tục làm náo loạn trên lôi đài thì sẽ bị tước quyền thi đấu, thậm chí có thể sẽ bị Phong Tuyết bộ lạc trừng phạt.

Cổ Thái gương mặt lộ vẻ sợ hãi, miệng nịnh hót xin tha, thề thốt rằng lần sau sẽ không tái phạm. Tuy nhiên ánh mắt hắn lộ ra một tia cổ quái. Miệng hắn nói vậy, ai mà biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

Chỉ thấy hắn thông dong bước xuống lôi đài, hắn không trở về vị trí dành cho những người đã vượt qua vòng loại mà lại chạy về phía khán đài. Bởi vì chẳng có quy định nhắc nhở gì, thế nên cũng chẳng có người nào lấy làm quan tâm cả.

Trong lúc không ai để ý, Kha Thiên Lạc đôi mắt từ màu đen chuyển sang màu vàng khi quan sát trận chiến của Cổ Thái và Phó Điền. Lại nói, đôi mắt màu vàng này là từ khi hắn vô tình lấy được tấm da thú màu vàng thần bí kia mà có được.

Kha Thiên Lạc cũng chẳng biết đôi mắt này có bao nhiêu tác dụng, hiện tại chỉ biết rằng nó giúp khả năng quan sát của hắn cực tốt, thậm chí còn có khả năng mô phỏng lại trận chiến nữa.

Từ khi phát hiện ra thân thủ như ma quỷ của Cổ Thái, Kha Thiên Lạc đã ngay lập tức vận dụng khả năng này. Và dĩ nhiên Kha Thiên Lạc đã biết được thủ thuật của thân thủ kia.

Đó chính là viên ngọc kỳ lạ nằm trong tay Cổ Thái. Mỗi khi Cổ Thái dẫn động lực lượng huyết khí truyền vào viên ngọc đó thì nó sẽ giúp hắn dịch chuyển ra xa với tốc độ cực nhanh. Lưu lại trong không gian là một đạo tàn ảnh.

Mà tàn ảnh này cũng cực kỳ quý dị. Thoạt trông giống y như một người thật, khi công kích trúng phải cảm giác như đã gây ra vết thương thật sự. Nhưng thực chất thì ngay sau bị công kích thì nó liền tiêu tán ngay.

Điều này khiến cho Cổ Thái không khỏi lạnh người. Nghĩ thử xem, nếu như trong sinh tử thật sự mà gặp phải loại thủ thuật cổ quái này, cứ tưởng bản thân đã kích sát được đối phương, nhưng thực chất bản thân mình lại chính là con mồi.

Lại nói, Cổ Thái từ khi bắt đầu cho đến lúc kết thúc chưa hề xuất thủ thực sự. Nhìn biểu hiện của hắn, Kha Thiên Lạc thầm đoán, người này tuyệt không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Lôi đài đã cho bắt đầu trận tiếp theo, tuy nhiên chẳng có gì hấp dẫn sự chú ý của Kha Thiên Lạc cả. Hắn bây giờ ngồi xuống đả tọa, khôi phục lại khí lực của mình. Sử dụng Kim Nhân tiêu tốn rất nhiều khí lực, nếu không phải muốn xem thân thủ của Cổ Thái, Kha Thiên Lạc thực sự chẳng muốn vận dụng nó tí nào.

Nhưng nhờ vận dụng Kim Nhân lần này mới giúp cho hắn phát hiện ra một đối thủ mạnh khác, vậy nên dù mệt mỏi, Kha Thiên Lạc nội tâm rất vừa lòng.

Các trận chiến cứ tiếp tục diễn ra suốt mấy này.

Trận đấu của Tang Tương, đối thủ của nàng chỉ là một đệ tử có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu, với thực lực của nàng, chỉ trong chớp lát đã giải quyết gọn gàng. Sau mấy ngày, hai mươi ba trận đấu vòng loại đã kết thúc.

Ngay sau đó trọng tài liền cho bắt đầu vòng loại thứ hai.

Vẫn giữ nguyên thứ tự lần trước, tuy nhiên các trận được trọng tài sắp xếp ngẫu nhiên chứ không còn bốc thăm nữa.

Sau khi sắp xếp xong, đến gần trưa, khi mặt trời đã lên cao, ánh mặt trời sáng lóa phủ xuống Đại Đấu Trường rộng lớn, ông lão họ Cảnh đứng chính giữa lôi đài, nói:

- Danh sách đấu loại vòng thứ hai chúng ta đã sắp xếp xong. Sẽ có mười một trận quyết đấu, tuy nhiên ở đây có lại có đến hai mươi ba người. Thế nên sẽ có một người được đặc cách không tham dự mà cho vào thẳng vòng thứ ba. Về phần người nào may mắn thì sau khi vòng này kết thúc tự khắc sẽ biết.

Ông lão họ Cảnh lại nhắc nhở quy định của lôi đài một lần nữa, sau đó liền cho trận đấu tiếp theo bắt đầu ngay. Hai đệ tử tiến lên lôi đài không quá nổi bật. Trong vòng trước, bọn họ rất chật vật mới có thể vượt qua, bao nhiêu khả năng hầu như đã bộc lộ hết cả rồi, vậy nên cũng không có gì hấp dẫn.

Trái ngược lại, ở trên khán đài mới thực sự là huyền ảo. Mà sự huyền ảo này không phải là bởi vì trận đấu kia, mà là do Cổ Thái tạo nên.

Chẳng biết hắn làm gì mà mọi người xung quanh đều tụ tập về phía hắn, hầu hết những người này đều là đệ tử tầng thứ hai, tầng thứ ba cả. Trông bọn họ như đang giao dịch gì đó vậy. Cổ Thái gương mặt đủ các loại biểu cảm, có khi thì như đang giảng giải, có khi vui mừng cười phá lên, lúc lại thần thần bí bí...

Phong Tuyết bộ lạc nhìn thấy, nhưng bọn họ cũng nhắm mắt làm ngơ. Dù sao thì Cổ Thái cũng không làm chuyện gì quá đáng cả, vậy nên bọn họ cũng bỏ mặc.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Nói đến Ti Mệnh, sau khoảng thời gian đau khổ vì vô tình tán công làm cho hắn vô cùng mệt mỏi. Tuy nhiên không lâu sau, hắn đã khôi phục lại như trước. Mà cảm giác tu luyện so với trước đây trôi chảy hơn rất nhiều, cảm giác cực kỳ thoải mái.

Nếu như trước đây, Ti Mệnh chỉ dùng hô hấp làm phương pháp thở nạp chính thì sau này, Ti Mệnh dùng miệng để hút vào một đại lượng lớn linh khí xung quanh, sau đó dùng lỗ chân lông để đẩy linh khí không thể dung nạp ra bên ngoài.

Nhờ vậy mà linh khí lưu lại trong cơ thể hắn gần như gấp hai lần so với trước đây, linh khí này bị Ti Mệnh dùng thần thức để luân chuyển khắp thân thể, không ngừng gột rửa nội thể của bản thân.

Linh khí này có thể giúp cường hóa nội thể của bản thân, thế nhưng chưa bao giờ Ti Mệnh có thể lưu động được hết dòng linh khí chạy khắp cơ thể cả. Bởi vì hắn phát hiện, trong cơ thể mình có chứa rất nhiều tạp chất.

Chính bởi vì những tạp chất này mới khiến linh khí không thể chạy hết một vòng chu thiên được.

Ti Mệnh cũng không lấy làm gấp gáp, cứ chậm rãi từ từ mà tiến hành gột rửa. Tạp chất cứ từ từ đưa ra khỏi cơ thể qua các lỗ chân lông, khiến cho cơ thể của hắn rất thoải mái.

Nhưng gần đây, Ti Mệnh không ngồi thiền được như lúc trước nữa. Bởi vì hắn phát hiện đang có người theo dõi mình.

Dĩ nhiên hắn không biết được bởi vì lần trước bản thân vô tình tán công, khiến cho linh khí thiên địa dao động dữ dội, dẫn đến sự chú ý của vô số cường giả. Thậm chí ngay cả cường giả Mông Đan bộ lạc là Dịch Vũ Hàn cũng phải kinh động. Người đang theo dõi hắn chính là hạ nhân do thượng man Mạnh Hạ phái tới.

Bởi vì Ti Mệnh lĩnh ngộ Đạo Thần điển, nghĩ đến thái độ kỳ quặc của A Công khi đưa ra yêu cầu đưa ra Đạo Thần điển, thượng mạn Mạnh Hạ không thể không cẩn thận được.

Nếu không nhờ linh thức được cường hóa thì Ti Mệnh khó mà phát hiện ra được người nọ. Tuy không biết vì sao mình lại bị người ta theo dõi, trước khi đến đây, A Công đã dặn dò hẳn rằng làm việc gì cũng phải cẩn trọng, không được để người ta phát hiện ra được suy nghĩ của bản thân.

Ti Mệnh đang trên con đường tu luyện cho chính bản thân hẳn nghĩ ra, đều là từ Đạo Thần điển mà ra. Để người khác phát hiện ra việc này, bản thân khó mà giữ được cái mạng nhỏ. Thậm chí có thể liên lụy đến A Công, liên lụy đến bộ lạc nữa.

Vậy nên hẳn buộc phải dừng tu luyện lại, bắt đầu lấy sách trong Bách Thảo đường ra xem. Với cường độ linh thức bây giờ, chỉ trong vòng một khắc là đã thấu triệt tất cả.

Công việc đọc sách này trở nên rất nhàm chán, nhưng bởi vì không để người ta phát hiện ra điểm kỳ lạ gì, Ti Mệnh đành phải cẩn rằng làm việc này.

Cũng nhờ vậy mà Ti Mệnh bắt đầu nghiên cứu ra được thêm một phương pháp tu luyện nữa. Không cần phải ngồi yên một chỗ tĩnh tọa như trước đây.

Hắn bắt đầu điều khiển hô hấp của bản thân, điều khiển các lỗ chân lông trên cơ thể để hấp thụ linh khí. Phương pháp này dĩ nhiên rất khó khăn, vừa phải làm những công việc bình thường như đọc sách, ăn uống, nghỉ ngơi, vừa phải liên tục hấp thụ luyện hóa linh khí.

Lúc mới bắt đầu dùng phương pháp này khiến cho hắn rất mệt mỏi về tinh thần, chỉ duy trì lâu nhất là ba canh giờ là liền hao tổn sạch sẽ lực lượng linh thức.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 35: Quyết định

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 35: Quyết định

Tuy nói phương pháp này muốn thực hành rất khó khăn, nhưng con người bình thường vẫn có thể làm nhiều việc cùng lúc. Giống như khi đi dạo trên đường, người ta vừa có thể nhắc chân bước đi, hai tay dùng để giữ thăng bằng cơ thể, mũi thì hít thở, mắt thì đảo xung quanh để đưa mắt ngắm nhìn cảnh vật, miệng có thể cười nói, trong đầu thì suy nghĩ rất nhiều việc... tổ hợp rất nhiều hành động chỉ trong một khoảng khắc.

Vậy nên phương pháp tu luyện mà Ti Mệnh nghĩ ra tuy rất khó thực hiện, nhưng cơ bản về mặt lý thuyết thì hoàn toàn làm được. Chỉ là thời gian ban đầu chưa quen áp dụng thì nó sẽ tiêu hao rất nhiều tâm lực, nhưng chỉ cần có thời gian, hẳn tự tin sẽ biến nó thành một thói quen tự nhiên.

Bỗng lúc này, từ bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, Ti Mệnh đang cầm quyển sách trên tay, nhưng thực chất thì đang chìm đắm trong việc suy diễn Đạo Thần Điển, vậy nên nhất thời không nhận ra được sự xuất hiện của người nọ.

Tiếng cọt két nhẹ nhàng vang lên trong không gian tĩnh lặng, một bóng người chậm rãi đặt chân vào. Đó là một ông lão mặc áo choàng đen, gương mặt đầy những nếp nhăn, ẩn chứa tang thương năm tháng, đôi tuệ nhãn dần theo những tia âm áp nhìn Ti Mệnh, khoe miệng bỗng nở một nụ cười hiền từ.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Đại Đẩu Trường.

Địch Vũ Hàn quan sát trận chiến đang diễn ra bên dưới, nhìn gương mặt không để lộ ra điểm cảm xúc nào. Quan sát mấy ngày gần đây, ngoại trừ Hầu Quân Lâu ra thì vẫn chưa có người nào khiến hắn chú ý đến cả.

Cổ Thái tuy nói cũng dẫn đến sự chú ý của y, tuy nhiên sự chú ý này không phải về mặt thiên phú mà là một loại chuyện khác.

Mỗi một người đảm nhận chức vụ sứ giả này, nếu có thể đem được nhiều thiên tài về bộ lạc thì sẽ được trọng thưởng càng nhiều, hơn nữa địa vị trong bộ lạc còn được thăng tiến nữa.

Thế nên Địch Vũ Hàn rất hy vọng, ngoại trừ Hầu Quân Lâu ra sẽ có thêm một vài nhân vật thiên tài nữa xuất hiện thêm. Chỉ là đã mấy ngày rồi, y vẫn chưa phát hiện thêm người nào cả.

Thượng mạn Mạnh Hạ cũng không để ý gì lắm đến điều này, ông ta chỉ cần biết Hầu Quân Lâu được đưa đến Mông Đan bộ lạc là được rồi. Bỗng lúc này, thượng mạn Mạnh Hạ bỗng phát hiện chỗ ngồi của A Công trống không.

Từ khi A Công tự mình đến Phong Tuyết bộ lạc sau nhiều năm, ông ta rất lưu tâm đến A Công. Nhưng vừa rồi, không biết từ lúc nào A Công đã biến

mắt. Đang định phải người đi tìm thì A Công từ trong đám đông chậm rãi đi ra, bên cạnh là một gã thanh niên đáng người thấp bé.

Người thanh niên đó dĩ nhiên chính là Ti Mệnh.

Khi đến Phong Tuyết bộ lạc, A Công đã căn dặn trừ khi có sự cho phép của A Công thì hắn mới được phép đến xem người trong bộ lạc thi đấu. Nhưng mấy lần trước đây hắn không nghe theo ước định với A Công, cái này cũng là do chuyện bất đắc dĩ.

Riêng lần này thì khác, hắn được A Công cho phép, lại còn ngồi ở vị trí quan sát rất tốt nữa.

Hắn ngồi ngay bên cạnh A Công, nháy mắt đã phát hiện ra hai bóng người quen thuộc đứng dưới Đại Đẩu Trường rộng lớn. Chính là Kha Thiên Lạc và Tang Trương.

Bỗng lúc này, giọng nói trầm đục từ A Công vang lên:

- Quan sát cho kỹ, đối với người sau này sẽ có rất nhiều chỗ hữu dụng.

Ti Mệnh “ân” một tiếng, ghi tạc nhắc nhở của A Công.

Đang ngồi yên một chỗ, Ti Mệnh đột nhiên cảm thấy rung mình, hắn phát hiện có một luồng linh thức đang tiến hành dò xét mình.

“Bình tĩnh, cứ xem như không có chuyện gì xảy ra!”

Ti Mệnh giật mình, định phản ứng lại thì giọng nói trầm đục của A Công lại vang lên trong đầu óc hắn. Đây chính là thuật truyền âm, chỉ có cường giả Tây Cốt Cảnh trở lên mới thực hiện được.

Được A Công nhắc nhở, Ti Mệnh lập tức giả bộ ngồi im xem trận đấu bên dưới, tựa như không có chuyện gì xảy ra.

Một lúc sau, cỗ linh thức ấy tự động thu lại. Ti Mệnh lúc này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Ngồi cách đó không xa, thượng man Mạnh Hạ hai hàng chân mày nhíu lại. Đằng sau lưng ông ta chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một người người đàn ông trung niên tướng mạo tầm thường. Người này vãi thượng man Mạnh Hạ, rồi sau đó ghé sát người nói nhỏ gì đó.

Không nhìn ra sự biến đổi gì trên gương mặt ông ta cả, chỉ thấy lâu lâu lại nhìn vị trí của Ti Mệnh.

Ti Mệnh quan sát trận chiến đang diễn ra, trận này không có gì đặc sắc, thậm chí không muốn nói là nhàm chán. Hắn nhìn A Công, hỏi:

- A Công, tôi cảm thấy ở lại Bách Thảo đường sẽ có ích nhiều hơn với bản thân.

- Mấy ngày nay tại Bách Thảo đường, ngươi có cảm giác gì không?

A Công không nhìn hắn, thản nhiên hỏi.

Hắn ngần ra, trong đầu chợt nhớ về cảm giác khi ấy, sau đó liền đáp:

- Tôi cảm giác dường như bị theo dõi.

- Ngươi cảm thấy không khí tại Bách Thảo đường như thế nào?

A Công không nói về người theo dõi nọ, mà lại hỏi thêm một câu nữa.

- Linh khí ở đó rất nồng đậm, so với bên ngoài tinh thuần hơn rất nhiều.

- Phải, bởi vì vậy nên Bách Thảo đường mới trở thành nơi trồng thảo dược. Bên dưới Bách Thảo đường có một dòng địa mạch, nhờ vào địa mạch này mà thảo dược mới sinh sôi, phát triển tốt đến vậy.

- Nếu đã tốt như vậy, tại sao A Công lại không để tôi ở đó nữa?

Ti Mệnh trong lòng rất hiếu kỳ, không hiểu rõ ý định của A Công là gì. Hắn mấy ngày nay hấp thu linh khí tại Bách Thảo đường, cơ thể ngày một tốt hơn, cảm giác như chỉ thêm một chút nữa, hắn sẽ có sức mạnh giống như các đệ tử vậy. Chỉ là khi đến nơi, A Công không giải thích lời nào, một mực đem hắn rời khỏi đó.

Chỉ thấy A Công chuyển mắt nhìn hắn, trong ánh mắt hiện lên một tia nghiêm túc làm cho Ti Mệnh trở nên khấn trương. Đã rất lâu rồi hắn mới bắt gặp lại sự nghiêm túc này, mỗi lần như vậy khiến cho nội tâm trở nên ngưng trọng.

- Sau này làm bất cứ việc gì thì nhất định phải chú ý đến hoàn cảnh xung quanh. Khi A Công đến Bách Thảo đường, thảo dược ở đó đã mất hơn phân nửa linh khí. Nếu thêm mấy ngày nữa, số thảo dược đó sẽ bị chết toàn bộ. Mà tại Bách Thảo đường chỉ có một mình ngươi, chuyện này ngươi khó mà thoát tội.

Phương pháp tu luyện của Tì Mệnh liên quan rất nhiều đến linh khí trong thiên địa. Sở dĩ cơ thể hắn biến đổi theo chiều hướng tốt, một là nhờ sở ngộ từ Đạo Thần Điền mà ra, thứ hai chính là nhờ dòng địa khí bên dưới Bách Thảo đường.

Tất nhiên với tình hình hiện tại, hắn không thể nào thu thập được địa khí. Toàn bộ số linh khí hắn hấp thụ đều là từ số thảo dược cả.

Mà thảo dược lại là một trong những thứ tối quan trọng của Phong Tuyết bộ lạc. Nếu như bị chết hết toàn bộ, cho dù A Công có ra mặt, hắn cũng khó mà thoát khỏi tội chết.

Nghĩ đến đây mà mồ hôi lạnh toát đầy trên trán. Cũng may A Công xuất hiện kịp thời, nếu không thì phen này gặp phải một kiếp.

- Bài học lần này tôi nhất định sẽ ghi nhớ kỹ.

- Khi làm bất kỳ việc gì đều cần suy nghĩ thật kỹ trước sau, chỗ lợi chỗ hại rồi mới quyết định. A Công hy vọng người không mù quáng chỉ biết nhìn lợi ích trước mắt mà không biết từ lúc nào bước vào cái bẫy tử thần.

Nói xong, A Công ánh mắt nhìn về phương xa, như không để tâm đến nữa, mặc cho hắn tự mình suy nghĩ thấu triệt, khắc sâu vào trong trí óc.

Tì Mệnh là một người thông minh, được giảng giải như vậy, tự nhiên hiểu được thâm ý bên trong. Đối với A Công, hắn càng thêm trở nên cung kính.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi A Công dạy hắn một thứ gì đó thì đều để cho hắn tự mình suy nghĩ. Cứ như vậy hắn ngày một trưởng thành, so với đồng lứa rất khác biệt.

Bàn tay siết chặt lại, như thể đã đặt một quyết tâm nào đó vậy.

Sau một hồi, hắn mới nói tiếp:

- A Công, tôi suy nghĩ rồi. Tôi sẽ rời khỏi bộ lạc một thời gian.

- Người suy nghĩ kỹ rồi chứ?

- Tôi nghĩ rất kỹ rồi. Giờ trong bộ lạc tôi không giúp ích được gì. Mà phương pháp hiện tại, tôi muốn phát triển nó hoàn thiện hơn, tìm một nơi thích hợp để trải nghiệm. Có lẽ ở thế giới ngoài kia, tôi sẽ tìm được thứ thích hợp với mình. Với lại, Kha Thiên Lạc và Tang Tương đang tiến rất xa, tôi không muốn bị bỏ lại phía sau lưng. Chỉ cần mạnh lên, tôi mới xứng đáng đứng bên cạnh họ, giúp cho bộ lạc trở nên hùng mạnh hơn.

Hắn ngửa đầu nhìn lên trời, phương hướng về phía U Đô bộ lạc, nơi quê hương thân thương mà hắn được nuôi nấng, sinh hoạt từ nhỏ cho đến bây giờ. Trong ánh mắt hiện lên vẻ kiên quyết.

Chỉ thấy A Công mỉm cười hiền hòa, nhẹ nhàng gật gù, hiện ra một tia vừa lòng. Đứa nhỏ năm ấy ông đem về bây giờ đã lớn rồi, đã biết suy nghĩ chín chắn. Hắn... đã trưởng thành.

- Đợi đại điển này kết thúc, A Công sẽ sắp xếp.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Hoảng Khương và Tang Tương

Quyển 1: Tì Mệnh

Chương 36: Hoảng Khương và Tang Tương

Trong lúc hai người họ nói chuyện thì ở dưới lời đài, trận đấu đã phân được thắng bại. Trọng tài sau khi công bố người thắng thì liền hô lớn tên của hai người tiếp theo.

- U Đô bộ lạc Tang Tương đấu với Mộ Lan bộ lạc Hoảng Khương.

Bởi vì danh sách các cặp đấu không được trọng tài công bố từ trước, thế nên chẳng ai biết đối thủ mình mạnh yếu như thế nào cả. Vì vậy nên bất luận ai nấy đều phải điều chỉnh bản thân trong trạng thái tốt nhất có thể.

Trái với những người khác, Tang Tương trông rất vô tư, ngồi một chỗ thưởng thức món kẹo ngọt yêu thích của mình, đáng yêu vô cùng. Ai nhìn thấy đều ghi tạc trong lòng.

Tuy nhiên khi nghe đến hai chữ Hoảng Khương thì từ trong đôi mắt đẹp của nàng lóe lên một tia hàn mang, tuy vẫn đáng yêu xinh đẹp vạn phần, thế

nhưng gương mặt đã trở nên nghiêm túc.

Còn Hoàng Khương, hẳn có chút bất ngờ bởi vì gặp đối thủ là U Đô bộ lạc hơi sớm. Nhưng cũng chỉ là chút bất ngờ mà thôi.

Chỉ thấy khóe miệng hắn nở nụ cười lạnh lẽo, gương mặt âm trầm rực lên một tia bất thiện.

- Không ngờ sớm như vậy đã gặp ngươi. Hắc hắc...

Hoàng Khương cười lạnh một tiếng rồi đứng dậy, bước lên Đại Đấu Trường một cách rất tự tin.

Tộc nhân Mộ Lan bộ lạc – Vụ Thành khóe miệng nở nụ cười âm lãnh, nhìn Tang Trương đang chậm rãi bước đi giống như đang nhìn một xác chết.

Hầu Quân Lâu từ trước đến giờ chỉ có một trận duy nhất khiến hắn phải mở mắt quan sát, đó chính là trận đấu giữa Cổ Thái và Phó Điền mà thôi, còn những trận đấu khác hắn chẳng buồn liếc nhìn lấy một lần. Chỉ ngồi im một chỗ lặng lẽ tu luyện mà thôi.

Nhưng khi trọng tài gọi tên hai người này, Hầu Quân Lâu như bừng tỉnh, mở mắt ra, tâm thần tập trung lên Đại Đấu Trường.

Sở dĩ hắn chú ý đến trận đấu này là bởi vì tại khảo hạch tại Thường Sơn, biểu hiện của Hoàng Khương và Tang Trương đều không tồi. Tuy nhiên, nếu đơn giản như vậy thì sẽ không hấp dẫn hắn rồi.

Hầu Quân Lâu là người mang thể chất biến dị trời ban, đối với những người mang thể chất đặc thù như hắn có một loại cảm ứng nhất định. Mà Tang Trương chính là người mang đến cho hắn loại cảm ứng này. Trong nội tâm hắn luôn xuất hiện một dự cảm, cô gái tên Tang Trương này thực lực mạnh mẽ hơn so với bề ngoài thể hiện.

Lại nói đến Hoàng Khương. Trong ấn tượng của Hầu Quân Lâu, gã Hoàng Khương này rất âm độc. Rất có thể trong trận chiến này, hắn sẽ giở thủ đoạn đê tiện nào đó.

Cuối cùng, đây là hai đại diện của U Đô bộ lạc và Mộ Lan bộ lạc, hai kẻ thù truyền kiếp của nhau.

Một trận quyết đấu hấp dẫn như thế này, làm sao không khiến cho người ta ngứa ngáy trong lòng được.

Kha Thiên Lạc đứng ở một góc, khoanh hai tay dựa vào vách tường, trên miệng ngậm một lá cây chẳng biết lấy ra từ đâu. Tuy nhiên, thái độ của hắn chẳng có chút nào gọi là bất cần đời cả.

Thay vào đó là một sự nghiêm túc hiếm thấy.

Chẳng hiểu sao trong lòng hắn xuất hiện một loại dự cảm không ổn. Ánh mắt nhìn vóc dáng nhỏ nhắn yếu đuối đang chậm rãi cất bước mà lo lắng không thôi.

Ngay khi trọng tài hô lớn tên hai người này, cuộc trò chuyện giữa A Công và Ti Mệnh đã hoàn toàn chấm dứt. A Công thì rơi vào trầm tư, gương mặt già nua tang thương thoáng qua một nét trí tuệ. Chỉ thấy ông gờ bàn tay gần gò đầy gân guốc của mình lên và bấm độn, tựa hồ đang suy tính gì đó.

Ti Mệnh thì tâm tư toàn bộ đã đặt lên người Tang Trương, vậy nên hoàn toàn không chú ý đến hành động kỳ lạ của A Công. Giống với Kha Thiên Lạc, trong lòng hắn không hiểu sao cũng tràn đầy sự lo lắng.

Lần trước sau khi trở về, Kha Thiên Lạc đã kể cho hắn nghe bản lĩnh của gã Hoàng Khương kia. Hoàng Khương tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, mà Tang Trương thì tu vi chỉ có Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu. Chênh lệch tuy chỉ có một tiểu giới, nhưng sự khác biệt bên trong hoàn toàn không nhỏ chút nào.

Hai tay hắn siết chặt lại, những ngón tay bấu vào da thịt từ lúc nào không biết, đôi mắt sáng lấp lánh in lên gương mặt xinh đẹp khả ái kia, nỗi lo lắng ngày một càng lớn hơn.

Tang Trương đứng trên Đại Đấu Trường, những cơn gió vô tình lướt qua khiến mái tóc đen bóng bay tung tăng phiêu đảng, hồng y cũng theo chiều gió mà đung đưa. Ánh sáng mặt trời phản chiếu lên gương mặt tuyệt trần, đôi mắt như phượng, miệng trái tim nhỏ nhắn, làn da tựa như bông tuyết, dáng người đang trong thời kỳ phát dục, khí chất hoang dã tự nhiên toát ra từ người nàng, phối hợp lại tạo thành một bức tranh hoàn hảo khiến cho người ta rung động tâm thần.

Trên tay nàng vẫn cầm cây kẹo ngọt, tuy nhiên không phải do nàng cố ý cầm lên, mà là bởi vì tinh thần tập trung cao độ, hoàn toàn quên mất cây kẹo yêu thích đang bị nàng lười theo.

Hoàng Khương đối với bức tranh tuyệt đẹp này tuy có chút hơi ngần ngại, tuy nhiên ngay lập tức thay vào đó là một tia ô dâm độc địa.

“Ngày trước không phát hiện, thì ra tiểu nha đầu này lại là một mỹ nhân. Hắc hắc, đợi sau khi đại kế của A Công thành công, ta nhất định phải chiếm đoạt tiểu nha đầu này, hảo hảo chăm sóc cô ta. Hắc hắc...”

Nụ cười âm tà xuất hiện trên gương mặt khôi ngô, tuy đã ẩn giấu rất kỹ, thế nhưng nhìn cách nào cũng cảm thấy bất thiện cả.

- Hai người có thể bắt đầu.

Vị trọng tài sau khi thấy cả ổn định vị trí của mình thì liền cho bắt đầu, còn bản thân thì đứng từ xa quan sát trận chiến, một khi xuất hiện biến cố thì lập tức xuất thủ.

Hoàng Khương nhìn chăm chăm, ánh mắt như dán chặt lên người Tang Tương, cười lạnh nói:

- Tiểu nha đầu, không nghĩ đến lại tái ngộ người sớm như vậy.

Tang Tương hừ lạnh một tiếng, đánh đả đáp:

- Lần trước người may mắn bỏ trốn, lần này bản cô nương phải bẽ gãy chân người thì mới hả giận.

Giọng điệu đánh thép hoang dã không chút giấu diếm, lọt vào tay Hoàng Khương khiến cho hắn nội tâm lạnh lẽo.

- Nếu không phải Hầu Quân Lâu đột nhiên ra mặt, người nghĩ lúc đó người có thể thoát khỏi quỷ trảo của ta?

- Nói phét không biết ngượng mồm.

- Hắc hắc, miệng lưỡi thật chua ngoa. Để ta xem, thực lực của người có giỏi bằng cái miệng của người hay không.

Hoàng Khương bề ngoài thông dong tiêu dái, tỏ ra kiêu ngạo, không đặt nặng vào trong mắt. Thế nhưng thực tế, từ khi biết được đối thủ của mình là nàng, hắn chưa một khắc nào tỏ ra khinh thường, sơ hở cả.

Nhìn bề ngoài, Tang Tương đúng là thua hắn một tiểu cảnh giới thật. Tuy nhiên, hắn được Man công bồi dưỡng từ nhỏ, cảm giác mãnh cảm với cao thủ rất không tồi, trực giác mạch bảo cho hắn biết, Tang Tương là một đối thủ rất mạnh. Thậm chí so với Kha Thiên Lạc còn muốn khó đối phó hơn.

Có điều, hắn không tin với thực lực cùng thủ đoạn của mình lại không thể đối phó một con nhai ranh.

Tiên hạ thủ vi cường.

Hắn vừa mới nói xong là lập tức ra tay không chút lưu tình. Bàn tay hóa thành quỷ trảo, lực lượng huyết mạch trong cơ thể luân chuyển, cả thân thể hắn hướng về phía trước với tốc độ rất nhanh, giống như xé gió mà đi vậy. Quỷ trảo đánh tới, hướng vào vị trí hiểm độc mà công kích.

Đùng một tiếng, một tiếng ma sát khó chịu vang lên, chỉ thấy Hoàng Khương đã đánh vào hư không, trên mặt đất lưu lại một đường rãnh nhỏ ghê rợn.

Đòn tấn công của hắn cực nhanh và rất bất ngờ, tuy nhiên, Tang Tương lúc nào cũng trong trạng thái phòng bị cả. Nháy mắt đã nhún người, nhẹ nhàng thoát khỏi công kích bất ngờ.

- Đề tiện.

Trong không gian truyền đến một câu chửi mắng, kèm theo đó là một cái bóng đen bắn thẳng về phía Hoàng Khương.

- Trò vặt. Xéo cho ta.

Hoàng Khương không thèm tránh né mà vận lực một cái, lực xung kích từ trong cơ thể tán mát ra, hình thành một tầng khí tức bảo hộ xung quanh.

Vật kia vừa chạm phải tầng khí bảo hộ này thì lập tức vỡ vụn, bay tán loạn xung quanh.

Mà cái thứ đồ bị Tang Tương ném tới kia thì ra chính là cây kẹo ngọt mà nàng mang theo, chẳng ngờ cũng có chút hữu dụng.

- Thích đồ ngọt à. Vậy để ta tặng cho người một ít nhé.

- Bản công nương không thích được người khác tặng quà. Nhất là mấy tên bỉ ổi vô liêm sỉ như người.

Thanh âm đánh đả truyền tới, kèm theo đó là một tiếng rít gió kéo dài.

Hoàng Khương gương mặt biến đổi, hai tay lập tức đan chéo lại chắn ngay trước người.

Ngay lập tức, một bóng người nhỏ nhắn hiện ra ngay trước mắt hắn. Chính là Tang Tương. Đôi mắt của nàng hết như một con thú hoang, hoàn toàn trái ngược với nét xinh đẹp của nàng. Một quyền đâm thẳng tới, tầng khí tức chắn xung quanh vang lên tiếng đồ nát.

Đùng một tiếng, thân thể của Hoàng Khương bị đẩy lùi về phía sau mười mấy mét mới có thể ổn định lại.

Hai tay đan chéo trước người đã thả xuống, gương mặt âm trầm đáng sợ. Hắn liếc hai cẳng tay còn đang run run, rồi lại liếc nhìn Tang Tương. Từ hai cánh tay truyền đến một cơn tê trong chốc lát.

“Nha đầu này là quái vật gì vậy. Lực lượng một đấm kia lại có thể kinh khủng đến vậy.”

Quyển 1 - Chương 37: Man lực hóa binh

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 37: Man lực hóa binh

Tang Tương lúc này cứ như một con thú hoang, nhìn chăm chăm Hoàng Khương, tựa hồ như đang nhìn con mồi vậy. Không dừng lại lâu, Tang Tương lại tiếp tục thừa thắng xông tới, không để cho Hoàng Khương cơ hội hoàn thủ.

Hoàng Khương hừ lạnh một tiếng. Hắn cũng không phải là kẻ lần đầu đánh nhau, tuy hơi ngạc nhiên khi không hiểu sao Tang Tương lại có lực lượng rất mạnh, nội tâm của hắn không hề loạn.

Nếu muốn, hắn có thể sử dụng thủ đoạn dùng để đối phó với Kha Thiên Lạc ra sử dụng với nàng, tuy nhiên chỉ mới lâm trận, Hoàng Khương không muốn bỏ phí vật kia.

Và lại hắn là một kẻ kiêu ngạo, hắn không tin bản thân lại có thể thua kém nha đầu này.

Chỉ thấy Hoàng Khương gầm lên một tiếng, khí lưu xung quanh chấn động, tạo thành một làn gió mạnh thổi ra xung quanh.

Quanh cơ thể hắn xuất hiện một luồng khí lưu màu xanh, trông rất quý dị, đôi mắt tràn ngập sát khí, nhìn Tang Tương quát lớn:

- Sát!

Theo tiếng gầm, đoàn khí lưu màu xanh dần hội tụ ở hai bên cánh tay, kéo dài ra chừng một xích, màu sắc xanh lục dần rõ ràng hơn, như biến thành thực chất, dần dần biến thành hai ngọn chùy thủ.

Vùng hai tay chém ra hình chữ thập, một tiếng rít gió lạnh lung vang lên, đường kiếm khí vô cùng sắc bén trong giây lát bay thẳng về phía trước. Ân ân sát lực mạnh mẽ khiến cho người ta biến sắc.

Tang Tương hai mắt biến đổi, bởi vì đang lao nhanh về phía trước với tốc độ rất nhanh, thế nên không thể nào tránh né được. Tuy cảm giác được sự sắc bén của kiếm khí chữ thập màu lục kia, Tang Tương vẫn không hề tỏ ra kinh ngạc.

Nàng được A Công bồi dưỡng từ nhỏ đến lớn, tuy nói thân là con gái nhưng vào lúc luyện tập, A Công hoàn toàn không chút nhân nhượng, nhiều lần cứ tưởng rằng không còn được nhìn thấy mặt trời nữa.

Tình huống trước mắt nhìn thì nguy hiểm, nhưng so với những gì nàng từng trải thì không là gì cả. Lại nói, từ khi bắt đầu cho đến giờ, nàng chưa hề vận chuyển sức mạnh man lực, những quyền cực mạnh ban đầu kia đều là sức mạnh cơ bắp thuần túy mà thôi.

Đến lúc này nàng mới bắt đầu phát huy sức mạnh thật sự của mình. Khí huyết trong cơ thể bắt đầu vận chuyển, lực lượng man lực từ trong huyết mạch bắt đầu phát sinh ra bên ngoài. Đó là một luồng khí màu đỏ rực mang theo hơi thở cuồng bạo.

Tay nắm lại thành quyền, vung thẳng về phía trước mà không hề tránh né đạo kiếm khí kia. Đùng một tiếng, tiếng gió gào thét lan ra xung quanh, kinh lực sót lại thổi mạnh lan ra Đại Đầu Trùng.

Một bóng dáng mảnh mai bị đẩy lui lại, chính là Tang Tương.

Nàng chưa kịp ổn định thân hình thì lập tức cảm nhận được sát khí đang tiến đến. Bởi đang bị phản chấn đẩy lùi sau đòn công kích ban nãy, vậy nên nàng liền thuận thế, mũi chân vừa mới chạm đất thì đẩy nhẹ một cái, thân thể thuận theo thế mà lùi ngược về phía sau.

Đúng lúc đó thì một đường kiếm lạnh lẽo chém ngang qua, tuy không chạm vào được Tang Tương, thế nhưng nó lại khiến cho một vài sợi tóc mềm mại bị đứt đi.

Hoàng Khương mắt lóe sáng, đòn kích sát bất ngờ vậy mà nàng có thể thoát được nhẹ nhàng như vậy làm cho nội tâm của hắn hơi ngạc nhiên.

Tang Tương sau khi lùi lại được, đôi mắt đẹp nhìn xuống mái tóc vốn bóng bệ tuyệt đẹp của mình bây giờ trở nên khiếm khuyết đôi chút, liền trừng mắt nhìn Hoàng Khương.

- Ngươi tưởng chỉ có ngươi mới biết trò đó sao.

Nàng lạnh giọng nói, sau đó man lực màu đỏ cuồng bạo theo điều khiển của nàng bắt đầu tụ hội lại, trong giây lát liền biến thành một thanh kiếm màu đỏ

rực.

Từ trong thanh kiếm, người ta có thể cảm nhận được sự phẫn nộ, tựa hồ như một ngọn lửa đang cháy hừng hực.

- Man lực hóa binh. Một kẻ Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu, một kẻ Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy mà có thể làm được chuyện này, thật khiến cho người ta kinh ngạc.

Man lực hóa binh chính là đem lực lượng man lực trong huyết mạch, phối hợp với niệm của bản thân mà biến thành thực chất. Binh khí biến hóa muôn vạn hình dạng, tuy nhiên uy lực lại khác nhau. Trong cùng một cảnh giới, binh khí biến hóa từ man lực của ai càng mạnh thì chứng tỏ lực lượng man huyết trong cơ thể càng tinh thuần.

Mà man lực hóa binh này chỉ có đệ tử Tây Cốt cảnh mới có thể làm được. Vậy nên khi chứng kiến man lực hóa binh của Tang Trương và Hoàng Khương, Địch Vũ Hàn mới tỏ ra kinh ngạc như vậy. Tuy nhiên, tại Mông Đan bộ lạc, việc đệ tử dưới Tây Cốt cảnh cũng có không ít người làm được. Chỉ là những người này đại bộ phận đều là đệ tử Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín, nửa bước tiếp cận Tây Cốt cảnh.

Sự chán nản từ đầu cho đến giờ ngay lập tức đã bị trận đấu này thay thế hoàn toàn, Địch Vũ Hàn hai mắt lóe sáng, khóe miệng nở một nụ cười.

Kha Thiên Lạc quan sát trận chiến mà trong lòng chấn động. Không nghĩ đến hai người kia lại có thể thực hiện man lực hóa binh. Tuy nói hắn có tu vi ngang với Hoàng Khương, nhưng hắn lại không thể làm ra được loại chuyện này.

Tuy vậy, hắn không hề tỏ ra chán nản, ngược lại chiến ý trong mắt càng tỏ ra nồng đậm.

Khán giả hai bên khán đài thì càng tỏ ra phấn khích. Tiếng hò hét, bàn luận vang vọng khắp nơi, thậm chí nhìn thấy một số người gào khóc cả cổ để hò hét cổ vũ, đến nỗi mặt mày đỏ cả lên.

Sở dĩ trở nên hỗn loạn như vậy, công lớn nhất chính là nhờ Cổ Thái cả. Hắn ở trên khán đài này, sau khi bán hết toàn bộ những vật cần bán, thu lại một số tiền khá lớn, sau đó, dường như cảm thấy số tiền này vẫn không đủ, hắn liền xuất hiện ý nghĩ tạo ra một trận cá cược.

Cổ Thái làm chủ sòng, để cho những con bạc đặt cược cho người mình thích. Bởi vì Hoàng Khương tu vi cao hơn Tang Trương, vậy nên tỉ lệ ăn thua là một mười.

Hoàng Khương là một nhân vật danh tiếng không tồi, còn Tang Trương thì trong mắt mọi người không có gì nổi bật, vậy nên đại đa số đều đặt cược cho Hoàng Khương cả. Ở một góc lớn nơi Cổ Thái tổ chức đặt cược này đều gào thét để cổ vũ cho Hoàng Khương.

Trái ngược với bọn họ, Cổ Thái chỉ cầu mong sao cho Tang Trương chiến thắng. Quả thật lần này không nghĩ đến đại đa số người đặt cược cho Hoàng Khương, dù sao hắn là người mới đến đây, không tìm hiểu gì nhiều cả.

“Đại tỷ, người nhất định phải thắng à. Nếu không Cổ ta sẽ trở thành ăn mày mất.”

Tiếng ầm ầm từ giữa Đại Đấu Trường vang lên kịch liệt. So với những trận khác thì kịch liệt hơn không biết bao nhiêu lần.

Cả hai người đều rất cẩn thận, đều nhắm vào vị trí hiểm yếu của đối phương. Tuy thế trận nhìn thì Hoàng Khương áp đảo, thế nhưng trong lòng hắn đang thầm than, tiểu cô nương này sao lại có thể khủng bố như vậy.

Mỗi lần công kích đều nhằm vào sơ hở của hắn, khiến cho đại bộ phận tuyệt chiêu bị giảm phân nửa uy lực. Sự tấn công sắc bén này không ít lần làm hắn rơi vào nguy hiểm.

Bỗng một tiếng rít chói tai, chùy thủ và xích kiếm chạm vào nhau, dường như thực lực ngang nhau, cả hai đồng thời bị đẩy lùi về hai hướng.

Y phục của Tang Trương nhiều chỗ bị chém rách, làm lộ ra làn da trắng nõn nà khiến người ta mê hoặc.

Sắc mặt nàng hơi tái nhợt, tuy nhiên nó không hề làm vơi đi vẻ đẹp xuất trần của nàng.

Sau một hồi vẫn không phân được thắng bại, Hoàng Khương liền thu hồi lại luồng khí xanh lục lại. Sắc mặt của hắn cũng hơi tái đi, nguyên nhân chính là do sử dụng man lực hóa binh. Dù sao với tu vi của cả hai thì khó có thể duy trì được man lực hóa binh trong một thời gian dài được.

Cuối cùng, Hoàng Khương quyết định xuất ra man khí của bộ tộc mình. Chỉ thấy hắn lấy ra từ trong tay áo một cây kim nhỏ, một luồng lực khí rực lên, cây kim nhỏ trong chớp mắt liền hóa thành kiếm câu.

Cầm kiếm câu trong tay, khí thế của Hoàng Khương bỗng chốc trở nên mạnh mẽ hơn. Sử dụng man khí, dù là binh thường không huyết tể thì vẫn hao tổn khá nhiều thể lực, vậy nên trừ khi gặp phải đối thủ mạnh, bằng không rất ít khi sử dụng đến nó.

Thực lực của Tang Trương nằm ngoài ngoài sự dự đoán của Hoàng Khương, ngay cả khi vận dụng man lực hóa binh, hắn vẫn không thể đánh bại được nàng, thế nên cuối cùng đưa ra quyết định phải sử dụng đến kiếm câu này.

Đương nhiên kiếm câu này chỉ nằm ở trạng thái bình thường, được Hoàng Khương sử dụng bằng cách truyền man lực của mình vào. Từ kiếm câu toát lên một luồng hơi lạnh, xung quanh hắn dần dần có một tầng vụ khí lạnh lẽo.

- Không thể không công nhận người rất mạnh, nhưng cũng chỉ tới đó thôi. Một khi ta đã lấy ra kiếm câu, người đứng hòng có cơ hội tẩu thoát.

Gương mặt Hoàng Khương lộ rõ vẻ độc ác, đôi mắt sát khí nổi lên, miệng nở nụ cười âm tà, lạnh lẽo nói:

- Đi chết đi!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Tiên Thiên Hỏa Thần Thể

Quyển 1: Tì Mệnh

Chương 38: Tiên Thiên Hòa Thần Thể

Trong sát na, Hoàng Khương cả người phóng về phía trước như một mũi lao, từ trên người tỏa ra một luồng uy hiếp chấn nhiếp. Nhất là thanh kiếm câu trong tay hắn, mặc dù vẫn chưa huyết tề để giải phóng hồn thú bên trong, thế nhưng nó vẫn toát ra một cỗ khí tức yêu dị.

Có kiếm câu trong tay, thực của của hắn dường như được tăng mạnh, tốc độ so với khi nãy không chỉ nhanh hơn một phần. Người ta chỉ nhìn thấy một bóng đen quỷ dị lao về phía trước thật nhanh.

Một kiếm chém ra, nghe bên trong như có một đầu hoang thú gào thét, truyền ra uy hiếp kinh người.

Tang Tương tuy đã một lần đối đầu với Hoàng Khương, tuy nhiên lần đó chỉ mới va chạm một chiêu, thế nên vẫn chưa cảm nhận được thực lực chân chính khi hắn sử dụng man khí kiếm câu này.

Tuy nhiên, trong đôi mắt đẹp không hề tỏa ra sự nao núng nào cả.

Tì Mệnh gần đây linh thức trở nên mạnh mẽ, tuy quan sát từ khoảng cách xa, hắn vẫn có thể cảm giác được uy hiếp từ sát chiêu kia. Gương mặt hắn không giấu nổi sự lo lắng.

- Cẩn thận.

Chỉ thấy hắn đứng phắt dậy, lớn giọng hét. Tuy nhiên, ngoại trừ A Công bên cạnh đảo mắt nhìn hắn một cái, còn những người khác căn bản không hề chú ý gì đến hắn cả. Mọi sự tập trung đều đổ dồn về trận chiến kịch liệt bên dưới Đại Đầu Trường kia.

Ngay khi lưỡi kiếm vô tình chém xuống, trong ánh mắt trời chói chang, gió bụi bay ngập trời, lưỡi kiếm màu xanh yêu dị phản chiếu ánh sáng ra xung quanh, tựa như một con thú đói khát một đoạt lấy tính mạng của nàng vậy.

Một số người thậm chí còn không dám nhìn, trong đầu họ tưởng tượng ra viễn cảnh tang thương mà thôi.

Tuy nhiên, ngay giữa thời khắc đó, một uy áp đột nhiên xuất hiện. Chỉ nghe một tiếng nổ vang, không gian trở nên vặn vẹo tán loạn.

Tiếng thét dài như tiếng rồng của thần minh, một quang mang màu đỏ rực như ngọn lửa rực lên, tựa hồ muốn thiêu rụi cả mảnh đất nhỏ này.

Có tiếng hét thảm truyền ra, một bóng người bay ngược về phía sau, ngã lăn vài vòng trên đất. Gã ta dĩ nhiên chính là Hoàng Khương.

Ngay khi hắn vừa mới tiếp cận Tang Tương, chỉ cần một tức nữa thôi, lưỡi kiếm sẽ đoạt đi tính mạng của nàng ta. Nhưng không ngờ, một luồng khí nóng bức đột ngột xuất hiện. Nó giống như một ngọn lửa đang âm ỉ trong tro tàn, chỉ chờ đợi thời khắc bùng nổ.

Hoàng Khương chặt vật bò dậy, lúc này hắn đầu tóc tán loạn, khoe miệng chảy xuống một tia máu, sắc mặt tái nhợt, dường như sau khi bị phản chấn thì bị thương không nhẹ.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, một luồng khí nóng bức khô rất phả vào mặt hắn rất khó chịu. Chỉ là tình hình bây giờ không phải là khó chịu, bởi vì gương mặt hắn lộ ra sự sợ hãi.

- Cái này là...

Không chỉ Hoàng Khương, mà tất cả mọi người đều đứng bật dậy vì kinh ngạc. Dĩ nhiên trong số đó ngoại trừ A Công.

Địch Vũ Hàn thái độ xoay chuyển liên tục, từ kinh ngạc, khiếp sợ, cuối cùng là mừng rỡ.

- Hỏa Thần... là Tiên Thiên Hỏa Thần Thể, một trong ngũ hành linh thể cực kỳ hiếm thấy. Thật không ngờ tại một bộ lạc nhỏ bé như U Đô lại xuất hiện

Tiên Thiên Hóa Thần Thể.

Trong thế giới dị sĩ, người ta vẫn truyền tai nhau về một số người được trời ban cho thể chất đặc thù. Những thể chất này mạnh yếu khác nhau, tuy nhiên phần là người sở hữu linh thể đều có tốc độ tu luyện vượt xa các dị sĩ bình thường.

Vậy nên những người sở hữu dị linh thể rất được các đại bộ tộc, các đại phái chào đón, tiếp đãi rất nồng hậu.

Tiên Thiên Hóa Thần Thể là một trong những dị linh nằm trong ngũ hành cực kỳ hiếm gặp, được xếp vào hàng những dị linh thể mạnh mẽ nhất, có thể nói là vạn người có một.

Nếu nghiêm túc bồi dưỡng, tương lai của Tang Trương tuyệt đối không thể lường trước được. Thiên tài bậc này, tuyệt đối phải mời chào gia nhập Mông Đan bộ lạc cho bằng được.

Cũng bởi vì vậy nên Dịch Vũ Hàn mới trở nên kích động.

- Tốt lắm, chính là nàng. Nhất định phải khiến cho nàng gia nhập Mông Đan bộ lạc.

Nhìn thái độ vui mừng như chớp được túi vàng của Dịch Vũ Hàn, sắc mặt thượng man Mạnh Hạ dường như không vui. Bởi vì trong suy nghĩ của ông, Hầu Quân Lâu mới là hạt giống hàng đầu.

Nhưng không ngờ biểu hiện của Tang Trương lại khinh người như vậy. Dù đã được Hầu Quân Lâu nói rằng nàng cũng là người sở hữu dị linh thể như hắn, thể nhưng thượng man Mạnh Hạ tuyệt không thể tưởng tượng được rằng, dị linh thể mà Tang Trương sở hữu lại chính là Tiên Thiên Hóa Thần Thể - một trong những dị linh thể hàng đầu trong giới dị sĩ.

Ánh mắt của ông ta không khỏi đảo qua nhìn A Công, thầm nghĩ: “Dịch Ân, con át chủ bài của ông thật đáng sợ.”

Tuy hơi bất mãn, tuy nhiên thượng man Mạnh Hạ không dám làm Dịch Vũ Hàn cụt hứng, liền ngay lập tức tỏ thái độ chúc mừng.

- Chúc mừng Dịch đại nhân tìm thêm được một hạt giống tốt.

Sau thượng man Mạnh Hạ, lần lượt những người khác cũng tiến đến chúc mừng.

- Tiên Thiên Hóa Thần Thể, mười năm nữa nhất định sẽ uy danh khắp nơi.

- Thực lực của Mông Đan bộ lạc nhất định sẽ biến mạnh.

- Dịch đại nhân, xin chúc mừng.

-

Nghe những lời chúc mừng ấy, Dịch Vũ Hàn liền khách khí đáp lại, thể nhưng niềm vui mừng vẫn chưa tan hết.

“Tiên Thiên Hóa Thần Thể, hắc hắc... lần này ta nhặt được báu vật rồi. Về đến bộ lạc sẽ được bộ lạc ban thưởng rất hậu hĩnh. Hắc hắc...”

Hầu Quân Lâu quan sát, có thể nhìn thấy gương mặt hắn tỏ ra một nét kinh sợ hiếm thấy khi chứng kiến Tang Trương thi triển Tiên Thiên Hóa Thần Thể.

Tuy Hầu Quân Lâu cũng là người sở hữu dị linh thể, tuy nhiên thể chất của hắn chỉ là Thông Linh Huyền Thể, tuy cũng được xếp vào Tiên Thiên dị linh thể, nhưng chỉ được xếp vào hàng cuối cùng, là hạ phẩm dị linh thể mà thôi, so với Hậu Thiên chỉ cao cấp hơn một chút mà thôi.

Thông Linh Huyền Thể của hắn ở thời điểm hiện tại, một khi phát huy toàn lực có thể vượt cấp khiêu chiến với cả cường giả Tẩy Cốt cảnh sơ kỳ. Có thể vượt cấp khiêu chiến, thể chất này đúng là nghịch thiên.

Nhưng theo thời gian, khi đạt đến tu vi Khai Khiếu cảnh thì Thông Linh Huyền Thể sẽ bị suy yếu dần, khả năng vượt cấp khiêu chiến dường như là không thể nữa.

Tiên Thiên Hóa Thần Thể thì khác biệt. Bởi vì nó được xếp vào trong những loại dị thể hàng đầu, thần thông của nó vô cùng mạnh mẽ. Dù là ở cấp bậc tu vi nào, uy lực của nó đều không thay đổi.

Bổng Hầu Quân Lâu siết chặt tay của mình lại, trong ánh mắt chiến ý tỏ ra nồng đậm.

- Tiên Thiên Hóa Thần Thể thì thế nào? Hầu Quân Lâu ta tuyệt đối không thất bại dù kẻ thù là ai!

Như một lời khẳng định chắc nịch, chính là đạo mà Hầu Quân Lâu theo đuổi.

So với Hầu Quân Lâu, Kha Thiên Lạc dường như cũng chẳng kém cạnh là bao.

- Nha đầu thối này sao lại được ông trời ưu ái đến vậy?

Khỏe miệng của hắn nở một nụ cười khổ. Đến bây giờ hắn mới hiểu ra được vấn đề, vì sao A Công lại ưu ái, đích thân chỉ chạy cho Tang Trương. Nàng sở hữu dị linh thể bậc này, hắn hoàn toàn không thể so sánh được.

Thế nhưng A Công cũng đã từng nói, trên con đường tu hành, thiên tư chỉ là một phần, quan trọng nhất vẫn là cần cù tu luyện. Vậy nên dù kinh hãi khi Tang Trương thể hiện sức mạnh thật sự, nội tâm của Kha Thiên Lạc vẫn không hề nao núng.

Tâm kiên định, trong số tất cả những người đồng trang lứa đang có mặt ở đây, chỉ có Kha Thiên Lạc, Hầu Quân Lâu, và... Cổ Thái mới có thể giữ vững được. Loại người như vậy, trong tương lai đều là những nhân vật đáng sợ.

Lại nói về cuộc chiến, người kinh hoàng nhất dĩ nhiên chính là Hoàng Khương. Hắn không ngờ, người mình đối mặt lại chính là người dị linh căn cực kỳ hiếm thấy.

Trong ánh mắt của hắn giờ đây tràn ngập sự sợ hãi.

- Không thể nào, chuyện này không thể nào...

Miệng lắp bắp, hắn kinh sợ nhìn Tang Trương đang từ từ tiến đến chỗ mình, trông nàng lúc này cứ như một sát thần muốn đoạt lấy tính mạng của Hoàng Khương.

Một giọng nói trong trẻo vang lên, nhưng khi lọt vào tai của Hoàng Khương lại khiến nội tâm giá lạnh.

- Hoàng Khương, tiếp chiêu của ta đây!

Nói rồi, Tang Trương điều động dị năng của mình, chưởng về phía một quả hỏa cầu. Hỏa cầu này to bằng một cái đầu người, ẩn chứa sức nóng rất khủng khiếp, đủ để nung chảy cả một góc Đại Đấu Trường này.

Hoàng Khương biến sắc, đang định tránh né thì liền nhận ra, hai chân của mình đã không còn nghe theo sự điều khiển của bản thân nữa. Trong lúc bí thế, hắn liền cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu huyết lên kiếm câu, đồng thời quát lớn:

- Mạn khí huyết tể. Kiểm câu... Khởi!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Kinh biến

Quyển 1: Tỉ Mệnh

Chương 39: Kinh biến

Bỗng kiếm câu ngấm lên một tiếng, đó là tiếng thét cực kỳ chói tai. Luồng khói xanh quỷ bị từ trong thanh kiếm tản ra một cách quỷ dị vô cùng, dần dần hình thành một đầu Lục Bức hoang thú. Đôi mắt của nó đỏ ngầu, cái miệng đầy răng nanh mở ra to như một chậu máu, rít lên một tiếng khiến cho người ta chấn động tâm thần.

Xung kích âm thanh lan tới vị trí Tang Trương đang đứng. Nàng là người đứng gần vị trí Hoàng Khương nhất, dĩ nhiên chính là người chịu đựng sự xung kích âm ba mạnh mẽ nhất.

Tuy nhiên, trong sát na dữ dội, nàng hừ một tiếng, ngọn lửa tiên thiên rực lên, hình thành một vòng bảo hộ quanh thân thể nàng.

Ảo ảnh hóa thân ở sau lưng đưa hai tay ra trước, che chở cho chủ nhân nhỏ bé của mình lại.

Sóng âm xung kích đến, một loại âm thanh như tiếng nứt của thủy tinh khê vang lên. Khi sóng âm ba vơi đi, ai nấy đều tròn mắt kinh ngạc. Sóng âm ba mạnh như vậy, thế nhưng nó không hề lay chuyển Tang Trương dù chỉ nửa bước.

Hoàng Khương trong lòng dậy sóng. Nhìn sắc mặt của hắn bây giờ thiếu huyết sắc, so với lần giao chiến với Kha Thiên Lạc trong thí luyện Thường Sơn thì nhợt nhạt hơn rất nhiều.

Đòn công kích bằng sóng khí vừa rồi, nếu là Kha Thiên Lạc khẳng định sẽ bị thương nhẹ, nhưng hắn thật không ngờ, Tang Trương lại khủng bố ngoài sự tưởng tượng như vậy.

“Tiên Thiên Hòa Thần Thể, ta không tin ngươi thực sự lợi hại như trong lời đồn.”

Suy nghĩ trong thoáng chốc xẹt qua, trong ánh mắt lộ ra một tia âm trầm, ẩn chứa sát cơ nồng đậm.

Vụ khí màu xanh lục bao phủ lấy hắn, từ sau lưng xuất hiện ra hai cánh của Lục Bức, đôi mắt của Hoàng Khương dần đỏ ngầu lên. Hắn đã sử dụng đến bí thuật nhập thể với tia linh hồn hoang thú trấn áp trong kiếm câu, trong thời gian ngắn đề thăng sức mạnh.

Thực lực sau khi bạo phát đã lên tới Dẫn Huyết cảnh tầng thứ tám, với khí tức này, thậm chí hắn có thể liều mạng với cả dị sĩ tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín.

Cứ như một đoàn lưu tinh, đâm thẳng về hướng Tang Tương với tốc độ cực kỳ kinh khủng.

Tang Tương khóa miệng nở nụ cười kinh thường. Chỉ thấy song thủ của nàng đan lại thành một cái thủ ấn, hai mắt nhắm nghiền lại, miệng lâm lâm một chú thuật nào đó.

Hư ảnh hóa thân sau lưng nàng đồng dạng thực hiện giống hệt nàng, cả hai trong khoảng khắc như biến thành một hòa thân viễn cổ. Khi mũi kiếm câu cách chỉ còn ba thước, đột nhiên Tang Tương mở mắt ra, hai mắt của nàng xuất hiện đóa hoa sen hỏa diễm nhìn rất yêu dị.

- Thập Tự Viêm Hỏa Ấn.

Chỉ thấy Tang Tương chưởng một thủ ấn lửa hình chữ thập, thủ ấn hình chữ thập này cực kỳ nóng, dù ngồi ở rất xa nơi trận chiến, người ta vẫn phát vẫn thấy một luồng hơi nóng rất áp vào mặt.

Một tiếng chấn động vang trời, những đóa hoa lửa tuyệt đẹp nhảy múa khắp không gian. Chỉ thấy ở trung tâm là một làn khói mờ mịt, vụ khí màu xanh lục bị hỏa diễm cán nuốt, rồi dần dần tan đi trong nền trời chói chang.

Mà Tang Tương thì sau khi vận dụng quá nhiều sức lực, thế nên hỏa diễm cùng ảo ảnh hóa thân đã mờ đi rất nhiều, sắc mặt của nàng cũng có chút tái nhợt. Nhưng nhìn đôi song nhãn vẫn sáng rực như trước.

Đột nhiên, không hiểu sao một cảm giác rung mình xuất hiện.

Cùng lúc đó, trên khán đài, ngồi bên cạnh A Công, trong lòng Ti Mệnh, cái cảm giác bất an từ trước nay trở nên cực kỳ mãnh liệt. Tựa hồ như có thứ gì đó thôi thúc, hắn đột ngột bật dậy trong sự kinh ngạc của A Công, một luồng khí tức mạnh mẽ từ trên người hắn bộc phát.

Khí tức này xuất hiện đột ngột, và nó khác biệt với tất cả các loại khí tức mà trước đây toàn bộ Vạn tộc từng biết.

- Tương nhi, cẩn thận!

Hắn rống lớn một tiếng, thanh âm này nghe tựa tiếng sấm rền vang, ngay lập tức đè ép tất cả mọi người. Bao nhiêu tiếng hò hét cổ vũ đều im bật, bởi một cỗ khí tức khủng bố đột ngột xuất hiện.

Nó giống như một bàn tay khổng lồ, lao thẳng đến vị trí của Tang Tương.

Nàng khi ấy gương mặt lộ rõ vẻ sợ hãi, chính là sự sợ hãi từ trong sâu thẳm linh hồn, sự sợ hãi tính mạng bị người ta đoạt mất. Trước mặt nàng, khoảng cách chỉ vài phân nửa thôi, nơi đó có một cây trâm rất nhỏ lơ lửng, nếu không nhìn kỹ thì người ta không cách nào nhìn thấy được.

Chỉ trong vài cái chớp mắt bởi sự kinh ngạc, người ta đồng loạt nhìn về phía luồng khí tức khủng bố kia. Đó là một người thanh niên nhỏ bé, sắc mặt của hắn lúc này cực kỳ nhợt nhạt. Gã thanh niên này dĩ nhiên chính là Ti Mệnh.

Đây là lần đầu tiên hắn sử dụng lực lượng bản thân mới tu hành. Quả thực nó vô cùng mạnh mẽ, thế nhưng với thực lực hiện tại, khoảng cách giữa hắn với Tang Tương lại quá xa, thế nên có thể nói là hắn đã sử dụng toàn bộ những gì mình có.

Theo sự điều động của Ti Mệnh, cây trâm nhỏ bé kia bay ngược lại vào bóng người ẩn bên trong làn khói mờ ảo kia.

Một tiếng la thảm thiết, Hoàng Khương cảm giác như bị một cái cự chùy vô hình đập vào người. Thân thể hắn sau khi tiếp Thập Tự Viêm Hỏa Ấn đã bị thương rất nặng, bây giờ lại bị cự chùy vô hình công kích thêm lần nữa.

Từ bên trong xương cốt vang ra âm thanh nứt nẻ, như một vật bỏ đi bị người ta ném không thương tiếc, Hoàng Khương rơi ra khỏi Đại Đấu Trường, miệng không ngừng thổ huyết.

Rầm một tiếng, Hoàng Khương thất khiếu chảy máu, mắt trợn ngược, hơi thở cực kỳ yếu ớt. Ở ngực trái của hắn xuất hiện đốm nhỏ màu tím lóe lên, nhưng trong cái chớp mắt thì liền biến mất.

Chỉ là không có người nào để tâm đến chuyện này cả.

Mà mọi sự chú ý đều đổ dồn về phía Ti Mệnh.

Từ những người cùng bộ lạc: Đồng Tường, Tang Tương, Kha Thiên Lạc cho đến những người khác như Định Vũ Hàn, thượng mạn Mạnh Hạ, đệ nhất thiên tài Hầu Quân Lâu... thậm chí ngay cả A Công, người mà cho dù trời có sập xuống vẫn luôn giữ một sự bình tĩnh, ấy vậy mà lúc này sự ngạc nhiên biểu lộ rất rõ ràng trên gương mặt già nua.

Mà kẻ làm ra chuyện khủng khiếp này – Ti Mệnh, hẳn cảm thấy đầu óc mình dần trở nên mơ hồ, ý thức đã không do hắn làm chủ nữa. Hoạt cảnh này giống hệt khi lần đầu tiên hắn nhìn thấy đồ án âm dương ở trang đầu tiên Đạo Thần Điển vậy.

Mọi thứ dần trở nên nhạt nhòa dần, hình ảnh cuối cùng hắn nhìn thấy, đó chính là một gương mặt tuyệt trần nhưng tái nhợt, trong đôi mắt sự kinh ngạc, khiếp sợ cùng lo lắng đan xen lẫn nhau. Nhưng cái cảm xúc mạnh mẽ nhất vẫn là sự lo lắng.

Rồi Ti Mệnh không còn cảm giác được gì nữa, hắn ngã gục, ngất đi trong sự kinh ngạc cùng sợ hãi của tất cả mọi người.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Một mảnh không gian trắng xóa, nó tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Nơi đây không có hơi thở, không có tiếng nói, nó giống như một vùng đất vĩnh hằng vậy. Là sự vĩnh hằng của chết chóc.

Bỗng nhiên trong thế giới trắng xóa này, có một nhân ảnh mờ ảo bước đi trong vô định. Gã ta ngơ ngác nhìn lên trời, bầu trời trắng xóa. Hắn lại nhìn xuống đất, nó cũng trắng xóa, mà bản thân hắn thì lơ lửng ở giữa.

Hắn chẳng biết mình đã ở đây bao lâu rồi. Hắn cứ bước đi trong hư vô mờ mịt, như thể có thứ gì đó đang thôi thúc mãnh liệt hắn tiến lên vậy. Chỉ là hắn chẳng biết thứ đó là gì.

Đôi mắt của hắn lóe sự sợ hãi tột cùng. Hắn đang sợ hãi, sợ hãi cái không gian quái dị này. Thậm chí hắn muốn hét lên, muốn ai đó cứu vớt, nhưng hắn chợt phát hiện mình không thể nói được.

Rồi tự nhiên trong mắt hắn xuất hiện một hòn đảo nhỏ. Không gian hòn đảo này rất đơn sơ.

Một gốc Phù Tang rộng khá lớn với những cánh hoa đang nở rộ tuyệt đẹp, nó mọc trên nền cỏ xanh mướt tuyệt đẹp. Có lẽ tại nơi phù đầy màu trắng, hòn đảo nhỏ này xuất hiện lên khiến cho không gian trở nên mộng mị, rất cuốn hút người khác.

Trên hòn đảo nhỏ này có một gã nam tử bạch y đang ngồi, Ti Mệnh không nhìn rõ được gương mặt của người này như thế nào, giống như có một loại thần thông làm che đi gương mặt của y vậy.

Tuy nhiên, thần thái của người nam tử này rất trầm ổn, mái tóc đen mượt nhẹ nhàng lay động theo từng chuyển động của y, thoát trông như một vị tiên phong lưu khoáng đáng.

Trước mặt nam tử bạch y này là một bàn cờ, Ti Mệnh trông thấy thì liền liên tưởng đến bàn cờ mà hắn cùng A Công ngồi luận với nhau. Chỉ là cái bàn cờ của người nam tử bạch y tựa hồ ẩn chứa một loại quy tắc bất phàm nào đó.

Người thanh niên bạch y này bỗng nhìn Ti Mệnh, tuy không rõ gương mặt, nhưng Ti Mệnh cảm giác người nam tử này rất tuấn đạt phi phàm.

Trên gương mặt của y xuất hiện một nụ cười thần bí, giọng nói chậm rãi vang lên, bên trong ẩn chứa huyền cơ vô hạn.

- Vẫn chưa phải lúc ngươi xuất hiện ở đây. Hãy đi đi!

Nói rồi, y nhẹ nhàng phất tay một cái, một hơi thở bí ẩn cuốn lấy thân thể Ti Mệnh. Hắn muốn phản ứng lại, nhưng chợt phát hiện, sự giãy dụa của mình chỉ là một hành động vô ích.

Từ trong sâu thẳm nhói lên một con đau nhói, cũng chẳng biết nó xuất hiện từ đâu nữa, chỉ biết rằng nhờ nó mà hắn thức tỉnh trở lại. Trong sự mê mang, hắn khẽ rên một tiếng. Chậm rãi mở mắt ra, hắn nhìn thấy trước mặt mình là một gương mặt già nua mang theo tang thương năm tháng. Đôi mắt sáng ngời ẩn chứa sự lo lắng nhìn chăm chăm mình.

- A Công...

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Hiểm cảnh

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 40: Hiểm cảnh

Không nhìn ra được sắc mặt A Công thế nào, vẫn điềm đạm như vậy, nhưng có thể nhìn thấy trong mắt ông lóe qua một tia vui mừng. Giọng nói khàn khàn chứa đựng sự quan tâm ấm áp chậm rãi vang lên:

- Cảm thấy thân thể thế nào?

Đến lúc này, Tì Mệnh vẫn cảm thấy đầu óc của mình có gì đó rất mơ màng, thoát như vừa quên đi chuyện gì đó rất quan trọng vậy. Hắn gương người ngồi dậy, tuy còn hơi mệt mỏi, ngoài ra thì chẳng còn gì khác lạ cả.

- A Công, tôi rất ổn. Tôi đã ngủ mấy ngày rồi?

Hắn cảm giác mình vừa thức dậy sau một giấc ngủ rất dài, thế nên liền hỏi.

- Gần mười ngày.

A Công nhìn hắn đáp. Sau đó đứng dậy, từ từ chậm rãi bước đến gần cánh cửa trong gian phòng nhỏ, nhìn như đang tận hưởng bầu không khí trong lành. Nhưng người như A Công, chắc chắn sẽ không có loại tận hưởng thư thái như thế.

Chỉ thấy A Công phóng tầm mắt nhìn phía chân trời bất tận, tựa hồ như đang suy nghĩ điều gì đó.

Còn Tì Mệnh, hắn vẫn ngồi lặng im một chỗ. Cuối cùng hắn cũng chợt nhớ ra chuyện quan trọng, đó chính là Tang Trương.

- A Công, Trương nhi thế nào rồi?

Hắn bắt ngờ thốt lên.

- Yên tâm, ngoại trừ việc bị loại ra thì không bị làm sao cả.

- Bị... bị loại.

A Công chuyển người, đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng Tì Mệnh, nói tiếp:

- Bởi vì người tác động trực tiếp đến trận chiến, khiến cho Hoàng Khương trọng thương rất nặng, vậy nên nha đầu Tang Trương bị loại là điều hiển nhiên.

Tì Mệnh cúi đầu, gương mặt lộ vẻ buồn bã, đáp:

- Lần này tôi đã hại nàng rồi.

- Người làm hại nó chỗ nào?

A Công chợt mỉm cười, hỏi một câu khiến cho hắn ngẩn ra.

- Tang Trương thức tỉnh dị linh thể Tiên Thiên Hòa Thần Thể, bất kể như thế nào cũng sẽ được sứ giả Mông Đan bộ lạc mang đi. Nếu lúc đó người không ra mặt kịp thời, chỉ sợ tính mạng của nha đầu này khó mà giữ nổi.

- A Công, không lẽ cây trâm đó có vấn đề?

Dường như phát hiện ẩn ý, Tì Mệnh hai mắt sáng lên, bỗng hỏi.

- Phải, cây trâm đó được bồi Âm Cốt Cỏ Độc. Một khi xâm nhập vào cơ thể thì sẽ biến mất không chút dấu vết. Sau một thời gian Âm Cốt Cỏ Độc mới phát tác, nhưng đến lúc đó thì đã muộn, dù thân linh xuất hiện cũng không cứu được.

Vốn Âm Cốt Cỏ Độc này Hoàng Khương chuẩn bị cho trận chiến với Kha Thiên Lạc. Nhưng thực lực của Tang Trương lại vượt dự kiến của hắn, không chỉ có thần lực trời ban, mà còn thức tỉnh dị linh thể vô cùng hiếm thấy là Tiên Thiên Hòa Thần Thể.

Biết mình sẽ thua, nhưng dù thua, hắn cũng muốn kéo một thiên tài chết từ trong trứng nước. Nhưng không hiểu trời xuôi đất khiến như thế nào lại có một Tì Mệnh trực giác cực kỳ nhạy cảm, ngay thời khắc cuối cùng đã ngăn cản tuyệt chiêu âm hiểm.

Không những thế mà còn Tì Mệnh đánh gãy vài cái xương, ảnh hưởng nghiêm trọng với dị sĩ còn chưa phát triển toàn diện như Hoàng Khương, gần như là phế đi một nửa năng lực.

Khoảng khắc xảy ra quá nhanh, ngay cả một số cường giả Tây Cốt cảnh cũng không nhìn ra được cây trâm được bồi Âm Cốt Cỏ Độc, vậy nên lập tức chỉ trích Tì Mệnh và Tang Trương.

Nhưng dù khiếu nại cũng chẳng được gì. Thứ nhất, Tang Trương đã trở thành một trong những hạt giống hàng đầu của Dịch Vũ Hàn rồi, bất kể tình huống như thế nào, hắn đều phải ra mặt để bảo vệ năng. Thứ hai, lịch duyệt như thượng man Mạnh Hạ, chớp mắt liền nhận ra Âm Cốt Cỏ Độc.

Tuy nói sự tồn tại của Tang Trương sẽ ảnh hưởng đến địa vị của Hầu Quân Lâu, thế nhưng trong mắt Dịch Vũ Hàn hiện tại, Tang Trương giống như một báu vật không thể xâm phạm. Để củng cố địa vị sau này tại Mông Đan bộ lạc cho Hầu Quân Lâu, mặc cho đám Mộ Lan bộ lạc phản bác như thế nào đều bị ông ta gạt bỏ cả.

Thậm chí còn uy hiếp thêm một câu “Nếu để sứ giả biết lai lịch cây trăm kia là gì, người nghĩ Mông Đan bộ lạc sẽ để yên cho Mộ Lan bộ lạc các người?”

Không chỉ không hoàn thành kế hoạch mà Man công Mộ Lan bộ lạc giao cho, ngay cả Hoàng Khương tu vi cũng bị phế đi, đám Mộ Lan bộ lạc đành phải âm ức rời khỏi Phong Tuyết bộ lạc.

Vưu Thành, người dẫn đầu Mộ Lan bộ lạc đến đây nhớ kỹ gương mặt của kẻ đã hạ thủ với Hoàng Khương – Tì Mệnh.

Nghe A Công kể, Tì Mệnh siết chặt tay lại, trong mắt lộ ra vẻ căm ghét. Hắn không ngờ Hoàng Khương và Mộ Lan bộ lạc lại có thể âm hiểm ra tay với một tiểu cô nương còn chưa hiểu sự đời như vậy.

- Âm Cốt Cổ Độc, không lẽ Phong Tuyết bộ lạc không có hành động gì sao?

Chỉ thấy A Công thở dài một tiếng, tựa hồ như âm thanh than vãn, thất vọng vậy.

- Sự xuất hiện của nha đầu Tang Tương đã khiến cho mọi dự định của Phong Tuyết bộ lạc thay đổi hoàn toàn. Bọn họ ra mặt qua loa dĩ nhiên là không muốn dính dáng quá nhiều đến việc này. Lần này xem ra...

A Công lại thở dài một tiếng ưu phiền nữa.

- Việc quan trọng bây giờ chính là người. Sứ giả đã để mắt đến người rồi. Người định lựa chọn như thế nào?

Sự xuất hiện bất ngờ của Tì Mệnh ngay lập tức khiến cho tất cả mọi người, thậm chí là A Công đều giật mình sững sốt. Một người thậm chí còn chưa mở ra được Thiên Khải cho bản thân, chưa hề đặt dù chỉ là một bước chân trên con đường tu hành của đệ tử.

Ấy vậy mà có thể làm ra một chuyện kinh thiên động địa. Từ một khoảng cách cực xa có thể hư không nhiếp vật, ngăn cản độc trăm Âm Cốt Cổ Độc, thậm chí là phế đi một nửa thực lực của thiên tài Mộ Lan bộ lạc là Hoàng Khương.

Một kẻ như vậy, làm sao không hấp dẫn sự hiếu kỳ của tất cả mọi người được.

Mà người chú ý đến Tì Mệnh nhất chính là thượng man Mạnh Hạ. Khi A Công dẫn theo Tì Mệnh đến diện kiến và yêu cầu để cho Tì Mệnh lĩnh ngộ Đạo Thần Điện, ông ta sớm đã dấy lên nghi ngờ rồi.

Nhưng bởi vì đã mấy trăm năm, dù là thiên tài cỡ nào đi nữa cũng không thể hiểu được ý nghĩa của Đạo Thần Điện là gì.

Ấy vậy mà Tì Mệnh, một kẻ bình thường đến mức không thể bình thường hơn, sau khi lĩnh ngộ Đạo Thần Điện lại có thể trở nên khủng bố như vậy.

Lại nói, sự việc dòng khí tức khổng lồ xuất hiện bên trên Bách Thảo đường, sau khi điều tra thì chỉ có một mình Tì Mệnh tại đó. Rốt cuộc cũng đã dẫn đến sự chú ý của Dịch Vũ Hàn.

Tình hình hiện nay, nhìn chung đang vô cùng bất lợi đối với Tì Mệnh. Hắn bây giờ giống như một con cừu non lạc trong rừng, bị vô số những con mãnh thú chờ chờ nuốt chửng.

- A Công, không lẽ tôi sai rồi sao?

Nhìn thân thể hắn run lên, khóe mắt đỏ lên, xúc động nói.

Đứa trẻ năm nào do mình nuôi nấng, bây giờ lại rơi vào tình huống uy hiếp đến tính mạng. A Công lòng đau như dao cắt. Thế nhưng ông vẫn cố giữ bình tĩnh, nếu lúc này ông mà mất đi lý trí, Tì Mệnh nhất định sẽ rơi vào hiểm cảnh.

- Người không sai. Cái sai là bởi thứ người hiểu được quá mức khủng bố.

Thứ khủng bố mà ông đang nói dĩ nhiên chính là Đạo Thần Điện.

- Tôi nên làm như thế nào mới đúng đây!

U Độ bộ lạc thì giờ hắn không thể về được. Nếu có về thì chắc chắn cả bộ lạc sẽ bị liên lụy. Còn ở lại Phong Tuyết bộ lạc, cái chết chính là điều đang chờ đợi. Còn nếu theo sứ giả Mông Đan bộ lạc, có lẽ hắn sẽ sống. Nhưng đó là một cuộc sống tù túng, hắn sẽ bị giam lỏng cả đời, cho đến lúc chết mới được giải thoát.

Hắn là người thông minh, làm sao không nhìn ra kết cục của bản thân là gì.

Cả hai người rơi vào trầm mặc, bởi lẽ Tì Mệnh đã rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng nan.

Bỗng lúc ấy, tiếng gõ cửa vang lên xua tan đi bầu không khí im lặng. A Công bước về phía cánh cửa, đưa tay đẩy nó ra.

Người đứng bên ngoài là một thanh niên cao ráo, tướng mạo tuấn tú phi phàm. Tuy nhiên nét mặt của hắn lại buồn rười rượi. Gã thanh niên này chính là Kha Thiên Lạc.

- Thiên Lạc bái kiến A Công.

Nhìn thấy A Công, Kha Thiên Lạc lập tức ôm quyền hành lễ.

A Công gật đầu, giọng trầm đặc nói.

- Người vào đi, giúp nó bình tĩnh lại. A Công còn có chuyện phải xử lý.

Nói rồi, A Công bước qua người Kha Thiên Lạc, phương hướng dường như là vị trí Đại Đầu Trường. Kha Thiên Lạc nhìn bóng lưng già nua nhưng cô độc của A Công, hấn thu tâm mắt lại, nhìn gã thanh niên tội nghiệp ngồi thu mình trên giường kia, bất giác thở dài một tiếng.

Hắn bước vào, ngồi sát bên giường, ánh mắt kiên định nhưng mang theo nỗi bi thương, hấn hỏi:

- Ti Mệnh, huynh mạnh lên từ lúc nào?

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Trước đông bão

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 41: Trước đông bão

Kha Thiên Lạc nhìn người bạn thân từ nhỏ, trong mắt không khỏi lóe lên một tia chua xót. Người bạn này của hấn, đã hơn mười lần mở Thiên Khai, nhưng không có lấy một lần thành công. Bởi vậy trong bộ lạc thường xuyên bị người ta xa lánh. Mà hấn thì phải theo Đồng Tường luyện tập, rất ít có thời gian để tâm sự với người bạn này như lúc nhỏ.

Vốn tưởng mình rất hiểu Ti Mệnh, nhưng sau chuyện đã qua, hấn nghĩ rằng thực ra mình chẳng hiểu gì về người bạn này cả. Bởi Ti Mệnh rất cô độc.

- Lần trước không phải ta đã biểu diễn cho ngươi xem một lần rồi sao?

Ti Mệnh cúi đầu, giọng nói lạnh lạnh từ từ vang lên.

- Đúng là huynh đã cho ta xem, nhưng ta không nghĩ đến huynh lại lợi hại đến như vậy. Ti Mệnh, huynh có biết lúc nhìn thấy huynh biến mạnh như vậy, ta rất vui không?

Bỗng Kha Thiên Lạc vươn tay tới, bàn tay to lớn, cứng rắn như thép nguội bất ngờ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Ti Mệnh, mang theo sự trìu mến và ấm áp.

Ti Mệnh nội tâm bất ngờ, lập tức ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện, trên gương mặt anh tuấn kia đang treo một nụ cười ấm áp.

Từ nãy giờ, trong đầu hấn đang nghĩ rằng, có lẽ Kha Thiên Lạc đang rất giận mình. Giận vì mình không cho y biết sự thật mình đã trở nên mạnh mẽ hơn, giận vì đã không xem y như một người bạn chí thân. Nhưng bây giờ, hấn thật không ngờ... Nếu đổi lại, hấn nghĩ bản thân mình chưa chắc đã rộng lượng như vậy.

- Thiên Lạc, ta xin lỗi. Lẽ ra ta nên...

Nương theo thái độ ân hận, Ti Mệnh không dám nhìn Kha Thiên Lạc, lẩn nữa lại cúi đầu nói nhỏ.

- Tại sao phải xin lỗi?

Kha Thiên Lạc nghiêng đầu, nói tiếp.

- Mỗi người đều có một bí mật riêng của mình. Mà bí mật của huynh lại liên quan đến tính mạng chính huynh, huynh dĩ nhiên là không thể nói được rồi.

Ti Mệnh gật nhẹ đầu, nhưng không nói thêm câu nào nữa. Thấy thế, Kha Thiên Lạc liền vỗ vai hấn một cái để xua tan đi bầu không khí âm trầm này.

- Tạm thời không nói việc này. Ti Mệnh, ta hỏi huynh, huynh có muốn rời khỏi đây không?

Kha Thiên Lạc hít sâu một hơi, gương mặt bỗng biến đổi, trở nên nghiêm túc, đôi mắt sáng như ngọn đuốc nhìn Ti Mệnh, hỏi.

- Nếu ta rời khỏi, người, Trương Nhi, A Công, và cả bộ lạc sẽ bị liên lụy. Ta... không thể

Ti Mệnh khước miệng nở nụ cười khổ, do dự trả lời.

- Ti Mệnh, huynh nhìn ta đi.

Ti Mệnh trầm mặc một hồi, sau đó ngẩng đầu nhìn y. Chỉ thấy gương mặt Kha Thiên Lạc tỏ một cỗ uy khí đỉnh thiên. Giống như rằng một khi hắn đã quyết định, dù bất kỳ ai cũng không thể ngăn cản. Hắn nói tiếp.

- Ta hỏi lại, huynh có muốn rời khỏi Phong Tuyết bộ lạc, một mình đi ra thế giới bên ngoài không?

Lần đầu tiên kể từ lúc quen biết cho đến bây giờ, Ti Mệnh chưa một lần nào nhìn thấy sự nghiêm túc này cả.

Kha Thiên Lạc nhìn chằm chằm, dù trong lòng hắn bây giờ nóng như lửa đốt, nhưng vẫn biểu hiện ra gương mặt bình tĩnh, giống như dù trời có sập xuống đi chăng nữa, hắn vẫn sẽ ung dung như thế.

Nhìn Kha Thiên Lạc đầy chí khí như vậy, không hiểu sao khước mắt hắn bỗng hơi cay cay. Chẳng rõ từ lúc nào, bàn tay hắn đã siết chặt gấu tay áo cũng mình. Sau một hồi do dự, lần đầu tiên ánh mắt của hắn thể hiện một tia ngoan cường.

- Ta muốn rời khỏi đây!

- Được, chỉ cần huynh muốn, dù là thân linh giáng thế đi chăng nữa, nếu dám ngăn cản thì ta vẫn sẽ đập thân linh thành đầu heo.

Dường như chỉ chờ đợi một câu này, Kha Thiên Lạc miệng nở nụ cười. Đó là một nụ cười tự tin, nụ cười khiến cho người ta vừa nhìn thấy liền cảm thấy nhẹ nhàng, bởi dù có bất cứ chuyện gì xảy ra thì vẫn luôn có một người sẵn sàng đứng ra gánh vác tất cả.

- Huynh hãy ở yên đây và đợi tin tốt của ta.

Nói rồi, Kha Thiên Lạc đứng dậy, xoay người rời khỏi. Từ sau lưng, Ti Mệnh nhìn cái bóng lưng này, chẳng hiểu sao nó lại trở nên rất vĩ đại trong lòng hắn. Có chăng, cái bóng lưng này chỉ thua kém A Công mà thôi.

- Thiên Lạc, cảm ơn huynh.

Dù câu nói này rất nhỏ, nhưng Kha Thiên Lạc vẫn nghe thấy được. Bước chân của hắn hơi khựng lại, nhưng hắn không quay đầu nhìn lại, ánh mắt của hắn nhìn về phía chân trời rộng lớn, đón ánh sáng mờ nhạt bị che phủ bởi tầng mây dày đặc. Gió thổi mang theo một vài bông tuyết làm tung bay mái tóc đen nhánh, một loại khí chất đỉnh thiên nhưng phảng phất một nét bi thương.

- Không có gì phải cảm ơn ta. Nghỉ ngơi đi, mấy ngày nữa sẽ mệt nhọc lắm đấy. Ha ha...

Bởi vì hắn không nhìn lại, nên Ti Mệnh không thể nhìn rõ được biểu cảm của hắn. Dù nghe nụ cười vang vọng lại rất vui vẻ, rất tự tin, nhưng cảm xúc trên gương mặt thì lại không như vậy. Thật ra hắn vẫn còn một câu nữa muốn nói, nhưng rồi không hiểu sao hắn lại nuốt vào câu nói đó, chỉ giữ ở trong lòng mình.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Sau sự kiện do Ti Mệnh làm ra, các trận đấu vẫn tiếp tục diễn ra như thường, tựa như không có việc gì xảy ra cả. Dĩ nhiên là do Phong Tuyết bộ lạc có tình thế ép xuống. Thế nhưng không có nghĩa là nó không bị người ta đem ra bàn tán. Chỉ là nó nằm ở mức độ nhỏ mà thôi.

Địch Vũ Hàn ngồi trên ghế thượng tọa, mắt tuy nhìn trận chiến dưới Đại Đấu Trường, nhưng tâm tư thì lại đặt ở một chuyện khác. Mấy ngày nay, trong đầu hắn chỉ suy đến Ti Mệnh mà thôi.

Lúc đầu y suy nghĩ, Ti Mệnh có thể vận dụng thần thông mạnh đến như vậy, rất có thể là một thiên tài. Thế nhưng đến khi tự mình đến xem xét thì không khỏi lộ ra vẻ thất vọng.

Bởi theo như quan sát, người tên Ti Mệnh này chưa hề mở Thiên Khải. Dù cơ thể có chút dị thường, nhưng dị thường ở đây không phải là do dị linh thể, mà dị thường nằm ở kinh mạch.

Kinh mạch trong cơ thể được lưu thông so với vạn tộc bình thường. Ngoài chuyện đó ra thì không còn một vấn đề nào khác cả.

Ban đầu Địch Vũ Hàn không hề tin tưởng, nhưng sau khi dò xét mấy lần, cuối cùng đành phải chấp nhận sự thật rằng người này chỉ là một người bình thường mà thôi.

Nhưng không vì thế mà Địch Vũ Hàn không quan tâm đến nữa. Ngược lại y còn bí mật cho cử người đến quan sát nữa. Đầu tiên nhìn thái độ của thượng môn Mạnh Hạ. Tuy nói khi ấy ông ta cũng kinh ngạc, nhưng sự kinh ngạc này không phải bất ngờ như y và những người khác, mà sự bất ngờ này ẩn chứa một suy đoán chắc chắn nào đó.

Lại nhớ đến biến dị cỗ linh khí kia, sau khi bí mật cho người điều tra, tại Bách Thảo đường khi ấy chỉ có mỗi một mình Ti Mệnh. Cuối cùng chính là việc thi triển sức mạnh bá đạo ngăn cản ám khí của Hoàng Khương.

Nhìn Ti Mệnh tuy bình thường, nhưng sự bình thường này chỉ là một cái vỏ bọc ẩn chứa một điều cơ mật gì đó rất kinh khủng. Với tất cả những suy đoán trên, Dịch Vũ Hàn không thể không cẩn thận được.

Đương lúc suy nghĩ, bỗng một thuộc hạ tiến đến, ghé tai y nói gì đó. Chỉ thấy gương mặt Dịch Vũ Hàn biến đổi, tay xoa xoa cằm, một hồi sau thì đứng dậy, dặn dò thuộc hạ của mình rồi rời khỏi chỗ này.

Thượng man Mạnh Hạ vốn đang âm thầm quan sát Dịch Vũ Hàn, thấy y đứng dậy rồi đi, đương định phân phó thuộc hạ thì một bóng người xuất hiện. Đó chính là A Công.

Thượng man Mạnh Hạ khẽ biến, nhưng chỉ thoáng qua mà thôi, sau đó liền trở lại bình thường.

- Có chuyện gì?

- Nói chuyện một chút, được chứ?

A Công dường như chẳng quan tâm rằng thượng man Mạnh Hạ có đồng ý hay không, chỉ ném đó một câu rồi xoay người tìm một chỗ trống vắng.

Thượng man Mạnh Hạ gương mặt bỗng âm trầm, trong đầu đang suy nghĩ gì đó, cuối cùng căn dặn tộc trưởng Hầu Lai Lâm vài câu rồi đi theo sau lưng A Công.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Trời lúc này đã vào xế chiều, không khí lạnh lẽo bao phủ khung trời này. Bởi vì là cuối mùa đông, thế nên hàn khí lạnh lẽo làm cho người ta rất khó chịu.

So với những ngày khác, hôm nay tuyết rơi rất dày. Con gió thổi vi vu, cuốn theo những bông tuyết đang trôi nổi kia về phương xa bất tận. Chẳng ai biết được số phận của những bông tuyết này ra sao cả. Mà có lẽ, cũng chẳng người nào quan tâm đến.

Trong một tòa phủ đệ khá sang trọng, có một bóng dáng yếu đuối lẳng lẽ ngắm nhìn tuyết rơi. Nàng khoác trên người một chiếc áo choàng được làm bằng lông thú khá dày, trong ánh mắt đẹp nhưng ưu tư suy ngẫm.

Cô gái này dĩ nhiên chính là Tang Tương.

Bởi vì trận chiến giữa nàng và Hoảng Khương có sự can thiệp của Ti Mệnh, rốt cuộc cả hai đều bị xử thua. Nhưng có một sự khác biệt, đó là Hoảng Khương thì được Phong Tuyết bộ lạc đưa cho một vài đan dược trị thương rồi đuổi đi, còn nàng thì được sắp xếp ở trong tòa phủ đệ này nghỉ ngơi. Bởi vì nàng được Dịch Vũ Hàn nhìn trúng, muốn đưa nàng đến Mông Đan bộ lạc bồi dưỡng.

Nếu bình thường thì đây là một điều đáng vui mừng, bởi nó có ý nghĩa rất nhiều đối với cả bản thân nàng và U Đô bộ lạc.

Nhưng nhìn nàng chẳng có lấy một niềm vui mừng hay phấn khởi gì cả. Bởi vì nàng đang lo lắng cho một người. Người đó giờ đang bị thương, lại còn bị giam lỏng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Đêm tuyết máu đỏ

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 42: Đêm tuyết máu đỏ

Không gian lạnh lẽo, cô tịch nơi đây như đang đồng cảm với tâm trạng của nàng. Nghĩ lại, đây là lần thứ hai y thay nàng nhặt lại cái mạng nhỏ.

Lần thứ nhất, khi ấy, tuyết cũng rơi như thế này. Dưới gốc cây thông đại thụ, hai đứa nhỏ vô tình bắt gặp thứ linh quả trong truyền thuyết – Thiên Khai quả. Lẽ ra, Thiên Khai quả đó là của cậu bé, nhưng bởi vì cô bé kia ương ngạnh, mà cậu bé thì lại chịu đựng cô hết mực, thế nên liền đưa cho cô Thiên Khai quả đó cho cô bé.

Sau khi vào, dù không khí khi ấy rất lạnh lẽo, nhưng cô bé chỉ có cảm giác toàn thân nóng như lửa đốt. Cậu bé hốt hoảng, ngay lập tức công cô bé lên lưng mà chạy về bộ lạc ngay lập tức.

Mà cậu bé ấy đâu giống như những cậu bé khác trong bộ lạc. Từ lúc nhỏ, sức khỏe nó đã rất kém, thường xuyên bệnh tật. Ấy vậy mà nó đã công cô bé chạy trong cái khung trời khắc nghiệt ấy, làm cho ai nhìn thấy cũng giật mình kinh sợ.

Có lẽ ông trời động lòng bởi nghị lực phi thường của nó, rút cuộc đã buông tha cho tính mạng của cô gái nhỏ kia. Lại nói, cô bé ấy mặc dù trong tình trạng nguy hiểm tính mạng, cô bé vẫn cảm nhận được sự ảm áp từ bờ vai gầy kia. Và cô bé đã tự hứa với lòng, chỉ cần mình còn sống thì sẽ cùng cậu bé ấy đi đến hết cuộc đời này.

Mười mấy năm qua, cô bé ấy đã lớn lên, trở thành một thiếu nữ đôi mươi xinh đẹp tuyệt trần. Dù tính cách hoang dã nóng nảy, mặc nhiên vẫn có rất nhiều người trong bộ lạc theo đuổi. Ấy vậy mà cô gái ấy chẳng quan tâm, trong lòng chỉ hướng đến một người duy nhất, người mà đã tặng cho nàng một hồi tạo hóa. Người khác nói thế nào, nàng đều chẳng bận tâm.

Nàng vẫn luôn tìm cách giúp người đó, để cho người đó không tự ti mặc cảm. Nhưng chưa làm được gì mà lại gây cho hắn thêm một hồi sóng gió nữa.

Chẳng biết từ lúc nào, bàn tay mềm mại kia bỗng siết chặt lại, những ngón tay như muốn đâm xuyên từng tác da thịt. Nàng đang rất ân hận.

Nếu như... khi ấy bản thân quyết đoán thì bản thân đã không rơi vào nguy hiểm, không đẩy người đó vào con đường bị giam lỏng như bây giờ. Cả hai lần, cái mạng nhỏ của mình thì còn đó, nhưng người kia thì rơi vào nguy hiểm.

Nhiều năm trước là vậy, bây giờ vẫn vậy.

Bỗng có tiếng động khe khẽ vang lên phá tan sự tịch mịch trong lòng nàng. Đó là âm thanh cánh cửa vang lên, một bóng người cao lớn xuất hiện. Chính là Dịch Vũ Hàn.

- Tang Tương bái kiến sứ giả đại nhân.

Trên bờ môi mềm mại xuất hiện một nụ cười nhẹ, trong không gian ánh đèn hơi mập mờ, đầu đó có bông tuyết trắng xóa được con gió nhẹ cuốn vào, nét đẹp mong manh ấy khiến cho người nhìn con tim thổn thức.

Dịch Vũ Hàn tiến vào rồi ngồi xuống ghế đặt ở giữa phòng, thanh âm không buồn không vui, nói.

- Người sau này là tộc nhân được bộ lạc chú trọng bồi dưỡng, về sau không cần phải hành lễ với ta nữa.

Tang Tương khẽ gật đầu, nhìn gương mặt thoáng qua nét do dự, cuối cùng nàng mới nói:

- Dịch tiên bối, người có thể đáp ứng ta một chuyện được không? Sau này nhất định Tang Tương sẽ hồi báo.

Vừa nói, nàng vừa khom mình, hướng Dịch Vũ Hàn một cách đầy thành kính. Trông sắc mặt Dịch Vũ Hàn như thường, dường như trước khi đến đây, y đã đoán được mục đích của Tang Tương là gì.

Chỉ thấy y ngồi trầm lặng một chỗ, chưa vội đáp ứng, có lẽ như đang suy nghĩ nặng nề nếu đáp ứng việc này.

Tang Tương bản thân thực tình chính là một trong những dị linh thể mạnh mẽ nhất – Tiên Thiên Hóa Thần Thể. Không cần biết thế nào, khi về đến Mông Đan bộ lạc, tuyệt đối sẽ là nhân vật được các đại trưởng lão, thậm chí là những thái thượng trưởng lão quanh năm bế quan tranh giành làm truyền nhân. Tương lai sau khó mà hạn định được.

Còn về tiểu tử Tì Mệnh kia. Tuy nói kẻ này không khác gì một phế nhân, nhưng hắn lại là một phế nhân rất đặc biệt. Kẻ này trên người một bí mật mà có thể khiến cho một cường giả Tẩy Cốt cảnh trung kỳ phải chấn động, một chiêu cường đại kia nữa, nếu như bản thân có thể lĩnh ngộ, không biết chừng tu vi lại có thể thăng tiến.

Tang Tương vẫn lặng yên đứng một chỗ, nàng không phải là người sành đời như Dịch Vũ Hàn, dĩ nhiên không biết hết được hắn ta đang nghĩ điều gì trong đầu.

Dịch Vũ Hàn sau một hồi suy tính. Cuối cùng quyết định đáp ứng Tang Tương. Nàng ta sau này tuyệt đối là cường giả cực kỳ mạnh mẽ, nếu khiến nàng không vui, địa vị của mình sau này khó mà ổn định. Còn Tì Mệnh, tuy cũng là một miếng mồi, nhưng tỉ lệ giúp hắn lại không cao.

- Chuyện người nọ, không cần nói ta cũng biết. Ta sẽ đáp ứng, dùng hết khả năng của mình. Còn về việc có thành công hay không thì phải xem mệnh trời.

Dịch Vũ Hàn đôi mắt lạnh lẽo, thanh âm trịnh trọng nói.

- Ân này của tiên bối, tiểu nữ sẽ ghi nhớ trong lòng.

Tang Tương trong lòng mừng rỡ. Người này nếu đã đáp ứng, tính mạng của Tì Mệnh đã đảm bảo được một nửa rồi.

Sau khi Dịch Vũ Hàn dặn dò vài câu nữa rồi rời khỏi. Tang Tương đứng suy nghĩ một hồi, sau đó liền đứng dậy, bóng lưng nhỏ bé dần biến mất trong đêm tối tang thương.

***** Quyển 1: Tì Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Đã hai ngày trôi qua kể từ lúc Tì Mệnh bị giam lỏng trong gian phòng này. Ở bên ngoài thì người của Phong Tuyết bộ lạc thay nhau canh giữ, ngay cả một con ruồi cũng khó mà bay lọt qua.

Không khí ẩm đậm giăng lầy cả nơi đây, nhưng không vì thế mà Ti Mệnh chán nản, u uất.

Lại nói, địa phương giam giữ hắn, nồng độ của linh khí khá nồng đậm. Tuy không bằng ở Bách Thảo đường, nhưng so với mấy nơi khác thì tốt hơn rất nhiều. Hai ngày nay, hắn tranh thủ thở nạp linh khí để bổ sung lại thất thoát khi trước. Bây giờ linh khí trong cơ thể hắn đã khôi phục phân nửa, thân thể không còn mệt mỏi nữa.

Hắn nhìn ra bên ngoài, trời bây giờ đã về khuya. Khí lạnh phủ khắp không gian, ngoại trừ tiếng gió lùa lùa lại rít lên và tiếng lửa cháy tí tách thì không còn một âm thanh nào khác.

Một đêm khá tịch mịch. Ti Mệnh không tiếp tục thở nạp nữa, hắn rời khỏi giường, khoác lên người một bộ áo ấm rồi bước tới gần khung cửa sổ. Bên ngoài là một màn đêm bất tận, không hiểu sao trong lòng lại dâng lên một cảm giác bất an.

Từ sau ngày hôm đó, A Công, Kha Thiên Lạc, và cả Tang Trương, không có một người nào đến thăm hắn cả. Câu nói ngày hôm đó của Kha Thiên Lạc vẫn luôn vang vọng trong tâm trí: “Chỉ cần huynh muốn, dù là thần linh giáng thế đi chăng nữa, nếu dám ngăn cản thì ta sẽ đập thần linh thành đầu heo.”

Hắn hiểu tính cách của Kha Thiên Lạc, một khi đã quyết định việc gì là kiên quyết làm tới cùng. Dù lúc ấy có ngăn cản thế nào đi nữa, Kha Thiên Lạc chắc chắn sẽ không quan tâm đến. Tuy lo lắng, không biết Kha Thiên Lạc sẽ hành động như thế nào, trong lòng hắn chỉ cầu mong người bạn này sẽ không làm việc gì quá quắt để ảnh hưởng đến bản thân.

Còn cả A Công và Tang Trương nữa. Hai người này tuy không như Kha Thiên Lạc, nhưng họ rất quan tâm đến hắn. Có lẽ hai người cũng sẽ hành động gì đó.

Bất giác Ti Mệnh thở dài một hơi. Từ sau khi quan sát Đạo Thần Điện, mọi chuyện đã bị xáo trộn cả lên. Trên khóe miệng xuất hiện nụ cười khổ, hắn cười chính là vì vận mệnh của mình, một vận mệnh thật oái ăm.

Đúng lúc ấy, bỗng có tiếng hét thảm vang lên. Ti Mệnh ngồi trong phòng lập tức biến sắc.

Hắn định chạy ra xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng ngay khi định mở cánh cửa ra thì một lực phản chấn cực mạnh xâm nhập vào cơ thể, khiến hắn không chịu nổi mà ngã bay về phía sau, bàn ghế trong phòng bị hắn va đập, vỡ nát cả.

Cũng may là hắn đã phục hồi, vậy nên chỉ hơi đau nhức, ngoài ra thì không việc gì cả. Nhưng hắn chẳng quan tâm đến mấy vết thương ngoài da kia, hắn chỉ đang muốn biết, rốt cuộc bên ngoài đang xảy ra việc gì.

Bên ngoài gian phòng, một bóng người mặc hắc y che kín toàn thân, chỉ để lộ đôi mắt lạnh lùng, trên tay cầm một thanh kiếm, thân thủ của người nào vô cùng quỷ dị. Như thế không gian này do hắn làm chủ vậy, thoát ẩn thoát hiện trong làn tuyết, chỉ nghe một tiếng hét thảm vang lên, một gã tộc nhân Phong Tuyết bộ lạc có nhiệm vụ canh giữ Ti Mệnh ngã xuống. Ở cổ của hắn bị một vết chém ngang, máu tươi nóng hổi từ vết chém chảy ra, rơi trên nền tuyết trắng.

- Kẻ nào dám cản, ta sẽ lấy tính mạng của kẻ đó.

Gã hắc y nhân thanh âm lạnh lẽo, mũi kiếm chỉ vào mười mấy gã tộc nhân Phong Tuyết bộ lạc. Trong số mười mấy người này, tu vi mạnh nhất chỉ là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ năm mà thôi. Còn lại đều là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ ba, thứ tư cả.

Mà gã hắc y nhân kia, thực lực thể hiện ra là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, thủ đoạn lại rất tàn độc, làm cho mấy kẻ kia dù đông nhưng không dám động đây.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Đêm tuyết máu đỏ (2)

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 43: Đêm tuyết máu đỏ (2)

Bỗng một tiếng hừ lạnh chẳng rõ từ đâu truyền đến. Một giọng nói của một nam tử vang lên:

- Chỉ một Dẫn Huyết cảnh tầng bảy nho nhỏ mà cũng dám náo loạn tại Phong Tuyết bộ lạc.

Dạ y nhân nội tâm chợt lóe, ngẩng đầu nhìn lên mái nhà. Chỉ thấy dưới nền tuyết trắng, một bóng người cao lớn hiện ra. Dù thời tiết rất lạnh, thế nhưng gã nam tử chỉ vận một bộ y phục thô rất mỏng. Ánh sáng từ những ngọn lửa hắt lên gương mặt hắn.

Gã nam tử cao lớn đó dĩ nhiên chính là Hầu Quân Lâu.

Chỉ thấy hần nhún người, lộn một vòng trên không trung rồi nhẹ nhàng đáp xuống nền tuyết. Gương mặt không lộ ra một tia biểu tình nào, nhưng trong ánh mắt lại sắc lạnh giống như hai thanh đao quang.

- Giết người của Phong Tuyết bộ lạc, bắt kẻ nguoi là ai, ngày hôm nay cũng đừng hòng thoát.

Hầu Quân Lâu căn bản không muốn dây dưa, bởi trong nội tâm của hần dường như đã đoán được dã dạ y nhân kia là ai. Thanh đao trên lưng ngay lập tức bị hần lấy ra, một cỗ khí thế oanh liệt bá đạo hiện ra. Hầu Quân Lâu chưa hề vận chuyển sức mạnh, thế nhưng uy thế từ thanh đao huyết hồng kia đã khiến cho cuồng phong tán loạn.

Đao thế phà vào mặt gã dạ y nhân, không khỏi khiến cho y kinh biến. Ngay lập tức, dạ y nhân vội vận dụng sức mạnh tạo thành một màn chắn, ngăn cản cỗ đao khí kia lại.

- Nghe nói Cát Nguyệt là man khí đứng đầu trong man khí trung phẩm, để xem nó có bá đạo như lời đồn.

Thanh âm dạ y nhân kia truyền tới, không rõ được thái độ của y như thế nào. Mà Hầu Quân Lâu thì chẳng thèm bận tâm, nhiệm vụ của y đêm nay chính là trấn giữ nơi này.

- Đứng đầu trung phẩm man khí thì không dám, nhưng muốn xem khả năng thực sự thì nguoi biết ngay thôi.

Hầu Quân Lâu lạnh lùng nói. Dứt lời, hần liền trảm xuống một đường đao khí. Chưa sử dụng man khí huyết tể, ấy vậy mà trong đường đao nghe giống như tiếng gầm thét của hoang thú.

Đao khí vừa phát, những tộc nhân Phong Tuyết bộ lạc đứng xung quanh lập tức chạy ra xa. Thế nhưng vẫn không kịp, bị kinh phong tạo ra bởi Cát Nguyệt đẩy ngã xuống đất, con đau xuất hiện dĩ nhiên không thể tránh khỏi.

Đối với tộc nhân bị thương nhẹ, Hầu Quân Lâu không có nhiều thời gian quan tâm. Giờ tâm tư của hần đặt lên gã dạ y nhân kia.

“Để xem thực lực của nguoi tiến bộ đến đâu rồi!” Hần tự nhủ trong lòng.

Chỉ thấy dạ y nhân ánh mắt biến đổi, bỗng một luồng khí màu bạc lóe lên, nếu người nào bị ánh bạc này chiếu vào mắt, chỉ sợ sẽ bị mù trong một khoảng thời gian.

Sau khi ánh sáng màu bạc biến mất, trên tay dạ y nhân xuất hiện một cây ngân mâu.

Hần vận chuyển man lực, lấy ngân mâu đâm thẳng về phía trước trước, một tiếng *on gong* nhức tai, đao thế không những bị phá vỡ, ngược lại ngân mâu tiếp ngực đâm thẳng về phía trước, tốc độ dường như không hề bị suy giảm chút nào cả.

Lại một âm thanh tra tấn đôi tai nguoi ta tiếp tục gây lên, mũi thương chạm vào thân kiếm, lực thân thể mạnh như Hầu Quân Lâu vậy mà cũng bị bức phải lùi về phía sau một bước mới có thể ổn định thân thể.

Hầu Quân Lâu chân mày chột nhú lại, bỗng gầm lớn một tiếng, tiếng gầm như tiếng sấm nổ, khí thế trong giây lát nhảy vọt lên.

Hần chường thẳng vào thân đao một phát. Y phục của dạ y nhân bị một luồng khí tức thổi căn phòng lên một vòng, cơ thể cũng không chịu nổi mà lùi về chục bước. Ngay lúc ấy, hần cảm nhận một luồng hơi thở nguy hiểm.

Ngay lập tức nghiêng người qua một bên, chỉ nghe *xet* một tiếng, ánh đao chói mắt vừa xả xuống. Nếu không phải trực giác nhạy bén, có lẽ giờ phút này hần đã trở thành vong hồn rồi. Cũng thẳng có thời gian để suy nghĩ nhiều, theo bản năng, dạ y nhân đưa chân đá vào bụng Hầu Quân Lâu.

Phản ứng của dạ y nhân quá nhanh, khoảng cách lại gần nên Hầu Quân Lâu không kịp tránh. Bị đá một cú như trời giáng khiến hần ngã lăn trên đất. Bộ đồ vải thô dĩ đầy những bông tuyết.

Bởi vì thân thể hần trải qua luyện tập nên rất cứng rắn, cú đá tuy mạnh như không ảnh hưởng gì nhiều. Bằng là người khác thì thổ huyết trọng thương rồi.

Hầu Quân Lâu chống đao đứng dậy, tuy từ khi bắt đầu hần rất nghiêm túc, nhưng chưa hề bộc lộ chiến ý. Hừ lạnh một tiếng, trong mắt hần bắn ra tinh quang. Giờ thì thực lực của tuyết thể thiên tài Hầu Quân Lâu mới thực lực bộ lộ.

Dạ y nhân tuy kinh nhưng không loạn. Đối mặt với một dị sĩ Dẫn Huyết cảnh tầng thứ tám, thực lực có thể đấu một trận với cường giả Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín mà không rơi vào thế hạ phong, dạ y nhân không dám khinh suất.

Hần hít sâu một cái, rồi nhắm mắt lại. Ngay khi hần mở mắt ra, một cảnh tượng khiến cho nguoi ta nhìn thấy liền khắc sâu trong tâm trí.

Bởi đôi mắt ban đầu là một màu đen, bên trong như ẩn chứa các vì sao. Nhưng còn bây giờ, màu đen ấy bị thay bằng một màu hoàng kim lấp lánh. Trong màu vàng tuyệt đẹp ấy, không ngờ lại ẩn chứa sát cơ khủng khiếp.

Khí thế trong giây lát của dạ y nhân cũng thay đổi đột ngột, như thể biến đổi thành một con người khác. Hầu Quân Lâu thấy vậy thì hơi ngần ra, nhưng khóe miệng thì nở một nụ cười hiểm thấy.

Khi cả hai bộc lộ sức mạnh thật sự của mình, tuy kẻ thì dong dài, nhưng tất cả chỉ diễn ra trong giây lát. Trong đêm tuyết rơi dày đặc, dạ y nhân và Hắc Quân Lâu tựa như hai bóng ma, quyết chiến giữa hai người họ bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Ti Mệnh ở bên trong chỉ nghe được âm thanh giao chiến quyết liệt. Nội tâm dấy lên một trận lo âu. Bởi âm thanh tiếng nói kia đối với hắn rất quen thuộc.

- Không được, mình không thể cứ mãi ngồi một chỗ trông đợi được.

Lần thứ hai trong cuộc đời, Ti Mệnh thể hiện một sự nghiêm túc. Hắn hít sâu một hơi, đem một lượng linh khí hỗn tạp vào cơ thể luyện hóa. Theo dòng chảy của linh khí trong cơ thể, dùng linh thức để điều khiển, chỉ thấy linh khí hội tụ dần về phía cánh tay.

Hắn hét lớn một tiếng, bàn tay siết chặt lại, gân xanh nổi lên trên trán, không do dự mà đâm thẳng tới.

Linh khí biến hóa thành một dòng xoáy, chạm mạnh vào cấm chế được bố trí trên cánh cửa. Đùng một tiếng, cấm chế vốn được các trưởng lão thâm niên Phong Tuyết bộ lạc bố trí, không ngờ bị một quyền của kẻ chưa hề mở Thiên Khải làm xuất hiện những vết nứt.

Cảm thấy lực lượng vẫn không đủ, Ti Mệnh lại tiếp tục thổ nạp một lượng linh khí nữa. Lần này hắn hấp thụ nhiều đến nỗi y phục bị thổi phồng lên, chiếc áo khoác lông vừa rồi mặc lên để làm ấm cơ thể, không ngờ lại bị phá nát bởi kinh lực từ trong nội thể bạo ra.

Lại một tiếng nổ kinh khủng tiếp tục vang lên. Tiếng động như vậy khiến cho cuộc chiến giữa dạ y nhân và Hắc Quân Lâu ngay lập tức bị đình chỉ lại. Sau một hồi đại chiến, cả hai trên người có không ít vết thương.

Nhưng Hắc Quân Lâu chỉ bị ngoài da, mà dạ y nhân thì hơi thở có vẻ tán loạn, dĩ nhiên cuộc chiến với Hắc Quân Lâu đã hơi quá sức với y.

Ngay lúc Hắc Quân Lâu cảm nhận khí Cát Nguyệt vô đến thì cánh cửa gỗ bị đánh nát thành mấy mảnh bay về phía hắn.

Hắc Quân Lâu định khinh thường, nhưng ngay lập tức hắn cảm giác được nguy cơ đằng sau cánh cửa vỡ nát này.

Trên mặt hắn xuất hiện một tia nghiêm trọng. Khí lực vận chuyển, chỉ thấy Cát Nguyệt rực lên màu đỏ rực bao phủ toàn thân thanh đao, rồi chém một cái. Những tường đã phá tan được khí thể kia, nhưng không ngờ Hắc Quân Lâu lại hét vang, vậy mà cả người rơi thẳng vào bức tường đá.

Ở trước ngực hắn, mảnh áo đã bị chấn thành từng mảnh, in giữa ngực là vết bầm hình năm đốm.

Khí lực vận chưa tiêu tan mà xâm nhập, tàn phá cơ thể. Không nhìn được, Hắc Quân Lâu thổ ra một ngụm máu tươi, sắc mặt có chút hơi tái nhợt.

Dạ y nhân trong mắt tỏ ra kinh sợ, nhìn về phía bên trong gian phòng. Chỉ thấy bên trong, một gã thanh niên gương mặt trắng bệch, hơi thở hỗn loạn, rồi bỗng phun ra một ngụm máu tươi, ngã khụy một chân trên đất.

Sau khi dạ y nhân xuất hiện, nơi này bị vây bởi rất nhiều người. Thậm chí còn có một ít cao thủ Tẩy Cốt cảnh đang ẩn mình trong bóng tối để quan sát nữa. Nhưng tất cả sự việc xảy ra quá nhanh, từ lúc cánh cửa bị phá cho đến khi Hắc Quân Lâu trọng thương, tất cả chỉ diễn ra trong giây lát mà thôi.

Đến khi vỡ lẽ thì đã quá muộn.

Dạ y nhân nhìn thấy cơ hội đã xuất hiện. Ở đây mặc dù bị vây bởi rất nhiều lính tráng Phong Tuyết bộ lạc, nhưng hắn tự tin với thân thủ của mình, những người ở đây khó mà ngăn cản được.

Nhưng hắn chưa kịp làm gì thì ngay lập tức phát giác ra được một cổ uy áp khổng lồ.

“Tẩy Cốt cảnh? Không xong rồi!”

Dạ y nhân phát hiện thì đã quá muộn rồi. Chỉ thấy từ trong bóng tối, có ba bóng người như quỷ mị xuất hiện. Một trong số đó xuất hiện ngay bên cạnh Hắc Quân Lâu, cẩn thận đỡ hắn ngồi dậy, vừa nhét vào mồm một viên linh đan để giúp phục hồi phần nào vết thương.

Hai người còn lại, một người thì áp chế dạ y nhân, không cho dạ y nhân bất kỳ một cơ hội nào. Còn người còn lại, chính là người suốt những ngày này duy trì lời đài Đại Đầu Trường – ông lão họ Cảnh.

Chỉ thấy gương mặt ông ta lộ ra sát khí, nhìn chằm chằm Ti Mệnh đang quỳ nửa gối trên đất với gương mặt thê lương.

- Dám đá thương Hắc Quân Lâu, hôm nay dù là ai cũng đừng hòng ngăn ta lấy cái mạng của ngươi. Và cả tên kia nữa, phạm là dính dáng đều tru sát toàn bộ.

Ông lão họ Cảnh đằng đằng sát khí, ánh mắt nhìn Ti Mệnh giống như người chết. Uy áp từ trên người ông ta tỏa ra, khóa chặt Ti Mệnh lại. Nhưng ông ta đã xem thường hắn rồi.

Dù hắn đang trọng thương nặng thật, nhưng về phương diện sử dụng uy áp phát ra từ linh thức này, ông ta hoàn toàn thua kém Ti Mệnh.

Chỉ thấy hắn chống tay lên đất, rồi chật vật đứng thẳng dậy. Ánh mắt của hắn tràn đầy tơ máu, đau đớn từ thân thể dường như không ảnh hưởng gì đến tâm trí. Duy trong đầu Ti Mệnh bây giờ chỉ còn sự giận dữ mà thôi.

Quyển 1 - Chương 44: Khiếp sợ

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 44: Khiếp sợ

Nếu như chỉ trừng phạt một mình hắn, hắn sẽ cắn răng chịu đựng. Nhưng nếu đụng chạm vào nghịch lân, cho dù có chết, hắn cũng thề phải kéo theo kẻ đó chết theo. Mà nghịch lân đó chính là những người thân thiết, là A Công, là Kha Thiên Lạc, Tang Trương, thậm chí là cả U Đô bộ lạc.

Hắn sinh ra không có cha, không có mẹ, không biết được quê hương mình ở đâu. Hắn chỉ biết hắn được A Công nuôi nấng từ nhỏ, lớn lên tại U Đô bộ lạc, còn Tang Trương và Kha Thiên Lạc là những người bạn chí thân, không kém gì ruột thịt.

Có thể hắn là một phế vật, là con sâu con kiến trong mắt người khác. Nhưng con sâu con kiến cũng biết phản kháng lại nếu có ai đó động vào nó.

Ti Mệnh quét nhìn dạ y nhân kia, không cần nghĩ cũng biết, người đó chính là Kha Thiên Lạc. Trong đôi mắt tràn đầy gân máu kia bỗng xuất hiện một tia âm áp.

Lau đi vệt máu tươi đang đọng lại ở mép miệng, hắn đứng đối diện với ông lão họ Cảnh. Đối với ông lão này, Ti Mệnh cũng có chút nhận thức. Nghe nói thực lực của ông ta rất mạnh, một trong số cao thủ đứng đầu Phong Tuyết bộ lạc.

Nhưng hắn lại không lộ ra một tia kinh sợ nào. Ngay cả dưới lực lượng uy áp khổng lồ, hắn vẫn không bị chịu hạn chế mà bước ra ngoài. Con gió lạnh lẽo thổi tung bay mái tóc đen, một vài phong tuyết lưu luyến dính lên người, như thể không muốn người thanh niên này cô độc một mình.

Vốn dĩ đối với tên tiểu bối này, ông lão họ Cảnh trong mắt chỉ có một sự khinh thường. Nhưng khi thấy uy áp của mình thế mà lại không áp chế được Ti Mệnh, nội tâm không khỏi ngạc nhiên.

Có điều cũng chỉ dừng lại ở mức ngạc nhiên mà thôi. Ngày đó tại Đại Đấu Trường, Ti Mệnh bộc phát một cỗ sức mạnh phi thường. Tuy chỉ trong chớp lát nhưng cũng đủ làm cho người ta khiếp sợ. Bây giờ hắn có thể phá vỡ được uy áp của mình cũng không làm cho ông ta kinh hãi.

Nhưng đó là bản thân ông ta nghĩ mà thôi. Còn lại, ai nấy đều hít vào một hơi sâu. Cảnh trường lão này là ai chứ? Là cường giả Tẩy Cốt cảnh, một trong những cường giả mạnh nhất Phong Tuyết bộ lạc. Ngay cả tộc trưởng Phong Tuyết bộ lạc – Hầu Lai Lâm khi bị uy áp của Cảnh trường lão áp chế cũng không có biểu hiện ung dung như Ti Mệnh được.

- Khá lắm, không nghĩ đến có thể chống lại uy áp của lão phu. Để lão phu xem tiểu tử ngươi chống đỡ được bao lâu.

Nói xong, Cảnh trường lão vận chuyển man lực, sau lưng ần ần xuất hiện ảo ảnh một đầu ngư thú. Đây chính là hình thái thức tỉnh man huyết sau khi trải qua quá trình tẩy cốt. Phong Tuyết bộ lạc thờ phụng Man thú Ngư Hùng, thế nên mới thức tỉnh ra man huyết có hình thái như thế này.

Ti Mệnh trong mắt xuất hiện vẻ hoảng loạn. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn chiến đấu với người khác. Mà đối thủ này lại là một cường giả Tẩy Cốt cảnh đã thức tỉnh lực lượng man huyết nữa, tâm thần hắn bây giờ căng như dây cung, quan sát mọi hành động cử chỉ của Cảnh trường lão.

Đồng thời hắn hít một hơi sâu, tiếp tục thở nạp thêm linh khí để bổ sung. Bỗng trong nháy mắt, một bóng đen xuất hiện ngay trước mặt, chính là Cảnh trường lão. Theo sau là ảo ảnh ngư thú, tuy không chân thật, nhưng vẫn đem đến cho người ta một cảm giác bị áp bức.

Quyền nắm lại giống như chỉ trước cử Ngư Hùng, tràn đầy sức mạnh hung bạo, nện thẳng vào người Ti Mệnh. Tuy là lần đầu chiến đấu, nhưng tốc độ của Ti Mệnh lại không hề chậm chút nào.

Hai tay hắn giơ lên phía trước, múa thành một vòng tròn, đồng thời thi triển linh khí trong thân thể ra ngoài, tạo thành một vòng xoáy đồ án.

Một tiếng nổ vang chấn động xung quanh, cuồng phong bay tán loạn. Trong sát na, tất cả mọi người đều bị kinh phong ép phải tránh về phía sau.

Ngay cả hai vị trưởng tu vi Tẩy Cốt cảnh cũng không thể chịu nổi áp lực của kinh phong, vừa lùi lại, vừa phải bảo hộ cho tộc nhân.

Kha Thiên Lạc nhân cơ hội kinh phong áp tới, thuận theo thế nó mà thoát khỏi sự khống chế của gã trưởng lão bất giữ mình. Sau khi ổn định thì đưa mắt nhìn lại, sự lo lắng không thể nào giấu kín nổi.

Chỉ thấy ở khi trung tâm gió tuyết thổi tung bay, tầm nhìn bị che mờ nên không nhìn rõ được những gì diễn ra bên trong.

Mặc dù vậy, âm thanh giao chiến kịch liệt vẫn truyền ra ngoài. Một lần nữa, người ta phải cảm thấy khiếp hãi với người mà bọn họ xem là phế nhân.

Hầu Quân Lâu đứng cạnh trường bối mình, trong lòng dấy lên một nỗi khiếp đảm. Một Tang Trương thức tỉnh Tiên Thiên Hóa Thân Thể, một Kha Thiên Lạc tiến bộ một cách vượt bậc có thể gần như tay đôi được với y, bây giờ lại xuất hiện thêm một kẻ còn lợi hại hơn nữa.

Mà kẻ này còn chưa hề mở ra Thiên Khải nữa. Không thể không ngờ đến, một tiểu bộ lạc như U Đô tại sao lại xuất hiện nhiều quái vật đến như thế cơ chứ.

Ngoài sáng là như vậy, ẩn nấp trong bóng tối cũng là những người có thực lực cao cường. Tì Mệnh quyết chiến Cảnh trường lão gần như ngay lập tức hấp dẫn sự chú ý của bọn họ. Nếu không phải vì trận chiến kia đang kịch liệt, đám người này chắc chắn đã bị phát hiện.

Một trong những kẻ này hô hấp dồn dập, bỗng hỏi:

- Chúng ta... rốt cuộc có nên hiện thân không?

Vừa nói, gã ta vừa nhìn người ở trước mặt mình. Xem thần thái của gã ta, người phía trước kia dường như chính là người dẫn đầu đám hắc y nhân này. Bởi vì che kín khuôn mặt nên không nhìn ra được biểu tình, nhưng thông qua ánh mắt, gã có thể cảm nhận được một tia phức tạp.

- Sự việc đã đi quá xa dự liệu, tên thanh niên kia lại có thể mạnh đến không ngờ. Nếu tên này có thể cùng chúng ta...

Bỗng y phát ra một tiếng thở dài, rồi khỏe mắt lóe qua một tia sắc bén.

- Một thiên tài Tiên Thiên Hóa Thân Thể đã khiến chúng ta đau đầu rồi. Nếu thêm kẻ này nữa, địa vị của thiếu chủ sẽ bị ảnh hưởng.

- Vậy chúng ta nên làm gì?

- Cuộc chiến này thế nào cũng hấp dẫn đám cao tầng Phong Tuyết bộ lạc đến. Vậy nên các người nhìn theo ám hiệu của ta...

- Tuân lệnh.

Giọng nói của gã ta vô cùng lạnh lẽo, cứ như đang có ý định giết người vậy. Mà người hắn đang nhắm đến, đó chính là Tì Mệnh.

Quay trở lại với đại chiến giữa Cảnh trường lão và Tì Mệnh.

Ban đầu Tì Mệnh tỏ ra khá chật vật, nhiều lần bị Cảnh trường lão đánh thương. Cũng may là phản xạ khá nhanh, vậy nên những vết thương kia căn bản không tạo ra quá nhiều thương tổn. Mà dưới áp lực uy hiếp tính mạng, thân thủ vậy mà tiến bộ một cách thần sầu.

Dần dần những ưu thế đã bị thu hẹp lại. Cảnh trường lão muốn khiến Tì Mệnh bị thương cực kỳ khó khăn. Tuy vậy, ông ta vẫn giữ thế thượng phong, ép bức Tì Mệnh phải lùi lại.

Nhìn bộ dạng ông ta điên cuồng, nhưng thực ra trong lòng ngày càng thêm khiếp sợ.

Sở dĩ khiếp sợ chính là vì Tì Mệnh lại có thể đủ sức để đánh với ông ta một trận. Làm được chuyện này, dù là tại Phong Tuyết bộ lạc cũng không có được bao nhiêu người, nếu không muốn nói đến là số lượng chỉ đếm được trên một bàn tay.

Lại xuất ra trảo, muốn vỗ tới ngực Tì Mệnh, nhưng ngay thời điểm trí mạng đó thì bàn tay của Tì Mệnh ngênh ra chặn lại, một cỗ khí lực truyền vào tay Cảnh trường lão, khiến cho cả cánh tay ông ta run lên.

Bỗng trong đầu Cảnh trường lão xuất hiện một nguy cơ uy hiếp đến sinh mệnh. Đã rất lâu rồi ông ta chưa từng có cảm giác này. Không ngờ ngày hôm nay lại xuất hiện tại một gã thanh niên chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi chưa hiểu sự đời.

Cánh tay trái của Tì Mệnh biến hóa không lường, nhân lúc Cảnh trường lão khựng lại đứng một giây, hắn liền lui lại một bước, cả cánh tay trái cong lại, giống như một con rắn nhân lúc con mồi sơ xuất mà tung ra một nhát cắn.

Nơi cánh tay nhắm vào đó chính là chỗ yết hầu. Là người đọc rất nhiều y thư, hơn ai hết, Tì Mệnh hiểu rõ được những điểm yếu trên cơ thể con người.

Người man tộc tuy luyện thể vô cùng cứng rắn, nhưng vẫn chưa đến trình độ bất diệt kim thân. Yết hầu là một trong những điểm yếu chưa theo kịp độ cứng rắn của cơ thể. Nếu là ngày thường, Tì Mệnh có lẽ dùng hết sức cũng không khiến cho Cảnh trường lão cảm thấy đau đớn gì. Nhưng bây giờ thì khác, hắn có thể điều khiển lực lượng linh khí, biến nó thành sức mạnh đủ để gây tổn thương cho cả một cường giả Tẩy Cốt cảnh.

Cảnh trường lão hoảng sợ, vội nghiêng đầu tránh qua một bên. Chỉ cảm thấy có một thanh kiếm vừa mới đâm xuyên qua vậy. Tì Mệnh một chiêu không thể đắc thủ, nhân cơ hội dùng chân đạp lên người Cảnh trường lão để lui ngược về phía sau, ổn định lại linh khí trong thân thể.

Cảnh trường lão cũng đồng thời hất ngược lại, sau một hồi mới điều chỉnh lại tâm thần. Ông ta đưa tay sờ vào bên phải cổ, một cảm giác nóng rát chợt nhói lên. Hai mắt nhìn mấy đầu ngón tay, nơi đó có lưu lại một vài vết máu.

Rồi sau đó ông ta lại nhìn Tì Mệnh đối diện đang thở hổn hển sau khi trải qua một trận đại chiến kia. Gương mặt ông ta trở nên âm trầm, như thể đang đối diện với đại địch của mình.

- Tiểu tạp chủng, người rất khá. Nhưng bằng nhiều đó thực lực, người dù mọc cánh cũng không thoát khỏi Phong Tuyết bộ lạc được. Sư huynh ta, đồng thời cũng là Man công Phong Tuyết bộ lạc, chỉ cần sư huynh xuất hiện, mọi cố gắng của người đều trở thành vô nghĩa cả.

Hai hàng chân mày của Ti Mệnh nhiều lại, nhưng không trả lời, trong đầu chỉ đang suy nghĩ ẩn ý bên trong.

Thấy Ti Mệnh không nói gì, Cảnh trường lão lại tiếp tục:

- Người nào loạn Phong Tuyết bộ lạc, không chỉ mình người mang tội danh, mà ngay cả U Đô bộ lạc cũng chịu chung tội với người.

Nhắc đến hai chữ bộ lạc, sắc mặt Ti Mệnh trở nên khó coi. Mà dường như đây mới chính là mục đích của Cảnh trường lão, khoe miệng ông ta nhếch lên nụ cười, nói tiếp:

- Nhìn người như vậy, có lẽ U Đô bộ lạc chiếm vị trí rất quan trọng. Ta cũng không muốn nhìn thấy cảnh U Đô bộ lạc chịu nộ hỏa của Phong Tuyết bộ lạc chúng ta, dù sao thì giữa hai bộ lạc có chút ít thâm tình. Nếu người chịu nghe theo sắp xếp của ta, không chỉ bộ lạc người bình yên vô sự, mà ngay cả người cũng một bước lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 45: Bỏ trốn

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 45: Bỏ trốn

Cảnh trường lão ra sức dụ hoặc, tuy nói ngoài mặt hắn vẫn biểu hiện như thường, nhưng thực ra thì hắn đang động tâm. Cảnh trường lão nói đều trúng vào tâm của Ti Mệnh cả, đối với hắn, bộ lạc rất quan trọng, bởi đó là nơi hắn lớn lên.

Nếu như đúng với những gì mà Cảnh trường lão nói, làm theo lời ông ta thì có thể thoát được một kiếp cho bộ lạc. Còn về bản thân ra sao thì hắn cũng chẳng quan tâm đến. Nhưng đến bây giờ hắn vẫn còn hơi do dự một điều, đó chính là cuộc chiến nơi đây kinh động đến như vậy, tại sao thượng man Mạnh Hạ vẫn chưa xuất hiện. Ngay cả A Công, từ ngày hôm đó cho đến nay vẫn chưa hề trở lại gặp hắn.

Hắn không khỏi cau mày suy nghĩ, bỗng nhiên ầm một tiếng, mấy cánh cửa gỗ đột nhiên bị phá khiến cho gió tuyết lạnh lẽo thổi vào. Cùng với đó là ba bóng người xuất hiện, y phục nhìn khá giống với trang phục của Kha Thiên Lạc.

Bọn họ ngay lập tức cắt ngang câu nói của Cảnh trường lão, một trong số đó cười lạnh, quát:

- Đừng tin lời của lão, người mà nghe theo thì chỉ có con đường chết.

Bởi vì đang quá tập trung lên Ti Mệnh, thế nên Cảnh trường lão không phát giác được sự xuất hiện của mấy người áo đen này. Lại nói, một tộc nhân nhỏ của U Đô bộ lạc, thậm chí theo những gì điều tra của ám tử được Phong Tuyết bộ lạc cử đến U Đô bộ lạc để điều tra thì Ti Mệnh chỉ là một kẻ bình thường như bao tộc nhân khác, thế nào bây giờ lại lôi ra mấy kẻ muốn bảo vệ hắn thế này.

Nhưng thân là một lão quái sống gần trăm tuổi rồi, ngay lập tức Cảnh trường lão đoán ra được thân phận của mấy người áo đen này. Chỉ là bởi vì thân phận của đối phương, Cảnh trường lão chỉ đành nuốt lại mấy câu của mình.

- Các người định làm gì?

Cổ kỹ thân phận của đối phương là một chuyện, nhưng nếu đối phương cố ý che giấu thân phận dĩ nhiên là có lý do nào đó. Mà trước khi đến đây, thượng man Mạnh Hạ đã căn dặn kỹ phải lấy cho được bí mật trên người kẻ này. Vậy nên ban đầu dùng sức mạnh để ép khiến cho Ti Mệnh sợ hãi nói ra bí mật đó, chỉ là không ngờ Ti Mệnh khó chơi hơn những gì Cảnh trường lão tưởng. Cuối cùng mới sử dụng phương pháp khuyên nhủ.

Chỉ là người tính không bằng trời tính, giữa chừng lại lọt ra mấy người này ngăn cản lão.

- Làm gì? Dĩ nhiên là muốn mang tiểu tử này đi.

Gã đàn ông đứng gần Ti Mệnh cười lạnh một tiếng.

- Hừ, nếu các người đủ bản lĩnh thì cứ việc. Còn không thì rút khỏi đây cho lão phu.

Nói rồi, Cảnh trường lão vận chuyển man lực, ảo ảnh ngưu thú một lần nữa ngưng tụ ra, xông thẳng về phía trước, khí thế tựa như vũ bão.

Người đàn ông kia dĩ nhiên biết được thực lực của Cảnh trường lão mạnh mẽ như thế nào, bèn quát lớn ra lệnh.

- Hai người các ngươi ngăn cản lão ta lại. Ta đưa tiểu tử này đi, chúng ta gặp nhau ở chỗ đã hẹn.

Hai gã áo đen kia gạt đầu, sau đó đồng thời tiến lên ngăn cản Cảnh trưởng lão. Hai gã này mặc dù có tu vi Tây Cốt cảnh, chỉ là vẫn chưa thể hoàn toàn kích hoạt huyết mạch, không triển khai được huyết mạch man thú, vậy nên sớm muộn gì cũng bị Cảnh trưởng lão áp đảo. Tuy nhiên, mục đích của hai người này chỉ là kéo dài thời gian mà thôi.

- Tiểu tử, đi theo ta, ngươi sẽ an toàn.

Từ lúc người nấy người áo đen này xuất hiện, chung quy nội tâm của Ti Mệnh xuất hiện một cảm giác bất an. Khi người đàn ông này tới gần và ra đề nghị, hắn liền lùi lại một bước, thủ thế cảnh giác đối phương.

Mất thấy Ti Mệnh lộ cảnh giác với mình, cũng là người lịch duyệt, gã đàn ông này liền hiểu ra ý tứ.

- Ngươi an tâm, bộ lạc của ngươi tuyệt đối sẽ an toàn. Ta lấy tính mạng ra đảm bảo cho việc này. Còn việc của ngươi bây giờ là đi theo ta đến nơi an toàn.

Cũng chẳng quan tâm đến Ti Mệnh có chịu hay không, gã ta liền nắm lấy cổ áo của Ti Mệnh. Nếu như Ti Mệnh muốn phản kháng thì rất dễ dàng thoát khỏi, tuy nhiên đối phương đã hứa đảm bảo an toàn cho bộ lạc, mặc dù không đáng tin, nhưng tạm thời chỉ có thể đi theo đối phương tạm thời thoát khỏi nơi này.

Cả hai phá vỡ nóc nhà, phóng người bay lên trên.

Hai người bọn họ trên không trung ngay lập tức hấp dẫn sự chú ý của tộc nhân Phong Tuyết bộ lạc đang bao vây xung quanh. Phần lớn những người đó đều là đệ tử Dẫn Huyết cảnh, cao nhất chỉ mới đạt đến tầng thứ sáu mà thôi, còn những cao thủ khác thì đã bị mấy người áo đen ngăn cản, vậy nên chẳng có ai có thể ngăn cản được gã áo đen và Ti Mệnh cả.

Ti Mệnh nhanh chóng chú ý đến người áo đen đầu tiên xuất hiện, đó là Kha Thiên Lạc. Ti Mệnh liền nói với gã đàn ông:

- Ngươi phải đảm bảo an toàn cho người đó.

Gã đàn ông gạt đầu, đáp:

- Không thành vấn đề.

Sau đó, hắn ta huyt sáo một tiếng, từ trong bóng tối lạnh lẽo, bỗng có tiếng xào xạc, nghe như âm thanh tiếng gió gào thét. Một tiếng kêu chói tai kinh ngâm, kèm theo đó là một con vật hình thù kỳ lạ. Đó là một con rắn màu đen bóng, dài chừng năm thước, đôi mắt hoang dã màu vàng rực như hai ngọn đuốc giữa trời đêm, nó há cái miệng đỏ như chầu màu chứa đầy những cái răng nanh nhọn hoắt, kêu lên một tiếng thất thanh.

Đặc biệt một điều nữa là ở phần lưng của con rắn này có ba đôi cánh thịt, giúp nó có thể bay lượn giữa không trung.

- Lục Dực Quỷ Mãng.

Người đàn ông kéo theo Ti Mệnh nhảy lên, Lục Dực Quỷ Mãng như có linh tính, lập tức cúi đầu xuống để cho hai người bọn họ đáp xuống.

- Đi!

Gã ta lớn tiếng hô, thúc giục Lục Dực Quỷ Mãng. Nó vỗ mạnh sáu đôi cánh thịt của mình, chỉ một cái vẫy cánh liền khiến cho cuồng phong tán loạn, ngay cả mấy cuộc chiến kia cũng bị cuồng phong đột ngột mà phải dừng lại.

Mấy người áo đen kia sớm đã có kế hoạch, thế nên nhân lúc Phong Tuyết bộ lạc hỗn loạn liền nhân cơ hội bỏ chạy. Trước đó gã đàn ông đi cùng với Ti Mệnh ra hiệu, thế nên những người này không quên kéo theo Kha Thiên Lạc đi cùng.

Ở bên trong tòa nhà, một tiếng nổ vang vọng, hai bóng người áo đen xông ra ngoài, rồi cũng nương theo lực lượng phản hồi mà bỏ chạy.

Từ trong đồng đồ nát, Cảnh trưởng lão giận dữ phóng ra ngoài. Ánh mắt phẫn nộ nhìn theo những người áo đen đang khuất dần trong bóng tối.

Hai cường giả Tây Cốt cảnh vùng với Hầu Quân Lâu đang bị trọng thương nhẹ tiến đến gần Cảnh trưởng lão, một trong số đó hỏi.

- Có nên đuổi theo không?

Cảnh trưởng lão sắc mặt âm trầm, khẽ lắc đầu, trả lời.

- Đuổi theo cũng vô dụng.

Liếc nhìn Hầu Quân Lâu sắc mặt có chút hơi nhợt nhạt, quan tâm nói.

- Ngươi trở về dưỡng thương, nếu không sẽ ảnh hưởng đến căn cơ sau này. Còn hai người các ngươi theo ta đến gặp A Công. Chuyện lần này lớn đến

vậy mà A Công không xuất hiện, chắc chắn có gì đó không ổn.

Nghe Cảnh trưởng lão nói vậy, Hầu Quân Lâu và hai trưởng lão còn lại bỗng biến sắc. Không dám chậm trễ, cả bốn người nhanh chóng hướng về phía điện thờ mà đi với tốc độ nhanh chóng. Trong sự ngỡ ngàng của đám đệ tử Phong Tuyết bộ lạc, trong màn đêm u tối lạnh lẽo này, tất cả dần dần biến mất, chỉ còn lại đó một đồng đồ nát với những tiếng rên rỉ.

Ở một nơi mà tuyệt không một người nào để ý, có hai bóng người đứng trên một tàng cây lớn, ở vị trí này có thể quan sát được tất cả mọi việc đang diễn ra bên dưới.

Người đàn ông cao lớn gương mặt không lộ rõ buồn vui, đôi mắt lấp lánh nhìn phương hướng Lục Dục Quý Mãng bay đi, sau đó nói:

- Mọi chuyện đã xong, tính mạng của hắn đã đảm bảo. Chỉ là sau này, ngươi và hắn khó mà có cơ hội gặp lại.

Gã đàn ông này dĩ nhiên chính là Dịch Vũ Hàn, người đứng đằng sau vụ cướp người từ trong hang ổ của Phong Tuyết bộ lạc.

Còn nhân vật đứng bên cạnh y, nàng là Tang Trương. Bởi vì trời rất tối, vậy nên không nhìn ra được sắc mặt của nàng. Chỉ là từ đôi mắt hiện lên một vẻ lo lắng, bất an, và kèm theo cả sự bi thương nữa.

Nàng chính là người đưa ra yêu cầu khiến cho Dịch Vũ Hàn phải ra tay cứu Ti Mệnh. Những gì có thể, nàng cũng đã làm rồi, có lẽ tính mạng của Ti Mệnh sẽ an toàn. Chỉ là, đúng như Dịch Vũ Hàn nói, nàng và hắn sau này khó mà có thể gặp lại.

Sau khi đại điển kết thúc, nàng phải đi theo Dịch Vũ Hàn đến Mông Đan bộ lạc để luyện tập; còn Ti Mệnh, hắn không thể trở về bộ lạc được nữa. Bởi trở về từ bộ lạc, chờ đợi hắn chính là cái chết. Từ nay về sau, Ti Mệnh sẽ tha hương cầu thực, tự bước đi bằng chính đôi chân của mình rồi.

Bất giác, một tiếng gió lạnh lẽo thổi qua, những sợi tóc đen mượt bay phấp phới trong gió, một tiếng thở dài chẳng biết của ai truyền đến, mang theo nỗi buồn man mác.

- Đi thôi, ở đây không còn việc của chúng ta nữa.

Dịch Vũ Hàn có lẽ cảm nhận được tâm trạng của Tang Trương, hắn lắc lắc đầu, sau đó nhẹ nhàng an ủi vài câu rồi cả hai dần biến mất trong đêm bão tuyết này.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Gió vẫn gào thét ngoài kia, nhưng trong gian phòng đá ngập mờ ánh lửa hồng này, có hai bóng người vẫn an nhiên ngồi đối diện nhau, chính giữa bọn họ là một bàn cờ trắng đen.

Hai người này, một là thượng man Mạnh Hạ, người còn lại dĩ nhiên là A Công. Âm thanh chấn động bên ngoài, tuy rất xa nơi này, nhưng bằng vào thính lực của một cường giả Tẩy Cốt cảnh sắp đến hậu kỳ như thượng man Mạnh Hạ vẫn có thể cảm nhận được chút ít.

Đặc biệt nhất là tiếng gầm hoang dã kia, đó là một đầu hoang thú rất mạnh. Nhưng bởi vì ở đây có một người khiến cho lão không thể rời khỏi được, đó chính là A Công. Sắc mặt của A Công rất bình thản, không buồn không vui, không đoán ra được, làm cho người ta rơi vào một màn sương dày đặc. Trái ngược lại, thượng man Mạnh Hạ ngoài mặt thì vẫn như thường, tuy nhiên trong lòng thì lại như lửa đốt. Nếu không phải cố kỵ, có lẽ ông ta đã chưởng cho A Công một quyền nằm đo đất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Một vấn đề, chẳng biết bao giờ...

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 46: Một vấn đề, chẳng biết bao giờ...

Ông ta mặc dù đã cử Cảnh trưởng lão và hai vị trưởng lão khác trong bộ lạc đi đến chỗ Ti Mệnh âm thầm thủ hộ, không để bất cứ việc ngoài ý muốn gì xảy ra. Thế nhưng không hiểu sao trong lòng lại không yên, cứ thấp thỏm lo âu. Bởi vì lúc Ti Mệnh đột nhiên biến mạnh tại Đại Đầu Trường, thượng man Mạnh Hạ đã để ý ánh nhìn Dịch Vũ Hàn. Đó là ánh mắt hứng thú ẩn chứa một tia tham lam.

Lại nghĩ đến Đạo Thần Điện thần bí kia, thượng man Mạnh Hạ một mực khẳng định, việc Ti Mệnh biến mạnh chính là dựa vào nó. Vậy nên bằng mọi giá ông ta phải moi ra bí mật đó cho bằng được.

Thượng man Mạnh Hạ quyết định đích thân đến gặp Ti Mệnh để điều tra, nhưng chưa kịp rời khỏi thì A Công xuất hiện.

Đối với A Công, dù tu vi của thượng man Mạnh Hạ cao hơn một bậc, nhưng thủy chung trong nội tâm vẫn cực kỳ úy kỵ. Trong đầu ông ta luôn nhớ đến gần trăm năm trước, khi cả hai còn là những đệ tử tầm thường tại bộ lạc, A Công một thân một mình đánh bại tất cả các đệ tử khác, thậm chí cả đệ tử cao hơn tận hai giai cũng không phải là đối thủ.

Lẽ ra, cái chức vị thượng man chính là của A Công mới đúng. Nhưng ngày đó, A Công đã khước từ đề nghị này, rồi sau đó lặng lẽ rời khỏi Phong Tuyết bộ lạc, đi chu du khắp bốn phương, bất vô âm tín.

Cho đến bốn mươi năm sau, A Công trở về, mang theo một đứa nhỏ còn đỏ hỏn trong sự ngạc nhiên của tất cả mọi người. Đứa nhỏ đó chính là Ti Mệnh.

Không ít người hoài nghi thân phận của đứa nhỏ, một vài người đến hỏi thăm, nhưng thủy chung vẫn chẳng thể điều tra được thân phận của đứa nhỏ này rốt cuộc là gì.

Dần dần đứa nhỏ này lớn lên, lại không có gì đặc biệt ở nó, dần dần việc này đã rơi vào quên lãng.

Đứa nhỏ đó hôm nay đã xuất hiện, mà xuất hiện trong sự chấn kinh của tất cả mọi người. Thượng man Mạnh Hạ muốn biết tất cả bí mật trên người Ti Mệnh, nhưng đã bị ngăn chặn lại bởi A Công. Có A Công ở đây, cho dù hiểu kỳ đến đâu đi nữa, ông ta cũng không dám vọng động.

Bỗng bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, theo tiếng động thì dường như có vài ba người.

- Cảnh Triệt tham kiến A Công.

Thượng man Mạnh Hạ linh thức phóng ra ngoài. Chỉ thấy ở bên ngoài có bốn người đang đứng, dẫn đầu là Cảnh trưởng lão và Phong Tuyết bộ lạc tộc trưởng Hầu Lai Lâm, đứng hai bên là hai vị trưởng lão đã cùng với Cảnh trưởng lão theo lệnh của thượng man Mạnh Hạ đến trông coi Ti Mệnh.

Chỉ thấy hai hàng chân mày tựa hai lưỡi đao của thượng man Mạnh Hạ chợt nhú lại, cái cảm giác bất an trong lòng ngày càng hiện hữu rõ hơn. Ánh mắt âm trầm quét nhìn A Công một lần nữa, chỉ thấy A Công vẫn im lặng thản nhiên ngồi một chỗ.

Thượng man Mạnh Hạ hừ lạnh một cái, rồi sau đó chậm rãi truyền lệnh:

- Các người vào đi.

Bốn người ở ngoài nhận lệnh tiến vào, trong mắt bọn họ thoáng qua một vẻ ngạc nhiên, bởi vì không ngờ A Công lại đang ngồi cùng với thượng man Mạnh Hạ.

Đặc biệt là Cảnh trưởng lão, sau vụ việc Ti Mệnh, trong mắt ông ta liền hiện ra vẻ bất thiện.

Cảnh trưởng lão định lộ hân mang, định chất vấn A Công thì bỗng A Công ngẩng đầu lên, trên gương mặt già nua xuất hiện nụ cười nhạt, nhìn thượng man Mạnh Hạ, nói:

- Thượng man có việc, vậy Dịch Ân không dám làm phiền nữa. Vấn đề này, hôm sau lại tiếp tục.

Nói rồi, không đợi sự đồng ý của thượng man Mạnh Hạ, A Công đứng dậy, ôm quyền hành lễ rồi xoay người đi ra ngoài. Khi lướt qua người Cảnh trưởng lão, A Công hơi liếc nhìn, không hiểu sao giây phút ấy, Cảnh trưởng lão thân thể trở nên lạnh lẽo, tựa như bản thân vừa mới bị ném vào địa ngục hàn băng.

Khi A Công bóng lưng khuất hoàn toàn, Cảnh trưởng lão mới thở ra một hơi nhẹ nhõm “Người này thật đáng sợ.”

Nhiều lần Cảnh trưởng lão đã nghe qua sự lợi hại của A Công qua lời thượng man Mạnh Hạ, nhưng lão cho rằng thượng man phóng đại quá lời. Lão có không ít lần đối diện với A Công, thậm chí không ít lần còn buông linh thức để dò xét, tuy nhiên cuối cùng không thu hoạch được gì, cho rằng A Công không lợi hại như những gì lão biết.

Nhưng hôm nay, chỉ một cái liếc nhìn thôi cũng đủ khiến lão khiếp đảm, cảm giác như vừa mới đi qua quỷ môn quan.

Đúng lúc này thì thượng man Mạnh Hạ lên tiếng:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khi A Công rời đi, thượng man Mạnh Hạ mới bộc lộ gương mặt thật sự của mình. Đó là tức giận, kèm theo nghi hoặc không nói nên lời. Giống như là lần đầu tiên nhìn thấy biểu cảm kỳ lạ này, ai nấy đều rung mình sợ hãi.

Ngày hôm nay đối với Cảnh trưởng lão và ba người còn lại đúng là xảy ra quá nhiều chuyện bất ngờ. Vì sự thượng man nổi giận, Cảnh trưởng lão lập tức kê ra toàn bộ sự việc, từ lúc Ti Mệnh đột nhiên biến mạnh cho đến lúc đám hắc y nhân kia xuất hiện cướp người.

Thượng man Mạnh Hạ thủy chung ngồi nghe, gương mặt lúc này âm trầm đến đáng sợ. Rồi không hiểu sao, đôi mắt sáng rực nhìn hướng A Công rời đi, tự nói “Dịch Ân, rốt cuộc người đang muốn làm gì?”

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Gió đêm điều hiu và lạnh lẽo, mang theo những bông tuyết trắng từ trên thiên không phủ khắp mảnh đất này.

Một bóng người áo đen cô độc chậm rãi bước đi, như thể hòa nhập cùng với khung cảnh nơi đây. Người áo bào đen này dĩ nhiên chính là A Công sau khi rời khỏi điện thờ.

Bỗng A Công khựng người lại, gương mặt không phải thần nhiên như lúc đối diện với thượng man Mạnh Hạ, cũng không mạnh mẽ tràn đầy sự uy hiếp như khi nhìn vào mắt Cảnh trưởng lão. Động lại trên gương mặt ông chỉ còn đó là nét tang thương của năm tháng bề dâu.

Tiếng thờ dài ai oán chẳng biết từ đâu truyền đến, theo gió cuốn qua người A Công rồi bay về phương xa, như thể đang chạy theo một người thân quen nào đó.

- Một vấn đề, chẳng biết bao giờ mới giải đáp. Có lẽ... sẽ rất lâu đây.

Âm thanh tang thương kèm theo một tia phiền muộn vang lên trong đêm hoang vắng, chỉ có tiếng gió làm bầu bạn. Gió rét lạnh lẽo, nhưng A Công vẫn đứng lặng người nơi đó, ngẩn đầu nhìn lên bầu trời đêm, chỉ là trong đôi mắt như đang nhìn thấu cả khoảng không mênh mông tinh không, như thể đang oán trách một kẻ nào đó.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Một đêm có quá nhiều chuyện diễn ra khiến cho lòng người hỗn loạn. Trận chiến tại nơi giam giữ Ti Mệnh tuy cách khá xa vị trí của các bộ lạc khác, thế nhưng nó diễn ra khá quyết liệt, lại có âm thanh gầm thét dữ dội của hoang thú, càng khiến cho người ta thêm tò mò.

Tuy nhiên, đây lại là địa bàn của Phong Tuyết bộ lạc. Trừ ban ngày không hạn chế sự tự do ra, ban đêm bọn họ mặc nhiên chỉ ở yên một chỗ, không có sự cho phép thì không được tiến vào trong nội thành. Nếu làm trái, không chỉ bản thân bị trừng phạt mà ngay cả bộ lạc cũng bị liên lụy.

Vậy nên dù hiếu kỳ đến đâu, chẳng có người nào dám tiến ra quan sát cả.

Có một lúc, bọn họ nhìn ra thấy một sinh vật khổng lồ với ba đôi cánh thịt đang rộng bay trên bầu trời, khí thế trên người nó khiến cho người ta kinh sợ.

Khí tức này trùng hợp với âm thanh truyền ra từ trong nội thành. Ai nấy đều suy đoán, con thú này chắc chắn liên quan đến sự náo loạn kia. Cũng không biết là thế lực nào mà có thể điều khiển được hoang thú mạnh bậc này.

Con vật này chính là Lục Dực Quỷ Mãng, ngồi trên đầu nó gồm có Ti Mệnh, Kha Thiên Lạc cùng với mấy người áo đen khác.

Bay ra khỏi địa phương Phong Tuyết bộ lạc, bọn họ dừng chân tại một ngọn núi khá hoang vắng. Sau khi bước xuống khỏi lưng con rắn, đôi mắt hoang dã sáng rực như ngọn đuốc kia quét nhìn qua một lần, rồi sau đó lại vỗ cánh bay đi.

Người đàn ông áo đen dẫn đầu đám hắc y nhân này khom người hành lễ với Lục Dực Quỷ Mãng, thái độ cực kỳ cung kính chào tạm biệt nó.

Sau đó ánh mắt rơi vào Kha Thiên Lạc, nói:

- Người chính là Kha Thiên Lạc?

Kha Thiên Lạc nội tâm kinh ngạc, nhưng rút cuộc vẫn giữ được sự bình. Hắn tháo miếng vải che gương mặt xuống, rồi sau đó mới kính lễ:

- Tại hạ Kha Thiên Lạc, đa tạ các vị tiền bối đã trợ giúp chúng ta.

Đối với mấy người này, Kha Thiên Lạc mơ hồ đã đoán ra được thân phận. Chỉ là bản thân địa vị thấp kém, vậy nên chỉ có thể tỏ thái độ cung kính mà thôi.

Chỉ thấy người đàn ông trung niên gật đầu, nói tiếp:

- Thực lực ngươi không tồi, rất có thể sau này sẽ được Dịch Vũ Hàn chú ý đến. Giờ ngươi trở về đi, không cần phải lo bị lộ, chúng ta đã sắp xếp cả rồi.

Lời y nói cũng chỉ là qua loa mà thôi, còn vài canh giờ nữa là trời sáng, mà chuyện y sắp là tuyệt không thể để Kha Thiên Lạc biết được. Thế nên mới ngay lập tức muốn đuổi Kha Thiên Lạc đi.

- Người dẫn theo hẳn trở về Phong Tuyết bộ lạc. Hành động cẩn thận, tuyệt đối không để lộ sơ hở khiến cho Phong Tuyết bộ lạc vọng động.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Hành trình một mình

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 47: Hành trình một mình

Kha Thiên Lạc gương mặt biến đổi, trong lòng dâng lên một cảm giác bất an. Thực sự mà nói, hắn muốn ở lại để chính mắt nhìn thấy Ti Mệnh an toàn rời khỏi đây. Và lại, đối với mấy người này, không hiểu sao trong nội tâm lại sinh ra cảm giác bất thiện, dù rằng bọn họ đã giúp đỡ cả hai.

- Không nghe ta nói sao?

Người đàn ông áo đen chân mày nhíu lại, từ đôi mắt sáng lên một tia khó chịu. Càng như vậy, Kha Thiên Lạc càng không muốn để Ti Mệnh ở lại một mình với đám người này.

- Ta muốn tự mình tiễn cậu ấy rời khỏi đây.

Trước sức ép của người đàn ông, Kha Thiên Lạc không chút tỏ ra yếu kém.

Chỉ thấy gã đàn ông áo đen hừ lạnh một tiếng, xem như hết kiên nhẫn với Kha Thiên Lạc thì đúng lúc này, không chỉ gã ta mà ngay cả những người khác cũng cảm thấy rét lạnh.

Cảm giác rét lạnh này không phải được tạo thành bởi khí lạnh trong không gian. Bọn chúng dù sao cũng là những đệ tử đã đột phá đến Tẩy Cốt cảnh, khí lạnh bên ngoài căn bản không thể khiến cho bọn chúng bị cảm nhiễm được.

Cái lạnh này chính là lạnh lẽo từ tận linh hồn, là một cảm giác nguy hiểm, up hiếp đến tính mạng. Bọn chúng cả kinh, xoay người lại thì bất thành linh ở đằng sau xuất hiện một ông lão áo bào đen.

Ông ta xuất hiện giống như u linh, như thể đã hòa nhập vào thiên địa vậy.

- A Công.

Kha Thiên Lạc và Ti Mệnh nhìn thấy ông lão quen thuộc ấy thì đồng thời thốt lên. Cả hai lập tức chạy đến cạnh A Công, giống như hai đứa cháu nhỏ trông thấy người ông hiền từ của mình. A Công nhẹ nhàng xoa đầu hai đứa bọn họ, gương mặt lộ vẻ hiền từ.

Giọng nói trầm ấm chứa chan sự quan tâm:

- An toàn là tốt rồi.

Trần hai Ti Mệnh và Kha Thiên Lạc, sau đó đẩy hai đứa bọn họ về phía sau. Ti Mệnh từ nhỏ đã luôn được A Công che chở, quan tâm, bảo vệ hết mực. Bất cứ lúc nào nhìn thấy cái bóng lưng dù già nua này, nhưng trong lòng hắn luôn có cảm giác, dù cho ông trời có sập xuống thì vẫn có A Công chống đỡ. Còn Kha Thiên Lạc, hắn luôn sùng bái A Công. Bây giờ lại được A Công bảo vệ, được nhìn thấy cái bóng lưng vĩ đại này, không hiểu sao mũi lại cay cay, trong lòng dâng lên một cảm giác xúc động khó nói thành lời.

A Công nhìn đám người áo đen, miệng chợt nở nụ cười khách khí, ôm quyền nói:

- Đa tạ các vị đã giúp đỡ hai đứa nhỏ này, lão phu thay hai đứa nó đa tạ các vị. Lão phu bản hàn, không có gì quý giá ngoại trừ một ít nội đan của hoàng thú hồi trẻ lão phu ngẫu hứng sưu tập, hy vọng có thể lọt vào mắt các vị, báo đáp cái nhân tình này.

Vừa nói, A Công vừa lấy ra một cái túi bằng da thú ném qua cho gã đàn ông áo đen đứng chính giữa. Gã ta chụp lấy, không kiểm tra bên trong có phải thực sự chứa nội đan hay không, thái độ khó chịu ban nãy đã thay đổi hoàn toàn, vui vẻ cười nói:

- Tiền bối khách khí rồi. Hai đứa nhỏ này đều thiên phú hơn người, nếu bị Phong Tuyết bộ lạc trừng phạt, chẳng khác gì phế bỏ đi thiên phú của chúng ta. Chúng ta chỉ là phụng mệnh hành sự.

Rồi hắn chuyển sang nhìn Kha Thiên Lạc và Ti Mệnh, nói tiếp:

- Ta tên Đoạn Thiên Sơn, sau này nếu có dịp thì hy vọng hai người các người nhớ nhân tình ngày hôm nay. Chúng ta đi.

Nói rồi, Thạch Thiên Sơn ôm quyền với A Công, cuối cùng dẫn mấy người còn lại hòa vào màn đêm mà biến mất.

Sau khi bọn chúng biến mất, Kha Thiên Lạc với Ti Mệnh mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Hai bọn chúng đều có cảm giác, đám người này có tâm tư bất thiện đối với bản thân Ti Mệnh.

Chỉ sợ cũng giống như Phong Tuyết bộ lạc đang nhắm vào sự biến đổi kỳ dị trên người hắn. Cũng may A Công xuất hiện kịp thời, nếu không đám người kia chẳng dễ dàng gì buông tha.

- Chuyện đã qua, A Công không muốn nhắc lại làm gì. Chỉ hy vọng sau này hai đứa hành sự cẩn thận, không được bốc đồng, nóng nảy mà làm hỏng đại

sự. Lần này chỉ là may mắn, nếu còn có lần sau, hai đứa không dễ dàng sống sót được đâu.

A Công nhìn hai người bọn chúng, vẫn tràn đầy sự quan tâm như trước, nhưng trong lời nói ẩn chứa sự răn dạy nghiêm khắc, khiến cho hai người bọn chúng cúi đầu nhìn mũi chân của mình, không dám nói gì cả.

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

A Công nở nụ cười hiền từ, không tiếp tục dạy dỗ nữa mà bước về phía trước. Ti Mệnh và Kha Thiên Lạc nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên, rồi lại nhìn A Công đang chậm rãi bước đi trong gió tuyết.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Trong bóng đêm, những âm thanh xào xạc cùng với tiếng gió rít gào, có những bóng đen thoát ần thoát hiện trên những cây đại thụ trơ trụi, tựa như những u linh vậy. Những kẻ đó chính là đám người Đoạn Thiên Sơn vừa mới bị A Công uy hiếp bỏ đi.

Một tên trong số đó không nhận được hiểu kỳ, liền hỏi:

- Đoạn sư huynh, vì sao lại bỏ đi? Chúng ta đã có cơ hội moi bí mật của tiểu tử kia mà?

Đoạn Thiên Sơn nhìn gã ta, rồi lại nhìn về phía trước, tựa hồ như đang hồi tưởng về quá khứ, đồng thời lộ ra vẻ sợ hãi hiếm thấy.

- Lão già đó... rất mạnh. Đừng nói là chúng ta, thậm chí có thêm Dịch Vũ Hàn cùng mấy người còn lại hợp sức cũng không đủ để lão ta giết.

Nghe Đoạn Thiên Sơn nói trong sợ sệt, tên nào tên nấy kinh sợ không thôi. Giờ mới nhìn rõ lưng áo của Đoạn Thiên Sơn, dù trong trời lạnh, nó vẫn ướt một mảng mồ hôi lạnh khá lớn.

- Rốt cuộc lão ta là ai?

- Các ngươi còn trẻ, không nhận thức được lão ta cũng dễ hiểu. Ta không nhớ rõ lão ta tên gì, nhưng mấy mươi năm trước, trong cuộc chiến với Xích Dung bộ lạc, lão ta một thân một mình giết chết mười đại cường giả Tẩy Cốt cảnh hậu kỳ. Chiến trường năm đó, có thể nói lão là một con quái vật không gì có thể ngăn cản nổi.

Xích Dung bộ lạc trong lời của Đoạn Thiên Sơn chính là một bộ lạc trung giai, thực lực tương đương với Mông Đan bộ lạc. Một bộ lạc trung giai, dĩ nhiên có rất nhiều cường giả tọa trấn. Ấy vậy mà theo như những gì mà Đoạn Thiên Sơn kể, khi ấy cả Xích Dung bộ lạc lẫn Mông Đan bộ lạc đều cực kỳ cổ ký A Công.

Nhìn biểu cảm của hắn cũng đủ biết, nội tâm đối với A Công kinh hãi đến mức nào. Tại Mông Đan bộ lạc, Đoạn Thiên Sơn cũng coi như là một kẻ ngang ngược. Thế nhưng đối diện với A Công lại run rẩy sợ hãi. Đến lúc này, mấy tên kia mới biết mình vừa mới dạo quanh Quỷ Môn quan một vòng.

Trên trán bọn chúng túa ra mồ hôi lạnh. Cũng may Đoạn Thiên Sơn nhận thức được lão nhân này, nếu là người khác, sợ rằng chuyến này có đi không có về.

- Các ngươi nhớ giữ mồm giữ miệng, không được tiết lộ thân phận của lão ta. Nếu không tai họa ập vào đầu lúc nào không biết.

Đoạn Thiên Sơn trừng mắt, trịnh trọng nhắc nhở bọn chúng một lần. Bọn chúng nhìn nhau, gật gù đồng ý. Một cường giả như thế, tốt nhất là không nên chọc vào.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Ánh mặt trời xuyên quang tầng mây dày đặc chiếu sáng thế gian. Đã là cuối đông, thế nên dù đã là giữa trưa, không khí cũng chẳng ấm lên bao nhiêu.

Trên một con đường lớn vắng vẻ chợt xuất hiện một bóng người, kẻ này cưỡi một con lừa khá lớn, mỗi bên trái phải đều mang một cái túi đồ rất lớn. Tuy vậy, dường như nhiều đây vẫn không thấm thía gì so với sức lực của nó, vậy nên trông bộ dạng của con lừa này vẫn rất thông dong.

Ngồi trên lưng con lừa, gã thanh niên thân mặc bạch y sạch sẽ, tay cầm quyển sách y thư, mắt thì dán chặt vào quyển sách, vừa đọc vừa nghiền ngẫm. Dung mạo gã ta không tính là phong lưu tao nhã, có thể nói là rất bình thường. Tuy nhiên cặp mắt của hắn rất sáng, ngũ quan hoàn chỉnh, từ gương mặt toát lên một loại khí chất trí tuệ.

Thanh niên bạch y này chính là Ti Mệnh.

Hôm nay đã là ngày thứ bảy kể từ lúc rời khỏi Phong Tuyết bộ lạc. Bảy ngày này, đồng hành cùng với hắn chỉ có mỗi con lừa và đồng hành trang.

Nhớ lại bảy ngày trước, sau khi A Công xuất hiện giải vây cho hắn và Kha Thiên Lạc thì liền nói với hắn, kể từ giờ phút này, hắn phải tự mình đi lịch lãm rồi.

Tuy đã hạ quyết định từ trước, nhưng khi thời khắc chia ly, Ti Mệnh vẫn không cầm được những giọt nước mắt. Ngày hôm đó hắn đã khóc rất nhiều, nước mắt làm ướt cả vạt áo của A Công.

Từ nhỏ lớn lên tại U Đô bộ lạc, đều dựa vào sự chăm sóc của A Công mà trưởng thành, có Kha Thiên Lạc, có Tang Tương làm bạn, có Tang đại phụ dạy hán học chữ, dạy hán những điều cơ bản làm người. Bộ lạc nơi Ti Mệnh lớn lên, tuy có nhiều người xem thường hán, nhưng khi hán gặp khó khăn gì, bọn họ vẫn sẵn lòng giúp đỡ bất cứ lúc nào.

U Đô bộ lạc, đó chính là quê hương, là tuổi thơ, là tất cả những gì quý báu nhất mà hán có. Cứ ngỡ bản thân mạnh mẽ lắm, nhưng khi chân chính đối diện, Ti Mệnh mới biết thì ra mình yếu đuối đến mức nào.

Hán năm nay chỉ mới mười sáu tuổi mà thôi. Thực sự mà nói, việc rời khỏi U Đô bộ lạc cũng là tình thế bất buộc. Nếu ở lại, bộ lạc, A Công, những người thân quen đều sẽ vì hán mà liên lụy.

Rời đi, trong lòng Ti Mệnh chỉ nuối tiếc một điều, đó là hán được người trong bộ lạc tiễn đưa, không được ngắm nhìn toàn cảnh U Đô bộ lạc một cách gần gũi nhất.

Và... người đó, người trong lòng hán, Tang Tương, hán cũng không có cơ hội để trực tiếp nói với nàng một câu, chỉ đành nhấn nhủ lại với Kha Thiên Lạc mà thôi.

Đến bây giờ, dù đã bảy ngày, tâm trạng của hán chẳng tốt lên được bao nhiêu. Hành trình một mình trên con đường dài này, quả thực rất cô đơn.

- Không biết giờ này bọn họ đang làm gì nhỉ? A Công chắc lại nhắm mắt nghỉ ngơi. Thiên Lạc thì đi tìm Tang Tương chộc ghẹo rồi. Còn người ở U Đô, có lẽ chuẩn bị sắm sửa làm lễ tế linh cuối năm. Chẳng biết năm nay có long trọng hơn năm trước không. Bọn nhỏ chắc lại tìm cách ăn vụng, bị bắt được là ăn no đòn đây.

Ti Mệnh nhìn lên bầu trời, hồi tưởng lại viễn cảnh U Đô bộ lạc trong nỗi nhớ nhưng, vừa xúc động cảm thân.

- U Đô bộ lạc, ta sẽ không bao giờ quên đâu.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

- Thanh Phong trấn, ta đến đây!

Ti Mệnh nhìn thị trấn phồn hoa trước mắt, ở trên lưng lừa gào thét với gương mặt rạng rỡ tràn đầy thích thú. Bao nhiêu tiếc nuối, cảm động một giờ trước đã bị cơn gió cuốn đi mất rồi. Ở trước mắt Ti Mệnh, Thanh Phong trấn tràn ngập người ra vào. Với định lực của một gã thanh niên ở dưới quê mới lên, đây đúng là một thiên đường trong mơ.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 48: Nạp Đa

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 48: Nạp Đa

So với U Đô bộ lạc của hán, Thanh Phong trấn này không chỉ rộng lớn gấp đôi, mà các hoạt động cực kỳ sầm uất. Nếu tại bộ lạc, những tráng hán trong làng khi qua mười lăm tuổi thì đi theo các tiền bối săn bắt dã thú trong rừng, những đứa trẻ mở Thiên Khải thì tập trung vào tu luyện để gia tăng thực lực. Còn những người khác thì phụ trách chăm lo đời sống trong bộ lạc.

Tuổi thơ của Ti Mệnh, vui vẻ nhất đó chính là từ lúc bốn tuổi cho đến mười tuổi, thời gian đó Kha Thiên Lạc vẫn chưa mở Thiên Khải, còn Tang Tương tuy đa số thời gian được A Công chỉ dạy, nhưng vẫn dành ra không ít thời gian để chơi đùa cùng với hán.

Mà không chỉ riêng gì Ti Mệnh, đại đa số mấy đứa trẻ khác trong bộ lạc đều như vậy. Dịp có thể vui đùa cùng với nhau chỉ có tại các buổi tế lễ mà thôi. Còn lại thì cuộc sống trong bộ lạc có thể nói là rất tẻ nhạt.

Nhưng tại Thanh Phong trấn này thì khác.

Chỉ mới đứng nhìn từ đằng xa thôi, người người ra vào nườm nượp không ngớt. Đại đa số những người này đi thành từng nhóm, kéo theo phía sau là một đồng hàng hóa, dường như tiến vào Thanh Phong trấn này để tiến hành các hoạt động trao đổi.

Hỏi nhỏ Ti Mệnh được A Công kể về chuyến hành trình hồi trẻ, A Công nói rằng khi mới rời khỏi bộ lạc, đối với mấy hoạt động này cũng rất ngỡ ngàng.

Thiết nghĩ xem ra biểu cảm khi ấy của A Công chẳng khác mình là bao nhiêu.

Hán tùm tùm cười, sau đó nhảy xuống khỏi thân con lừa, cầm dây cương rồi chậm rãi dẫn theo con lừa bắt đầu tiến vào Thanh Phong trấn.

Thanh Phong trấn bên ngoài có một cái cổng được làm bằng gỗ được dựng bằng mấy cây trụ rất lớn, so với cổng vào U Đô thì gần như lớn hơn gấp đôi.

Mấy người gác cổng thực lực cũng rất mạnh. Ngồi trên một chiếc bàn gỗ phụ trách việc cấp thẻ thông hành là một dị sĩ Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu, đứng hai bên giúp đỡ gã sắp xếp cũng có tu vi tương tự. Cuối cùng là bốn người gác cổng còn lại phụ trách xem xét hàng hóa lưu thông có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy.

Chỉ là những người gác cổng thôi mà đã có tu vi cao đến như vậy, so với Phong Tuyết bộ lạc còn khoa trương hơn rất nhiều.

- Cầm lệnh bài này, ngươi được phép ở lại Thanh Phong trấn năm ngày.

Người đàn ông mặc giáp ngồi trên bàn gỗ nhìn người trước mặt hỏi hỏi vài điều, rồi sau đó lấy ra một tấm thẻ bằng đá giao cho hắn ta. Còn người kia thì đồng dạng lấy ra ba hoang tệ để có thể cầm lấy tấm thẻ đá đó.

Theo như quan sát ban đầu thì đa số các hoạt động trao đổi đều dùng hoang tệ. Nếu là trước đây thì Tì Mệnh chắc chắn không biết đến cái gọi là hoang tệ này.

Nhưng sau khi đến Phong Tuyết bộ lạc được một thời gian thì hắn dần dần hình thành được cái khái niệm này.

Lại sau khi rời đi, A Công giao cho hắn một túi hoang tệ để cho hắn dùng. Trong lòng hắn chợt nhớ về A Công, không khỏi dâng lên một cảm giác âm ảm. Cũng may là A Công đã chuẩn bị sẵn, nếu không chẳng biết một đứa nhà quê như hắn làm cách nào mới sinh tồn trong cái thế giới này.

Sau một lúc thì đến lượt Tì Mệnh tiến lên để kiểm tra.

Một gã gác cổng đi tới kéo con lừa của hắn qua một bên để kiểm tra đồ đạc bên trong. Nhờ quan sát nên hắn cũng không lấy làm kinh ngạc.

- Ngươi tên gì? Muốn ở lại Thanh Phong trấn mấy ngày?

Gã đàn ông phụ trách cấp thẻ nhìn Tì Mệnh hỏi. Gã ta có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu, trên người tỏ ra uy áp khiến người ta cảm thấy lo lắng. Tuy nhiên, Tì Mệnh có linh thức rất mạnh mẽ, căn bản sự uy hiếp của hắn ta không khiến hắn chần chừ.

Hắn gương mặt bình tĩnh, chậm rãi trả lời:

- Ta tên Tì Mệnh, muốn ở lại đây nửa tháng.

Gã đàn ông này trước đó đã nhìn thấy Tì Mệnh rồi. Cảm thấy thanh niên này trẻ tuổi non nớt, lại có chút lông ngỗng, đích thị là một kẻ nhà quê. Trên người không có chút dao động khí tức nào, vậy nên hắn ta mới định hù dọa một chút cho vui.

Thế nhưng không ngờ Tì Mệnh lại tỏ ra bình tĩnh như vậy, không khỏi khiến cho hắn ta ngạc nhiên.

Nghe nói có một số bộ lạc thường để các tộc nhân nhập thế để phát triển tâm tính. Thường thì những tộc nhân này đại đa số đều là nhân tài, có một số phương pháp ẩn dấu nhất định.

Gã ta thầm nghĩ Tì Mệnh có lẽ là nhân tài của một bộ lạc nào đó, thế nên liền ghi nhớ kỹ gương mặt của Tì Mệnh.

Sau đó y lấy một tấm thẻ đá, chất liệu nhìn tương tự với của những người khác, kế tiếp cầm bút chấm vào một lọ mực mảy đỏ rồi vẽ lên tấm thẻ đá mấy kí hiệu kỳ lạ. Có lẽ do quan sát xung quanh, vậy nên bây giờ Tì Mệnh mới phát hiện ra điều kỳ lạ này.

Chỉ thấy sau khi được người phụ trách vẽ lên vài ba ký hiệu kỳ lạ, cuối cùng vận chuyển man lực nhập vào trong tấm thẻ. Nó rục lên trong giấy lát, cuối cùng tụ lại thành một điểm màu đỏ, trông khá giống với một hòn ngọc nằm ở giữa tấm thẻ, ẩn ẩn bên trong là một luồng hồng quang.

Người phụ trách đưa tấm thẻ do Tì Mệnh rồi dặn dò:

- Giữ tấm thẻ này, nếu làm mất thì phải đền bù cho chúng ta. Để ý viên hồng ngọc màu này, nó có hiệu lực phát quang trong hai mươi ngày. Khi nó hết phát sáng thì sẽ có người đến thu lại nó, đồng nghĩa với việc ngươi phải rời khỏi Thanh Phong trấn. Nếu muốn ở lại thêm một thời gian thì ngươi có thể đi gia hạn. Của ngươi hết năm hoang tệ.

Tì Mệnh cẩn thận lấy năm khối hoang tệ màu xám ra đưa cho người phụ trách rồi nhận lấy tấm thẻ thông hành. Phía bên kia, hành lý đã được kiểm tra xong, không có gì bất thường nên giao trả lại cho hắn.

- Đa tạ.

Khách khí với bọn họ một câu rồi Tì Mệnh liền dẫn con lừa tiến vào trong Thanh Phong trấn. Khi hắn vừa bước ngang qua cánh cửa, bất chợt tinh thần rung động lên, tựa hồ vừa mới bước qua một tấm màn vậy.

Tì Mệnh kinh ngạc, xoay người nhìn ra thì thấy trước mặt mình có một tấm màn mỏng màu xanh lơ, nếu không để ý kỹ thì khó mà nhận ra được sự tồn tại của nó.

- Đây là thứ gì nhỉ?

Nhìn thấy sự kỳ lạ này, sự tò mò liền nổi lên, liền đưa tay lên định chạm vào thì từ đằng sau, một giọng nói như tiếng sấm gầm lên:

- Tiểu tử, đừng có phá bậy bạ, kéo bị đánh gãy tay đó.

Đó là một gã đàn ông cao to lực lưỡng, mặc chiếc áo thô để ban ngực ra, hai cánh tay cứng cáp to lớn như hai cây thiết trụ. Người này gương mặt bụi trần, da dẻ ngăm đen, đặc biệt hai mắt rất sáng, đầu trọc lóc, ánh sáng chiếu vào lập tức bị phản quang lại.

Một tay thì cầm cây cung, trên lưng thì vác một con hươu không lồ đã chết. Không cần đoán cũng biết, người này đích thị là một thợ săn lão luyện.

- Ngươi chắc lần đầu tiên đến Thanh Phong trấn. Ở đây có một số quy tắc, không cẩn thận liền bị phạt đấy.

Gã thợ săn tiến đến gần Ti Mệnh, giọng ồm ồm nhắc nhở hắn.

- Ta tên Ti Mệnh, đích thị là lần đầu tiên đến Thanh Phong trấn này.

- Tên của ta là Nạp Đa. Trông ngươi chắc còn trẻ, sau này cứ gọi ta một câu Nạp đại ca là được. Cũng đang lúc rảnh rồi, ngươi đi theo đại ca, để đại ca khai sáng cho một chút.

- Như vậy liền đa tạ Nạp đại ca.

Nạp Đa này tu vi không tồi, Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy. Thoạt nhìn tu vi bằng với Kha Thiên Lạc, tuy nhiên trên người toát lên khí chất phong trần lão luyện, chính là loại người từng trải nghiệm không ít sương gió cuộc đời.

Nếu so ra, Ti Mệnh có thể khẳng định, thực lực chắc chắn cao hơn Kha Thiên Lạc.

Trên đường đi, Nạp Đa này chỉ điểm Ti Mệnh không ít quy định để có thể tồn tại ở Thanh Phong trấn này.

Nghe nói Thanh Phong trấn cũng chỉ mới được lập ra được chừng ba mươi năm. Chủ nhân của Thanh Phong trấn là một cường giả Tẩy Cốt cảnh hậu kỳ, tại Thanh Phong trấn thanh danh cực kỳ hiển hách.

Theo ý tứ của Nạp Đa, sở dĩ Thanh Phong trấn này được lập ra vốn là để tu nhận các dị sĩ lang thang, về sau dần dần nhiều người kéo về đây mang theo hàng hóa trao đổi, sau một thời gian mới được sầm uất đến như thế này.

- Tám màn mà đệ nhìn thấy ở ngoài kia, theo ta biết thì nó được gọi là trận pháp.

- Trận pháp? Đó là thứ gì?

Lần đầu tiên được nghe về khái niệm này, lòng tò mò của hắn được kích thích lên cực điểm.

- Đại ca cũng chỉ là nghe mấy người bạn thân kể lại. Trận pháp này dùng một số tài liệu đặc biệt, rồi dùng man lực của bản thân dung nhập vào để lưu giữ trên tài liệu, không để nó thất thoát ra ngoài, sau đó đem đi bố trí tại các phương vị đã tính toán từ trước. Bước cuối cùng chính là liên kết các tài liệu này lại với nhau, cùng lúc phát động man lực bên trong đó, một khi thành công liền kết thành một trận pháp. Tùy thuộc vào vật dẫn trung tâm mà loại hình trận pháp liền khác nhau. Nó được chia ra làm nhiều loại, có loại mang tính công kích, có loại thì phòng thủ, mê hoặc...

Ti Mệnh ánh mắt sáng ngời, từ đầu đến cuối nghe Nạp Đa giải thích, những điều quan trọng hắn đều đem ghi nhớ vào trong đầu. Nhất là cái được gọi là trận pháp này, hắn dường như tỏ ra cực kỳ thích thú.

“Nếu như mình có thể bố trí một cái trận pháp tại U Đô thì sau này không cần lo lắng bị các bộ lạc khác tấn công nữa. A Công thật không sai khi bảo mình nên ra ngoài học hỏi. Thanh Phong trấn này đúng là nơi mình cần đến rồi.”

Hắn vừa đi vừa suy nghĩ, bất giác cả hai đã đi đến một khu chợ rất đông người. Hai bên đường có rất nhiều gian hàng, chỗ thì bày ra đủ loại vũ khí, chỗ thì buôn bán thảo dược, thi thể dã thú, ấu thú... nói chung là cực kỳ đặc sắc.

Mục đích Nạp Đa đến đây dĩ nhiên là bán đi con hươu vừa mới đi săn về để kiếm chút hoang tề tiêu xài. Còn Ti Mệnh thì đối với mấy thứ đó không chút hứng thú. Hắn liền hỏi Nạp Đa:

- Nạp đại ca, chỗ này có nơi nào bán sách không? Nhất là mấy quyển sách nghiên cứu về trận pháp mà đại ca kể với đệ ấy.

- Đừng nói với ta là đệ định đi học mấy cái thứ đó đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Chiếc cốc vỡ nát

Quyển 1: Tì Mệnh

Chương 49: Chiếc cốc vỡ nát

Nạp Đa ánh mắt quái dị nhìn thanh niên trước mặt, không nhìn được liền hỏi.

Tì Mệnh gật gật đầu, đáp:

- Đệ thấy cái gọi là trận pháp này rất thú vị. Nếu như có thể học được, biết đâu lại kiếm ra được một mớ tiền thì sao, sau này khỏi cần phải lo cái ăn cái mặc nữa. Và lại, đệ còn có mục đích riêng nữa.

- Ài, ta nói này tiểu đệ, trong số những chức nghiệp mà ta biết, trận đạo chính là một trong những chức nghiệp cực kỳ khó khăn chỉ đứng sau Dược sư mà thôi. Nghiên cứu trận đạo cực kỳ hao tổn về tinh thần, bởi vì sự sắp xếp, dẫn động cực kỳ khó khăn, lại phải tốn rất nhiều tiền để mua tài liệu nữa. Thành thì không nói, nhưng sai sót một cái là mất cả chì lẫn chài. Tiểu đệ, nếu như ngươi thiếu tiền thì sau này đi theo đại ca học săn bắn, tuy hơi nguy hiểm nhưng vẫn có thể sống sót qua ngày.

- Đa tạ ý tốt của Nạp đại ca, nhưng đệ quyết định rồi, đệ nhất định phải trở thành một Trận Đạo sư.

Nạp Đa hết lời khuyên nhủ Tì Mệnh, nói hết lời để hắn thay đổi suy nghĩ. Nhưng tiếc là Tì Mệnh sau khi nghe được sự lợi hại của Trận Đạo sư thì dù có đánh chết hắn cũng không chịu từ bỏ, may ra có A Công đứng ra thì còn có thể.

Điểm cứng đầu này, hắn cực kỳ giống với Kha Thiên Lạc và Tang Tương, một khi đã quyết thì phải làm đến cùng.

Và lại, nếu không phải nhờ tính cách cứng đầu không chịu buông bỏ, có lẽ bây giờ hắn đã không có mặt ở Thanh Phong trấn, không đứng cùng với Nạp Đa rồi.

Nhớ lại hồi nhỏ, hắn theo Tang đại phu học tập để có thể trở thành Dược sư. Để có thể trở thành một Dược sư, dù ở mức độ bình thường thì trong đầu phải chứa một lượng kiến thức về thảo dược, thành phần, cách sử dụng... cực kỳ khổng lồ.

Còn có tại Phong Tuyết bộ lạc được linh ngộ Đạo Thần Điện nữa, nếu không phải tính cách không chịu buông bỏ, hắn há có thể lột xác linh thức, cứu nguy Tang Tương một mạng được. Tất cả đều là nhờ tính cách này cả.

Đạo Thần Điện khó là vậy mà Tì Mệnh còn hiểu được, hắn không tin trở thành một Trận Đạo sư có thể làm khó được hắn.

Nhìn biểu cảm cực kỳ quyết tâm, Nạp Đa chỉ biết lắc đầu thờ dài.

- Tên tiểu tử này, sau này có táng gia bại sản thì đừng có trách lão đại này không cảnh báo trước đó.

- Hi hi, đệ sao dám trách đại ca được.

Tì Mệnh gương mặt trở nên rạng rỡ hơn bao giờ hết, miệng cảm tạ Nạp Đa không ngớt.

- Được rồi, giờ trời cũng đã xế chiều, đợi sáng mai đại ca dẫn ngươi đi. Còn bây giờ ta phải đi đòi con hươu này kiếm ít tiền sống qua đêm nay đã.

Nói rồi, Nạp Đa dẫn theo Tì Mệnh đến một cửa hàng. Dường như cửa hàng này đã quá quen với Nạp Đa, ngay khi nhìn thấy hắn thì chủ quầy chạy ra xem con thi thể con hươu, một lúc sau thì đưa cho Nạp Đa sáu hoang tệ.

- Chỉ có sáu hoang tệ thôi à. Mà thôi, cũng đủ một bữa tối rồi. Chẳng biết mấy tên kia làm ăn ra sao nữa.

Sau khi trao đổi với ông chủ cửa hàng đó, Nạp Đa lại dẫn Tì Mệnh đi dạo một vòng, giới thiệu cho hắn vài địa điểm, đồng thời mua một tí rượu và thức ăn rồi cùng nhau hướng về phía tây mà đi.

- Nạp đại ca, đại ca nói mấy tên kia mà huynh nói là ai thế?

Trên đường đi, Tì Mệnh buộc miệng hỏi.

- À, mấy tên đó là đồng hương với đại ca. Tính cách bọn chúng cũng không tệ, một lát nữa ta sẽ giới thiệu. Ồ, đến nơi rồi. Kia là chỗ ở hiện tại của đại ca.

Trước mặt Tì Mệnh và Nạp Đa là một căn nhà gỗ đơn sơ, nếu không muốn nói là khá nát. Ngôi nhà nằm ngoài phạm vi trận pháp bảo vệ Thanh Phong trấn, mà Nạp Đa lại là một thợ săn, thế nên ở đây cũng coi như thích hợp.

- Nhà hơi lụp xụp chút xíu, đệ đừng cười nhé.

- Có chỗ ở là tốt rồi. Cơ mà nếu gặp được đại ca sớm một chút thì đệ không tốn năm hoang tệ để đổi thứ này rồi.

Gương mặt của hắn có chút ừ rừ, lấy từ bên hông ra một tấm thẻ đá. Tấm thẻ này chính là thẻ thông hành mà phụ trách đã giao cho hắn.

- Chết tiệt. Thì ra đệ là đại gia à.

Nạp Đa nhìn tấm thẻ bài, không nhìn được chữ tục một câu. Tuy nói Ti Mệnh số lượng hoang tề có hạn, dùng năm hoang tề này để đổi lấy thẻ thông hành thì cũng có chút tiếc nuối, nhưng phản ứng thì không đến nỗi giống như Nạp Đa này.

- Năm hoang tề, là năm hoang tề đấy, nó đổi được tới mười vỏ rượu mà đại ca yêu thích đấy. Ti Mệnh, đệ đúng là lãng phí tiền bạc.

- Đệ lần đầu đến đây nên không biết. Ha ha...

Đối với phản ứng dữ dội của Nạp Đa, Ti Mệnh giật mình, sau đó thì không khỏi có chút buồn cười.

- Sau này tuyệt đối không được phung phí nữa đấy. Để ngày mai ta dẫn đệ đi đổi thẻ thông hành khác, lấy lại số hoang tề này mới được.

- Cũng không cần thiết đâu đại ca, ngộ nhờ đệ có việc bất ngờ cần vào lại Thanh Phong trấn thì đỡ mất công làm phiền đại ca.

- Tiểu đệ à, đệ không cần tiền nhưng ta cần. Không bàn cãi gì hết, mai cứ theo ý đại ca mà làm. Năm hoang tề, trời ơi năm hoang tề của ta...

Nạp Đa cứ liên tục lẩm bẩm về năm hoang tề đó bên tai Ti Mệnh, khiến cho hắn chỉ biết cười khổ. Bỗng từ đằng xa, một giọng nói truyền cảm dễ nghe vang tới:

- Lão đầu trọc, hôm nay làm ăn khá khẩm chứ?

Dưới ánh tà dương âm đạm, một bóng hình yêu kiều từ trong căn nhà bước ra. Đó là một mỹ phụ tuổi chừng ba mươi, tuy mặc quần áo đơn sơ giản dị, nhưng dáng người lại cực kỳ gợi cảm, vòng nào ra vòng đó.

Gương mặt mỹ phụ tuy không quá mức xinh đẹp, tuy nhiên ánh mắt phong tình dị thường, bờ môi đỏ mọng nở nụ cười nóng bỏng, khiến cho người nhìn thần hồn điên đảo.

- Bộ đầu trọc ăn hết của cha ngươi hả mụ mông nhon.

- Tên trọc dâm tặc, nói ai mông nhon. Có tin lão thân cho ngươi vừa trọc vừa hói không hả?

- Bộ lão tử sợ mụ chắc. Lão tử thề nhất định phải gọt bớt cái mông của mụ cho bớt nhon lại. Hắc hắc...

Nạp Đa và mỹ phụ giống như lửa với nước, mới câu trước câu sau đã cãi nhau ỉ xèo, Ti Mệnh ở một bên chỉ biết đứng như trời trồng, không dám hó hé nửa lời.

Mỹ phụ hừ lạnh một tiếng, đành chưa nói:

- Không cãi nhau với lão trọc nguoi nữa. À mà cậu trai đẹp này là ai thế?

Lúc này liếc mắt qua, mỹ phụ mới để ý đến Ti Mệnh. Nạp Đa kéo Ti Mệnh lại, liền giới thiệu với mỹ phụ:

- Tên của hắn là Ti Mệnh, mới bị lão tử hót về ban chiều.

Rồi sau đó Nạp Đa mới nhìn Ti Mệnh, nói tiếp:

- Mụ ta là Liễu Thanh Khuê, đồng hương của đại ca. Sau này có nhìn thấy mụ thì cứ gọi là mụ mông nhon là được, đừng khách sáo làm gì. Cẩn thận túi tiền đấy, không thì mất lúc nào chẳng biết.

- Lão đầu trọc, lão thân bé cổ nguoi bây giờ.

Bị nói xấu ngay trước mặt, Liễu Thanh Khuê trừng mắt hù dọa, chỉ là Nạp Đa đối với sự hù dọa này chẳng những không sợ mà còn lấy làm thích thú nữa. Mà có lẽ đã quá quen với tính cách này của lão, Liễu Thanh Khuê hừ lạnh một tiếng. Sau đó chuyển sang nhìn Ti Mệnh, thái độ liền biến đổi một cách chóng mặt.

- Ti Mệnh tiểu đệ, đừng nghe lão trọc đó nói bậy. Về sau cứ gọi tỷ là Thanh Khuê tỷ. Vào trong thôi, đợi mấy tên kia về thì com nước luôn.

- Đa tạ Thanh Khuê tỷ.

Theo như cảm nhận của Ti Mệnh thì mỹ phụ tên Liễu Thanh Khuê này tính tình rất tốt, chỉ mới tiếp xúc một lần mà liền tạo cho hắn một cảm giác thân quen. Loại cảm giác này chỉ khi hắn tiếp xúc với A Công mới có.

- Tiểu đệ, đi thôi. Còn con lừa này để đại ca nhốt nó vào chuồng. Hắc hắc, sau này ngộ nhờ có hết mối nhậu thì đem nó ra dùng.

Thấy hấn đứng như trời trồng, Nạp Đa liền vỗ lưng hấn một cái để cho hấn hoàn hồn trở lại, sau đó thuận tay giật lấy dây cương. Không hiểu quỷ thần gì xuôi khiến, một chiếc cốc làm bằng đất sét bên trong túi rơi ra.

Vị trí rơi lại đúng vào một hòn đá nhô lên giữa đường khiến cho chiếc cốc ấy vỡ tan thành nhiều mảnh.

- A... Tì Mệnh, đại ca xin lỗi.

- Tay chân lúc nào cũng lỏng ngóng, đúng là vô tích sự.

Liễu Thanh Khuê trừng mắt, giọng điệu khó chịu quát Nạp Đa một câu. Nếu như lúc khác, với tính cách của Nạp Đa tuyệt đối sẽ không dễ dàng gì bị nâng ta mắng. Nhưng lần này là hấn sai, khiến cho đồ vật của Tì Mệnh hư hỏng, thế nên hấn không dám đáp lại.

Tì Mệnh nhìn vào chiếc cốc màu nâu kia. Hấn nhớ chiếc cốc này hồi nhỏ hấn đã bỏ ra một ngày trời để làm tặng A Công uống trà. Hấn còn nhớ, khi nhận món quà này, A Công đã rất nâng niu nó, thậm chí không nỡ đem nó ra dùng.

Không ngờ A Công lại để món quà tinh thần này đem trả lại cho hấn. Và thậm chí nó còn vỡ nát thành từng mảnh nhỏ nữa.

Ngay lập tức, trong lòng hấn dâng lên một cảm giác bất an khó tả. Một cơn nhói đau đâm thẳng vào tim, khiến cho tinh thần như muốn sụp đổ vậy, cứ như cơn đau nhói này đang báo hiệu cho hấn biết, hấn vừa mới mất đi một người thân quan trọng nhất trong cuộc đời hấn vậy.

Chẳng biết từ lúc nào, đôi mắt Tì Mệnh đã đỏ ửng lên, có lẽ là ngay thời điểm chiếc cốc ấy tan vỡ. Bao nhiêu hình ảnh của A Công chọt ủa về chỉ trong một khoảng khắc duy nhất. Gương mặt của A Công, nụ cười hiền từ mỗi lần trông thấy hấn, hay đôi lúc trở nên nghiêm nghị dạy hấn cách sống... những hình ảnh khắc cốt ghi tâm ấy, nó khiến cho con tim hấn muốn chảy máu.

Hai mắt ngấn lệ, không kìm được nữa mà lăn xuống đôi gò má gầy guộc tái nhợt.

- A Công...

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Huyết hận chi lộ (1)

Quyển 1: Tì Mệnh

Chương 50: Huyết hận chi lộ (1)

Trong suốt mười năm qua, đêm nay chính là đêm tuyết rơi dày đặc nhất, khí lạnh cũng xuống mức độ thấp nhất, dù là dị sĩ cũng cảm thấy có chút hơi khó chịu với sự lạnh lẽo này. Tuyết từ trên trời trút xuống như mưa, rơi một cách dày đặc nghiệt, như thể muốn xóa nhòa đi dấu vết của những kẻ đáng thương lụn bại.

Tiếng thở dốc chậm chậm vang lên trong cơn bão tuyết. Chỉ thấy trên phong nền trắng xóa dưới trời đêm, một đoàn người lặng lẽ bước đi, mỗi bước chân dường như đều là gắng gượng hết sức vậy.

Đoàn người này có người già, có phụ nữ, có những đứa trẻ chỉ mới lên bốn lên năm, thậm chí còn có những đứa trẻ bé bỏng nằm co mình trong những lớp khăn dày cộm để được giữ ấm.

Từ trên cao nhìn xuống, đoàn người này có chừng năm mươi người. Người già, phụ nữ và trẻ em đi chính giữa, còn những dị sĩ tráng hăng thì đi đằng sau.

Nhìn gương mặt của bọn họ tái nhợt, lộ ra vẻ mệt nhọc trước nay chưa từng có. Trong sự mệt nhọc đó chính là sự căng thẳng tột độ, cứ lâu lâu lại quay đầu về phía sau lưng, ánh mắt mang theo vẻ lo lắng.

- A Công, người dẫn bọn họ đi trước, chúng tôi sẽ tranh thủ ngăn cản bọn chúng một lúc.

Bỗng một người đàn ông bước hướng tới ông lão mặc áo bào đen, cung kính nói. Gã đại hán này trên người có một vài vết thương, dù dưới không khí lạnh lẽo nhưng vẫn chưa thể cảm lại được, giống như vừa mới trải qua một trận ác chiến kịch liệt.

- Được, cẩn thận.

Ông lão nhìn gã ta một lúc, tuy gương mặt già nua vẫn còn đó nét điềm tĩnh, nhưng nhìn vào đôi mắt của lão thì lại không hề như vậy. Đó là một ánh mắt bi ai, thậm chí còn ẩn chứa lửa giận nữa. Mà lửa hận của lão chính là do những kẻ đang truy sát bọn họ ban tặng cho.

Ông lão này chính là A Công Dịch Ân, man công U Đô bộ lạc. Và dĩ nhiên đoàn người đang di chuyển này chính là các tộc nhân U Đô bộ lạc.

Bọn họ đang bị truy đuổi bởi kẻ thù không đội trời chung – Mộ Lan bộ lạc.

Từ khi đến Phong Tuyết bộ lạc, trong lòng A Công luôn dấy lên một sự bất an trước nay chưa từng có. Để kiểm chứng xem rốt cuộc có chuyện gì, A Công đã tự bói một quẻ. Không ngờ quẻ này lại là quẻ hung, là một điềm báo xấu.

Nhưng A Công lại không biết, điềm báo xấu này là nhắm vào mình hay là nhắm vào người khác.

Thế nên từ lúc đại thử diễn ra, A Công lúc nào cũng quan sát đám Kha Thiên Lạc, đồng thời cho người giữ liên lạc liên tục với bộ lạc. Đứng nhìn A Công lúc nào cũng ngồi một chỗ dường như, thực ra những lúc ấy là lúc A Công đang suy đoán rốt cuộc quẻ hung kia nhắm vào ai, lấy bất biến ứng vạn biến mà hóa giải.

Và Ti Mệnh đột ngột xảy ra chuyện, bị Phong Tuyết bộ lạc giam giữ, tính mạng bị đe dọa. Nghĩ rằng, quẻ hung này chính là ứng vào Ti Mệnh, thế nên ngay lập tức A Công tìm gặp thượng man Mạnh Hạ để hóa giải nguy cơ này.

Ti Mệnh thoát khỏi từ nhà giam, trở lại cuộc sống tự do. Tuy nhiên, để đảm bảo mọi thứ suông sẻ, A Công lệnh cho Ti Mệnh rời khỏi U Đô bộ lạc, vừa tránh được kiếp nạn, vừa bắt đầu hành trình tìm kiếm đại đạo của bản thân.

Cứ tưởng mọi chuyện đã qua. Nhưng không ngờ, cảm giác nguy hiểm từ khi Ti Mệnh rời đi lại càng thêm mãnh liệt. Và rồi chuyện gì đến cũng đã đến, U Đô bộ lạc bất ngờ bị tấn công trong đêm bão tuyết dữ dội. Mộ Lan bộ lạc không biết từ đâu kéo ra rất nhiều cường giả, nếu không phải A Công xuất hiện kịp thời, có lẽ những tộc nhân ở lại bộ lạc đã bị Mộ Lan bộ lạc giết chết toàn bộ.

Nhờ vào thần thông của A Công, một số ít tộc nhân được đưa đi khỏi bộ lạc. Tuy nhiên, Mộ Lan bộ lạc lại quá hung hãn, bọn chúng cứ như những con mãnh thú đang vờn con mồi của mình, dần dần tiêu hao sinh lực còn sót lại.

A Công mấy lần triển khai thần thông ngăn cản, đến bây giờ nguyên khí đại thương, chỉ sợ khó lòng trụ vững để đến kịp Phong Tuyết bộ lạc cầu cứu viện.

Nhìn gã đàn ông trước mặt mình. Người này là một trong những người phụ trách trông coi điện thờ, đối với A Công một mực sùng kính. Nhìn những tộc nhân của mình cứ lần lượt ngã xuống chết đi, là người đứng đầu, A Công trong lòng đau như xé thành vạn mảnh.

Rồi lại quay sang nhìn tộc nhân đang lê bước mệt mỏi kia. Trong đó có phụ nữ, đặc biệt là những đứa nhỏ, đó chính là hậu nhân, là tương lai của U Đô bộ lạc. Nếu bây giờ không có người hy sinh thì chắc chắn sẽ không có cách nào đến được Phong Tuyết bộ lạc cả.

A Công trong lòng đau đớn, đôi mắt già nua hiện lên gân đỏ hận thù, nhưng rốt cuộc chỉ đành phải thốt lên một câu nhẹ nhàng để tiễn đưa bọn họ.

Cùng với người đàn ông này, thêm bảy tráng hán nữa bỗng quỵ xuống, thành kính vái lạy A Công ba cái. Sau đó gương mặt đột nhiên trở nên dữ tợn, giống như những con dã thú bị thương lâm vào đường cùng, chuẩn bị dồn hết sức lực cho sự phản kháng cuối cùng.

Chỉ thấy họ siết chặt vũ khí của mình, chiến ý dâng lên, sẵn sàng cho trận tử chiến. Có ba người, bọn họ bỗng quay đầu nhìn về hướng tộc nhân của mình, bất giác có vài đứa trẻ cùng ba người phụ nữ đang nhìn họ.

Những đứa trẻ thì không hiểu biết, bọn chúng đang khóc sự khắc nghiệt của lần di chuyển. Còn ba người phụ nữ thì lại khác, họ cũng rơi nước mắt, nước mắt này chính là nước mắt sinh li tử biệt. Trong tận thâm tâm, họ chỉ muốn chạy đến nắm tay, muốn níu giữ chồng của họ lại. Nhưng họ biết, nếu vì sự ích kỷ của bản thân, cả bộ lạc sẽ bị giết toàn bộ.

Rốt cuộc chỉ còn biết rơi lệ trong nỗi bi thương vô hạn. Tiếng khóc nức của bọn họ theo tiếng gió thổi đến tai những tráng hán này.

- Thế tử yêu dấu của ta, những đứa con nhỏ của ta, nhất định phải sống thật tốt.

Dù rất nuối tiếc, muốn ôm họ vào lòng lần cuối, nhưng thời gian không cho phép, sau khi nhìn lướt qua vài giây, bảy người bọn họ xoay người lại, tốc độ tăng lên mà chạy đi.

- Dịch Hậu, ngươi có quen người phụ nữ nào chưa?

Bỗng một người trong số họ bất ngờ lên tiếng hỏi. Người tên Dịch Hậu nhìn y, bỗng cười phá lên:

- Ha ha, ta có vụng trộm với một vài cô gái trong làng. Nhất là với Tiểu Thúy, lúc được tận hưởng nàng trên bãi cỏ trên núi, tư vị thật khó quên. Hắc hắc...

- Tiểu tử thú, thì ra ngươi là thằng khiến con gái ta ngày nhớ đêm mong. Đứa con trong bụng nó chính là của tiểu tử ngươi phải không?

Ngay sau nụ cười phóng khoáng của thanh niên Dịch Hậu, một trung niên tuổi chừng bốn lăm trừng mắt nhìn hắn, quát một câu.

- À thì... ta định mấy ngày tới đến nhà ngài để cầu hôn Tiểu Thúy, chỉ tiếc là...

- Thôi thôi... từ giờ phút này, ta liền xem ngươi như con trai ta vậy. Hắn là Tiểu Thúy sẽ rất nhớ ngươi. À, ngươi định đặt tên cho đứa cháu của ta là gì?

- Hắc hắc, vậy ta liền gọi ngài một câu nhạc phụ đại nhân. Tên của nó à, dù trai hay gái thì ta đều đặt là Dịch Bình, hy vọng nó có một cuộc đời bình an, không giống như cha của nó sống một kiếp chật vật.

- Dịch Bình, tên hay lắm. Cháu ngoại của Trần Hằng ta tên là Dịch Bình. Ha ha ha...

- Chúc mừng Trần Hằng nhà ngươi được lên chức ông ngoại. Ha ha ha...

- Đây đúng là tin vui. Dịch Hậu, ngươi làm tốt lắm đấy, chẳng bù cho thằng nhóc nhà ta.

- Hừ hừ, con rể của Trần Hằng ta ít nhất phải được nhiều đó chứ, ha ha ha...

- Ha ha ha...

Bảy người bọn họ bởi vì chuyện đưa cháu ngoại của Trần Hằng mà trở nên vui vẻ, trên đường đi cười nói rôm rả. Có chăng, trong những người này, Trần Hằng và Dịch Hậu là hai người hạnh phúc nhất. Một câu chuyện cười, cũng có lẽ là lần cuối cùng trong cuộc đời của họ.

Dịch Hậu trong lòng luyến tiếc, nghĩ đến Tiểu Thúy, nghĩ đến đứa con còn chưa ra đời của mình, nội tâm sinh ra một sự tiếc nuối không nguôi.

“Nàng phải chăm sóc con của ta thật tốt đấy. Ta ở trên trời sẽ phù hộ cho mẹ con nàng.”

- Phía trước có kẻ địch, chuẩn bị nghênh chiến.

Trần Hằng là người đầu tiên phát giác ra cái khí tức đáng ghét khiến U Đô bộ lạc rơi vào con đường này, trong mắt sự hận thù không hề che giấu chút nào.

- Lão tử đợi các ngươi lâu lắm rồi.

- Một trận thống khoái, lão tử sẽ lấy đầu các ngươi để rửa hận con những tộc nhân đã khuất.

- Mộ Lan nhân chết tiệt, dù có chết ta cũng sẽ lôi các ngươi theo cùng.

- Giết đám cầu tặc này.

-

Bảy con người hùng dũng xông thẳng về phía trước, không chút hoang mang, không có sợ hãi, có chăng chỉ là sự hối tiếc vì người thân của mình mà thôi. Vũ khí trên tay đâm chém kẻ thù vì sự sống của bộ lạc bọn họ. Cuộc đời này rồi ai cũng sẽ chết, nhưng dù chết thì cũng không được thẹn với lương tâm. Nếu cái chết của bản thân mà có thể đánh đổi tính mạng của hàng chục đồng tộc, họ không chút do dự mà nguyện từ bỏ mạng sống này.

Cười thê lương trong đêm hoang tàn, rồi một ngày mộ cỏ giữa trời sương sa, tiếng khóc ai đó trong gió tiễn đưa, xuyên qua rừng cây vang đến người nằm xuống, tuyết chập chùng như có linh hồn người quen cũ, chữ sinh ly tử biệt xót xa âm thầm.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Huyết hận chi lộ (2)

Quyển 1: Tỉ Mệnh

Chương 51: Huyết hận chi lộ (2)

Phong Tuyết bộ lạc, con người trong bộ lạc bởi vì bão tuyết đêm này mà mọi người đều đóng kín cửa, ngồi xum vầy lại bên bếp lửa hồng để cùng sưởi ấm qua cái đêm giá rét này. Ngay cả các dị sĩ cũng không muốn ra ngoài, trừ một số người đảm nhận chức vụ gác đêm mà thôi.

Nhưng không ai biết được, trong một góc Phong Tuyết bộ lạc đang tiếng gào thét bi thương. Thâm anh nghe sao mà bi ai đến chạnh lòng.

- A Công, thả tôi ra. Tôi phải về bộ lạc, A Công...

Tiếng đập cửa rầm rầm từ bên trong gian phòng nhỏ cứ vang ra liên hồi, nhưng mặc nhiên không một ai nghe thấy. Bởi vì âm thanh bi thương ấy đã bị tiếng gió gài lên lớp kín đi rồi. Kha Thiên Lạc trong phòng gương mặt tuấn tú giờ đây ướt đẫm những dòng lệ, trong đôi mắt gân máu nổi lên chần chịt.

Hắn cứ cầm ngăn mâu đâm vào cánh cửa. Hắn cứ đâm tới rồi bị cắm chế trên cánh cửa đánh bật ra. Lực phản chấn truyền lại khiến cơ thể dần tích tụ

nội thương. Nhưng hấn quan tâm đến, đầu óc hấn giờ chỉ có hai U Đô, vì U Đô mà trở nên điên cuồng.

Không biết đã mấy chục lần hay mấy trăm lần bị đánh bật ra, đến nỗi hai bàn tay của hấn bị rách ra, máu chảy ruom rướm, ngay cả nền nhà cũng bị máu tươi của Kha Thiên Lạc làm cho ướt cả một vùng nhỏ.

Thế nhưng cầm chế mà A Công lưu lại dùng để ngăn cản Kha Thiên Lạc lại quá mạnh, dù hấn cố gắng bao nhiêu, có điên cuồng bao nhiêu thì cũng không đủ sức để phá vỡ nó. Cứ đập phá trong vô vọng, cuối cùng hấn quỳ xuống đất, ngấn đầu lên trời gào một tiếng bi thương.

Đó là tiếng gào không cam tâm, tiếng gào muốn hủy đi mọi thứ để có thể trở về U Đô bộ lạc. Chỉ là tất đều đều chìm trong vô vọng.

- Ngươi muốn thoát khỏi đây?

Bỗng trong đầu Kha Thiên Lạc vang lên một giọng nói nhàn nhạt không chứa chút tình cảm nào khác.

Kha Thiên Lạc giật mình, đảo mắt nhìn xung quanh. Trong gian phòng ngoại trừ một mình hấn ra thì không còn một người nào khác.

- Ngươi là ai?

Cho rằng kẻ nói chuyện với mình đang đứng ở bên ngoài, Kha Thiên Lạc liền gương dậy, lết từng bước một tiến gần đến cầm chế. Lần này hấn không dùng ngón mâu phá cửa nữa, mà là dùng hai nhuôm đầy máu của bản thân mà đập vào.

Không có nhiều sức lực, vậy nên lực phản chấn truyền ngược lại không mạnh, miễn cưỡng vẫn giữ Kha Thiên Lạc ở một chỗ. Giọng nói lạnh nhạt kia lại vang lên:

- Bồn tọa là ai không quan trọng. Quan trọng là bồn tọa có thể giúp ngươi biến mạnh.

- Giúp ta... giúp ta phá vỡ cầm chế này. Ta muốn trở về U Đô. Hãy giúp ta.

Từ khi được sinh ra trên đời này, Kha Thiên Lạc chỉ một lần duy nhất cầu xin người khác một lần. Đó là lần Kha Thiên Lạc năm tuổi, hấn nói với phụ thân rằng hấn muốn được gặp mẫu thân. Nhưng đáp lại hấn là một cái vuốt đầu âu yếm, một nụ cười hiền từ nhưng ẩn chứa bao nhiêu năm tháng bi thương. Sau lần đó, dường như đã bị một thứ vô hình gì đó tác động, Kha Thiên Lạc không còn xin ai bất kỳ điều gì.

Thậm chí là cơ hội để được A Công chỉ điểm, Kha Thiên Lạc cũng không xin xỏ.

Nhưng lần này, Kha Thiên Lạc không thể không cầu xin người thần bí kia. Tất cả cũng chỉ bởi vì bản thân hấn không có thực lực.

- Cầu xin nhưng trong lòng không cam tâm, tính cách rất kiệt ngạo, nhưng bồn tọa thích tính cách này của ngươi.

Dường như trong mắt người thần bí kia, mọi tâm tư suy nghĩ của Kha Thiên Lạc đều bị y nhìn thấu cả. Kha Thiên Lạc chỉ giống như một đứa trẻ đối diện với một kẻ trưởng thành có thâm niên.

- Bồn tọa có thể giúp ngươi, nhưng đổi lại, ngươi phải trở thành người hầu của bồn tọa, nghe theo mọi sắp xếp của bồn tọa. Nếu đáp ứng, bồn tọa sẽ khiến ngươi mạnh mẽ hơn tất cả những người ở đây. Ngươi có thể suy nghĩ bao lâu tùy thích, nhưng cái bộ lạc cón con kia...

- Không cần suy nghĩ. Ta đồng ý!

Chỉ cần người thần bí kia có thể thả hấn ra khỏi đây, dù sau này có bắt hấn chết, hấn cũng sẽ chẳng từ nan.

- Tốt lắm. Vậy bồn tọa sẽ tặng ngươi món quà đầu tiên.

Người thần bí kia cười nhạt một tiếng, đột nhiên Kha Thiên Lạc cảm thấy trong cơ thể của mình xuất hiện một dòng năng lượng khủng bố. Dòng năng lượng này rất lớn nhưng lại không hề cuồng bạo, nó bắt đầu thẩm thấu vào từng ngóc ngách trong cơ thể hấn.

Gian phòng vốn tối tăm, đột nhiên một cỗ khí tức màu tím nổi lên, tựa hồ như một ngọn lửa huyền bí bao phủ quanh cơ thể Kha Thiên Lạc.

Đôi mắt chi chít gân máu biến thành màu hoàng kim tuyệt đẹp, chiếu thẳng lên trần nhà.

- Hoàng Tuyền? Chẳng lẽ...

Trông thấy đôi hoàng kim nhãn, người thần bí kia trong giọng nói lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Chỉ thấy ở bên hông Kha Thiên Lạc có một cái túi da, cái túi này bị thấm một ít máu tươi, từ bên trong cái túi da này lại tiếp tục phát ra ánh hào quang.

Túi da căn bản không thể chịu nổi lực lượng hào quang kia, liền bị chấn vỡ nát. Sau khi túi da tan biến thì mới phát hiện, thì ra ánh hào quang này xuất hiện từ một tấm da thú.

Cái tấm da thú này là vật mà Kha Thiên Lạc tại thí luyện Thường Sơn moi từ trong bụng của một con yêu trư. Khi đó hấn không biết tấm da thú này là thứ gì, chỉ cảm nhận tấm da này bất phàm, vậy nên liền cất giữ trong người.

Hắn định sau khi đại thử tại Phong Tuyết bộ lạc kết thúc thì mới tìm hiểu bí ẩn của tấm da này. Nhưng tiếc là đại thử chưa kết thúc thì U Đô đã xảy ra chuyện.

Trông thấy tấm da, người thần bí nọ không còn lấy làm ngạc nhiên nữa.

- Quả nhiên là nó. Xem ra là bản tọa vẫn còn hơi xem thường rồi. Không thể để nó tồn tại được.

Kha Thiên Lạc lúc này chìm đắm trong một cảm giác thần kỳ, hắn cảm giác cơ thể mình trở nên cực kỳ mạnh mẽ. Những sợi máu cứ liên tục tăng lên, hắn vẫn giữ được bản năng, mỗi khi sợi máu được khơi thông thì liền áp súc lại, nhờ vậy khiến cho sợi máu cứng cáp bền vững. Số lượng đạt đến ngưỡng trong truyền thuyết, đó chính là một ngàn sợi máu.

Ầm một tiếng, lực lượng từ những sợi máu lan truyền khắp thân thể, rốt cuộc khiến cho lực lượng huyết mạch vạn tộc từ trong xương cốt phát ra.

Kha Thiên Lạc gầm một tiếng, âm thanh chấn động không gian, ngay cả căn mà A Công lưu lại để giam giữ hắn cũng bị rung chuyển kịch liệt.

Kha Thiên Lạc không hề biết rằng, hành động của hắn vô tình tác động đến tấm da kia. Nói chính xác hơn thì là hắn khiến cho lực lượng mà người thần bí kia ban tặng phản phệ lại tấm da màu vàng. Chỉ thấy từ những giọt máu dính trên tấm da ấy đột ngột bị nó hấp thụ, hiện lên trên bề mặt một đồ án kỳ lạ, trông khá giống với biểu tượng đầu tiên của Đạo Thần Điện vậy, nhưng bởi vì máu có mang theo lực lượng của người thần bí kia liền gây ra hiện tượng xung đột.

Hai lực lượng này giống như đối kháng nhau, cuối cùng hai lực lượng này quá mạnh mẽ, một tiếng trầm đục khê vang, tấm da hoàn toàn vỡ nát thành tro bụi. Những bụi phấn ấy không ngờ lại bám lấy xung quanh thân thể Kha Thiên Lạc.

Những diễn biến này, Kha Thiên Lạc căn bản chẳng biết gì cả, hắn vẫn còn đang chìm đắm trong việc vừa mới đột phá lên Tẩy Cốt cảnh.

Nhưng sự việc còn chưa dừng lại. Đôi mắt Kha Thiên Lạc, từ màu hoàng kim sáng chói bỗng bị chuyển màu, trở nên nhạt dần, vài giây sau thì biến thành màu tím, trông hệt như màu sắc của lực lượng mà người thần bí kia ban tặng cho hắn.

- Đây là...

Dường như việc kia không hề nằm trong sự tính toán của người thần bí. Nếu nói đến việc nhìn thấy tấm da hắn hơi ngạc nhiên, thì khi bụi phấn của tấm da dung hợp cùng với Kha Thiên Lạc mới chân chính làm hắn kinh ngạc.

- Không lẽ bị phát hiện nên hắn phá đám bản tọa.

Người thần bí lộ ra chút không vui, tự nói.

- Cũng chẳng sao, mọi việc vẫn còn nằm trong tầm khống chế của bản tọa. Người không thắng được bản tọa đâu.

Sau một chút lộ vẻ không vui thì thần sắc người thần bí này trở lại như thường, tựa hồ việc kia không hề quan trọng gì cả.

- Phải rút thôi, nếu rồi đi quá kẻ đó phát hiện.

Tính toán một chút, người thần bí lưu lại trong đầu Kha Thiên Lạc một câu:

- Người tự tính toán đi, muốn làm gì đó thì làm. Sau này bản tọa sẽ tự tìm đến người.

Nói hết câu, người thần bí kia biến mất không chút tông tích, tựa hồ như hắn chưa hề xuất hiện vậy. Gió vẫn thổi, tuyết vẫn rơi, tất cả dường như vẫn bình thường.

Chỉ riêng một việc thay đổi, đó chính là Kha Thiên Lạc đã trở thành cường giả Tẩy Cốt cảnh rồi. Vết thương trên cơ thể hắn đã lành lặn trở lại, thậm chí trông còn rắn rỏi hơn trước kia rất nhiều.

Hắn siết chặt tay, cảm giác cơ thể mình tràn ngập sức mạnh cường hãn. Nếu giờ cho hắn đối diện lại với Cảnh trưởng lão, Kha Thiên Lạc tuyệt đối nắm chắc có thể đánh bại được ông ta.

- Kẻ đó là ai, bây giờ ta không cần quan tâm đến nữa. U Đô, ta đến đây.

Đôi mắt Kha Thiên Lạc từ màu đen đã chuyển hoàn toàn thành màu tím, không ẩn chứa chút tình cảm nào nhìn về phía hư vô bất tận. Không có chút tình cảm không phải bởi vì lòng hắn lạnh như băng, trái ngược lại máu nóng trong người hắn đã dâng lên đến đỉnh điểm, muốn tự tay đồ sát tất cả những kẻ tấn công U Đô bộ lạc. Sở dĩ trong mắt không lộ nửa điểm cảm xúc, bởi vì từ giờ phút này... hắn đã trở thành một người mù.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 52: Huyết hận chi lộ (3)

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 52: Huyết hận chi lộ (3)

Kha Thiên Lạc chụp lấy ngân mâu đang cắm trên nền nhà, sau đó vận chuyển sức mạnh, một luồng tử quang nhẹ nhàng bốc lên, Kha Thiên Lạc mạnh bạo đâm thẳng tới, một tiếng nổ vang rền trời, cánh cửa trong nháy mắt đã bị chấn nát thành tro bụi.

- Cầm chế bị tên đó phá rồi? Rốt cuộc hắn là ai?

Đối với thân phận người thần bí nọ, Kha Thiên Lạc rất nghi hoặc. Theo cảm nhận của hắn, thực lực người này hẳn là cực kỳ hùng mạnh, A Công hay thượng man Mạnh Hạ tuyệt đối không phải là đối thủ của kẻ này. Thậm chí, thực lực của y còn vượt qua sự tưởng tượng của người bình thường.

Đoán may đoán mò cũng chẳng được tích sự gì, việc quan trọng cần phải làm đó chính là giải vây cho U Đô bộ lạc. Thực lực Kha Thiên Lạc đã đột phá Tây Cốt cảnh sơ kỳ, bằng chứng này có lẽ cũng đủ để đối phó với đám Mộ Lan nhân kia rồi.

Siết chặt ngân mâu, Kha Thiên Lạc theo hướng U Đô bộ lạc mà gia tăng cước bộ, tốc độ của hắn so với lúc trước nhanh hơn gấp hai lần, vậy nên chỉ trong vài cái chớp mắt, bóng hình Kha Thiên Lạc đã khuất dần trong đêm tối.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Tốc độ di chuyển về phía Phong Tuyết bộ lạc rất chậm, bởi vì đại cần phải hộ tống những phụ nữ, trẻ em và người già, lại gặp phải bão tuyết khắc nghiệt này, U Đô bộ lạc đang rơi vào tình huống ngặt nghèo hơn bao giờ hết.

Mà số lượng dị sĩ hi sinh để kéo dài thời gian lại ngày một nhiều hơn, những người bảo vệ ở đây chỉ còn lại không quá hai mươi người.

Cứ với cái đà này, sớm muộn gì cũng bị Mộ Lan bộ lạc đuổi kịp.

A Công gương mặt già nua lộ ra nét khổ sở. Thân là người đứng đầu dẫn dắt bộ lạc, vậy mà khi bộ lạc rơi vào nguy hiểm lại không thể làm được gì, chỉ tro mắt nhìn từng người từng người một ngã xuống. Người thân của những tộc nhân đã khuất đau khổ một thì A Công đau khổ gấp trăm, gấp ngàn lần. Bởi đối với A Công, người trong bộ lạc chẳng khác gì máu mủ ruột thịt cả.

Cảm giác cực kỳ khó chịu khiến cho A Công không khỏi thảm than một tiếng, thậm chí cơ thể già yếu gầy guột suy tụt chút nữa đã ngã xuống.

- A Công, người vẫn ổn chứ?

Tang đại phu luôn quan sát A Công từ xa, thấy A Công sắc mặt không ổn thì lập tức chạy đến đỡ lấy.

A Công nhìn Tang đại phu, khẽ lắc đầu.

Trông Tang đại phu lúc này cực kỳ thể lương, y phục đã rách nát, trên người nhiều chỗ vết thương vẫn còn rỉ máu, gương mặt đang dần tái đi, điệu bộ rất chật vật.

- Tang Trần, người và Kha Phúc tiếp tục đưa bộ lạc đến thành Phong Tuyết, ta sẽ ở lại ngăn cản Mộ Lan nhân.

A Công trong ngữ điệu lộ vẻ mệt mỏi, thế nhưng trong sự mệt mỏi ấy lại là lửa hận bất khuất. Chỉ là Tang đại phu làm sao có thể để A Công hi sinh được. A Công chính là biểu tượng của bộ lạc, có A Công thì bộ lạc mới tồn tại, mới có thể phát triển.

Tang đại phu lắc đầu, kiên quyết nói:

- Không được, nếu ngay cả người cũng bỏ bộ lạc thì sau này U Đô sẽ ra sao? Không được, tôi không đồng ý.

- Tang Trần, người nhìn xem, cứ cái đà này, chỉ sợ chưa đến Phong Tuyết thành thì đã bị Mộ Lan nhân đuổi kịp.

A Công nhìn đoàn người di chuyển chậm chạp, thờ dài một tiếng nói.

- Nếu đã vậy thì tôi sẽ ở lại ngăn cản đám ác tặc đó. Còn A Công, người phải tiếp tục sống để dẫn dắt U Đô.

Cho dù có nói thế nào đi nữa thì Tang đại phu vẫn kiên quyết không cho A Công một mình hi sinh. Một ông lão đầu tóc bạc phơ đi ở giữa đoàn người bỗng quay đầu nhìn lại, chứng kiến A Công và Tang đại phu nói chuyện với nhau.

Bỗng ông lão gia tăng cước bộ lên một chút, hướng về phía những bộ lạc khác, thì thầm gì đó với bọn họ. Một lúc sau thì ông ta nói với U Đô tộc trưởng:

- Kha Phúc, đám người già chúng ta mệt rồi, không muốn tiếp tục đi nữa. Các người đưa A Công và những người khác đi đi, đừng lo cho bọn ta.

U Đô tộc trưởng nội tâm không khỏi phức tạp, rồi đưa mắt nhìn A Công và Tang đại phu. Ở đây, ba người bọn họ có chức trách cao nhất trong việc bảo vệ những người này.

A Công nén đau thương lại, cuối cùng gật đầu. U Đô tộc trưởng hiểu ý, liền hướng những người già này, thành kính hành lễ, nói:

- Tiểu bối Kha Phúc thay mặt tất cả tộc nhân trong bộ lạc cảm tạ các bô lão.

- Cần gì phải như vậy, đám già này đã làm chậm trễ chuyến di hành, nếu như bộ lạc thực sự xảy ra chuyện, đám già này làm gì còn mặt mũi đi gặp tổ tiên. Hài... mau đi đi, đám già này muốn nghỉ ngơi một chút.

Nói xong, các trưởng bối bô lão liền di chuyển về phía sau rồi ngồi bệch xuống. Thường này, thú vui của các bô lão chính là tụ họp lại với nhau để ngâm nga những khúc nhạc. Bây giờ cũng giống như vậy, họ lấy ra mấy cái nhạc cụ làm bằng gỗ, cốt thú... bắt đầu ngâm xướng. Tiếng nhạc của họ ẩn chứa biết bao nhiêu tâm tình hướng về phía U Đô bộ lạc.

Có lẽ cho đến cuối đời, dù có chết, bọn họ vẫn muốn được chết trên mảnh đất U Đô này. Khúc nhạc mà họ tạo nên, dù cho bão tuyết hung hãn gào thét cũng không cách nào che lấp được.

U Đô tộc trưởng khòe mũi cay cay, cuối cùng quỳ xuống, bái lạy ba cái. Bọn họ nhìn U Đô tộc trưởng, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng, khẽ gật đầu rồi nhắm mắt lại, toàn tâm toàn ý dung nhập vào khúc nhạc cuối cùng thổi lên vì bộ lạc.

Tang đại phu gương mặt thoáng qua vẻ đượm buồn, nhưng tình huống lúc này chẳng còn cách nào khác, đành phải đỡ A Công tiến về phía trước.

Những tộc nhân đang di chuyển nhìn qua từng gương mặt của những bô lão này, trong lòng tràn ngập sự thành kính biết ơn, rồi sau đó tiếp tục chuyển hành trình khác nghiệt.

Khúc nhạc cuối cùng này như khắc cốt ghi tâm, dù đi bao xa cũng có thể nghe thấy được nó, bởi nó tượng trưng cho U Đô bộ lạc, là một khúc nhạc bất diệt trong lòng của mỗi tộc nhân U Đô.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Trong bão tuyết, mấy trăm bóng đen di chuyển với tốc độ rất nhanh về phía trước, thời tiết khắc nghiệt này chung quy cũng chỉ hạn chế đi một phần tốc độ của bọn họ. Từ trên người những kẻ này toát lên nét hung bạo khát máu, như những kẻ đi săn đang truy tìm con mồi của mình.

Ở vị trí đi đầu là một đại hán cao to. Kẻ này không hề xa lạ, mà chính là Vuư Thành – kẻ mang theo Mộ Lan nhân đến Phong Tuyết bộ lạc khảo thí. Nhưng bởi vì Ti Mệnh đột ngột xuất hiện gần như phé đi Hoàng Khương, buộc Vuư Thành phải cấp tốc trở về Mộ Lan bộ lạc để mạn công bọn chúng trị thương cho Hoàng Khương.

Trông Hoàng Khương thương thế cực nặng, như sống dở chết dở, man công Mộ Lan bộ lạc hung tính nổi lên, lập tức triệu tập các dị sĩ trong bộ lạc tổng tấn công U Đô.

Trong lúc A Công vắng mặt, dù đã đề phòng từ trước, nhưng không ngờ thực lực của Mộ Lan bộ lạc lại cực kỳ mạnh mẽ, trong một thời gian ngắn đã khiến U Đô bộ lạc chìm trong biển lửa.

Cũng may đúng lúc đó A Công kịp thời trở về, thi triển thần thông đẩy lùi man công Mộ Lan bộ lạc, nhờ vậy mà một bộ phận tộc nhân mới có cơ hội bỏ chạy.

Thần thông của A Công uy lực khôn lường, khiến cho man công Mộ Lan bị thương, không thể tiếp tục chủ trì, liền hạ lệnh cho Vuư Thành tiếp tục truy sát.

Trên đường đi, Vuư Thành nhiều lần gặp phải một toán dị sĩ U Đô, bọn họ tuy ít người nhưng chiến đấu ngoan cường, mất một cánh tay vẫn tiếp tục chiến đấu, thậm chí đã phé đi toàn thân, họ vẫn có thể dùng miệng của mình cắn xé, ngẫu nhiên đối thủ khiến cho việc truy sát trở nên khó khăn hơn đôi chút.

Nhưng chung quy vẫn không thể ngăn cản nổi lực lượng khủng bố của Mộ Lan nhân. Nhìn bên hông một số tên có treo một đến hai cái đầu lâu. Những đầu lâu này toàn bộ đều là đầu lâu tộc nhân U Đô. Bọn họ dù chết đi nhưng trong mắt vẫn điên cuồng bất khuất, thời khắc cuối đời vẫn không hề tỏ ra chút sợ hãi nào.

- Đám nghiệt chủng này không biết sống chết. Cứ tiếp tục đi, rồi đám nghiệt chủng bọn người sẽ biết thế nào là tuyệt vọng cùng cực.

Vuư Thành khòe miệng nở nụ cười lạnh lẽo độc ác. Bỗng nhiên từ phía trước, trong tiếng gió gào thét mang theo một khúc nhạc tang thương.

Vuư Thành bỗng nhíu mày lại, trong lòng dấy lên một nỗi bất an nho nhỏ. Hắn nhìn thấy ở phía trước có một vài bóng người đang ngồi trên tuyết.

“Hừ, để xem các người làm được gì.”

Thực lực Mộ Lan nhân hoàn toàn áp đảo, thế nên Vuư Thành không tin U Đô có thể làm được chuyện gì nên hồn. Tiến gần thêm một chút nữa, Vuư

Thành nhìn thấy thì ra mấy cái bóng đen kia chính là những bô lão.

Vưu Thành dừng cước bộ lại, những tộc nhân đi theo hắn dĩ nhiên cũng hành động tương tự. Chỉ thấy Vưu Thành sắc mặt lạnh lẽo, nhìn những bô lão đang nhắm mắt thổi nhạc, không khỏi nhạo báng quát:

- Cái đám già chết tiệt này lại còn có tâm tình chơi nhạc. Chỉ là nó khiến ta rất khó chịu, người đâu, mau cắt lưỡi, bẻ tay đám già này cho ta, để xem bọn chúng còn có hứng chơi nhạc không. Hắc hắc hắc...

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 53: Băng Sát Thuật

Quyển 1: Tỉ Mệnh

Chương 53: Băng Sát Thuật

Nhìn các bô lão tuổi già sức yếu, thế nên trong mắt Vưu Thành tràn ngập sự kinh thường. Vài tên thuộc hạ bị hắn ta chỉ điểm liền cung kính nhận lệnh, rút lưỡi dao mang ở bên hông ra rồi tiến sát tới gần các bô lão. Thế nhưng khi vừa mới đến gần, bọn chúng chưa kịp làm ra bất cứ hành động gì thì đột nhiên một áp lực vô hình đột ngột ập đến.

Chỉ thấy mấy tên này hét thảm một tiếng, miệng túa ra máu tươi, gương mặt trắng bệch, cả người đổ về phía sau, co giật một hồi thì không còn thấy động đậy gì nữa. Ba bốn tên này sinh cơ đã tận.

Vưu Thành gương mặt biến đổi, không còn vẻ đùa cợt như trước nữa, tuy nhiên sự kinh thường vẫn còn đó.

Dù sao thì những tên dị sĩ mà hắn chỉ định tu vi bất quá chỉ là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ tư và tầng thứ năm mà thôi. Có thể nói là thực lực yếu nhất trong binh đoàn chinh phạt lần này.

- Mấy lão già này cũng làm ra được chút chuyện ấy nhỉ. Ngặt nỗi ta không có thời gian để chơi đùa, tất cả xông lên lấy đầu chúng.

Tính tình man công Mộ Lan cực kỳ quái dị, hơn nữa hành xử rất tàn độc, lần này được man công giao phó, nếu không hoàn thành, chờ đợi Vưu Thành là một kết cục rất thảm khốc. Nếu may mắn có thoát chết, thì có lẽ cũng sẽ trở thành phế nhân.

Vưu Thành không dưới hai lần chứng kiến tình huống đó, thế nên hắn không muốn đi vào con đường mòn đó.

Ban đầu định vui đùa với các bô lão đôi chút để giải khuây, nhưng không ngờ các bô lão lại có chút lợi hại như hắn tưởng. Thế nên Vưu Thành không muốn kéo dài thời gian nữa, cần làm chính là bắt giữ tộc nhân U Đô làm nô lệ, Vưu Thành liền quyết định cường hành giết chết các bô lão này.

Vưu Thành cảm ngọn thương màu xám tro, trong mắt sát khí nổi lên, chỉ thẳng vào các bô lão, quát lớn:

- Tất cả xông lên.

Mấy trăm Mộ Lan nhân theo tiếng hét của Vưu Thành, sát khí bùng bùng nổi lên như mấy con dã thú, điên cuồng xông thẳng tới. Đừng nói là thực lực, chỉ riêng số lượng người cũng đủ để đè bẹp các bô lão rồi.

Thế nhưng Vưu Thành lại thêm khinh thường các bô lão rồi. Bọn họ chấp nhận ngồi lại ở đây, nguyện dùng tính mạng của mình để kéo dài thời gian cho bộ lạc di chuyển, dĩ nhiên trong lòng bọn họ đã có tính toán từ trước.

Khi đám Mộ Lan nhân xông lên, vị bô lão ngồi ở vị trí trung tâm – cũng là vị bô lão đã nói với U Đô tộc trưởng không muốn tiếp tục đi nữa, trong mắt ông lộ ra nét tang thương hiền hòa, chỉ là khi trông thấy đám Mộ Lan nhân thì liền thay bằng sự căm ghét tột cùng.

Trên tay vị bô lão này là một cây cốt sáo, man lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, rồi bắt đầu truyền vào khúc nhạc. Giai điệu bắt đầu thay đổi, từ sự bi thương u buồn bất chợt hóa thành sự điên cuồng khát máu.

Không khí vì ảnh hưởng bởi bão tuyết mà đã lạnh lẽo hơn, nhưng khi giai điệu của khúc nhạc này thay đổi thì sự lạnh lẽo âm trầm này tăng lên gấp mười lần.

Cứ có cảm giác giống như vừa bị nhốt vào địa ngục âm hàn, một chút sơ sẩy là bị khí tức âm hàn biến thành tượng băng ngay.

- Không tốt...

Vưu Thành lần đầu tiên lộ ra vẻ hoảng sợ, bởi vì hắn cảm nhận tính mạng của mình đang bị uy hiếp nghiêm trọng. Thật không ngờ rằng các bô lão còn có

tuyệt chiều như thế này.

Chỉ trong giây lát, đã có năm sáu người bị khí âm hàn xâm nhập vào cơ thể, man lực yếu ớt không chống đỡ nổi, máu nóng trong huyết quản dần dần lạnh đi, cuối cùng đóng băng lại. Khoảng khắc máu nóng đóng băng thì cũng chính là lúc tính mạng của bọn chúng tiêu tán.

Lại nói về các bộ lão, thuật mà các bộ lão đang thể hiện gọi là Băng Sát Thuật – một trong hai man thuật mạnh mẽ nhất của U Đô. Băng Sát Thuật này không thể thi triển đơn phương một mình mà phải có sự kết hợp ăn ý giữa nhiều người với nhau thì mới tạo nên hiệu quả tốt nhất.

Trời đang bão tuyết, Băng Sát Thuật lại mạnh hơn gấp hai lần bình thường. Có thể nói, Băng Sát Thuật mà các bộ lão tạo thành vô hình chung trở thành sát chiêu mạnh nhất của U Đô bộ lạc. Tuy nhiên, thuật này tuy mạnh, nhưng cái giá phải trả đó chính là tính mạng của chính các bộ lão.

Máu nóng trong huyết quản của các bộ lão cũng đang dần lạnh đi, trong vài hơi thở đã trở nên khó lưu thông. Sở dĩ các bộ lão vẫn chưa hóa thành các băng điều vì họ kết hợp với nhau, tựa hồ chung một hơi thở, chung một nhịp đập, tuy nhiều người, nhưng trong khoảng khắc này, bọn họ tâm thần đã hợp nhất lại với nhau.

Vưu Thành sắc mặt cực kỳ khó coi. Hắn cũng từng nghe nói về Băng Sát Thuật này, tuy nhiên bây giờ mới chính thức được cảm nhận, so với lời đồn còn đáng sợ hơn nhiều.

Cứ tiếp tục tình hình này, lực lượng Mộ Lan tộc sẽ tổn thất không nhỏ. Dù thành công bắt giữ những U Đô nhân còn lại, chỉ sợ Vưu Thành cũng khó mà thoát tội.

Thực sự mà nói, hắn rất muốn tiến thật nhanh lên để phá vỡ Băng Sát Thuật này. Ngắt nổi ý chí có thừa mà lực bất tòng tâm, nếu hắn tiến đến gần, chưa làm được gì thì đã hóa thành một băng điều rồi.

Trong lòng hắn bây giờ đang thực sự hối hận. Để tạo thành Băng Sát Thuật cần chuẩn bị rất nhiều thời gian. Nếu như phát hiện ra sớm một chút, Vưu Thành tuyệt đối không để cho các bộ lão có thời gian triển khai.

Bỗng ngay lúc ấy, từ trên trời xuất hiện một cỗ uy áp cường đại. Chỉ thấy giữa trời đêm, một bàn tay màu xanh lục khổng lồ giáng xuống, mang theo hơi thở hủy diệt sinh mệnh.

Các bộ lão gương mặt khê biến khi nhìn thấy bàn tay này, uy hiếp tính mạng đến gần hơn bao giờ hết. Nhưng các bộ lão chẳng hề quan tâm, dù sao mục đích của bọn họ chính là kéo thời gian cho bộ lạc di chuyển càng dài càng tốt.

Các bộ lão đồng loạt đẩy sức mạnh lên đến cực hạn, Băng Sát Thuật đạt lực lượng đỉnh điểm. Mà lực lượng này không dùng để đối kháng với bàn tay màu xanh lục kia, mà hướng về phía đám Mộ Lan nhân, chính là muốn giết thêm càng nhiều càng tốt.

- Hừ, vùng vẫy cũng vô ích. Chết hết đi.

Từ giữa không trung, một giọng nói lạnh lẽo chậm rãi truyền xuống, giọng nói ẩn ý không chế sinh mệnh của kẻ khác.

Bàn tay khổng lồ bị Băng Sát Thuật làm khựng lại đôi chút, nhưng ngay lập tức được bổ sung thêm sức mạnh, vậy nên dễ dàng phá tan đi Băng Sát Thuật.

Chỉ nghe ầm một tiếng, hư không vỡ vụn, cuồng phong cũng tán loạn, tuyết bay tung tóe đầy trời. Áp lực rất mạnh nên đám Mộ Lan nhân đứng gần đó không khỏi tránh phải trọng thương, nôn ra những ngụm tinh huyết nhỏ trên nền tuyết.

Ngay cả Vưu Thành cũng không tránh khỏi kết cục bị trọng thương nhẹ.

Tuy nhiên, đó không phải là điều mà Vưu Thành để ý. Bởi bây giờ hắn đang cực kỳ sợ hãi. Thời điểm mà bàn tay khổng lồ màu xanh lục kia xuất hiện thì hắn đã biết người làm ra hành động đó là ai rồi.

Đó chính là người đứng đầu dẫn dắt Mộ Lan bộ lạc, cũng là người khiến cho hắn sợ hãi tận cốt tủy – man công Mộ Lan bộ lạc.

Ở trên trời cao, một bóng người mặc áo đen dần dần hiện ra. Man công Mộ Lan bộ lạc nhìn tuổi ước chừng bảy mươi tám mươi, râu tóc trắng bạc, thể nhưng gương mặt lại trơn bóng, mắt lộ ra tinh quang âm hàn, gương mặt có chút hơi tái nhợt, thể nhưng uy thế tán ra vẫn khiến cho người ta khiếp sợ.

Đặc biệt là khi liếc nhìn Vưu Thành, hắn chỉ cảm giác bao nhiêu bí mật trên người mình đều bị ông ta nhìn thấu hết cả.

Hắn và những kẻ khác lập tức quỳ xuống, cúi đầu vái lạy, đồng thanh nói:

- Tham kiến A Công.

Đối với hành động này, người nọ đã cảm nhận qua không biết bao nhiêu lần, vậy nên trong mắt chỉ có sự thân nhiên bình thường. Giọng nói lạnh lẽo lại vang lên:

- Chỉ có mấy lão già sắp xuống lỗ mà cũng không đối phó được, ngược lại còn làm tổn thất không ít tộc nhân. Vưu Thành, ngươi biết phải làm gì rồi chứ?

Vuru Thành run lên từng cơn, ánh mắt hoảng sợ, miệng cắn chặt môi, sau một vài giây thờ đờn đập, đột nhiên hắn rút ra một thanh đao của một gã đồng tộc đang quỷ kế cạnh mình, từ trên cao bổ xuống cánh tay trái.

Một dòng máu nóng hồi bắn ra, máu dính lên trên cả người tên đồng tộc bị Vuru Thành lấy mất cây đao, nhưng kẻ này biểu hiện như thường, cứ như đó là một việc nghiêm nhiên mà Vuru Thành buộc phải làm.

Sắc mặt Vuru Thành tái mét, cánh tay của hắn đã bị chặt đứt, nằm lán lóc bên cạnh, máu tươi vẫn chưa ngưng chảy ra. Vô cùng đau đớn, nhưng hắn không dám rên rỉ nửa lời, lại hướng Mạn công Mộ Lan, cung kính nói:

- Đa tạ A Công tha tội. Vuru Thành nhất định sẽ lập công để chuộc lỗi lầm này.

Mạn công Mộ Lan không nói gì, lại nhìn về phương xa, đôi nhãn quan sự âm trầm hiện rõ.

- Dịch Ân, ngươi khiến lão phu trọng thương, lão phu sẽ bắt ngươi trả giá gấp trăm lần.

Lạnh lẽo nói thảm một câu, ông ta liền thúc giục con lục bức dưới chân, nó kêu lớn một tiếng rồi vỗ cánh bay thẳng về phía trước.

Vuru Thành thấy mạn công Mộ Lan rời đi thì thở vào một tiếng nhẹ nhõm. Cũng may đây là thời điểm truy sát U Đô nhân, thế nên hắn mới thoát được một kiếp. Chứ nếu là ngày thường, có lẽ bây giờ hắn đã là một cái xác lạnh rồi.

Vết thương truyền đến cơn đau nhức nhối, cơn đau này khiến hắn rất chật vật, lại càng thêm căm hận đối với các bộ lão. Nhìn các bộ lão thổ huyết nằm bất động trên tuyết, hơi thở đã tận, sinh cơ không còn sót lại chút nào. Nhưng Vuru Thành trong mắt vẫn lộ ra sát ý căm hận.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 54: Vì U Đô là tất cả...

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 54: Vì U Đô là tất cả...

Hắn tiến tới gần thi thể của các bộ lão. Họ bây giờ một chút sinh cơ cũng không còn, cơ thể đã lạnh băng, bên ngoài bị một lớp băng vùi che phủ. Vuru Thành ghiền răng nghiến lợi, gơ chân lên đập mạnh xuống đầu của một bộ lão, ngay lập tức khiến cho thủ cấp vị bộ lão nọ hóa thành tro bụi.

Vuru Thành vừa đập, vừa căm hận quát mắng:

- Đám già chết tiệt, hại lão tử mất một cánh tay. Đã vậy lão tử khiến các ngươi ngay cả thi thể cũng không còn.

Hắn chà đạp từng cái thi thể một, cho đến khi không còn một thi thể nào tồn tại nguyên vẹn nữa thì mới chịu thôi. Chỉ là chừng bấy nhiêu đó vẫn chưa tiêu tan đi lửa giận trong lòng hắn. Vốn kẻ ép Vuru Thành phải mất đi cánh tay trái là mạn công Mộ Lan, nhưng dĩ nhiên hắn làm sao có đảm lượng gì với ông ta được, thế nên tất cả nỗi căm hận nào đều đổ lên đầu U Đô bộ lạc cả.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

U Đô bộ lạc vẫn tiếp tục di chuyển hướng về phía Phong Tuyết bộ lạc để cầu viện trợ. Tốc độ bây giờ nhanh hơn trước đây không ít, lại nhờ các bộ lão kéo dài không ít thời gian. Thế nên hi vọng mong manh ban đầu giờ lớn hơn được một chút.

Thế nhưng áp lực nguy hiểm vẫn còn đó. Nhìn người nào người nấy mặt không chút máu, lảm lảm li li mà bước đi thật nhanh. Họ có chăng chỉ là giúp đỡ nhau, diu dắt nhau, còn lại tuyệt nhiên chẳng ai nói một câu nào cả.

U Đô tộc trưởng đi đầu, bên cạnh y là ba đệ tử Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, bốn người họ phụ trách mở đường.

Hai bên cánh có tầm khoảng mười bốn, mười lăm đệ tử khác, họ vừa chú ý tình hình xung quanh, vừa phải dòm ngó đoàn người đang di chuyển, hễ có ai một mắt thì họ liền chạy tới để giúp đỡ ngay.

Đi cuối cùng là A Công và Tang đại phu.

Sắc mặt A Công so với vừa rồi tốt hơn đôi chút, cũng là nhờ một số phương thuốc trị thương của Tang đại phu trong lúc cấp bách lấy đi được. Nhờ vậy mà A Công cùng với đoàn người U Đô mới có thể gắng gượng được tới tận bây giờ.

Lại cũng phải nói, bão tuyết tuy khiến cho việc di chuyển khó khăn, nhưng nhờ vậy mà không xuất hiện mãnh thú chặn đường.

Đang di chuyển, đột nhiên A Công gương mặt khê biến, ánh mắt đậm nét tang thương chột nhìn về phía trước. Tang đại phu cũng lập tức nhìn theo, nội tâm không khỏi rung động, chẳng lẽ phía trước có dã thú xuất hiện?

Vốn Tang đại phu tu vi chỉ là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu mà thôi, thế nên linh thức không thể mạnh bằng cường giả Tẩy Cốt cảnh như A Công được.

Chỉ cảm nhận được ở phía trước xuất hiện cỗ khí tức cực kỳ mạnh mẽ, khí lưu trong thiên địa dao động dữ dội. Đến lúc này, không chỉ A Công mà ngay cả U Đô tộc trưởng cùng tất cả những người ở đây đều cảm giác được rằng phía trước có ai đó đang đến.

- Tất cả chuẩn bị tinh thần, Đồng Chinh, người thay ta dẫn dắt bộ lạc. Hai người còn lại theo ta chuẩn bị nghênh địch.

Trong giờ phút này, căn bản U Đô tộc trưởng không còn tin tưởng sẽ có ai đó xuất hiện để viện trợ cho bộ lạc.

Dù sao giữa các tiểu bộ lạc với nhau quan hệ không mấy thân cận, trừ khi có người nào đó trong hai bộ lạc thân phận cao quý liên hôn với nhau thì may ra mới có sự giúp đỡ lẫn nhau. Còn chung quy, các tiểu bộ lạc đều mong có bộ lạc nào đó suy thoái, nhân cơ hội mà thôn tính. Tóm lại là phải có lợi ích thì các tiểu bộ lạc khác mới ra mặt.

Còn nếu nói đến việc ngăn cản, lẽ ra Phong Tuyết bộ lạc phải làm điều này. Nhưng đến giờ vẫn chưa thấy bất kỳ một người nào, chỉ sợ ngay cả Phong Tuyết bộ lạc cũng đang gặp điều gì đó bất ổn.

Vậy nên U Đô tộc trưởng mới cho rằng người xuất hiện kia chính là kẻ địch.

Gương mặt U Đô tộc trưởng và hai người đứng hai bên cực kỳ nghiêm trọng, trong lòng thâm trách móc, không lẽ ông trời thực sự muốn khiến U Đô bộ lạc rơi vào con đường hủy diệt.

Thân là tộc trưởng đời này, bộ lạc bị hủy diệt trong tay mình, U Đô tộc trưởng không khỏi chua xót.

P phía trước áp lực càng lúc càng rõ ràng. Uy áp mạnh mẽ này, chỉ sợ đối phương là cường giả Tẩy Cốt cảnh. Nếu như đối phương chỉ là đệ tử Dẫn Huyết cảnh tầng thứ tám, thứ chín thì may ra còn có cơ hội tranh thủ chút thời gian. Nhưng nếu là Tẩy Cốt cảnh, phen này bộ lạc khó mà sống sót rồi.

A Công bước về phía trước thật nhanh, lướt qua mọi người tựa như một bóng ma, cuối cùng dừng lại ngay bên cạnh U Đô tộc trưởng.

U Đô tộc trưởng khê biến nhìn A Công, chỉ thấy A Công không hề có chút hoảng loạn nào, ngược lại thờ dài một tiếng tang thương.

Từ trong đêm bão tuyết, một bóng người dần hiện ra. Người U Đô, từ hoảng sợ, kinh loạn chuyển sang ngạc nhiên, cuối cùng biến thành vui mừng. Bao nhiêu loại cảm xúc chỉ thoáng qua trong giây lát mà thôi.

Bởi người vừa đến kia không phải ai xa lạ, mà đó chính là thiên tài, là niềm tự hào của U Đô bộ lạc, là con trai của U Đô tộc trưởng – hẳn chính là Kha Thiên Lạc.

Kha Thiên Lạc dừng lại trước mặt mọi người, tay vẫn không quên cầm theo man khí mà bộ lạc cho hắn mượn để tham gia thí luyện Phong Tuyết bộ lạc. Hơi thở của hắn khi này có chút gấp gáp, gương mặt không giấu được vẻ mệt mỏi.

- Thiên Lạc, người nên ở lại Phong Tuyết thành.

A Công cảm nhận được khí tức trên người Kha Thiên Lạc đột nhiên biến đổi mạnh mẽ. Chỉ mới vài giờ trước, hắn còn là đệ tử Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy. Nhưng bây giờ, chẳng ngờ lại đột phá Tẩy Cốt cảnh. Trên người Kha Thiên Lạc, A Công cảm nhận được một loại khí quen thuộc, hai hàng chân mày không khỏi nhú lại.

Tuy nhiên, bây giờ lại không phải lúc để tra hỏi vì sao hắn đột nhiên biến mạnh.

Kha Thiên Lạc giọng nói kiên quyết, cứng rắn đáp trả:

- U Đô là nơi tôi sinh ra, nơi tôi lớn lên. U Đô gặp nguy hiểm, tôi không thể trơ mắt mà nhìn được. Tôi phải trở về, vì U Đô là tất cả đối với tôi. A Công, người không ngăn cản tôi được đâu.

Chẳng ai biết được rằng, Kha Thiên Lạc lúc này chẳng thể nhìn rõ được gương mặt của bất kỳ ai, trong lòng hắn rất đau xót. Ở đây, thông qua sự nhảy bèn của các giác quan được cường hóa sau khi đột phá Tẩy Cốt cảnh, Kha Thiên Lạc cảm nhận được người ở đây không còn nhiều.

Chỉ tầm hơn ba mươi người mà thôi.

Nửa tháng trước, người trong bộ lạc vẫn còn rất đông vui, người người vui vẻ chuẩn bị cúng bái cho lễ hội cuối năm. Vậy mà bây giờ lại...

Càng nghĩ, Kha Thiên Lạc càng thêm cảm hận Mộ Lan bộ lạc. Trong lòng hắn đã hạ quyết tâm, ngày nào hắn còn sống, hắn quyết không để yên cho Mộ Lan bộ lạc.

U Đô tộc trưởng, cũng là phụ thân Kha Thiên Lạc trầm mặc nhìn đứa con trai của mình. Ông đang rất vui vì con trai duy nhất của mình đã trở thành một cường giả Tẩy Cốt cảnh, đã mạnh mẽ hơn ông rất nhiều. Nhưng ngặt nỗi, tình huống bây giờ lại không thể nào nở nụ cười được.

- Thiên Lạc, không được vô lễ với A Công.

U Đô tộc trưởng nghiêm mặt rằng dạy. Đột nhiên A Công giờ tay ra chặn lại, khẽ lắc đầu liếc nhìn U Đô tộc trưởng, rồi sau đó mới nhìn Kha Thiên Lạc, giọng khàn đặc vang lên:

- Người chính là hy vọng của bộ lạc. A Công giam người lại là mong muốn người tại Phong Tuyết bộ lạc mà trưởng thành, một ngày nào đó sẽ chấn hưng lại U Đô bộ lạc chúng ta. Nhưng bây giờ... tất cả đều là số mệnh cả.

Thần một câu, sau đó A Công giọng điệu biến đổi, nghiêm túc ra lệnh:

- Kha Thiên Lạc, người bây giờ là cường giả Tây Cốt cảnh, người có nhiệm vụ dẫn dắt các tộc nhân, bảo vệ họ an toàn cho tới lúc đến được Phong Tuyết thành. Người làm được chứ?

- Thiên Lạc nhất định không phụ sự kỳ vọng của A Công, nguyện dùng cả tính mạng để bảo vệ an toàn cho bộ lạc.

Kha Thiên Lạc không chút do dự, lập tức cung kính ôm quyền nghi lễ, chắc nịch đáp.

Nói xong, hắn tiến vào hàng ngũ các đệ tử, tinh thần tập trung cao độ, linh thức tản ra để có thể nắm bắt được tình hình xung quanh. Hiện giờ Kha Thiên Lạc chỉ có thể dựa vào thần thức mà tùy cơ ứng biến.

U Đô tộc trưởng nhìn Kha Thiên Lạc, khóe miệng bất chợt nở một nụ cười. Đó là một nụ cười kiêu hãnh, nụ cười hạnh phúc của một người cha. Trong lòng không khỏi dâng lên một loại cảm xúc ấm áp và tự hào.

“A Ly, nàng nhìn thấy không, Thiên Lạc của chúng ta đã thực sự trưởng thành rồi.”

Trong lòng y xuất hiện hình ảnh một mỹ phụ, dung nhan mỹ phụ này không phải thuộc loại mỹ nhân tuyệt trần gì. Nàng chỉ là một cô gái bình thường với gương mặt hình từ phúc hậu. Và cô gái ấy đã sinh ra cho y một đứa con trai xuất chúng, có thể cùng A Công và y san sẻ trách nhiệm bảo hộ cho các tộc nhân.

“A Ly, cảm ơn nàng đã sinh ra một đứa con trai tuyệt vời như thế này. Cảm ơn nàng...”

U Đô tộc trưởng nhìn Kha Thiên Lạc mà bồi hồi tưởng nhớ về người vợ quá cố. Nếu nàng có linh, chắc hẳn cũng sẽ giống như y, sẽ rất hạnh phúc vì Kha Thiên Lạc nhỏ bé ngày nào giờ đây đã biến thành một nam tử hán đỉnh thiên lập địa.

Khi Kha Thiên Lạc xuất hiện với khí thế cường hãn, bất kỳ ai trong bộ lạc đều cảm giác được U Đô bộ lạc đã có thêm một tia hy vọng sinh tồn rồi.

Nhưng không ai biết, A Công bây giờ lại rất lo lắng.

“Đánh đổi nhiều như vậy, liệu có đáng giá không?” A Công nhìn Kha Thiên Lạc mà tự nhủ một câu. “Nếu đổi lại là ta, có lẽ ta cũng sẽ làm như vậy. Tất cả cứng đầu này, chẳng biết là ai trong bộ lạc đã di truyền xuống nữa!”

Trên miệng A Công xuất hiện một nụ cười nhạt, dĩ nhiên nụ cười này không ai nhìn thấy được.

Nhưng ngay lập tức, nụ cười của A Công liền biến mất, thay vào đó là một cảm giác nguy hiểm tràn ngập nguy cơ đang bùng nổ mãnh liệt.

A Công gương mặt biến thành nghiêm trọng, xoay người lại nhìn về phía sau lưng. Kha Thiên Lạc cũng là một cường giả Tây Cốt cảnh, tuy chỉ mới đột phá, thế nhưng linh thức lại mạnh mẽ hơn vô số người ở đây. Hắn cũng cảm giác, từ phía sau có cường giả đang tiến đến với tốc độ cực nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 55: Tân tộc trưởng

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 55: Tân tộc trưởng

Một tiếng gào rít truyền đến, sóng âm ba khiến cho cuồng phong tán loạn. Tiếng rít gào rơi vào tai U Đô tộc nhân, trừ những người tu vi đạt đến mức độ nhất định, còn lại liền có cảm giác đầu óc choáng váng, đình tai nhức óc.

Chỉ thấy cách đây không xa có một đoàn lưu tinh màu xanh lục đang bay đến với tốc độ cực nhanh. Vàng sáng xanh này đối với người dân U Đô không hề xa lạ gì, vì bọn họ đã nhìn thấy nó cách đây vài canh giờ rồi. Chính luồng sáng xanh lục đó đã khiến cho U Đô bộ lạc chìm trong biển lửa hủy diệt, khiến cho người dân U Đô không thể không rời bỏ vùng đất của chính mình.

- Là lão già đó - Hoàng Phong.

U Đô tộc trưởng biến sắc, gương mặt lộ ra vẻ kinh hoàng. A Công, Tang đại phu sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

Nhớ lại hoàn cảnh lúc trước, nếu không phải A Công xuất hiện kịp thời, thì triển thần thông làm cho Mộ Lan man công trọng thương, không thể di chuyển trong một khoảng thời gian, có lẽ bây giờ bọn họ đã không thể đứng ở đây.

Cơ hội sống còn đối với U Đô bộ lạc vốn đã rất mong manh rồi, sự xuất hiện của Kha Thiên Lạc chỉ phần nào kéo vãn thêm một ít. Nhưng không ngờ đúng lúc này thì Mộ Lan man công lại cường thế xuất hiện, cái hy vọng sống còn ấy dường như ngay lập tức bị tiêu tan.

Chỉ là, dù cơ hội mong manh như sợi chỉ mảnh đi nữa, A Công, Tang đại phu hay U Đô tộc trưởng cũng không muốn từ bỏ. Đúng lúc này, trong đầu U Đô tộc trưởng lóe qua một tia linh quang. Y liếc mắt sang nhìn Kha Thiên Lạc, nói lớn:

- Thiên Lạc, ngươi có muốn U Đô bộ lạc tồn tại không?

Kha Thiên Lạc không hiểu ý tứ ẩn đằng sau lời phụ thân mình là gì, nhưng hắn vẫn gật đầu chắc nịch:

- Dĩ nhiên. Nhi tử trở về đây chính là để giải vây cho bộ lạc.

- Tốt lắm. Vậy kể từ bây giờ, ngươi chính là tân tộc trưởng U Đô bộ lạc, đảm nhiệm chức trách tìm con đường sinh tồn cho bộ lạc chúng ta.

U Đô tộc trưởng gương mặt nghiêm nghị, kế tiếp quay sang các tộc nhân còn sót lại, nói tiếp:

- Các tộc nhân, Kha Tàn ta quá yếu đuối, không thể bảo vệ được bộ lạc, khiến bộ lạc đánh mất đi vùng đất thuộc về mình. Ta không xứng đáng là tộc trưởng của mọi người. Từ lúc này, ta chỉ định Kha Thiên Lạc, con trai ta trở thành tân tộc trưởng. Thực lực hắn có thừa, hắn có thể bảo vệ tất cả mọi người. Các tộc nhân, hãy đi theo phía sau lưng hắn, tân tộc trưởng của U Đô bộ lạc chúng ta.

- Cha, chuyện này...

Kha Thiên Lạc thân thể run lên. Cơ bản hắn từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến việc này. Nhưng không ngờ giữa lúc nước sôi lửa bỏng, phụ thân của hắn lại truyền chức vị tộc trưởng lại.

- Không cần nói nữa. Thiên Lạc, thời gian không còn lại nhiều, ta và A Công sẽ ngăn cản Mộ Lan nhân, còn ngươi đưa các tộc nhân nhanh chóng đến Phong Tuyết bộ lạc. Đó chính là nhiệm vụ của ngươi.

U Đô tộc trưởng chặn ngang lời Kha Thiên Lạc lại, sắc mặt nghiêm trọng nói lớn.

- Tang đại phu, hãy giúp ta dạy dỗ Thiên Lạc để nó có thể trở thành một tộc trưởng tốt. Mọi chuyện ta đều ủy thác vào ông cả.

U Đô tộc trưởng ánh mắt chân thành nhìn Tang đại phu nói. Tang đại phu gương mặt lộ vẻ bi ai. Tang đại phu có lẽ hiểu được tâm trạng U Đô tộc trưởng lúc này, vì dù sao cả hai cũng là bạn tâm giao đã mấy mươi năm.

- Được, ta sẽ chăm sóc thật tốt cho nó.

Tang đại phu siết chặt hai tay, những ngón tay khô ráp như muốn đâm thủng tầng da thịt lạnh buốt. Tang đại phu nhìn A Công không giấu nổi vẻ mệt mỏi bên cạnh, lại nhìn U Đô tộc trưởng đang nhìn mình với ánh mắt kỳ vọng, và nhìn cả những đống sí của U Đô bộ lạc chuẩn bị cho cuộc chiến sống còn sắp diễn ra.

Gương mặt Tang đại phu cúi xuống, bước chân lặng lẽ đi qua từng người một, ông cúi mặt vì không muốn để cho những người khác nhìn thấy những giọt nước mắt của ông đang lăn xuống.

- Cha, ta sẽ không đi đâu hết.

- Im miệng. Không phải ngươi luôn mồm nói phải bảo vệ tộc nhân sao? Đưa các tộc nhân đến nơi an toàn là nhiệm vụ đưa lên hàng đầu. Thiên Lạc, đừng để phụ thân thất vọng vì ngươi.

U Đô tộc trưởng tức giận, trừng mắt nhìn Kha Thiên Lạc quát. Chỉ là trong câu quát mắng đó ẩn chứa bao nhiêu nỗi niềm. Nếu không phải tâm tính kiên cường, có lẽ lúc này y cũng rơi nước mắt rồi.

- Thiên Lạc, mau đi thôi. Đừng để các tộc nhân đợi lâu. Họ đã đói sức lắm rồi.

Giọng nói Tang đại phu đầy tang thương vắng vắng bên tai.

Kha Thiên Lạc nhăn mặt lại, cuối đầu nhìn xuống đất. Hai hàm răng hắn nghiến chặt, một tia tâm huyết từ khóe miệng chảy xuống.

Lòng hắn như đang chảy máu. Bởi hắn biết bây giờ rồi đi, chắc chắn sẽ không còn cơ hội nhìn thấy phụ thân của mình nữa. Nội tâm của hắn đang rất giày xéo. Nhưng rồi cuộc đứng giữa tình thân và các tộc nhân, Kha Thiên Lạc đành phải lựa chọn tộc nhân.

Giờ phút này không còn thời gian để do dự nữa. Phụ thân đã quyết tử vì bộ lạc, dù hắn có ngăn cản cũng chẳng thể thay đổi. Mà thiết nghĩ, đổi lại là hắn đứng ở vị trí U Đô tộc trưởng, hắn cũng sẽ làm như vậy.

- Đợi con, con nhất định sẽ quay lại.

Kha Thiên Lạc âm thầm dùng linh thức của mình, để hình dáng, gương mặt của phụ thân khắc vào tận tâm trí. Hắn quỳ xuống, thành tâm bái ba bái, sau đó đứng lên, lướt qua các tộc nhân, nói lớn:

- Phong Tuyết bộ lạc không xa nữa, đoạn đường còn lại hãy để ta dẫn dắt mọi người. Đi thôi.

Nói rồi, Kha Thiên Lạc cùng các tộc nhân liền chạy đi thật nhanh. U Đô tộc trưởng và mười mấy người đứng lại để ngăn cản không khỏi luyến tiếc nhìn bọn họ.

Có Tang đại phu ở đó, phối hợp với Kha Thiên Lạc, nếu có thể kéo dài thời gian lâu nhất có thể, nhất định các tộc nhân sẽ đến Phong Tuyết bộ lạc một cách an toàn.

- Hừ, si tâm vọng tưởng.

Một giọng nói lạnh lẽo từ xa vang lên.

- Hôm nay đừng mong một kẻ nào có thể trốn thoát cả.

Chỉ vài hơi thở, một con lục bức khổng lồ dần hiện ra. Cả người nó toát ra một nét tàn độc hung ác, đôi mắt màu vàng sáng như ngọn đuốc, cái miệng to lớn đầy răng nanh phả ra mùi hôi tanh khó chịu. Nó lạnh lùng nhìn xuống, tiếng hô hấp giống như tiếng sấm nổ vang vậy, dường như nó đang rất thèm khát được hút hết máu tươi của những kẻ bên dưới.

Còn ở trên đầu nó là một ông lão râu tóc trắng xóa, thoát nhìn có vẻ tiên phong đạo cốt, thể nhưng trong ánh mắt tràn ngập sát khí, phối hợp với lục khi tả di đang vờn xung quanh, trông ông lão này giống như một cái thê ma đầu vậy.

Ông lão này dĩ nhiên chính là Mộ Lan man công.

Mộ Lan man công xuất hiện không lâu thì từ phía sau lưng ông ta cũng truyền đến những tiếng bước chân đang di chuyển với tốc độ rất nhanh.

Gương mặt của A Công, U Đô tộc trưởng và mười mấy người khác càng thêm khó coi. Kha Thiên Lạc và các tộc nhân chỉ vừa mới rời khỏi đây thôi, với tốc độ của mấy người này, mất tầm một khắc là có thể đuổi kịp.

Mộ Lan man công neho mắt lại nhìn trừng trừng A Công, giọng nói khàn khàn tàn độc cất lên:

- Dịch Ân, lão phu khuyên ngươi hãy đầu hàng, ít nhân lão phu có thể niệm tình mà tha cho các tộc nhân của ngươi một con đường sống.

A Công đối với Mộ Lan man công thái độ cực kỳ chán ghét, đáp:

- Nhiều lời vô ích. Lão thất phu, muốn đánh thì đánh, đừng dong dài vô nghĩa.

- Dịch Ân, ngươi vẫn là cứng đầu như thế. Đã vậy thì đừng trách lão phu tàn độc. À... để cảm tạ việc ngươi đánh lên lão phu lúc trước, giờ lão phu sẽ tặng ngươi một món quà nhỏ.

Khóe miệng Mộ Lan man công cong lên một nụ cười tà dị, không hiểu sao nội tâm A Công và U Đô tộc trưởng xuất hiện một sự bất an khó tả.

- Vụ Thành, đem đầu của những kẻ bị giết toàn bộ đem trả cho U Đô man công.

- Tuân lệnh A Công.

Vụ Thành lúc này chỉ có một cánh tay phải, bàn tay hắn đang nắm một cái bao bố rất lớn đang vác trên lưng. Từ cái bao bố này tỏa ra một mùi hôi tanh nồng nặc, vừa ngửi vào liền có cảm giác muốn nôn mửa.

Vụ Thành cười độc ác, đem cái túi ném lên không trung, rồi sau đó rút ra một thanh kiếm chém một đường. Ngay lập tức, cái bao bố bị chém rách ra làm hai.

Chỉ thấy ngay sau đó, giữa không trung, từ bên trong cái bao bố bay ra vô số đầu người, rơi lạch bạch xuống nền tuyết trắng xóa.

Nhìn thấy cảnh tượng nặng nề, dù là A Công thường ngày bình tĩnh điềm đạm đến đâu cũng không thể chịu đựng nổi, không nhịn được mà phun ra một ngụm máu. U Đô tộc trưởng thì gương mặt đỏ lên, lửa hận bốc cháy đến đỉnh điểm, gân xanh nổi đầy đầu. Còn những tộc nhân khác, trong mắt gân đỏ chi chít, những dòng lệ chảy xuống gương mặt nhợt nhạt, vừa nổi giận lại vừa bi thương.

Những cái đầu kia chính là đầu của các tộc nhân đã chết trong cuộc chiến giữa hai bộ lạc. Thật không thể tin được Mộ Lan bộ lạc độc ác đến cực điểm. Ngay cả khi các tộc nhân đã chết đi, bọn chúng cũng không chịu để yên, mà lại chặt đầu xuống toàn bộ, thu thập tất cả rồi ném tại đây.

Quyển 1 - Chương 56: Trận chiến man văn

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 56: Trận chiến man văn

A Công nhìn những gương mặt quen thuộc kia, những con người hiền lành mới ngày nào còn cười nói với nhau, thế nhưng tất cả giờ đây đã hóa thành những cái xác lạnh. Có không ít người mới đó còn bái lạy với A Công nữa.

Lửa giận đã không còn kiềm chế được nữa rồi. Một luồng bạo khí trong người từ trong người dâng lên khiến cho áo bào đen tự động căng phồng lên. Chỉ thấy A Công ngẩng đầu lên nhìn Mộ Lan man không.

Trong ánh mắt trong còn là nét trí tuệ sâu không thấy đáy, không còn hiền từ mỗi lần nhìn các tộc nhân nữa, mà chỉ còn lại trong đó là một cỗ sát khí nồng đậm.

- Hoàng Phong, ngươi đã thành công chọc tức được lão phu.

Giọng A Công khàn đặc chậm rãi vang lên.

- Đúng rồi, chính là khí thế này, gương mặt này. Dịch Ân, năm đó ngươi khiến lão phu sống dở chết dở, lúc này còn khiến lão phu trọng thương, bây giờ lão nhiều ảm ức lão phu sẽ trả hết lại cho ngươi.

Mộ Lan man công gầm lớn tiếng, khí thế lúc này mới thực sự triển lộ ra bên ngoài. Thật không ngờ Mộ Lan man công thực lực vậy mà đã đột phá Tây Cốt cảnh trung kỳ rồi, nhìn lực lượng dao động thân thể, dường như chỉ còn cách một tấm màn mỏng nữa là có thể đột phá đến Tây Cốt cảnh hậu kỳ.

Thực lực của ông ta hiện tại đủ để đánh với thượng man Mạnh Hạ một trận mà không rơi vào thế hạ phong.

A Công chứng kiến thực lực thật sự của ông ta không khỏi lộ vẻ kinh ngạc. Nhưng ngay lập tức liền nhận ra biến hóa này.

- Hoàng Phong, không ngờ ngươi lại âm thầm cấu kết với Xích Dung bộ lạc.

- Thì đã làm sao? Xích Dung bộ lạc đối xử với Mộ Lan bộ lạc rất tốt, hơn nữa còn hứa hẹn sau khi đánh bại Phong Tuyết bộ lạc sẽ ban thưởng cho lão phu chương quân lãnh thổ nơi đó, địa vị một bước lên trời. Vừa có thể trả được mối thù với ngươi, vừa có được chức vị cao cấp, lão phu há có thể bỏ qua.

Mộ Lan man công há mồm cười lớn tràn đầy phấn kích. Mong ước của ông ta từ lâu chính là mong muốn trở thành một thượng man đức cao vọng trọng. Nhưng với thực lực của Mộ Lan bộ lạc thì đừng mong có ngày ấy.

Giữa lúc đó, đột nhiên có một toán người xuất hiện, tự xưng là sứ giả Xích Dung bộ lạc. Mộ Lan man công đối với Xích Dung bộ lạc chẳng hề xa lạ gì, bởi Xích Dung bộ lạc này chính là một trong bốn trung giai bộ lạc ở Đại Tấn châu này.

Với cơ trí của mình, gần như ngay lập tức Mộ Lan man công đoán được mục đích Xích Dung bộ lạc đến tìm mình. Sau một hồi nói chuyện, sứ giả Xích Dung bộ lạc đồng ý với điều kiện Mộ Lan man công. Hai bên đạt thành thỏa thuận.

Tuy nhiên để triển khai kế hoạch này còn cần tiêu tốn không ít thời gian. Đến nay đã gần như hoàn mỹ rồi, nếu như không có việc Hoàng Khương bị Ti Mệnh phế đi gần nửa mạng sống thì Mộ Lan man công cũng không cho bắt đầu kế hoạch.

Vẫn chưa đạt hiệu quả lớn nhất, nhưng cách biệt cũng chẳng bao nhiêu cả, thế nên đối với kế hoạch lần này, Mộ Lan man công tự tin hoàn toàn nắm chắc trong tay.

- Chia người ra, giết sạch đám U Đô nhân đang bỏ chạy đến Phong Tuyết thành, một tên cũng không bỏ sót.

Mộ Lan man công nhìn Vu Thành, trừng mắt ra lệnh.

U Đô tộc trưởng tuy bị nộ hỏa công tâm, nhưng vẫn giữ được lý trí. Bởi nếu cứ xông lên như con thiêu thân, chẳng khác nào mọi việc khi trước trở thành vô nghĩa cả. Mục đích U Đô tộc trưởng và mười mấy đệ tử ở lại đây chính là để liệu chết ngán cản.

- Hồi các dũng sĩ của U Đô, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, dùng cả tính mạng của mình vì tương lai U Đô bộ lạc chúng ta.

U Đô tộc trưởng cảm trường mâu hướng về phía Mộ Lan nhân, cả người khí thế uy dũng không một từ ngữ nào diễn tả hết được, chính là một loại khí thế oai nghiêm kiêu hùng, đứng trước mấy trăm kẻ địch cũng không xuất hiện một chút nao núng.

Các dị sĩ đứng ngay sau lưng U Đô tộc trưởng hướng ứng theo khí thế kiêu hùng ấy, đồng loạt cầm lấy vũ khí đưa về phía kẻ địch.

- Vì tương lai U Đô, có chết cũng không hối hận.

- Vì tương lai U Đô, có chết cũng không hối hận.

Những tiếng gầm vang đồng thanh cất lên, dường như đã hòa lại làm một với nhau, tạo nên một sự uy hiếp khiến cho đám Mộ Lan nhân sững lại.

Vưu Thành thấy cũng bị cỗ uy thế đó tác động, ngăn ra trong giây lát. Nhưng lập tức ổn định lại tâm thần, gầm lớn quát:

- Có gì mà sợ. Bọn chúng chỉ có mười mấy người mà thôi, các ngươi mỗi người phun một ngụm nước bọt cũng đủ để chết bọn chúng rồi. Lên, lấy đầu bọn chúng.

Tiếng hét của Vưu Thành khiến cho đám Mộ Lan nhân như bừng tỉnh sau cơn mơ. Mười mấy người lại uy hiếp hơn trăm người ở đây, gương mặt bọn chúng không khỏi lộ ra vẻ xấu hổ.

Càng vậy, bọn chúng còn muốn giết chết mười mấy dũng sĩ kia hơn. Mấy trăm Mộ Lan nhân đồng loạt xông lên, vũ khí toàn bộ đều xuất ra, thế như vũ bão xông đến.

A Công thấy vậy định tương trợ, nhưng một luồng lục quang chặn ngang lại.

- Dịch Ân, đối thủ của ngươi là lão phu.

Mộ Lan man công cười lạnh. Bỗng từ trong khuôn ngực có những ký hiệu màu xanh quý dị bắt đầu chạy khắp cơ thể ông ta, cuối cùng dừng lại ở trên trán, biến thành ấn ký hình lục tích dịch.

Còn con lục bức ở dưới chân, nhân lúc A Công không để ý thì liền bị nó vượt qua. Tốc độ của nó rất nhanh, ngay cả U Đô tộc trưởng cũng không kịp phản ứng lại. Ngắt nổi đang chỉ huy mười mấy người ở đây tiến hành ngăn chặn kéo dài thời gian, con lục bức kia, trong lòng U Đô tộc trưởng đành phải hy vọng Kha Thiên Lạc có thể đối phó với nó.

Lại nói đến Mộ Lan man công. Thứ ký hiệu màu xanh lục kia chính là lực lượng man văn của ông ta. Mỗi một dị sĩ đột phá đến Tẩy Cốt cảnh thì trong cốt tủy, lực lượng man huyết sẽ bộc lộ ra. Dùng lực lượng man huyết này để vẽ thành man văn của bản thân.

Man văn của mỗi người đều khác nhau, không ai giống ai. Lực lượng man huyết trong cốt tủy càng tinh thuần thì man văn sẽ càng khủng bố. Mà man văn của Mộ Lan man công, tuy chỉ thuộc loại man văn hoang thú bình thường, thế nhưng trải qua tế luyện nhiều năm, lột xác không ít lần, vậy nên cũng không thể xem thường được.

Mộ Lan man công triển khai lực lượng man văn, có lẽ thực sự muốn tử chiến với A Công một phen, bởi lực lượng man văn này mới chính là toàn bộ thực lực vốn có của cường giả Tẩy Cốt cảnh.

A Công cũng bắt đầu triển khai man văn của bản thân. Một luồng từ khí lơ lửng quanh người, từ văn dần dần tụ lại giữa mi tâm, chỉ giây lát sau đã hóa thành một đầu từ điều.

- Từ Kim Điều, ra đây.

Chỉ nghe từ trong cơ thể A Công vang ra một tiếng ngâm trong trẻo, từ khí ngày một nồng đậm hơn xông thẳng lên trên trời. Từ khí không hề tán loạn, mà giống như một khối thống nhất vậy, chúng kết lại với nhau, dần dần tạo thành một từ điều khổng lồ oai hùng.

- Lục Ma Tích, hiện thân.

Mộ Lan man công hành động tương tự, nhưng khác một điều là lục vụ khí tản xuống mặt đất. Tiếng ầm ầm chấn động, cuồng phong nổi lên tứ tán.

Ngay sau đó là một con thần lân xanh to lớn hiện ra. Con thần lân xanh này biến hóa từ lực lượng man văn của Mộ Lan man công, nhờ trải qua tế luyện nhiều năm qua, con thần lân nhìn giống hệt như thật.

- Lục Ma Tích, tấn công.

Mộ Lan man công đứng trên đỉnh đầu con thần lân xanh, giơ tay về phía A Công, bắt đầu triển khai công kích. Chỉ thấy nó há mồm to như chậu máu ra, một mùi tanh hôi tàn ra trong gió lớn, từ trong miệng bắn ra một chất dịch nhầy phóng thẳng về phía Từ Kim Điều một cách bất ngờ.

Từ Kim Điều chỉ kịp lách qua một bên, tuy nhiên vẫn bị chất nhầy dính vào một ít bên cánh phải.

- Tán Cốt Thủy Độc?

Bởi Từ Kim Điều này được tạo nên từ man văn do chính A Công vẽ ra, thế nên nó bị thương thì cũng chính là A Công bị thương. A Công nhìn chất nhầy

kia, chớp mắt nhận ra lai lịch của loại chất độc này.

Tán Cốt Thủy Độc này trong sách cổ miêu tả được tạo thành từ hai loại độc vật khác nhau, trong số đó có hai loại độc vật cực kỳ nguy hiểm và hiếm thấy là Diêm Độc và Vong Sinh Độc. Một khi bị trúng phải chất độc này, nếu không có thuốc giải, trong vòng nửa ngày sẽ cơ thể sẽ hóa thành chất lỏng, chết trong đau đớn.

Mà thêm một điều kinh khủng nữa ở Tán Cốt Thủy Độc chính là thuốc giải cũng chỉ cầm cự được trong một khoảng thời gian. Muốn trị dứt điểm thì buộc phải đi tìm hai mươi loại độc vật có tính đối khác với hai mươi loại tạo thành Tán Cốt Thủy Độc.

Vì điều này quá khó khăn, thế nên hầu như người trúng phải Tán Cốt Thủy Độc chẳng ai có thể sống sót cả.

Mộ Lan mạn công cười tàn độc, nói:

- Tán Cốt Thủy Độc này là một trong những món quà mà Xích Dung bộ lạc tặng cho lão phu. Thế nào, mùi vị không tệ chứ. Hắc hắc...

A Công gương mặt lộ ra vẻ khinh thường, đáp:

- Chỉ là Tán Cốt Thủy Độc mà cũng dám khoe mẽ. Năm đó ta lịch lãm Xích Dung bộ lạc, đừng nói là Tán Cốt Thủy Độc, ngay cả Hỏa Tâm Độc lão phu còn chưa sợ nữa là.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Tử Ma

Quyển 1: Tỉ Mệnh

Chương 57: Tử Ma

So với Tán Cốt Thủy Độc thì Hỏa Tâm Độc còn ở một cấp độ khủng khiếp hơn. Độc này một khi trúng phải, trong vòng một canh giờ không có thuốc giải thì chết là điều không thể tránh khỏi. Khi nghe A Công nhắc đến Hỏa Tâm Độc thì nội tâm Mộ Lan mạn công nội tâm khê biến, dường như trong đầu đang nhớ ra viễn cảnh gì đó.

Bỗng thấy Tử Kim Điều hai cánh vỗ mạnh, phản lông vũ bị Tán Cốt Thủy Độc vấy bẩn lập tức bị bức ra ngoài, ở giữa không trung dần tiêu tán đi.

Tán Cốt Thủy Độc trong mắt người khác lại một sự uy hiếp trí mạng, thế nhưng đối với A Công, nó chỉ là một vật tầm thường không hơn không kém.

- Giờ đến lượt lão phu. Phiên Kiếm Vũ.

A Công vỗ mạnh vào đầu Tử Kim Điều, nó bỗng gập lốn, những cái lông vũ ở hai bên cánh giống như bị một lực lượng thần bí nào đó rút ra. Những cái lông vũ này tựa hồ có linh tính, trong gió lốn không hề bị cuốn đi mất mà lơ lửng giữa không trung.

A Công điều động lực lượng man huyết nhập vào gần trăm cái lông vũ đang bay lơ lửng xung quanh mình. Bỗng A Công mở mắt ra, trong đôi mắt là vô tận sát cơ, ngón tay chỉ thẳng xuống dưới, quát lớn:

- Tử Kim Kiếm Vũ, đi!

Những cái lông vũ này vốn là một phần cơ thể Tử Kim Điều, dĩ nhiên cũng chính là man văn. Lực lượng công kích của man văn rất mạnh mẽ, cũng chính là nguyên nhân gây ra sự cách biệt rất lớn giữa Dẫn Huyết cảnh và Tẩy Cốt cảnh.

Uy lực man văn mạnh yếu tùy thuộc vào mỗi loại, bởi man văn tồn tại nhiều trạng thái khác nhau. Có loại chuyên dùng để phòng thủ, có loại dùng để tấn công, lại có loại dùng để phi hành với tốc độ cực nhanh...

Mà man văn của A Công tuy thuộc hình dạng hoang thú công kích là Tử Kim Điều, nhưng với trí tuệ vô song của mình, A Công đã biến Tử Kim Điều từ loại man văn công kích tầm thường trở thành loại man văn có tính công kích cực mạnh.

Biến hóa đó chính là Tử Kim Kiếm Vũ này.

Tuy nói biến đổi man văn không phải là không có, nhưng xác suất thành công thấp đến mức đáng thương, hơn nữa còn tồn tại sự nguy hiểm rất lớn. Bởi vậy không ai dám đem man văn của mình ra biến đổi cả, dù sao vẫn còn cách để man văn trở nên mạnh mẽ hơn chính là dùng biện pháp lột xác tiến hóa man văn. Có điều cũng phải nói đến, phạm là người có thể biến đổi trạng thái man văn của mình, không ai không phải là nhân vật vô danh tầm thường.

Nhìn thấy A Công thực hiện biến đổi trạng thái man văn, gương mặt của Mộ Lan mạn công biến mạnh, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi trước nay chưa từng gặp

lại. Cái lần hấn sợ hãi như thế này cũng là lần trước đây bị A Công hành hạ đến sống dở chết dở.

Mộ Lan man công sợ hãi quá lớn:

- Thì ra người chính là kẻ mà sứ giả Xích Dung bộ lạc nhắc đến, Tử Ma.

- Cái xung hào này thật hoài niệm, đã mấy mươi năm rồi mới nghe lại.

A Công lãnh đạm nói, tuy nhiên không có dừng lại hành động của mình. Một góc trời hàng trăm cái lông vũ được dung nhập lực lượng man huyết vào, uy lực phải nó tăng lên một cách khủng bố.

Khiếp sợ vì nhận ra thân phận của A Công, tuy nhiên Mộ Lan man công cũng không phải loại người đứng yên chịu chết. Thay vào đó là sự sợ hãi còn xen lẫn vui mừng nữa.

Bởi vì theo như cảm nhận của lão, A Công này thực lực so với Tử Ma mà Xích Dung bộ lạc nhắc đến không mạnh đến như vậy. Thậm chí lão ta còn nghi ngờ, thân thông này của A Công chỉ phần nào tương tự với Tử Ma mà thôi. Có thể A Công chỉ đang dựa vào uy thế Tử Ma mà khiến lão lung lạc.

- Là Tử Ma thì thế nào. Để lão phu chứng kiến thực lực thật sự của Tử Ma có đúng như lời đồn hay không.

Chỉ trông thấy Mộ Lan man công cắt đứt đầu ngón tay rồi vẽ thành một cái huyết văn, huyết văn này hàm chứa lực lượng man huyết của lão ta, lực lượng man huyết của cường giả Tây Cốt Cảnh trung kỳ đỉnh phong. Dem cái huyết văn này dung nhập vào đầu Lục Tích, đột nhiên cơ thể Lục Tích giống như bị một cái gì đó kích thích.

Cơ thể nổi lên cơ bắp vạm vỡ, trông rất dữ tợn. Không còn sợ hãi đối với Tử Kim Kiếm Vũ nữa, nó há cái miệng lớn phun ra một đoàn khí vụ.

Lớp khí vụ này nhanh chóng biến thành một tấm màn khổng lồ, che chắn ngay trên đỉnh đầu Mộ Lan man công.

Những tiếng nổ vang ầm ầm vang lên, Mộ Lan man công đứng trên đỉnh đầu Lục Tích tỏ ra một ngum máu tươi. Lão đã bị trọng thương, mà con Lục Tích này được tạo thành bởi man văn của chính ông ta, thế nên nó cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng, có thể thấy bằng mắt thường chính là hình ảnh của nó mờ đi.

Nhìn lại trên không trung, tại lớp màn màu xanh lục kia, vô số cái lông vũ ghim bên trên. Nếu không nhờ lớp màn quý dị này, e rằng Mộ Lan man công gặp nguy hiểm trí mạng rồi.

Một đòn tấn công bất thành, A Công sắc mặt không chút biến đổi, lại vô đầu con tử điều một lần nữa. Nó rít lên một tiếng chói tai, vô số lông vũ kia dường như được kêu gọi, toàn bộ rút ra khỏi lớp màn xanh.

Có tiếng hét thê lương quen thuộc vang lên, A Công nhìn về phía những tộc nhân do U Đô tộc trưởng dẫn xuất ngăn cản Mộ Lan nhân, nơi đó có ít nhất hai người đã tử thương. Cả người bị vô số vết thương, máu thịt lẫn lộn với nhau thành một đồng nhày nhựa, nhìn thê thảm vô cùng.

Chỉ là hai người này lúc chết đi, chiến ý trong mắt không hề tiêu tán, không chút hoảng sợ. Nhưng lọt vào mắt A Công là một sự đau khổ khôn cùng.

- Hoảng Phong, người giết tộc nhân của lão, đã vậy hôm nay dù có chết, lão phu cũng phải đem cả Mộ Lan bộ lạc các người bồi táng cùng.

- Tử Kim Kiếm Vũ.

Nộ hỏa trong lòng A Công chưa bao giờ tan biến, một lần nữa khu động Tử Kim Kiếm Vũ. Vào lúc này, A Công nếu toàn tâm toàn lực đối phó với Mộ Lan man công, có lẽ sẽ có cơ hội giết chết được lão ta. Nhưng đến khi ấy, cơ thể già yếu của A Công cũng không chịu nổi.

A Công không sợ, nhưng phải nhìn từng tộc nhân của mình ngã xuống, cái loại cảm giác đau đớn không thể diễn tả này A Công thực sự không muốn chứng kiến, cũng chẳng muốn cảm nhận thêm.

Nếu đã vậy, A Công quyết định bỏ qua Mộ Lan man công, dùng sức lực còn sót lại huyết tẩy tất cả Mộ Lan nhân, để cho Mộ Lan man công cũng phải chịu đựng sự giày vò khi tộc nhân của mình từng người từng người ngã xuống mà không thể làm được gì.

Tuy khoảng cách nơi A Công đang đứng so với nơi U Đô tộc trưởng đang kịch chiến khá xa, thế nhưng thực lực của A Công thực sự rất siêu phàm, kiếm vũ được thôi động bay với tốc độ cực nhanh. Chỉ trong vài cái sát na đã tiếp cận đến nơi kịch chiến rồi.

Một loại nguy cơ trí mạng ập đến, nhất là Vụ Thành, tu vi của hắn cao nhất ở đây, thế lực việc cảm nhận nguy hiểm cũng mạnh hơn mấy người khác. Nhưng việc hắn làm cũng chỉ là hét thảm một tiếng mà thôi. Mười sáu người của Mộ Lan bộ lạc, trong đó có cả Vụ Thành đầu bay lên trời, những vòi máu từ cổ của bọn hắn bắn thẳng lên, gió thổi mạnh biến máu nóng đó thành một cơn mưa máu rơi xuống nền tuyết.

Một khung cảnh nhìn thì tuyệt đẹp, nhưng nếu cảm nhận thì chỉ cảm thấy lạnh người sợ hãi.

Dù sao cũng là tộc nhân của mình, dù thường ngày chẳng xem bọn chúng ra gì, nhưng thân là man công của bọn họ, Mộ Lan man công cũng không khỏi tức giận.

Cũng may trong khoảng khắc lão đã ngăn cản được không ít kiếm vũ, nếu không số người ngã xuống không chỉ là mười sáu người.

- Tức giận sao? Chưa đủ đâu, lão phu phải khiến ngươi chịu đựng sự thống khổ dày vò, giống như những gì lão phu phải chịu đựng.

- Ngươi không có cơ hội đó đâu, Dịch Ân.

Mộ Lan man công lạnh lùng nói từng chữ, đối với A Công thù càng thêm thù. Bỗng lão lấy ra từ trong ngực áo một cái thẻ đá. Thoạt nhìn tấm thẻ đá này giống với tấm thẻ đá của Ti Mệnh khi tiến vào Thanh Phong trấn được một người quân sự cấp cho. Tuy nhiên, tấm thẻ đá trong tay Mộ Lan man công dường như cao cấp hơn. Nhất là ở chính giữa của tấm thẻ đá có khắc một hình thù một ngọn lửa.

Mộ Lan man công truyền man lực vào khiến tấm thẻ đá bị vỡ nát. Đồng thời lão ta nói lớn:

- Sứ giả Xích Dung bộ lạc, lão phu Hoàng Phong, man công Mộ Lan bộ lạc đã tìm thấy Tử Ma mà sứ giả đã yêu cầu lão phu tìm kiếm. Lão phu chỉ có thể cầm cự được một thời gian, mời sứ giả nhanh chóng xuất hiện để bắt lấy Tử Ma.

Ở một nơi nào đó, trên một ngọn núi hoang vu không có bóng người nào qua lại. Trong một cái động phủ của ngọn núi này không ngờ lại có năm bóng người. Những kẻ này tuy đã liếm khí tức của mình đi, nhưng trên người lại tồn tại một loại khí chất bất phàm.

Mà ngọn núi này vốn có nhiều dã thú qua lại, nhưng tuyệt nhiên ở cái động phủ lại không có một con dã thú nào. Dã thú vốn có linh tính cực mạnh, nhất là đối với sự tồn tại nguy hiểm. Những kẻ này có thể khiến dã thú hoảng sợ mà bỏ trốn, chứng tỏ thực lực của bọn chúng cực kỳ kinh khủng.

Trong năm người đang xếp bằng tu luyện, đột nhiên có một người chân mày nhíu lại, hai mắt đang nhắm nghiền bỗng mở ra. Trong đôi mắt mơ hồ có một ngọn lửa, nhìn giống hệt với ngọn lửa đỏ đang được khắc ở tấm thẻ đá trong tay Mộ Lan man công.

- Tử Ma? Quả nhiên hẩn trốn ở Phong Tuyết bộ lạc.

Giọng nói chậm rãi vang lên, nghe giọng nói này có vẻ như phát ra từ một người nam tử trẻ tuổi, ẩn bên trong là một sự sắc lạnh. Hẩn giờ bàn tay phải ra, giữa bàn tay là một ngọn lửa nhỏ đang bốc cháy. Nhưng kỳ lạ là, bên trong ngọn lửa đang phản chiếu hình ảnh Mộ Lan man công và A Công đang chiến đấu kịch liệt với nhau.

- Đi thôi, không thể để cho Tử Ma một lần nữa trốn thoát được.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 58: Tử khí cực đoan

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 58: Tử khí cực đoan

Ngọn lửa giữa lòng bàn tay tuy lơ lửng, tuy nhiên ánh lửa hắt lên mặt cũng đủ để nhìn thấy được dung mạo của người thanh niên này. Thoạt nhìn vẻ bề ngoài, tuổi tác cũng hẩn không sai biệt so với Kha Thiên Lạc bao nhiêu cả. Giương mắt tuần phi phạm, nhưng đôi mắt lại lộ vẻ âm trầm lạnh lùng. Mái tóc của hẩn đỏ như rực như ngọn lửa phát ra ánh kim, nếu đi vào chỗ đông người thì tuyệt đối là nổi bật.

Trông ngỡ diệu nói chuyện, người thanh niên tóc đỏ này dường như chính là người dẫn đầu trong năm người.

Bốn người còn lại mở mắt ra, đôi mắt cũng lộ ra một tia âm trầm khi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của A Công trong ngọn lửa.

- Đúng là khí tức của Tử Ma, lão phu đã gặp hẩn trong trận chiến khi đó, không thể nào sai được. Nhưng trông phong thái của hẩn bây giờ không giống với năm đó. Thật kỳ lạ.

Một giọng nói ồ ồ chậm rãi vang lên. Người vừa nói là một ông lão đầu tóc đã hoa râm, thế nhưng trong đôi mắt lại sáng quắc, làn da căng mịn hồng hào, vừa nhìn đã biết không phải là một lão nhân tầm thường.

Khi nhìn thấy A Công, trong sự âm trầm của lão bất chợt lóe qua một tia kinh sợ. Tuy nhiên tia kinh sợ này được che giấu rất kỹ, ngay cả người thanh niên tóc đỏ và ba người còn lại cũng không phát hiện ra được.

- Nếu Minh lão đã nói y là Tử Ma thì chắc chắn là hẩn rồi. Còn vì sao Tử Ma lại đột nhiên yếu ớt như vậy, chuyện này để sau hẩn điều tra. Chúng ta đi thôi.

Người thanh niên siết bàn tay lại, ngọn lửa cũng bởi vì vậy mà bị dập tắt, cả không gian hang động trong giây lát bị bóng đêm bao phủ.

Chỉ là bóng đêm không thể hoành hành được bao lâu thì một ánh hào quang đỏ rực bỗng bùng lên, tựa hồ như một ngọn lửa đang âm ỉ trong đồng tro

tàn được kích thích mà thôi phòng lên.

Người làm ra hành động đó dĩ nhiên chính là người thanh niên tóc đỏ. Hắn chỉ mới sơ sơ bộc phát khí thế của mình, thế nhưng không ngờ tu vi đã đạt đến Tây Cốt cảnh trung kỳ. Nếu bộc lộ thực sự, chỉ sợ tu vi còn cao hơn một tầng.

Gã thanh niên nhìn về hướng diễn ra cuộc chiến giữa A Công và Mộ Lan mạn công, bàn tay nâng lên, chỉ thấy những ký hiệu hình hỏa điểm hội tụ về phía trước, giấy lát sau những ký tự hỏa điểm kết hợp lại thành một đầu hỏa sư có hai cánh.

Hỏa Diệm Phi Sư này dĩ nhiên chính là mạn văn của người thanh niên này. Sau khi xuất hiện, Hỏa Diệm Phi Sư gầm lên một tiếng uy dũng. Người thanh niên nhảy lên lưng Hỏa Diệm Phi Sư, bốn người còn lại đồng dạng cũng nhảy lên, đứng ngay sau lưng y.

Kế tiếp người thanh niên vuốt nhẹ lông bôm Hỏa Diệm Phi Sư, lãnh đạm nói:

- Đi!

Hỏa Diệm Phi Sư lại gầm ra một tiếng lớn khiến cho dã thú tại ngọn núi hoang vắng này kinh sợ, run rẩy không dám ra khỏi hang, chim chóc thì bay tán loạn trên bầu trời, không dám quay đầu nhìn lại ngọn núi này.

Một đạo quang mang màu đỏ từ giữa ngọn núi bay vút lên, chính là Hỏa Diệm Phi Sư đang chở năm người trên lưng, sau đó nhìn về phía trước, bắt đầu gia tăng tốc độ mà bay đi. Bọn họ đã rời đi, nhưng phải đến một canh giờ sau, ngọn núi hoang vắng này mới trở lại sự yên tĩnh vốn có của nó.

***** Quyển 1: Tỉ Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Trở lại với trận chiến giữa A Công và Mộ Lan mạn công. Ngay sau khi Mộ Lan mạn công bóp nát tám thẻ đá truyền tin thì ngay lập tức phải chứng kiến thêm gần mười tộc nhân Mộ Lan nằm xuống nữa.

A Công xuống tay không chút lưu tình. Giống như cái cách mà bọn chúng xuất hiện, trong lửa giận ngút trời, những Mộ Lan nhân chết đều giống nhau, đầu bay lên trời, máu bắn thành vòi, trong gió tuyết biến thành bức tranh huyết vũ rung động lòng người.

Mộ Lan mạn công phải điên cuồng ngăn chặn, nhưng lão căn bản không thể theo kịp tốc độ của A Công được. Không những không chặn nổi mà bản thân còn bị A Công làm cho trọng thương.

Con Lục Tích được lão triệu hồi ra giờ đây đã không còn chân thật như lúc trước nữa, trông nó mờ đi rất nhiều, nét hung dữ thay bằng sự uể oải mệt mỏi, tùy thời có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Đến lúc này, Mộ Lan mạn công mới thực sự sợ hãi thực lực của A Công. Quyết định đưa hàng trăm tộc nhân tổng tấn công đúng là một quyết định sai lầm của lão. Nếu sứ giả Xích Dung bộ lạc chậm trễ, tám một canh giờ nữa thôi, có lẽ Mộ Lan nhân ở đây toàn bộ sẽ chết hết.

- Tức giận đi, thống khổ đi Hoàng Phong. Cảm giác này không tệ chứ?

A Công nói trong sự lừa hân, vết thương lúc trước đã tái phát, máu tươi tủa ra ngoài, trông bộ dạng vô cùng thê lương. Chỉ là sự đau đớn thê lương đó đều bị nét điên cuồng vì giận dữ của A Công lấn chiếm toàn bộ rồi. Trong mắt A Công chỉ còn đọng lại cổ sát ý ngút trời.

Nói đến mấy người U Đô tộc trưởng, nhờ sự điên cuồng của A Công mà bọn họ một khoảng thời gian ngắn để hô hấp lấy lại sức.

Tuy nhiên cũng không được bao lâu, hai mạn công của hai bộ lạc nhập vào cuộc chiến khiến nó trở nên hỗn loạn. Mười mấy người U Đô nhân ở đây giờ chỉ còn lại mỗi U Đô tộc trưởng và hai người khác.

Mà nhìn tình huống cũng chẳng khả quan gì. Hai người kia sắc mặt nhợt nhạt, người đầy vết thương, như đèn dầu đã cạn, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Còn U Đô tộc trưởng thì đã mất đi một cánh tay, gương mặt có thêm vài vết chém, phối hợp với nét điên cuồng khiến y cực kỳ đáng sợ.

Một gã tộc nhân Mộ Lan giờ nắm đầm về phía trước, một đầm này ẩn chứa kinh lực chạm thẳng vào người U Đô tộc trưởng khiến y bị bức lui về phía sau, nôn ra một ngụm máu lớn. Trong máu này có một vài mảnh vụn của nội tạng.

Xem ra U Đô tộc trưởng không thể chịu đựng thêm được nữa rồi.

- Tộc trưởng.

Hai người còn sống nhìn thấy U Đô tộc trưởng ngã xuống thì cả kinh hét lên. Nhưng vào lúc này, ngay cả bản thân của mình cũng không lo được thì làm sao có thể giúp đỡ cho người khác.

Chỉ trong một cái sát na lơ lửng, một mũi dao sắc bén từ đằng sau lưng đâm tới, xuyên thủng qua lồng ngực hai người.

Ngay sau mũi dao ấy thì lại thêm vô số binh khí tiếp tục bồi vào. Phút cuối đời, vào khoảng khắc sắp chết đi, hai người ngẩng đầu lên trời, hét lên bốn chữ “U Đô bất diệt”. Tiếng hét chứa đựng niềm tự hào, là hy vọng trước lúc ra đi của hai người.

U Đô tộc trưởng nước mắt rơi là chỗ, trong lòng đau đớn vô hạn, càng vậy, y càng thêm cảm hận đấm Mộ Lan nhân này. Thương thế nặng nề thay bằng sự điên cuồng, giống như A Công vậy, một lần nữa cảm vũ khí của mình mà lao vào mấy chục tên Mộ Lan nhân.

Đúng lúc này thì từ đằng sau, có một tiếng hét vang lên:

- Cha, nhi tử đến giúp đỡ người đây!

Tiếng hét này không hề xa lạ gì, đối với U Đô tộc trưởng hết sức quen thuộc, tiếng hét chứa đựng tình cảm ruột thịt. Hắn, Kha Thiên Lạc đã quay trở lại với cuộc chiến.

Nhưng hắn vừa đến nơi thì nhìn thấy một hình ảnh bị thương tột cùng. Kha Thiên Lạc chỉ biết trợn mắt lên, thân thể như bị đông cứng, thậm chí muốn sụp đổ xuống.

Hắn không thể nhìn thấy bằng mắt chính đôi mắt của mình, nhưng bằng linh thức, hình ảnh phụ thân hắn bị năm gã Mộ Lan nhân cầm ngọn thương đồng thời đâm xuyên qua cơ thể, máu tươi tủa ra xung quanh.

U Đô tộc trưởng trước khi chết đi không thể nhìn thấy được gương mặt đứa con của mình. Trong mắt ông hiện lên một nỗi lo, nỗi lo đó không phải lo lắng an nguy của bản thân, mà là đang trách móc, vì sao Kha Thiên Lạc lại quay trở lại.

Nhưng y không thể lên tiếng quát mắng, không thể đuổi hắn đi, chỉ đành mang theo nỗi uất hận mà chết đi.

Người chết mang theo điều nuôi tiếng, kẻ sống thì phải cảm nhận sự đau đớn giày xéo tâm can.

Kha Thiên Lạc hét lên, hắn cứ tưởng mình không thể nào khóc được nữa. Nhưng khi chứng kiến phụ thân chết thảm ngay trước mắt mà bản thân không thể làm được gì, hắn mới biết thì ra mình ngây thơ, yếu đuối biết chừng nào.

Đột phá đến Tẩy Cốt cảnh thì sao chứ? Rốt cuộc cũng chỉ có thể bất lực nhìn người thân cuối cùng ngã xuống.

- Mộ Lan nhân đáng chết, Kha Thiên Lạc ta sẽ đồ sát cả Mộ Lan nhân các ngươi, gà chó cũng không tha!

Kha Thiên Lạc ngửa đầu hét lên, từ trong cơ thể hắn, từ khí dần dần xuất hiện. Khí vị màu tím này trong khá giống với từ khí của A Công, tuy nhiên nó lại lạnh lẽo hơn rất nhiều, bởi vì nó chứa đựng nỗi bi thương đến cực đoan, nỗi bi thương thống hận vì kẻ thù giết chết phụ thân trước mặt mình, cũng là nỗi thống hận bản thân vì sao lại yếu đuối đến như vậy.

Khoảng khắc Kha Thiên Lạc nước mắt rơi lẫn xuống hai gò má nhợt nhạt, từ khí cực đoan bay thẳng lên trời, đột nhiên bầu trời mây đen kéo đến nghìn ngút. Trời vốn đã tối tăm, thế nhưng mây đen xuất hiện càng khiến cho sự tối tăm này trở nên đáng sợ, ngột ngạt hơn rất nhiều.

Có tiếng sấm ầm ầm nổ vang, ánh chớp xé ngang bầu trời. Vào mùa đông vốn không nên có hiện tượng này. Nhưng vì sự bi thương đến cực đoan của Kha Thiên Lạc mà đã khiến cho thiên địa nổi lên dị tượng. Phảng phất như thời khắc này đang xuất hiện một cái thể ma thần.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 59: Cực đoan dị sĩ

Quyển 1: Tỉ Mệnh

Chương 59: Cực đoan dị sĩ

A Công bị dị tượng làm cho kinh động, lập tức ngừng công kích Mộ Lan nhân, gương mặt lộ vẻ nghiêm trọng nhìn lên bầu trời đang giận dữ kia.

Mà không chỉ riêng gì A Công, tất cả những người còn sống đang đứng trong vùng trời này đều cảm nhận được dị tượng xưa nay chưa từng có này.

Mộ Lan mạn công gương mặt khiếp sợ, dưới sự giận dữ của thiên địa không nhận được mà phun ra ngụm máu tươi, từ trên không trung ngã xuống đất. Còn đám Mộ Lan nhân thì bị uy áp công kích thẳng vào tinh thần, ngay lập tức lăn ra bất tỉnh.

Từ Phong Tuyết bộ lạc, thượng man Mạnh Hạ chân mày cau lại, trong mắt không giấu được vẻ khiếp sợ nhìn lên bầu trời đang bị một tầng mây đen kịt che phủ. Trước mặt thượng man Mạnh Hạ có hai người, nhìn không gian xung quanh, dường như hai người này đang kịch chiến với ông ta. Tuy nhiên cả hai người họ cũng bị dị tượng làm cho kinh động, không thể không ngừng lại việc ngăn cản thượng man Mạnh Hạ.

Toàn bộ Phong Tuyết bộ lạc, từ trẻ nhỏ cho đến người già, tất cả đều run rẩy khiếp sợ trước thiên uy của thần linh.

Ở một góc trời, có rất nhiều bóng người tương tự lộ ra vẻ ngưng trọng. Bọn họ đứng trên lưng một đầu đại điêu khổng lồ, khí tức hoang dã từ đầu đại

điều này, dĩ nhiên không phải là hóa thành từ man văn, mà nó chân chính là một đầu hoang thú.

Người đàn ông trẻ tuổi hai tay đặt sau lưng, không ai biết lúc này hai bàn tay y đã siết chặt lại và run lên từng cơn. Hắn chính là Dịch Vũ Hàn, còn mấy người sau lưng dĩ nhiên là đoàn sứ giả Mông Đan bộ lạc.

Bọn họ đứng lại thành hình cánh cung, vị trí trung tâm là một cô gái nhỏ đang nằm thiếp đi. Tiểu cô nương này dung nhan xinh đẹp, dù đang nằm yên bất động nhưng vẫn khiến cho người khác nhìn thấy phải rung động nội tâm.

Tiểu cô nương này chính là Tang Trương. Sở dĩ nàng nằm ở đây chính là do A Công và Dịch Vũ Hàn cưỡng chế lại, tạm thời phong ấn nàng lại, không cho nàng trở về U Đô bộ lạc. Kha Thiên Lạc cũng tương tự bị cả hai cưỡng chế phong ấn, tuy nhiên Kha Thiên Lạc không được Dịch Vũ Hàn coi trọng, giao hẳn lại cho Phong Tuyết bộ lạc canh giữ. Còn Tang Trương thì bị bọn họ đem đi, mặc dù cho khảo thí vẫn còn chưa kết thúc.

Tuy nhiên Kha Thiên Lạc lại không biết làm cách nào mà lại có thể tự phá vỡ phong ấn, nhờ vào cơ duyên với người thần bí nọ mà đột phá Tẩy Cốt cảnh, trở về tương trợ U Đô bộ lạc.

Và dị tượng trên bầu trời đang diễn ra cũng là bởi vì Kha Thiên Lạc mà xuất hiện. Dĩ nhiên Dịch Vũ Hàn không biết được chuyện này, hẳn làm sao có thể ngờ được, kẻ mà hắn không coi trọng lại khiến cho thiên địa nổi dị tượng.

Trong lòng Dịch Vũ Hàn cũng đang rất tò mò muốn biết rốt cuộc là ai mà tạo nên dị tượng lớn đến thế này. Nhưng hắn cảm nhận được nguy cơ trí mạng đến từ vùng trung tâm của thiên uy, hẳn rất trân trọng mạng sống của mình, không muốn chỉ vì biết danh tính người kia mà mất đi cái mạng nhỏ, thế nên hắn liền đứng ở đây đợi, nếu có thể thì sau khi thiên uy chấm dứt thì đến quan sát thử cũng không muộn.

Hầu Quân Lâu đứng trên mái nhà, sự kiêu ngạo thường ngày của hắn đã biết mất, chỉ còn đọng lại đó là một nỗi khiếp sợ.

Người thanh niên tóc đỏ và bốn người đang ngồi trên lưng Hòa Diễm Phi Sư đang tiến đến chỗ của A Công, khoảng cách đã là rất gần rồi. Nhưng khi dị tượng đột ngột kéo đến khiến cho hắn buộc phải dừng lại.

- Có ai đó đang bắt đầu trùng kích man văn. Nhưng tại sao lại nổ ra dị tượng đáng sợ đến thế này?

Người thanh niên tóc đỏ trên gương mặt anh tuấn không giấu được vẻ sợ hãi. Hắn thân là cường giả Tẩy Cốt cảnh đã trải qua việc hình thành man văn của bản thân, mà man văn của hắn là Hòa Diễm Phi Sư, một hung thú cực mạnh trong thiên địa Thần Hoang này, khi ấy bầu trời cũng nổi dị tượng.

Tuy nhiên nếu so với dị tượng của hắn khi ấy, tuyệt đối không kinh thiên đến mức này.

Trong truyền thuyết cổ xưa mà man tộc thượng cổ truyền xuống, trong man tộc có những người được thừa kế huyết mạch man tộc vô cùng mạnh, có thể dời non lấp biển, kiến tạo thế giới, phá toái hư không, tiến vào vùng đất của thần.

Phàm là những dị sĩ có huyết mạch hùng mạnh như vậy đều có khả năng đối nghịch với thiên địa. Thiên địa tuyệt đối không cho phép những dị sĩ này xuất hiện đương thế, thiên địa liền tìm cách hủy diệt. Dị tượng đang xảy ra kia chính là dùng để hủy diệt dị sĩ này.

- Vị trí thiên uy hạ xuống hình như là nơi tên Mộ Lan nhân kia truyền tin cho chúng ta.

Một giọng nói tang thương vang lên, chính là giọng nói của Minh lão. Tuy Minh lão không phải người dẫn đầu, tuy nhiên thực lực của ông ta lại là mạnh nhất trong năm người.

- Tiến vào vùng thiên uy rất nguy hiểm, Hòa Dung, hay là tạm thời đứng đây để quan sát.

Người được gọi là Hòa Dung kia chính là thanh niên tóc đỏ. Hòa Dung gương mặt cực kỳ khó coi. Mục đích mà Hòa Dung và bốn người đi cùng hắn đến đây chính là để truy sát Tử Ma, không ngờ giữa chừng thiên uy xuất hiện.

Thiên uy cực kỳ đáng sợ, hẳn là người từng trải, hẳn biết rất rõ. Ngày ấy nếu không nhờ các trưởng bối trong bộ lạc giúp đỡ, không tiếc hủy đi một vài bảo vật mới giúp hắn độ qua thiên uy, nhất là được cái mạng nhỏ.

Lần ấy tuy vượt qua thành công, nhưng có một trưởng lão phải bỏ mạng, những trưởng lão tham gia khi ấy nặng nề bị thương. Mà thiên uy lần này so với thiên uy của Hòa Dung mạnh hơn cơ hồ gấp mười lần. Hòa Dung không dám mạo hiểm.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Tại một nơi thần bí không thuộc về Thần Hoang thế giới, nơi này là một vùng tinh không chỉ có một màu trắng xóa, nhìn xung quanh không có một bóng người, không một tiếng động. Có thể nói, nơi này yên lặng và tịch mịch đến mức đáng sợ.

Nhưng nếu tiến vào sâu trung tâm của vùng tinh không trắng xóa này thì sẽ nhìn thấy tại đó có một hòn đảo nhỏ rất xanh tươi. Diện tích hòn đảo này khá nhỏ, trên đảo có một gốc Phù Tang hoa đang nở rộ, nhìn vô cùng đẹp.

Gốc Phù Tang mọc trên một khu đất rộng chỉ bằng một căn phòng, khu đất này cỏ mọc xanh mướt, và bao quanh tất cả là một hồ nước trong xanh.

Có thể nói, nơi đây đích thị là một vùng bồng lai tiên cảnh, dù là ai nhìn thấy đều sẽ bị mê hoặc.

Ngồi dưới gốc Phù Tang, có một người thanh niên vận bạch y, mái tóc đen nhánh mềm mại, tuy không rõ dung mạo, nhưng chỉ dựa vào thần thái của y, người thanh niên này tuyệt đối là một tuyệt thế mỹ nam vận năm khó gặp.

Bên cạnh người thanh niên bạch y là một bàn cờ, chỉ là dường như y đang đợi một ai đó, bằng chứng chính là trên bàn chưa có một quân cờ nào cả. Hai cái bát dùng để đựng các quân cờ vẫn còn đầy ắp.

Hắn đang ngồi tựa lưng vào gốc Phù Tang, như đang tận hưởng khoảng thời gian tuyệt vời của bản thân. Đột nhiên chân mày của hắn khẽ động, khoe miệng hơi nhếch lên, giọng nói ấm áp truyền cảm cất lên:

- Ô, bị phát hiện rồi à. Mũi hắn thính thật, nhưng không sao, tất cả đều nằm trong tính toán của bốn tọa cả. Ha ha...

Gã thanh niên khẽ cười một tiếng, rồi hắn chẳng buồn quan tâm đến nữa, lại nhắm mắt và đánh một giấc thật ngon.

***** Quyển 1: Tì Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Trở lại với nơi thiên tượng xảy ra. Những người đang trực tiếp hứng chịu thiên uy, ngoại trừ A Công vẫn lẳng lặng đứng thẳng người quan sát bầu trời, Kha Thiên Lạc thì như đang hóa điên, thất khiếu máu tươi rơi xuống, gương mặt điên cuồng, ánh mắt trắng dã, hai chân quỳ xuống, hai tay thì ôm đầu, đầu óc chỉ còn nổi thống hận mà gào thét thê lương.

Kha Thiên Lạc trở nên điên cuồng vì phụ thân bị giết trước mặt mình. Cảm xúc rơi vào tuyệt vọng, dần hóa thành tử khí cực đoạn. Vốn tử khí là đặc trưng của U Đô bộ lạc, giống như man văn của A Công, man văn Tử Kim Điều cũng có màu tím.

Nhưng bởi vì hắn nhìn thấy từng người từng người một của bộ lạc chết đi, nhìn thấy người thân ruột thịt duy nhất của mình chết ngay trước mắt, tất cả hóa thành nỗi bi thương cùng cực. Và cảm giác bi thương cùng cực ấy phối hợp với tử khí của U Đô đã sinh ra tử khí cực đoạn.

Những kẻ bị cảm xúc cực đoạn chiếm giữ, không sống sót thì thôi, nếu đã sống sót thì đều là một đại ma đầu, thực lực vượt xa người cùng đẳng cấp, một đầu một ngàn là một việc hết sức bình thường.

Thế nên nếu gặp phải cực đoạn dị sĩ thì phải giết cho bằng được. Tuy nhiên, muốn tìm thấy cực đoạn dị sĩ rất khó khăn, bởi muốn trở thành cực đoạn dị sĩ thì phải trải qua sự thống khổ cùng cực, sự thống khổ như phá hủy cả tâm thần. Chẳng ai muốn phải trải qua cái loại cảm giác bị hành hạ như thế cả. Vậy nên trong vạn người chưa chắc đã tìm thấy một cực đoạn dị sĩ.

Nhưng hôm nay, tại vùng đất Phong Tuyết này đã sinh ra một cực đoạn dị sĩ. Kẻ đó chính là Kha Thiên Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 60: Thương Long Thất Tú (1)

Quyển 1: Tì Mệnh

Chương 60: Thương Long Thất Tú (1)

Từ trên tầng trời đầy mây đen đáng sợ, tiếng gió gào thét tựa hồ tiếng gầm của thần linh, tiếng sấm nổ ầm ầm khiến cho màn đêm trong giây lát giống như biến thành ban ngày.

Tại vị trí trung tâm, mây đen cuộn lại với nhau tạo thành một cái hố đen khổng lồ, nhìn cứ như bầu trời bị một vật vô hình nào đó đâm thủng. Tất cả khiến tạo thành một viễn cảnh vô cùng hùng vĩ, bởi sức mạnh của thiên địa tự nhiên quá mạnh đối với con người. Trong mắt thiên địa, con người dù mạnh đến đâu cũng vẫn là con sâu con kiến, không hơn không kém.

Và nếu có con kiến nào dám cả gan có ý định chống lại thiên địa thì thiên địa không chút bao dung, sẵn sàng trừng phạt con kiến đó, làm cho nó phi hơi diệt yên, tan biến trong cõi đời này, đồng thời lấy đó làm gương cho những con kiến khác nhìn thấy, chống lại thiên địa tối cao sẽ nhận hậu quả như thế nào.

Kha Thiên Lạc cả người bị tử khí bộc phát, máu tươi từ thất khiếu tràn ra, gương mặt điên cuồng làm cho người nhìn thấy hắn thì không khỏi rùng mình. Bởi Kha Thiên Lạc đang có dấu hiệu bị tử khí cực đoạn thôn phệ, dần dần ma hóa.

Trường hợp Kha Thiên Lạc may mắn vượt qua thử thách trừng phạt của thiên địa, nếu không giết chết được hắn, ngày sau Kha Thiên Lạc sẽ bị sát lục chiếm cứ, trở thành một kẻ chỉ biết giết chóc. Viễn cảnh này chẳng ai muốn thấy cả.

Nhưng có một người không muốn Kha Thiên Lạc phải chết, người đó chính là A Công.

Kha Thiên Lạc là thiên tài của U Đô bộ lạc, nhưng thời gian tiếp xúc với A Công không nhiều bằng Tì Mệnh và Tang Tương. Tuy nhiên, A Công vẫn nhìn

thấy Kha Thiên Lạc lớn lên từng ngày, và là một trong những hy vọng hiện giờ của U Đô.

Bất giác, giữa thiên uy hàng lâm, A Công thở dài một tiếng. Thanh âm thở dài này tuy nhỏ bé, nhưng không hiểu sao lại khiến cho người ta có cảm giác, tiếng thở dài này khiến cho thiên địa phần nào bị chấn động.

- Tính toán hay lắm, mọi chuyện thì ra đã được sắp đặt cả rồi.

A Công nhìn tia sáng chớp nháy bên trong hố đen, rồi lại nhìn Kha Thiên Lạc, hai bờ môi khô ráp thều thào tự nói.

Đứng trong cuồng phong gào thét, áo đen bị gió thổi căng phồng, mái tóc trắng bạc bay phất phất, gương mặt với những nếp nhăn do đã trải qua mấy mươi năm tuế nguyệt tang thương. Một hình ảnh cô độc khi phát hiện ra một sự thật đáng buồn, chỉ là cái sự thật này chỉ kẻ sắp đặt và A Công biết, còn người đáng được biết thì đã rơi vào con đường khó có thể vãn hồi.

- Chẳng biết từ lúc nào ta đã bị hấn lừa bịp, cứ tưởng là người bảo vệ, hóa ra lại thành kẻ tiếp tay. Thiên uy hàng lâm có lẽ chỉ là việc sớm muộn, nhưng nếu có thêm thời gian ba tháng thì thật tốt quá.

Trên gương mặt tang thương của A Công, đối diện với thiên uy, A Công không hề tỏ ra chút khiếp sợ nào. Bởi vì chẳng còn ai ở đây còn giữ được sự tinh táo, nếu không sẽ phát hiện ra được khí tức cực mạnh ẩn nấp trên người của A Công. Một loại khí tức vốn không phải phạm nhân man tộc có thể xuất hiện.

Mà loại khí tức này, vốn chỉ có những bậc tối cao, là thần linh trong truyền thuyết mới có thể làm ra được.

- Nếu có thêm thời gian, tình huống có thể đảo ngược. Nhưng bây giờ... tình cảm giữa ta và U Đô quá sâu, ta không thể trở mặt nhìn hấn chết được. Và lại nếu nó biết rằng ta bỏ mặc Thiên Lạc, sau này nó sẽ không tin tưởng ta nữa.

A Công đưa mắt nhìn về phương xa, sự cô độc phất phất bao phủ lấy ông lão gầy ốm này. Trong đầu ông đang nhớ về một gã thanh niên mà mỗi lần nhìn thấy đều khiến cho ông trở nên vui vẻ.

- Chẳng lẽ không còn cách nào sao? Nếu để hấn đoạt xá thành công, với tính cách điên cuồng của hấn, Cửu Giới sẽ đại loạn.

Ngay sau âm thanh than thở, bỗng ánh mắt A Công chợt lóe lên, nhìn chăm chăm vào Kha Thiên Lạc đang bị từ khí xâm thực, bắt đầu có dấu hiệu bị ma hóa:

- Giờ chỉ còn cách là đặt mà thôi. Kha Thiên Lạc rất cứng đầu cứng cổ, hy vọng với tính cách của nó sẽ giúp ta phá được cục này.

Nhìn Kha Thiên Lạc, từ trong cốt tủy, những dòng man văn dần dần hiện ra. Những dòng man văn này cũng có màu tím, nhưng màu tím này tỏa ra khí tức lạnh lẽo, tựa hồ chúng xuất hiện từ chốn cửu u chứ không phải từ cơ thể của một con người.

Từ văn kết hợp lại với nhau, lơ lửng trên đỉnh đầu xuất hiện một mái vòng khá lớn, phủ lấy cơ thể Kha Thiên Lạc. Trên mái vòng này bắt đầu phân chia thành từng mảng nhỏ, sau một lúc thì mới thấy hình dạng của nó khá giống với một cái mai rùa.

Trên thương khung tấm tối, ngay thời điểm mà man văn hình mai rùa này hiện ra thì bên trong cái hố đen, một luồng lôi điện màu vàng đánh xuống. Thế như lôi long gào thét, khí tức hủy diệt lan tràn, nó đang muốn phá hủy cái mai rùa kia, cũng muốn khiến Kha Thiên Lạc thần hồn câu diệt.

- Ta không có khả năng điều khiển bởi ta chỉ là một phần nhỏ bé, chỉ có bỏ đi cái mạng này mới có thể cải biến được. Dem một tia huyết mạch Thương Long dung hợp với Cửu U Huyền Quy tặng cho ngươi, là thay đổi cục diện hay tất cả rơi vào tay hấn, tất cả đành thuận theo tự nhiên vậy.

Bỗng A Công bàn tay hóa thành chỉ, điểm vào cơ thể mình bảy điểm. Bảy điểm này không giống như đang điểm vào các huyệt đạo trên cơ thể, mà giống như đang giải một loại phong ấn huyền diệu nào đó.

Từ khí trên người A Công ngay thời điểm ấy chợt xuất hiện sự biến đổi, từ màu tím chuyển sang màu xanh lục, hơi thở sinh mệnh dường như là vô cùng vô tận. Mà thân thể A Công cũng đồng thời biến đổi, vốn là một ông lão tám mươi, chín mươi tuổi. Vậy mà chỉ trong một cái chớp mắt đã hóa thành một thanh niên cường tráng, mái tóc trắng chuyển sang đen mượt, dung mạo A Công tuy không nói là thuần tuấn, tuy nhiên lại có một cỗ ngạo khí xung thiên, ai nhìn thấy cũng sinh ra úy kỵ. Đích thực là không giận tự uy.

Từ Kim Điều hét lớn một tiếng, lục khí bao phủ xung quanh, và hình dạng của Từ Kim Điều cũng thay đổi theo sự chuyển hóa của A Công.

Giữa màn đêm, trong bán kính ngàn dặm, vượt qua cả lãnh thổ Phong Tuyết bộ lạc, ngay cả tại Mông Đan bộ lạc xa xôi cũng cảm nhận được một luồng uy thế khủng bố.

Một tiếng gầm kinh thiên động địa làm cho thiên địa biến sắc. Một cái bóng đen khổng lồ hiện ra. Đó là một con hoang thú... không, khí thế của nó đã không còn là hoang thú tầm thường nữa, mà nó chính là thần thú.

Loại thần thú này những tưởng đã phải biến mất ở thời đại viễn cổ Thần Hoang rồi, là một loại thần thú trong truyền thuyết được man tộc thượng cổ truyền thừa xuống, có khả năng hô mưa gọi gió, vạn vạn nhìn thấy đều vái lạy như gặp phải thần linh. Mà cho dù là thần linh đứng phải nó cũng phải bầy phần tránh né.

Nó là vua của muôn loài trên thế gian này. Đó chính là thượng cổ Thương Long.

Cơ thể dài hàng ngàn trượng, lớp vảy xanh bóng tràn ngập sinh cơ, gần trăm cặp chân với móng vuốt nhọn hoắc có thể xé rách dù là cơ thể thần linh, lông bồm tuyệt đẹp nhẹ nhàng tung bay, cái đầu khổng lồ với cặp sừng đầy vẻ kiêu ngạo dựng lên, đôi mắt màu vàng có uy áp làm cho ai nhìn thấy cũng phải quỳ xuống.

Thượng cổ Thương Long trong truyền thuyết, không ngờ lại xuất hiện tại khoảng thời gian cách thời đại viễn cổ Thần Hoàng vô số năm. Chẳng ai có thể biết rằng huyết mạch có thuần chủng nhất hay không, nhưng uy áp từ trên người đó đủ để khiến cho chúng sinh quỳ sát đất, ngay cả lên nhìn cũng chẳng dám.

Trong giây phút này, không ai có thể nhìn thấy được hình dạng kiêu hùng của thượng cổ Thương Long, bởi uy áp của thượng cổ Thương Long làm cho bọn họ bất tỉnh cả rồi.

Đương nhiên vẫn có ngoại lệ, đó là một kẻ đang trôi nổi ngoài vực ngoại thiên không. Kẻ này cảm nhận được khí tức thượng cổ Thương Long, nhưng bởi vì một nguyên nhân nào đó, hắn không có cách nào tiến về nơi thượng cổ Thương Long xuất thế, chỉ biết đứng giữa vực ngoại mà gào thét điên cuồng.

Tạm thời không nói về kẻ điên ngoài vực ngoại thiên không nữa.

Thượng cổ Thương Long vây quanh A Công, nó vẫn kiêu hùng, nhưng đối với A Công lại sinh ra một cảm giác thân thiết, như là hai người bạn già với nhau.

- Tiểu Thương Long, từ bây giờ hãy đi theo đứa nhỏ này. Ta hy vọng quyết định hôm nay là chính xác. Còn bây giờ, ta phải đi gặp một người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 61: Thương Long Thất Tú (2)

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 61: Thương Long Thất Tú (2)

Thương Long dường như rất quyến luyến, không muốn rời khỏi A Công. Nhưng dưới sự cương quyết của A Công, nó không dám cãi lệnh, cái đầu khổng lồ làm nũng dụi dụi vào cơ thể gầy ốm, như một lời chia tay với một người bạn già của mình.

Rồi sau đó cả người nó rực sáng thanh quang, cuối cùng hóa thành một giọt tinh thể màu xanh lục. Giọt tinh thể này chính là giọt máu thượng cổ Thương Long. Vốn nó chỉ là một giọt máu còn sót lại của một đầu thượng cổ Thương Long, hình dáng vừa nảy bất quá chỉ là một loại huyền thuật của giọt máu này biến ảo ra mà thôi.

Giọt máu xanh lục bay tới chỗ Kha Thiên Lạc, dung nhập vào trong cái mai rùa màu đen tím. Chỉ thấy từ cái mai rùa bắt đầu xảy ra biến dị. Từ khi cực đoan đối với giọt máu màu xanh lục này không hề bài xích, ngược lại còn muốn thôn phệ nó càng nhanh càng tốt.

Tuy nhiên, máu của thượng cổ Thương Long há có phải vật thường, cho dù lực lượng cực đoan có khủng bố đến đâu cũng có cách nào thôn phệ được cả. Lực lượng giọt máu này quá mạnh, nhưng nó không có ý thôn phệ ngược lại lực lượng cực đoan, mà lựa chọn dung hợp với lực lượng cực đoan.

Trên bầu trời, xuyên qua đám đen dày đặc, bên ngoài vùng vực ngoại tinh không, bỗng có bảy ngôi sao đồng thời sáng rực. Nếu liên kết bảy ngôi sao này lại với nhau thì hình dạng của nó khá giống với một đầu chân long.

Lực lượng từ bảy ngôi sao này hội tụ thành một điểm, chỉ trong nháy mắt hóa thành thực chất, đó là một viên pha lê màu xanh lục, bên trong tràn ngập lực lượng sinh cơ vô cùng tinh thuần. Sau đó, viên pha lê màu lục như bị thứ gì đó kêu gọi, nương theo lực lượng cuối cùng của bảy ngôi sao kia từ giữa thiên không hóa thành một đạo lưu tinh rơi thẳng xuống Thần Hoàng giới.

Khoảng khắc ấy, tinh không trở nên hỗn loạn, lực lượng phong bạo nổi lên cực kỳ khủng bố, thậm chí lực lượng mạnh đến mức mờ ra những cái hố đen. Hố đen này không lớn, nhưng sức thôn phệ của nó cực mạnh, nháy mắt đã hút đi vô số vẫn thạch trôi nổi ngoài hư không.

Lưu tinh xuyên qua vô số tầng vực ngoại cấm chế, vị trí nó giáng xuống chính là nơi Kha Thiên Lạc đang kết thành man văn. Đám mây đen dày đặt với thiên lôi hiện hữu bên trong bị lưu tinh phá tan vỡ. Lưu tinh rơi thẳng vào mi tâm của Kha Thiên Lạc, khiến cho vòm sáng bao phủ bên ngoài cơ thể hắn chói lóa hơn bao giờ hết.

Khoảng khắc này thiên địa biến sắc, ngày đêm đảo lộn, tuy nhiên do áp lực vô cùng mạnh mẽ, có rất ít người được chứng kiến viễn cảnh thiên hôn địa ám này. Một trong số ít người may mắn nhìn thấy có A Công.

Nhìn thấy thượng cổ Thương Long đã hoàn tất hợp nhất với Kha Thiên Lạc, mọi nguy hiểm đã qua, A Công gật đầu hài lòng. Rồi sau đó ông vẫy tay,

một cái vẩy tay tùy ý đó đưa Kha Thiên Lạc bất tỉnh rồi xa nơi này, xóa hết mọi dấu vết của Kha Thiên Lạc tại đây, để không ai biết được người dẫn động dị tượng là do hắn phát động.

Trời đất trở về với nguyên dạng, mây đen không còn mục tiêu để tiêu diệt nữa, vài giây sau tự động tan biến. Tuyết lại rơi, gió mang theo sự giá lạnh của mùa đông phát tán khắp không gian.

Tất cả tộc nhân Mộ Lan bộ lạc, những sứ giả Xích Dung bộ lạc, những tộc nhân Phong Tuyết bộ lạc và vô số những người khác, tất cả đều đã ngã xuống bất tỉnh.

A Công đứng giữa bầu trời, gương mặt lộ ra vẻ mệt mỏi, làn da khô ráp nhợt nhạt không chút huyết sắc, đứng giữa thiên địa rộng lớn chẳng khác gì một ngọn đèn dầu đang lay lắt cả. Sinh cơ lay lắt, vong khí bao phủ, một tiếng thở dài khê vang lên, A Công nhìn xuống Mộ Lan mạn công, Mộ Lan nhân, ý tứ muốn giết sạch đã tiêu tan không còn một chút.

Chém chém giết giết, nội tâm ông chẳng sót lại một chút, bởi A Công không còn nhiều thời gian. Chỉ là sâu thẳm trong lòng vẫn còn chút nuối tiếc, bất giác ông ngoảnh đầu lại nhìn về phía sau lưng, nơi đó là U Đô bộ lạc.

Trong đầu hồi tưởng về những hình ảnh quá khứ xa xăm, lại một tiếng thở dài tang thương. Hơn nửa đời người gắn bó với nơi này, bây giờ sắp rời khỏi trần thế, một chút vương bận, một chút luyến tiếc, dù là người thông tuệ như A Công cũng khó có thể cắt đứt hết được.

Ngोảnh đầu nhìn lại, bất giác đã trôi qua một đời.

***** Quyển 1: Tì Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Tiếng gió thổi vì vu nhẹ nhàng thoáng qua, hương thơm hoa cỏ nương theo làn gió thổi qua một bóng lưng già nua.

Đó là một ông lão đầu tóc bạc trắng, những sợi tóc bị năm tháng vô tình làm ngã bạc nhẹ nhàng lay động trong làn gió thoáng kia. Gương mặt hiền từ với những nếp nhăn tang thương, đôi mắt nhắm lại, tựa hồ đang thả hồn mình vào không gian yên ả này.

Ông lão đang cầm một chiếc cần câu thả vào làn nước trong xanh trước mặt, tuy nhiên khi chiếc phao câu động đập bởi bị một con cá nào đó rĩa mồi, ông lão cũng không hề kéo lên để tóm lấy con cá này.

Bên cạnh ông lão là một cậu thiếu niên da dẻ hồng hào, trông bộ dáng tựa hồ chỉ mới bảy tuổi tám tuổi mà thôi. Nó cũng đang nhắm mắt, tuy nhiên không giống ông lão đang tận hưởng không gian nhẹ nhàng này, mà nó đang đánh một giấc thật ngon.

Rồi bỗng đôi mắt nó khẽ động đập, cuối cùng mở mắt ra. Đôi mắt của nó tròn xoe đen bóng tuyệt đẹp, mang theo tâm hồn trẻ thơ non nớt. Nó rướng người, miệng rên nhẹ một tiếng, sau một giấc ngủ ngon, dường như tâm trạng của nó rất thoải mái.

- Nơi này là...

Nó dụi dụi mắt, ngơ ngác nhìn xung quanh, vẻ ngạc nhiên không hề che giấu mà lộ ra bên ngoài, vừa nhìn liếc phát hiện ra ngay cái biểu cảm này của nó. Có vẻ như nó không hiểu vì sao mình đang ở đây. Rồi nó nhìn sang bên cạnh, lập tức nhận ra ông lão vô cùng thân thuộc này.

Gương mặt nó trở nên rạng rỡ, cười cười nhìn A Công đang thản nhiên ngồi câu cá. Nhìn thấy phao câu chuyển động hỗn loạn, nó lập tức reo lên:

- A Công, cá cắn câu rồi kia.

Ông lão áo đen mở mắt ra, nhìn cái phao câu lúc sang trái lúc sang phải, lại lúc chìm lúc nổi, đúng là biểu hiện của việc cá đã cắn câu.

Nhưng ông lão không hề kéo chiếc cần lên, mà nhìn đứa nhỏ với ánh mắt ấm áp, mỉm cười hỏi:

- Người thực sự nghĩ cá đã cắn câu?

- Phải. Lúc tôi và Thiên Lạc đi câu, mỗi lần như thế này là xác định có ngay một con cá. A Công, mau kéo lên đi, kéo cá trốn mất.

Đứa nhỏ gật đầu chắc nịch, đồng thời hối thúc ông lão kéo cần lên.

Ông lão nở nụ cười thần bí, gật đầu với đứa nhỏ, sau đó từ tốn kéo chiếc cần lên. Đứa trẻ gương mặt háo hức, đang tưởng tượng đến một con cá thật lớn đã bị bắt, trở thành chiến lợi phẩm của ngày hôm nay.

Nhưng khi lưỡi câu rời khỏi mặt nước, từ thái độ háo hức, nó chuyển sang kinh ngạc khó hiểu, biu môi than vãn:

- Hà, cá đâu rồi?

Nó nhìn sang ông lão, nghi vấn hỏi.

Ông lão lắc đầu, lại thả chiếc cần xuống nước một lần nữa, rồi sau đó nhìn về phía hư vô, giọng nói khàn khàn vang lên:

- Con cá không hề cắn câu, nó chỉ đang đùa giỡn mà thôi.

- Đùa giỡn?

Đứa nhỏ nghiêng đầu, sự nghi vấn càng lúc càng dày đặc.

- Có những chuyện nhìn tưởng là sự thật, nhưng thực ra nó chỉ là một màn kịch bị một tầng nước che phủ. Nếu không nhìn thấu, ngươi sẽ bị tầng nước bên ngoài lừa bịp. Ngươi nhìn nước, ngươi là nước, nhưng nước không phải ngươi.

- A Công, tôi không hiểu ý tứ của A Công là gì.

- Ngươi hiểu thì hiểu, mà không hiểu thì không hiểu. Lúc ngươi hiểu, ngươi mới là chính ngươi.

Ông lão thở dài một tiếng phiền muộn, tầm mắt nhìn về phương xa chợt thu lại, chuyển sang nhìn đứa trẻ ngây thơ non nớt bên cạnh mình. Giọng nói khàn khàn lại tiếp tục:

- Ti Mệnh, cõi đời này có rất nhiều thứ giả dối, đừng tin vào bất kỳ một ai, ngay cả A Công. Thứ đáng tin tưởng nhất chỉ có mỗi một mình bản thân ngươi. A Công không còn thời gian, không thể giải đáp các nghi vấn của ngươi được. Tất cả đều phải dựa vào chính bản thân ngươi cả. Đây là bài học cuối cùng A Công dạy ngươi.

Đứa trẻ dường như nhận ra được điểm gì đó bất thường ở đây, nó liền đứng phắt người dậy, không hiểu sao trong lòng lại xuất hiện một cơn đau quặng, dường như mình sắp mất đi thứ gì đó quý giá nhất.

- Những gì cần nói, A Công đã nói hết. Từ bây giờ, ngươi phải tự đứng trên đôi chân của mình rồi.

Ông lão đứng dậy, bàn tay khô ráp nhẹ nhàng xoa đầu đứa nhỏ, trong đôi mắt là một bầu trời tình thương. Đột nhiên sực nhớ ra điều gì đó, ông lão lại nhìn đứa nhỏ, nói tiếp:

- Ti Mệnh, A Công sẽ đợi đến ngày ngươi mở ra cánh cửa đó, khi ấy, nghi vấn cuối cùng mà ngươi truy cầu, A Công sẽ giải đáp.

Nói rồi, ông lão nhẹ nhàng xua tay, trong tiếng khóc nức nở của đứa nhỏ, một màu trắng xóa dần dần bao phủ lấy không gian này, dần dần rơi vào tĩnh. Có chăng, thứ còn sót lại chỉ là một tiếng thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 62: Người ủ rượu

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 62: Người ủ rượu

- Ông chủ, lấy cho ta một ấm Bích Linh tửu.

Bây giờ sắp gần đến canh trưa, thế nên có rất đông người qua lại. Tại một tửu điểm nằm sát ngoài bìa rừng, khách nhân tập trung tại đây rất đông, nhìn sơ sơ cũng hơn năm mươi người.

Tửu điểm này tên gọi là Dưỡng Linh điểm, trảm dặm xung quanh vùng Thanh Phong trấn này, Dưỡng Linh điểm cực kỳ có danh tiếng.

Dưỡng Linh điểm này chỉ mới dựng lên được hơn năm năm, thế nhưng danh tiếng đã vượt xa tất cả những tửu điểm khác trong Thanh Phong trấn – nơi vốn có những tửu điểm được đông đảo các đệ tử đến thưởng thức.

Dưỡng Linh điểm thời điểm ban đầu rất nhỏ bé, lại nằm ở vùng hẻo lánh gần bìa rừng, rất ít người ra vào. Nhưng một lần tình cờ, thiếu chủ Thanh Phong trấn sau khi đi săn về thì vô tình đi ngang qua Dưỡng Linh điểm này, trông thấy nơi đây khá yên tĩnh, thoáng mát, thế nên liền quyết định vào đây nghỉ ngơi.

Vị thiếu chủ này là một người đặc biệt yêu thích rượu, nhìn thấy quán có bày bán Dưỡng Linh tửu thì liền gọi uống thử xem mùi vị thế nào. Chẳng ngờ vừa nếm thử liền cảm thấy vô cùng bất ngờ, bởi vì Dưỡng Linh tửu này hương vị vượt xa những loại tửu hần dùng trước đây, không những thế còn khiến tu vi đang trì trệ có dấu hiệu rục rịch đột phá.

Vị thiếu chủ này lập tức gọi chủ quán ra. Chủ quán là một mỹ phụ tuổi chừng ba mươi, dung nhan tuy không siêu phẩm thoát tục, nhưng vẻ phong tình của một nữ nhân trưởng thành cơ hồ khiến người ta bị mê mẩn.

Đối với người khác mà nói, có lẽ sẽ bị vẻ phong tình của mỹ phụ làm cho điên đảo. Nhưng vị thiếu chủ này thì lại khác, hẳn đối với nữ sắc thì có chút

động tâm, tuy nhiên trên tất cả đối với hắn mà nói thì chỉ có rượu mới là nhất.

Một loại rượu cực phẩm lần đầu tiên trong đời hắn được thưởng thức, vừa khiến tâm hồn lâng lâng, lại khiến tu vi tịnh tiến. Hắn ngay lập tức đề nghị mua lại toàn bộ số Đường Linh tửu còn lại. Vị thiếu chủ này không chỉ có thực lực, mà địa vị tại Thanh Phong trấn này cực kỳ cao, thế nhưng hắn không hề lấy uy danh mà chèn ép mỹ phụ, toàn tâm toàn ý giao dịch. Có thể nói vị thiếu chủ này cũng có tâm đức.

Tuy nhiên, thành ý của hắn bị mỹ phụ cự tuyệt. Thực ra cũng không phải do nàng không động tâm với những thứ mà vị thiếu chủ này đưa ra để trao đổi toàn bộ Đường Linh tửu còn lại, mà là bởi vì nàng không có khả năng lấy ra để trao đổi.

Bởi Đường Linh tửu này không phải do mỹ phụ này ủ ra.

Chủ nhân của Đường Linh tửu, cũng là người ủ ra Đường Linh tửu một ngày trước đã tiến vào Thanh Phong trấn để mua một ít vật dụng, đến nay vẫn chưa về. Mỹ phụ này tuy ham tiền, nhưng không vì vậy mà chiếm đoạt đi số Đường Linh tửu kia.

Vị thiếu chủ này không khởi thất vọng, nhưng rượu quý khó tìm, hắn đối với người ủ ra Đường Linh tửu càng thêm hứng thú. Đáng tiếc hắn lại không có thời gian để chờ người ủ rượu kia trở về, bởi hắn còn có nhiều việc cần làm.

Vậy nên hắn để lại một hạ nhân, hạ nhân này có nhiệm vụ thông báo cho hắn về tin tức người ủ ra Đường Linh tửu.

Sau khi trở về Thanh Phong trấn, vị thiếu chủ này trong lúc vô tình truyền ra tin tức loại rượu kia, ngay lập tức Đường Linh điểm này trở nên nổi tiếng. Có rất nhiều người đến mong muốn thưởng thức Đường Linh tửu kia, khiến cho Đường Linh điểm gặp rất nhiều rắc rối.

Đến cuối cùng, vị thiếu chủ kia ra mặt giải nguy, đồng thời đích thân tạ lỗi với chủ nhân khách điểm, hứa hẹn sẽ bảo vệ khách điểm, không để những việc như thế này xảy ra nữa.

Từ đó đến nay, hơn năm năm trôi qua, Đường Linh điểm cứ ngày một nổi danh, tiếng tăm đã vượt ra xa vùng Thanh Thủy trấn này.

Vị thiếu chủ kia rất muốn đầu tư vào Đường Linh điểm, nói trắng ra là vì Đường Linh tửu, nhưng đã bị người ủ Đường Linh tửu từ chối. Mà vị thiếu chủ nọ không có sở thích bắt ép, thấy không được nên đành bỏ qua. Chỉ xin một hứa hẹn với người ủ rượu rằng mỗi năm hãy bán cho hắn một vài hũ Đường Linh tửu.

Bởi thế nên Đường Linh tửu trông khá mộc mạc và đơn sơ, so với thời điểm ban đầu, nó chỉ lớn hơn gấp ba lần mà thôi, còn phong cách bố trí thì không có gì khác biệt so với trước đây cả.

Đường Linh tửu vô cùng trân quý, rất ít khi bày bán, khiến cho người ta nuối tiếc. Bởi vì vậy nên người ủ Đường Linh tửu kia liền bắt đầu ủ ra một vài loại rượu mới, Bích Linh tửu là một trong số đó. Tuy công hiệu cũng như mùi vị xa xa không bằng Đường Linh tửu, thế nhưng so với mấy thứ rượu bán trong Thanh Phong trấn thì vẫn tuyệt hơn gấp mấy lần.

Một gã đại hán đầu trọc lấy ra một vài Bích Linh tửu đem đưa ra cho một cậu thanh niên người làm, để cậu thanh niên này đem đưa ra vị khách kia.

Nhìn gương mặt đại hán đầu trọc có chút chán nản, gã chống cằm, ánh mắt nhìn về phía rừng xa xăm, than vãn một câu:

- Chán chết đi được. Cứ như thế này thì biết chừng nào lão tử mới được đi săn một chuyến đây.

- Lão đầu trọc, lại kêu ca gì đó. Không mau xuống hầm rượu đem thêm lên đây.

Một giọng nói đanh chua cách đó không xa truyền đến. Người nói chính là mỹ phụ chủ nhân của Đường Linh điểm này.

Đại hán đầu trọc bĩu môi, vẻ chán chường hiện rõ lên mặt:

- Ta nói này mụ mông nhon, mụ có thể tha cho lão tử ta được không? Suốt ngày bắt lão tử ta quanh quẩn ở cái quán rượu này, rượu ngon thì không cho đụng đến mà cứ hành lão tử hết thứ này đến thứ kia, lão tử chán lắm rồi.

- Nhắc lại ta nghe xem. Có tin ta cắt luôn khẩu phần của lão không hả?

- Mụ mông... à không, đại mỹ nhân à, cho lão trọc ta xin nghỉ hai ngày thôi, cho lão trọc ta nghỉ ngơi một chút đi mà.

- Một là cắt xuống hầm mang rượu lên, hai là một tháng tới lão chỉ được ăn cơm trắng. Một... hai...

- Được rồi được rồi, lão trọc ta đi là được chứ gì.

Đại hán thở dài một tiếng, cuối cùng lết xác đi ra cửa sau với một sự uể oải hiện rõ lên gương mặt. Đối với mỹ phụ, lão cho dù có thêm mười cái mồm cũng cãi không lại mụ ta. Mà nói đi cũng nói lại, phần lớn lão không cãi lại nguyên nhân cũng là do rượu.

Cái tên ủ rượu kia vừa khiến lão yêu vừa khiến lão hận. Yêu là vì hắn ủ ra rượu ngon một cách quá đáng, làm cho lão rơi vào nghiện ngập, không cách nào thoát khỏi. Mà hận cũng bởi chính bởi nguyên nhân đó.

Lão mở cửa đi ra phía sau, ánh mắt bỗng nhìn về phía một tảng đá nằm gần bờ hồ. Ngồi trên tảng đá là một người thanh niên, hắn dung mạo không nói là

tuần tử, thế nhưng thần thái của người thanh niên này khiến cho người ta vừa nhìn đã thấy cuốn hút.

Gã thanh niên đó chính là người ù ra Đường Linh từ khiến cho người tại Thanh Phong trấn này trở nên điên cuồng. Đối với người thanh niên này, đại hán nội tâm cực kỳ áy náy, lúc nào cũng có biểu hiện lảm lỏi cả.

- Tì Mệnh, lại nghiên cứu cảm chế à? Gần đây có thêm thu hoạch gì không?

Người thanh niên này chính là Tì Mệnh, hắn đến Thanh Phong trấn này định cư cũng được hơn năm năm rồi.

Có lẽ vì quá chú tâm vào quyển sách trong tay, thế nên Tì Mệnh không hề phát giác ra Nạp Đa.

Hắn quay lại, nhìn Nạp Đa mỉm cười, trong nụ cười thoáng qua vẻ thất vọng:

- Cảm chế thuật thật quá tinh thâm, đệ chỉ lĩnh ngộ được một ít, vẫn cần thêm thời gian.

Nạp Đa khước miệng xiên vẹo, trong lòng thầm mắng Tì Mệnh một câu. Cái gọi là lĩnh ngộ một ít của hắn đã khiến cho toàn bộ vùng đất quanh đây thay đổi hoàn toàn.

Ví dụ như xung quang Đường Linh điểm thực ra có một đại pháp do Tì Mệnh tự tay bố trí. Đại trận này là do hắn mô phỏng lại trận pháp bảo vệ xung quanh Thanh Phong trấn. Tuy không có tính công kích, thế nhưng uy lực chống đỡ lại rất mạnh.

Trận pháp này tồn tại, do dù là vị thiếu chủ kia cũng không phát giác ra được.

Lại nói về nơi Tì Mệnh đang ngồi, xung quanh bán kính năm mươi mét cũng có một tầng trận pháp. Với tu vi của Nạp Đa, trừ phi có sự cho phép của Tì Mệnh thì hắn mới có khả năng vào, nếu không thì đừng mơ tưởng.

Nơi hắn đang ngồi vốn dùng để trồng các dược liệu, còn trận pháp mà hắn bố trí gọi là tiểu Tụ Khí trận được hắn mô phỏng lại trong sách. Nó có công dụng hút linh khí trong thiên địa, thanh lọc tạp chất, khiến cho linh khí trong bán kính năm mươi mét tinh thuần hơn nơi khác rất nhiều, rất thích hợp cho việc trồng thảo dược để ủ rượu.

Nói đến thì chính hắn cũng không nhớ vì sao đối với thảo dược và trận pháp thì hắn lại cực kỳ cảm thấy hứng thú. Hắn cảm thấy bản thân phải không ngừng nâng cao kiến thức, chỉ là việc tại sao phải tự nâng cao thì chính hắn lại không thể nhớ rõ. Bởi từ năm năm trước, sau khi tỉnh lại từ một giấc ngủ dài, hắn đã không còn nhớ gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 63: Giấc mơ

Quyển 1: Tì Mệnh

Chương 63: Giấc mơ

Cũng may nhờ có sự chăm sóc chu đáo của Nạp Đa, Liễu Thanh Khuê và những người khác, tâm trạng của hắn mới dần đỡ lên. Hắn không giống người khác, thể lực Tì Mệnh rất yếu, theo Nạp Đa và mấy người huynh đệ khác đi săn thì lại gây thêm phiền hà.

Trong lúc vô tình, hắn học được cách ủ rượu. Người trong Thanh Phong trấn đa số đều là đệ tử, mà các đệ tử thì đối với rượu đặc biệt ưa thích. Đám người này, đồ ăn có thể không cần, nhưng rượu thì nhất định phải có.

Tận dụng điểm này, hắn liền quyết định thử một phen. Bên trong hành trang hắn mang theo có một thứ quả rất đặc biệt, nó gọi là Đường Linh quả. Trong tìm thức của Tì Mệnh, đường linh quả này là do một người bạn tặng cho hắn. Chỉ là người bạn thân này là ai thì nhất thời không nhớ ra được.

Hắn đem Đường Linh quả này, phối hợp thêm ba mươi ba loại tài liệu khác kết hợp lại, lấy Đường Linh quả làm dược chủ, ba mươi ba loại tài liệu khác có loại làm vật dẫn, có loại làm phụ trợ, kết hợp với thủ pháp mà hắn học được, trong vòng nửa năm rốt cuộc ù ra được hai mươi hũ rượu.

Bởi vì Đường Linh quả làm dược chủ, thế nên Tì Mệnh đặt tên cho loại rượu này là Đường Linh tửu.

Vừa mới mở nắp Đường Linh tửu này ra, mùi hương của nó tràn ngập khắp không gian, vừa ngửi đã khiến người ta bị mê hoặc, tâm hồn lún lún rung động.

Trong nhà, ngoại trừ Liễu Thanh Khuê và Tì Mệnh ra, tên nào tên nấy đều là con sâu rượu, vừa ngửi thấy mùi rượu thơm là lập tức bỏ nhào tới, mỗi tên mỗi hủ nốc cạn một hơi.

Chẳng ngờ rượu này không những cực kỳ ngon mà còn thuộc loại cực nặng, Nạp Đa và bốn tên huynh đệ kia mỗi tên uống cạn một vại thì lăn ra ngủ ngay, mãi cho đến ba ngày sau mới lờ đờ tỉnh lại.

Tuy tinh thần uể oải, thậm chí đứng dậy cũng không nổi, nhưng vừa mới mở con mắt ra là liền cầu xin Ti Mệnh cho bọn hắn thêm vài vại Dương Linh tửu, làm cho hắn bối rối cả lên. Cũng may có Liễu Thanh Khuê đứng ra trấn áp hắn mới được giải vây.

Liễu Thanh Khuê cảm thấy nếu có thể kinh doanh Dương Linh tửu, nhất định sẽ thu về rất nhiều tiền. Nàng liền bàn với Ti Mệnh việc này, mà đây cũng là mục đích của hắn, thế nên ngay lập tức đồng ý với ý kiến của nàng.

Về sau thì như đã biết, nhờ vào vị thiếu chủ Thanh Phong trấn, Dương Linh tửu ngày càng có tiếng tăm, chẳng mấy chốc từ một đám nghèo mạt rệp, mấy người Nạp Đa đã trở thành đại gia trong vùng.

Chỉ đáng tiếc, chưa kịp vui mừng vì túi tiền khổng lồ thì đã bị Liễu Thanh Khuê bui hăn cướp hết thảy, khiến cho đám Nạp Đa chỉ biết khóc ròng. Đối với bọn chúng, Liễu Thanh Khuê chẳng chút bận tâm.

Kế tiếp, nàng dùng số tiền này nàng thu lại một nửa, mục đích để trang trải cuộc sống cũng như nâng cấp tửu quán; số còn lại thì nàng đưa cho Ti Mệnh, nhưng lại bị hắn từ chối.

Với một nửa số tiền kia, Liễu Thanh Khuê thuê người đến mở rộng đất đai, mua về cho Ti Mệnh những thứ cần thiết, đối với việc này, nội tâm Ti Mệnh không khỏi dâng lên một hồi ấm áp.

Nơi hắn đang ngồi chính là một trong những mảnh đất được khai hoang. Trong trí nhớ trước đây, hắn nhớ rằng mình từng đến một nơi, nơi đó linh khí dồi dào, thích hợp cho thảo dược sinh trưởng.

Di nhiên mảnh đất này không có địa mạch giống như nơi đó. Nhưng Ti Mệnh là một người cực kỳ thông minh, từ trong một số tài liệu hắn đọc được, trên Thần Hoang này có rất nhiều kỳ trân dị bảo có chứa linh khí.

Nếu như đem kỳ trân dị bảo có chứa linh khí đem phong ấn xuống đất, sau đó kết hợp với cấm chế làm cho linh khí này không bị tiêu thất trong không gian.

Hắn liền nhờ Liễu Thanh Khuê mua một kỳ trân như vậy. Thanh Phong trấn là nơi dị sĩ bốn phương tụ tập để trao đổi, thế nên không quá khó khăn để tìm thấy đồ vật mà Ti Mệnh yêu cầu.

Để phòng ngừa thiếu thốn, Liễu Thanh Khuê đã tìm mua gần mười kỳ trân dị bảo, linh khí tuy không đậm đặc như trong trí nhớ Ti Mệnh, tuy nhiên bằng chừng đó thì vẫn có thể đủ dùng.

Hắn làm theo những gì mình suy nghĩ. Quả nhiên đúng như những gì hắn suy luận, thổ nhưỡng đã được cải biến, linh khí trong vùng cấm chế trở nên tinh khiết hơn, đã có thể dùng để trồng thảo dược.

Tuy nhiên, sau hai tháng thì hắn phát hiện ra thổ nhưỡng dần trở nên kém chất lượng, bởi vì linh khí đã bị thảo dược hấp thu toàn bộ. Nếu cứ đà này, thổ nhưỡng trở lại với tình trạng trước đó, mà đã không còn linh khí, thảo dược hắn trồng toàn bộ sẽ chết hết. Toàn bộ công sức đều đổ sông đổ bể.

Ti Mệnh tuyệt đối không để cho việc này xảy ra. Thế nên hắn tiếp tục suy nghĩ xem làm cách nào để ngăn cản việc linh khí bị tiêu thất.

Trong lúc suy nghĩ, hắn chợt nhớ ra rằng mình tu luyện chính là dựa vào linh khí trong thiên địa. Linh khí trong thiên địa rất hỗn tạp, nhưng hắn có khả năng thanh lọc được sự hỗn tạp này, biến nó thành vật tẩm bổ cho bản thân.

Như vậy chỉ cần đem linh khí thiên địa trừ bỏ sự hỗn tạp đi, đem nó dung nhập vào những kỳ trân dị bảo để bổ sung linh khí tiêu thất, trở thành một vòng tuần hoàn không bao giờ chấm dứt, vậy thì không cần phải lo lắng thảo dược sẽ bị chết.

Và đó cũng là lúc mà Tụ Khí trận này ra đời.

Theo thời gian thảo dược phát triển, tuy khá chậm, nhưng cũng vừa đủ để hắn ủ rượu rồi.

Ngoài việc nghiên cứu cấm chế ra, Ti Mệnh dĩ nhiên không quên đi việc tu hành. Năm năm trôi qua, những tạp chất trong cơ thể đã hoàn toàn bị tống khứ ra ngoài. Còn nhớ mấy lần bức tạp chất ra là cả người hắn hôi thối không chịu được. Phải tắm kết hợp với ngâm thảo dược thì mới trừ bỏ được mùi hôi thối.

Khoảng thời gian đó nhớ lại đúng là một đoạn ký ức tồi tệ.

Man tộc tu luyện giai đoạn đầu tiên là Dẫn Huyết cảnh, tế luyện những sợi máu để phát huy lực lượng của bản thân. Nó khá giống với phương pháp tu hành của Ti Mệnh, đều là cải biến thân thể. Chỉ khác biệt là man tộc dùng máu chính mình, tách bản thân ra khỏi thế giới, rất ít khi dựa vào ngoại vật; còn phương pháp của Ti Mệnh thì người lại, đem bản thân hòa nhập với thế giới bên ngoài, dùng linh khí thiên địa cải biến bản thân. Hắn gọi đây là Dẫn Khí.

Sau khi bài trừ hết tạp chất để có thể thoải mái hấp thu linh khí thiên địa, hắn gọi đây là Trúc Cơ.

Tốc độ dẫn khí sau khi đạt đến Trúc Cơ cơ hồ nhanh hơn gấp ba, gấp bốn lần.

Với thực lực hiện tại, đem so sánh với Man tộc thì hẳn nghĩ mình có thể đấu với dị sĩ Tây Cốt cảnh một trận. Thời gian này, hắn đều đem tâm tư của mình dồn hết sức vào việc tu luyện.

Nội tâm mạch bảo với hắn rằng phải nhanh chóng gia tăng thực lực, không chỉ dùng để bảo vệ bản thân, mà còn dùng thực lực của mình để bảo vệ một nơi.

Chỉ là nơi đó hắn vẫn không nhớ ra là ở đâu. Thế nên từ cách đây một năm, hắn đã có ý định muốn rời khỏi đây rồi. Nhưng trong lòng hắn vẫn có gì đó không ổn, có lẽ đến từ việc Liễu Thanh Khuê, Nạp Đa và mấy huynh đệ ở đây đã rất chiếu cố. Ti Mệnh muốn trước khi rời khỏi nơi này thì phải trả hết ơn nghĩa cho họ.

Nạp Đa nhìn hắn, vừa lấy tay xoa quả đầu trọc lác bóng, vừa cười cười:

- Đừng cố sức quá kéo lại sinh bệnh. Thôi ngươi cứ tiếp tục làm việc của ngươi đi, lão đại ta còn phải đi lấy rượu cho mục đồng nhện kia nữa, nếu không lại bị nằng ta hành hạ.

Cười khổ một tiếng, Nạp Đa xoay người đi về phía hầm cười. Ti Mệnh nhìn bóng lưng Nạp Đa thì lắc đầu cảm khái.

- Tu luyện như vậy đủ rồi. Giờ ta phải hoàn thành việc cuối cùng, chuẩn bị rời khỏi nơi này là vừa.

Ti Mệnh bỗng đưa mắt nhìn lên trời, hắn đang hồi tưởng, trong trí nhớ mơ hồ, hắn nhìn thấy được một ông lão luôn mặc áo bào đen. Hắn không nhìn rõ gương mặt ông lão, nhưng hắn cảm nhận được ông lão này vô cùng hiền từ, đối xử với hắn vô cùng tốt, giống như một người ông đối xử với đứa cháu nhỏ.

Ngoài ông lão này ra, trong đầu hắn còn nhớ mang máng một cậu thanh niên và một nữ tử nữa. Hai người này nếu đã khắc cốt ghi tâm, nhất định là người cực kỳ quan trọng.

Bởi vì muốn tìm lại những ký ức đã mất, Ti Mệnh mới quyết định rời khỏi nơi này sau năm năm gấn bó.

- Tự Khí trận đã được ta cải biến mấy lần, trong vòng năm năm tới không cần lo thiếu hụt linh khí nữa. Phương pháp thay đổi tâm trận cũng nên hoàn thành rồi giao cho Liễu tử, như vậy ta có thể an tâm mà rời đi.

Thở dài một tiếng, Ti Mệnh lấy ra từ trong hộp gỗ cạnh mình mấy quyển sách cùng với bút mực. Trong mấy quyển sách này hắn ghi lại cách ủ ra Đường Linh tửu, cách bố trí trận pháp... hắn đều ghi lại, không hề giấu diếm dù chỉ một nữa.

Mà dù nói đến dấu diếm, hắn chỉ không tiết lộ một thứ, đó chính là Đạo Thần Điện. Thứ này tiềm thức nhắc nhở cho hắn rằng không được phép tiết lộ, bởi nó không chỉ nguy hiểm bản thân mà còn khiến cho những người liên quan đến hắn bị liên lụy.

Ti Mệnh rất trọng tình trọng nghĩa, hắn tuyệt không cho phép việc này xảy ra.

Ngồi trên tảng đá đến trời chập tối, có lẽ quá nhập tâm nên hắn chẳng biết thời gian trôi qua nhanh đến thế. Cuối cùng phải chờ tới khi Nạp Đa gọi hắn vào ăn cơm tối thì hắn mới giật mình tỉnh lại.

Ngồi ăn tối với cả nhà, nhìn gương mặt thân quen hơn năm năm nay, trong lòng Ti Mệnh xuất hiện một loại cảm xúc khó tả. Cảm xúc này chính là tình thân. Dường như loại cảm xúc này trong quá khứ của hắn tồn tại rất ít. Vậy nên hắn trân trọng nó đến từng phút giây. Cứ nghĩ đến viễn cảnh phải chia ly với họ là mũi hần lại cay cay.

Vẫn chưa phải là lúc chia tay với mấy người Nạp Đa, thế nên hắn vẫn chưa muốn thông báo với họ.

Sau bữa cơm tối thì tửu quán liền đóng cửa, dọn dẹp một hồi thì tắt đèn đi nghỉ. Ti Mệnh trở về phòng của mình, thu xếp mấy quyển sách ghi lại buổi ban chiều cho gọn gàng lại rồi lên giường nghỉ ngơi.

Bình thường thì ngay cả khi đi ngủ, hắn vẫn có thể tiếp tục tu hành, đối với mọi thứ xảy ra bên ngoài đều cảm thụ được. Có được điều này chính là nhờ tu luyện hơn năm năm qua, không giờ khắc nào hắn không tu hành, cho dù là ăn cơm, uống nước, đi tắm, ủ rượu... nhờ vận dụng phương pháp tu hành này hắn mới nhanh chóng tiến vào được Trúc Cơ.

Chỉ là hôm nay, vừa nhắm mắt thì đã đi vào giấc ngủ. Mọi liên hệ bên ngoài đều bị chặt đứt, giống như hắn hoàn toàn bị cô lập. Linh hồn của hắn đi vào một giấc mơ kỳ lạ.

Mà giấc mơ này lại cực kỳ cực kỳ chân thật, đến nỗi chính hắn cũng không việc biệt nổi, rốt cuộc đây là giấc mơ hay hiện thực nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 64: Con mưa đêm nặng hạt

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 64: Con mưa đêm nặng hạt

Bầu trời là một màu xám xịt với vô số khe hở vô, giống như một mái vòm thủy tinh bị đập vỡ, cứ không ngừng sụp đổ xuống. Mà sự sụp đổ này lại rất yên tĩnh, không một âm thanh, không một tiếng động nào, cứ từ từ chậm rãi nuốt trọn cả thế giới này.

Ti Mệnh mở mắt nhìn xung quanh, hần nhìn thấy... nhìn thấy rất nhiều thi thể nằm xung quanh mình. Trong những người này, hần chẳng quen biết ai cả, nhưng lại cảm thấy những người này có ít nhiều liên quan đến mình.

Hần nhìn xung quanh thì mới bất chợt nhận ra, nơi này ngoại trừ hần ra, chẳng còn một người nào sống sót. Cảm giác này rất đáng sợ, nhưng cho tới khi hần đưa mắt nhìn xuống, khoảng khắc ấy, con tim hần như muốn tan vỡ.

Đôi mắt gân đỏ nổi chi chít, một nỗi bi thương bỗng dâng trào, không gì có thể miêu tả nỗi cảm giác đau khổ của hần vào lúc này. Nằm ngay trong lòng hần là một nữ tử, cô gái này vô cùng xinh đẹp, ngay cả khi hơi thở đã tận, vẻ đẹp của nàng vẫn không hề bị tác động. Gương mặt của nàng cho đến khi mất đi vẫn nở một nụ cười, nhưng trong tình cảnh này, nụ cười ấy lại bi thương đến nao lòng.

Ti Mệnh đã chẳng nhận thức rõ được mình có phải đang nằm mơ hay không nữa. Hai hàng nước mắt của hần rơi xuống, nhưng nước mắt này không còn là những giọt lệ bình thường nữa, mà nó đã biến thành huyết lệ mất rồi.

Hần định đưa cả hai tay để ôm chặt lấy nàng, nhưng chợt nhận ra, cánh tay phải của hần đã hóa thành xương trắng, không còn tuân theo ý định của hần nữa; cánh tay còn lại huyết nhục mơ hồ, tuy nhiên vẫn có thể nhúc nhích.

Bàn tay đầy máu ôm lấy cơ thể đã nguội lạnh, hần ôm thật chặt. Và nỗi đau như vỡ òa, hần ngửa đầu lên trời, nỗi đau thương tan nát cõi lòng cùng nỗi cảm hận muốn phá vỡ cả thương thiên. Tiếng gào thét trong bi thương tột cùng vang vọng cả cõi trời đất tang thương này. Ánh mắt Ti Mệnh như đang nhìn ai đó, một cái nhìn hận thù ai oán.

Trên trời cao đang dần sụp đổ, một màu xám xịt đang ôm trọn lấy cả thế giới này, có một người đang đứng trên đó lặng im nhìn xuống vùng đất đang dần bị hủy diệt này.

Người này trên người mặc một bộ khải giáp màu đen tuyền cổ xưa. Tuy nhìn bộ khải giáp này thoát trông rất đơn điệu, nhưng sự đơn điệu của nó khiến cho người ta sinh ra một cảm giác bị chấn nhiếp, bởi bộ khải giáp này ẩn chứa một loại uy thế kinh người.

Người nọ mái tóc màu đen tuyền cột hình đuôi ngựa, trong gió trời hiu quạnh bị thổi tung bay. Đôi mắt của hần có màu tím rất đẹp, bên trong như ẩn chứa cả tinh không vũ trụ khiến đôi mắt này trở nên nổi bật giữa không gian điêu tàn. Gương mặt của hần rất quen thuộc, dù khoảng cách rất xa, Ti Mệnh vẫn có thể cảm giác được người này.

Chỉ thấy người nọ nhìn khắp nơi, bỗng hần nghe thấy một tiếng hét ai oán, rồi ánh mắt đượm buồn của hần nhìn thấy Ti Mệnh. Trên gương mặt ấy xuất hiện một nụ cười bi thảm, một sự dần vật hiện rõ trên gương mặt hần, hai mژه bôi khô ráp cử động. Hần nói với Ti Mệnh, nhưng cũng đang tự nói với bản thân, ngữ điệu buồn bã bi thảm:

- Ti Mệnh, ta xin lỗi...

Ngay sau đó, một tiếng nổ vang vọng cả thiên địa, không gian chợt run rẩy chấn động dữ dội. Cũng chính bởi tiếng nổ kinh thiên ấy khiến cho Ti Mệnh giật mình tỉnh dậy.

Cả người hần mồ hôi ướt mướt, gương mặt tái nhợt không giấu nổi vẻ sợ hãi, tiếng thở gấp gấp vang lên liên hồi, mãi không thể nào bình tĩnh được nổi.

Bên ngoài mây đen che bầu trời, những tia chớp vô tình rạch ngang qua, kèm theo đó là một tiếng nổ vang của sấm, giọt mưa nặng hạt che kín đất trời, gió thổi rất mạnh khiến cửa sổ bị bung ra, đập rầm rầm liên hồi.

Không ít những giọt mưa lạnh lẽo tạt vào phòng khiến cho mềm gối và cả bộ y phục ngủ của Ti Mệnh ướt đi. Mãi đến lúc này, hần mới như được hoàn hồn.

Hần đứng dậy rời khỏi giường ngủ, bước tới sát gần cửa sổ. Mặc cho những giọt mưa phún tạt vào mặt, sự lạnh lẽo của đêm khuya cùng với cái lạnh của nước mưa làm người ta khó chịu, nhưng so với tâm trạng của hần thì chẳng là gì cả.

Đôi mắt nhìn vào cơn mưa đêm nặng hạt kia, nỗi lo lắng làm cho tâm trạng bất ổn. Nếu một giấc mơ bình thường, hần sẽ chẳng để tâm làm gì.

Nhưng giấc mơ này lại rất chân thật, cảm giác đau đớn xé nát tâm can đó đến giờ vẫn đọng lại trong lòng. Người con gái đó hần vẫn không thể nhớ ra được là ai, nhưng vì nàng mà trở nên điên cuồng, chắc chắn nàng vô cùng quan trọng đối với hần.

Còn cả kẻ mặc giáp đen đứng trong tình không đó nữa. Gương mặt ấy hần đã từng gặp qua rồi, chỉ là dù lục lọi mãi trong trí óc, hần vẫn không thể nhớ ra được.

- Là ta suy nghĩ quá nhiều, hay nó chính là tương lai sau này?

Gương mặt đầm chiêu nhìn vào không gian hư vô, bất giác hần tự hỏi mình một câu. Câu hỏi này, dường như đâu đó trong quá khứ, hần đã tự hỏi mình một lần rồi. Tiếc là câu hỏi này, hần không trả lời được. Thậm chí đi hỏi cả thiên hạ cũng chẳng ai trả lời được cả. Có chăng, trả lời hần chính là tương lai.

Trời vẫn cứ mưa, trong đêm ấy, có một kẻ đứng im lặng nhìn. Một câu hỏi, liệu có ai giải đáp?

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ánh Nguyệt son trang

Ánh dương nơi phía đông đã xuất hiện, báo hiệu một ngày mới đã bắt đầu. Sau một đêm mưa tầm tã khiến cho không khí trở nên ẩm thấp, những con đường tại Thanh Phong trấn vẫn chưa kịp khô, bùn nhão dính vào chân làm không ít người khó chịu.

Trên những lá cây, những giọt mưa vẫn còn đọng lại. Ánh sáng mặt trời nhẹ nhàng xuyên qua tạo thành một dải ánh sáng bảy màu tuyệt đẹp.

Từ sau khi cơn mưa đã tạnh, Ti Mệnh hần đã ra vườn được của mình để xem thử cơn mưa đêm qua có ảnh hưởng gì đến thảo dược hay không.

Tuy rằng hần đã tạo ra một cấm chế phòng hộ cho vườn được, nhưng đứng trước lực lượng của thiên nhiên, lực lượng cấm chế mà hần tạo ra vẫn quá nhỏ bé.

Quả nhiên có không ít thảo dược bị nước lũ kéo trôi đi, cũng may linh khí dồi dào nên không khiến cho những cây thảo dược này chết đi, có chăng chỉ là hơi héo rũ, thiếu sức sống đôi chút.

Thế là hần lại phải bắt tay vào việc trồng lại những cây thảo dược này, đồng thời còn tính mở rộng diện tích thêm một chút. Rồi khỏi nơi này có lẽ tồn một thời gian dài, có thể phải mất vài năm, thế nên có thể giúp duy trì càng nhiều càng tốt.

Tầm một canh giờ sau thì đám Nạp Đa cũng thức giấc, bắt đầu dọn dẹp tửu quán, bắt đầu một ngày làm việc rôm rả.

Nhưng nhìn sắc mặt của mấy người Nạp Đa trông tươi tỉnh, hưng phấn hơn so với mọi ngày. Tâm trạng háo hức tựa hồ đang đợi ai đó trở về.

Mà Liễu Thanh Khuê cùng với một gã khác tên là Nạp Văn Đào vừa mới sáng sớm đã tiến vào Thanh Phong trấn để mua đồ.

Bọn họ mấy ngày trước đã nhận được một phong thư truyền tin, vị huynh đệ nhỏ tuổi nhất trong đám huynh đệ bọn họ sau khi chia ly mấy năm cuối cùng cũng đã trở về để thăm bọn họ.

Với người huynh đệ thứ sáu này, Ti Mệnh đã từng được nghe Nạp Đa kể qua. Hần ta tên là Cổ Thái, hơn Ti Mệnh một tuổi. Mà thiên phú của Cổ Thái này rất cao, năm năm trước khi về thăm bọn họ, tu vi của hần là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ sáu, với thiên phú của Cổ Thái qua lời kể, sau năm năm, hần ít nhất đã đột phá đến Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín. Thậm chí còn có thể trở thành cường giả Tẩy Cốt cảnh cũng không phải là không thể.

Mỗi lần nói đến người huynh đệ Cổ Thái này, tâm trạng người nào người nấy cực kỳ háo hức. Ti Mệnh cảm giác được, đám người Nạp Đa đặt rất nhiều kỳ vọng vào tên Cổ Thái này.

Ti Mệnh nội tâm rất muốn được gặp Cổ Thái này, nếu có thể kết giao với thiếu niên thiên tài này thì sẽ có nhiều lợi ích.

Ai nấy đều lo phần việc của mình. Cho đến buổi xế chiều, mặt trời đã dần xuống phía tây, ánh hoàng hôn đỏ rực cả không gian, báo hiệu màn đêm đang chuẩn bị thay thế.

Tửu quán so với mọi khi đóng cửa sớm hơn, sau một ngày làm việc mệt mỏi nhưng không người nào mất đi nụ cười trên môi cả.

Bỗng ở phía ngoài cổng có một bóng người xuất hiện. Trên lưng hần là một túi vải khổng lồ, nhìn sơ sơ chắc cũng tầm hơn trăm cân.

- Nhà có ai không, đang cho chục lít rượu đi.

Gã thanh niên này nhìn tửu quán, ban đầu hơi giật mình, cứ nghĩ rằng mình đã đến nhầm chỗ. Nhưng sau khi quan sát hoàn cảnh xung quanh, phối hợp với trí nhớ của mình thì mới xác nhận không có đến nhầm nơi.

Bỗng khoe miệng hần nở một nụ cười ranh mãnh, kế tiếp vận chuyển sức mạnh, há mồm hét lớn. Tiếng hét làm cho kinh phong nổi lên, gió bụi bay đầy trời. Âm thanh rất lớn khiến cho chim chóc hoảng sợ mà bay đầy trời. Người ở trong nhà cũng bị tiếng hét làm cho giật mình.

- Là thằng nào con nào ăn gan hùm dám đến Đường Linh tửu quán phá?

Nạp Đa đang ngồi trong nhà ngâm nga, đột ngột bị tiếng hét làm cho giật mình. Lập tức nổi giận đùng đùng, tiếng gầm như mãnh thú đáp trả, tuy nhiên so uy lực thì vẫn không bằng người đứng bên ngoài được.

Tiếng cười ha ha của gã thanh niên kia lại cất lên, tiểu ý đáp trả:

- Không bán là ta đốt luôn cái tửu quán này à, hắc hắc...

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 65: Cổ Thái trở về

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 65: Cổ Thái trở về

Ngoại trừ Ti Mệnh vẫn còn đang bận chăm sóc lại vườn thảo dược bị cơn mưa đêm qua tàn phá, những người còn lại bị tiếng cười tiếu ý kia làm cho phần nộ, toàn bộ đều hừng hừng khí thế bước ra bên ngoài, muốn thử mặt mũi của cái tên ngông cuồng muốn đốt Dương Linh điểm này là kẻ nào.

Nhưng ngay khi vừa nhìn thấy gã thanh niên kia, sự giận dữ trên gương mặt của mấy người Nạp Đa liền tiêu biến, thay vào đó là sự vui mừng khó tả.

Gã thanh niên kia há miệng cười lớn để lộ cả hàm răng trắng bóng, hắn nâng tay vuốt mái tóc phong trần của mình, làm ra một biểu hiện cực kỳ ngầu lòi, mắt đá long nheo, chậm rãi nói:

- Chào mọi người, Cổ Thái ta đã trở về rồi đây.

Gã thanh niên cột mái tóc đuôi ngựa này chính là Cổ Thái, người huynh đệ trẻ tuổi nhất trong số mấy người Nạp Đa. Mà gã Cổ Thái này cũng chính là kẻ năm năm trước đã náo loạn tại Phong Tuyết bộ lạc.

Nạp Đa là người đầu tiên không nén được sự vui mừng, thân thể khổng lồ cường tráng nhảy thẳng tới, cánh tay phải to như cây cột nhà nắm lại. Cổ Thái đứng ở một góc nghiêng để khoe trọn nét phong trần tuấn lãng của mình, hắn hơi hé mắt ra để quan sát biểu hiện của mấy người Liễu Thanh Khuê.

Nhưng vừa mới hé mắt ra thì gương mặt liền biến sắc, trước mặt hắn xuất hiện một cái bóng to lớn che đi cả ánh hoàng hôn tuyệt đẹp trên bầu trời. Cổ Thái xua tay, kinh hãi nói:

- Ê... lão đại, đừng làm vậy, chết người đó...

Cổ Thái chưa kịp nói hết câu thì một nắm đấm từ trên trời giáng xuống rơi thẳng vào đầu. Một tiếng *bốp* kêu thật lớn, Cổ Thái chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, đôi mắt nhảy đom đóm muốn rớt ra ngoài, mơ hồ nhìn thấy ánh sao sáng bay xung quanh.

Cổ Thái ngã xuống đất, cơ thể giật giật, mắt trợn ngược, miệng sùi bọt mép, trông giống như vừa ăn trúng phải bả chó vậy. Trái ngược lại, Nạp Đa nở nụ cười triền miên:

- Cổ tiểu tử, mãi đến bây giờ mới chịu lết về thăm lão đại ta. Mà lão đại ta cũng không trách ngươi đâu, hắc hắc... mà, ủa... ngươi đâu rồi?

Dường như trong giây lát, Nạp Đa không nhận thức được mình vừa mới đo ván Cổ Thái.

Liễu Thanh Khuê và bốn gã tráng hán kia trợn mắt há mồm, không nghĩ đến màn chào hỏi của Nạp Đa lại có thể đặc sắc đến vậy.

- Lão đầu trọc, ngươi có phải muốn hại chết tiểu đệ của lão nương đứng không?

Người đầu tiên phản ứng chính là Liễu Thanh Khuê, nàng vừa nguyên rủa chửi mắng Nạp Đa, đồng thời chạy nhanh đến đỡ Cổ Thái ngồi dậy.

Nạp Đa chưa hiểu chuyện gì xảy ra, sau đó cúi đầu nhìn xuống thì thấy Cổ Thái đang co giật thì mới tá hỏa cả lên:

- Cổ tiểu tử, làm sao thế, trúng gió à? Hay bị ai hạ ám chiêu, nói lão đại biết, lão đại dù mất mạng cũng quyết đòi lại công bằng cho ngươi. Cổ tiểu... à, sao mọi người nhìn lão đại ta với ánh mắt đó vậy?

Nạp Đa cứ đang ngỡ Cổ Thái bị trúng độc nên mới bần rần tay chân ngã xuống, nhưng ngay lập tức đón nhận mười cặp mắt hình viên đạn đang rực sáng, tràn đầy sát khí, như thể chỉ cần gã nói thêm một câu nữa là sẽ bị năm người Liễu Thanh Khuê ăn tươi nuốt sống.

Ti Mệnh đứng sau nhà đang sắp xếp lại dụng cụ chăm sóc thảo dược, chuẩn bị tắm rửa ăn tối thì bỗng nghe một tiếng hét thảm tử trước nhà vang vọng lại. Âm thanh rên la này rất quen thuộc, Ti Mệnh hơi ngạc nhiên thầm nói:

- Đằng trước có chuyện gì mà náo nhiệt thế nhỉ?

Hắn nghiêng đầu thắc mắc, mà cũng chẳng có ý định dùng linh thức dò xét hay ra bên ngoài xem tình hình, chỉ lắc đầu cười khở một tiếng.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Ánh đèn trong Dương Linh điểm sáng rực, không khí bên trong khá vui vẻ, đồ ăn đã được dọn lên sẵn. Ti Mệnh có lẽ vẫn đang bận tắm rửa, thế nên vẫn

mọi người vẫn chưa nâng đũa, bảy người ngồi quay quần nói chuyện với nhau.

Cổ Thái trên đầu có một cục u, đó chính là nhờ Nạp Đa ban tặng cho. Tuy nhiên hắn không tỏ ra khó chịu gì, vẫn cười nói như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

- Đệ mấy năm nay đi qua nhiều nơi, sưu tập được không ít bảo vật. Đợi đệ sắp xếp rồi đem chia cho mọi người.

- Cái tên này, lại đi gạt người ta nữa chứ gì. Mà thôi, đồ của đệ thì cứ giữ lấy mà dùng, chúng ta hiện tại sống rất tốt, không thiếu thứ gì cả.

Liễu Thanh Khuê trừng mắt một cái, nhưng giọng nói vẫn êm tai dịu dàng. Cổ Thái cười cười không nói tiếp chuyện này nữa.

- Sắp tới đệ định đi Thịnh Xương thành một chuyến. Thịnh Vũ môn đang mở cửa thu nạp đệ tử, đệ muốn nhân cơ hội này trở thành môn hạ Thịnh Vũ môn.

- Như vậy cũng tốt. Làm tông môn đệ tử tốt hơn nhiều so với dãi dãi lang thang. Nhưng nghe nói Thịnh Vũ môn này điều kiện thu nạp đệ tử khác nghiệt lắm đó.

Nạp Đa thần sắc suy tư, sau đó mới nhìn Cổ Thái trả lời.

- Hắc hắc, thiên tài Cổ Thái đến Thịnh Vũ môn bái nhập môn hạ, bọn chúng há không dám nhận. Họ mà không nhận đệ đó luôn cả Thịnh Vũ môn cho biết mặt.

- Cái tên này, Thịnh Vũ môn người ta nghe được là bắt người ăn tươi nuốt sống luôn đó.

- Hắc hắc, chúng dám sao. Thiên tài Cổ Thái của tỷ kim quang chói sáng, là nhân trung chi long, đi đến đâu nổi bật đến đó, thiên tài đứng trước mặt đệ cũng phải cam bái hạ phong. Đệ đến Thịnh Vũ môn không phải để họ chọn, mà là đệ chọn bọn họ mới đúng. Nếu bọn họ dám không chọn đệ thì sau này sẽ hối hận.

Cổ Thái gương mặt chằm chằm nhìn lên, đầu hơi ngẩng lên, mái tóc đen phiêu dật khẽ lay động, những ngón tay phải nhẹ nhàng xoa cằm, làm ra thái độ rất ngầu, ánh sáng xung quanh tựa hồ bao quanh khiến hắn trở nên chói sáng.

- Tính bộp chộp không bao giờ chịu thay đổi. Cổ tiểu tử, chừng nào mới chịu lớn đây hả?

Nạp Đa cánh tay cứng như thép nguội vòng qua cổ Cổ Thái rồi siết mạnh, nhanh chóng phá vỡ đi chất ngầu lì của hắn.

- Lão đại, nghệt... nghệt thờ...

Lúc này chẳng ai ngăn cản Nạp Đa cả, bọn họ cười phá lên, không khí vui vẻ vô cùng.

Nạp Đa cũng chỉ trêu chọc hắn, siết một lát thì thả ra, nhưng nụ cười thì vẫn chưa hề tắt mất.

- Ài... mọi người đứng là chỉ biết ức hiếp ta thôi.

Đúng lúc này, cánh cửa sau nhà nhỏ khẽ kêu lên, một thanh niên chậm rãi xuất hiện. Gã thanh niên này chính là Ti Mệnh. Đối với mấy người Nạp Đa thì biểu cảm bình thường. Thậm chí Liễu Thanh Khuê còn đang giới thiệu Ti Mệnh với Cổ Thái, đột nhiên Cổ Thái đứng dậy, thần thái trên gương mặt đang cực kỳ kinh ngạc:

- Ti Mệnh, là người?

Ti Mệnh có lẽ không nhận thức được Cổ Thái, nhưng Cổ Thái thì lại biết rất rõ.

Hơn năm năm trước, tại Phong Tuyết bộ lạc, một gã thanh niên vì cô gái mình yêu mà bại lộ sức mạnh để cứu nàng một mạng, bị cả Phong Tuyết bộ lạc giam lỏng, rồi tại Phong Tuyết bộ lạc nổi lên một trận chiến trong đêm tối, tất cả đều liên quan đến người thanh niên đứng trước mặt Cổ Thái.

Ấn tận ngày ấy, từ khoảng cách xa hàng ngàn thước, gã thanh niên đó phé đi một nửa tu vi của thiên tài Mộ Lan bộ lạc – Hoàng Khương, kẻ mà chính bản thân Cổ Thái cũng rất e ngại khi đối đầu trực diện. Tất cả cảnh tượng đó chỉ diễn ra trong một cái chớp mắt.

Và lại, sau một sự kiện chấn động cả Thần Hoang giới vào năm năm trước, Cổ Thái đã vô tình gặp một người. Người đó là đồng tộc của Ti Mệnh, hiện nay chính là một tuyệt thế thiên tài, thực lực cực kỳ mạnh, Cổ Thái rất ít khi khâm phục người nào. Mà người đồng tộc của Ti Mệnh chính là một trong số những người ít ỏi đó.

Lúc này, trong đầu Cổ Thái xuất hiện qua vô số ý nghĩ, chiếm phần đông chính là sự nặng trĩu khó nói thành lời.

Mà cả Ti Mệnh vừa nhìn thấy Cổ Thái thì trong lòng cũng nổi lên một trận sóng lớn. Gương mặt này hắn đã nhìn thấy rồi, tuy hơi mờ mịt, nhưng hắn có thể khẳng định chắc chắn rằng Cổ Thái chính là kẻ mà hắn nhìn thấy trong giấc mơ đó. Nếu có khác biệt thì có lẽ nằm ở tu vi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 66: Ký ức đã mất

Quyển 1: Tì Mệnh

Chương 66: Ký ức đã mất

Gương mặt hần trong giây lát chuyển thành tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán túa ra. Trong đầu là vô số câu hỏi.

“Giấc mơ đó, thế giới sụp đổ, chỉ còn lại mỗi một mình ta và thanh niên Cổ Thái này? Không lẽ... không lẽ đó chính là tương lai?”

- Tì Mệnh, đệ làm sao vậy?

Nhìn thấy Tì Mệnh biểu hiện kỳ lạ, Liễu Thanh Khuê liền tiến tới gần hần, quan tâm hỏi han. Nhưng hần bây giờ hai tai ù ù, trong đầu là một mớ hỗn độn, không phân biệt được đâu là thật đâu là giả, vậy nên lời hỏi thăm kia chẳng lọt vào tai.

Mà cả Cổ Thái nữa, biểu cảm của hần cũng rất kỳ lạ. Giống như là đã quen biết Tì Mệnh từ trước. Nạp Đa nội tâm hiếu kỳ, lập tức hỏi ngay:

- Cổ Thái, đệ biết hần?

Cổ Thái gật đầu, miệng nở nụ cười khổ:

- Có thể tính là quen biết. Mà tình cảnh hần hiện tại chẳng khác biệt so với chúng ta là bao cả. Đều là những người rời bỏ bộ lạc, đi tha hương cầu thực.

Tiếng thờ dài vang lên, câu nói ấy khiến cho mọi người gương mặt biến đổi, nét mặt thoáng qua vẻ tang thương. Một sự trầm mặc bị ai bao phủ ngôi nhà này. Một khắc trước còn cười đùa vui vẻ, nhưng nửa khắc sau thì lại... u buồn thế này.

Tì Mệnh mãi một lúc sao mới có thể ổn định lại tâm thần, sau đó mới cất giọng hỏi.

- Cổ huynh đệ, người biết ta?

- Ta biết người, nhưng đây là lần đầu tiên ta và người gặp nhau.

Cổ Thái gật đầu trả lời.

- Vậy người có biết chuyện trước đây của ta không? Mấy năm nay, ta đã thử rất nhiều cách để tìm lại ký ức đã mất, nhưng tất cả đều thất bại. Thứ duy nhất có thể cho ta biết ta là ai, đến từ đâu chính là con lừa ngoài kia, nhưng nó lại giả vờ như không biết.

Trong lòng hần đang rất kích động, bởi hy vọng tìm lại được ký ức đã mất của những năm tháng trước đây, cuối cùng đã tìm được đầu mối rồi.

- Người thực sự muốn biết?

Cổ Thái siết chặt tay, ánh nhìn nghiêm túc hỏi lại một lần nữa. Chỉ thấy Tì Mệnh gật đầu chắc nịch.

- Được, ta hy vọng người sẽ không quá kích động. Đi theo ta.

Cổ Thái lòng nặng trĩu bước ra bên ngoài, Tì Mệnh lập tức đi theo. Mấy người Nạp Đa thì ngồi lại trong nhà, cả gian phòng im ắng, không ai nói một lời nào cả. Tất cả đều là do câu nói trước đó của Cổ Thái. “Tha hương cầu thực”, câu nói này khiến trong lòng xuất hiện nỗi bi thương nhớ nhà.

***** Quyển 1: Tì Mệnh ***** Ánh Nguyệt son trang

Cổ Thái và Tì Mệnh rời khỏi Đường Linh điểm kha xa, đứng trên một ngọn gác son đón từng đợt gió lạnh lẽo của trời khuya. Ánh trăng trên cao nhẹ nhàng tản mát ánh sáng nị hoặc bao phủ đất trời.

- Năm năm trước có một lần ta về lại đây, khi ấy ta thấy Liễu tỷ đang chăm sóc người nào đó, ta tuy hiếu kỳ nhưng bởi không có thời gian, trở về một lúc thì lại lên đường. Thật không ngờ, người đó lại chính là người.

Giọng nói trầm ổn chậm rãi vang lên trong không gian im ắng. Cổ Thái bất giác thờ dài một tiếng. Tiếng thờ dài này có lẽ dành cho số phận của Tì Mệnh, mà cũng có thể là dành cho chính bản thân hần.

- Người giúp ta tìm lại ký ức đã mất, ta nhất định sẽ hậu tạ, không để người chịu thiệt.

- Ta tuy là kẻ tham lam, nhưng vẫn phân biệt được chuyện nào cần làm. Mấy năm nay người âm thầm bảo vệ mấy người lão đại, thiết lập trận pháp bảo

hộ, lại còn giúp họ có tiền trang trải cuộc sống. Coi như không ai nợ ai.

Xoay người lại nhìn Ti Mệnh, trên gương mặt thuần phát kia nở một nụ cười. Sau đó mới bắt đầu kể lại tất cả những gì mà hắn biết về quá khứ Ti Mệnh.

- Người là một tộc nhân U Đô bộ lạc, năm năm trước...

Đó là một câu chuyện dài, phải kể đến gần ba tiếng đồng hồ mới dứt. Lẽ ra Cổ Thái sẽ không biết được nhiều chuyện nếu như ngày đó không gặp được Kha Thiên Lạc.

Ti Mệnh lặng lẽ đứng một bên, vừa nghe vừa nhắm mắt hồi tưởng. Từng chữ trong lời nói nhanh chóng thấm thấu vào đầu óc, làm cho màn sương che phủ ký ức của hắn dần dần tan biến. Hắn đã dần nhớ lại, nhưng không quá rõ ràng, vẫn còn mơ màng chưa thể thức tỉnh được.

Sau khi kể hết những chuyện trong quá khứ, Cổ Thái dường như còn muốn nói thêm gì nữa, song thấy Ti Mệnh đang tiêu hóa dòng hồi ức đang tràn về, hắn liền nuốt lại một câu cuối cùng.

- U Đô bộ lạc bây giờ thế nào?

Không hiểu sao, trong lòng hắn sau khi biết được toàn bộ ký ức của mình thì có một nỗi bất an khó nói. Cảm giác giống như cõi lòng tan nát, con tim chảy máu, hắn hướng nhìn mặt trăng trên trời, khước mắt rơi xuống hai dòng lệ. Trong hồi ức, hắn nhớ vào những ngày trăng tròn, hắn thường một mình ngồi ngắm trăng, giống như lúc này đây.

Nhưng khác biệt là hắn được ngắm trăng tại quê hương của mình, còn bây giờ, cũng vầng trăng tròn này, nơi vọng nguyệt lại là đất khách quê người.

- U Đô... đã bị hủy diệt rồi.

Cổ Thái thở dài một tiếng bi ai, cuối cùng mới thốt ra câu này.

Cõi lòng đau đớn, hắn nhìn biểu hiện của Cổ Thái đã phần nào đoán ra, bộ lạc của hắn – U Đô có lẽ gặp chuyện gì đó không ổn. Thế nhưng, ngay sau khi nghe Cổ Thái, đầu óc giống như bị vụn lỏi găm thét.

Hắn đứng như trời trồng, gương mặt sững ra, trong ánh trăng mờ mịt, Cổ Thái thấy được gương mặt Ti Mệnh chẳng còn một chút máu nào.

- Người... người nói sao? U Đô bộ lạc... đã bị diệt?

Giọng nói tràn ngập sự không tin tưởng, đôi mắt đau thương nhìn chằm chằm Cổ Thái.

- Ta rất tiếc.

Lại một tiếng thở dài, Cổ Thái ngẩng đầu lên nhìn Ti Mệnh, trong đầu bất chợt nhớ về cậu thiếu niên năm xưa. Ít ra Ti Mệnh còn tốt số hơn khi không tận mắt chứng kiến bộ lạc bị tiêu diệt, còn cậu thiếu niên đó, hắn tận mắt nhìn từng người một trong bộ lạc nằm xuống.

Nhưng sự đau đớn vì bộ lạc bị diệt, còn bản thân thì tha hương cầu thực, không thể trả thù cho bộ lạc, nó bi thương đến tận cùng, cảm giác thống khổ uất hận ấy khó mà có thể nói thành lời được.

Mà Ti Mệnh, hắn mất đi ức ký năm năm nay, ngay lúc tìm lại được ký ức thì chỉ còn đọng lại đó là một đồng tro tàn. Có lẽ hắn khó mà chấp nhận được cái sự thật tàn khốc này.

- Không... không thể nào! Tại sao U Đô lại bị diệt tộc?

Hắn nhớ mình vẫn còn thiếu sót đi một chút gì đó, và bây giờ, hắn đã biết được thiếu sót đó là gì rồi. Trong giấc ngủ dài của năm năm trước, hắn đã nhìn thấy A Công. Khi đó A Công nói mấy câu rất khó hiểu, sau khi nói xong thì cũng là lúc ký ức của hắn bị màn sương che mờ.

Lý trí cho hắn biết đây là sự thật, nhưng mà hắn không tài nào chấp nhận được. Hắn không nguyện tin tưởng.

- Không được, ta phải trở về U Đô bộ lạc.

Hắn lau đi những giọt nước mắt bi thương, nét mặt hiện lên sự quyết tâm, hắn lúc này đã không còn ai có thể ngăn cản được.

- Cổ Thái, kẻ diệt U Đô có phải là Mộ Lan bộ lạc không?

Kẻ thù của U Đô bộ lạc chỉ có Mộ Lan bộ lạc, đến tám phần hắn khẳng định đám Mộ Lan nhân chính là hung thủ. Cổ Thái nhìn hắn gật đầu, không nói thêm gì cả.

- Trong phòng ta có để lại những tấm da về cấm chế, ta tặng nó cho người. Đa tạ đã giúp ta lấy lại ký ức. Tạm biệt.

Ti Mệnh nhìn về nơi xa xăm, đó chính là hướng U Đô bộ lạc. Trong mắt hắn là một nỗi bi thương, còn có cả thống hận nữa. Ti Mệnh... hắn thật sự đã động nộ.

- Giúp ta nói lời cảm ơn mấy người Nạp lão đại, nếu sau này có cơ hội, ta sẽ trở lại đây thăm bọn họ. À... hãy chăm sóc con lừa hộ ta. Đa tạ.

Nói xong, dưới ánh trăng bạc, Tì Mệnh lao thẳng người về phía trước, rồi từ từ khuất khỏi tầm mắt của Cổ Thái. Ngọn gác sơn trở về với dáng vẻ cô độc tĩnh lặng, có tiếng gió thổi qua người gã thanh niên thuần phác.

- Chúng ta tuy có cùng kẻ thù, nhưng lúc này ta còn việc phải làm, không thể giúp ngươi được. Hy vọng sau này còn có cơ hội gặp lại.

Cổ Thái thờ dài một tiếng nhìn bóng lưng bi thương ấy biến mất. Đột nhiên ngay lúc đó, có một giọng nói tang thương vang lên bên tai:

- Hần và ngươi rất có duyên, thậm chí có thể sẽ là người giúp ngươi bước đến đỉnh cao trong thiên hạ này.

- Hoang, ngươi tỉnh rồi?

Khi giọng nói của kẻ gọi là Hoang đó vang lên, trên gương mặt Cổ Thái xuất hiện sự vui mừng.

- Cũng vừa mới tỉnh lại thôi. Bồn tôn tỉnh lại, hình như là nhờ gã thanh niên đó.

- Không chừng đúng như ngươi nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 67: Giết người

Quyển 1: Tì Mệnh

Chương 67: Giết người

Dưới chân một ngọn núi, nơi đây quang cảnh hoang vu tiêu điều, nhìn chung quanh, nơi đâu cũng thấy một đồng đồ nát, khói bụi bị những cơn gió vô tình thổi bay lên không trung.

Nơi này có lẽ đã từng trải qua mấy trận chiến khốc liệt, thế nên mới tồn đọng khí tức tang thương này.

Bỗng nhiên có mười mấy bóng người xuất hiện. Những kẻ này thân thể cao lớn, cơ bắp vạm vỡ, cả người mặc một bộ áo giáp che che phủ phủ từ trên xuống dưới, chỉ để lộ ra những gương mặt huyết sát dữ tợn.

Nhìn tên nào tên nấy người đầy bụi bặm, đầu tóc tán loạn, tuy nhiên ánh mắt sát khí chưa tan, lúc nào cũng trong tư thế phòng bị. Trên tay cầm vũ khí đi thành một tổ đội tuần tra.

- Chiến tranh không biết bao giờ mới chấm dứt đây. Lão tử mệt mỏi quá rồi.

Một trên đại hán nhìn quanh nơi hoang vu này, không khỏi thờ dài một tiếng.

- Xích Dung và Phong Tuyết triển khai chiến tranh giữa hai bộ lạc, cũng đã được năm năm rồi, nhưng chịu thiệt thòi nhất vẫn là mấy tiểu bộ lạc chúng ta.

- Ài... trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chúng ta lại chịu chết.

- Nghe nói Xích Dung bộ lạc đã mời đến rất nhiều cao thủ Tẩy Cốt cảnh, thậm chí ngay cả mấy lão quái Khai Khiếu cảnh cũng được mời tới, sợ rằng cuộc chiến này không dễ dàng chấm dứt nếu như không có sứ giả Đại bộ lạc can thiệp.

- Rốt cuộc hai bộ lạc này là đang muốn gì chứ? Mấy năm qua chẳng biết bao nhiêu nhân tài ngã xuống, thiệt hại vô cùng lớn, vậy mà cả hai vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

- Mà cũng nhờ cuộc chiến này mới phát hiện mấy tên thiên tài đỉnh phong. Thiếu chủ Phong Tuyết bộ lạc Hắc Quân Lâu đại khai sát giới, hai năm trước không ngờ lại đột phá Tẩy Cốt cảnh. Nghe nói hắn ta thức tỉnh dị linh căn, một khi sử dụng dị linh căn này, ngay cả cường giả Tẩy Cốt cảnh trung kỳ cũng không phải đối thủ, cường giả Tẩy Cốt cảnh hậu kỳ cũng không thể uy hiếp đến tính mạng. Hắc Quân Lâu này nghe đâu được Mông Đan bộ lạc chú trọng bồi dưỡng, chính là tương lai của Phong Tuyết bộ lạc.

- Không phải Xích Dung bộ lạc kia cũng có một kỳ tài trẻ tuổi Hỏa Dung sao? Man văn mà Hỏa Dung thức tỉnh chính là Hỏa Diễm Phi Sư, thực lực không hề thua kém gì Hắc Quân Lâu đâu.

- Nói đến thiên tài, ta nhớ trong quân doanh có đồn đại một kẻ gọi là Huyết Ma Tử. Hắn ta thực lực so với Hắc Quân Lâu hay Hỏa Dung kia thì xếp trên một bậc, người bị Huyết Ma Tử này chém giết năm năm qua không dưới ngàn người. Đích xác là một đại ma đầu.

- Ta không chỉ nghe mà còn tận mắt nhìn thấy Huyết Ma Từ trên chiến trường. Hắn ta đúng là một sát tinh, lần đó buộc phải rút lui chính là bởi vì gã Huyết Ma Từ đó.

Đám đệ tử này vừa tuần tra vừa bàn tán về những kỳ tài xuất hiện trong trận chiến dài hơn năm năm này. Có câu thời thế tạo anh hùng, cường giả phải dẫm đạp lên thi son huyết hải, để cho danh tiếng oanh động bốn phương quả không sai.

Bọn chúng háng say bàn tán đến nỗi không biết rằng ở đằng xa có một thanh niên bạch y đang tiến sát gần tới.

Thanh niên bạch y tốc độ như quỷ mị, trong vài hơi thở đã tiếp cận chân núi hoang vu này. Hắn dừng lại, gương mặt vô thần lạnh ngắt nhìn hoang cảnh tang thương nơi đây. Mười mấy đệ tử mặc giáp đang mãi xôn xao bàn tán kia phải vài giây sau mới phát giác được thanh niên bạch y này. Tuy nhiên, trong mắt của hắn dường như chẳng hề tồn tại bọn chúng.

Hắn đang hồi tưởng, hắn nhớ rằng nơi đây đã từng rất đông người qua lại. Nơi mà hắn đang đứng, trước đây có một cái cổng gỗ, thường có năm sáu người đứng bên ngoài cổng canh gác.

Đi vào thêm một chút là một con đường lớn, hai bên con đường lớn này có rất nhiều ngôi nhà được xây bằng đá, tuy đơn sơ nhưng rất nhộn nhịp.

Những đứa trẻ thì cầm đồ chơi chạy tung tăng trên con đường này, cười đùa vui vẻ với nhau. Những người phụ nữ thì tranh thủ may vá thêm quần áo, người thì phơi lương khô để chuẩn bị cho mùa đông giá rét...

Nơi đây, trong hồi ức của gã thanh niên áo trắng đã từng rất vui vẻ, rất nhộn nhịp... nhưng bây giờ, nó chỉ là một đồng hoang tàn bị phá hoại bởi chiến tranh.

Gã không cảm được những giọt nước mắt, nó lăn xuống đôi gò má nhợt nhạt, như một giọt pha lê rơi xuống đất, nháy mắt tiêu tán đi.

- Người là ai, mau báo rõ họ tên.

Gã đệ tử này tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, trong số mười mấy người chính là kẻ mạnh nhất. Hắn nhìn thanh niên áo trắng, tỏ ra hung dữ, trầm giọng nói.

Thật ra trong lòng gã đang vô cùng kinh hoàng. Từ trên người thanh niên áo trắng không hề có chút dao động khí huyết nào, đó là dấu hiệu của kẻ chưa mở được Thiên Khải. Một kẻ bình thường vậy mà khi xuất hiện hắn ta không hề phát hiện ra.

Gã thanh niên áo trắng không hề nghe thấy tiếng quát, vẫn đang đau khổ trầm luân trong hồi ức bị thương của hắn.

- Nơi này... U Đô, quê hương của ta, tại sao lại...

Nước mắt vẫn đang lăn dài trên má, lòng đau như thiên đao vạn quả. Cả U Đô bộ lạc, chẳng lẽ giờ đây chỉ còn lại một mình hắn, trong đầu câu hỏi ấy cứ vang vọng.

Không thấy thanh niên áo trắng trả lời, gã đệ tử dẫn đầu tức giận, nói tiếp:

- Nếu không nói thì đừng trách. Trương Tam, Liêu Sơn, bắt hắn lại, đem về doanh trại tra khảo.

- Tuân lệnh.

Từ trong đám đông người, hai gã đại hán râu tóc xuề xòa bước ra. Hai gã này có tu vi Dẫn Huyết cảnh tầng thứ năm, đối với chiến tranh giữa hai bộ lạc mà nói chỉ là pháo hôi mà thôi. Tuy nhiên nếu có thể lập được đại công, địa vị trong quân doanh sẽ được nâng cao, nguy cơ đối diện với chiến tranh sinh tử có thể giảm bớt đi nhiều.

- Tiểu tử, ngươi không nên đến đây.

- Nói nhiều làm gì, bắt hắn chỉ một chiêu là xong.

Trương Tam và Liêu Sơn nhìn Tỉ Mệnh cười cười, thậm chí khinh thường không thèm dùng đến ngón thương, đem nó cắm xuống đất.

Tay siết lại, tiếng khớp xương vang lên. Trương Tam nóng lòng muốn lập công, cước bộ nhanh hơn Liêu Sơn một chút, trong mắt chớp mắt đứng trước mặt thanh niên áo trắng. Trương Tam này thể hình gấp ba lần thanh niên bạch y, cao hơn đến một cái đầu, như một gã khổng lồ đứng trước người tí hon.

Ánh mắt sát khí không giấu, nhìn trừng trừng thanh niên áo trắng, nói:

- Tốt nhất đừng cử động, nếu không lão tử sẽ bẻ gãy tay chân ngươi. Hắc hắc...

Trương Tam lạnh giọng cười, ý tức cực kỳ khinh thị, bàn tay to như chụp xuống, muốn bóp đầu thanh niên bạch y. Liêu Sơn chậm hơn Trương Tam một giây, thấy hắn ta một mình đoạt lấy công lao thì không khỏi tức giận.

Lại nói, gã thanh niên bạch y kia thực sự là quá yếu ớt, ngay cả phản kháng cũng không dám, nếu không Trương Tam làm sao dễ dàng chiếm hết công lao được. Nội tâm Liêu Sơn âm ức, nhưng không nói được gì, chỉ hừ lạnh bất mãn. Còn gã đệ tử Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy thì đỉnh ninh: “Không lẽ là do ta đa nghi? Chắc, có lẽ vậy. Hắn ta đúng là phế vật nên ta mới không phát giác.” Tặc lưỡi một cái, suy nghĩ thanh niên bạch y là một cao thủ không còn sót lại trong đầu.

Nhưng ngay lúc gạt tan đi mọi nghi vấn thì mới chính là lúc hắn ta kinh ngạc.

Chỉ nghe một giọng nói phần nộ xen lẫn tang thương chậm rãi vang lên:

- Đừng làm phiền ta. Tránh ra!

Trong sự ngạc nhiên của Trương Tam, bàn tay to cứng như thép nguội của gã bị cánh tay nhỏ bé gầy gò nhẹ nhàng chặn lại. Một luồng hơi lạnh từ bàn tay của thanh niên áo trắng xuyên qua khiến Trương Tam rùng mình nhẹ.

Chỉ thấy thanh niên áo trắng cánh tay đẩy tới, Trương Tam chỉ cảm giác cơ thể mình bị một bàn tay vô hình đâm vào, áp lực mạnh khiến hắn không thể không lùi về phía sau.

- Khốn kiếp. Lão tử phải giết ngươi.

Bị một kẻ yếu ớt ngay cả Thiên Khải cũng chưa mở mắt ngược lại, Trương Tam vừa thẹn vừa giận, hắn một lần nữa lao tới, lực lượng của đệ tử Dẫn Huyết cảnh tầng thứ năm hoàn toàn hiển lộ. Lực lượng man huyết hội tụ về bày tay to lớn, mạnh mẽ đâm thẳng thanh niên áo trắng.

Nhưng thanh niên áo trắng không hề sợ hãi, ngược lại còn trở nên tức giận. Giọng nói lộ ra sát khí, cái nhìn như lưỡi kiếm khiến cho nội tâm Trương Tam bị chấn nhiếp.

- Ta đã bảo đừng làm phiền ta.

Trong sự tức giận vô thức, thanh niên áo trắng vung tay chém qua. Từ trong cơ thể thanh niên áo trắng, một luồng linh khí tuôn ra, trong không gian vô hình hóa thành một thanh kiếm.

Thanh kiếm lạnh lùng chém qua cổ của Trương Tam, cổ của hắn không được áo giáp bảo vệ. Mà cho dù có áp giáp đi nữa cũng không cách nào ngăn cản sự sắc bén của thanh kiếm vô hình kia.

Đầu của Trương Tam rơi xuống, trong một giây cuối cùng, hắn chỉ thấy trời đất đảo ngược. Mãi cho đến lúc hơi thở tận diệt, Trương Tam cũng không biết vì sao mình lại chết.

Thân thể to lớn như một cây đại thụ bị đốn ngã, máu tươi bắn thẳng vào mặt thanh niên áo trắng. Gương mặt của hắn ngậy ra, giống như không thể tin nổi hành động mà mình vừa làm.

Bàn tay run rẩy sờ lên mặt, rồi hạ xuống, đôi mắt vô thần nhìn chăm chăm bàn tay dính đầy máu, giọng run run hoảng loạn:

- Ta... ta giết người rồi? Ta không biết, ta không biết gì hết...

Bạch y đã chẳng còn trắng tinh như trước nữa, giờ đây nó đã bị màu đỏ của máu nhuộm lấy. Thanh niên nhìn cái đầu Trương Tam nằm lăn lóc trên đất, đôi mắt mở đang nhìn chăm chăm mình, hắn ta càng thêm kinh hoàng. Cơ thể không còn chịu sự điều khiển nữa, trong một khoảng khắc như bị rút đi hết sức lực.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 68: Quay đầu nhìn lại, năm năm thương hải tang điền...

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 68: Quay đầu nhìn lại, năm năm thương hải tang điền...

Hắn hoảng sợ lao đảo ngã xuống, gương mặt trắng bệch không còn một giọt máu.

Mấy tên đệ tử nhìn thấy Trương Tam chết một cách quỷ dị, thậm chí không kịp kêu la phản kháng, chỉ một cái vung tay nhẹ nhàng và tùy tiện, cứ như vậy tiễn đưa Trương Tam xuống hoàng tuyền. Nhất thời tên nào tên nấy kinh sợ.

Nhất là Liêu Sơn, hắn không khỏi cảm thấy may mắn, nếu mà hắn cũng kích động như Trương Tam, có lẽ bây giờ đã chịu chung số phận.

Gã dĩ sĩ thù lĩnh nhìn thái độ kỳ lạ của bạch y thiếu niên, chân mày nhíu lại khó hiểu:

- Chẳng lẽ hắn...

Có vẻ như gã ta đoán được điều gì đó, gương mặt lộ ra sát khí, quát lớn ra lệnh:

- Tất cả cùng lên giết hắn.

Ở đây, gã là người có chức vụ cao lớn, quân lệnh như sơn, trừ phi gã chết đi, nếu không những người kia không thể không nghe theo lệnh của ta. Lập tức hơn mười mấy tên đại hán cầm vũ khí cùng lúc tấn công bạch y thiếu niên.

Mà bạch y thiếu niên kia sau khi giết người thì cứ như hồn bay phách lạc, miệng lắp bắp trong sợ hãi:

- Ta... ta giết người rồi? Ta không cố ý...

Hắn tự nói một mình mà không hề phát hiện rằng mình đang rơi vào nguy hiểm.

Ánh mặt trời buổi ban trưa bị mười mấy bóng người khổng lồ che phủ đi. Hắn đủ sức để phản kháng, nhưng hắn lại không làm, đôi mắt nhắm lại, tựa như muốn giải thoát cho bản thân.

Nhưng dường như ông trời không muốn hắn chết đi. Giữa thời điểm nguy cơ sinh tử ấy, một bóng người xuất hiện. Hắn trên tay cầm một ngọn thương màu bạc phản chiếu lại ánh dương.

Thanh niên bạch y bên tai vang lên một loạt âm thanh hét thảm, hắn mở mắt ra, chỉ thấy đứng trước mặt không còn là mười mấy bóng người hung hãn kia nữa.

Đứng đó là một bóng lưng tàng thương cô độc, bạch mâu trong tay khiến cho hắn trở nên uy dũng, làn gió nhẹ làm lay động mái tóc đen mượt. Thanh niên bạch y tuy không nhìn thấy được gương mặt của hắn, nhưng cái bóng lưng này lại rất đỗi quen thuộc.

- Thiên Lạc, là người?

Người thanh niên kia xoay gương mặt nhìn lại, đó là một gương mặt lạnh lùng lãnh khốc, dù rất anh tuấn nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi. Tuy nhiên, hắn ta lại mỉm cười với thanh niên bạch y, gật đầu đáp:

- Là ta. Ti Mệnh, mừng ngươi trở về.

Gã thanh niên bạch y đó chính là Ti Mệnh. Hắn một đường từ Thanh Thủy trấn ngày đêm không ngừng nghỉ, một mạch chạy đến nơi đây, quê hương của hắn – U Đô bộ lạc.

Phong cảnh hoang tàn tiêu điều, hắn nghĩ rằng tất cả mọi người đều đã chết, chính là nguyên nhân mà hắn không phản kháng lại. Nếu muốn, những kẻ này chẳng ai có thể chống lại một đồn.

Nhưng hắn không muốn, hắn muốn bản thân giải thoát để được đoàn tụ với các tộc nhân.

Nhìn thấy Kha Thiên Lạc, một lần nữa hai dòng lệ lại rơi xuống. Lần trước rơi lệ, đó là bi thương, đau đớn tột độ; còn lần này, tuy vẫn là bi thương, nhưng trong bi thương lại lóe lên một tia vui mừng.

Hắn mừng là bởi vì tộc nhân của mình còn sống, càng mừng hơn nữa vì tộc nhân còn sống sót đó chính là người bạn thân từ thuở bé của mình.

Kha Thiên Lạc nở nụ cười âm áp, nụ cười này đã hơn năm năm qua chưa xuất hiện kể từ thời khác U Đô diệt vong. Từ thời điểm ấy, đọng lại trong con người hắn chỉ là một sự lạnh lùng vô cảm. Nhưng hôm nay, sự lạnh lùng như băng tuyết ngàn năm ấy đã bị tan chảy bởi Ti Mệnh.

- Bây giờ không phải lúc để nói chuyện. Đợi ta xử lý mấy kẻ này.

Nói xong, Kha Thiên Lạc nhìn mười mấy dĩ sĩ kia, nụ cười âm áp đã không còn, thay vào đó là sự huyết lãnh, lộ ra sát khí kinh người.

- Huyết... Huyết Ma Tử?

Có một vài người nhanh chóng nhận ra được Kha Thiên Lạc chính là Huyết Ma Tử hung danh vang xa, thậm chí Kha Thiên Lạc còn chưa xuất thủ mà đã rung mình sợ hãi.

Đối với kẻ địch, Kha Thiên Lạc không hề có chút tình cảm nào, nhất là những kẻ dám đặt chân vào vùng đất U Đô này.

- Các ngươi, chết đi!

Ngay lập tức Kha Thiên Lạc bộ lộ thực lực cường giả Tẩy Cốt cảnh, bàn tay siết chặt ngân mâu, lạnh lùng nói khẽ một tiếng. Tuy âm thanh nhỏ nhẹ,

nhưng truyền vào tai mười mấy dị sĩ kia chẳng khác nào âm thanh từ vọng.

Thực lực chênh lệch nhau quá nhiều, ngay cả sức phản kháng cũng chẳng có, chỉ kịp hét thảm một tiếng. Kha Thiên Lạc như một bóng ma, chỉ trong vài hơi thở, tất cả đều trở thành vong hồn dưới ngọn thương bạc kia.

Đoạt đi tính mạng của mười mấy người kia dễ như lấy đồ trong túi, không một động tác nào là dư thừa, một chiêu một mạng vô cùng đơn giản. Hung danh Huyết Ma Tử đúng là không phải ngẫu nhiên mà có.

Giết người xong, Kha Thiên Lạc tiến đến gần Ti Mệnh, nói:

- Nơi này không thể ở lâu. Đi theo ta.

Ti Mệnh vừa mới trở về nên không hiểu quá nhiều về tình hình chiến sự. Nơi đây là U Đô, quê hương của hắn và Kha Thiên Lạc, vậy mà Kha Thiên Lạc vẫn tỏ ra nghiêm trọng như vậy, có lẽ có điều gì đó không ổn.

Tuy rằng không cam tâm lắm, nhưng chỉ có thể hành động theo Kha Thiên Lạc. Cả hai nhanh chóng rời khỏi đây.

Chỉ một khắc sau, ngay nơi này có hai bóng người xuất hiện. Đó là một nam một nữ. Nam thì tuấn dật phi phàm, nữ thì nhan sắc chim sa cá lặn. Đi cùng với nhau tựa hồ như một đôi tình lữ.

Gã nam từ nhìn viễn cảnh máu thịt phía trước, gương mặt anh tuấn lộ ra nét âm trầm, nói:

- Dấu vết này là của Huyết Ma Tử. Hắn đến đây làm gì?

- Ngoài hắn ra còn một kẻ khác nữa. Chỉ là kẻ này...

Nữ từ nhìn vào thi thể Trương Tam, không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi. Bởi vì thủ thuật đoạt tính mạng Trương Sơn, so với đồng máu thịt lẫn lộn kia cơ hồ đơn giản hơn rất nhiều.

- Chúng ta trở về bẩm báo với cấp trên, Phong Tuyết bộ lạc lại xuất hiện thêm một cao thủ thần bí khác.

Chỉ nhìn thoáng qua hiện trường đã phát hiện Ti Mệnh là một cao thủ, thân phận đôi nam nữ này tuyệt đối không bình thường. Không điều tra được dấu vết nào khác, cả hai sau đó cũng rời khỏi, phương hướng ngược lại với hướng hai người Kha Thiên Lạc rời đi.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

- Không ngờ sau khi ta đi, U Đô lại xảy ra nhiều chuyện đến vậy.

Một tiếng thở dài đầy u uất, Ti Mệnh ngẩng đầu lên nhìn trời, hồi tưởng về những tháng năm còn sống tại U Đô.

- Tộc nhân U Đô bây giờ chỉ còn lại gần ba mươi người nếu tính luôn cả ta và ngươi. U Đô chúng ta giờ đây phải phụ thuộc rất nhiều vào Phong Tuyết bộ lạc. Đó cũng là lý do mấy năm nay ta buộc phải ở lại đây, nếu không từ sớm ta đã rời khỏi đây rồi.

Kha Thiên Lạc mặt không lộ ra nửa điểm cảm xúc nói. Cả hai sau khi rời khỏi U Đô thì trở lại Phong Tuyết bộ lạc. Trên đường đi gặp rất nhiều người, cường giả Tây Cốt cảnh phải đến hơn hai mươi người, nhưng tất cả khi trông thấy Kha Thiên Lạc đều lập tức cúi chào.

Danh tiếng Kha Thiên Lạc hơn năm năm nay đã vang xa, so với thiên tài Hầu Quân Lâu của Phong Tuyết bộ lạc năm đó đã vượt xa rất nhiều, giống như đom đóm với mặt trăng.

Ti Mệnh trong lòng âm thầm bội phục không thôi. Để được danh tiếng giống như hôm nay, có lẽ rằng Kha Thiên Lạc đã trải qua rất nhiều chuyện. Năm năm chiến tranh, hắn đã trải qua biết bao nhiêu nguy cơ sinh tử, tất cả là vì trả thù cho bộ lạc.

Ti Mệnh cảm giác rất rõ tính cách Kha Thiên Lạc đã thay đổi. Năm năm trước vẫn còn là một thanh niên vui vẻ với khát vọng làm cho U Đô trở nên hùng mạnh, xưng bá một phương. Năm năm sau, hắn trở thành một kẻ lãnh khốc vô tình, hai tay nhuộm đầy máu tươi, ai ai cũng kinh sợ.

Còn bản thân hắn, năm năm qua sống trong u mê mờ mịt, chẳng làm được một chút gì giúp ích cho U Đô, giúp ích cho Kha Thiên Lạc cả.

Có lẽ hiểu được trong lòng Ti Mệnh đang nghĩ gì, Kha Thiên Lạc vỗ vai an ủi:

- Ngươi đừng trách bản thân. U Đô bị hủy diệt không phải do ngươi, mà là do đám Mộ Lan nhân chết tiệt kia. Năm đó A Công sắp xếp ngươi rời khỏi U Đô bộ lạc có lẽ cũng là một chuyện tốt. Bây giờ ngươi đã có thực lực, đủ để cùng ta trả thù cho bộ lạc rồi.

Kha Thiên Lạc lại nở nụ cười khiến cho cõi lòng Ti Mệnh tuy vẫn đang tự trách nhưng đã nhẹ nhõm hơn đôi chút.

- Cảm ơn ngươi. Mấy năm nay khổ cho ngươi rồi.

- Ta không cảm thấy khổ sở gì cả. Ta chỉ trách bản thân không đủ năng lực giúp U Đô hồi sinh mà thôi. Vùng đất U Đô, ta đã tự hứa với mình, một ngày nào đó nhất định sẽ đoạt lại. Ngày đó ta sẽ dùng máu tươi của tất cả những kẻ hủy diệt U Đô làm vật hiến tế. Ti Mệnh, ngươi sẽ giúp ta chứ?

Quyển 1 - Chương 69: A Công, Ti Mệnh về rồi

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 69: A Công, Ti Mệnh về rồi

Gió nhẹ lướt qua hai người bọn họ, trong cơn gió mang theo vài chiếc lá khô cô độc bay về phương xa. Ti Mệnh nở nụ cười chân thành, đáp:

- Tất nhiên, lời hứa năm đó vẫn luôn trong tim ta.

Cả hai nhìn nhau cùng cười rộ lên, rồi tiếp tục đi về nơi cư ngụ hiện tại của các tộc nhân U Đô còn sót lại.

Tại một khu đất trống trải, nằm cách Phong Tuyết thành khá xa, phong cảnh khá bình yên. Ti Mệnh nhìn thấy có mười mấy căn chòi bằng da thú được dựng lên tạm bợ. Có mấy đứa nhỏ chưa hiểu sự đùa chơi đùa với nhau rất vô tư.

Những mỹ phụ gương mặt lộ ra tang thương, làm những công việc hàng ngày của bọn họ. Đây chính là nơi ở của U Đô bộ lạc hiện tại.

Những gương mặt này, có một số quen thuộc, có một số thì xa lạ. Mấy đứa nhỏ nhìn thấy Kha Thiên Lạc thì trở nên rưng rưng, chạy đến chỗ hân hờ reo:

- A, tộc trưởng về rồi.

- Tộc trưởng, cho đệ bay như lần trước đi.

- Tộc trưởng...

Cuộc di cư trốn thoát khỏi sự truy sát của Mộ Lan bộ lạc, dưới mệnh lệnh của phụ thân Kha Thiên Lạc, hân đã trở thành tân tộc trưởng. Từ ngày trở thành tộc trưởng cho đến nay, Kha Thiên Lạc dốc toàn lực vì sự tồn vong của bộ lạc.

Hân được Mông Đan bộ lạc mời chào, nhưng vì bộ lạc, hân đã từ chối bọn họ.

Nhìn những đứa trẻ cười mừng vây quanh Kha Thiên Lạc đủ để thấy hân đã vì bộ lạc như thế nào.

Chỉ thấy Kha Thiên Lạc lấy ra mấy món đồ chơi hân tự làm rồi đưa cho từng đứa trẻ một, bọn chúng vui mừng cảm ơn hân ráo riết, rồi sau đó chạy đi tìm một chỗ để thưởng thức món đồ chơi mới của mình.

- Ti Mệnh, trước khi đến thăm A Công, ta nghĩ có một người người rất muốn gặp.

Đi vào một căn chòi lớn nhất, bên trong bay ra mùi thuốc nồng nặc. Mùi vị này, không cần nghĩ cũng biết người mà Kha Thiên Lạc muốn hân gặp là ai.

Kha Thiên Lạc đứng bên ngoài, ôm quyền hướng vào căn chòi, nói:

- Tang đại phu, Ti Mệnh hân trở về rồi.

- Đã về rồi thì vào đi.

Một giọng nói già dặn tang thương truyền ra, bên trong dường như còn có kích động.

- Vào thôi.

Vào bên trong, chỉ thấy bốn phía là những kệ sách cũ kỹ, mùi hương dược liệu nồng nặc hơn so với bên ngoài. Đứng chính giữa căn chòi là một lão già đầu tóc hoa râm, gương mặt đầy nếp nhăn lộ ra năm tháng tang thương, nhưng vẻ già nua ấy không thể che đi nét thông tuệ, nhất là đôi mắt sáng trưng như ánh sao trên trời.

Lão già này chính là Tang đại phu. Thời gian đã vô tình lấy đi nét phong trần của Tang đại phu năm đó, Ti Mệnh nhìn mà chưa xót trong lòng. Hân quen biết Tang đại phu từ lúc còn nhỏ, lẽ ra với tuổi tác của Tang đại phu, ông ta sẽ không có bộ dạng như một lão già ngoài sáu mươi.

Ti Mệnh hân có thể nhìn ra được thương thế trên người Tang đại phu, đó là những vết thương lâu năm không thể trị dứt điểm, nó chính là nguyên nhân khiến cho Tang đại phu trở nên già yếu thế này.

- Tì Mệnh bái kiến Tang đại phu.

Hắn lập tức ôm quyền, lưng cong xuống kính lễ.

Tang đại phu lập tức tiến lại gần nâng hắn dậy, vừa nói:

- Đứng dậy đi. Để lão già này xem, ồ... trưởng thành nhiều rồi. Ha ha, năm năm lịch lãm ngoài kia chắc đã học hỏi được rất nhiều. Nếu A Công biết được, chắc hẳn sẽ rất vui.

Tang đại phu ánh mắt hiền từ, giống như một người cha đón chào một đứa con từ xa mới về.

- Tôi học nhiều điều, nhưng nếu được chọn, tôi muốn được đồng hành với bộ lạc hơn là sống cuộc sống thanh thoi suốt những năm qua.

- Đừng nhắc lại chuyện đó nữa. Năm đó A Công sắp xếp người rời đi dĩ nhiên là có lý do của A Công. Đúng rồi, người đã đi thăm A Công chưa?

Tì Mệnh lắc đầu.

- Mau đi thăm A Công đi, có lẽ ông ấy rất muốn gặp lại người. Đi mau rồi trở lại đây, mấy năm nay không ai đánh cờ với lão già này, thực sự rất buồn chán.

- Tôi sẽ trở lại ngay.

Tì Mệnh và Kha Thiên Lạc ôm quyền kính lễ với Tang đại phu rồi xoay người bước ra khỏi căn chòi của Tang đại phu.

Tang đại phu nhìn cái bóng lưng nhỏ bé, ông có thể cảm nhận được trong lòng hắn đang rất nặng trĩu, như chợt nhớ ra điều gì đó, Tang đại phu nói lớn:

- Tì Mệnh, Tương nhi đang trên đường về đây. Lão già này không tiện đi lại nhiều, người thay lão già này đón nó.

Tì Mệnh gương mặt có nét u buồn, mang theo sự nặng trĩu bỗng nghe câu nói của Tang đại phu thì sững ra, sau đó là một nét vui mừng, hắn liền quay lại đáp:

- Vâng.

***** Quyển 1: Tì Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Cách nơi sinh sống hiện tại của U Đô bộ lạc khá xa có một ngọn đồi nhỏ. Ngọn đồi này nhìn từ xa trông khá đơn điệu, có vài ba gốc cây xanh xum xuê đang chuyển động theo hướng gió thổi. Cỏ xanh phủ khắp ngọn đồi, quanh cảnh bình yên và tươi đẹp, nhưng lại khiến cho người nhìn trong lòng xuất hiện một cảm giác buồn man mác.

Ngọn đồi này vốn không có nhiều người qua lại, khiến cho cảnh vật càng thêm đơn lẻ buồn chán. Bỗng nhiên có hai bóng người xuất hiện, họ đi một cách chậm rãi từ dưới lên một cách thành tâm.

Hai người này dĩ nhiên chính là Tì Mệnh và Kha Thiên Lạc.

Tì Mệnh nhìn ngọn đồi nhỏ phía trước, trong lòng không khỏi cảm thán:

- Đây hẳn là một nơi thích hợp để họ yên nghỉ.

Kha Thiên Lạc gương mặt không ra vui buồn, nhàn nhạt trả lời:

- Từ ngọn đồi này, phóng tầm mắt có thể nhìn thấy được vị trí của U Đô.

- Người thật biết suy nghĩ, một tộc trưởng rất đáng kính.

- Vậy sao? Ta không biết mình còn ở lại đây được bao lâu. Ta định sau khi chiến tranh kết thúc thì lịch lãm bên ngoài một chuyến.

Kha Thiên Lạc ngẩng đầu lên nhìn trời, không biết trong đầu đang suy nghĩ gì, chợt nói.

- Tì Mệnh, người có muốn thay ta làm tộc trưởng không?

- Ta xứng đáng, cũng không thích hợp. Người nên tìm một người khác, người thực sự hiểu mong muốn của các tộc nhân là gì.

Tì Mệnh nhìn Kha Thiên Lạc, cả hai quen biết từ nhỏ, là bạn tâm giao từ rất lâu, hắn hiểu Kha Thiên Lạc muốn gì. Có lẽ nếu như không phải vì gánh nặng chấn hưng U Đô, từ rất lâu hắn đã rời khỏi đây rồi.

Kha Thiên Lạc chỉ im lặng, bất giác cả hai đã lên đến đỉnh ngọn đồi. Chỉ thấy ở chính giữa ngọn đồi là một tấm bia đá rất lớn. Trên đỉnh đầu của tấm bia đá có một bức tượng hình đại bàng uy dũng, giương hai cánh như muốn bay lên trời thể hiện hùng uy của nó.

Nhìn con đại điều này, Ti Mệnh lập tức nhận ra, nó giống hệt như man văn của A Công vậy.

Mặt trước của tấm bia đá khắc rất nhiều tên, được xếp thành nhiều hàng. Những cái tên đó chính là của những tộc nhân đã khuất trong cuộc di cư, những người anh dũng hy sinh vì sự sống còn của bộ lạc.

Bọn họ dù đã chết, nhưng đối với các tộc nhân U Đô ở đây, những tộc nhân anh dũng này vẫn sống mãi trong tim họ.

Ti Mệnh nhìn tấm bia đá, nhìn những cái tên quen thuộc với mình: “Man công U Đô bộ lạc Dịch Ân chi mộ; tộc trưởng U Đô bộ lạc Kha...” mũi hần bỗng cay cay, khóe mắt chợt nhòe đi.

Hắn quỳ xuống, quỳ trước tấm bia mộ, quỳ trước hàng trăm anh linh U Đô bộ lạc kiêu hùng vì bộ lạc mà bá lại ba lần.

Sau ba lần, Ti Mệnh hần không đứng dậy, hần nhìn bức tượng đại bàng, nhìn chăm chăm vào dòng chữ: “Man công U Đô bộ lạc Dịch Ân”, giọng nói chợt run rẩy, như một đứa nhỏ gặp lại người ông của mình.

- A Công, Ti Mệnh về rồi.

Kha Thiên Lạc nhìn Ti Mệnh quỳ gối bi thương, có vẻ như hần biết Ti Mệnh cần một khoảng không gian riêng tư, hần liền xoay người rời khỏi ngọn đồi.

Hắn mới đi được nửa đường thì trên lối đi xuất hiện một bóng dáng yêu kiều. Bóng dáng này đã quá quen thuộc với Kha Thiên Lạc, hần trên mặt không lộ điểm kinh ngạc nào cả.

- Cô đến đây làm gì?

Trước mặt hần là một nữ nhân trẻ tuổi, ngũ quan thanh tú, đôi mắt như phượng ngài, sóng mũi thẳng, bờ môi mềm căng mọng, làn da trắng như bạch ngọc, dưới ánh mặt trời như tỏa ra ánh bạch quang. Nàng vận một bộ thanh y nhã nhặn, trong con gió nhẹ của núi đồi thổi qua khiến mái tóc đen mượt như áng mây bay bổng bành.

Phối hợp với quang cảnh nơi đây, nàng tựa như một đóa hoa lan nở rộ giữa chốn thanh tịnh.

- Ta đến đây thăm chàng. Nghe nói chàng đến U Đô đón hần nên ta hơi lo.

Cô gái xinh đẹp này không vì thái độ lạnh nhạt của Kha Thiên Lạc mà tỏ ra bất mãn gì, ngược lại trên đôi môi hồng nở một nụ cười thanh tú, khiến cho người khác nhìn thấy liền nhẹ nhõm trong lòng, tiếc hận không thể chạy tới ôm nàng vào lòng.

- Anh Nhu, cô nên trở về chăm sóc bà của cô thì hơn. Vết thương của bà ấy không nhẹ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 70: Hung danh Huyết Ma Tử

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 70: Hung danh Huyết Ma Tử

Cô gái Anh Nhu này là tộc nhân Lạc Vân bộ lạc, cháu gái của Man công Lạc Vân bộ lạc Anh Dạ. Man công Lạc Vân bộ lạc có giao tình với A Công không cạn, sau khi Kha Thiên Lạc và các tộc nhân U Đô bộ lạc trốn khỏi sự truy sát của Mộ Lan bộ lạc thành công, bà ta đã ra tay giúp đỡ rất nhiều.

Còn về phần Anh Nhu, nhớ lại năm năm trước, Kha Thiên Lạc và nàng gặp nhau trong tình cảnh khá oái ăm, chính là lần khảo hạch tại Thường Sơn. Sau khi khảo thí kết thúc, trong lòng nàng vẫn luôn ám ảnh cảnh tượng hần khóa thân khi đó, luôn luôn có suy nghĩ hần là một kẻ biến thái.

Tuy nhiên sau một khoảng thời gian tiếp xúc thì mới nhận ra là bản thân hiểu lầm. Lại nói, từ lần Kha Thiên Lạc dẫn các tộc nhân trở về, tính cách của hần biến đổi hoàn toàn, như trở thành một con người khác.

Hơn nữa tu vi lại đột phá Tẩy Cốt cảnh. Năm đó hần còn chưa đầy mười sáu tuổi.

Một người chưa đến mười sáu tuổi đã đột phá Tẩy Cốt cảnh, chính là thiên tài vạn năm có một. Danh tiếng của hần đã vượt xa tất cả mọi người, ngay cả Hầu Quân Lâu – thiên tài Phong Tuyết bộ lạc cũng chẳng thể so bì được với Kha Thiên Lạc được nữa.

Năm năm trôi qua, Hầu Quân Lâu theo mệnh lệnh Man công Phong Tuyết bộ lạc đến Mông Đan bộ lạc, nay cũng đã đặt chân vào Tẩy Cốt cảnh, chỉ là thực lực chân chính vẫn không thể đấu lại Kha Thiên Lạc.

Hắn tại Phong Tuyết bộ lạc bấy giờ ngay cả Thượng man Mạnh Hạ cũng chỉ có thể chiếm một chút thượng phong, còn lại không ai xứng là đối thủ với hắn cả.

Mà danh tiếng của hắn không dừng lại ở mức độ thiên tài.

Sở dĩ trên chiến trường Kha Thiên Lạc được gọi với cái tên Huyết Ma Tử chính là bởi vì sau khi trở lại Phong Tuyết bộ lạc, hắn nhờ Man công Lạc Vân bộ lạc cùng với Anh Nhu giúp hắn ổn định cho các tộc nhân.

Với giao tình nhiều năm, Man công Lạc Vân bộ lạc đương nhiên không từ chối, lập tức điều động nhân lực, lấy ra rất nhiều thuốc trị thương để giúp đỡ.

Tình huống khi ấy rất hỗn loạn, mà Kha Thiên Lạc lại che dấu quá kỹ, chẳng ai nhận ra một gã đệ tử U Đô bộ lạc chỉ mới ngày trước còn đang dậm chân tại Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, vậy mà giờ đây đã đặt chân vào cảnh giới mà bao người mơ ước.

Trong lúc không ai để ý, Kha Thiên Lạc đã bí mật rời đi. Với tốc độ của hắn, chỉ mất một khoảng thời gian đã xông đến tận hang ổ Mộ Lan bộ lạc.

Mà khi ấy, tại Mộ Lan bộ lạc không chỉ có Mộ Lan nhân mà còn rất nhiều cường giả khác. Những kẻ này đến từ Xích Dung bộ lạc, tu vi đám người Xích Dung thấp nhất cũng là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ tám.

Dẫn đây là năm vị sứ giả Tây Cốt cảnh, thực lực vô cùng mạnh, vốn đang có âm mưu tấn công Phong Tuyết bộ lạc.

Đương nhiên Kha Thiên Lạc hắn không quan tâm đến đám Xích Dung bộ lạc kia là ai, đến đất Phong Tuyết có mục đích gì. Nhưng phàm là những kẻ có liên quan đến việc U Đô bị hủy diệt, hắn đều muốn giết cả.

Xông vào Mộ Lan bộ lạc thời gian đó chẳng khác gì xông vào đầm rồng hang hổ, ấy vậy mà không một người nào có thể ngăn cản nổi sức mạnh quá kinh khủng của Kha Thiên Lạc.

Hắn một mình một thương, trong sự điên cuồng muốn nhấn chìm mọi thứ, trong một đêm Mộ Lan bộ lạc máu chảy thành sông.

Hàng trăm cái đầu người bị hắn giết rồi chặt xuống đem xếp thành một cái tháp đầu người cao đến mười mấy mét, mùi máu tanh lan tỏa khắp nơi, không khí điên cuồng với những âm thanh gào thét trong sợ hãi.

Man công Mộ Lan dưới lửa giận khủng khiếp kia may mắn trốn thoát, nhưng cái giá phải trả đó chính là bỏ ra mấy mươi năm thọ nguyên cùng với một cánh tay, trọng thương cực nặng mà bỏ trốn.

Mộ Lan bộ lạc cả ngàn người, trong đêm máu tanh ấy chỉ còn lại một phần tư dân số. Nếu không phải trong đám sứ giả Xích Dung bộ lạc có một lão già gọi là Minh lão cùng một thiên tài triệu ra thượng cổ man văn thú Hóa Diễm Phi Sư liên thủ không chế thì chưa chắc Mộ Lan man công và những kẻ khác có cơ hội bỏ trốn.

Cường giả Phong Tuyết bộ lạc dẫn đầu là thượng man Mạnh Hạ cùng với những cường giả các bộ lạc khác cấp tốc Mộ Lan bộ lạc điều tra xem rốt cuộc là có việc gì xảy ra.

Khi đến nơi, cho dù là người từng trải qua vô số chuyện trên đời như thượng man Mạnh Hạ cũng không khỏi giật mình kinh sợ.

Còn những người khác, bao gồm cả Man công Lạc Vân bộ lạc Anh Dạ không khỏi rét run, lùi về phía sau vài bước bởi sát khí lan tới quá kinh khủng. Mọi người phải đồng thời vận chuyển tu vi mới áp chế được cỗ sát khí này.

Chỉ thấy Mộ Lan bộ lạc khắp nơi là xác người, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất, mùi tanh hôi làm cho người ta chỉ muốn nôn mửa. Tại trung tâm Mộ Lan bộ lạc là một cái tháp dựng dựng bằng đầu người. Những cái đầu người này mắt trợn ngược, miệng há to, tựa hồ trước khi chết đã cầu xin thảm thiết.

Nhưng vô dụng, bởi kẻ xuất thủ không hề có chút cảm xúc thương hại nào với bọn chúng cả. Cho đến khi chết đi, bọn chúng vẫn chìm trong sự sợ hãi cùng cực.

Thượng man Mạnh Hạ trông thấy Minh lão và sứ giả Xích Dung bộ lạc trọng thương bỏ trốn, nhưng bởi vì diễn ra quá nhanh nên không kịp ngăn cản.

Nhìn bên cạnh tháp đầu người, có một gã thanh niên thân trên lõa thể, cơ thể vạm vỡ có vô số vết thương, Càngười hắn, từ đầu tóc mặt mũi cho đến bộ y phục đã rách tươm bị nhuộm đỏ bởi máu của tộc nhân Mộ Lan bộ lạc.

Vũ khí hắn cầm trong tay vốn là Ngân Máu – man khí truyền thừa U Đô bộ lạc, nhưng bởi cảm nhiễm sát khí quá nặng cùng với việc chém giết quá nhiều, từ màu bạc đã chuyển sang màu đen sẫm, toát ra sát khí làm cho người ta không dám đến gần.

Kha Thiên Lạc đứng đó vô cùng oai hùng, nếu không phải do man thuật của Minh lão làm ảnh hưởng đến hoạt động của cơ thể, chỉ sợ Minh lão khó mà đem người kẻ khác cùng nhau bỏ trốn.

Âm thanh cuối cùng mà thượng man Mạnh Hạ nghe được từ miệng của Minh lão đó chính là: Huyết Ma Tử.

Sau trận chiến đó, hung danh của Kha Thiên Lạc truyền khắp tứ phương, người người nghe đến đều kinh sợ. Còn nếu nghĩ đến là tin đồn thất thiệt, là thói phóng sự thật thì cứ đến Mộ Lan bộ lạc để nhìn cái tháp đầu người.

Kha Thiên Lạc hôn mê nửa tháng trời, sau khi tỉnh dậy thì mới biết chiến tranh giữa hai bộ lạc Phong Tuyết và Xích Dung đã diễn ra.

Nguyên nhân đương nhiên không phải bởi vì Kha Thiên Lạc hủy diệt Mộ Lan bộ lạc, mà là Phong Tuyết bộ lạc đã phát hiện tộc nhân Xích Dung bộ lạc âm thầm có hành động với Phong Tuyết bộ lạc. Trước đây Phong Tuyết bộ lạc đã nghi ngờ, nhưng không đủ chứng cứ, nhờ có Kha Thiên Lạc nên mới danh chính ngôn thuận mà thôi.

Kha Thiên Lạc không quan tâm đến cuộc chiến này rốt cuộc sẽ thế nào, hắn chỉ biết mình phải chấn hưng lại U Đô bộ lạc. Và kẻ đã phát động cuộc tấn công U Đô bộ lạc – Man công Hoàng Phong, một ngày lão ta vẫn chưa chết thì hắn không đi đâu cả.

Địch Vũ Hàn cùng Mông Đan bộ lạc nhiều lần chào mời, nhưng với lý do này, hắn đã rất nhiều lần từ chối, chỉ để lại cho bọn họ một cái hứa hẹn.

Thời gian chớp mắt đã năm năm trôi qua, như một cơn gió thoảng xuyên qua không gian thời gian.

Kha Thiên Lạc bây giờ đã học được cách thu liễm sát khí, nhưng khi người đối diện nhìn vào hắn vẫn có cảm giác áp lực khó tả.

Kha Thiên Lạc nhắm mắt hít thở luồng không khí trong lành nơi ngọn đồi, nhắm mắt như hồi tưởng những chuyện đã qua. Rồi hắn nhìn cô gái đứng trước mặt mình.

Anh Nhu thời gian qua giúp đỡ hắn rất nhiều, với thân phận của nàng vốn không nên quan tâm đến U Đô bộ lạc. Thiên phú của nàng không tồi, được Phong Tuyết bộ lạc chú trọng bồi dưỡng.

Mà Anh Nhu không chỉ thiên tư xuất chúng, nhan sắc thuộc vào loại nhất nhìn Phong Tuyết thành này, được rất nhiều người theo đuổi, trong đó có cả Hầu Quân Lâu, nhưng tất cả đều bị nàng từ chối, bởi chẳng biết từ lúc nào, trong lòng nàng đã in bóng hình Kha Thiên Lạc rồi.

Cũng bởi vì vậy nàng mới nhiều lần đến nơi sinh sống U Đô bộ lạc, giúp đỡ rất nhiều về lương thực, nước uống, quần áo... Kha Thiên Lạc không từ chối thiện ý, trừ khi là những chuyện quá phận, còn lại nàng muốn làm gì thì làm.

Anh Nhu bước tới gần hắn, mùi hương ngọt ngào xông vào mũi khiến cho đầu óc lún lún, đó là mùi hương của nữ nhân thành thực, nhưng Kha Thiên Lạc là người nào, hắn không bao giờ bị những thứ này ảnh hưởng đến tâm trí cả. Anh Nhu nhìn hắn, nhìn gương mặt lạnh lùng này, ôn nhu nói:

- Là ngoại bảo ta đến đây. Còn vết thương, nhờ các y sĩ trong Bách Thảo đường, thương thế của ngoại đã hồi phục đáng kể.

Vừa nói, Anh Nhu vừa đảo mắt nhìn xung quanh, lại nói tiếp:

- Mà chàng đi đón Ti Mệnh mà? Sao hắn không đi cùng chàng?

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 71: Liên Vân Quyết (1)

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 71: Liên Vân Quyết (1)

- Hắn đang thăm mọi người, một lát nữa sẽ xuống. À đúng rồi, bên Trương Lão hội có tin tức gì không?

Kha Thiên Lạc đi đến bên đường, ngồi xuống tựa vào một góc cây mọc bên vệ đường, sau đó hỏi.

- Chàng không hỏi thì ta cũng định nói, bên Trương Lão hội đang có ý định tổng tấn công. Thời gian sẽ sớm được công bố thôi.

Bất chợt trên gương mặt lộ ra nét suy tư khó hiểu, Anh Nhu lại nói tiếp:

- Chỉ là đến giờ ta vẫn chưa hiểu vì sao Xích Dung và Phong Tuyết lại quyết chiến. Mấy ngày trước ta còn trông thấy một vài người lạ nữa, bà ngoại ta nói đó là sứ giả Cự Giáp bộ lạc. Hình như cả Cự Giáp và Đông Tương bộ lạc cũng lao vào vòng chiến này. Thật kỳ lạ.

Kha Thiên Lạc ngồi một bên yên lặng nghe Anh Nhu phân tích, bỗng gương mặt hắn lóe qua một tia minh ngộ.

- Trước đây ta đã luôn nghi ngờ, giờ thì đã rõ mục đích của cuộc chiến này rồi.

Bỗng hắn ngồi bật dậy, Anh Nhu không nhìn ra thái độ cùng suy nghĩ của hắn là gì, chỉ thấy hắn nhìn về phía Phong Tuyết thành.

- Chàng biết sao?

- Tất cả đều đang chờ.

- Chờ ai?

- Sớm muộn gì cô cũng sẽ biết thôi. Mà cô cũng nên chuẩn bị tinh thần đi, trong cuộc chiến này lấy ra tất cả bản lĩnh. Có điều vẫn phải bảo vệ tính mạng thật tốt, nếu không chẳng có cơ hội để hưởng đâu.

Thái độ thần thần bí bí, nói chuyện không rõ đầu đuôi khiến cho Anh Nhu chẳng hiểu Kha Thiên Lạc đang muốn nói việc gì. Nàng nghiêng đầu qua một bên, nét nghi hoặc hiểu kỳ lạ rõ hơn. Nàng vận hỏi rốt cuộc Kha Thiên Lạc đang nói cơ hội kia là gì, nhưng hần lắc đầu không nói tiếp, nhắm mắt dưỡng thần chờ đợi Tì Mệnh.

***** Quyển 1: Tì Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Những chiếc lá khô chậm rãi rơi xuống, có những chiếc lá may mắn được nằm lại nơi nó sinh ra, nhưng cũng có vô số chiếc lá kém may mắn bị gió đưa đây, kéo chúng bay về nơi phương xa, nơi mà những chiếc lá này không biết nó là đâu.

Hần quỳ trước tấm bia đá suốt mấy canh giờ liền, đôi mắt gân đỏ chi chít, ngẩn đầu nhìn tấm bia đá, trong lòng bồi hồi nhớ về những ngày tháng được ở bên cạnh A Công.

Hần là một đứa trẻ mồ côi, không biết cha mẹ của mình là ai, và mình từ đâu đến. Hần luôn thắc mắc về thân phận của mình, hần rất muốn biết. Nếu có người biết hần rốt cuộc đến từ đâu thì người đó chính là A Công.

Tuy vậy, hần chưa một lần hỏi, bởi điều này đối với hần không quá quan trọng, hần chỉ biết chỉ cần có A Công bên cạnh là đủ rồi. Đối với hần mà nói, A Công chẳng khác gì một người ông, một người thân ruột thịt thật sự.

Nhưng bây giờ, A Công đã đi rồi. Thật không thể nào ngờ được, từ biệt năm đó lại là lần gặp gỡ cuối cùng.

- A Công, tôi rất nhớ người.

Hần bao lần thề thào, trong đầu khắc ghi một cái bóng lưng vĩ đại luôn che chở cho hần, một gương mặt già nua hiền từ dạy hần cách làm người.

- A Công, mọi người, Tì Mệnh xin thề sẽ dùng máu của những kẻ phạm vào U Đồ để cúng bái. Nếu mọi người trên trời linh thiêng xin hãy che chở cho U Đồ bộ lạc.

Tì Mệnh hần lại vãi tấm bia đá ba cái, khi ngẩn đầu lên thì trong mắt sát khí đậm đặc. Hần đứng dậy, nhìn tấm bia đá một lần nữa rồi xoay người xuống núi.

Chẳng biết đâu đó trong không gian, có một ánh mắt, mộ nụ cười âm áp quen thuộc đang nhìn hần.

***** Quyển 1: Tì Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Bầu trời đã ngã về phía tây, ráng chiều đỏ rực cả không gian. Một buổi hoàng hôn ảm đạm để báo hiệu cho một đêm dài.

Những áng mây hồng vẫn bồng bềnh trên bầu trời, đột nhiên bị một cơn gió mạnh bay vụt qua khiến cho nó hóa thành một đám hỗn độn.

Nhìn kỹ lại, thứ khiến cho đám mây này tan vỡ không phải là một cơn gió bình thường, mà nó được tạo ra bởi một đầu đại điều màu tím khổng lồ.

Đầu đại điều này chính là hoang điều Tử Kim Bằng, nó bay với tốc độ cực nhanh, theo hướng Phong Tuyết bộ lạc mà phi hành.

Trên lưng Tử Kim Điều có mấy bóng người thấp thoáng ẩn hiện, nếu nhìn từ bên dưới sẽ không thể nào phát hiện.

Dẫn đầu là một nam tử tuổi tầm hai lăm hai sáu, một thân bạch y tiêu sái, gió phía trước thổi mạnh đến không hề ảnh hưởng đến thần thái tuấn dật của y.

Sau lưng hần đeo một thanh trường kiếm, phối hợp với thần thái của hần, quả thật chẳng khác gì một vị kiếm tiên không nhiễm bụi trần. Chỉ là ánh mắt của thanh niên tuấn dật này có nét âm nhu ẩn bên trong, nếu không để ý kỹ thì rất khó phát hiện.

Giọng nói của hần rất nhẹ nhàng, mỗi một hành động đều toát lên một loại phong phạm cao quý, dù là người đồng giới hay khác giới đều bị hần cuốn hút và mê hoặc.

- Chỗ đó là Phong Tuyết bộ lạc à? Cũng không tồi nhì.

Thanh niên bạch y không chút biểu tình nhìn tòa thành trì khổng lồ bằng đá cách đó không xa, chậm rãi nói.

Một nam tử đứng bên cạnh hần, vị trí hơi chếch về phía sau do bởi thân phận bất đồng, hần gạt đầu, thái độ với thanh niên bạch y này có chút kính cẩn, đáp:

- Phải, cũng chính là nơi để công tử thể hiện bản lĩnh của mình.

Thanh niên bạch y nhẹ lắc đầu, thở dài một tiếng:

- Có rất nhiều thiên tài góp mặt, được lựa chọn hay không ngay cả bản thân ta cũng không nắm chắc. À, ta nhớ hình như Phong Tuyết bộ lạc có một tên gọi là Huyết Ma Tử nhi. Nghe nói Huyết Ma Tử này rất lợi hại.

Thanh niên bạch y hay tay đặt phía sau, ánh mắt đắm chiều, sau một lúc thì sực nhớ ra việc gì đó, nhìn người bên cạnh nói.

- Huyết Ma Tử này thuộc hạ cũng biết qua, từng gặp vài lần. Tuy nhiên, nếu công tử thật sự muốn hiểu rõ về hắn thì nên hỏi Tang Trương sư muội.

- Ô, có chuyện này. Tang Trương sư muội, Huyết Ma Tử và muội có quan hệ thế nào?

Thanh niên bạch y nghe hắn ta nói, hai hàng chân mày như kiếm bất chợt nhú lại, trong ánh mắt lộ ra vẻ khó chịu. Tuy nhiên người khác không nhận ra nét khó chịu này của hắn ta.

Hắn nở nụ cười nhạt nhìn cô gái đang trầm ngâm đứng cách hắn không xa. Cô gái này chính là Tang Trương, người năm năm trước được Dịch Vũ Hàn mang đến Mông Đan bộ lạc, sau đó không lâu thì trở thành một tộc nhân chính thống của Mông Đan bộ lạc.

Do Dịch Vũ Hàn phong bế tin tức quá kỹ, thế nên Tang Trương không hề biết được việc U Đô bộ lạc bị Mộ Lan bộ lạc hủy diệt, mãi đến ba năm sau nàng mới hay cái tin tức này.

Sau khi hay tin thì Tang Trương lập tức đến Phong Tuyết bộ lạc để gặp Kha Thiên Lạc, nàng đòi ở lại giúp hắn chấn hưng lại U Đô nhưng bị Kha Thiên Lạc từ chối, bảo rằng nếu nàng có địa vị cao tại Mông Đan bộ lạc thì sẽ có cơ hội giúp hắn được.

Vậy nên Tang Trương mới trở lại Mông Đan bộ lạc, quyết chí tu hành. Hôm nay nàng đã có chút địa vị, có thể trở về để trợ giúp Kha Thiên Lạc một tay rồi.

Tang Trương đối với thanh niên bạch y kia không có chút cảm tình, ngược lại trong lòng còn rất cảnh giác với kẻ này, nàng không có thiện cảm với hắn.

Tang Trương không nhìn hắn, chỉ gật đầu ngắn gọn nói:

- Đồng hương.

- Thực sự là đồng hương?

- Người có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 72: Liên Vân Quyết (2)

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 72: Liên Vân Quyết (2)

Sắc mặt Tang Trương biến đổi, không khỏi tỏ ra khó chịu. Thanh niên bạch y kia nở nụ cười nhạt, nhưng sâu trong đó lại có một tia âm lãnh khó nhận ra, giọng nói vẫn nhẹ nhàng như trước:

- Nếu thực sự là đồng hương của muội, lại là một nhân vật nổi tiếng, rất đáng để ta kết giao.

Càng nhìn nụ cười của hắn, trong lòng Tang Trương càng thêm khó chịu. Nàng hừ lạnh một tiếng quay mặt chỗ khác, không thèm nhìn hắn nữa.

Thanh niên áo trắng không để lộ biểu tình gì, hắn vừa cười nhạt vừa lắc đầu. Tuy nhiên khi hắn xoay người lại, lúc người khác không nhìn thấy được gương mặt của hắn ra sao thì đó mới chính là khoảng khắc gương mặt của hắn biến đổi.

Vấn nét tuấn tú bất phàm, nhưng không còn ôn nhu ấm áp như ban nãy, mà thay vào đó là sự lãnh khốc âm tà. Hắn nheo mắt nhìn xuống tòa Phong Tuyết thành, đôi mắt nheo lại, miệng lầm bầm: “Kha Thiên Lạc sao? Hắc hắc...”

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Trước cổng thành Phong Tuyết rộng lớn, có rất nhiều người đứng tại đây, trong biểu hiện dường như đang chờ đợi ai đó. Những người này đều là nhân vật đứng đầu, danh tiếng rất cao tại Phong Tuyết bộ lạc.

Đứng ở vị trí cao nhất là một trung niên áo tím, gương mặt uy nghiêm không giận tự uy, chính là thượng man Mạnh Hạ.

Ngay bên cạnh thượng man Mạnh Hạ lần lượt là Phong Tuyết tộc trưởng, Hầu Quân Lâu, các trưởng lão Phong Tuyết bộ lạc, những man công của các bộ lạc khác cũng có mặt.

Kha Thiên Lạc và Tì Mệnh chọn một nơi ít người để ý đến, lặng lẽ đứng im chờ đợi. Lẽ ra Kha Thiên Lạc và Tì Mệnh cũng không có ý định đứng chờ nếu như không hay tin Tang Tương cũng trở về trong chuyến này.

Trông gương mặt của Tì Mệnh, hẳn tuy cố làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng sự háo hức mong chờ trong mắt khó mà giấu được. Kha Thiên Lạc thấy vậy thì lắc đầu nở nụ cười khổ.

Bỗng một con cuồng phong lạ thường bất chợt thổi đến, kèm theo đó là một tiếng rít dài.

Tất cả mọi người đồng thời nhìn lên trên bầu trời, chỉ thấy đằng xa nơi ánh sáng chiều dần buông xuống có một điểm đen.

Theo thời gian, điểm đen này càng ngày càng lớn hơn, chỉ mấy cái chớp mắt điểm đen này đã hóa thành một đầu đại điêu khổng lồ. Bộ lông vũ màu tím của nó phản chiếu tại ánh hoàng hôn, khiến cho nó vừa lộng lẫy vừa anh dũng ngời ngời.

Đại điêu này chính là Tử Kim Bằng, hoang thú chuyên chờ của Mông Đan bộ lạc.

Tử Kim Bằng này so với đầu Tử Kim Bằng năm đó thoát trông lớn hơn một vòng, là loại Tử Kim Bằng đã trưởng thành. Hoang điểu Tử Kim Bằng trưởng thành thực lực có thể so sánh với cường giả Khai Khiếu cảnh.

Vậy nên uy áp toát ra từ nó khiến cho người khác biến sắc, ngay cả thượng man Mạnh Hạ cũng bị uy áp của nó làm cho lùi lại một bước.

Từ trên cao, Tử Kim Bằng chậm rãi đáp xuống. Trên lưng Tử Kim Bằng có gần chục người, mà đứng ở vị trí trung tâm chính là người thanh niên áo trắng đó.

- Tham kiến Liên công tử, tham kiến sứ giả đại nhân.

Thượng man Mạnh Hạ và tất cả mọi người, bao gồm cả Kha Thiên Lạc và Tì Mệnh khi nhìn thấy thanh niên áo trắng cùng những người đi cùng với hắn thì lập tức ôm quyền, cung kính hô lớn.

Thanh niên áo trắng nở nụ cười ôn hòa, xua tay nói:

- Các vị không cần đa lễ. Ta, Liên Vân Quyết phụng mệnh bộ lạc đến Phong Tuyết thành làm nhiệm vụ. Lần này phải làm phiền các vị một phen.

- Liên công tử chớ khách sáo. Được tiếp đãi Liên công tử cùng các vị sứ giả chính là vinh dự của bốn bộ lạc.

Liên Vân Quyết là một nhân vật rất nổi danh tại Mông Đan bộ lạc. Đồn rằng Liên Vân Quyết bốn tuổi thành công mở Thiên Khải, mười tuổi đột phá Tẩy Cốt cảnh, năm nay mười tám tuổi đã đạt đến cực hạn Tẩy Cốt cảnh, tùy thời trở thành cường giả Khai Khiếu cảnh.

Ở Mông Đan bộ lạc, Liên Vân Quyết này chính là nhân vật số một số hai, được Mông Đan bộ lạc cực kỳ coi trọng.

Thái thái độ của Liên Vân Quyết này rất ôn hòa, không giống như các thiên kiêu chi tử khác luôn luôn tỏ ra lạnh lùng cao ngạo, thế nên dễ dàng chiếm lấy tình cảm của mọi người.

Tuy nhiên, thượng man Mạnh Hạ là người lịch duyệt, không phải loại người nhìn qua vẻ bề ngoài là liền đánh giá ngay tính cách của người khác. Đường nhiên với thân phận là bộ lạc phụ thuộc Mông Đan bộ lạc, thượng man Mạnh Hạ phải dùng kính lễ để tiếp đón.

Lão cũng nở nụ cười trên mặt, đồng thời vẫn giữ thái độ thành kính với đối phương, ôm quyền đáp.

- Khiến các vị phải ra đây chờ, Vân Quyết trong lòng không khỏi...

Liên Vân Quyết chưa kịp nói hết câu thì một bóng dáng yêu kiều đột ngột lướt qua người hắn, chạy thẳng vào đám đông trong sự kinh ngạc của chúng nhân.

Bóng dáng yêu kiều ấy chính là Tang Tương. Gương mặt của nàng không còn khó chịu giống như khi đồng hành với Liên Vân Quyết nữa, thay vào đó là một gương mặt rạng rỡ.

Hướng mà nàng chạy chính nơi Kha Thiên Lạc và Tì Mệnh đang đứng, trong sự ngỡ ngàng của chúng nhân, Tang Tương nhảy thẳng, ôm thật chặt Tì Mệnh.

Nơi đôi mắt phương bỗng trở nên ướt át, giọt lệ long lanh rơi vào không trung, có ánh mặt trời buổi xế chiều xuyên qua khiến cho giọt lệ này trở nên tuyệt đẹp như hòn ngọc. Giọt lệ này không phải vì bi thương mà rơi xuống, mà đó là nước mắt của niềm vui.

- Chẳng về sao không nói cho ta biết.

Lực lượng của Tang Trương vốn rất mạnh, nếu là trước đây, chỉ sợ cú húc này sẽ thổi bay Ti Mệnh lên chín tầng mây, cũng may hắn không chế được linh khí, bài trừ được dư lực ra bên ngoài, miễn cưỡng có thể chống đỡ được.

Nhưng cảm giác xương cốt muốn vỡ nát thì vẫn còn đó, làm cho hắn không khỏi choáng váng, suýt chút nữa là đã thổ huyết ra rồi.

Ti Mệnh gương mặt mếu máo, nén đau nói:

- Nha đầu này, trước mặt nhiều người mà sao lỗ mãng vậy, người khác cười cho bây giờ.

Tang Trương ngẩng đầu lên, giọt nước mắt vẫn còn đang đọng lại ở hai hàng mi, vốn dung mạo của cô gái này rất xuất chúng rồi, giọt lệ kia càng như tô điểm thêm cho vẻ đẹp long lanh của nàng. Chỉ là nét long lanh so với biểu cảm thì khác một trời một vực.

Hai bên má căng phồng lên, cái miệng nhỏ bĩu môi ra, trông giống mèo con bị giẫm phải đuôi vậy, nhìn hắn nói:

- Người khác cười thì thế nào? Chàng năm năm trời không liên lạc với ta, vừa mới gặp không hỏi thăm một câu mà lại mắng ta nữa...

- Ta mắng nàng lúc nào chứ? Ta chỉ...

- Đó đó... ánh mắt này, thái độ này không phải đang trách ta thì là gì đây. Ta ghét chàng rồi, không muốn nói chuyện với chàng nữa. Hừ...

- À... ờ... thôi, cho ta xin lỗi, được chưa đại cô nương.

Ti Mệnh thì vừa nói chuyện với Tang Trương, vừa đảo mắt xung quanh, thấy vô số cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào hắn và nàng ta, khiến cho trong lòng hắn đang rất ngại ngùng. Ấy vậy mà đối với Tang Trương mà nói thì nơi đây chẳng gì nơi vắng vẻ, chỉ có hắn và nàng, thái độ vô tư một cách đáng kinh ngạc.

Nha đầu này từ nhỏ đã luôn thẳng thắn mạn dạn, tính cách lại hoang dã, vô lo vô nghĩ, cứ tưởng lớn lên sẽ thay đổi, nào ngờ... mèo vẫn hoàn mèo.

Thế nên hắn mới phải vừa nói ngon ngọt để Tang Trương bớt giận, vừa phải làm ra thái độ xin lỗi với những người khác.

Giữa lúc ấy, một tiếng ho khan lặng lẽ vang lên, phá tan bầu không khí vui vẻ giữa Tang Trương và Ti Mệnh.

Liên Vân Quyết chậm rãi bước tới gần Tang Trương, nhìn chằm chằm Ti Mệnh, trong mắt lóe qua một tia âm lãnh chán ghét, nhưng thùy chung vẫn giữ nụ cười ôn hòa trên môi:

- Vị huynh đài này chính là Kha Thiên Lạc danh chấn bốn phương à?

Không khí trang trọng bị Tang Trương phá vỡ một cách gọn gàng làm cho mọi người ngây ra giấy lát, cũng nhờ vậy mà sự căng thẳng được giảm bớt phần nào.

Chỉ là nó chẳng giữ được bao lâu, ngay lúc tiếng ho khan kia vang lên thì ai nấy đều xuất hiện một dự cảm bất ổn rồi.

Đừng nhìn vẻ bề ngoài của Liên Vân Quyết cười cười mà tưởng rằng hắn ta dễ dãi, thực ra ai cũng cảm giác được trong lòng hắn đang tràn ngập sát khí.

Nhất là những người đi cùng với Liên Vân Quyết, một số người hiểu rõ tính cách của hắn ta như thế nào. Hắn ta một khi tỏ thái độ với một người khác giới như vậy, đồng nghĩa với việc kẻ đó được xếp vào danh sách phải chết.

Ti Mệnh thuộc tuýp người nhạy cảm, hắn cảm nhận được sát khí âm trầm của Liên Vân Quyết, tuy nhiên khi chưa thực sự đối đầu, hắn sẽ không làm ra hành động đại diện nào. Hắn đang định ôm quyền trả lời thì Kha Thiên Lạc đã tiến sát tới gần hắn, nhìn chằm chằm Liên Vân Quyết đang cười cười kia, khí thế lộ ra, lạnh lùng nói:

- Kha Thiên Lạc là ta, không biết có gì chỉ giáo!

Tang Trương vốn chẳng có nửa điểm hảo cảm với gã luôn luôn giả bộ làm ra vẻ cao quý này, trong vô thức ôm lấy một bên cánh tay Ti Mệnh, bất thiện nhìn Liên Vân Quyết, đánh đá hỏi:

- Liên Vân Quyết, ngươi muốn gì?

Không khí ngay lập tức trở nên căng thẳng, so với lúc mấy người Liên Vân Quyết xuất hiện còn căng thẳng hơn gấp mấy lần.

Không một tiếng động, không một âm thanh, bất giác mọi thứ trở nên yên tĩnh một cách lạ thường trong giấy lát. Tuy chỉ vài giây, nhưng cảm giác như trong một vài giây này xảy ra một trận chiến kinh thiên động địa.

Lại nói, trong một vài giây ngắn ngủi ấy, nụ cười thường trực trên gương mặt Liên Vân Quyết cũng biết mất, chỉ còn đọng lại là sự lạnh lẽo âm lãnh.

Vài giây trôi qua, nụ cười xuất hiện trở lại trên gương mặt, Liên Vân Quyết nhìn qua Kha Thiên Lạc, hòa hoãn nói:

- Thì ra đây là Kha huynh, ta nhận nhầm người, đắc tội rồi.

Liên Vân Quyết dường như bỏ qua thái độ khó chịu ra mặt của Tang Trương, hần nhìn Ti Mệnh nói tiếp:

- Không biết vị huynh đài này là...

P/s: gửi bạn ^^fLibra f^^, thay vì viết thêm chữ thì tớ sẽ up ngay hai chương (bắt đầu từ ngày mai). Ok chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 73: Đêm trăng

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 73: Đêm trăng

Lần này không để hai người kia gần cận nữa. Với người tên Liên Vân Quyết này, có thể chính bản thân hắn cũng cảm giác được người này có gì đó không ổn, nhưng chỉ ít đến hiện tại Liên Vân Quyết vẫn chưa có hành động gì vượt quá giới hạn cả, thế nên Ti Mệnh nghĩ rằng tốt nhất vẫn nên nói chuyện lịch sự với đối phương.

- Tại hạ là Ti Mệnh, tộc nhân U Đồ bộ lạc.

- Ra là Ti Mệnh huynh.

Liên Vân Quyết cười nhạt, dùng ánh mắt dò xét quan sát Ti Mệnh, nội tâm không khỏi hiếu kỳ.

“Thật kỳ lạ. Ta không thể cảm nhận được tu vi của tên này.”

Trong lòng âm thầm ghi nhớ chân diện Ti Mệnh, tuy nhiên Liên Vân Quyết vẫn giữ thái độ hòa hoãn, hần nói tiếp:

- Tại hạ đối với quê hương của Tang Trương sư muội rất hiếu kỳ, một bộ lạc nho nhỏ lại có thể sản sinh ra được nhiều vị thiên tài như vậy. Không biết đêm này Kha huynh và Ti Mệnh huynh có thể cùng tại hạ đàm đạo?

- Không có hứng thú!

Cả Kha Thiên Lạc và Tang Trương đồng thời hô vang.

- Ti Mệnh, chúng ta đi thôi. Đây dựa với hần chỉ tổ tốn thời gian.

Tang Trương hừ lạnh một tiếng, sau đó kéo Ti Mệnh rời đi. Ti Mệnh chỉ đành miễn cưỡng cười trừ tạ lỗi, rồi sau đó đành phải đi theo Tang Trương rời khỏi nơi này.

Kha Thiên Lạc liếc nhìn Liên Vân Quyết một cái, trong ánh mắt đầy ý tứ cảnh cáo, như rằng muốn nói: “Ta biết ngươi đang nghĩ gì. Tốt nhất đừng làm bậy, nếu không dù ngươi có là con của lão thiên thì ta cũng không ngại lấy cái mạng ngươi.”

Vốn chẳng có hứng thú gì với buổi đón tiếp sứ giả Mông Đan này, Kha Thiên Lạc ôm quyền hướng thượng man Mạnh Hạ, rồi cũng quay lưng bỏ đi.

“Mấy người này bộ điên rồi sao mà lại không thèm nề mặt Liên Vân Quyết?” Anh Nhu đứng cạnh bà ngoại của nàng – đồng thời cũng là man công Lạc Vân bộ lạc, nhún mày thâm nhủ.

Trong suy nghĩ của Anh Nhu, Mông Đan bộ lạc vô cùng hùng mạnh, một ngón tay cũng đủ để hủy diệt mười cái tiểu bộ lạc như Lạc Vân bộ lạc, ngay cả Phong Tuyết bộ lạc trong mắt bọn họ cũng chẳng là cái đinh gì.

Mà Liên Vân Quyết lại là thiên tài số một số hai ở Mông Đan bộ lạc, là gương mặt đại diện của Mông Đan bộ lạc tại Phong Tuyết thành, vậy mà Tang Trương và Kha Thiên Lạc chẳng chút nề mặt mũi của hần, chẳng khác nào gián tiếp đắc tội với Mông Đan bộ lạc cả.

Tang Trương tuy nói nàng đã gia nhập Mông Đan bộ lạc, tuy nhiên dù sao vẫn là người ngoại tộc, không phải dòng chính như Liên Vân Quyết được, bên nào nặng bên nào nhẹ tự nhiên rõ ràng.

Vậy nên trong mắt Anh Nhu, hành động của Tang Trương và Kha Thiên Lạc vô cùng ngu ngốc.

Cứ nhìn sắc mặt Liên Vân Quyết thì rõ. Nụ cười vẫn còn đó, nhưng không phải là nụ cười ôn hòa ban nãy, mà là một nụ cười lạnh lẽo, ẩn tàng sát cơ bên trong.

Nhất là đôi mắt của hắn ta, hắn nhìn qua bóng lưng nhỏ nhắn của Tang Tương lóe qua một tia âm tà, nhìn Kha Thiên Lạc đầy sát cơ, và đặc biệt là Ti Mệnh, thể như rằng muốn ngay lập tức giết chết Ti Mệnh vậy.

“Tốt, tốt lắm. Tiệp nhân kia dám làm ta mất mặt trước bao người, một kẻ xuất thân thấp hèn lại dám vênh váo, còn cả tên thư sinh nữa, ba kẻ các người ráng mà tận hưởng khoảng thời gian tốt đẹp đi.”

Thượng man Mạnh Hạ từ nãy đến giờ không dám lên tiếng, mãi khi ba người Kha Thiên Lạc bỏ đi lão ta mới hướng Liên Vân Quyết, ngữ điệu cẩn thận:

- Liên công tử, ba người bọn họ tuổi trẻ khí thịnh, sự ngông cuồng khó trách. Liên công tử chớ trách bọn chúng.

- Ha ha, không sao, không sao cả...

Đột nhiên Liên Vân Quyết cười lớn, giọng cười làm cho người khác cảm thấy lạnh sống lưng. Có lẽ Liên Vân Quyết đã nổi lên sát cơ rồi.

Dù là thượng man Mạnh Hạ cũng phải nuốt một ngụm nước bọt, tự trấn an bản thân, không dám nói tiếp thêm câu nào nữa.

“Xem ra khó có thể hòa giải được rồi. Thôi, tốt nhất ta không nên can dự vào nhiều, nếu không sẽ liên lụy đến cả bộ lạc.”

- Được rồi, không nói đến việc này nữa. Trời cũng tối rồi, chúng ta vào trong thôi.

- Liên công tử nói phải, lão phu sơ suất rồi, nhất định sẽ hướng Liên công tử bồi tội. Mời.

Thượng man Mạnh Hạ cười trừ, rồi đưa tay ra hiệu mời Liên Vân Quyết đi trước. Hắn cũng không muốn nói gì thêm, dù sao thì tâm trạng của hắn hiện giờ đang rất xấu. Ôm một bụng sát cơ đi vào cổng thành, còn trong đầu thì đang bắt đầu vạch ra kế hoạch lãnh khốc nào đó.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Đêm trăng thanh gió mát, gió thổi vi vu qua một ngọn đồi trống vắng. Ánh trăng trên bầu trời trải một tấm thảm bạc xuống nhân thế, một đêm mộng lung và nhẹ nhàng bắt đầu buông xuống.

Trên ngọn đồi này có một gốc cây khá lớn, tán cây xanh tốt và xum xuê, thả xuống một chiếc bóng cây bao phủ một khu vực nhỏ. Tuy nhiên bởi đêm nay là đêm trăng tròn, thế nên bóng cây này cũng không quá tối tăm.

Ngồi dưới gốc cây có hai bóng người, nhìn kỹ thì chính là Ti Mệnh và Tang Tương.

Khi còn nhỏ, cả hai đã có thói quen cùng nhau ngồi dưới gốc cây để ngắm bầu trời đầy trăng sao. Một thói quen cho đến tận bây giờ không hề thay đổi.

Tuy nhiên vẫn có sự khác biệt. Đó chính là những lần ngắm trăng sao trước đây, cả hai ngồi ở gốc cây thông sau núi tại U Đô, còn bây giờ thì là một ngọn hoang sơn nơi đất khách quê người, cảm giác thật sự rất khác biệt.

- Năm năm nay ta sống rất bình yên. Không giống như nàng và Thiên Lạc...

Ti Mệnh ngồi kể lại chuyến hành trình năm năm qua của mình, còn Tang Tương thì thùy chung ngồi một bên lặng im lắng nghe.

Ánh trăng huyền ảo xuyên qua những khe lá, chúng nghịch ngợm tung tăng trên gương mặt nàng. Tuy nhiên chúng không hề khiến Tang Tương trở nên kém sắc, ngược lại còn khiến nàng có gì đó trở nên ôn nhu và đầm ấm hơn.

Chẳng biết vô ý hay hữu ý, khi hắn đảo mắt nhìn qua nàng thì lập tức bắt gặp một gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, một đôi mắt đầy nhu tình không pha lẫn bất kỳ một loại cảm xúc nào khác, bất giác khiến cho hắn phải dừng câu chuyện của mình lại, một tia xấu hổ kèm theo ửng hồng khẽ thoáng qua.

Hắn vội xoay mặt nhìn chỗ khác, nhưng với một dị sĩ có tu vi cao cường như Tang Tương, mọi cảm xúc trên gương mặt hắn làm sao qua mắt được nàng.

Chẳng những chẳng làm cho nàng hột hấn mà ngược lại càng khiến nàng trở nên thích thú.

- Nhìn muội này.

Giọng nói nhẹ nhàng nghe tựa âm thanh tiếng suối chảy, nội tâm Ti Mệnh khẽ giật nảy, trống ngực đập thành thịch.

Tang Tương từ từ áp sát lại gần hắn, hương thơm tựa mùi hương của hoa cỏ từ cơ thể nàng xông vào mũi hắn khiến cho gương mặt hắn càng đỏ ửng lên, trống ngực đập càng lúc càng mạnh, thiếu điều trái tim muốn xông ra khỏi lồng ngực vậy.

- Nhìn muội đi.

Giọng nói mê hoặc đậm chất kích thích một lần nữa phát ra từ cái miệng nhỏ.

Tì Mệnh chớp mắt vài cái, bởi vì khuất tầm mắt nên Tang Tương không thấy được hai tay của Tì Mệnh đã siết chặt lại, giống như sắp sửa đưa ra một quyết định của đời mình.

Không tiếp tục nghĩ ngợi bang quơ nữa, hắn quay qua để đối diện thì bỗng có một bờ môi mềm ngọt lịm đặt lên miệng hắn một cách bất ngờ và đột ngột, làm cho hắn đơ ra trong chốc lát.

Quả thực hắn chẳng nghĩ đến Tang Tương lại mạnh dạng táo bạo đến vậy, vốn đây phải là hành động của bậc trượng phu như hắn mới đúng.

Sau một hồi, bờ môi mềm ấy từ từ rời khỏi miệng hắn. Tuy vậy, cái loại tư vị diệu dàng ngon ngọt như đang tan chảy ấy vẫn đọng lại trong tâm trí, đúng thật không nở chút nào.

Tang Tương khuôn mặt hơi ửng hồng lên, nếu nói nàng không xấu hổ thì chính là nói dối, tuy vậy ánh mắt nàng không nhìn nơi khác mà vẫn dán chặt vào Tì Mệnh, ngón tay thon dài mềm mại đặt lên môi, vừa nở nụ cười để lộ ra chiếc răng khểnh tinh quái, nói:

- Đây là hình phạt cho việc trở về mà không báo cho muội biết. Hi hi...

Một câu nói ngắn gọn mà chứa cả một bầu trời kích thích. Tì Mệnh chẳng thèm làm bộ nữa, lần đầu tiên hắn xuất hiện nét ranh ma.

- Đã vậy giờ đến lượt ta. Ban chiều dám húc ta một cái khiến ta suýt chút nữa biết bay, lúc đó không phạt, giờ bù lại...

- Dám phạt muội sao?

- Có gì không dám? Hắc hắc...

Đôi bàn tay gần hai mươi năm chỉ biết cầm sách, pha chế rượu bây giờ đã lật sang một chương mới. Không còn miệt mài hay nghệ thuật nữa, mà đó là một đôi tay ma mãnh và không kém phần nhanh nhẹn đầy ma thuật.

Từ từ tiến sát tới gần cơ thể mảnh mai kia, thoan thoát lấy xuống từng mảnh vải đang bọc lấy cơ thể đầy đặn này một cách điêu luyện. Chỉ trong cái chớp mắt, dưới ánh trăng huyền ảo, nửa trên cơ thể chỉ còn lại một chiếc áo yếm màu đỏ rực che đi khuôn ngực cao vút trắng trẻo.

Chuẩn bị ra một chiêu cuối cùng là có thể lấy xuống chiếc áo yếm này, nhưng ngay lập tức lại bị bàn tay ngọc ngà chặn lại. Tang Tương nở nụ cười ma mãnh không kém gì Tì Mệnh cả, một cái liếc nhìn đầy nhu tình nói:

- Đồ hư hỏng, xem muội phản kích lại đây!

Nói dứt lời, nàng áp sát lại gần, ngồi đè trên người hắn, đôi tay ranh ma chẳng kém gì Tì Mệnh, thậm chí hành động còn gọn gàng hơn, trong hai hơi thở đã lột hết đồ của hắn xuống.

- Không nghĩ đến chàng lại vạm vỡ tràn đầy sinh lực thế này, ảm giấu cũng kỹ quá, nhưng muội thích.

P/s: 11h30 sẽ up chương tiếp theo

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 74: Thế gian thế sự khó lường, hạnh phúc hay bi thương, sau tất cả còn lại gì...

Quyển 1: Tì Mệnh

Chương 74: Thế gian thế sự khó lường, hạnh phúc hay bi thương, sau tất cả còn lại gì...

- Muội học đâu ra kiểu mỉa mai thế này nhỉ?

Tì Mệnh nheo mắt hỏi.

- Học ở đâu không quan trọng, quan trọng là chỉ mình chàng mới được nhìn thấy sự mỉa mai của muội.

- Ha ha, vậy ta đúng là gã hạnh phúc nhất thế gian này rồi. Cơ mà dù vậy cũng không thể để nàng của trên trước được.

Vừa nói, hần vừa lấy tay ôm lấy bờ eo nhỏ nhắn, nhẹ vận sức khiến nàng ngã qua một bên, còn hần lại chiếm vị trí bên trên, tư thế đối ngược lại. Hành động bất ngờ làm Tang Tương khẽ rên một tiếng yêu kiều, dù vậy nàng không hề tỏ ra khó chịu chút nào cả.

Còn hần thì cũng không nhiều lời nữa, những mảnh vải che đi phần thân thể còn lại trên người Tang Tương toàn bộ bị hần lấy ra hết rồi ném sang một bên.

Một bộ ngực cao vút căng tròn, chiếc bụng phẳng lì, chiếc rốn nhỏ xinh, một cơ thể trắng trẻo mềm mại hiện ra trong đôi mắt Ti Mệnh.

Giương mặt của hần bắt đầu áp sát xuống, áp vào bộ ngực như vụn vật kia, hai bàn tay chẳng hề không mà bắt đầu hành động tấn công, một tay trên một tay dưới, lần lượt khám phá tất cả điều huyền diệu trên cơ thể tuyệt trần này.

Một đêm nay, nàng chính là của hần, trở thành nữ nhân của hần. Trăng thanh gió mát, trên ngọn đồi hoang sơ vắng vẻ ấy, âm thanh rên rỉ đậm đà tình ý, hòa cùng với tiếng gió nhẹ thổi vì vu bay về nơi phương xa. Âm thanh nhu tình ấy trong thời khắc này như trở thành vĩnh hằng, ánh trăng bạc trên trời như thêm tô điểm cho khung cảnh tình lãng mạn ấy.

Tại một nơi khác, chính là nơi mà A Công và những tộc nhân U Đô bộ lạc đã chiến đấu anh dũng đang yên nghỉ, có một người cô đơn lặng lẽ ngồi uống rượu, ngắm trăng một mình.

Người này chẳng ai khác chính là Kha Thiên Lạc.

Người khác đối với ánh trăng đêm nay, chắc có lẽ cảm thấy rất đẹp, nhưng đối với bản thân hần, ánh trăng ấy đang rất cô độc. Cô độc giống như bản thân của hần vậy.

Cầm vò rượu lên nốc một hơi thật dài, vị rượu rất cay đắng, nhưng cũng chẳng thể đắng cay bằng cõi lòng này. Trong lòng hần đang nghĩ về một người, rất muốn được cùng người đó cùng ngồi thưởng rượu ngắm trăng. Chỉ là, càng mong mỏi thì càng thêm đau lòng, bởi điều ấy là không thể.

Hần nhớ lúc nhỏ phụ thân có kể cho hần nghe về một thế giới ước nguyện, tại thế giới đó, ước nguyện sâu thẳm trong đáy lòng của bản thân sẽ trở thành hiện thực, cho dù có khó khăn đến đâu.

Trên đời này nếu thực sự có thế giới ước nguyện như những gì mà phụ thân hần kể, hần hy vọng tại thế giới ước nguyện ấy nó sẽ trở thành hiện thực. Nhưng trên đời này làm có cái thế giới ước nguyện ấy, đó chỉ là lời lừa dối của tiền nhân mà thôi. Thế giới đó làm gì có thực.

Rượu đã cạn sạch mà lòng thì càng đau thêm. Hần thở dài một tiếng, tiếng thở dài này cũng như ước nguyện trong lòng hần, cùng theo cơn gió vô tình lạnh lẽo biến mất vào cõi hư vô, nơi mà chẳng ai hay, chẳng ai biết đến.

- Uống một mình thì có gì vui, lại còn là thứ rượu rác rưởi nữa chứ.

Một giọng nói bông đùa từ trong không gian truyền đến. Kha Thiên Lạc giương mặt bất động, có lẽ như đã biết chủ nhân của giọng nói này là ai.

- Rượu này là loại cực phẩm tại thành Phong Tuyết này mà ngươi dám nói là rác rưởi. Nếu không lôi ra được thứ rượu ngon hơn, đừng trách ta đánh gãy hết hàm răng trắng bóng đó của ngươi.

- Hắc hắc, đảm bảo không để Kha huynh thất vọng.

Trong giọng nói ấy tràn đầy tự tin, dưới ánh màn bạc, một bóng người lặng lẽ hiện ra trước mặt Kha Thiên Lạc. Nếu bình thường là người ngoại tộc, dám đặt chân đến nơi này, cho dù có là thượng mạn Mạnh Hạ hần cũng dám đánh. Tuy nhiên, đêm nay lại khác.

Gã nam thanh niên kia trong tay cầm một túi da rất lớn ném qua phía Kha Thiên Lạc, vừa nói tiếp:

- Rượu này gọi là Dưỡng Linh tửu, chính là cực phẩm trong cực phẩm, cái gì mà cực phẩm tại thành Phong Tuyết chứ, toàn là rác cả.

Gã thanh niên kia dần dần hiện ra. Người này chẳng ai xa lạ, mà chính là người không lâu trước đó đã nói tin tức U Đô bộ lạc lại cho Ti Mệnh – Cổ Thái.

- Dưỡng Linh tửu?

Kha Thiên Lạc trong đầu chợt thoáng qua một hồi ký ức xa xưa, lập tức gỡ nắp túi da ra, một hương thơm nồng vừa ngửi đã muốn say từ trong bay ra, làm cho Kha Thiên Lạc trở nên lâng lâng.

- Người đã muốn say, quả nhiên là cực phẩm.

Kha Thiên Lạc bỗng cười lớn, tiếng cười vang vọng ra tứ phương, giọng cười vừa bi thương vừa pha lẫn ngạo ý:

- Ngươi nói đúng, rượu ta uống trước nay đúng là rác rưởi. Đây mới chính là rượu cực phẩm.

Rồi hần nhìn Cổ Thái cũng đang cầm một túi rượu lớn như hần vậy, nói tiếp:

- Cổ Thái, trong lòng ta đang rất tội tệ, muốn chìm trong men say đêm nay. Ngươi uống cùng ta chứ?
- Có gì không dám. Lần đầu gặp, Cổ mỗ tửu lượng kém hơn Kha huynh, thời gian qua ta đã rèn rất nhiều, hôm nay lại muốn so tài một lần nữa. Mời!
- Hắc hắc, tốt lắm, hảo huynh đệ. Mời!

Đã rất lâu, rất lâu rồi Kha Thiên Lạc không cười một cách thống khoái như đêm nay. Trong lòng hắn tràn ngập bi thương và đau khổ, bởi đã bóng hình ấy đã in sâu trong lòng hắn. Cho dù thời gian có trôi qua bao lâu, năm năm, mười năm, thậm chí là cả một đời này, có lẽ vĩnh viễn hắn sẽ không bao giờ quên được.

Sự đau khổ hóa thành nụ cười thê lương mà không một ai có thể cùng bản thân chia sẻ, chỉ có thể tìm đến men rượu để vui đi nỗi sầu này. Rượu này rất mạnh, chính là thứ giúp hắn trong đêm u sầu này.

“Đêm nay... chỉ đêm nay thôi... ta sẽ là chính mình.”

Một nơi nào đó là âm thanh của sự hạnh phúc ngày tái ngộ, một nơi nào đó là sự cô đơn thê lương tịch mịch hòa tiếng cười vào gió thoảng mây bay.

Thế gian này thế sự khó lường, hôm nay cười ngày mai đau khổ; hôm nay đau khổ ngày mai sẽ là hạnh phúc; hoặc sau tất cả, đọng lại là một nỗi thống khổ bi ai.

***** Quyển 1: Tỉ Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Trời đã sáng, một ngày mới lại bắt đầu trên lục địa khổng lồ này.

Trên các đường phố lớn dần dần đông người, các đệ tử trao đổi luận bàn với nhau, người thì luyện tập để chuẩn bị tinh thần cho cuộc quyết chiến sắp tới.

Tại nơi cư ngụ hiện tại của U Đô bộ lạc, từ bên trong túp lều lớn nhất, Tỉ Mệnh và Tang Tương nắm tay nhau đi ra. Trông thần sắc của cả hai rất tốt, nhất là Tang Tương, so với trước đây trông nàng xinh đẹp hơn gấp bội, không hiểu sao so với trước đây còn cuốn hút hơn gấp mấy lần.

Với dung mạo của nàng, dù xuất hiện ở bất cứ đâu đều dễ dàng hấp dẫn sự chú ý của người khác. Trên khuôn mặt luôn có một nụ cười tươi, giữa nơi yên bình này trở thành một đóa hoa rực rỡ.

Bên ngoài, Kha Thiên Lạc và Cổ Thái đứng đợi sẵn. Sau khi say một trận đêm qua, nhìn tinh thần hắn vẫn còn hơi uể oải, chưa tỉnh táo hẳn. Không thể nói đến Dương Linh tửu mà Tỉ Mệnh ủ ra quá mạnh, với tửu lượng của hắn vậy mà cũng không chịu nổi.

Tuy nhiên, hắn không ngờ rằng Dương Linh tửu này đối với tu vi có dấu hiệu tăng lên, thiếu một chút nữa là đột phá Tẩy Cốt cảnh hậu kỳ. Cũng bởi vậy mà Cổ Thái một phen khốn khổ, bị Kha Thiên Lạc trấn lột mất mấy túi rượu, làm cho hắn tiếc đứt ruột không nói nên lời.

Sáng hôm nay nhận được tin tức từ Trương Lão hội, mà Kha Thiên Lạc ít nhiều đoán được mục đích của cuộc chiến này, hắn bèn muốn mang theo cả Tỉ Mệnh và Cổ Thái.

Khi trông thấy Tang Tương và Tỉ Mệnh nắm tay nhau bước tới, ánh mắt của hắn thoáng nhìn qua Tang Tương, một tia u buồn bỗng thoáng hiện lên. Nhưng bởi hắn che dấu rất tốt, thế nên không ai ở đây nhận ra cả.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 75: Sát cơ

Quyển 1: Tỉ Mệnh

Chương 75: Sát cơ

Kha Thiên Lạc nhìn Tang Tương, giống như thời gian quay trở lại năm năm trước, không phải là một Huyết Ma Tử lãnh khốc vô tình, mà là một thiếu niên vô tư thích trêu chọc nàng. Bàn tay xoa xoa cằm, chân mày nhíu lại, tiểu ý nói:

- Nha đầu hôm nay sao trông tươi rói vậy, đêm qua hẳn là kích thích lắm nhỉ?
- Kích thích gì? Kích thích cái đầu nguoi ấy.

Tang Tương giống như mèo bị giẫm phải đuôi, thân thể mảnh mai hơi run lên, gương mặt đỏ ửng đến tận mang tai, nhìn trừng trừng Kha Thiên Lạc, hung dữ quá.

- Á à... thái độ này... không lẽ nói trúng tim đen? Hắc hắc, hèn gì nhìn khác biệt một trời một vực so với ngày hôm qua...

- Người nói thêm nữa là lão nương đâm người vỡ mồm luôn đấy.

- Nha đầu thối, hung dữ vậy sớm muộn gì cũng bị Tì Mệnh bỏ xó cho coi.

Kha Thiên Lạc căn bản chẳng để tâm đến lời đe dọa, Tang Tương càng phản ứng thì hắn càng chọc ghẹo.

- Người... người... Tì Mệnh ca, hắn ức hiếp ta kia.

Trong lúc cả hai cãi nhau thì Tì Mệnh đứng một bên cười khỏ, còn Cổ Thái thì ngạc nhiên ra mặt.

Tì Mệnh thì đã quá quen với chuyện này rồi, từ nhỏ đến lớn, có khi nào Kha Thiên Lạc ngưng châm chọc Tang Tương đâu chứ? Nhiều lúc chọc cho nàng phải khóc mới chịu ngưng, sau đó hậu quả thì nhường lại cho Tì Mệnh.

Lần này cũng không ngoại lệ, vẫn là hắn đứng ra an ủi nàng.

- Nàng mặc kệ hắn đi.

- Nhưng hắn bảo muội bị huynh bỏ mặc!

- Yên tâm, dù trời có sụp xuống ta cũng không bao giờ bỏ mặc nàng. Hứa xin đấy.

- Có thật không?

- Thật mà!

Khụ khụ

Không khí mùi mẫn của cả hai nhanh chóng bị tiếng ho khan phá vỡ. Kha Thiên Lạc trề mắt ra, bất mãn nói:

- Hai người các người thôi tình cảm mùi mẫn đi được không?

- Hừ... cho người biết mặt!

- Con nhỏ này.

- Cho ta xin đi được không. Ta nhớ còn việc phải làm mà!

Hai người này mà xáp vô cãi nhau thì có lẽ đến thiên thu vạn kiếp cũng không dứt. Tì Mệnh lắc đầu khổ não, bước ra đứng chính giữa, thờ dài một tiếng rồi nói.

- Hừ, ai thềm cãi nhau với tên đầu gỗ đó chứ.

- Nề mặt Tì Mệnh, lão tử không thềm chấp.

Rốt cuộc cũng thành công phá vỡ cuộc chiến không hồi kết giữa Tang Tương và Kha Thiên Lạc. Thủy chung chỉ có riêng Cổ Thái đứng một bên quan sát, từ đầu đến cuối hắn nhìn Kha Thiên Lạc một cách kinh ngạc. Có lẽ là do lần đầu nhìn thấy thái độ này của Kha Thiên Lạc nên mới có biểu cảm này.

Nói rồi, cả bốn người leo lên lưng ngựa đã chuẩn bị sẵn trước đó, một mạch đi đến Phong Tuyết thành, nơi hạ lạc của Trường Lão hội.

Trên đường đi, Tì Mệnh mới rõ nguyên nhân vì sao Cổ Thái lại xuất hiện tại đây. Ban đầu ý định của Cổ Thái là đến Thịnh Vũ môn để bái làm môn hạ. Nhưng bỗng nhiên bằng hữu của hắn gửi đến tin tức Thịnh Vũ môn đột ngột ngừng việc chiêu mộ đệ tử, làm cho nhiều người mất công một phen.

Mà theo lời Cổ Thái trước đây, Xích Dung bộ lạc cũng là kẻ thù của hắn. Không còn việc gì để làm, cũng nhân cơ hội tại cuộc chiến lần này luyện tập một phen, hắn liền quyết định theo chân Tì Mệnh trở về nơi này.

Đêm qua nghe suy đoán của Kha Thiên Lạc về mục đích mà bốn trung giai bộ lạc đột nhiên phát động, cảm thấy đây chính là một cơ hội ngàn năm có một, Cổ Thái liền hưng phấn hơn bao giờ hết.

Chẳng mấy chốc bốn người đã tiến vào Phong Tuyết thành. Bên ngoài thành đang có rất nhiều đệ tử đang tụ tập lại thành một đội quân lớn, giống như đang chờ đợi mệnh lệnh nào đó.

Kha Thiên Lạc lướt nhìn qua, với thân phận cùng địa vị hiện tại, hắn có thể tùy ý ra vào Phong Tuyết thành mà không một người nào dám đứng ra ngăn cản.

Nơi hạ lạc Trường Lão hội nằm ở phía tây Phong Tuyết thành, bên ngoài có rất nhiều đệ tử bảo vệ, độ nghiêm mật có lẽ chỉ kém hơn điện thờ thần linh của Phong Tuyết bộ lạc mà thôi.

Nhìn thấy Kha Thiên Lạc đến, bọn họ liền cung kính hành lễ. Leo xuống lưng ngựa, bốn người đi vào bên trong.

Trường Lão hội nơi này là một tòa phủ đệ khá lớn, chính là nơi tập trung của các man công đứng đầu các tiểu bộ lạc. Tuy nhiên, chỉ có những man công tu vi bước vào Tẩy Cốt cảnh thì mới được cấp phép tiến vào Trường Lão hội, vậy nên số lượng thành viên trường lão hội không nhiều lắm, đại đa số đều là người của Phong Tuyết bộ lạc cả.

Đứng đầu Trường Lão hội dĩ nhiên chính là thượng man Mạnh Hạ. Tu vi và danh tiếng của ông ta cao nhất trong khu vực, có thể Kha Thiên Lạc tu vi không thua kém thượng man Mạnh Hạ, tuy nhiên bàn về danh vọng thì tuyệt đối không bằng được. Việc ông ta trở thành người đứng đầu Trường Lão hội không một người nào lên tiếng phản ứng.

Trên đường đi, Kha Thiên Lạc nói ra tất cả hiểu biết của mình về Trường Lão hội cho ba người Ti Mệnh khỏi bỡ ngỡ.

Mục đích Trường Lão hội lập ra chính là để bàn về kế sách đối phó với cuộc chiến lần này để giảm thiểu số lượng tử vong xuống thấp nhất có thể. Có thể nói, Trường Lão hội chính là cơ quan đầu não của phía bên chiến tuyến Phong Tuyết.

Vừa vào bên trong thì bọn họ đụng phải Liên Vân Quyết đang đi cùng với thượng man Mạnh Hạ.

Đang cười cười nói nói, bỗng nhìn thấy Tang Tương đứng gần Ti Mệnh, nụ cười trên gương mặt của hắn biến mất, thay thế là một loại sát cơ âm tà. Nhưng dù sao Liên Vân Quyết thuộc loại người thông minh, sát cơ kia bị hắn nhanh chóng che giấu đi, phải là người cực kỳ nhạy bén với sát khí như Kha Thiên Lạc mới nhận ra được.

- Lại là tên giả tạo này. Sao đi đâu cũng đụng hấn hết nhỉ?

Tang Tương là người ăn ngay nói thẳng, nghĩ gì nói đó, ngoại trừ Ti Mệnh và phụ thân của nàng ra thì nàng chẳng nề nang bất kỳ một người nào cả.

Câu nói của nàng tuy không lớn, nhưng cũng vừa đủ để Liên Vân Quyết đứng đối diện nghe thấy.

Liên Vân Quyết gương mặt không tỏ thái độ gì, cười khổ nói:

- Trông ta đáng ghét như vậy sao? Dù gì chúng ta cũng gần gũi nhau hơn năm năm mà.

Liên Vân Quyết dĩ nhiên nhìn ra được tình cảm giữa Tang Tương và Ti Mệnh, nhưng hắn giả bộ như không thấy, ánh mắt tràn đầy tình cảm nhìn nàng, ngữ điệu âm áp kèm theo u sầu nói.

- Cái gì? Ai mà thêm gần gũi loại người như ngươi chứ. Có phải đang cố tình chọc điên lão nương không?

Đôi mắt Tang Tương như muốn nhảy ra lửa, chán ghét nói lớn. Giống như sợ Ti Mệnh hiểu lầm ý tứ của hắn ta, nàng liền giải thích:

- Ti Mệnh ca, đừng nghe hắn nói bậy, muội và hắn...

- Ta tin tưởng muội, đừng suy nghĩ nhiều.

Ti Mệnh nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen mượt, giọng nói ôn nhu trấn an tâm tình nàng lại. Cảm nhận được sự quan tâm âm áp từ người đàn ông của mình, nụ cười rực rỡ lại nở trên đôi môi.

Liên Vân Quyết trong lòng hừ lạnh, càng lúc càng tỏ ra chán ghét, thậm chí hận không thể giết chết Ti Mệnh ngay trước mặt Tang Tương.

Hắn là ai chứ? Là thiên tài số một số hai tại Mông Đan bộ lạc, địa vị tại bộ lạc vô cùng cao, ngay cả Mông Đan man công đối với hắn cũng rất xem trọng. Bất kỳ cô gái nào hắn để ý, không cần hắn mở miệng cũng tự động đến tận phòng trút xuống xiêm y.

Năm năm trước nhìn thấy Tang Tương, trong lòng Liên Vân Quyết tự nhiên xem nàng là nữ nhân của mình. Không nói đến Tang Tương dung mạo xuất trần, so với mấy nữ nhân trước đây tựa hồ tiên nữ với phạm nhân, đom đóm so với ánh trăng tròn; mà thiên phú lại vô cùng cao, không hề thua kém Liên Vân Quyết.

Đối tượng xuất chúng như vậy, Liên Vân Quyết khó mà bỏ qua. Tuy nhiên thái độ của Tang Tương với hắn rất lạnh nhạt, thậm chí không muốn nói tới là chán ghét. Nếu không phải tại bộ lạc, sự tôn của Tang Tương là một tồn tại cao cấp, chỉ sợ hắn đã lòi nàng lên giường mà hung hăng chà đạp rồi.

Nhìn thấy người con gái mà hắn xem là nữ nhân của mình cặp kè bên cạnh kẻ khác, mà còn là một kẻ chưa mở ra Thiên Khải nữa, nổi cảm ghét Ti Mệnh trong lòng Liên Vân Quyết ngày một lớn hơn.

“Tiện nhân, cứ tiếp tục cười đi. Sớm muộn gì cũng có ngày ta khiến ngươi nằm dưới ta mà cầu xin.”

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 76: Vương Bảo Thiên

Quyển 1: Tỉ Mệnh

Chương 76: Vương Bảo Thiên

- Chúng ta đi thôi, đừng quan tâm đến tên mặt giả này nữa.

Tang Tương buồn bực nói, thúc giục những người khác rời đi. Nhưng bỗng Liên Vân Quyết cười lạnh:

- Nàng muốn vào trong, ta không ngăn cản. Nhưng ta nhớ quy tắc của Trường Lão hội, những kẻ không có chức phận mà tùy tiện ra vào sẽ bị giết mà không cần phải thông báo. Đúng không Mạnh tiên bối?

Liên Vân Quyết nói xong rồi nhìn qua thượng man Mạnh Hạ, chậm rãi hỏi. Thượng man Mạnh Hạ trong lòng buồn bực. Đúng như Tang Tương nói, gã Liên Vân Quyết định đích thị là một tên giả tạo.

Đối với việc Kha Thiên Lạc dẫn theo Tỉ Mệnh và Cổ Thái đến đây, lão cũng không có ý kiến hay phản đối gì. Dù sao năm năm trước ai cũng biết Tỉ Mệnh cách xa gần ngàn mét phê đi Hoàng Khương, còn Cổ Thái thì thể hiện thực lực rất mạnh. Bây giờ Cổ Thái cũng đã đột phá Tẩy Cốt cảnh, được Kha Thiên Lạc bảo chứng, Trường Lão hội sẽ nhắm mắt làm ngơ.

Nhưng Liên Vân Quyết này lòng dạ nhỏ nhen, muốn đối phó với người khác thì thôi đi, đằng này lại còn kéo theo cả Trường Lão hội cùng vào. Án tượng đối với thượng man Mạnh Hạ ngày một xấu đi.

Tuy nhiên vẫn là sự cách biệt về địa vị, dù trong lòng khinh thường, nhưng lão không dám có hành động gì vô lễ.

- Quả thực Trường Lão hội đúng có quy tắc này, tuy nhiên...

- Đúng là được rồi. Tỉ Mệnh huynh, cả vị huynh đệ này nữa, đặc tội rồi, mời hai vị rời khỏi đây.

Bầu không khí ngay lập tức trở nên căng thẳng. Liên Vân Quyết nheo mắt cười thâm ý đầy thách thức.

Tang Tương tức giận ra mặt, định chuẩn bị hành động lỗ mãng thì bị Kha Thiên Lạc ngăn lại. Sát khí trong mắt hắn nổi lên, quay trở lại với hình tượng lãnh khốc mà ai cũng phải kính sợ - Huyết Ma Tử.

Sát khí của Kha Thiên Lạc rất nặng, vừa mới lộ ra đã khiến toàn bộ những người đang ngồi bên trong nghị sự đường bị kinh động, toàn bộ lập tức đi ra bên ngoài xem tình hình.

Trong số đó có cả Anh Nhu, nàng một thân thanh y tao nhã đứng bên cạnh man công Lạc Vân, ánh mắt không giấu được sự lo lắng.

Chỉ thấy Kha Thiên Lạc nhìn chằm chằm, sát khí lạnh lẽo giống như hàng vạn mũi kiếm đồng thời găm tới, làm cho tinh thần Liên Vân Quyết trong thoáng chốc chấn động. Giọng nói nhàn nhạt nói:

- Thượng man đại nhân, Kha muốn biết cái “tuy nhiên” kia là gì!

- Không cần. Trường Lão hội hiện tại cho ta cảm quyền, có ý tứ gì, Kha huynh có thể nói trực tiếp với ta.

Liên Vân Quyết tuy chấn động vì sát khí kinh người, tuy nhiên hắn rất nhanh ổn định tâm tình lại, một mực vẫn giữ thái độ ôn hòa trả lời.

- Nếu như ta kiên quyết mang hai người này vào đây thì sao?

- Kha huynh lên tiếng, ta dĩ nhiên sẽ nể mặt. Tuy nhiên, Trường Lão hội không phải chỗ muốn đến là đến. Vị huynh đệ lạ mặt này thì ta không nói, nhưng Tỉ Mệnh huynh thì...

- Thì thế nào?

Kha Thiên Lạc trầm giọng hỏi, căn bản không e ngại thân phận của Liên Vân Quyết.

- Nếu Tỉ Mệnh huynh có thể chứng minh được thực lực, ta có thể nể mặt Kha huynh mà nhắm mắt bỏ qua lần này.

Nói đến cùng, thực ra đây mới chính là mục đích mà Liên Vân Quyết gây khó dễ với mấy người bọn họ. Hắn dù làm cách nào cũng không nhìn ra được thực lực chân chính của Tỉ Mệnh. Theo những gì điều tra được thì năm năm trước đây, Tỉ Mệnh đã một lần xuất thủ phê đi một vị sĩ Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy.

Kẻ ấy dĩ nhiên chính là Hoàng Khương, năm ấy gã ta cũng là một nhân vật trẻ tuổi được chú ý. Có một điều khiến cho Liên Vân Quyết rất bân khuôn đó chính là trước thời điểm Tỉ Mệnh thể hiện thực lực, hắn chỉ là một kẻ vô cùng tầm thường, đến cả Thiên Khải cũng chưa mở ra được.

Ngay cả bây giờ, Liên Vân Quyết cũng không cảm giác được dao động khí huyết trên người Ti Mệnh, hoàn toàn trùng khớp với thông tin điều tra được. Tuy nhiên, làm cách nào mà một người bình thường lại có thể phế đi một dị sĩ Dẫn Huyết cảnh tầng thứ bảy, mà khoảng cách lại xa đến ngàn mét nữa.

Làm được điều này, ngay cả dị sĩ Tây Cốt cảnh cũng không thể làm được, họa chăng chỉ có dị sĩ Khai Khiếu cảnh mới có thể thực hiện, dù vậy, khoảng cách ngàn mét phế một người vẫn là một điều khá khó khăn.

Nói đến điều này, trên đời này chỉ có ba người biết được vì sao Ti Mệnh lại có thể làm được. Ba người này lần lượt là A Công, thượng man Mạnh Hạ và chính bản thân Ti Mệnh.

Thượng man Mạnh Hạ biết lý do, tuy nhiên lão không nói cho Liên Vân Quyết biết. Dù sao việc tiết lộ Đạo Thần Điện chỉ dẫn đến rắc rối cho Phong Tuyết bộ lạc mà thôi. Thực sự mà nói thì lão ta cũng rất muốn biết được bí mật mà Ti Mệnh nhìn ra từ Đạo Thần Điện, tuy nhiên bây giờ không phải thời gian thích hợp.

Mục đích của Liên Vân Quyết chính là muốn hiểu rõ thực lực của Ti Mệnh để tính kế đối phó. Điều này cũng rất hợp ý thượng man Mạnh Hạ, lão muốn xem sau năm năm, Ti Mệnh đã mạnh thế nào.

- Không được, ta phản đối.

Đề nghị của Liên Vân Quyết, Tang Trương nghe thấy liền cương quyết phản đối. Nàng hiểu rõ, gã ta căn bản đang có ý định gì.

Liên Vân Quyết cười nhạt, lắc đầu nói:

- Đã vậy thì không còn cách nào khác, Ti Mệnh huynh phải chịu thiệt lần này rồi.

Bỗng Ti Mệnh nắm tay Tang Trương kéo gần lại, nhẹ nhàng nói:

- Nàng không tin ta sao?

- Muội tin, nhưng mà...

- Đừng lo, ta lợi hại hơn những gì muội nghĩ. Đứng một bên cổ vũ cho ta.

Nói xong, hắc đá lông nheo, gương mặt thể hiện sự tự tin. Tang Trương tuy vẫn lo lắng, nhưng nàng cũng hiểu tính cách của Ti Mệnh, cuối cùng đành phải gật đầu.

Ti Mệnh nhìn Liên Vân Quyết, nụ cười trên môi biến mất:

- Liên huynh, ta chấp nhận điều kiện mà huynh đưa ra.

- Ti Mệnh huynh quả nhiên thông khoái. Ta cũng không làm khó dễ, chỉ cần Ti Mệnh huynh đỡ được mười chiêu, Trương Lão hội tùy ý huynh ra vào.

- Được, mời Liên huynh xuất thủ.

- Đối thủ của Ti Mệnh huynh không phải ta, mà là vị bằng hữu này của ta, Vương Bảo Thiên.

Do quá chú ý đến Liên Vân Quyết nên ít người nhận ra Vương Bảo Thiên.

Wương Bảo Thiên vóc người hơi gầy, khuôn mặt xanh xao, khóe mắt hốc hác, trông giống như một người đang bị bệnh nặng. Hắn mặc một thân hắc bào, phối hợp với mục diện tạo cho người nhìn một cảm giác âm tà.

Mãi quan tâm Liên Vân Quyết, ngay cả Tang Trương cũng quên đi sự chú ý với Vương Bảo Thiên. Nghe Liên Vân Quyết nói thì nàng mới giật mình nhìn qua.

- Vương Bảo Thiên, hắn cũng đến đây?

Kha Thiên Lạc, Cổ Thái và Ti Mệnh chú ý đến biểu cảm kỳ lạ, phần nhiều là úy kỵ khi trông thấy Vương Bảo Thiên.

Quan sát Vương Bảo Thiên, người này bất quá chỉ là dị sĩ Tây Cốt cảnh sơ kỳ, tuy khí tức quái dị, còn lại không có điểm nào khác thường. Nhưng nếu đã đi cùng với Liên Vân Quyết thì tuyệt không phải nhân vật bình thường. Hắn nhíu mày lại, hỏi:

- Nha đầu thối, Vương Bảo Thiên này thực lực thế nào?

Tang Trương nhìn Ti Mệnh lo lắng, nói:

- Tại Mông Đan bộ lạc, thực lực của Vương Bảo Thiên này là một trong những người rất khó dò xét. Nghe sư tôn ta nói, hắn ta tu luyện một môn độc công rất tà ác và rất khó đối phó, ngay cả ta có Tiên Thiên Hóa Thần Thể cũng không dám đi trêu chọc hắn ta. Đối với thực lực Vương Bảo Thiên ta chỉ có một nhận xét, đó là thâm sâu khó lường.

Thực lực của Tang Trương, Kha Thiên Lạc hiểu rõ. Nếu nàng đã nhận xét Vương Bảo Thiên thâm sâu khó lường, hẳn là có lý do của nàng. Tuy nhiên, hẳn nhớ lại thời điểm khi đón Ti Mệnh, lúc đó hẳn nhìn thấy Ti Mệnh một cái phất tay nhẹ nhàng tiễn đưa một sự đi Dàn Huyết cảnh tầng thứ năm.

Nói về thực lực, Kha Thiên Lạc cũng có cảm giác rất mạnh, tuy nhiên cái thiếu của hẳn có lẽ chính là nằm có kinh nghiệm thực chiến. Đối với một đệ tử mà nói, thực chiến là một điều rất quan trọng, bởi lẽ nếu biết những kỹ xảo, dù đối phương tu vi cao hơn một bậc, thậm chí hai bậc, ba bậc cũng có thể đối phó được.

Hắn nhìn qua Ti Mệnh, hỏi:

- Người nhắm đối phó được không?

Ti Mệnh trầm ngâm một hồi, rồi sau đó đáp:

- Cứ thử rồi biết. Tuy Liên Vân Quyết đang nhắm vào ta, nhưng chắc chắn hẳn không dám làm bậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 77: Kiểm tra ác ma

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 77: Kiểm tra ác ma

- Vậy cẩn thận. Có gì không ổn thì ta sẽ trợ giúp.

Ti Mệnh gật đầu, nhìn về đối thủ của mình là Vương Bảo Thiên, âm thầm sử dụng linh thức để dò xét đối phương. Ti Mệnh đã tiến hành trực cơ cơ thể, loại bỏ đi tạp chất trong cơ thể, không những giúp cho tốc độ hấp thu thiên địa linh khí mà còn làm cho linh thức mạnh mẽ hơn.

Với lực lượng linh thức hiện tại, việc dò xét một đệ tử Tây Cốt cảnh đối với hẳn rất đơn giản mà lại không hề bị đối phương phát hiện.

Tang Trương đã nhận về Vương Bảo Thiên cho hẳn nghe, tuy nhiên nàng lại không biết tu vi của hẳn đang nằm ở mức nào. Tuy nhiên, dưới sự dò xét thì nhanh chóng Ti Mệnh phát hiện ra ngay, Vương Bảo Thiên có tu vi Tây Cốt cảnh trung kỳ.

Từ dao động khí huyết, dường như Vương Bảo Thiên chỉ mới đột phá đột phá Tây Cốt cảnh cách đây chưa lâu, cảnh giới vẫn chưa hoàn toàn củng cố vững chắc. Có lẽ nguyên nhân chính là do cuộc chiến lần này nên hẳn mới không có thời gian hoàn toàn ổn định.

Nhìn thấy tu vi thực sự, trong lòng Ti Mệnh có chút nhẹ nhõm. Nếu đối phương bước vào hậu kỳ Tây Cốt cảnh thì rất khó mà chống lại. Tuy nhiên hẳn cũng không dám lơ là mất cảnh giác.

- Vương huynh, xin chỉ giáo.

Chỉ thấy Liên Vân Quyết thì thầm to nhỏ gì đó với Vương Bảo Thiên một hồi, gã ta gật đầu nhẹ nhàng rồi chậm rãi bước ra, đứng đối diện với Ti Mệnh.

Những người xung quanh trong đại sảnh nhanh chóng tản ra xa, đứng cách Vương Bảo Thiên và Ti Mệnh hơn bốn mươi thước quan sát cuộc so tài này.

Không giống như Liên Vân Quyết, Vương Bảo Thiên tuy thực nằm trong những kẻ mạnh nhất tại Mông Đan bộ lạc, nhưng người này ít khi thể hiện, vậy nên những bên ngoài không rõ được thực lực mạnh yếu thế nào.

Tuy nhiên, đã có tư thân cận với Liên Vân Quyết tuyệt đối là nhân vật bất phàm.

Vương Bảo Thiên sắc mặt tái nhợt toát ra vẻ lạnh lùng, sự khinh thường ẩn sâu trong đôi mắt mà người khác khó nhận ra, chỉ nhận nhận nói hai chữ ngắn gọn:

- Lên đi.

Đối với sự khinh nhờn của đối phương, Ti Mệnh không tỏ ra tức giận, ngược lại hẳn nghĩ nếu có thể tận dụng được sự khinh nhờn này mà đánh ra một chiêu bất ngờ.

Đệ tử trọng tu thân thể, rất ít khi sử dụng thiên địa linh khí. Dù là đệ tử Tây Cốt cảnh cũng không nhận ra được xung quanh thân thể Ti Mệnh đang có một luồng khí đang mạnh mẽ dao động, điều này cũng là do trình độ điều động thiên địa linh khí của hẳn đang ở mức lơ đãng thuần thục.

Linh khí dồn về cánh tay, trong không gian vô hình tạo thành một cánh tay mờ ảo, rồi sau đó đánh thẳng tới. Trông gương mặt Vương Bảo Thiên không lộ ra nửa điểm biến đổi nào.

Hắn hừ lạnh một tiếng, từ trong cơ thể một luồng khí màu đỏ hồng bay ra, trong chớp mắt hóa thành một quả cầu. Vương Bảo Thiên chưởng vào quả cầu, lập tức nó bay thẳng tới Tì Mệnh. Một tiếng nổ vang chấn động, từ trong đám khói bụi Tì Mệnh lùi về sau mấy bước.

Thực lực Vương Bảo Thiên đúng là không giống như vẻ bề ngoài. Tuy nhiên, nếu chỉ bằng chừng này thì đừng nói trong vòng mười chiêu có thể chống đỡ, Tì Mệnh chỉ cần mất năm chiêu là có thể đánh bại hắn ta ngay.

- Phong nhận, khởi.

Một chiêu vừa nảy chỉ là dò xét, còn bây giờ mới chính thức ra tay. Linh khí thiên địa một lần nữa bị hắn khu động, thiên địa linh khí cứ như hòa làm một thể với Tì Mệnh, tùy ý để hắn biến đổi ra đủ loại hình thái.

Hai bàn tay múa thành hai vòng hình tròn dao động với tốc độ cực nhanh, sự sắc bén so với man khí không hề thua kém.

Trong lúc khói bụi vẫn còn chưa bị tiêu tán, Tì Mệnh ném hai đạo phong nhận.

Vương Bảo Thiên hai đồng tử co rút, vội té ra luồng khí màu hồng để tạo thành một tấm màn chắn phía trước.

- Hồng Mạc.

Phong nhận chạm vào tấm màn màu hồng, vốn theo suy nghĩ của Vương Bảo Thiên thì phong nhận sẽ bị phản lại mới đúng. Nhưng ngoài dự đoán của hắn là, phong nhận lại sắc bén đến nỗi khiến cho tấm màn màu hồng bị cắt đứt.

Cũng may tốc độ phản ứng của gã ta khá nhanh, trong khoảng khắc vội nhé sang một bên. Thế nhưng một vài sợi tóc của hắn vẫn bị phong nhận cắt đứt, một bên má bị phong nhận rạch một đường nhỏ.

Máu tươi từ vết cắt chảy ra, vốn dung mạo hắn đã trông rất quái dị, vết máu đỏ này càng làm cho hắn trở nên đáng sợ hơn.

Liên Vân Quyết đứng bên ngoài khuôn mặt biến đổi. Tuyệt chiêu Hồng Mạc của Vương Bảo Thiên ngay cả hắn muốn phá vỡ nó cũng không thể dễ dàng như cách mà Tì Mệnh như vậy được.

Tuy hơi ngạc nhiên, nhưng không hiểu sao khóe miệng Liên Vân Quyết lại nở nụ cười âm tà.

“Vương Bảo Thiên bị chọc giận rồi. Hắn mà nổi điên, ngay cả ta cũng phải toàn lực ứng phó.”

Chỉ thấy Vương Bảo Thiên lấy tay sờ lên mặt mình, con đau rất truyền từ vết thương khiến nội tâm hắn hơi nhói.

Nhìn vết máu đỏ tươi trên tay, Vương Bảo Thiên đột nhiên sát khí ngùn ngụt. Loại sát khí này có thể không bá đạo như sát khí của Kha Thiên Lạc, nhưng ẩn ẩn có gì đó âm sát.

- Giỏi lắm. Hắc hắc... Tì Mệnh sao, ta nhớ kỹ ngươi rồi.

Vương Bảo Thiên nở nụ cười, nụ cười kinh khủng đến nỗi mép miệng lên đến gần mang tai, gân đỏ trong mắt nổi lên chi chít, trông hắn bây giờ cực kỳ đáng sợ.

Luồng khí màu hồng xuất hiện ngày càng nhiều, từ luồng khí màu hồng tán ra những loại âm thanh quỷ dị, tựa hồ tiếng khóc than của quỷ lệ.

- Ma La Sát.

Vương Bảo Thiên cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi dung nhập vào luồng khí huyết hồng. Chỉ thấy trong không gian, luồng khí huyết hồng dần dần hóa thành một đầu ác quỷ quái dị, trên đầu có hai cái sừng cong vuốt, đôi mắt rực cháy như hai ngọn đuốc, mồm há to để lộ mấy cái răng nanh nhọn hoắt.

Cái miệng của nó rất lớn, nếu há to ra cùng một lúc có thể nuốt được sáu bảy người.

Cái đầu ác quỷ nhìn chăm chăm Tì Mệnh, giống như đang nhìn một miếng mồi ngon, tiếng cười giòn tan lạnh lẽo vang lên, nó liền xông tới chỗ Tì Mệnh, luồng sát khí từ trong mắt bắn ra như muốn cố định không cho Tì Mệnh có cơ hội tránh né.

Tuy nhiên, bởi vì linh thức Tì Mệnh rất mạnh, hắn ngay lập tức sử dụng lực lượng linh thức để phong bế tâm thần, không để cho đầu ác quỷ kia huyền hoặc bản thân. Thế nên chiêu cố định này không hề ảnh hưởng gì đến hắn.

Ác quỷ không vì chuyện Tì Mệnh hóa giải được thuật định thân mà dừng lại, nó vẫn cứ lao đến, há thật to cái mồm để nuốt chửng lấy con mồi.

Tì Mệnh hừ lạnh một tiếng, hắn cũng thêm buồn tránh né gì đầu ác quỷ này, ngược lại, trong sự kinh ngạc của chúng nhân, hắn nhún chân bay thẳng lên đối diện trực tiếp với ác quỷ.

Hai tay hắn làm thành tư thế giống như trâu húc, tông thẳng vào vào mồm của ác quỷ.

- Hắc hắc, đồ ngu. Hồng Thái Ma Đầu, nuốt hắn đi.

Hành động của Ti Mệnh giống như đang chọc cười Vương Bảo Thiên, hắn khi này khuôn mặt tái xanh do sử dụng quá nhiều khí huyết để tạo ra đầu ác ma này, nhưng nhìn thấy Ti Mệnh lại không biết điều lại nhảy thẳng vào mồm ác quỷ làm cho hắn cười phá lên.

Ác quỷ nuốt trọn Ti Mệnh vào mồm, nhưng nó chưa kịp thưởng thức miếng mồi ngon mà nó vừa mới nuốt này thì đột nhiên gương mặt vặn vẹo, rồi bỗng hét thảm một tiếng. Chỉ thấy phía sau đầu của ác quỷ tự nhiên lại nhô lên, một giây sau thì bị xé rách ra, thủng một lỗ thật lớn.

Từ trong cái lỗ đó một bóng người bay ra đang trong tư thế trâu húc, đó chính là Ti Mệnh.

Do đầu ác quỷ này có liên hệ với Vương Bảo Thiên, thế nên khi đầu ác quỷ bị đâm thủng thì hắn liền bị phản phệ rất nặng. Chỉ thấy sắc mặt trắng bệch, phun ra một ngụm máu lớn rồi ngã xuống.

Ti Mệnh căn bản không thêm quan sát, bởi như đã quan sát lúc trước, hắn rất rõ đầu ác ma này có mối quan hệ tâm thần với Vương Bảo Thiên.

Sau khi đục thủng đầu ác ma một lỗ nhỏ, Ti Mệnh lại một lần nữa xông đến. Thiên địa nguyên khí bạo động kịch liệt, những người khác bây giờ mới nhận ra được điểm này.

Một thanh kiếm khổng lồ được tạo bởi thiên địa nguyên khí xuất hiện giữa không trung, tuy vẫn chưa biến hóa thành hình hoàn toàn, nhưng uy áp từ thanh kiếm nguyên khí này tỏa ra làm cho chúng nhân run sợ, ngay cả Liên Vân Quyết hay Kha Thiên Lạc cũng phải chấn kinh.

P/s: Chương tiếp theo sẽ up vào lúc 2h30

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 78: Vô đề

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 78: Vô đề

Nhất là Liên Vân Quyết. Nếu như để Ti Mệnh hủy đi đầu ác ma, tu vi suy giảm thì tạm thời không bàn đến, điều đáng lo là có thể ảnh hưởng đến tính mạng của Vương Bảo Thiên.

Hắn hét lớn:

- Ti Mệnh huynh, thắng thua đã rõ, mau dừng tay.

Vừa nói, Liên Vân Quyết vừa xông tới chắn, đồng thời vận chuyển lực lượng khí huyết, tùy thời có thể ngăn cản thanh kiếm lại.

Chỉ có điều Ti Mệnh lại không hề có ý định dừng lại. Với loại người đạo đức giả như Liên Vân Quyết, sau chuyện này ngoài mặt thì cười cười nói nói, nhưng thế nào cũng lại suy nghĩ tìm cách tính kế hắn, thậm chí còn có thể liên lụy đến cả Kha Thiên Lạc và Tang Tương.

Nếu có thể nhân cơ hội này khiến Liên Vân Quyết bị thương, như vậy có thể giảm thiểu bớt nguy hiểm.

Có điều nói đi vẫn phải nói lại, suy nghĩ này của Ti Mệnh vẫn quá ngây thơ. Loại người lòng dạ nhỏ nhen một khi đã muốn tính kế người khác thì sẽ làm đến cùng. Muốn trừ bỏ thì phải giết chết loại người này. Cũng chính bởi vì vậy nên sau này mới xảy ra một biến cố đầy thương tâm, cũng đều là do kẻ có lòng dạ hẹp hòi.

Thanh kiếm khổng lồ trong tay Ti Mệnh không chút do dự mà trầm thẳng xuống đầu ác ma, gương mặt của nó đầy vẻ sợ hãi, miệng gào thét như đang cầu xin Ti Mệnh tha mạng.

Đúng lúc đó thì Liên Vân Quyết chặn ngay chính giữa, chỉ thấy sau lưng hắn xuất hiện bóng ảnh một con viên hầu khổng lồ.

Viên hầu này hình dạng rất chân thực. Liên Vân Quyết tay không bắt kiếm, bóng ảnh hầu viên sau cũng hành động tương tự, hai cánh tay khổng lồ như cái khối thiết trụ hướng thẳng lên trời, khi thanh kiếm vừa lao xuống thì bị nó bắt lấy.

Tuy nhiên uy áp từ thanh kiếm khí vẫn rất mạnh, làm cho thân thể cao hơn hai mét của cự viên chấn động, đầu gối của nó hơi khụy xuống một chút.

Mặt đất dưới chân Liên Vân Quyết bị lún xuống hơn năm tấc, vết nứt nẻ lan ra xung quanh, gió mạnh thổi lan tràn, dù đứng từ khoảng cách xa quan sát mà vẫn bị cổ áp lực này đẩy lùi lại mấy bước.

Liên Vân Quyết trong làn khói bụi mạnh mẽ chống cự lại cự kiếm, bỗng hắt hét lớn, lực lượng khí huyết mạnh mẽ bộc phát. Lực lượng phản kháng quá mạnh, thanh cự kiếm lập tức bị phá tan, đồng thời hắn còn bồi thêm một quyền nữa.

Ti Mệnh thứ mà hắn đang thiếu nhất chính là kinh nghiệm thực chiến. Thế nên khi kiếm khí bị phá vỡ, Liên Vân Quyết lại tiếp tục xuất quyền với tốc độ như thiên điện, Ti Mệnh căn bản không thể đề phòng được.

Cũng may ngay lúc đó, một bóng người mạnh mẽ xông qua cỗ kinh phong đang lan tràn, chính là Kha Thiên Lạc. Bàn tay hắn nắm lại thành quyền, chẳng buồn thêm dùng đến lực lượng huyết mạch, chỉ sử dụng thuần túy lực lượng cơ bắp đối quyền với Liên Vân Quyết.

Không gian truyền đến âm thanh vỡ nát chấn động, trong thoáng chốc hình ảnh trở nên vụn vỡ.

Thật không hổ danh là hai cường giả đứng đầu trong thế hệ, chỉ mới so một quyền thôi mà làm cho không gian tán loạn thế này rồi. Nếu thực sự đánh nhau, chẳng biết nơi đây sẽ biến thành hình dạng như thế nào nữa.

Ti Mệnh, Kha Thiên Lạc và Liên Vân Quyết đồng thời lui về hai hướng khác nhau. Còn hư ảnh đầu ác ma kia thì sau khi được Liên Vân Quyết chặn lại, trong một khắc nó đã quay trở lại cơ thể Vương Bảo Thiên, không còn lo lắng nguy hiểm đến tính mạng nữa.

Ti Mệnh lần đầu chiến đấu kịch liệt nên khó tránh khỏi hao tổn nguyên khí, cần phải ngồi xuống để thở nạp, ổn định lại nguyên khí trong cơ thể. Kha Thiên Lạc thì đứng một bên hộ pháp cho hắn, linh thức và sát khí đồng thời tán ra, không để cho bất cứ kẻ nào nhân cơ hội đánh lén. Tang Trương và Cổ Thái cũng đứng xung quanh đề phòng ngừa biến cố.

Vừa bảo vệ Ti Mệnh, Kha Thiên Lạc vừa âm thầm nhìn Liên Vân Quyết.

Cũng hành động tương tự, Liên Vân Quyết trên gương mặt không còn giữ được nụ cười nữa, thay vào đó là gương mặt âm lãnh lạnh lùng. Hai tay hắn đặt sau lưng, không ai biết được rằng bàn tay phải của hắn đang hơi run rẩy.

Hắn sử dụng lực lượng khí huyết, mà Kha Thiên Lạc chỉ vận dụng lực lượng cơ bắp thuần túy mà vẫn có khả năng đẩy lùi hắn lại. Người ngoài nhìn thấy cả hai ngang cơ, nhưng trên thực tế thì Liên Vân Quyết đã rơi vào thế hạ phong rồi.

Không ai nói gì, cũng chẳng ai hành động gì. Mãi một lúc sau, khi Ti Mệnh ổn định nguyên khí trong cơ thể thì đứng dậy, ôm quyền hướng Liên Vân Quyết nói:

- Liên huynh, đã nhường rồi. Tại hạ có tư cách ra vào Trường Lão hội rồi chứ?

Liên Vân Quyết hừ lạnh trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra thân thiện như thường, nụ cười ôn hòa lại xuất hiện trên môi, hắn mỉm cười trả lời nhàn nhạt:

- Thực lực Ti Mệnh huynh phi thường mạnh mẽ, thật khiến ta mở rộng tầm mắt. Trường Lão hội tùy ý huynh ra vào.

Vừa nói, ánh mắt hắn vừa nhìn qua Vương Bảo Thiên đang được người ta đỡ dậy, sắc mặt trắng bệch, xem ra nội thương rất nặng.

- Nếu đã không còn việc gì nữa thì ta đi trước để còn trị thương cho vị huynh đệ của ta. Về phần hội nghị, có lẽ phải dời lại vài ngày.

Liên Vân Quyết phui phui bụi đất dính trên người, sau đó ra hiệu cho thuộc hạ để đưa Vương Bảo Thiên tìm nơi trị thương.

Bỗng từ sau lưng giọng nói Ti Mệnh truyền đến, đồng thời trong không gian có âm thanh dao động, tựa hồ đang có vật bị ném tới.

- Đây là Thông Khí Hoàn, có lẽ sẽ giúp vết thương của Vương huynh phục hồi nhanh hơn.

Liên Vân Quyết giơ tay chụp lấy, đó là một lọ thuốc nhỏ, bên trong đựng Thông Khí Hoàn do Ti Mệnh đích thân luyện ra, đối với nội thương có tác dụng rất hiệu quả.

- Đa tạ ý tốt của Ti Mệnh huynh.

Liên Vân Quyết ôm quyền, ngữ điệu ôn hòa đáp một câu rồi xoay lưng dẫn người đi.

Những người đứng quan sát sau một hồi thì cũng tán đi hết, đứng lại đó chỉ còn bốn người Ti Mệnh.

Tang Trương gương mặt hậm hực, bĩu môi đánh đá nói:

- Đưa cho hắn ta Thông Khí Hoàn làm gì, huynh đúng là biết phung phí của trời.

- Ha ha, ta vốn theo y đạo mà, thấy người bị thương mà bỏ mặc thì không chịu được.

- Nhưng bọn hắn là kẻ xấu. Dù huynh có giúp chúng, chúng cũng chẳng mang ơn huynh đâu.

- Thầy thuốc không phân biệt tốt xấu giàu nghèo, khi bị thương thì đều là người bệnh cả.

- Hừ, huynh đúng là cái đồ cứng đầu, không nói chuyện với huynh nữa. Đáng ghét.

Bị Ti Mệnh lấy y đức ra thuyết giảng, càng nghe càng chỉ càng thêm tức giận, chẳng thèm bỏ vào đầu nửa câu. Trong lòng thì ôm một bụng nộ hỏa.

Ti Mệnh thấy vậy thì chỉ biết lắc đầu cười.

Cô Thái đi đến vỗ vai Ti Mệnh, nói:

- Tốt với kẻ thù chính là tàn nhẫn với bản thân. Huynh phải nhớ kỹ điều này.

Ti Mệnh cười nhạt, không nói tiếp. Do nghị sự bị hoãn lại, thế nên có ở lại đây cũng chẳng làm gì, bốn người liền quyết định tìm một chỗ nào đó để luận bàn. Thống nhất địa điểm rồi tất cả rời đi.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Trời đã về đêm, so với những ngày đẹp trời khác thì hôm nay quả là khác thường, mây đen phủ kín tầng trời, ánh nguyệt quang bị che khuất đi phần nào, bằng mắt thường chỉ được lơ mờ.

Trong căn phòng, một thanh niên tuấn tú đứng cạnh cửa sổ, gió đêm se lạnh thổi thoảng qua làm mái tóc đen tuyền hơi lay động.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn trời đêm, trên gương mặt luôn treo một nụ cười thần bí, ánh mắt sâu thẳm, tạo cho người ta một cảm giác sâu không lường được. Trên tay là một chiếc lọ gốm sứ nhỏ bị hắn liên tục xoay tròn. Cái lọ này chính là lọ chứa Thông Khí Hoàn mà ban sáng Ti Mệnh đã đưa cho hắn.

- Ti Mệnh, kẻ này thực lực không yếu, còn cả Kha Thiên Lạc lúc nào cũng túc trực bên cạnh, xem ra khó lòng mà tiếp cận bình thường được.

- Tuy nhiên... hắc hắc

Liên Vân Quyết nhìn bầu trời đêm, bỗng nụ cười ôn hòa hóa thành một nụ cười âm tà, khiến cho thần thái của hắn biến đổi hoàn toàn, như trở thành một kẻ khác.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 79: Truyền thuyết Hắc Long

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 79: Truyền thuyết Hắc Long

Man tộc từ thời đại cổ xưa lưu truyền một truyền thuyết, không rõ truyền thuyết này bắt nguồn từ đâu và từ thời điểm nào.

Truyền thuyết nói rằng vào thời đại hỗn mang, thế giới vẫn chìm trong bóng tối của sự hỗn loạn, trong cõi hư vô xuất hiện một quả trứng khổng lồ. Quả trứng được nuôi dưỡng bởi nhị khí buổi sơ khai, sau hàng vạn năm, quả trứng nở ra một sinh vật, đó chính là sinh vật đầu tiên trên thế giới này.

Tên của nó là Huyền Hoàng.

Nhưng rất ít người biết được tên thật của sinh vật này, mà thường truyền tai nhau gọi sinh vật ấy là Hắc Long.

Hắc Long không rất ít khi xuất hiện, nó dùng phần lớn thời gian của mình để ngủ tại một nơi thần bí nào đó trong tinh không vô tận, ngủ một giấc thật dài, giống như một giấc ngủ vĩnh hằng.

Theo như truyền thuyết nói thì không một ai mong muốn Hắc Long tỉnh giấc cả. Bởi khoảng khắc Hắc Long tỉnh giấc chính là lúc mà thế giới bị hủy diệt.

Đó là một truyền thuyết, truyền thuyết về Hắc Long, cũng là một truyền thuyết về sự hủy diệt.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Liên Vân Quyết bỗng lấy từ trong tay áo ra một khối ngọc thạch nhỏ, sau đó trích một giọt máu nhỏ vào khối ngọc, chỉ thấy khối ngọc bắt ngời tỏa ra một ánh hào quang, bởi vì ánh đèn trong phòng khá mạnh nên nếu không tinh ý thì không nhận ra được.

Nhìn thần sắc Liên Vân Quyết cực kỳ tàn độc, thì thầm to nhỏ với khối ngọc thạch. Một phút sau, tấm ngọc thạch tự động vỡ nát, hóa thành tro bụi tiêu tán vào không trung.

Bỗng trên tầng trên, một tiếng gào thét bất ngờ vang lên, tiếng gào thét lộ ra vẻ phẫn nộ không cam tâm.

Liên Vân Quyết đối với việc bị tiếng la hét ầm ĩ kia phá vỡ đi tâm tình không hề nổi giận, ngược lại còn cảm thấy rất hứng thú nữa là đằng khác.

Hắn xoay người bước đến chỗ cầu thang để đi lên tầng trên. Chỗ bên dưới cầu thang có hai gã đại hán đứng canh giữ, khi thấy Liên Vân Quyết thì tay nắm lại đưa lên ngực, đầu thì cúi xuống một cách cung kính.

Liên Vân Quyết đối với hành động này không có chút cảm xúc nào, vẫn tiếp tục đi lên trên, nơi đang phát ra tiếng hét phẫn nộ.

- Khốn kiếp, lão tử không cam tâm. Lão tử sao có thể thua tên ti tiện đó được.

Giọng gào khàn khàn như mang đầy vẻ âm lệ, cay độc khiến cho hai kẻ đứng bên ngoài gác cửa cảm thấy sợ hãi, giống như đang bị uy hiếp đến tính mạng, mặt mày xanh lét, mồ hôi lạnh túa ra trên trán.

Liên Vân Quyết bước lên thấy vẻ kinh sợ của hai tên này thì mỉm cười, vỗ vai trấn an:

- Đừng lo, các ngươi không chết được đâu.

Hai gã đó nuốt vào một ngụm nước bọt, chỉ biết cúi đầu hành lễ, không đáp lại câu nào.

Liên Vân Quyết bước qua, đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa rồi bước vào.

Bỗng nhiên phía trước có tiếng xé gió cùng với một vật màu đen đang bay đến, Liên Vân Quyết nhẹ nhàng dùng tay chụp lấy, vật màu đen này thì ra là một cái cốc sắt được trang trí trong phòng.

Xung quanh là một mớ hỗn độn, bàn ghế, đồ trang trí... bị đập phá, rơi vãi lung tung.

Đứng chính giữa căn phòng là một gã thanh niên gầy ốm, sắc mặt xanh xao như một kẻ đang bị bệnh. Dung mạo của hắn vốn đã rất quái dị, lại thêm phía bên má có một vết sẹo còn rất mới càng khiến cho hắn ta trở nên yêu dị hơn.

Hắn ta chính là Vương Bảo Thiên, bại tướng dưới tay Ti Mệnh.

Vương Bảo Thiên được y sư do Liên Vân Quyết dẫn theo, trong vòng nửa ngày thương thế ổn định hoàn toàn. Tu vi tuy có chút bị ảnh hưởng, nhưng chỉ cần bế quan vài ba tháng là sẽ phục hồi lại hoàn toàn.

Tuy nhiên, Vương Bảo Thiên vì thất bại trước một Ti Mệnh vô danh đến từ một tiểu bộ lạc đã bị hủy diệt. Mà hắn chính là một trong những người mạnh nhất thế hệ này trong Mông Đan bộ lạc, lòng kiêu ngạo làm cho hắn không thể chấp nhận được chuyện này.

Nếu như không thể giải quyết, nó sẽ trở thành một loại ma chướng lẫn quẩn trong đầu, khiến cho hắn sau này dù có cố gắng đến đâu cũng không thể nào tiến bộ. Vương Bảo Thiên cần phải được loại bỏ ma chướng.

Đầu óc Vương Bảo Thiên đang rơi vào hỗn loạn nên không nhận ra người mới đi vào chính là Liên Vân Quyết, vì vậy nên mới có chuyện hắn đá chiếc ly sắt tới.

- Liên huynh... xin lỗi, ta không cố ý.

- Không sao, ta hiểu mà.

Liên Vân Quyết cười cười, chậm rãi bước vào rồi ngồi xuống chiếc ghế mây mềm còn nguyên vẹn.

Hắn ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm Vương Bảo Thiên, không hiểu sao ánh mắt này lại làm cho Vương Bảo Thiên trở nên căng thẳng.

Giọng nói Liên Vân Quyết cực kỳ ôn hòa, chậm rãi nói:

- Lần này khiến Vương huynh chịu thiệt thòi, lỗi là do ta quá khinh thường Ti Mệnh.

- Cũng không phải do Liên huynh tính sai, mà căn bản là thực sự không thể nào ngờ được hắn lại có khả năng đánh bại ta.

Bởi vì bị ánh mắt sâu thẳm kia làm cho căng thẳng, thế nên trong giây lát tâm tính của Vương Bảo Thiên dần dần ổn định lại.

- Ban đầu ý định chỉ là thử dò xét thực lực của hắn, đúng thật là không ngờ... Nhưng không sao, ta đã có kế hoạch để giúp Vương huynh trả thù.

Khóe miệng Liên Vân Quyết nở nụ cười thần bí, nói tiếp:

- Vương huynh, huynh có muốn tham gia vào kế hoạch này chứ?

Vương Bảo Thiên siết chặt hai tay, trên gương mặt lộ ra vẻ thù hằn đáng sợ, găng giọng từ chữ một, căn bản không buồn suy nghĩ nửa giây:

- Ta đồng ý nghe theo mọi sắp xếp của Liên huynh. Chỉ cần giết được Ti Mệnh, giải được ma chướng, dù nguy hiểm cỡ nào ta cũng không từ chối.
- Vương huynh yên tâm, ta sẽ không để huynh gặp nguy hiểm đến tính mạng đâu.
- Liên huynh, kế hoạch của huynh thế nào, có thể cho ta biết được chứ?
- Hiện tại vẫn chưa thể bắt đầu kế hoạch, tuy nhiên nếu huynh muốn biết thì ta sẽ nói ra toàn bộ.

Trong đêm tối, Liên Văn Quyết bắt đầu nói ra toàn bộ kế hoạch mà hắn vừa mới nghĩ ra, chẳng biết hắn có hoàn toàn muốn giúp đỡ Vương Bảo Thiên giết Ti Mệnh để trừ đi ma chướng hay còn một âm mưu nào khác, có lẽ chỉ có trong lòng hắn biết.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Cũng trong buổi đêm xấu trời ấy, tại nơi cư ngụ hiện tại của U Đô bộ lạc, ánh lửa trại được đốt lên sáng rực cả trung tâm của bộ lạc.

Tiếng cười vui vang lên rôm rả, tiếng cười nói của mấy đứa nhỏ. Có một vài đứa tinh quái len lén trộm đi một vài thứ trái cây rồi tìm một chỗ để ngấu nghiến ngon miệng. Trưởng bối nhìn thấy nhưng bối hôm nay là ngày hội nên cũng chẳng ai trách cứ gì chúng.

Kha Thiên Lạc ngồi ở vị trí tộc trưởng, bên cạnh hắn là Tang đại phu, hai người vừa uống rượu vừa thi thảm to nhỏ, thỉnh thoảng lại cười rộ lên, có lẽ như đang bàn kế hoạch tương lai để phát triển bộ lạc.

Còn Tang Tương thì cùng với những thiếu nữ khác trong bộ lạc nhảy múa xung quanh ngọn lửa hồng. Đã năm năm rồi chưa trải nghiệm lại niềm vui này, nhìn nụ cười tươi như trăm hoa khoe sắc, Ti Mệnh ngồi ngoài quan sát mà nội tâm mê mẩn không thôi.

Cổ Thái thì ngồi cùng với Ti Mệnh. Hắn không phải là người của U Đô bộ lạc, nhưng lại là bằng hữu của Ti Mệnh và Kha Thiên Lạc nên liền mời hắn vào chung vui.

Cũng nhờ vậy Ti Mệnh mới biết thì ra bộ lạc của Cổ Thái cũng đã bị hủy diệt, hắn cùng với mấy người Nạp Đa buộc phải rời khỏi quê hương để tìm một đường sinh cơ.

Mà Cổ Thái đối với lễ hội hòa hợp rất nhanh, có lẽ trước đây bộ lạc của hắn cũng tổ chức những buổi lễ tương tự thế này. Vừa ngắm nhìn thương thức, vừa bồi hồi nhớ lại ngày tháng xa xăm.

Đột nhiên, ở bên cạnh, Ti Mệnh hỏi một câu:

- Cổ Thái, mong ước của huynh là gì?

Cổ Thái hơi ngần ra đôi chút với câu hỏi bất ngờ của Ti Mệnh, nhưng giống như bị gãi trúng chỗ ngứa, Cổ Thái nhìn lên bầu trời đêm mờ mịt, cười nói:

- Ước mơ của ta? Đó chính là trở thành người mạnh nhất trên Thần Hoang này, khiến ai ai cũng biết đến danh tiếng của ta. Người mạnh nhất, vừa là người nắm trong tay giấy nợ của cả thiên hạ. Ha ha ha... Ti Mệnh huynh không được cười ta đấy nhé.

Ti Mệnh vẫn giữ nụ cười nhạt trên mặt, nhưng trong đầu thì chợt nhớ về giấc mơ ngày đó của mình. Trong giấc mơ, Cổ Thái trong trạng thái hắc hóa ngấm đẫm trên cửu thiên ngắm nhìn Thần Hoang đã hóa thành một đồng tro tàn chết chóc, chỉ còn lại mỗi một mình Ti Mệnh ôm thi thể Tang Tương gào thét bi thương.

P/s: hôm nay mình gặp chút vấn đề sức khỏe nên chỉ có thể đăng được một chương. Các bạn thông cảm nhé. Cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 80: Cổ Thái trúc cơ

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 80: Cổ Thái trúc cơ

Nếu đơn giản chỉ là một giấc mơ bình thường thì hắn sẽ không lo nghĩ nhiều, nhưng viễn cảnh đó lại quá chân thực.

Ti Mệnh hô hấp một hơi sâu, sau đó đứng dậy, vừa nói:

- Ta có chuyện muốn nói riêng với huynh, đi theo ta.

Nói xong, Ti Mệnh xoay người lại, trong lúc không ai hay lặng lẽ rời khỏi buổi lễ. Cổ Thái trông biểu hiện kỳ lạ thì cảm thấy kỳ lạ, trong lòng nổi lên mấy ý nghĩ, nhưng không ngồi yên một chỗ mà cũng lặng lẽ đi theo.

Khá xa bộ lạc, từ nơi này có thể trông thấy ngọn đồi chôn cất các dũng sĩ U Đô bộ lạc. Ti Mệnh lặng im đứng trầm ngâm nhìn trời, từ đằng sau truyền đến tiếng bước chân chậm chậm, chính là Cổ Thái.

Hắn gãi gãi đầu, miệng treo nụ cười nghi hoặc:

- Sao tự dưng huynh kỳ lạ thế? Có chuyện gì không ổn à?

Ti Mệnh chuyển người lại, gió bắc buổi đêm se lạnh thổi vù qua, Cổ Thái nhìn thấy được sâu trong đôi mắt đen kia ẩn sâu một nỗi lo lắng khó nói thành lời.

- Cổ Thái, ta muốn nhờ huynh một điều.

- Nhờ ta? Ta không dám chắc là mình có thể làm được đâu.

- Chuyện này huynh có thể suy nghĩ, ta sẽ không ép.

Cổ Thái lấy tay xoa xoa cằm, mắt nhìn lệch về một hướng, trầm tư suy nghĩ. Mãi một lúc sau mới thờ dài một tiếng:

- Huynh nói ta nghe thử xem, nếu nằm trong khả năng thì ta sẽ đáp ứng.

- Việc này kỳ thực nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ. Cổ Thái, huynh nói với ta rằng khát vọng của huynh là trở thành đệ nhất cường giả Thần Hoàng. Nếu thực sự có ngày nay, ta hy vọng huynh có thể giúp ta bảo vệ Tang Tương.

Ti Mệnh gương mặt trịnh trọng, không chút giấu diếm nói.

Cổ Thái khẽ giật mình, sau đó thì bỗng cười phá lên, bước tới gần vỗ vai Ti Mệnh, ngữ điệu ấm áp:

- Ha ha, nàng đã có huynh bảo vệ, ta làm sao có cơ hội bảo vệ nàng được chứ!

Trái ngược với giọng cười đùa là một gương mặt trầm tư đang nhìn mình, bất giác làm cho cổ họng Cổ Thái nghẹn lại, gãi gãi đầu rồi thờ dài một tiếng:

- Thôi được, nếu như thật sự có ngày đó, ta sẽ làm hết sức mình.

- Đa tạ. Ta sẽ không để huynh làm việc không công đâu.

Thấy Cổ Thái đáp ứng, Ti Mệnh nở nụ cười nhẹ nhõm. Hắn không biết được tương lai mai sau ra sao, có thực sự rằng Cổ Thái sẽ hủy diệt cả khung trời này hay không, hắn không quan tâm, hắn chỉ biết bây giờ tạo được nhân quả với đối phương, khiến cho đối phương đáp ứng là được rồi.

- Ấy, không cần đâu. Huynh trước đây âm thầm bảo vệ mấy người Nạp Đa, cho họ một cuộc sống yên ổn, lại còn để lại quyền sách nghiên cứu trận đạo tâm huyết của huynh nữa, đối với ta nhiều đó là đủ rồi.

Cổ Thái vội xua tay. Hắn tuy tự thừa nhận mình là một kẻ tham lam, nhưng tham lam với những người mà hắn không quen biết mà thôi.

Ti Mệnh lắc đầu, cười nhạt:

- Chuyện nào ra chuyện đó. Mấy người Nạp Đa năm đó chăm sóc ta, những chuyện đó đều nên làm cả.

Cổ Thái cũng cười cười, tiếp xúc dần dần rồi cũng biết, tính cách cứng đầu này giống y hệt với Kha Thiên Lạc.

- Tùy ý huynh vậy.

- Huynh ngồi xuống đi.

Cổ Thái ngồi xếp bằng xuống, hai tay đan lại đặt trên đùi, hô hấp chậm đều, điều chỉnh tinh thần ở trạng thái tốt nhất theo lời của Ti Mệnh.

Ti Mệnh thì ngồi xếp bằng ở sau lưng, hai tay đặt áp vào lưng Cổ Thái, hắn nhắm mắt lại, âm thầm vận chuyển nguyên khí trong cơ thể chậm rãi tiến hành xâm nhập vào cơ thể Cổ Thái. Nguyên khí này là do hắn tu luyện vào tích lũy trong khắp kinh mạch, hắn không biết dùng cách này có hiệu quả với người Man tộc hay không, nếu hiệu quả thì tốt, còn không thì hắn sẽ tìm một biện pháp khác để báo đáp nhân quả.

Không hiểu sao tự nhiên gần đây trong lòng hắn luôn có một loại dự cảm không ổn, thậm chí uy hiếp đến tính mạng, hắn cũng chẳng biết có phải do bản

thân suy nghĩ quá nhiều hay không, nhưng cảnh giác chưa bao giờ là thừa thãi.

Bởi vậy hần mới nhân lúc này cậy nhờ Cổ Thái, nếu bản thân mình có xảy ra chuyện gì thì vẫn còn đó Cổ Thái và Kha Thiên Lạc có thể giúp đỡ Tang Trương.

Nguyên khí chậm rãi di chuyển vào cơ thể, Cổ Thái cảm giác được có một luồng năng lượng ấm áp kỳ lạ đang chạy khắp cơ thể. Nó không khiến cho hần cảm thấy khó chịu gì, ngược lại còn rất thoải mái.

Cảm giác cứ như được mấy cô gái nhẹ nhàng đâm bóp vậy. Nhưng kỳ lạ ở chỗ, năng lượng này khiến cho cơ thể hần càng lúc càng cảm thấy nhẹ nhõm. Nếu trước đây khi tu luyện, Cổ Thái luôn cảm thấy cơ thể mình như bị một thứ gì đó cản trở, tốc độ tu luyện rất chậm chạp.

Còn bây giờ, khi được cỗ năng lượng ấm áp kia thanh lọc thì cảm giác nặng nề này không còn nữa. Cổ Thái dám chắc, nếu bây giờ mà chuyển tâm tu hành, tốc độ tu luyện có lẽ sẽ tăng gấp ba lần.

Đến nửa tiếng đồng hồ sau, Ti Mệnh mới thu tay lại, thở ra một ngụm trọc khí. Sắc mặt hần lúc này nhợt nhạt, mồ hôi túa ra ướt cả y phục.

Mở mắt nhìn Cổ Thái, khắp cơ thể của hần ta bị bao bọc bởi một lớp tạp chất màu đen tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc, vừa ngửi thấy là muốn ói.

Tạp chất này giống y hệt như lúc Ti Mệnh tiến hành trúc cơ, tuy nhiên khi ấy tạp chất của hần không nhiều bằng Cổ Thái, mùi hôi thối tự nhiên cũng ít hơn nhiều.

Cổ Thái không hề biết mọi việc xung quanh, không biết mình đang cực kỳ hôi thối không ai dám đến gần, đầu óc hần đang trong một cảm giác kỳ lạ, đặt tâm trí trong cảm giác kỳ lạ đó mà mình ngộ.

- Xem ra phương pháp này hỗ trợ rất tốt với người Man tộc. Phỏng theo suy nghĩ của mình, sau khi tỉnh lại, Cổ Thái nhất định sẽ bước vào trung kỳ Tây Cốt cảnh.

- Người đánh giá hần hơi thấp đấy.

Ti Mệnh một bên thở nạt, vừa nhìn Cổ Thái đang chìm trong trạng thái mình ngộ mà phỏng đoán. Đột nhiên từ đằng sau truyền đến một giọng nói lãnh đạm.

Hần giật mình quay lại thì thấy có một bóng người đang đứng cách mình không xa, chính là Kha Thiên Lạc không biết từ lúc nào đã xuất hiện. Kha Thiên Lạc cũng dùng ánh mắt dò xét với Cổ Thái, nói ra nhận định của mình.

- Thì ra là người, làm ta giật cả mình.

Vốn so về linh thức, Ti Mệnh tự tin không một người nào có thể vượt qua được mình, ngay cả Kha Thiên Lạc cũng vậy. Tuy vừa rồi hần trợ giúp Cổ Thái trúc cơ, hần vẫn không quên tẩn ra linh thức để phòng ngừa chuyện vạn nhất xảy ra, ấy vậy mà Kha Thiên Lạc xuất hiện lúc nào mà lại chẳng hay. Xem như vừa bị dội một gáo nước lạnh vào mặt, chỉ biết cười trừ một tiếng.

- Không thấy hai người các người nên ta tò mò đi kiểm, cũng vừa mới thấy hai người ở đây thôi.

Vừa nói, Kha Thiên Lạc vừa ném qua một lọ nhỏ:

- Dùng đi, có lẽ sẽ hữu ích với người.

Ti Mệnh gật đầu, nhưng không trực tiếp dùng mà cất vào người. Kha Thiên Lạc nhìn thấy nhưng cũng chẳng nói gì, lại nhìn Cổ Thái, nói tiếp:

- Ti Mệnh, người làm cách nào mà giúp tăng tư chất của Cổ Thái vậy? Ta nhớ ngày xưa A Công nói rằng tư chất là thứ không thể thay đổi được mà.

- Không phải là không thể, mà những phương pháp đó cực kỳ nguy hiểm, không ai dám nguyện thử cả.

Ti Mệnh miệng cười cười, rồi phân tích tiếp:

- Theo kiến thức y đạo thì người man tộc khi ra đời thân thể ở trạng thái không linh, tức là không có một chút tạp chất nào. Nhưng qua thời gian tiếp xúc với thức ăn, nước uống, thậm chí là cả hít thở không khí thì cơ thể dần dần tích tụ tạp chất. Tạp chất này có ở mọi góc ngách bên trong cơ thể.

- Tạp chất? Không lẽ nó là thứ cản trở người Man tộc tu luyện?

- Phải. Tuy nhiên tạp chất mỗi người mỗi khác, dẫn đến tư chất cũng sẽ khác nhau. Có một số người trời sinh tư chất cực cao, cả khả năng hạn chế việc tích tụ tạp chất, nhờ vậy mà tốc độ của bọn họ nhanh hơn người khác. Người chính là một ví dụ.

Kha Thiên Lạc khoanh tay nghe, vừa nghiền ngẫm tiêu hóa những phân tích kia.

- Thiên địa tạo hóa rất kỳ diệu đã sản sinh ra một số kỳ trân dị bảo có tác dụng bài trừ tạp chất, làm cho tư chất của Man tộc được cải biến. Tuy nhiên, cách sử dụng thế nào cho hợp lý thì có rất ít người biết, chính bởi không biết sử dụng nên tác dụng của nó bị giảm bớt, việc cải biến tư chất dù có diễn ra nhưng lại quá nhỏ bé không đáng kể.

Quyển 1 - Chương 81: Man văn tiến hóa

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 81: Man văn tiến hóa

- Làm sao ngươi biết được chuyện này?

- Ta vốn là một y sư, đoán được chuyện này không có gì khó khăn cả. Ta nghĩ việc khai thác hoàn toàn tác dụng của kỳ trân dị thảo này những bộ lạc nhỏ không có tư cách để biết. Người nắm giữ nó chắc chắn chính là các đại đế quốc khổng lồ. Chỉ có như vậy thì các đại đế quốc mới có khả năng cung ứng tài nguyên tu luyện, đảm bảo tốc độ trưởng thành của các thiên tài được.

- Ngươi còn chưa nói cách của ngươi là gì.

- Phương pháp của ta chính là dùng thiên địa nguyên khí để bài trừ đi tạp chất lẫn trong cơ thể người Man tộc. Kỳ trân dị thảo kia có được khả năng cải biến tư chất người man tộc cũng chính là nhờ vào thiên địa linh khí. Khác biệt giữa ta với các đại đế quốc là bọn họ dùng gián tiếp, còn ta chính là trực tiếp. Có điều, phương pháp này quả thực hao tổn rất nhiều tinh thần và thể chất.

Ti Mệnh cười khò một tiếng. Hắn bây giờ thực sự rất mệt mỏi, chỉ muốn nằm xuống ngủ một giấc thật ngon. Nhưng bởi vì hắn muốn trực tiếp sự biến đổi trên người của Cổ Thái, muốn tận mắt xem tư chất của hắn rốt cuộc tiến bộ đến đâu. Còn một điều nữa, hắn cảm giác trong cơ thể của Cổ Thái tồn tại một cái gì đó, nó tồn tại giống trạng thái của linh hồn.

- Ngươi tự nghĩ ra sao?

- Có thể nói là như vậy. Phương pháp này, có lẽ chỉ có một mình ta làm được. Bởi vì cách ta tu hành khác biệt với người Man tộc chính thống. Điều này ngươi hiểu rõ mà, phải không?

Ti Mệnh gần như nói ra toàn bộ sự thật, thứ duy nhất hắn không nói ra chính là bí mật của Đạo Thần Điện mà thôi.

Kha Thiên Lạc cũng có cảm giác Ti Mệnh còn điều gì đó không nói ra, tuy nhiên mỗi người đều có một bí mật của riêng họ, ngay cả hắn cũng như vậy, làm sao đi nói được người khác.

- Đợi sau khi ta phục hồi, ta sẽ giúp ngươi chuyện này.

Ti Mệnh gương mặt hiền hòa, mỉm cười.

- Nghỉ ngơi cho tốt đi, chuyện này hắn để sau hãy tính.

Kha Thiên Lạc từ chối cho ý kiến, rồi cả hai im lặng quan sát diễn biến xảy ra trên người Cổ Thái.

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua, trong bộ lạc tiếng cười đùa đã vơi bớt, những đứa trẻ được đưa về nhà để nghỉ ngơi, người lớn thì tranh thủ dọn dẹp bớt đi phần nào. Về khuya, bộ lạc dần trở nên im lặng, chìm sâu vào trong bóng đêm tịch mịch.

Gió bắc mang theo hàn khí lạnh lẽo lan tỏa vào không gian. Trong bóng tối, có những bóng người đang di chuyển lặng lẽ, có người tuần tra, trấn thủ thành các...

Tại nơi đây, Cổ Thái yên tĩnh ngồi tu luyện dưới sự quan sát của Ti Mệnh và Kha Thiên Lạc. Ba canh giờ sau, đột nhiên từ trên người Cổ Thái xuất hiện một dị biến, một cỗ dao động khí huyết mạnh mẽ khuếch tán ra.

Kha Thiên Lạc lập tức xuất hiện ngay bên cạnh Ti Mệnh, dùng lực lượng khí huyết tạo thành một tầng cương trảo bảo hộ, không để cho áp lực cuồng phong ảnh hưởng đến hắn.

Chỉ thấy khí huyết dao động trên người Cổ Thái mỗi lúc càng mạnh, một tiếng kêu vang từ trong cơ thể Cổ Thái ngấm ra, hắn đã đột phá Tẩy Cốt cảnh trung kỳ. Nhưng chưa dừng lại tại đó, dao động khí huyết ngày một càng mạnh.

Ở đằng sau lưng Cổ Thái từ từ xuất hiện một cái bóng ảo ảnh. Nó hình dạng một con Hoàng Xà dài chừng bốn thước quấn xung quanh thân thể Cổ Thái.

Con Hoàng Xà này chính là hình dạng man văn biến ra. Hoàng Xà cũng giống như Cổ Thái, im lặng và tu luyện. Chỉ thấy cơ thể Hoàng Xà càng lúc càng

dao động kịch lịch, thể hình của nó cứ sau hai khắc là lại lớn hơn một vòng.

Trên đầu của nó xuất hiện một cái sừng nhỏ mọc ra ở giữa trán, khiến cho bộ dạng của Hoàng Xà không còn hung dữ như trước, trái lại xuất hiện một cổ phong thái uy dũng bất phàm.

- Đây là...

- Man văn tiến hóa.

Kha Thiên Lạc chậm rãi nói. Man văn tiến hóa là một chuyện cực kỳ hiếm khi xảy ra, trừ khi có được một vận khí cực kỳ kinh người.

Tiến hóa man văn, so với trạng thái biến đổi man văn sự nguy hiểm gặp phải tuy nói rằng thấp hơn, thế nhưng lại cực kỳ khó diễn ra.

Mỗi người man tộc khi sinh ra, trong cốt tủy được thừa hưởng một loại huyết mạch hoang thú. Sở dĩ Man tộc có được huyết mạch này là Man Thần năm xưa khi khai thiên tích địa đã lấy huyết mạch của hoang thú dung nhập vào trong cơ thể Man tộc.

Huyết mạch hoang thú khiến cho Man tộc trở nên cường đại, trong thời gian Man Thần còn tồn tại, Man tộc gần như chính là bá chủ Thần Hoàng.

Kể từ sau khi Man Thần đột nhiên mất tích, huyết mạch này càng lúc càng loãng, đến thời đại bây giờ đã không còn được như xưa nữa.

Thường thì sau khi dẫn huyết nhập vào cốt tủy để hình thành man văn của bản thân, man văn này sẽ chỉ ở hình dạng như vậy, ngoại trừ việc lớn lên, trưởng thành theo chủ nhân thì không còn biến đổi nào khác cả.

Cũng bởi vì vậy mà việc man văn tiến hóa mới hiếm khi được nhìn thấy. Nếu có thì cũng chỉ diễn ra ở các đại đế quốc, nơi hội tụ của các anh tài khắp thiên hạ.

Man văn tiến hóa, thực lực của dị sĩ này hơn xa các dị sĩ đồng giai, khả năng vượt cấp khiêu chiến là một việc vô cùng bình thường. Đương nhiên khả năng vượt cấp khiêu chiến cao đến đâu còn phải dựa vào man văn tiến hóa theo trình độ nào.

Tì Mệnh nhìn Hoàng Xà đang lộ xác kia, chợt hỏi:

- Thiên Lạc, ngươi nói xem, rốt cuộc Hoàng Xà sẽ tiến hóa thành hình dạng gì?

Kha Thiên Lạc trầm ngâm một hồi, trong đầu chợt lóe thanh quang:

- Ta đọc trong các điển tịch, xà mang huyết mạch chân long, rất có thể man văn Hoàng Xà sẽ tiến hóa theo hướng Hoàng Long.

- Long chính là vương thú chi vương, nếu có thể tiến hóa thành Hoàng Long, thực lực của hắn chắc chắn rất mạnh.

- Mạnh hơn thì chắc chắn rồi. Nhưng nếu muốn đạt đến trình độ Hoàng Long thì còn kém cả vạn dặm. Hình dạng của Hoàng Xà, ta đoán cao lắm cũng chỉ mới đạt đến trình độ mọc giác mà thôi. Bộ ngươi tưởng muốn huyết mạch phản tổ dễ lắm hả.

- Ha ha, ta không nghiên cứu sâu mảng này, làm sao biết được.

Tì Mệnh cười trừ, rồi tiếp tục quan sát. Chỉ thấy khí tức dao động ngày một yếu đi, cuối cùng chấm dứt hẳn.

Hoàng Xà ngẩng đầu lên trời gầm lên một tiếng, âm thanh chấn động tứ phương, thậm chí lan ra đến cả Phong Tuyết bộ lạc. Ai nấy đều chấn kinh.

- Thực lực thật mạnh mẽ. Người này là ai?

Việc xuất hiện một cường giả như vậy chẳng biết nên vui hay nên buồn, tâm trạng mỗi người mỗi khác, nhưng có chung một suy nghĩ, gặp phải người này tốt nhất không nên đắc tội.

Tại Phong Tuyết bộ lạc có một vài cường giả Khai Khiếu cảnh, vậy mà cũng không dám đắc tội với nhân vật tạo ra tiếng rống nọ, đủ để biết thực lực Cổ Thái hiện tại mạnh đến mức nào.

Một số người không nhịn được muốn xem thử rốt cuộc người này là ai, liền rời khỏi nơi ở của mình thử tiến hành dò xét.

Tuy nhiên, trước khi tiến hành Trúc Cơ cho Cổ Thái, Tì Mệnh đã bố trí cấm chế ngăn cản sự dò xét của người khác. Người ở Phong Tuyết bộ lạc căn bản không thể phát hiện ra được, cường giả nọ lại chính là Cổ Thái.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 82: Đầu gối

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 82: Đầu gối

Cổ Thái thu lại man văn Hoàng Xà, cảm nhận trong cơ thể đang có luồng sức mạnh khổng lồ đang chảy trong huyết mạch.

Thực sự mà nói thì nếu muốn, hắn thừa sức đột phá lên Khai Khiếu cảnh, tuy nhiên một lúc đột phá quá nhanh chưa chắc đã là điều tốt. Đối với người khác thì Cổ Thái không biết ra sao, có thể người ta sẽ lựa chọn tiếp tục đột phá, nhưng hắn muốn bản thân có bước tiến dài sau này chứ không phải chỉ là một nhất phương cường giả.

Cổ Thái lựa chọn ổn định và chắc chắn, vậy nên hắn kìm nén lại cảm xúc, chậm rãi ổn định căn cơ hậu kỳ Tẩy Cốt cảnh.

Một lúc sau, hắn mới đứng dậy. Lúc này hắn vẫn chưa nhận ra được là bản thân đang cực kỳ có mùi. Mặt mày thì bị một lớp mặt đen đen bóng bao phủ, trong đêm tối nở nụ cười với hàm răng sáng bóng, người nào yếu bóng vía có lẽ sẽ hồn bay phách lạc mất.

- Ti Mệnh, biết nói sao giờ, cho lão tử ta ôm huynh phát nào. Thiên địa ơi, lão tử chưa bao giờ hạnh phúc như ngày hôm nay. Ti Mệnh, để Cổ Thái ta thể hiện lòng biết ơn cái nào.

Cổ Thái đang trong trạng thái cực kỳ hưng phấn, há mồm cười lớn, ánh mắt nhìn Ti Mệnh đầy triệu mệnh, một thân thể với mùi hương nồng nàn chạy lạch bạch, hai tay giang rộng muốn ôm lấy siết chặt Ti Mệnh vào lòng.

Không hiểu sao Ti Mệnh tự nhiên giật bắn mình, lông mao dựng đứng hết lên, một luồng khí lạnh chạy dọc hết sống lưng.

Nhưng ngay lúc Cổ Thái nhảy chồm tới đi ôm trọn lấy Ti Mệnh thì có một vật gì đó như khúc cây va thẳng vào đầu khiến hắn muốn nhảy cả đom đóm mắt.

Nhìn lại thì ra kẻ vừa mới ra tay chính là Kha Thiên Lạc. Chỉ thấy hắn phui phui hai tay, nhìn Cổ Thái lạnh lùng nói:

- Trước khi thể hiện tình cảm thì vui lòng đi tắm trước. Người mà ôm Ti Mệnh bây giờ là hắn chết ngộp luôn đấy.

Nhờ Kha Thiên Lạc nói, Cổ Thái mới sừng ra, hai lỗ mũi căng phồng hít hít, chỉ vừa mới làm một hơi hô hấp mà hắn đã tự động khụy xuống ới mửa, bao nhiêu đồ ăn thức uống dùng tại buổi lễ toàn bộ ới hết ra bên ngoài.

Nhìn cảnh này đến người lãnh đạm như Cổ Thái cũng biến sắc, không kìm nén tức giận quát:

- Thằng này, gớm chết đi được. Biến cho khuất mắt lão tử.

- Ấy ấy, Kha lão đại, ta không...

- Biến...

Trong sự van xin nài nỉ tuyệt vọng của Cổ Thái, Kha Thiên Lạc không chút thương tiếc hay nương tay gì cả, một cú sút thẳng vào mông Cổ Thái, mạnh mẽ đưa tiễn Cổ Thái bay thẳng lên trên trời.

Không trung truyền lại tiếng rên la phẫn nộ, nhưng ngay một nháy mắt. Bầu trời đêm sáng lên một cái, như thể có một ngôi sao băng vừa mới bay qua. Mấy đứa nhỏ tưởng sao băng thì nở nụ cười, chấp tay khấn nguyện ước mơ của chúng.

- Thật cực súc. Ha ha...

Ti Mệnh nhìn ngôi sao băng Cổ Thái bay thẳng lên trời mà lắc đầu cười khò. Kha Thiên Lạc hừ lạnh, nhún vai nói:

- Chưa đem hắn đi chôn sống là ta nhân từ lắm rồi. Hừm... kẻ nào!

Đang nói chuyện, Kha Thiên Lạc cảm nhận được một luồng khí huyết dao động gần đây. Ti Mệnh do hơi mệt mỏi, lại được Kha Thiên Lạc hộ pháp bảo vệ nên cũng không kịp tàn linh thức ra đề phòng, nghe Kha Thiên Lạc lạnh giọng quát lên thì mới lập tức thả linh thức của mình ra.

- Là ta.

Một giọng nói nam tử vang lại, bên trong giọng nói không giấu đi sự mệt mỏi, có lẽ là do di chuyển với tốc độ cao đến đây. Từ trong bóng tối đi ra, đó là một nam tử vóc dáng to lớn, chiếc áo bằng vải thô không thể nào che đi được sự vạm vỡ từ thân thể người này.

Nhìn những khối cơ bắp như tượng tạc, khuôn ngực xẻ đôi trông rất quyến rũ, phối hợp với làn da ngăm nâu, đích thực là một nam tử đầu đội trời chân đạp đất.

Gương mặt hắn ta rất tuấn tú, nhưng không phải kiểu tuấn tú ma mị như Liên Vân Quyết, mà đó là một vẻ đẹp đầy gai góc, bất cứ nữ nhân nào nhìn thấy

trái tim đều chọt rung động.

Gã thanh niên này với Kha Thiên Lạc không hề xa lạ, cả Ti Mệnh cũng nhìn qua vài lần, chính là Phong Tuyết đệ nhất thiên tài một thời – Hâu Quân Lâu.

Đi cùng với Hâu Quân Lâu là một thiếu nữ thanh y dung mạo thanh tú, nàng chính là Anh Nhu.

Phong Tuyết thành bởi sự xuất hiện trong thoáng chốc của cường giả thần bí nọ, không kìm nổi xúc động mà liền tản ra thử tìm kiếm người này. Hâu Quân Lâu và Anh Nhu tự nhiên cũng là một trong những người được phái đi tìm kiếm.

Tuy nhiên, không hiểu sao cả hai đều có chung một suy nghĩ, đều theo hướng U Đô bộ lạc mà đi. Trên đường ngẫu nhiên gặp nhau rồi cùng đến đây.

Bởi trước khi Hâu Quân Lâu và Anh Nhu đến thì Cổ Thái đã bị Kha Thiên Lạc lạnh lùng sút bay đi, khi hai người bọn họ đến nơi thì không phát hiện ra vị cường giả nọ.

Chỉ thấy tại nơi này chỉ có Kha Thiên Lạc và Ti Mệnh.

- Có việc gì không?

Kha Thiên Lạc thần sắc biến thành lạnh lùng, ánh mắt quét qua, lãnh đạm ngắn gọn hỏi.

Hâu Quân Lâu vừa tán linh thức ra để dò xét, đồng thời cũng không quên dò xét Ti Mệnh đang một mình ngồi tịnh dưỡng, vừa mở miệng trả lời:

- Vừa rồi chúng ta phát hiện có cường giả Khai Khiếu cảnh đột nhiên xuất hiện nên mới chia nhau đi dò xét. Kha Thiên Lạc, người biết người đó không?

Hâu Quân Lâu trong lòng có cảm giác cường giả thần bí nọ nhất định có liên hệ với Kha Thiên Lạc, trực tiếp hỏi.

- Không biết.

Kha Thiên Lạc ngữ điệu lạnh lùng.

- Không sao. Vậy ta đi trước. Cáo từ.

- Không tiễn.

Qua cách nói chuyện, có vẻ như hai người này không ưa nhau cho lắm, vừa mới chạm mặt trong không gian liền xuất hiện dấu hiệu giao chiến rồi. Nhiều lúc Ti Mệnh cứ tưởng cả hai sẽ lao vào đập nhau thật, nhưng rốt cuộc Hâu Quân Lâu lại lựa chọn bỏ đi. Không biết trong thời gian hân lưu lạc bên ngoài, giữa hai người này có xích mích gì.

Anh Nhu không theo Hâu Quân Lâu bỏ đi, mà dùng ánh mắt quan tâm, giọng nói ôn nhu nhìn Ti Mệnh:

- Người bị thương?

- Chỉ là hơi tổn thương khí lực, tịnh dưỡng một lúc thì sẽ ổn lại. Đa tạ cô nương quan tâm.

Ti Mệnh cười ôn hòa, lịch sự trả lời nàng.

- Anh Nhu, cô trở về nghỉ ngơi đi, giờ tìm kiếm người kia cũng vô dụng thôi.

Kha Thiên Lạc trong lời nói không chút cảm xúc nào.

- Người thật là, không lịch sự với nữ nhân chút nào.

Anh Nhu không giận, ngược lại thích thú với biểu cảm này của hắn, dù ngữ điệu có hơi trách móc, nhưng lại dùng ánh mắt như liếc mắt đưa tình vậy.

- Thì làm sao? Tính ta vốn cộc cằn như vậy rồi.

“Lúc người nói chuyện với Tang Trương đâu có như vậy!” Trong lòng Anh Nhu u buồn thầm than một câu, nhưng đó là suy nghĩ trong lòng nàng, người khác dù là Ti Mệnh vốn nhạy cảm cũng không nhận ra được một tia ảm đạm này.

- Người đưa ta về được không? Đêm khuya vắng vẻ, đi một mình ta sợ lắm.

Anh Nhu biểu cảm thập phần phong tình, gặp người khác có lẽ nghe theo nàng răm rắp rồi. Tuy nhiên Kha Thiên Lạc, thậm chí là cả Ti Mệnh nữa, cả hai đều thuộc loại người tâm tính kiên định, không vì một tia mị hoặc này mà thần hồn điên đảo.

Kha Thiên Lạc nhíu mày:

- Ai mà dám động vào cô, chắc tên đó chán sống rồi. Thôi đi đi, ta còn phải hộ pháp cho hắn nữa.

- Người... đồ đầu gối.

Anh Nhu bấu môi, không nhận được mắng hấn một câu. Thế nhưng Kha Thiên Lạc nhắm mắt làm ngơ, cứ như tất cả chỉ là gió thoảng mây bay, làm cho Ti Mệnh muốn yên tĩnh để tĩnh dưỡng cũng không được. Hấn cười khổ một tiếng:

- Ta không sao, ở đây gần bộ lạc, với cả thực lực hiện tại của ta thì không có ai hại ta nổi đây. Người đưa nàng về đi.

- Không được, ngộ nhớ...

- Không sao đâu, và lại còn có nha đầu kia nữa mà. Người cứ lo phần việc của người đi, ai lại để con gái đi về một mình buổi đêm khuya chứ.

Vừa nói, Ti Mệnh vừa đá lỏng nheo với ý tứ nhắc nhở ma mãnh. Kha Thiên Lạc thở dài một tiếng, nói:

- Vậy người ở lại tĩnh dưỡng đi, ta đi một lúc rồi trở lại ngay. Anh Nhu, đi thôi!

Nói xong hấn xoay người lạnh lùng lướt qua người Anh Nhu, hương thơm ngát đầy phong tình từ người nàng không làm cho hấn dao động dù chỉ một chút, thậm chí một cái liếc nhìn cũng không, thật khiến cho tâm tình nữ tử người ta buồn bực.

“Cái tên này đúng là...” Với cái thái độ này, chẳng biết đến bao giờ mới kiếm được thù từ đây, Ti Mệnh nhìn bóng lưng Kha Thiên Lạc mà cười khổ nữa.

P/s: Lần trước quên cảm ơn bạn ๐_๐Hades๐Loki ๐ đã ủng hộ một kim đậu và 2 nguyệt phiếu nhé. Cảm ơn bạn.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 83: Đại trí giả

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 83: Đại trí giả

- Nàng còn định núp ở đó đến khi nào nữa?

Cười khổ một tiếng, bỗng nhiên hấn thốt lên một câu. Xung quanh vốn không có người nào, chỉ có mỗi mình hấn, thật đúng là lấy làm lạ.

Nhưng chỉ một vài giây sau thì có tiếng cười khúc khích dễ nghe vang lên, trên cây có tiếng kêu xào xạc, một cái bóng nhỏ bé yếu kiều hiện ra, trên cái miệng nhỏ nở nụ cười tinh quái lộ ra một chiếc răng khểnh đáng yêu.

Ngoài cô nàng tinh nghịch quậy phá Tang Tương thì còn ai vào đây nữa. Nàng bước tới gần Ti Mệnh, hai tay chống nạnh, gương mặt hiếu kỳ hỏi:

- Chàng phát hiện ta từ lúc nào?

- Từ lúc nàng lén lút đi theo. Trượng phu của nàng lợi hại hơn nàng tưởng đó.

- Bốc phét cái mồm.

Tang Tương không khỏi bấu môi, lè lưỡi khinh thường. Nhưng đột nhiên cánh tay Ti Mệnh thò tới, nắm lấy cánh tay trắng như bạch ngọc kéo xuống, cơ thể mảnh mai bé bỏng lọt thỏm tựa vào người hấn.

- Dám bảo trượng phu của nàng bốc phét sao?

- Hừ, đồ điểm thúi xấu xa.

Nàng khẽ rên lên một tiếng, gương mặt hơi ửng hồng, nhưng mồm mép vẫn không ngừng hoạt động, mắng yêu hấn một cái. Ti Mệnh há miệng cười thích thú, mặc cho nàng tiếp tục quậy phá thế nào đi nữa cũng nhất quyết không chịu buông.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Một hồ nước trong veo nằm cách Phong Tuyết thành chừng hai trăm dặm về phía đông, gió thổi thoảng qua làm mặt nước xuất hiện những gợn sóng lằng tằng, âm thanh rì rào khi những con sóng nhỏ vỗ vào bờ, tạo thành một loại âm nhạc tự nhiên lắng đọng lòng người.

Nhưng âm nhạc của thiên nhiên này đột ngột bị phá vỡ bởi một vật từ trên trời rơi xuống. Một tiếng ầm vang lên, mặt nước sóng gợn dữ dội, bọt nước bay tung tóe lên trời, nếu có ánh trăng chiếu qua, có lẽ sẽ tạo thành một màn sương thơ mộng. Đáng tiếc hôm nay mây quá dày đã che đi ánh trăng tròn.

Chân động đột ngột làm cho một vài dải thú gần đó kinh động mà hét toáng lên vì sợ hãi, lật đật chạy bốn phương tám hướng mà ẩn nấp. Một số thì dừng cảm hơn, ở lại nhìn xem rốt cuộc vật vừa từ trên trời rơi xuống là gì.

Từ dưới mặt nước, một giọng nói phẫn nộ tức giận gầm lên:

- Kha Thiên Lạc chết tiệt, dám đá mông lão tử, thù này lão tử phải trả lại gấp mười lần mới hả giận.

Bên trong mặt nước ngoi lên một bóng đen, nhìn kỹ lại, thì ra kẻ này chính là Cổ Thái đã bị Kha Thiên Lạc sút một phát vào mông một cách không thương tiếc, tiễn hán bay lên trời rồi rơi xuống mặt nước này.

Không rõ bằng cách nào mà trong mồm của hán lại có một vài con cá nhỏ đang đập đập cái đuôi vào mồm hán muốn thoát ra ngoài. Cổ Thái cảm thấy nhột nhột ở cuống họng, lại một lần nữa nôn ói hết cả ra ngoài.

- Chết tiệt, lão tử đúng là xuôi xẻo mà.

Cổ Thái uất ức, một lần nữa rống giận. Nhưng không rõ ở tình huống này rốt cuộc ai mới là kẻ xuôi xẻo nhất. Chỉ thấy xung quanh Cổ Thái lan ra một loại chất nhờn bảy màu nhìn rất kinh khủng, chất nhờn này chính là tạp chất lẫn trong cơ thể hán bị Tì Mệnh dùng nguyên khí đẩy hết ra ngoài, nhờ vậy mà tu vi hán có một bước tiến lớn.

Chất nhờn này giống như một loại chất độc tự nhiên, vừa mới lan tràn ra không lâu thì tôm cá sống dưới nước nổi lên trên, lật ngửa bụng mà gãy giữa, một hồi sau thì không thấy động đậy gì nữa.

- Không phải lão tử có ý đâu nhé. Do các nguoi đen thời.

Cổ Thái nhìn những sinh vật vô tội chết đi, không những không thấy có lỗi mà còn trừng mắt chửi một câu.

- Đúng là hôi chết đi được, thế này lão tử sao dám đi thăm mấy cô nàng xinh tươi được. Phải tắm cho sạch sẽ mới được.

Mùi hôi tanh trên người vẫn chưa được thanh lọc, Cổ Thái tuy vui mừng nhưng vẫn không giấu được buồn bực, liền bắt đầu cời y phục ra, bắt đầu tắm tấp lại cho thơm người.

Bỗng nhiên một giọng nói chẳng rõ từ đâu truyền đến, vang vọng trong đầu Cổ Thái:

- Tiểu tử nguoi vận khí thật tốt, không nghĩ đến tại chỗ này lại có thể khiến nguoi lột xác man văn.

Đối với giọng nói này, Cổ Thái không chút sợ hãi hay ngạc nhiên nào, biểu hiện trên mặt như thường, giống như là một điều tự nhiên vậy. Hán nhàn nhạt đáp lời:

- Đúng thật là may mắn, cũng đều là nhờ sư tôn ngài khuyên nhủ ta cả. Nếu không ta đâu có được điều may mắn này.

Trong ngữ điệu đối với giọng nói này thập phần kính trọng, lại có một phần cảm thán khi nghĩ đến tình hình hiện tại của mình.

- Bản tôn ban đầu chỉ hơi có cảm giác kỳ lạ với tiểu tử Tì Mệnh này thôi, không nghĩ đến hán nhỏ tuổi vậy mà suy nghĩ hơn người, dựa vào kiến thức thông thường mà nghĩ ra được nhiều suy đoán mà đến cả bản tôn cũng phải khiếp sợ. Tiểu tử này về sau nhất định sẽ trở thành một bậc đại trí giả.

- Ta cũng có cảm giác như vậy. Một điểm kỳ lạ nữa là, mỗi lần tiếp xúc với Tì Mệnh, ta luôn có cảm giác bản thân có gì đó thay đổi, khó có thể giải thích bằng lời.

- Nếu như cảm giác của bản tôn không lầm thì dường như tiểu tử đó phát hiện bản tôn ẩn nấp bên trong cơ thể nguoi.

Một câu nói ra, sắc mặt Cổ Thái biến đổi kịch liệt. Sư tôn thần bí bên trong cơ thể chính là bí mật lớn nhất trong đời hán, hán cứ tưởng ngoại trừ hán ra sẽ không ai phát hiện ra chuyện này. Và lại trước đây sư tôn hán từng nói, biện pháp ẩn giấu của y cho dù là cường giả Đại Thần Tôn cũng không phát hiện ra được.

Vậy mà hôm nay sư tôn hán lại tỏ ra do dự với một người như Tì Mệnh, hán làm sao không khiếp sợ cho được.

- Nguoi không cần lo lắng, hán ta tuy phát hiện nhưng lại coi như không biết. Chừng đó cũng đủ để nguoi kết giao với người này rồi. Bản tôn bình thường luôn xem thường kẻ khác, nhưng riêng người này bản tôn đánh giá rất cao. Có thể trở thành bằng hữu của hán, nguoi có lẽ sẽ có rất nhiều lợi ích lớn.

- Sư tôn nói vậy cũng đúng, tuy nhiên cẩn thận vẫn là trên hết.

- Ủ, cảnh giác chưa bao giờ là sai lầm cả. Nói chuyện khác đi, man văn nguoi lột xác sớm hơn bản tôn dự tính, với thực lực hiện tại, nguoi phù hợp với yêu cầu tu luyện nó rồi.

- Thật sao? Tốt quá, đệ tử mong chờ điều này lâu lắm rồi. Khi nào có thể bắt đầu.
- Khi nào người bót hôi thối. Bồn tôn đi ngủ trước, khi nào thom tho thì báo với bồn tọa một câu. Té đây!
- Sư tôn khốn kiếp.

Cổ Thái trong một vài giây cứng người như tượng đá, không nghĩ đến tồn tại linh hồn cũng trên chọc. Rốt cuộc chỉ biết buồn bực mắng một câu cho khuây khỏa tinh thần.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Sau mấy ngày âm thầm điều tra về người nợ nhưng không có kết quả gì, cuối cùng Phong Tuyết thành dần yên tĩnh lại như trước.

Mà cũng chẳng rõ Cổ Thái có phương pháp gì mà có thể ẩn giấu đi tu vi, người nào nhìn vào chỉ biết hấn mới đột phá trung kỳ Tẩy Cốt cảnh mà thôi. Tuy cũng có một số người âm thầm nghĩ ngờ, chỉ là sau khi đối chiếu với cường giả nợ thì liền bác bỏ đi cái suy nghĩ này.

Cũng ngày này, Trưởng Lão hội một lần nữa phát ra tín hiệu triệu tập, tất cả những ai nhận được tín hiệu triệu tập thì lập tức đến Trưởng Lão hội để tham gia nghị sự. Xem ra con bão chiến tranh sắp sửa lại bắt đầu rồi.

P/s: Muốn khóc quá...

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 84: Nghị sự

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 84: Nghị sự

Cao thủ đang có mặt tại Phong Tuyết bộ lạc và những vùng lân cận, toàn bộ đều tụ hội về Trưởng Lão hội. Kha Thiên Lạc, Ti Mệnh, Tang Tương và Cổ Thái dĩ nhiên cũng có mặt tại Trưởng Lão hội Nghị sự viện này.

Hầu hết những người ở đây Ti Mệnh đều không quen mặt, hấn được Kha Thiên Lạc một bên chỉ điểm về những nhân vật nổi bật. Tang Tương phần lớn dành thời gian tu luyện tại Mông Đan bộ lạc, thế nên đối với những chuyện bên ngoài cũng không hiểu biết gì nhiều, đứng một bên lặng im nghe Kha Thiên Lạc và Cổ Thái phân tích.

Quy mô buổi nghị sự này có thể nói là lớn nhất trong năm năm nay kể từ khi đại chiến bắt đầu.

Những nhân vật xuất hiện ở đây đều là những nhân vật cực kỳ danh tiếng, không chỉ trong khu vực lãnh thổ Phong Tuyết bộ lạc.

Nghe tin tức truyền về, chiến trường chính của đại chiến lần này nằm ở vùng Hiệp Thủy, nằm chính giữa hai bộ lạc Phong Tuyết và Xích Dung. Dĩ nhiên vẫn sẽ có những cuộc tập kích khác, tuy nhiên đối mặt quyết chiến vẫn sẽ nằm ở nơi này.

Có thể nói, trận chiến này sẽ quyết định thành bại của tất cả. Vẫn sẽ có nhiều điểm kỳ quặc đến nay cao tăng vẫn chưa giải thích cho các đệ tử hạ cấp biết, tuy nhiên có một số người thông minh ít nhiều đã đoán ra được, Kha Thiên Lạc nằm trong số ít những người này.

Tham gia cuộc chiến này có bốn bộ lạc trung giai, bao gồm Phong Tuyết bộ lạc, Xích Dung bộ lạc, Cự Giáp bộ lạc và Đông Tương bộ lạc.

Phong Tuyết bộ lạc và Cự Giáp bộ lạc liên thủ với nhau, còn bên kia là Xích Dung bộ lạc và Đông Tương bộ lạc.

Nói về Cự Giáp bộ lạc này, tuy địa vị giống như Phong Tuyết bộ lạc, cùng là trung giai bộ lạc, thế nhưng nói về thực lực thì lại khác xa nhau.

Man công Cự Giáp bộ lạc là một cường giả hậu kỳ Tẩy Cốt cảnh viên mãn, chỉ thiếu một bước nữa là đặt chân vào Khai Khiếu cảnh, tuổi thọ đạt đến năm trăm năm.

Nghe nói tại Cự Giáp bộ lạc, số lượng cường giả Tẩy Cốt cảnh lên đến gần năm mươi người. Nếu không phải Cự Giáp bộ lạc thiếu đi một cường giả Man Thân cảnh thì có lẽ bọn họ đã thăng lên cao giai bộ lạc, được đứng ngang hàng với Mông Đan bộ lạc rồi.

Trong bốn trung giai bộ lạc, có thể nói thực lực của Cự Giáp bộ lạc là mạnh mẽ nhất.

Cũng bởi vì điểm này mà Kha Thiên Lạc mới dám chắc suy đoán của hắn về mục đích của cuộc chiến lần này.

Do thực lực Cự Giáp bộ lạc cao hơn, nên chủ trì nghị sự lần này do cường giả Cự Giáp bộ lạc chủ trì cùng với sứ giả Mông Đan bộ lạc Liên Vân Quyết.

Đứng bên cạnh Liên Vân Quyết dĩ nhiên chính là Vương Bảo Thiên, trông thần sắc của hắn mặc dù vẫn mang dáng dấp bệnh tật như trước, tuy nhiên so với lúc bị Tì Mệnh đánh trọng thương thì đã tốt hơn nhiều.

Trong lúc lơ đãng nhìn thấy bốn người Tì Mệnh đi vào, trong đôi mắt khô khốc lóe lên một tia huyết lãnh. Nhớ đến viễn cảnh bị Tì Mệnh đánh bại trước mặt bao nhiêu người, thậm chí cả ma đầu mà hắn nuôi dưỡng suốt chút nữa cũng bị hủy đi, Vương Bảo Thiên hận không thể ngay lập tức phân thân Tì Mệnh.

Nhưng cũng may là hắn vẫn kìm chế được cảm xúc lại. Chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi thêm mấy ngày là có thể tự tay hành quyết Tì Mệnh.

Wương Bảo Thiên nhắm mắt lại, hít sâu một hơi ổn định lại tâm tình.

Liên Vân Quyết đang thảo luận với mấy vị trưởng bối khác, trong giây lát phát hiện hơi thở hỗn loạn của Vương Bảo Thiên, hắn liền quay lại hỏi:

- Vương huynh, có gì không ổn?

Wương Bảo Thiên lắc đầu, ần ần dùng ánh mắt liếc qua mấy người Tì Mệnh đứng cách đó không xa. Liên Vân Quyết đưa mắt nhìn về hướng đó, khóe miệng nở nụ cười âm trầm. Hắn không nói gì thêm về mấy người Tì Mệnh, tiếp tục bàn luận với mấy vị trưởng bối khác.

Ánh mắt lơ đãng cùng nụ cười lạnh lùng không qua mắt được Tì Mệnh, bởi hắn vô cùng nhạy cảm với sát khí. Nhưng hắn không nói gì, cũng không làm gì, chỉ có thể cảnh báo Kha Thiên Lạc, Tang Trương và Cô Thái, đồng thời đánh phải lấy bất biến ứng vạn biến mà thôi.

- Triệu huynh, mọi người đã đến đông đủ cả, có thể bắt đầu nghị sự được rồi.

Đứng trong nhóm người chủ trì nghị sự viện Trưởng Lão hội, thượng man Mạnh Hạ hướng một lão giả râu tóc bạc trắng.

Lão giả gương mặt hồng nhuận, làn da căng bóng, đôi mắt sáng rực như ngọn đuốc, thần thái gương mặt không giận tự uy, khiến cho người nhìn có một chút áp lực trong lòng.

Dáng dấp lão giả này cao lớn lực lưỡng không thua kém gì các tráng hán hai mươi, dù trên người đã mặc áo bào che kín nhưng không thể che phủ đi cơ thể tràn đầy sinh lực này. Lão giả họ Triệu có tu vi Tây Cốt cảnh trung kỳ.

- Ủ, bắt đầu đi. Mạnh huynh, Liên công tử, mời!

Ba người bước tới ghế chủ trì, nhìn xuống mấy trăm người đang đứng đối diện. Chỉ thấy thượng man Mạnh Hạ tản ra uy áp, với thực lực của cường giả trung kỳ Tây Cốt cảnh vừa mới lộ ra, ngay lập tức làm cho đám đông ồn ào lập tức im lặng.

Cả nghị sự viên rơi vào tĩnh lặng, giờ phút này thậm chí có thể nghe được âm thanh chiếc kim rơi xuống.

Ánh mắt nghiêm nghị quét ngang qua đại sảnh, thượng man Mạnh Hạ ho khan một tiếng, giọng nói trang nghiêm vang lên, bên trong ý tứ ẩn chứa uy áp trung kỳ Tây Cốt cảnh:

- Các vị bằng hữu, cuộc chiến đã sắp tới gần, hôm nay mời các vị đến đây chính là để bàn bạc đối sách để quyết chiến với kẻ địch. Trưởng Lão hội chúng ta đã bày ra kế sách, bây giờ sẽ nói ra cho các vị biết, đồng thời nếu vị nào có cao kiến gì hay có thể góp ý để có thể nắm chắc thành công trong trận chiến lần này.

- Ngoài ra, trong trận đại chiến, những cá nhân nào, bộ lạc nào lập được nhiều đại công thì sẽ được Trưởng Lão hội ban xuống phần thưởng hậu hĩnh, tuyệt không để cho bất cứ ai phải chịu thiệt thòi.

Nói xong phần của mình, thượng man Mạnh Hạ xoay qua hướng Liên Vân Quyết, ôm quyền nói tiếp:

- Phần tiếp theo, mời Liên công tử trình bày kế hoạch.

Liên Vân Quyết mỉm cười gật đầu, rồi sau đó đứng dậy thay thế vị trí của thượng man Mạnh Hạ. Thần thái ôn hòa đã thay bằng sự trịnh trọng:

- Tại hạ Liên Vân Quyết, thay mặt Trưởng Lão hội sẽ công bố ra kế hoạch tác chiến lần này.

Liên Vân Quyết mặc dù trẻ tuổi, thế nhưng tu vi của hắn kinh người, so với thượng man Mạnh Hạ thực lực còn muốn trên cơ, và lại hắn chính là nhân vật quan trọng nhất được Mông Đan bộ lạc cử đến, dĩ nhiên có tư cách trở thành một trong những nhân vật chủ chốt tại Trưởng Lão hội. Vậy nên không có một người nào ở đây dám lên tiếng thách thức cả.

Đối với thái độ của mọi người, Liên Vân Quyết không để tâm, mà ánh mắt của hắn không hiểu rõ vô tình hay cố ý mà dừng lại một chút khi quét qua nơi Tì Mệnh đang đứng. Hành động này ngoài một số người hiểu được ẩn tình bên trong ra thì chẳng ai hay biết cả.

Sau đó, Liên Vân Quyết lấy ra từ trong tay áo một cái viên ngọc màu trắng sữa, trích ra một giọt máu đem dung nhập vào viên ngọc.

Khi giọt máu bị viên ngọc hấp thụ thì nó phát ra một luồng hào quang chói mắt bay thẳng lên trên trần nhà Nghị sự viện.

Trần nhà Nghị sự viện được làm từ chất liệu đặc biệt, có thể hấp thu ánh hào quang bay ra từ viên ngọc màu trắng sữa kia. Chỉ thấy Liên Vân Quyết lại lấy ra chín thanh tiểu kiếm, dùng tinh huyết của bản thân vẽ ra mấy cái đồ án kỳ lạ phức tạp.

Người khác không biết, nhưng Ti Mệnh vừa nhìn đã nhận ra ngay, thủ pháp mà Liên Vân Quyết đang thực hiện chính là đang bày ra một trận cấm chế, tâm của cấm chế chính là viên ngọc trắng, còn chín thanh tiểu kiếm này có nhiệm vụ bảo vệ viên ngọc.

Chỉ thấy chín thanh tiểu kiếm sau khi bị huyết văn dung nhập vào thì lập tức bay đến chỗ viên ngọc, xếp thành hình tròn lấy viên ngọc làm trung tâm. Từ chín thanh tiểu kiếm cũng phát ra chín ánh hào quang, đồng thời dung nhập vào trần nhà.

Ngay lập tức, trần nhà phát ra loại chuyện quỷ dị. Trông trần nhà cứ như bị huyền hóa, trong sự kinh ngạc của chúng nhân, trên trần nhà dần dần xuất hiện một tấm bản đồ khổng lồ.

- Đây... đây là...

P/s: - Hai tuần nữa là chúng ta sẽ quay trở về mạch chính truyện.

- Trong vòng Ba tuần kể từ Tuần tới tớ sẽ thi sắp mặt, vì vậy cho đến khi hết thi, mỗi ngày chỉ đăng một chương

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 85: An bài

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 85: An bài

Trên trần nhà, một tấm bản đồ khổng lồ dần huyền hóa ra một cách rõ ràng.

Liên Vân Quyết sau khi tiêu hao một lượng lớn huyết khí thì sắc mặt cho chút tái đi, nhưng hắn không nghỉ ngơi mà tiếp tục nói:

- Trên kia là bản đồ ở vùng Hiệp Thủy cùng những nơi lân cận, chính là chiến trường chính của cuộc quyết chiến giữa các bộ lạc. Mông Đan bộ lạc chúng ta phải tiêu hao rất nhiều tâm lực mới có thể tạo ra một tấm bản đồ chi tiết, hy vọng có thể giúp cho chúng ta nắm chắc phần chiến thắng.

- Phía tây Hiệp Thủy có ba địa điểm bao gồm Nam Tê, Lâm Ngân và Liêm Thủy, ba vùng này cực kỳ hiểm yếu, nếu như để ba địa điểm này thất thủ thì chúng ta sẽ gặp bất lợi. Ba tháng trước, Trương Lão hội đã cử đi bảy trăm đệ tử đến ba vùng này để trấn thủ. Tuy nhiên mấy ngày trước tin tức truyền về, Xích Dung bộ lạc và Đông Tương bộ lạc đột nhiên động thủ với ba địa điểm này, tình hình đối với chúng ta mà nói vô cùng bất lợi. Để giành lại lợi thế thì cần phải giành lại quyền chủ động.

Liên Vân Quyết tay chỉ điểm ba địa điểm trọng yếu này vừa thuyết giảng, mọi người đều chăm chú nhìn theo, im lặng không nói gì.

- Trương Lão hội quyết định sẽ cử ra ba cánh quân tiến đến để hỗ trợ Nam Tê, Lâm Ngân và Liêm Thủy. Ba cánh quân này lần lượt sẽ do ba vị Lâu Cường, Hùng Sở và Kha Thiên Lạc dẫn đầu, ba vị có ý kiến gì không?

Ánh mắt Liên Vân Quyết nhìn xuống đám đông đang đứng, quét qua ba người Lâu Cường, Hùng Sở và Kha Thiên Lạc.

Đối với quyết định của Trương Lão hội, dường như Kha Thiên Lạc và hai người kia không hề biết gì, không khỏi ngẩn ra ngạc nhiên.

Lâu Cường và Hùng Sở đều là đệ tử thuộc Cự Giáp bộ lạc, tu vi so với Kha Thiên Lạc không hề thua kém gì, đều là trung kỳ đỉnh phong Tẩy Cốt cảnh. Tại Cự Giáp bộ lạc cực kỳ danh tiếng.

Đám đông đứng xung quanh hai người bọn họ tự động tách ra, tạo thành một con đường nhỏ vừa đủ cho một người đi qua. Lâu Cường và Hùng Sở bước lên phía trên, ánh mắt hơi đảo qua nhìn nhau.

Kha Thiên Lạc nhú mày, hơi trầm ngâm một chút rồi khẽ nói:

- Ở đây đợi ta.

Nói xong, Kha Thiên Lạc cũng bước qua còn đường nhỏ mà những người khác tạo thành, bước lên đứng ngang hàng với hai người Lâu Cường và Hùng Sở.

Liên Vân Quyết mỉm cười, giọng nói ôn hòa vang lên:

- Trọng trách của ba vị lần này rất quan trọng, nếu hoàn thành tốt nhiệm vụ nhất định sẽ được Trưởng Lão hội trọng thưởng hậu hĩnh.

Vừa nói, Liên Vân Quyết vừa ra hiệu, từ bên trong có một nữ tử đi ra, nâng trên tay nâng một chiếc mâm gỗ được trải một tấm khăn đỏ tinh tế, bên trên mâm gỗ đặt ba tấm ngọc bài màu xanh lục có chạm khắc hình long hổ.

Cô gái bước đến trước mặt ba người Kha Thiên Lạc, đầu hơi cúi xuống không dám nhìn thẳng, làm ra thần thái trang nghiêm và nghi lễ.

Ở đằng sau, giọng nói Liên Vân Quyết lại truyền đến:

- Đây là ngọc bài tượng trưng cho thân phận trưởng đoàn của ba vị. Nếu có kẻ nào kháng lệnh, các vị có thể tùy ý chém giết, tiền trạm hậu tẩu. Tuy nhiên nếu dựa vào ngọc bài mà lạm dụng quyền uy, Trưởng Lão hội tuyệt đối không tha thứ cho hành vi phạm pháp này. Kính mong ba vị nhớ kỹ chuyện này.

Kha Thiên Lạc lấy tấm ngọc bài thuộc về mình, đôi mắt dán chặt lên tấm ngọc bài, không khỏi lộ ra nét suy tư.

- Lâu Cường, ngươi cùng với một trăm người khác phụ trách trấn thủ tại Lâm Ngân, nếu Lâm Ngân thất thủ, ngươi sẽ là người đầu tiên bị trị tội.

Lâu Cường gương mặt trịnh trọng, tay phải cầm bội ngọc đưa về phía ngực, đầu hơi cúi xuống:

- Lâu Cường phụng mệnh.

Liên Vân Quyết gật đầu, rồi nhìn đến Hùng Sở, tiếp tục:

- Hùng Sở, ngươi cùng với hai trăm người khác phụ trách Nam Tê. Trong ba địa điểm, Nam Tê chính là địa điểm quan trọng nhất, tuyệt đối không để cho đối phương công chiếm được Nam Tê, nếu không mọi tính toán sẽ đổ vỡ, chúng ta sẽ bại trận.

- Hùng Sở tuyệt đối không để Trưởng Lão hội thất vọng.

Hùng Sở toát ra khí thế kinh người, mạnh mẽ đáp.

Cuối cùng, mục nhãn Liên Vân Quyết dừng lại trên người Kha Thiên Lạc:

- Kha Thiên Lạc, ngươi cùng với một trăm người khác bảo vệ Lâm Ngân. Trong ba địa điểm, Lâm Ngân chính là nơi phụ trách thu thập tình báo để truyền về tổng bộ Trưởng Lão hội, so với Nam Tê còn muốn quan trọng hơn. Nếu tin tình báo bị cắt đứt thì ảnh hưởng rất nhiều đến việc bày binh bố trận, Lâm Ngân này tuyệt đối phải trấn thủ an toàn nhất. Kha Thiên Lạc, ngươi hiểu chứ?

Kha Thiên Lạc gương mặt không chút biểu tình, gật đầu trả lời:

- Ta sẽ bảo vệ chắc chắn Lâm Ngân, không để tổn thương một chút nào.

- Thực lực của Kha huynh, ta tuyệt đối tin tưởng. Hy vọng Kha huynh không để ta và Trưởng Lão hội thất vọng.

Liên Vân Quyết mỉm cười ôn hòa, nhưng trong mắt hơi nheo lại ẩn tàng một tia sát cơ âm trầm, không khỏi làm cho Kha Thiên Lạc nội tâm sinh ra một tia kinh nghi.

Lâm Ngân này không an toàn.

- Đây là danh sách các dị sĩ sẽ đi theo ba vị đến nơi trấn thủ, thiết nghĩ các vị nên xem qua một lượt.

Từ bên trong, một cô gái khác tay nâng một chiếc mâm gỗ, bên trên đặt ba tấm da thú ghi tên mấy trăm người đi đến nơi trấn thủ.

- Bản đồ rất quan trọng, tại đây Trưởng Lão hội chúng ta đã phục chế lại, hy vọng có thể giúp ích cho ba vị hoàn thành tốt nhiệm vụ quan trọng này.

Ba viên ngọc nhìn giống hệt với viên ngọc mà Liên Vân Quyết dùng để tạo ra tám bản đồ không lồ trên trần nhà, được một cô gái khác đem ra đưa cho cả ba.

- Để sử dụng ngọc này rất đơn giản, chỉ cần đưa vào một giọt tinh huyết là có thể tùy ý sử dụng. Tuy nhiên một lần sử dụng hao tổn rất nhiều huyết khí, các vị nên sử dụng cẩn thận, nếu không cần thiết thì không nên dùng.

- Tiếp theo, ta sẽ nói về một số nhân vật khá danh tiếng của hai bộ lạc Xích Dung và Đông Tương. Bất kỳ ai giết được những người này thì sẽ được Trưởng Lão hội ban tặng phần thưởng thích đáng.

Trong lúc Liên Vân Quyết nêu tên các nhân vật được treo thưởng thì Kha Thiên Lạc trầm tĩnh trở lại nơi mấy người Tì Mệnh đang đứng đợi sẵn.

Tuy gương mặt Kha Thiên Lạc vẫn trầm tĩnh giống như mặt gương, tuy nhiên trong mắt vẫn lóe qua một tia lo lắng.

Chắc chắn tại Lâm Ngân, Liên Vân Quyết đã giờ trò hoặc động tay động chân gì rồi. Chuyến đi này chỉ sợ không an toàn.

- Thiên Lạc, người ổn chứ?

Giọng nói Tì Mệnh quan tâm truyền đến, nhìn hẩn hỏi.

Kha Thiên Lạc không nói gì, chỉ lặng lẽ đưa ra tấm da ghi danh sách những người sẽ đồng hành với hẩn đến Lâm Ngân để thực hiện nhiệm vụ.

Tì Mệnh dùng linh thức quét qua, đồng tử chợt co rút, không khỏi kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 86: Đại Tấn thần quốc

Quyển 1: Tì Mệnh

Chương 86: Đại Tấn thần quốc

Bên trong danh sách vậy mà có tên của Vương Bảo Thiên. Giờ hẩn mới hiểu vì sao Kha Thiên Lạc lại lo lắng rồi. Nếu như không có chuyện giữa mấy người bọn hẩn với Liên Vân Quyết và Vương Bảo Thiên thì bọn họ sẽ không có suy nghĩ gì, nhưng hiện tại thì... việc sắp xếp Vương Bảo Thiên cùng đi đến Lâm Ngân với mấy người bọn họ chắc chắn không phải ngẫu nhiên.

- Chỉ có thể đi bước nào tính bước đó, đề phòng cảnh giác mà thôi.

Tì Mệnh thần sắc hơi biến đổi, mãi một lúc sau mới mở miệng nói. Kha Thiên Lạc gật đầu, im lặng không nói thêm.

***** Quyển 1: Tì Mệnh *****

Sở Hồng Phi là một tộc nhân thuộc bộ lạc cao giai gọi là Vô Nhai bộ lạc. Tại Vô Nhai bộ lạc, Sở Hồng Phi có thể tính là một thiên tài trác tuyệt, năm nay hẩn chỉ mới mười tám tuổi, thế nhưng đã tu luyện đến hậu kỳ Tẩy Cốt cảnh.

Tuy nhiên, cấp bậc cỡ như hẩn, gọi là thiên tài thì chỉ dùng ở tầm bộ lạc trung giai mà thôi. Cái gọi là thiên tài thật sự, bọn họ đều được Đại Tấn thần quốc gọi đi cả rồi. Những kẻ được sứ giả Đại Tấn thần quốc triệu tập, chỉ có thể hình dung bằng hai chữ quái vật yêu nghiệt mà thôi.

Đám thiên tài yêu nghiệt này, tu vi có thể không bằng Sở Hồng Phi, tuy nhiên thiên phú đều thuộc hàng trác tuyệt cực phẩm, tu luyện ngày tiến ngàn dặm, cực kỳ khó mà hình dung độ kinh khủng của kẻ này.

Sở Hồng Phi ngày đó đối với sự tuyển chọn của sứ giả Đại Tấn thần quốc cực kỳ tức giận, nhưng sau này, hẩn nghe tin Vân Biệt Trần, một tiểu sư đệ mà hẩn quen biết mà hẩn nghĩ là may mắn mới được sứ giả Đại Tấn thần quốc lựa chọn đem đi nay đã trở thành cường giả Khai Khiếu cảnh rồi. Mà năm nay, Vân Biệt Trần bất quá chỉ mới mười ba tuổi mà thôi.

Đại Tấn thần quốc cực kỳ coi trọng thiên phú, bởi những người có thiên phú dưới sự bồi dưỡng của thần quốc không ai không phải cường giả một phương cả.

Nghĩ đến Vân Biệt Trần, Sở Hồng Phi nội tâm không khỏi chua xót. Hẩn nghĩ nếu như mình cũng được trời ban cho thiên phú trác tuyệt như Vân Biệt Trần, có lẽ bây giờ mình đã đột phá Khai Khiếu cảnh, thậm chí là Man Thân cảnh cũng nên.

Nhưng mấy tháng trước, hẩn nhận được tin tức từ thượng tầng Vô Nhai bộ lạc, điều động hẩn cùng với mười thiên tài khác trong bộ lạc đi đến Xích Dung bộ lạc để tham gia một cuộc chiến.

Xích Dung bộ lạc là một bộ lạc trung giai phụ thuộc Vô Nhai bộ lạc của hẩn. Ban đầu hẩn không rõ vì sao các tiền bối thượng tầng lại điều mình cùng với một số thiên tài khác tham gia một cuộc chiến vô nghĩa như vậy.

Nhưng dần dần, với tài trí của mình, Sở Hồng Phi dần dần đoán ra mục đích của cuộc chiến này.

Đó chính là hướng đến Đại Tấn thần quốc.

Nghe đâu có tin đồn các đại đế quốc tại Thần Hoang đang rục rịch tranh đoạt một vùng bảo địa nào đó. Bảo địa đó là gì và nằm ở đâu thì Sở Hồng Phi

không rõ, tuy nhiên không chỉ tại khu vực Xích Dung bộ lạc mà những bộ lạc lân cận khác cũng lần lượt cử đi các tộc nhân tham dự mấy cuộc chiến này, mục đích chính là để được các sứ giả Đại Tấn thần quốc tuyển chọn.

Tin tức này đối với Sở Hồng Phi mà nói chẳng khác thì một món quà từ trên trời rơi xuống cả. Mà cũng chẳng riêng gì hắn, những người không được sứ giả Đại Tấn thần quốc khước từ trước đây cũng xem đây chính là một cơ hội ngàn năm có một để được tiến tới Đại Tấn thần quốc tu luyện.

Mấu chốt để được các sứ giả Đại Tấn thần quốc lựa chọn chính là phải thể hiện thật tốt ở tất cả các phương diện, bao gồm lãnh đạo bài binh bố trận, thể hiện thực lực trên chiến trường cùng với thiên phú kinh người của bản thân.

Bởi các sứ giả Đại Tấn thần quốc che giấu thân phận rất kỹ, không có một người nào, thậm chí thượng tầng các bộ lạc biết được rốt cuộc bọn họ là ai. Các sứ giả bí mật trà trộn vào, có thể sử dụng thân phận là tộc nhân bộ lạc hoặc đệ tử lai vãng... để có thể nắm rõ tình hình nhất có thể.

Cũng bởi vì lý do này nên tất cả các thiên tài buộc phải thể hiện hết khả năng của mình ra cho các vị sứ giả thần bí này nhìn thấy.

Năm ngày trước, thượng tầng bộ lạc truyền xuống, Sở Hồng Phi dẫn theo bốn trăm đệ tử tiến vào vùng Hiệp Thủy để công kích Lâm Ngân, một trong những địa điểm trọng yếu của phía bên Phong Tuyết bộ lạc.

Cuộc chiến đã được đẩy lên đến đỉnh điểm, thời gian này chính là thời điểm tốt nhất để thể hiện bản thân, không chỉ riêng gì Sở Hồng Phi mà tất cả các thiên tài khác đều được điều động.

Sở Hồng Phi trên người chiến ý kinh người, quét qua bốn trăm người đi cùng với mình, trong số bốn trăm người này chắc chắn có sứ giả Đại Tấn thần quốc đang âm thầm quan sát, chỉ thấy gương mặt hắn lộ rõ quyết tâm, tay chỉ về phía Hiệp Thủy, nói lớn:

- Tiến đến Hiệp Thủy, để cho địch nhân chứng kiến sức mạnh của chúng ta. Mười ngày nữa ai không có mặt giết bất luận tội. Đi!

Bốn trăm người đồng loạt gầm lên tràn đầy khí thế, tiếng gầm đồng thanh nghe như của một đầu mãnh thú cuồng giận, trong cánh rừng những âm thanh *xào xạc* vang lên, mấy trăm bóng người cứ như vậy di chuyển với tốc độ cực nhanh tiến về Hiệp Thủy.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Trong đêm tối, những âm thanh rít gió tựa bước chân bách quỷ dạ hành. Kha Thiên Lạc dẫn đầu hai trăm người ngày đêm phi hành để đến Lâm Ngân để thực hiện nhiệm vụ.

Đi cùng với Kha Thiên Lạc dĩ nhiên là mấy người Ti Mệnh, Cổ Thái và Tang Tương.

Vương Bảo Thiên được Trưởng Lão hội phân đến Lâm Ngân, thực hiện nhiệm vụ dưới trướng Kha Thiên Lạc. Có lẽ vẫn còn một bụng uất ức, thế nên Vương Bảo Thiên lúc nào cũng di chuyển cuối cùng. Đối với chuyện này, Kha Thiên Lạc cũng lười để ý, tuy nhiên lúc nào cũng đặt bản thân trong trạng thái cảnh giác cao độ.

Trên đường di hành, mấy người Kha Thiên Lạc vô tình quen biết một bốn đệ tử lai vãng tên gọi là Liêu Văn Thành, Đào Nguyệt Thiên, Châu Ôn và Chu Đình. Bốn người này, ngoại trừ Châu Ôn đã đột phá đến sơ kỳ Tây Cốt cảnh, ba người còn lại đều là Dẫn Huyết cảnh tầng thứ chín.

Đại chiến giữa các bộ lạc, dù là đệ tử lai vãng cũng buộc phải gia nhập vào cuộc chiến. Thường thì những đệ tử lai vãng này sẽ tự hình thành một nhóm độc lập, đề bạt ra một người uy tín nhất để nghe tin tức từ Trưởng Lão hội.

Châu Ôn chính là một trong số những đệ tử lai vãng rất có uy tín. Trên đường đi liền bắt chuyện với mấy người Kha Thiên Lạc. Giữa hai bên rất hợp ý nhau, thế nên liền trở thành một nhóm đồng hành cùng với nhau.

Châu Ôn nhìn sắc trời rồi tính toán gì đó, sau đó nói:

- Kha huynh, trời cũng tối rồi, cũng nên cho mọi người nghỉ ngơi thôi.

Kha Thiên Lạc sắc mặt không đổi gặt đầu, rồi âm thanh như tiếng trống vang vọng ra xung quanh.

- Tất cả dừng lại, đêm nay cắm trại tại đây, ngày mai lại lên đường.

Vừa nói, Kha Thiên Lạc vừa đáp xuống một bãi đất trống trong rừng. Bởi Kha Thiên Lạc là trưởng đoàn nên không ai dám cãi lệnh. Và lại cả ngày di hành mệt mỏi, nghe tin được hạ trại nghỉ ngơi, ai nấy đều lấy làm vui mừng cả.

Kha Thiên Lạc dùng linh thức quét qua một vòng, toàn bộ hơn hai trăm người đều đủ, không vắng người nào. Xem xét xong, hắn mới nói tiếp:

- Không vắng người nào. Tốt lắm, hôm nay mọi người vất vả rồi. Giờ dựng lều trại thôi.

Dưới sự phân công của hắn, từng nhóm người được phân chia đi lấy củi về để đốt lửa để vừa sưởi ấm, vừa đề phòng dã thú. Ban đêm chính là thời điểm dã thú và hung thú hoạt động, thế nên nếu đi riêng lẻ sẽ rất nguy hiểm.

Mấy người Kha Thiên Lạc, Ti Mệnh, Châu Ôn thì không đi lấy củi mà lấy ra viên ngọc được Trưởng Lão hội cấp xuống, dùng huyết khí để mở ra tấm bản đồ, bản bạc hướng đi của ngày tiếp theo.

Vương Bảo Thiên dĩ nhiên cũng bị Kha Thiên Lạc lệnh đi kiểm củi. Hắn vốn thích hành động một mình, vậy nên khi vừa khuất khỏi tầm nhìn của Kha Thiên Lạc thì hắn lập tức tách ra đi lẻ. Đối với thái độ của hắn, mấy kẻ khác cũng chẳng ưa thích, lẳng nhàn vài câu rồi liền không quan tâm nữa.

Vương Bảo Thiên hừ lạnh một tiếng, nếu không phải vì làm theo kế hoạch mà Liên Vân Quyết bày ra, hắn há lại thêm đi đến cái vùng khi ho cò gáy này. Dự tính kiếm một chỗ nào đó rồi nghỉ ngơi đến sáng, đột nhiên trong rừng vang lên tiếng rít gió thần bí.

Vương Bảo Thiên giật mình, ngẩn đầu nhìn lên thì thấy trên mấy gốc cây cao to, có mười mấy bóng người xuất hiện.

Đánh giá và được tặng nguyệt phiếu giúp mình tăng thêm động lực viết mỗi ngày. Đa tạ.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 87: Ảnh Kiểm Sát

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 87: Ảnh Kiểm Sát

Tâm tình hăm hực buồn bực ngay khi nhìn thấy mấy bóng người này thì liền cải biến hoàn toàn, thay vào đó là một nét vui mừng cùng cung kính.

Chỉ thấy Vương Bảo Thiên lập tức quỳ xuống, thành thành kính kính bái lạy, giọng nói ần ần một chút sợ hãi:

- Thuộc hạ Vương Bảo Thiên bái kiến Ảnh Kiểm Sát đại nhân.

Ảnh Kiểm Sát, thanh đang nghe như sấm vang tai, ai cũng đều khiếp sợ khi nghe thấy danh tự này cả. Truyền rằng Ảnh Kiểm Nô chính là một tổ chức sát thủ ngầm thực lực vô cùng cường đại, không ai rõ bọn chúng xuất hiện từ lúc nào và từ đâu đến, bất kỳ kẻ nào Ảnh Kiểm Sát cũng có thể giết chết cả, cho dù đó có là man công của một thượng giai bộ lạc đi chăng nữa, miễn sao trả được cái giá mà bọn họ đưa ra.

Rất nhiều lần các bộ lạc liên thủ với nhau để diệt trừ tổ chức sát thủ Ảnh Kiểm Sát này trừ đi hậu họa, tuy nhiên cho đến nay Ảnh Kiểm Sát vẫn tồn tại, dĩ nhiên kế hoạch liên thủ của các bộ lạc đã hoàn toàn thất bại.

Mà nhìn thái độ cùng biểu hiện, có lẽ Vương Bảo Thiên đã lường trước được việc Ảnh Kiểm Sát sẽ xuất hiện, chỉ là không ngờ lại sớm hơn dự kiến một chút mà thôi.

Một người trong số này ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống, ánh nhìn sắc bén làm cho nội tâm Vương Bảo Thiên rung động. Đằng sau tấm khăn đen che đi gương mặt, giọng nói không rõ là nam hay nữ chậm rãi truyền đến:

- Đứng lên đi. Lần này Liên công tử không tiếc bỏ ra một cái Ảnh Kiểm Lệnh để mời bọn ta, nói đi, kẻ cần giết là ai?

Vương Bảo Thiên đứng dậy, nhưng thủy chung vẫn bảo trì thái độ cung kính với đối phương. Giọng nói có chút yếu ớt sợ hãi đáp:

- Bẩm đại nhân, hai kẻ cần giết tên là Kha Thiên Lạc và Ti Mệnh, đây là chân dung hai kẻ này, mời đại nhân xem qua.

Vừa nói, Vương Bảo Thiên vừa rút từ trong tay áo ra hai cuộn giấy rồi ném về phía kẻ dẫn đầu Ảnh Kiểm Sát.

Y nhẹ nhàng chụp lấy hai cuộn giấy rồi lật ra xem, bên trong chính là chân dung Ti Mệnh và Kha Thiên Lạc được vẽ rất rõ ràng và chi tiết.

Chỉ thấy y xem qua một lượt, rồi sau đó nhẹ nhàng dùng huyết khí chấn nát hai tờ giấy thành tro bụi, phi tang không để lại chút chứng cứ nào.

- Đã xác nhận. Kế hoạch thích sát Liên công tử đã nói rõ, ngày đó ngươi chỉ cần thực hiện tốt nhiệm vụ của ngươi, đừng làm ảnh hưởng đến công việc của bọn ta là được.

- Mọi chuyện đều nhờ vào đại nhân cả.

Vương Bảo Thiên nở nụ cười tươi, trong lòng hận không thể bảo sát thủ của Ảnh Kiểm Sát ngay lập tức ra tay giết chết Ti Mệnh và Kha Thiên Lạc ngay lập tức.

Tuy nhiên vì để thực hiện kế hoạch hoàn hảo, và lại Kha Thiên Lạc là một trong những đối tượng được Trương Lão hội coi trọng, và làm sao để không ảnh hưởng đến thanh danh của Liên Vân Quyết, cuối cùng hắn vẫn giữ được một tia thanh minh.

Vương Bảo Thiên hai tay ôm quyền cúi đầu cảm tạ, nhưng không có bất cứ âm thanh nào đáp trả cả. Đợi một hồi lâu, hần rút cuộc cũng lấy hết bản lĩnh ngẩng đầu nhìn lên thì mới phát hiện, ở trên nhánh cây vừa rồi không có một bóng người nào cả.

Hành tung cùng thân thủ của Ảnh Kiếm Sát đúng là dọa người, bọn họ tựa như quỷ魅, đi vô tung về vô ảnh, không để sót lại dù một chút dấu vết, không khó hiểu vì sao người trên giang hồ lại kinh sợ đối với Ảnh Kiếm Sát như vậy.

Dù rằng hai bên hợp tác với nhau, nhưng khi nói chuyện với mấy kẻ của tổ chức sát thủ Ảnh Kiếm Sát này, trái tim Vương Bảo Thiên lúc nào cũng đập thình thịch liên hồi, đầu óc căng thẳng không thể nào thuyên giảm.

Khi bọn họ đi hết, hần mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Bất giác có một cơn gió nhẹ thổi qua, tự nhiên lại làm cho một đệ tử trung kỳ Tây Cốt cảnh cảm thấy lạnh sống lưng. Lúc này hần mới ngẩn người, không ngờ rằng áp lực nặng đến nỗi mồ hôi ra ướt cả lưng áo từ lúc nào cũng không biết.

Bỗng đằng sau lưng có tiếng bước chân xào xạc vang lên, Vương Bảo Thiên giật bắn mình quay lại.

- Người làm sao thế, gặp quỷ à?

Đó là một thanh niên trẻ tuổi, hơi nhú mào nhìn Vương Bảo Thiên sắc mặt hơi nhợt nhạt.

- Ai cần người quản chuyện của ta.

Vương Bảo Thiên hừ lạnh một tiếng, nếu không phải lúc này đang thực hiện nhiệm vụ thì với sự uất ức ứ đọng mấy bữa nay, hần đã một chưởng giết chết thanh niên đột ngột xuất hiện này.

Vứt lại một câu rồi hừ lạnh một tiếng, Vương Bảo Thiên lướt qua người thanh niên, trước khi bỏ đi còn trừng mắt một cái nữa.

Người thanh niên kia đối với ánh mắt hăm dọa của Vương Bảo Thiên không mấy mặn mà để tâm, chỉ thấy hần ánh mắt nhìn xung quanh, không biết rõ vô tình hay hữu ý lại nhìn lên một gốc cao to, chính là gốc cây mà mấy kẻ sát thủ Ảnh Kiếm Sát lưu ở trên đó vừa nãy.

Tại nơi bàn bạc, vốn đang chăm chú nhìn vào bản đồ đang hiện hữu trước mặt, bỗng nhiên hai hàng chân mày Ti Mệnh nhíu lại, giống như phát hiện ra một điều gì đó không ổn vậy, quay đầu nhìn về hướng rừng cây, đôi mắt lóe qua một tia kinh nghi.

Lại vắng đệ tử Châu Ôn ngồi ngay sát bên cạnh phát hiện ra biểu cảm lạ thường thì hỏi nhỏ:

- Sao thế?

Ti Mệnh nhìn hần ta, rồi lại nhìn về phía rừng cây, miệng không nói lời nào.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Núi non trùng điệp bao phủ xung quanh, bốn phương địa hình đi lại khó khăn, không cẩn thận là liền thì thương như chơi. Nơi địa phương hiểm trở này được gọi là Lâm Ngân. Sở dĩ có tên gọi như vậy là bởi khu vực này có một loại cây gỗ thân vào những ngày trăng tròn thì tán cây phát ra ánh kim ngân, thời điểm ấy cả khu rừng rực sáng lên, từ trên cao nhìn xuống khung cảnh trở nên mơ hồ lãng mạn vô cùng.

Xung quanh Lâm Ngân có rất nhiều con suối bắt nguồn từ sông Hiệp Thủy, vì vậy không khí ở đây rất ẩm thấp, lâu lâu lại xuất hiện sương mù khiến cho địa phương vốn hiểm trở đi lại càng thêm khó khăn. Có thể nói Lâm Ngân là một nơi dễ thủ khó công. Nếu không có chuyện bất đắc dĩ thì chẳng ai lại đi muốn tới một nơi như thế này cả.

Cũng bởi vì lý do này, khi Phong Tuyết bộ lạc phát hiện ra nơi đây thì lập tức xây dựng một phân khu chuyên dùng để thu thập thông tin tình báo ở khu vực biên cương truyền về cho tổng bộ.

Ngày nay chiến tranh diễn ra, dĩ nhiên Lâm Ngân càng trở nên trọng yếu hơn nữa. Phong Tuyết bộ lạc tuyệt không thể để do Lâm Ngân bị thất thủ, vậy nên từ sớm đã cử đi rất nhiều cao thủ âm thầm bảo vệ khu vực Lâm Ngân, không để cho địch nhân xâm nhập vào Lâm Ngân để tìm thấy nơi thu thập tình báo.

Vào một ngày mưa bay khắp trời, mưa bụi tuy không lớn, nhưng do địa phương vốn hiểm trở làm cho tầm nhìn bị che khuất đi. Trong cơn mưa bụi trắng xóa, bỗng nhiên có vô số bóng người đi ra.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tặng like và cmt để trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

Quyển 1 - Chương 88: Đến Lâm Ngân

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 88: Đến Lâm Ngân

Đám người này chính là lũ đoàn Phong Tuyết bộ lạc cử đến đây để thủ hộ, dẫn đầu dĩ nhiên chính là Kha Thiên Lạc. Hành trình từ Phong Tuyết thành đến vùng Lâm Ngân này mất hơn nửa tháng trời mới miễn cưỡng đến nơi, đã vậy vào mùa này vùng Lâm Ngân vào mùa mưa, khiến cho tốc độ di chuyển chậm trễ hơn dự kiến.

Nơi thu thập tinh bảo nằm tại một địa phương thần bí trong vùng Lâm Ngân, trước khi đến đây Phong Tuyết thành đã hướng dẫn Kha Thiên Lạc cách để liên lạc với bọn họ.

Hơn hai trăm người đứng đợi dưới làn nước mưa bụi, tuy hơi lạnh không ảnh hưởng gì nhiều đối với dị sĩ như bọn họ, tuy nhiên cảm giác ướt át toàn thân vẫn rất khó chịu.

Nhất là với mấy nữ nhân cũng được phân công đến đây, y phục bị nước mưa làm cho dính chặt vào người, dưới cơn mưa trắng mờ ảo lộ ra những đường nét mỹ hoặc phong tình, không khỏi làm thu hút ánh nhìn của đám đại hán kia.

Tang Tương đứng bên cạnh Ti Mệnh, so với những nữ nhân khác thì nàng ôn hòa hơn rất nhiều. Chỉ thấy hắn cảm một cái lá có tán rất lớn che chắn trên đầu, đồng thời âm thầm vận chuyển lực lượng nguyên khí tạo thành một tấm màn vô hình che trên đỉnh đầu, không để cho nước mưa thấm ướt cơ thể nàng.

Nếu như trên đường di chuyển thì hắn không làm được thế này, nhưng bây giờ đứng yên một chỗ chờ đợi, vậy nên thực hiện nó rất dễ dàng, lại tiêu hao không nhiều lực lượng nguyên khí của bản thân, cùng lắm chỉ ngồi điều tức vài canh giờ là có thể phục hồi lại.

Lại nói, nếu hơn nửa tháng trước hắn không tiêu hao gần như sạch sẽ lực lượng nguyên khí để giúp Cổ Thái trúc cơ thì bây giờ hắn có khả năng mở rộng tấm màn chắn. Cho đến giờ, tuy sử dụng không ít đan dược, nhưng nguyên khí của hắn vẫn chưa phục hồi hoàn toàn, còn cần phải bổ sung thêm một thời gian nữa.

Đợi hơn một giờ đồng hồ mà vẫn chưa thấy có người nào ra chào đón, không ít người tỏ thái độ bất mãn, buồn bực nói:

- Bọn họ còn định cho chúng ta ngâm nước mưa đến khi nào nữa?
- Thật quá đáng.
- Đi đường cực khổ, không được chào đón mà lại còn bắt đứng đợi.
- Hừ, Phong Tuyết thành quả là chỉ coi chúng ta như tốt thí.
-

Đối với phản nản của bọn họ, Kha Thiên Lạc cũng đành nhắm mắt làm ngơ.

Cảm nhận được không gian có huyết khí dao động, Ti Mệnh khẽ nói:

- Đẳng trước có người.

Bởi vì Ti Mệnh tu luyện khác với vạn tộc dị sĩ, hắn chủ tu linh hồn, linh thức của hắn so với dị sĩ mạnh hơn gấp mấy lần. Mặc dù trời đang mưa nhưng tầm vọng linh thức của hắn vẫn bao phủ trong phạm vi rất rộng, bán kính năm trăm thước đều hiện rõ trong đầu hắn cả.

Trong linh thức của Ti Mệnh xuất hiện hai bóng người, dễ dàng nhận ra một trong hai người này đều là dị sĩ đạt thành tựu sơ kỳ Tây Cốt cảnh, còn người kia tuy cũng có tu vi tương đồng, có điều lại mơ hồ không rõ ràng. Nhất là phương thức ẩn nấp của bọn họ rất đặc biệt, nếu không phải bởi bọn họ tiến vào phạm vi bán kính gần một trăm thước cũng như linh thức của Ti Mệnh đặc biệt mạnh, nếu không thì cũng khó mà nhận ra.

Kha Thiên Lạc và Cổ Thái linh thức cũng đặc biệt mạnh hơn so với dị sĩ đồng giai, tuy nhiên cả hai nếu không được Ti Mệnh nhắc nhở thì cũng không hề phát hiện ra rằng có người đang đến.

- Có người ra đón rồi, tất cả mau chỉnh đốn lại đội hình.

Kha Thiên Lạc quay đầu nhìn hai trăm người sau lưng, giọng nói tán ra uy áp thực lực đỉnh trung kỳ Tây Cốt cảnh, ngay lập tức khiến cho đám người

đang ồn ào huyền não trở nên im lặng.

Bỗng ở phía trước, một giọng nói khàn khàn vang lên, nghe giọng nói dường như người này đã lớn tuổi rồi.

- Để các vị chờ lâu, thật ngại quá.

Từ trong màn mưa bụi trắng xóa bước ra hai người già trẻ. Cả hai đều mặc một bộ đồ may bằng vải thô, trên áo có nhiều chỗ may vá, trông bộ dáng rất nghèo khổ, trên lưng có áo rom để ngăn nước mưa, đầu đội mũ rom kết khiến cho dung mạo cả hai khá mờ hồ.

Ông lão miệng nở nụ cười khàn đặc, lộ ra hàm răng bệnh tật bị thiếu đi vào cái.

- Khả khả, lão tên gọi là Trương Nghiễm, còn hần là Tần Minh, phụ trách đón tiếp các vị. Đường xá đi lại khó khăn, lão thân thể không khỏe, khả khả, mong chư vị không trách móc.

Kha Thiên Lạc nhú mày nghi hoặc, tuy nhiên trên mặt không có vẻ khó chịu gì, ngược lại chẳng để lộ nửa điểm cảm xúc, ôm quyền kính lễ:

- Tiền bối quá lời, đám văn bối chính là theo lệnh Trương Lão hội đến đây, nào dám có ý tứ trách móc.

- Khả khả, nói vậy thì lão phụ yên tâm rồi. Người thanh niên, người chính là Kha Thiên Lạc có đúng không?

Ông lão cười híp mắt, tuy đang cười nhưng lại thần thần bí bí, làm cho người ta không đoán được ông ta đang nghĩ gì trong đầu.

- Đích thực là văn bối.

- Người trẻ tuổi mà tâm tính trầm ổn, không tệ, Phong Tuyết thành đúng là có mắt chọn người. Khả khả...

- Văn bối không dám, tiền bối quá khen.

Kha Thiên Lạc cảm giác ông lão này có gì đó bất bình thường, mặc dù trên người đúng là tỏa ra khí tức dao động sơ kỳ Tẩy Cốt cảnh, nhưng hần lại cảm giác có gì đó không đúng.

Và lại, trước khi ông lão đến đây, Ti Mệnh đã nói nhắc nhở nhẹ với hần có một người ẩn dấu tu vi, đến cả nhạy cảm như Ti Mệnh cũng không nhìn ra được, Kha Thiên Lạc vì vậy mới thành thành kính kính lễ nghĩa với ông lão Trương Nghiễm.

Chỉ thấy ông lão Trương Nghiễm mắt hiếp nhìn một đám người ướt như chuột lột, nhìn quét qua một vòng, hơi vô ý dừng lại ở chỗ Ti Mệnh, lại cười nói tiếp:

- Khả khả, có vẻ như có một số người không chịu được khổ nhĩ. Mà thôi. Các người đi theo lão, chớ có vô ý hành động, kéo chết lúc nào lại không biết, khả khả khả...

Thái độ thần bí của ông lão, tuy không có tạo ra bất kỳ hành động uy hiếp gì, nhưng không hiểu sao ai nấy, thậm chí là cả Kha Thiên Lạc, Cổ Thái hay Ti Mệnh trong lòng đều khẩn trương.

- Chúng ta đi thôi. Mọi người di chuyển cẩn thận theo sự hướng dẫn của Trương tiền bối.

Kha Thiên Lạc nói lớn nhắc nhở đám người sau lưng, rồi sau đó bắt đầu đi theo sau ông lão Trương Nghiễm.

Đi cuối cùng trong đoàn chính là người thanh niên tên Tần Minh đi cùng với ông lão Trương Nghiễm để tránh cho đám người mới này đụng vào bẫy cấm chế được bố trí quanh Lâm Ngân.

Đi theo gần hai canh giờ một cách bình yên, phía trước mặt là Kha Thiên Lạc và hai trăm người khác là một thác nước khổng lồ chảy siết vô cùng hùng vĩ, bọt nước trắng xóa bắn tung tóe lên trời, lại thêm trời đang mưa khiến cho tầm nhìn càng hạn chế.

Trên đường đi bởi vì lối di chuyển khó khăn, so với quãng đường đi đến Lâm Ngân còn muốn cực khổ hơn, một vài người thiếu chút nữa không giữ được ý tứ, buộc Kha Thiên Lạc phải sử dụng đến quyền hạn trưởng đoàn do Trương Lão hội truyền xuống mới có thể trấn áp được.

Khi đến nơi, Trương Nghiễm ra hiệu dừng lại, Kha Thiên Lạc lập tức quát lớn báo hiệu cho người phía sau biết. Còn hần thì chăm chú nhìn hành động tiếp theo của Trương Nghiễm.

Ti Mệnh dĩ nhiên cũng đứng một bên quan sát, vừa ngẫm nghĩ về quãng đường hai canh giờ qua, đầu óc rơi vào suy tư. Theo quan sát của Ti Mệnh, có ít nhất một ngàn cấm chế được bố trí trên đường đi, tuy chúng loại chỉ rơi vào khoảng hai mươi loại cấm chế, tuy nhiên cách bố trí lại rất tài tình, nếu không phải người nghiên cứu kỹ cũng cái nhìn sắc bén thì không cách nào nhìn ra được.

Hần cũng không biết rằng là, hành động quan sát trên đường đi của hần toàn bộ rơi vào mắt ông lão Trương Nghiễm cả. Chỉ là ông ta vẫn giữ im lặng, miệng nở nụ cười bí ẩn không ai phát hiện.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tặng like và cmt để hỗ trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 89: Mật đạo

Quyển 1: Tỉ Mệnh

Chương 89: Mật đạo

Nhìn vào thác nước không lồ cùng mặt nước, người bình thường có lẽ sẽ không nhận ra điểm gì khác biệt, nhưng bởi vì trên đường Tỉ Mệnh nhìn thấy được vô số cấm chế được tạo thành một cách rất điều luyện, thế nên hắn mới đoán được rằng, nhất định nơi này cũng tồn tại cấm chế.

Có điều quan sát một hồi vẫn không nhìn ra được điểm khác biệt, hai hàng chân mày của hắn không khỏi nhíu lại nghi hoặc.

Ông lão Trương Nghiễm cười thần bí nhìn hắn, cái nhìn như đã đoán trước, cũng ẩn giấu một tia vui mừng, rồi không bận tâm đến hắn nữa.

Giọng nói Trương Nghiễm khàn đặc già dặn, hiếp mắt nhìn Tần Minh, nói:

- Tần Minh, bắt đầu đi.

Bởi vì trời mưa khiến tầm nhìn bị che khuất, thế nên ít ai nhìn ra được Tần Minh đối với ông lão Trương Nghiễm này luôn có một tia kính cẩn.

Chỉ thấy Tần Minh cúi đầu vâng dạ một tiếng, rồi sau đó dùng thân thủ bất phàm phi thăng xuyên qua hồ nước rộng lớn phía trước, trong ánh mắt kính ngạc của nhiều người, Tần Minh vậy lại mà đứng lơ lửng giữa không trung, mặc cho những bọt nước trắng xóa của dòng thác nước chảy siết bắn lên người, chỉ thấy Tần Minh gơ hai tay lên, huyết khí trong người vận chuyển, làm ra mấy loại thủ quyết đánh vào hư không trước mặt.

Người khác thì trầm trồ ngạc nhiên, không hiểu vì sao Tần Minh lại có thể đập bộ hư không. Bởi theo như thường tình thì có dị sĩ đột phá đến Hóa Linh cảnh mới có khả năng đập bộ hư không được.

Nhưng đằng này, Tần Minh rõ ràng chỉ mới đạt thành tựu Tẩy Cốt cảnh mà thôi.

Ngay cả Kha Thiên Lạc tuy thái độ nhìn như thường, kỳ thực trong ánh mắt cũng chẳng giấu được tia kinh nghi này.

Chỉ có Tỉ Mệnh và Cổ Thái là nhìn ra được điều đặc biệt.

Tạm thời không bàn đến Cổ Thái. Nói về Tỉ Mệnh, sở dĩ hắn hiểu ra được là vì hắn nhìn thấy được, dưới chân Tần Minh có một cái cấm chế.

Loại cấm chế này theo như trong sách miêu tả thì nó thuộc loại cấm chế ẩn hình, có thể khiến cho một vật gì đó bị che giấu đi, mắt thường nhìn qua sẽ khó phân biệt được thật giả.

Cấm chế loại này rất khó bố trí, chứng tỏ tại Lâm Ngân có một cao thủ về cấm chế, mà tu vi người này, chỉ sợ đã vượt qua Tẩy Cốt cảnh, có thể tu vi người nọ là Khai Khiếu cảnh, thậm chí là Man Thân cảnh. Với tu vi hiện tại của Tỉ Mệnh, thông qua cấm chế hắn có thể nhìn thấy và cảm nhận mơ hồ về tu vi của người bố trí ra nó.

Phía bên kia, Tần Minh tiếp tục công việc của mình, đánh ra mấy chục cái thủ quyết, đột nhiên dòng nước chảy siết tự động tách ra làm hai nửa, để lộ ra một khoảng trống khô ráo đằng sau thác nước.

Bên trong có một khối đá hình tròn bán kính chừng một xích nhô ra, xung quanh phiến đá có những cái hoa văn đủ loại mảnh thú khác nhau, còn chính giữa thì có một dấu tay khá lớn.

Tần Minh đưa bàn tay đặt vào, vừa vận chuyển lực lượng huyết khí dung nhập vào trong khối đá, một màu vàng lò mờ chột lóe lên, Tần Minh liền vận sức đẩy mạnh khối đá vào trong.

Từ bên dưới mặt nước, âm thanh ầm ầm vang lên trong khu rừng, nghe như âm thanh của những bánh xe đang chuyển động vậy.

Trong sự kinh ngạc của chúng nhân, từ bên trong lòng mặt nước nổi lên một tiểu sơn khá lớn. Sau khi nổi lên hoàn tất thì mặt tiểu sơn chính diện tách ra làm hai, lộ ra một cái động khẩu bên trong.

- Đây là mật đạo đi vào Lâm Ngân, được Phong Tuyết bộ lạc bỏ ra một cái giá cực lớn, bỏ ra hàng chục năm trời mới tạo ra được. Khả khả...

Trương Nghiễm cười khàn đặc, ngữ điệu đầy tự hào khi nói về mật đạo trước mặt.

- Vào trong thôi. Đi cẩn thận và ngay ngắn vào, lão phu mà phát hiện tên nào táy máy tay chân, đừng trách lão phu hành xử độc ác. Nói trước cho đám tiểu nhi các ngươi biết, ở đây không giống với Phong Tuyết thành đâu, khả khả...

Trước khi vào, Trương Nghiễm gương mặt thì mỉm cười thân thiện, nhưng giọng nói thì sự đe dọa không hề che giấu. Mà khí tức trên người lão ta cũng thay đổi đột ngột, hiện tại thì không còn người nào, ngay cả Ti Mệnh cũng đồng dạng không nhìn ra được tu vi của lão ta.

Thái độ trước sau thay đổi, trước thì như một lão nhân tâm thương, nhưng bây giờ không hiểu sao lại trở nên nguy hiểm.

Ai nấy đều nuốt một ngụm nước bọt. Nhìn thấy biểu cảm này của bọn họ, Trương Nghiễm cười thích thú, rồi sau đó phi người đứng trước mật đạo, ra hiệu cho Kha Thiên Lạc rồi bước vào bên trong.

Kha Thiên Lạc hô hấp một hơi sâu, sau đó nhắc nhở đám người sau lưng một tiếng, rồi mấy trăm người lần lượt tiến vào.

Tần Minh là người cuối cùng đi vào mật đạo. Bóng lưng hắn vừa khuất thì hai bên cánh cửa đóng lại, ngọn tiểu sơn dần dần chìm sâu vào trong lòng nước. Vài phút sau thì tất cả trở lại như thường, thác nước hùng vĩ vẫn tiếp tục chảy siết, những bọt nước cứ tung bay vào không trung, tạo thành một khung cảnh mờ mờ ảo ảo.

Đâu đó trong Lâm Ngân, những bóng người từ trên xuống dưới mặc một đồ màu đen hiện ra. Dù thời tiết hiện tại đang rất khó chịu, tuy nhiên điều này lại không hề làm ảnh hưởng gì đến bọn họ cả.

Trong cơn mưa ngày một lớn hơn, một giọng nói không rõ là nam hay nữ vang lên, ngữ điệu không khỏi lộ ra một tia khó chịu:

- Mất dấu mất rồi. Thật đáng kiếp.

- Đành chịu thôi. Thời tiết vùng Lâm Ngân vốn đã khắc nghiệt, mà thủ đoạn bày cấm chế của lão ta lại vô cùng tinh diệu, mỗi tháng lại thay đổi cách bố trí một lần. Đừng nói cấp độ Xích Ảnh chúng ta, ngay cả Chanh sắc cũng chưa chắc đã dễ dàng tìm ra được đường vào.

Một người khác đứng trên nôm đá ven đường, khoanh hai tay nhìn về phía rừng cây huyền ảo, ánh mắt thâm trầm, chậm rãi nói.

- Kế hoạch đành phải thay đổi đôi chút. Tình báo bên kia, hình như Xích Dung bộ lạc đã cử người đến đây chuẩn bị tấn công Lâm Ngân. Người dẫn đầu hình như là Sở Hồng Phi.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tặng like và cmt để trở trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiêu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 90: Dấu vết của A Công

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 90: Dấu vết của A Công

Người có giọng nói không phân biệt nam nữ chợt lóe hàn mang:

- Sở Hồng Phi. Tìm cách truyền đạt lại với Vương Bảo Thiên, bảo hắn tạm dừng vọng động.

- Rồi.

Lạnh lùng ra lệnh cho thuộc hạ, y liền dùng tay ra hiệu, cả đám người như hiểu ý, gạt đầu rồi sau đó liền tách ra, mỗi người mỗi ngã, trong cơn mưa bụi không còn sót lại một tia dấu vết.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Ra khỏi thông đạo, trước mặt là một vùng đất khá lớn, chu vi có thể so với nơi sinh sống của một tiểu bộ lạc.

Tại vị trí trung tâm là một tòa phủ đệ cao lớn, nhìn từ xa vô cùng nổi bật và bắt mắt.

Xung quanh tòa phủ đệ cao lớn là những ngôi nhà đá, trông phong cách rất giống với mấy tòa nhà của dân cư Phong Tuyết bộ lạc.

Phía Tây là một hồ nước rộng lớn trong xanh, có lẽ là nguồn nước chính tại nơi này. Người ở chỗ này dẫn nước từ hồ nước này tạo thành những con kênh, dẫn nước vào mấy khu đồng ruộng để trồng trọt.

Bầu không khí khá bình yên và tĩnh lặng, không có chút nào giống với một tổ chức chuyên thu thập tình báo cả.

- Thế nào? Ngạc nhiên sao?

Trương Nghiễm nhìn biểu tình của đám tân binh mới đến, giọng khàn khàn từ từ cười.

- Chỗ này không giống với một tổ chức thu thập tình báo trong tưởng tượng của văn bối.

Kha Thiên Lạc nhìn quang cảnh trước mặt, đáp:

- Khả khả, làm một người thu thập tình báo rất khó khăn, sơ hở một chút là mất mạng như chơi, bởi công việc này luôn đặt bản thân trong trạng thái nguy hiểm. Bởi vậy phải học cách che giấu và hòa nhập bản thân. Khó khăn nhất chính là làm sao để biến bản thân thành một người bình thường.

- Người bình thường?

- Khả khả, người đừng nghĩ làm một người bình thường là dễ dàng. Nó thực sự rất khó, khó hơn những gì người nghĩ.

Trương Nghiễm tiêu ý cười cười, đôi mắt hơi hiệp lạc ần ần nhìn qua Ti Mệnh, rồi nói tiếp:

- Như người, người không thích hợp làm một kẻ thu thập tình báo, bởi sát khí của người quá nặng. Cả người nữa, người cũng không thích hợp.

Ngón tay chỉ thẳng vào Cổ Thái, giọng khàn đặc lại vang lên.

- Ở đây, có lẽ chỉ có mỗi một mình người là hợp cách. Phải, người đấy, cậu trai trẻ.

Ánh mắt Trương Nghiễm cuối cùng dừng lại ở Ti Mệnh. Gương mặt hắn hơi ngẩn ra, nhưng sau đó liền mỉm cười, lắc đầu đáp:

- Đa tạ tiên bối đã nhìn trúng, nhưng tôi nghĩ mình sẽ không làm một tình báo viên đâu.

Trương Nghiễm xoa chiếc cằm ngắn mỡ của mình, cười khàn khàn lộ ra hàm răng vàng màu:

- Khả khả, lão biết người sẽ không đồng ý. Tuy có chút đáng tiếc, nhưng không sao cả. Một lát nữa, người đi theo lão phu.

- Vâng, tiên bối.

Trong lòng Ti Mệnh khẽ động, hắn là ông lão Trương Nghiễm này mới gặp qua lần đầu tiên, nhưng ý tứ như đã quen biết từ trước. Hắn nội tâm nghi hoặc, nhưng hiện tại không nói gì, chỉ kính cẩn gạt đầu.

- Khả khả, giờ để lão phu dẫn các người tham quan một vòng để biết nơi nào có thể đi, nơi nào tuyệt đối không được đặt chân vào.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ánh Nguyệt sơn trang

Đêm đến, màn đêm bao phủ khắp nơi trên thế gian này. Nơi đây cũng không ngoại lệ, một màn đêm hun hút hiu quạnh, cô độc và tịch mịch.

Vốn nơi này chỉ có một màn đêm u tối, sau khi được dựng lên, bọn họ đã khám lên phía bên trên một loại đá gọi là Khai Dương Thạch. Loại đá này ngoại trừ có tác dụng cộng hưởng với năng lượng mặt trời thì chẳng còn tác dụng nào khác cả.

Vào ban ngày, khi mặt trời lên, nhờ Khai Dương Thạch mà bên dưới lòng đất cũng được soi sáng. Còn khi mặt trời tắt nắng thì nơi đây liền bị màn đêm thay thế.

Bên cạnh bờ hồ, sóng dạt dào tấp vào bờ, mang theo hơi nước ướt át cùng không khí se lạnh của buổi đêm, có một ông lão ngồi trên một gốc cây khô, đôi mắt đang nhắm lại, như để tận hưởng không khí thanh bình này. Bên cạnh ông lão có một cái túi vải bạc màu, lộ ra hơi thở tang thương cũ kỹ.

Bỗng có tiếng bước chân nhẹ nhàng lướt trên thảm cỏ xanh phá vỡ đi bầu không gian bình yên, người xuất hiện đó là một thanh niên trẻ tuổi.

Hắn dừng lại cách ông lão chừng hai mươi thước, sau đó hai tay ôm quyền, đầu hơi cúi xuống, giọng nói ôn hòa vang lên:

- Ti Mệnh bái kiến tiền bối.

Ông lão này chính là Trương Nghiễm, ban chiều đã có ước hẹn với Ti Mệnh.

Hắn nội tâm rất tò mò và nghi hoặc, hắn để ý từ lúc Trương Nghiễm xuất hiện, ông ta đã để ý đến hắn rồi.

Chỉ thấy lão ta đứng đấy, lưng không còn khom lại như ban đầu lúc mới xuất hiện trước mặt hắn nữa. Trên người ông ta hiện ra một cỗ khí thế hào hùng sát phạt, chưa động mà đã áp đảo tâm trí người khác.

Đối với thực lực thật sự của Trương Nghiễm, Ti Mệnh ban đầu đã phán đoán được, vậy nên hắn cũng không quá kinh ngạc.

- Khả khả, mấy kẻ khác trông thấy bộ dạng này của lão phu ai cũng xanh mặt khiếp sợ, ngươi là người thứ hai bình tĩnh được như vậy. Có điều, so với kẻ đầu tiên, có vẻ như ngươi hơi kém một chút.

- Người đầu tiên là ai? Có liên hệ với vấn đề sao?

Ti Mệnh chợt hỏi.

- Khả khả, phải, hắn tên là Dịch Ân, chính là A Công của ngươi đấy.

Nghe đến đây, gương mặt của hắn không còn giữ được bình tĩnh nữa.

- Nhìn biểu hiện này, có lẽ lão tìm đúng người rồi, khả khả...

Trái ngược với giọng cười hời hợt của Trương Nghiễm, Ti Mệnh đôi mắt hơi ửng đỏ, khóe môi cay cay, giọng nghe như đang tự nói:

- A Công... đã từng ở đây?

- Khả khả, một thời gian. Thấm thoát cũng mấy mươi năm rồi.

Trương Nghiễm nhìn trời, trong đầu hồi tưởng lại ký ức năm xưa, nói tiếp:

- A Công của ngươi năm ấy là một tên quái vật đúng nghĩa, dù lão phu cũng không muốn trở thành địch nhân của hắn, khả khả... Có lẽ chẳng ai nghĩ được rằng hắn đã từng ở đây một thời gian, ngay cả Phong Tuyết bộ lạc cũng không biết.

- A Công đến đây làm gì?

- Làm gì, khả khả... nghĩ lại năm ấy, lão phu cũng không hiểu suy nghĩ của hắn. Hắn bảo hắn học cách lừa dối. Lừa chúng nhân, lừa bản thân, lừa cả thiên địa. Khả khả... ngươi nói xem, A Công ngươi có phải là một kẻ điên không? Khả khả khả...

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tặng like và cmt để trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 91: Hư Vô Huyền Hạch

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 91: Hư Vô Huyền Hạch

Ti Mệnh đứng im lặng người, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Trương Nghiễm cười nghiền ngẫm một hồi, sau đó cầm túi vải thô ném qua bên hắn.

- Máy thứ này năm đó A Công ngơoi để lại, giờ lão phu hoàn trả lại cho khổ chủ. Khả khả, thấm thoát cũng đã mấy mươi năm, cũng đến lúc đi rồi.

- Tiền bối ở lại đây chỉ để đợi ta tới?

- Khả khả, năm đó ta với A Công ngơoi có ước định, không ở lại không được. Người thanh niên, nếu sau này có duyên gặp lại, lão phu sẽ nhận ngơoi làm đệ tử cũng nên, khả khả... thứ này, cho ngơoi.

Trương Nghiễm lấy đưa riêng cho hắn một ngọn chùy thủ, hình dáng của thanh chùy thủ này nhìn rất bình thường. Nhưng khi Ti Mệnh cầm lấy, đột nhiên cảm giác bên trong vô như đang phong ấn một loại sức mạnh vô cùng mạnh mẽ, không khỏi khiến hắn run lên trong giây lát.

- Đa tạ tiền bối ban vật.

Hắn không dám thất lễ, liền lập tức cung kính ôm quyền. Nhưng ngay sau đó liền ngăn ra, bởi trong giây phút thất thần của hắn, Trương Nghiễm thần không biết quỷ không hay đã biến mất từ lúc nào rồi.

Ti Mệnh hắn tự tin với lực lượng linh thức mạnh mẽ của mình, thế mà lại không hề cảm giác được bất kỳ dấu vết nào của ông ta. Hắn nở nụ cười khổ, xem ra là bản thân vẫn còn đánh giá quá thấp thực lực của ông lão Trương Nghiễm này rồi.

Ngắm nhìn ngọn chùy thủ một hồi, trong giây lát trầm ngâm, sau đó hắn liền thu lại, cất giữ cẩn thận. Tiếp theo cầm túi vải đến chỗ thân cây khô mà Trương Nghiễm đã ngồi trước đó, từ từ chậm rãi mở cái túi ra.

Từ trên túi vải, hắn cảm nhận được hơi ấm của A Công, đó là một cảm giác vô cùng thân thuộc đối với hắn. Hô hấp một hơi kiềm chế xúc động, sau một hồi cuối cùng hắn cũng mở ra hoàn toàn.

Nhìn thấy vật bên trong, ánh mắt của hắn liền biến đổi. Bên trong đó là một quả cầu hình tròn được làm từ sắt. Nếu người khác nhìn thấy có lẽ liền tưởng chỉ là một quả cầu sắt ghi không hơn không kém, nhưng Ti Mệnh là người đã học qua thuật tạo cảm chế, liếc mắt một cái đã nhìn ra điểm bất thường của quả cầu sắt.

- Để ta ra ngoài học cảm chế thuật, sau đó nhờ vả Trương Nghiễm tiền bối trao lại vật này cho ta, rốt cuộc mục đích của A Công là gì?

Trong mắt hắn bây giờ, A Công không đơn giản chỉ là một Man công của một tiểu bộ lạc tầm thường nữa, hắn cảm nhận A Công luôn có gì đó rất thần bí.

Nhìn lại hành trình của hắn từ một tộc nhân bình thường không thể mở ra Thiên Khải, không thể tu luyện như những đệ tử thông thường khác của Man tộc lại trở thành một cao thủ như bây giờ. Trên hành trình ấy, ẩn ẩn đằng sau luôn có dấu tay của A Công.

Đương nhiên trong đầu Ti Mệnh chưa bao giờ có ý nghĩ A Công sẽ hại mình cả, bởi nếu muốn, hắn đã không đứng ở đây rồi. Ti Mệnh chỉ thắc mắc, rốt cuộc mục đích của A Công là gì, và A Công đang tính toán điều gì trên người hắn.

Một điều nữa, đó là cho đến nay, hắn vẫn chưa biết thân thế thực sự của mình. Đầu mối duy nhất chính là hắn được A Công đưa về từ bên ngoài, nhưng rốt cuộc đó là nơi nào?

Tay cầm quả cầu sắt, ánh mắt thì như đang nhìn về phương xa ngoài hư vô.

- Có thể bên trong quả cầu sắt này có đầu mối về thân thế của mình cũng nên.

Suy nghĩ theo hướng tích cực, Ti Mệnh hít vào một hơi thật sâu.

Dĩ nhiên hắn vẫn luôn bảo trì trạng thái cảnh giác với hoàn cảnh xung quanh, linh thức tản ra, trong phạm vi linh thức, dù nhỏ bé như con kiến đang làm gì cũng không thể thoát khỏi tầm mắt. Đương nhiên ngoại trừ những nhân vật thần bí cường đại như ông lão Trương Nghiễm thì lại là một chuyện khác.

Chỉ là nghĩ đến Trương Nghiễm chọn địa điểm này để gặp mặt, có lẽ tự thân ông ta đã bố trí thứ gì trước đó rồi.

Nghĩ ngợi một hồi, rốt cuộc Ti Mệnh liền đi đến quyết định khai giải cảm chế này.

Sau khi bố trí vài cái cảm chế để che dấu đi khi thức, Ti Mệnh liền ầm quả cầu sắt xoay xoay quan sát, vừa dùng lực lượng linh thức xâm nhập vào nó.

Ngay lập tức, quả cầu sắt liền xuất hiện sự biến đổi. Giống như nó chỉ đang chờ đợi lực lượng linh thức của hắn tiến vào, vầng hào quang nhàn từ bên trong lóe ra. Lớp sắt ghi bên ngoài bị vầng hào quang này phá vỡ, để lộ bên trong là một tầng sáng trong suốt.

Chính giữa tầng trong suốt ấy là một vật màu đen huyền đậm đặc rất cuốn hút, vừa nhìn vào cảm giác như thần hồn bị nhốt vào cỏi như không.

Lực lượng linh hồn mạnh cỡ Ti Mệnh mà cũng không cách nào thừa nhận nổi, gặp Man tộc đệ tử, cho dù là cường giả trong truyền thuyết chắc chắn cũng khó có thể thừa nhận, thần hồn sẽ lập tức bị nhốt vào khối huyền hạch này.

- Đừng nói đây là Hư Vô Huyền Hạch mà A Công kể với mình đấy chứ?

Cũng may là có tầng kết giới trong suốt này ngăn đi lực lượng của huyền hạch, nếu không thì hấn không thể nào mà đứng đây cười khổ được.

Nhớ lại hồi nhỏ, A Công từng kể với hấn rằng trên đời này, sâu trong cõi hư không vô tận, có một nơi gọi là Hư Thần Giới, là nơi khởi nguồn của sự sống vạn vật. Tại Hư Thần Giới có một cây đại thụ rất lớn, lớn đến nỗi vượt qua khỏi tường tượng tầm thường, cây đại thụ đó được gọi là Thế Giới Chi Thụ.

Thế Giới Chi Thụ cắm rễ trong hư không, đem sự sống ban khắp nơi trên thế giới. Tuy nhiên, trong một biến cố kinh thiên động địa, Thế Giới Chi Thụ đột nhiên bị hủy diệt rồi chết đi, để lại vô số tro tàn hậu đại, một trong tro tàn hậu đại đó có vật được gọi là Hư Vô Huyền Hạch.

Có rất nhiều Hư Vô Huyền Hạch trong thế giới này, nhưng chỉ có duy nhất một Hư Vô Huyền Hạch có thể trở thành một Thế Giới Chi Thụ mới.

Thế Giới Chi Thụ một lần nữa tái sinh sẽ lấy lại cân bằng thế giới, để thế giới không đi vào hủy diệt nữa.

Hắn khi ấy cứ nghĩ rằng là một truyền thuyết mà trong lúc rảnh rỗi, A Công kể cho người trong bộ lạc nghe. Nhưng bây giờ, khi nhìn thấy khối huyền hạch này, qua mô tả của A Công cực kỳ giống. Nhất là đặc điểm có thể thôn phệ linh hồn không thể nhầm lẫn được.

- Hư Vô Huyền Hạch... nếu thực sự đây chính là Hư Vô Huyền Hạch mà A Công nói, vậy A Công làm sao có được nó? A Công thế nào lại có năng lực phong ấn Hư Vô Huyền Hạch? Và A Công lưu giữ nó cho ta để làm gì?

Chỉ trong một khoảng, có vô số câu hỏi tràn ngập trong đầu óc. Hắn luôn có cảm nghĩ mình đã chạm vào được thứ gì đó, nhưng khi tiến sâu vào thì liền có một tầng sương mờ dày đặc che phủ đi tầm mắt, khiến cho hắn bị lạc đi, không tìm ra được phương hướng để có thể nhìn ra được sự thật.

Ngay khi hắn đang đau đầu ngẫm nghĩ, tầng kết giới phong ấn Hư Vô Huyền Hạch khẽ nứt ra, chỉ thấy Hư Vô Huyền Hạch tự nhiên lại tan biến đi.

Nói chính xác hơn thì là nó hóa thành những đốm sáng li ti vô cùng nhỏ bé, bằng mắt thường không cách nào nhìn thấy. Những đốm sáng đen li ti này theo khe nứt của kết giới dần dần đi vào lòng bàn tay của hắn, tuy nhiên bởi do quá trình này xảy ra rất chậm, dù miễn cảm thế nào đi chăng nữa, Ti Mệnh vẫn không thể nhận ra.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tặng like và cmt để trợ trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 92: Lại gặp ác mộng

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 92: Lại gặp ác mộng

“Ti Mệnh, ta xin lỗi...”

Giật mình tỉnh dậy sau cơn ác mộng tang thương, hơi thở nặng nề mệt nhọc vang lên từng cơn, hấn trên trán mồ hôi lạnh túa ra, sau lưng ướt đẫm mồ hôi, dù trong căn phòng này rất kín gió, thế nhưng không hiểu sao vẫn mang đến một cảm giác lạnh lẽo như bị nhốt vào hầm ngục băng.

- Lại là giấc mơ này.

Sau một hồi lấy lại được bình tĩnh, Ti Mệnh ảo não nói.

Đã năm ngày kể từ lúc hắn nhận được Hư Vô Huyền Hạch mà A Công để lại cho hắn, từ lúc đó đến giờ, giấc mơ về ngày tận diệt của thế giới cứ lặp lại mãi, đây đã là lần thứ tư rồi.

Bàn tay cho vào ngực áo, nhẹ nhàng lấy ra mặt dây chuyền có treo một quả cầu sắt. Ti Mệnh bấm quyết ấn vài đạo, lớp giáp sắt bên ngoài được khai

giải, lộ ra bên trong là một quả cầu trong suốt, chính giữa tầng trong suốt là một hạt giống màu đen huyền.

Thứ này chính là Hư Vô Huyền Hạch. Bởi nó rất quan trọng, thế nên hẳn liền lưu giữ nó bên cạnh, phòng ngừa trường hợp có biến diễn ra.

Năm ngày nay tiếp xúc, thủy chung hẳn vẫn luôn cảm giác có gì đó không bình thường đang diễn ra ở đây, nhưng không rõ cảm giác bất bình thường này là gì.

Bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa kèm theo một giọng nói trầm ổn:

- Tì Mệnh, người có trong đó không?

Giọng nói này chính là của Kha Thiên Lạc. Tì Mệnh vội gia cố lại cửa chắn, đem Hư Vô Huyền Hạch biến trở lại thành một cái mặt dây chuyền bình thường rồi đem giấu vào trong ngực.

- Đợi một lát, ta ra ngay.

Thay y phục lại gọn gàng, đồng thời giấu đi cảm xúc bất thường, ổn thỏa mọi chuyện, hẳn mới đi ra ngoài gặp Kha Thiên Lạc.

Cùng với Kha Thiên Lạc, Cổ Thái và Tang Tương đều có ở đây cả.

- Chàng không phải lại ngủ quên đây chứ?

Tang Tương đến ôm lấy cánh tay hắn, dùng ánh mắt cá chết, thái độ lờ lẫm nói.

- Ha ha, có chút không ngon giấc thôi.

- Có chỗ nào không khỏe à?

- Có lẽ là do không quen chỗ ở mới. Mà thôi, đừng bàn chuyện này.

Hắn cười khổ một tiếng giấu diếm cho qua.

- Thượng tằng ban xuống nhiệm vụ gì vậy?

Nhìn qua Kha Thiên Lạc, hắn hỏi một câu:

- Một lát nữa sẽ có người của thượng tằng cử đến để nói rõ chuyện này. Nhưng chung quy vẫn là bảo vệ sự an toàn của Lâm Ngân. Bên địch cử đến không ít kẻ lợi hại, một trong số đó có tên gọi là Sờ Hồng Phi.

- Sờ Hồng Phi? Không phải là kẻ được treo thưởng nằm trong mười hạng đầu đây chứ?

Cổ Thái đầu lóe linh quang.

- Chính là hắn. Theo thông tin ta được biết thì thực lực Sờ Hồng Phi này rất mạnh, so với thiên tài Hòa Dung thực lực mạnh hơn gấp mấy lần.

- Nếu chỉ có thực lực mạnh thì hẳn không xếp thứ hạng cao như vậy.

Khi nghe đến cái tên Hòa Dung, sắc mặt Cổ Thái có chút biến đổi, nhưng ngay lập tức bị che dấu, lại tiếp tục bàn về Sờ Hồng Phi đang chuẩn bị đến đây.

Kha Thiên Lạc gật đầu, như gài đồng ý, lại nói tiếp:

- Đúng như người nói. Không phải ngẫu nhiên mà Sờ Hồng Phi này được chọn làm kẻ cầm đầu trong kế hoạch công kích của phía bên Xích Dung bộ lạc. Ngoài thực lực cường đại bậc nhất trong số các thiên tài hiện nay, hắn còn có biệt tài bày binh bố trận rất tinh diệu.

- Kẻ mạnh thì ta không sợ, chỉ sợ mấy kẻ đầu óc xảo trá mà thôi.

Cổ Thái thở dài một tiếng, vừa đi vừa để hai tay sau đầu nhìn trời, sắc mặt dung ung bất biến, tựa hồ không có chuyện gì xảy ra cả.

Tì Mệnh trầm ngâm lặng im một lúc, bỗng hỏi:

- Thiên Lạc, khẳng định là người có kế hoạch sẵn rồi đúng không. Dù sao đây vẫn là sân chơi chính cho mấy người trẻ chúng ta, không thể hiện gì thì không thông qua được đâu.

- Đúng là chỉ có người hiểu ta.

Kha Thiên Lạc cười cười, vỗ vai Tì Mệnh một cái.

- Việc kế sách đối phó với địch nhân ta cũng không chắc lắm, tuy nhiên vẫn có chút tỷ lệ thành công. Cổ Thái, lần này phải trông chờ vào người nhiều lắm đấy!

- Ta? Đùng đũa chứ.

- Không đũa đâu. Hiện nay trong số chúng ta, ngươi là kẻ có thực lực mạnh nhất, dĩ nhiên là phải để ngươi thu hút địch nhân rồi, hắc hắc...

Bỗng gương mặt Kha Thiên Lạc chuyển sang thái độ hắc ám bá đạo, không khỏi khiến cho Cổ Thái lạnh người.

- Kha lão đại, đừng làm bừa chứ? Tiểu đệ còn chưa muốn chết.

- Không chết được đâu, hắc hắc...

Vừa đi vừa nói kế hoạch, chung quy vẫn khổ sở nhất vẫn là Cổ Thái. Nhưng ngoài việc chấp nhận thì không còn cách nào khác đành phải chấp nhận số phận làm chim mồi.

Bất giác cả bốn người đã đi đến chỗ tập hợp. Hơn hai trăm người toàn bộ đều tụ tập đông đủ ở đây cả, Vương Bảo Thiên dĩ nhiên cũng đứng trong số này.

Trông sắc mặt hắc, dù đang tỏ ra lạnh lùng, thế nhưng sự vui mừng vẫn không nào che dấu hết được. Giống như đây chính là điều mà Vương Bảo Thiên đang chờ đợi.

Đương nhiên là mấy người Ti Mệnh không nhận ra điểm kỳ lạ này của gã ta, thân nhiên đi vào trong đám đông.

Ở một góc không xa, Châu Ôn nhìn thấy mấy người bọn họ thì liền kéo mấy đồng đạo bằng hữu đi qua hỏi thăm tình hình.

Quen biết cũng được một thời gian, thế nên nói chuyện với nhau cũng khá hợp.

Được một lúc thì phía trước xuất hiện khoảng chừng mười người, ai nấy đều tỏa ra khí thế bất phàm. Đám người này Kha Thiên Lạc nhận thức được một vài người, bọn họ chính là cao tăng tại Lâm Ngã này.

Có một điểm khiến Kha Thiên Lạc nghi vấn, đó là trong mấy người này không hề có ông lão Trương Nghiễm đâu cả, lần trước bọn họ triệu tập hẳn đến, hẳn cũng không hề nhìn thấy ông ta. Với tu vi của Trương Nghiễm, không thể nào là một nhân vật tầm thường.

Vậy mà đùng một cái mất tích không chút dấu vết. Kha Thiên Lạc từng có hỏi qua người thanh niên Tần Minh lần trước cùng với Trương Nghiễm đi đón mấy người bọn họ, nhưng Tần Minh cũng không hề hay một chút tin tức gì.

Có lẽ việc Trương Nghiễm rời đi, ngoại trừ Ti Mệnh và một số nhân vật thượng tầng ra thì chẳng còn ai hay biết.

Quay trở lại với hiện tại, khi mấy người này xuất hiện thì đám đông liền trở nên im ắng.

Trong số mười người, đứng ở vị trí chủ đạo là một hán tử tuổi chừng ba mươi, dáng người thoạt trông khá thư sinh, tuy nhiên ánh mắt lại có chút gì đó giao hoạt.

Kẻ này thành tựu trung kỳ Tẩy Cốt cảnh, tại Lâm Ngã này có thể coi là một cao thủ rồi. Kẻ này lần trước Kha Thiên Lạc không nhìn thấy mặt, có lẽ chính là người được thượng tầng cử đến để bố trí đối phó với kẻ địch.

- Ra mắt chư vị, tại hạ tên là Lý Quý, hôm nay đến đây là để ban xuống nhiệm vụ mà thượng tầng vừa đề bạt. Do thời gian có hạn, tại hạ sẽ nói ngắn gọn, sau đó sẽ bắt đầu bố trí vị trí. Trước hết cho tại hạ hỏi, vị nào là Kha Thiên Lạc?

Kha Thiên Lạc vốn là người phụ trách chính nhiệm vụ lần này, thế nên Lý Quý dĩ nhiên là phải gặp hẳn trước tiên. Vốn trước đó Kha Thiên Lạc đã nhận được kế sách đối phó, tuy nhiên hai ngày trước không hiểu sao thượng tầng Trương Lão hội lại thay đổi kế hoạch, vậy nên mấy ngày nay bọn chúng mới một mực phòng ngự bên trong Lâm Ngã, chưa có động tĩnh gì khác.

Kha Thiên Lạc nghe gọi tên, từ trong đám đông đi ra bên ngoài, ôm quyền hướng Lý Quý nói:

- Tại hạ chính là Kha Thiên Lạc.

- Hân hạnh gặp mặt. Không biết các hạ có thể dành chút thời gian để bàn việc riêng một chút chăng?

Lý Quý sắc mặt như thường, nói:

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 93: Lý Quý trả giá

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 93: Lý Quý trả giá

Kha Thiên Lạc nội tâm biến đổi, nhưng hắn không để lộ ra mặt, tạm thời muốn xem thử Lý Quý này muốn giở trò gì.

- Cũng được.

- Vậy mời.

Lý Quý khách khí, rồi giờ tay ra hiệu.

Do kế hoạch mà thượng tầng truyền xuống Lý Quý vẫn chưa nói với bất kỳ ai, thế nên những người khác đành phải đứng một chỗ chờ đợi.

Lý Quý và Kha Thiên Lạc cả hai tìm đến một nơi trống trải vắng người ở gần bờ hồ. Đường như Lý Quý xem cuộc trao đổi này rất quan trọng, thế nên để chắc chắn không có người thứ ba, thứ tư xuất hiện, hắn liền tản linh thức của mình ra, hình thành một tấm võng vô hình bán kính gần một trăm trượng.

Sau khi đảm bảo chắc chắn tình hình xung quanh, hắn mới bắt đầu tiến hành cuộc trao đổi.

- Trước khi bắt đầu, Lý mỗ xin tự giới thiệu một chút. Lý mỗ là tộc nhân của Mông Đan bộ lạc, thuộc hạ dưới trướng Lãnh Mạc trưởng lão.

- Mông Đan bộ lạc?

Kha Thiên Lạc bắt đầu nhú mày lại.

- Ta biết các hạ đang suy nghĩ điều gì, sở dĩ Tang Tương tiểu thư không nhận thức được Lý mỗ là bởi Lý mỗ rất ít xuất hiện, công việc chủ yếu của Lý mỗ tại Mông Đan bộ lạc chính là nằm vùng. Đừng nói là Tang Tương tiểu thư, ngay cả Liên Vân Quyết cũng không thể nhận ra được Lý mỗ.

Giống như sợ Kha Thiên Lạc hiểu lầm, Lý Quý lập tức giải thích.

- Ta không muốn vòng vo. Nói đi, mục đích của ngươi là gì.

Kha Thiên Lạc nét mặt vẫn như thường, nhưng trong lòng đang âm thầm cảnh giác. Đường như Lý Quý đã nhận ra điểm này, nhưng hắn không tỏ ra khó chịu, ngược lại sắc mặt ôn hòa tươi cười, lại nói:

- Các hạ thật sáng khoái. Nhưng trước hết, Lý mỗ muốn biết các hạ đã biết mục đích thật sự của cuộc chiến này chưa?

Lý Quý nhìn Kha Thiên Lạc thăm dò.

- Có đoán được một chút.

- Các hạ quả nhiên là người tinh tường, đã vậy thì Lý mỗ sẽ nói thẳng luôn vậy. Thế lực thật sự đứng đằng sau cuộc chiến này chính là Đại Tấn thần quốc, mục đích của Đại Tấn thần quốc chính là để lựa chọn ra những người ưu tú nhất. Chiến trường này của chúng ta thực ra chỉ là một góc chiến trường rất nhỏ mà thôi.

Lý Quý miệng hoạt động liên tục, ánh mắt vẫn không quên theo dõi biểu cảm trên mặt Kha Thiên Lạc. Tuy nhiên đã làm cho hắn thất vọng rồi, bởi Kha Thiên Lạc gương mặt lãnh đạm như thường, không để lộ ra một tia bất thường nào cả.

- Tại mỗi chiến trường sẽ có các sứ giả của Đại Tấn thần quốc trà trộn vào để tìm ra những người ưu tú. Sau khi được lựa chọn, những người ưu tú nhất sẽ được đưa về Đại Tấn thần quốc để bồi dưỡng.

- Đại Tấn thần quốc có mục đích gì?

- Chuyện này...

Bị hỏi câu này, Lý Quý có chút bối rối.

- Có rất nhiều phỏng đoán liên quan đến Đại Tấn thần quốc, được nhiều người đồng tình nhất là ý kiến cho rằng Đại Tấn thần quốc sắp chuẩn bị cho cuộc đại chiến tranh đoạt một bảo địa nào đó. Tuy nhiên lời đồn thì vẫn chỉ là lời đồn, có điều, đạt được cái danh ngạch tu luyện tại Đại Tấn thần quốc, cho dù nguy hiểm thì vẫn có vô số người nguyện ý đánh đổi.

Lý Quý cười cười, lại nói tiếp:

- Lãnh Mạc trưởng lão có một đứa cháu tên là Lãnh Vô Cực, tuổi của hắn không quá khác biệt với các hạ. Thiên phú của Lãnh Vô Cực không tệ, tuy nhiên tại Mông Đan bộ lạc không thể so sánh với Tang Tương tiểu thư hay Liên Vân Quyết được. Bởi Lãnh Mạc trưởng lão chỉ có duy một đứa cháu

này, đặt trên người Lãnh Vô Cực rất nhiều kỳ vọng. Lãnh Mạc trưởng lão hy vọng Lãnh Vô Cực có thể tiến vào Đại Tấn thần quốc.

Kha Thiên Lạc lạnh lùng nói:

- Việc Lãnh Vô Cực có tiến vào Đại Tấn thần quốc hay không thì có liên quan gì đến ta?

- Các hạ chớ nóng vội, để Lý Mỹ giải thích. Với thiên phú và thực lực của Lãnh Vô Cực nhất định sẽ không thể tiến được các sứ giả Đại Tấn thần quốc lựa chọn. Nhưng nếu có sự giúp đỡ của các hạ, chuyện này không phải là không có khả năng.

Lý Mỹ sắc mặt bình tĩnh.

- Chỉ cần các hạ đồng ý giúp đỡ Lãnh Vô Cực, Lãnh Mạc trưởng lão tuyệt không để cho các hạ chịu thiệt.

- Nói nghe thử xem.

Kha Thiên Lạc vẫn chưa tỏ rõ thái độ của mình, làm cho Lý Mỹ trong lòng không khỏi mắng một câu, tuy nhiên vì đại sự, hắn chỉ có thể tiếp tục tươi cười.

- Nếu các hạ đồng ý, Lãnh Mạc trưởng lão sẽ tặng cho các hạ một kiện thượng phẩm Man khí Thanh Vân Chiến Kích, một lọ Ngũ Long Chí Dương Thủy, một lọ Phật Mạch đan cùng mười vạn hoang tệ.

- Giá trị của thượng phẩm Man khí, không cần Lý Mỹ nói chắc các hạ cũng biết giá trị của nó như thế nào rồi. Còn Ngũ Long Chí Dương Thủy có công dụng giúp tăng cường lực lượng của thân thể lên gấp ba lần, Phật Mạch đan sử dụng lúc đột phá Khai Khiếu cảnh sẽ giúp tăng thêm hai lần tỷ lệ thành công.

Sợ Kha Thiên Lạc không biết đến Ngũ Long Chí Dương Thủy và Phật Mạch đan, Lý Mỹ vội giải thích cho hắn nghe.

Mấy thứ này, chỉ riêng thượng phẩm Man khí Thanh Vân Chiến Kích nghe thôi cũng làm cho bao người đỏ con mắt lên. Xuất thân từ một tiểu bộ lạc nhỏ tại U Đô như Kha Thiên Lạc chắc chắn rằng đến giờ vẫn từng thấy qua thượng phẩm Man khí chứ đừng nói đến việc sở hữu nó.

Ngay cả Phong Tuyết bộ lạc, bọn họ cũng chỉ có duy nhất một thượng phẩm Man khí mà thôi. Số lượng thượng phẩm Man khí tại các bộ lạc cao giai như Mông Đan, chỉ sợ số lượng cũng không vượt quá con số ba mươi.

Lấy ra thượng phẩm Man khí Thanh Vân Chiến Kích, thân phận của Lãnh Mạc trưởng lão tuyệt đối không tầm thường.

Về phần Ngũ Long Chí Dương Thủy và Phật Mạch đan đối với đệ tử dưới Man Thân cảnh tuyệt đối là thần dược. Man tộc lấy luyện thể làm con đường tu hành, Man tộc tin rằng nếu lực lượng thân thể trở nên mạnh mẽ bá đạo, đến một lúc nào đó sẽ có thể phá vỡ mọi quy tắc của thiên địa, phá toái hư không, truy cầu thọ nguyên vô hạn.

Lúc còn trẻ căn cơ vững chắc, thân thể mạnh mẽ sẽ mở ra tương lai khó có thể hạn lượng.

Về phần Phật Mạch đan dùng để tiến hành khai mở khiếu huyết. Trên cơ thể đệ tử Man tộc có một nghìn ba trăm sáu mươi chín khiếu huyết, nối liền với mười hai đường chính kinh và tám mạch kỳ kinh.

Tuy nhiên đệ tử Man tộc khai khiếu, không phải người nào cũng đạt đến số lượng một nghìn ba trăm sáu mươi chín khiếu huyết. Đại đa số đều dừng lại ở con số ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyết, chỉ thừa nhận được gần một phần tư số lượng khiếu huyết mà thôi.

Đương nhiên với các bậc đại năng Thần Hoàng thì con số dĩ nhiên là vượt qua con số ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyết. Còn đạt đến một ngàn ba trăm sáu mươi chín, trong truyền thuyết Man tộc chỉ có mỗi Man thần mới đạt được số lượng đó.

Phật Mạch đan giúp gia tăng tỉ lệ khai mở khiếu huyết lên hai thành, đừng tưởng con số hai thành nhỏ, gia tăng tỷ lệ thành công khi đột phá, dù một thành cũng đủ làm cho người ta tranh đoạt đến sứt đầu mẻ trán.

Đưa ra cái giá này, Lý Mỹ trong lòng khá nắm chắc Kha Thiên Lạc nhất định đồng ý. Có điều, hắn vẫn là đang quá xem thường Kha Thiên Lạc rồi. Dù khi nghe cái giá này, Kha Thiên Lạc nội tâm hơi chấn động, nhưng cũng chỉ một chút mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 94: Thiên Toán tộc

Quyển 1: Tỉ Mệnh

Chương 94: Thiên Toán tộc

Phạt Mạch Đan tuy quý giá, nhưng nó có thể so sánh được với khả năng trúc cơ tẩy tủy của Ti Mệnh được sao? Cứ nhìn Cổ Thái thì biết. Chỉ trong một đêm, tu vi Cổ Thái từ sơ nhập Tẩy Cốt cảnh nhảy vọt đến tận hậu kỳ đỉnh phong Tẩy Cốt cảnh.

Mà đó còn là do Cổ Thái muốn ổn định căn cơ vững chắc, tạo tiền đề chắc chắn cho con đường tu hành sau này, nếu không chỉ sợ trong đêm ấy, Cổ Thái đã đạt thành tựu Khai Khiếu cảnh rồi.

Hiện nay, luận thực lực mà nói, tại Lâm Ngân này, số người có thể địch được với Cổ Thái chỉ có thể tính được trên đầu ngón tay mà thôi.

Còn cái gì Ngũ Long Chí Dương Thủy tăng cường lực lượng cơ thể, sau này dễ dàng đúc kết Man thân, người khác xem như thần dược thánh dược, nhưng Kha Thiên Lạc, hẳn có bí mật của hắn, hẳn biết thứ còn trân quý gấp ngàn lần Ngũ Long Chí Dương Thủy kia.

Người khác động tâm, nhưng Kha Thiên Lạc thì không.

- Bằng chứng ấy đồ mà muốn ta mạo hiểm, xin lỗi, không có hứng thú.

Kha Thiên Lạc nói mà mặt không chút biến đổi, thanh âm vô cùng nhẹ nhàng.

Lý Quý gương mặt trên mặt liền cứng đờ lại, không nghĩ đến bằng ba kiện vật phẩm quý giá vậy mà không khiến cho Kha Thiên Lạc có bất kỳ phản ứng nào.

Lý Quý lúc này chỉ muốn moi hết tâm can của Kha Thiên Lạc ra xem thử, rốt cuộc hắn có đang giả bộ hay không. Thực sự mà nói Lý Quý rất muốn Kha Thiên Lạc giả bộ, nhưng nhìn nét mặt, biểu hiện, thật sự không có chút nào giả dối cả.

Tất cả trong mắt hắn đều là vô nghĩa.

Thân mang trọng trách, Lãnh Mạc trường lão đã căn dặn rõ, nhất định phải mời chào thành công Kha Thiên Lạc.

Lý Quý đành phải cắn răng:

- Các hạ chậm đã, nếu nhiều đó vẫn chưa đủ, Lý mỗ sẽ trả giá cao hơn, chỉ cần các hạ đồng ý giúp đỡ Lãnh Vô Cực.

Kha Thiên Lạc bước chân hơi khựng lại, tựa hồ đang suy nghĩ. Chỉ cần một cái khựng bước này, Lý Quý đã biết mình có thêm một cơ may đạt thành hiệp ước.

Ngẫm một lúc, Kha Thiên Lạc mới nói:

- Ta có thể cho người một cái hứa hẹn, lần hẹn gặp tiếp theo, nếu các người có thể đưa ra một cái giá tốt, có thể ta sẽ giúp các người.

- Các hạ nói vậy thì ta yên tâm rồi. Trước tiên các hạ cầm lấy thứ này, một món quà nhỏ, hy vọng các hạ không chê.

Lý Quý ném qua Kha Thiên Lạc một cái túi da nhỏ, hắn không lấy ra xem ngay lập tức mà tạm thời cất nó vào người, gật đầu nhẹ một cái rồi quay người rời đi.

Sau khi Kha Thiên Lạc đi khỏi, Lý Quý nụ cười trên mặt biến đổi, thay vào đó là một nét nghi hoặc.

- Tên này đúng là khó chơi, thật không hiểu tại sao Lãnh Mạc trường lão quyết tâm phải mời chào hắn bằng được, khó hiểu quá. Ài, mà thôi, dù sao đây cũng không phải chuyện của mình.

Lắc đầu lẩm bẫm một vài câu, Lý Quý thở dài một tiếng, thu lại linh thức rồi rời khỏi chỗ này. Mời chào Kha Thiên Lạc bất quá là nhiệm vụ riêng tư mà Lãnh Mạc trường lão bảo hắn làm, việc tiếp theo nên làm chính là bố trí đội ngũ chuẩn bị ứng phó với Sở Hồng Phi.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Trong một nơi tối tăm mập mờ ánh lửa của những ngọn nến, không gian mờ mờ ảo ảo không khỏi tạo ra cảm giác rùng rợn.

Có gần trăm ngọn nến được thắp sáng lên, những ngọn nến này dường như được sắp xếp theo một quy tắc lạ nào đó, có lẽ chỉ có người dụng tâm mới hiểu được mục đích sắp xếp là gì.

Tuy không gian lờ mờ heo hút, nhưng bằng mắt thường vẫn có thể nhìn thấy, tại nơi này có một bức tượng khổng lồ được đặt ở vị trí bờ tường trung tâm. Bức tượng này khắc hình một con quái thú kỳ lạ, giống rồng nhưng không phải rồng. Nó đứng bằng hai chi sau, hai chi trước đặt trước ngực, tựa hồ đang nâng niu một vật gì đó.

Quái thú này bị điêu khắc khá thô ráp, nhưng vẫn toát ra một cỗ thần thái phi phàm siêu việt.

Phía dưới chân của bức tượng quái thú kỳ lạ có một bể nước trong suốt, tĩnh lặng như mặt gương. Bên cạnh hồ nước có một ông lão mặc áo bào đen thân thần bí bí ngồi xếp bằng.

Có tiếng bước chân chậm rãi vang lên, dần dần trong không gian huyền ảo xuất hiện thêm một người thứ hai.

Người xuất hiện dáng dấp cũng là một ông lão tuổi cao, nhưng ông lão này cơ thể rất rắn chắc, không thua kém gì các thanh niên hai mươi hai tuổi, cả người sinh cơ tràn ngập, không giống như ông lão gầy gò thần bí.

Vừa xuất hiện, lão giả sinh cơ bùng bùng lập tức quỳ xuống, vái lạy ông lão gầy ốm:

- Lãnh Mạc bá kiến lão tổ.

Lão giả này không ngờ lại chính là Lãnh Mạc trưởng lão trong lời Lý Quý. Ông ta chính là trưởng lão Mông Đan bộ lạc, theo ý tứ của Lý Quý thì địa vị của Lãnh Mạc trưởng lão tại Mông Đan bộ lạc không hề thấp.

Lão tổ của Lãnh Mạc trưởng lão giọng nói âm trầm yếu ớt, như tùy lúc nào cũng có thể tử vong.

- Mọi chuyện thế nào? Kha Thiên Lạc đã đồng ý giúp chúng ta chưa?

Lãnh Mạc trưởng lão chưa có sự đồng ý của lão tổ nên không dám đứng dậy, vẫn quỳ tại chỗ, thái độ một mực tôn kính, đáp:

- Hồi bẩm lão tổ, tiểu tử Kha Thiên Lạc đó vẫn chưa tỏ thái độ rõ ràng, chỉ để lại cho Lãnh Mạc một cái hứa hẹn.

- Không tốt, như vậy là không tốt. Nhất định phải mời chào cho bằng được Kha Thiên Lạc.

Lão tổ của Lãnh Mạc trưởng lão không giấu sự thất vọng, thở dài một tiếng.

- Lão tổ, Lãnh Mạc vẫn chưa hiểu, vì sao nhất định phải tạo quan hệ với tiểu tử Kha Thiên Lạc đó?

- Chuyện tạo quan hệ với Kha Thiên Lạc đó có quan hệ rất lớn đến sự tồn vong của Thiên Toán tộc chúng ta.

Ông lão mở mắt nhìn vào mặt gương, nét mặt tang thương năm tháng không giấu được sự mệt mỏi.

- Thiên Toán tộc chúng ta cho đến hiện tại chỉ còn duy nhất một mình lão phu là còn năng lực Thấu Thị Quá Khứ Vị Lai. Những tương vị nguyên rủa mà Thấu Thị Quá Khứ Vị Lai sẽ biến mất, may mắn hậu bối đời này xuất hiện Lãnh Vô Cực có thừa kế một tia huyết mạch chính thống Thiên Toán tộc. Nhưng nếu nó không được bảo vệ, Lãnh Vô Cực nhất định cũng sẽ hứng chịu kết cục thân vong. Đây là điều mà lão phu không muốn nhìn thấy nhất.

Gương mặt Lãnh Mạc kinh biến. Tuy Lãnh Mạc trong Lãnh gia đời này chính là gia chủ, nhưng có những chuyện lão ta không hề được biết.

Lãnh Mạc được nghe tiền gia chủ đời trước khi truyền lại chức vị gia chủ đã nhấn nhủ lại rằng, Lãnh gia bọn hắn thực chất không phải người Man tộc, mà là truyền thừa từ một bộ tộc cổ xưa gọi là Thiên Toán tộc.

Thời đại viễn cổ đó, Thiên Toán tộc chính là một trong những bộ tộc mạnh mẽ nhất, ngay cả Man Thần cũng phải kính nhường ba phần. Tuy nhiên không rõ vì lý do gì mà Thiên Toán tộc lại chịu một lời nguyên rủa, dần dần đi vào con đường diệt vong.

Cho đến bây giờ, vô số tuế nguyệt trôi qua, tộc nhân Thiên Toán tộc dòng chính duy nhất còn sống chính là vị lão tổ trước kia. Có điều, Lãnh Mạc không biết tên thật, cũng không biết tuổi thật của ông ta. Ngay cả tiền gia chủ đời trước cũng không biết. Hắn ngay thời điểm tiếp nhận chức vị gia chủ mới biết được sau lưng Lãnh gia có một vị lão tổ thần bí này.

Khi tiếp nhận chức vị gia chủ, Lãnh Mạc từng phải chấp nhận một lời thề độc địa tàn ác, tuyệt đối không được tiết lộ sự tồn tại của tộc nhân dòng chính cuối cùng của Thiên Toán tộc, không sẽ bị phản phệ mà chết. Vậy nên sự tồn tại của vị lão tổ này cho đến nay vẫn là một điều tối mật.

- Lãnh Mạc, ngươi biết không, thiên địa Thần Hoang này, thực chất chỉ là một bàn cờ mà thôi.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tặng like và cmt để trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 95: Kẻ gánh chịu thiên mệnh

Quyển 1: Tỉ Mệnh

Chương 95: Kẻ gánh chịu thiên mệnh

- Bàn cờ?

Lãnh Mạc trưởng lão kinh sợ thốt lên.

- Người không cần phải lo lắng, đó là trò chơi của bậc tối cao. Thiên Toán tộc chúng ta chỉ nương theo số mệnh mà tìm một đường sinh cơ.

Ông lão thần bí thở dài một hơi nặng nề, không biết trong lòng đang suy nghĩ điều sâu xa gì.

- Mà thôi, người lui đi. Nhanh chóng nghĩ cách lôi kéo Kha Thiên Lạc trước khi thời điểm đó đến để bảo vệ một tia huyết thống của Thiên Toán tộc chúng ta, cũng là cách để Lãnh Mạc người có cơ hội trở thành tộc trưởng mới của Mông Đan bộ lạc.

- Vâng, lão tổ.

Lãnh Mạc tâm trạng có chút nặng nề, cuối cùng thở dài một tiếng rồi cáo lui.

Ông lão thần bí bỗng ngẩng đầu nhìn lên bước tượng điêu khắc quái thú kỳ dị, đôi mắt tang thương nhìn vào hai chi trước như đang nâng niu vật gì đó của bước tượng.

- Chớp mắt đã sáu mươi năm từ lúc hắn lấy đi Hư Vô Huyền Hạch. Ài, Hư Vô Huyền Hạch chỉ sinh trưởng tại nơi hư không hỗn độn, trong truyền thuyết chỉ có tại Hư Thần Giới mới có lực lượng hư không hỗn độn. Hắn lấy đi Hư Vô Huyền Hạch, không lẽ tìm được lối vào Hư Thần Giới? Mà chuyện này... ta cũng không nên bận tâm làm gì. Thời gian của ta đã gần hết, vẫn phải nhanh chóng đưa Lãnh Vô Cực tiếp cận người gánh chịu thiên mệnh, có vậy mới giúp Thiên Toán tộc bảo trì được một tia huyết thống.

Nhìn nơi trống rỗng giữa hai chi trước của quái thú kỳ dị, ông lão ngồi lầm nhảm một mình. Đột nhiên không hiểu sao đôi chân mày trắng tuyết hơi co cụm.

- Mấy năm nay trong lòng ta vẫn luôn có cảm giác bất an. Vẫn là nên bói lại một quẻ, tuy mất đi sinh cơ, nhưng để nắm chắc, không thể không cẩn thận.

Lắc đầu nhẹ nhàng, cuối cùng đưa ra quyết định. Chỉ thấy ông lão giờ tay ra phía trước, đầu ngón tay tiếp xúc với hư vô, dùng một lực lượng thần bí vạch ra một khe hở nhỏ, đủ để lọt qua một cánh tay.

Bàn tay khô gầy nhăn nheo đưa vào khe hở không gian. Vốn khe hở không gian chứa lực lượng quy tắc hủy diệt cực kỳ mạnh mẽ. Ông lão này có thể tùy tiện đưa bàn tay xuyên qua khe không gian, chỉ sợ thực lực đã siêu phàm thoát tục.

Một vài giây sau, ông lão lấy ra từ khe không gian một cái mai rùa màu đen huyền. Trên chiếc mai rùa có rất nhiều ký tự đồ đằng kỳ lạ, ẩn chứa lực lượng pháp tắc thần bí mà người bình thường không cách nào thấu hiểu.

Sau khi lấy chiếc mai rùa xong thì khe hở không gian đóng lại. Còn ông lão, nhìn sắc mặt không được tốt cho lắm, vẻ mệt mỏi có hơi thoáng qua. Đường như việc mở ra khe không gian khiến ông lão tổn hao rất nhiều tinh lực.

Chỉ thấy ông lão lấy chiếc mai rùa lật ngược lại, từ bên trong chiếc mai rơi ra hai đồng xu màu vàng với hai mặt khác nhau. Dĩ nhiên từ đồng xu này cũng toát ra hơi thở tang thương và thần bí, rất tương đồng với chiếc mai.

- Hy vọng điều mà ta lo lắng là dư thừa.

Ngữ điệu tuy trầm ổn, nhưng nỗi lo lắng vẫn không thể che giấu được từ sâu trong đôi mắt của lão. Hô hấp một hơi sâu, bỗng ông lão một tay nắm hai đồng xu hướng lên trên, tay còn lại cầm mai rùa đen đưa xuống dưới, tạo thành thế thiên địa, hai mắt từ từ nhắm lại, đôi môi khô ráp bắt đầu lâm bầm chú thuật thần bí của Thiên Toán tộc.

Đột nhiên bàn tay nắm đồng xu biến phát ra ánh bạch quang, còn tay cầm mai rùa tản mát huyền quang, dần dần hình thành hai thái cực đối lập, cuộn tròn lại với nhau.

Những ánh đèn dầu trong gian phòng, mặc dù nơi đây không có một chút gió lọt vào, nhưng không hiểu tại sao những ngọn đèn dầu lại dao động kịch liệt, tùy thời có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào. Mặt nước thì nổi lên từng đợt sóng gợn hỗn loạn phản chiếu lại những ánh đèn dầu, tất cả tạo thành một khung cảnh vô cùng quý dị.

Xung quanh ông lão dần dần xuất hiện những ký tự đồ đằng cổ xưa, nếu Tỉ Mệnh ở đây, chắc hẳn sẽ rất kinh ngạc, bởi những ký tự đồ đằng cổ xưa này giống hệt với ngôn ngữ Đạo Thần Điện.

Bên trong các ký tự này ẩn chứa quy tắc tối thượng của thiên địa, bị ông lão dùng lực lượng thần bí mạnh mẽ thao túng, bay lượn xung quanh một hồi thì hóa thành vô số các tinh điểm, rơi vào khoảng không chính giữa đường phân cách bạch huyền chi quang.

- Thiên toán truy mệnh, thiên địa vô lượng, mệnh vận thương sinh, tất thành giai định, thiên tư vạn tượng, quyết truy huyền cơ.

Ông lão hét lớn, chỉ thấy đôi mắt ngập tràn những sợi gân đỏ chi chít, gương mặt lúc này trở nên rất đáng sợ. Một tiếng gầm mang theo một đại lượng sinh cơ, ông lão vốn đã già nua nay lại còn thêm bi thương, chỉ để tìm thấy được con đường tồn tại cho bộ tộc của mình.

Hai đồng xu rơi vào trong mai rùa, một loại âm thanh minh minh vọng vọng ra từ trong mai rùa. Chỉ thấy mai rùa xoay tròn mấy lần, sau đó thì hai đồng xu văng ra ngoài, xếp chồng lên nhau, cuối cùng rơi vào trong mặt nước đang dao động kịch liệt.

Đôi mắt ông lão dán chặt lên mặt nước để chuẩn bị thấu thị thiên cơ, nhưng ngay lập tức, cơ thể ông lão run lên, tựa hồ như đang chịu phản phệ. Trong đôi mắt của ông lão lộ ra vẻ không thể tin nổi xen lẫn sự khiếp sợ cùng cực.

Sinh cơ trong thoáng chốc như bị hút cạn, nét khô khốc hao gầy lộ ra ngày càng rõ ràng hơn, như một ngọn nến đã sắp sửa lụi tàn.

Ông lão phun ra một ngụm máu lớn, máu tươi làm cho hình ảnh trên mặt nước bị phá vỡ, màu đỏ tươi đã nhuộm lấy toàn bộ.

Hình ảnh cuối cùng thoáng qua trên mặt nước, đó là một vị chiến thần trên người vận một bộ khải giáp đen huyền, cả người toát ra chiến ý kinh thiên động địa với một con hắc long khổng lồ.

Ngay lúc nhìn thấy hình ảnh này thì chính là lúc ông lão bị cản trở ngược lại. Sinh cơ trong chớp mắt gần như đã tan biến toàn bộ.

- Mau... mau gọi Lãnh Vô Cực đến đây, nhanh... nhanh...

Giọng nói gấp gáp yếu ớt vang ra, hóa thành một đợt sóng âm truyền đến bên tai Lãnh Mạc trưởng lão đang sắp sửa rời khỏi đây.

Lãnh Mạc không giấu được sự hốt hoảng, y chỉ muốn ngay lập tức xông vào để xem tình hình của lão tổ, nhưng mệnh lệnh của lão tổ rất cương quyết, Lãnh Mạc không dám làm khác, lập tức dùng hết sức lực trở về bộ lạc để đem Lãnh Vô Cực đến đây.

Trở lại bên trong, mọi thứ dần yên ắng lại như trước đây, không còn sự quý dị hoảng loạn trước nữa, còn đọng lại là hơi thở yếu ớt, bất cứ khi nào cũng sẽ biến mất.

- Vận mệnh biến đổi, kẻ gánh chịu thiên mệnh cũng thay đổi, không lẽ... kẻ đứng ngoài đã xuất hiện. Đứng rồi, có như vậy mới giải thích được người đó lấy đi Hư Vô Huyền Hạch. Phải làm sao đây, làm thế nào mới hóa giải được lời nguyên, tìm ra một đường sinh cơ của Thiên Toán tộc ta đây? Suy nghĩ, suy nghĩ đi Huyền Minh...

Sự hoảng loạn kinh sợ vẫn còn chưa tiêu tán đi hết khi nhìn thấy những huyền tượng đó, cơ thể già nua vẫn chưa hết run vì sợ hãi.

Trong nỗi khiếp sợ vô tận, ông lão liên tục cầm mai rùa, cho hai đồng xu vào, dùng sức mạnh thần bí của Thiên Toán tộc liên tục tính toán. Mỗi lần tính toán là sinh cơ lại tiếp tục trôi đi. Cứ mãi thế này, chẳng biết đến khi Lãnh Mạc trưởng lão đưa Lãnh Vô Cực đến đây, ông lão có còn trụ được nỗi hay không nữa.

Liên tục tính toán trong điên cuồng, mái đầu xù lên bay toán loạn, thất khiếu đã chảy máu, nhưng ông lão vẫn không dừng lại việc thôi diễn. Cuối cùng, dường như thiên địa không phụ sự thành tâm, trong mắt ông lão bỗng lóe lên một tia linh quang khi vô tình nhìn qua bước tượng quái thú.

- Có rồi, có cách rồi.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tặng like và cmt để hỗ trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

P/s: Quá mệt mỏi cho mỗi lần thôi diễn như thế này, hu hu...

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 96: Thiên Cơ Tử

Suy nghĩ thoáng qua ấy khiến cho ông lão giật mình trong một phút thoáng qua, dường như chính ông lão cũng không tưởng tượng nổi mình lại có thể suy nghĩ ra kế sách này. Nhưng trong sự dấn vật, vì một tia huyết mạch còn sót lại của Thiên Toán tộc, cuối cùng ông lão đã quyết định liều mình một phen.

Khoảng chừng một canh giờ sau thì Lãnh Mạc trưởng lão quay trở lại, đi bên cạnh là một thanh niên trẻ tuổi, tướng mạo của thanh niên này khá tầm thường, tuy nhiên lại sở hữu một đôi mắt sáng ngời, giữa mi tâm có một đường ấn mờ, tạo nên một nét thông minh hài hòa không thể nhầm lẫn với kẻ khác.

Thanh niên này chính là Lãnh Vô Cực.

Đại chiến do Đại Tấn thần quốc đứng đằng sau thao túng, vốn Lãnh Vô Cực phải nên tham dự vào, nhưng bởi mệnh lệnh của lão tổ Thần Toán tộc nên hắn đành phải ở lại. Dĩ nhiên Lãnh Vô Cực cũng không hề biết đến sự tồn tại của vị lão tổ Thần Toán tộc này.

Trên đường đi, Lãnh Mạc trưởng lão đã nói sơ lược một vài điều, tuy nhiên việc này quá sức tưởng tượng nên tạm thời Lãnh Vô Cực vẫn chưa kịp thích ứng.

Nơi ông lão Thần Toán tộc bế quan nằm bên dưới ở đền thờ tổ Lãnh gia bọn họ, lối vào được xây dựng rất tinh tế, ngoại trừ gia chủ các đời ra thì không có bất kỳ người nào biết đến sự tồn tại của lối vào nơi bế quan của ông lão Thần Toán tộc, ngay cả man công Mông Đan bộ lạc dĩ nhiên cũng vậy.

Lãnh Mạc trưởng lão dẫn Lãnh Vô Cực đi vòng ra sau lưng pho tượng tiên tổ, vốn hành động này chính là xúc phạm tổ tiên, nhưng Lãnh Mạc trưởng lão gương mặt không chút biến đổi. Chỉ thấy Lãnh Mạc trưởng lão vận chuyển lực lượng huyết khí, đưa bàn tay đặt áp vào sau lưng pho tượng tiên tổ.

Một âm thanh chấn động nhẹ nhàng cất lên, chỉ trong giây lát, sau lưng pho tượng tiên tổ đột nhiên tách ra làm hai, lộ ra một con đường đen tối dài thăm thẳm, bên trong thổi ra từng đợt hơi sương lạnh lẽo.

Hơi sương lạnh này với tu vi hiện tại của Lãnh Vô Cực dĩ nhiên không tiếp nhận nổi, nhưng cũng may Lãnh Mạc trưởng lão đã lường trước được chuyện này, lập tức truyền ra một luồng huyết khí ấm áp bảo vệ cơ thể Lãnh Vô Cực. Tuy hơi lạnh vẫn tồn tại, nhưng tình hình đã ổn hơn vừa nãy.

- Vào trong đi, đừng để lão tổ đợi lâu.

Vừa nói, Lãnh Mạc trưởng lão đưa cho hắn một ngọn đèn. Ngọn đèn này được đốt từ mỡ của hoang thú, có tác dụng tị hàn, miễn cưỡng có thể giúp cho Lãnh Vô Cực chống trụ được.

Tuy sợ hãi, nhưng Lãnh Vô Cực biết Lãnh Mạc tuyệt đối sẽ không hại hắn. Gật đầu đáp một câu, Lãnh Vô Cực bắt đầu đi vào. Một lúc sau thì hắn đặt chân xuống đại sảnh, chỉ thấy nơi đây là một không gian kỳ dị tràn ngập ánh đèn dầu lay lắt.

Nuốt một ngụm nước bọt, trong ánh mắt sự sợ hãi không hề che giấu, làm cho bước chân hắn không khỏi hơi chùn lại.

Bỗng bên tai vang lên một giọng nói già cỗi tang thương:

- Mau vào đây, thời gian của ông lão này không còn nhiều nữa.

Trong giọng nói già nua này có một sức hấp dẫn gì đó làm cho Lãnh Vô Cực tuy đang sợ hãi nhưng vẫn không thể cưỡng lại được, bước chân hơi chùn lại ban nãy ngay lập tức bước đi nhanh hơn.

Đạp vào mắt Lãnh Vô Cực đó là một ông lão già yếu gầy guộc, gương mặt nhăn nheo không chút sức sống, cả người bị tử khí bao phủ. Đầu tóc thì rối xuề xòa, làm cho ông ta trở nên rất đáng sợ.

Duy nhất đôi mắt là sáng ngời, nhìn Lãnh Vô Cực một cách ấm áp. Mà Lãnh Vô Cực cảm nhận được một cái gì đó thân thiết từ ông lão, so với Lãnh Mạc hay những người khác trong gia tộc còn muốn thân thiết hơn rất nhiều.

- Huyết mạch Thiên Toán tộc còn sót lại sau Huyền Minh ta, chỉ hy vọng quyết định này là chính xác.

Ông lão Thiên Toán tộc nhìn Lãnh Vô Cực, lầm bầm tự nói.

- Thời gian của lão không còn nhiều nên lão chỉ giải thích ngắn gọn. Lãnh gia các ngươi không phải người Man tộc, mà là người Thiên Toán tộc từ thời cổ xưa. Hiện nay Thiên Toán tộc chính thống chỉ còn lại một lão, còn người trong người chỉ còn sót một tia yếu ớt, nhưng chỉ bằng chừng đó là đủ rồi. Lão thọ nguyên đã cạn, không thể tiếp tục gánh vác vận mệnh của Thiên Toán tộc nữa, tất cả đều phụ thuộc vào bản thân ngươi. Bây giờ lão sẽ truyền lại tất cả lực lượng cả đời của lão cho ngươi cùng kế hoạch bảo vệ huyết mạch của Thiên Toán tộc chúng ta, ngươi bằng trí tuệ của mình hãy tìm cách sống sót và triển khai nó. Nếu thành công, tại Hồng Hoang kỷ nguyên, Thiên Toán tộc sẽ được giải thoát. Ngươi phải thật dũng cảm, phải thật sáng suốt, không được hoảng loạn, không được sợ hãi, dù thế giới này có sụp đổ cũng đừng động tâm. Kể từ lúc này, tên của ngươi không còn là Lãnh Vô Cực nữa, mà tên của ngươi chính là Thiên Cơ.

Từ đầu buổi gặp mặt đến giờ, Lãnh Vô Cực không nói một câu nào, chỉ lặng im quỳ trước mặt ông lão Thiên Toán tộc mà lắng nghe, không hiểu sao trong lòng hắn dâng lên một tia bi thương mà vốn ở độ tuổi của hắn không nên có.

- Ta tên Huyền Minh, tộc nhân đời thứ hai trăm chín mươi tám của Thiên Toán tộc, sinh ra ở thời đại viễn cổ Thần Hoang, nay truyền thừa lại cho Thiên Cơ Tử, tộc nhân Thiên Toán tộc đời hai trăm chín mươi chín, gánh vác sứ mệnh giải phóng lời nguyên của Huyền Hoàng ban xuống Thiên Toán tộc. Tộc nhân đời thứ hai trăm chín mươi chín, hãy tiếp nhận truyền thừa.

Ông lão Thiên Toán tộc hai tay kết thành thủ ấn kỳ lạ đặt ở trước ngực, ngấn đầu lên nhìn lên trên đọc thiên văn truyền thừa của Thiên Toán tộc. Sau đó ông lão lấy hai ngón tay đưa lên mi tâm, chỉ thấy mi tâm của ông lão sáng lên một vầng bạch quang, từ trong mi tâm lòi ra một cái tinh điểm màu xám.

Đem tinh điểm ấy gieo xuống mi tâm Lãnh Vô Cực, khi tinh điểm tiến vào bên trong đại não, Lãnh Vô Cực ngấn cổ nhìn lên trời, đôi mắt trợn ngược trắng bạch, gân xanh nổi lên đầu cổ, há to miệng gào một lên một tiếng thổng khô.

- Truyền thừa Thiên Toán tộc không có sức mạnh, chỉ có sự thấu hiểu thiên địa huyền cơ, dựa vào trí tuệ của bản thân mà phát huy. Âm Dương Chi Tâm và Huyền Hư Bảo Hạp sẽ ở bên cạnh giúp đỡ, Thiên Cơ Tử, người phải mạnh mẽ chịu đựng.

Gào thét điên cuồng, Lãnh Vô Cực thất khiếu chảy máu, tùy thời có thể ngắt đi bất cứ lúc nào.

Đứng bên ngoài, Lãnh Mạc trưởng lão có thể nghe được âm thanh gào thét đầy bi thương kia, nhưng đại sự Thiên Toán tộc, dù lo lắng, Lãnh Mạc trưởng lão cũng đành cắn răng ngồi bên ngoài mà thủ hộ.

Một hồi sau, Lãnh Vô Cực dần dần dịu lại cơn thống khổ, chỉ thấy cả người hần máu tươi lên lảng, nhìn bi thương vô cùng.

- Tận lực che dấu thân phận Thiên Toán tộc, không để thiên địa phát hiện, dựa theo kế hoạch của lão phu mà tiến hành, để Thiên Toán tộc không rơi vào kết cục hóa thành tro bụi vĩnh hằng. Sau khi rời khỏi đây, hãy đi tìm kẻ gánh vác thiên mệnh để được che chở, trong đại nạn hủy diệt lợi dụng kẻ gánh vác thiên mệnh để tìm đường sống.

Ông lão Thiên Toán tộc lúc này hơi thở đã gấp gáp lắm rồi, mỗi câu nói là mỗi lần sinh cơ trôi qua đi. Lãnh Vô Cực nước mắt giàn giụa đau khổ, nỗi bi thương này không phải nỗi đau thể xác, mà là nỗi đau đớn từ trong sâu thẳm con tim, dù rằng hắn và ông lão này chỉ mới gặp qua một lần.

- Ngồi ở đây, mở rõ hai mắt nhìn lão phu, dù có chuyện gì đi chăng nữa cũng không được kích động, không được chớp mắt dù chỉ một cái, chứng kiến tất cả mọi thứ từ lão, Thiên Cơ Tử có rõ chưa?

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tặng like và cmt để trợ trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 97: Phản bội thiên địa

Quyển 1: Tỉ Mệnh

Chương 97: Phản bội thiên địa

Lãnh Vô Cực gật đầu. Chỉ thấy ông lão Thiên Toán tộc hít một hơi sâu, như lấy hết sức lực ra để làm một hành động điên cuồng.

Đột nhiên ông lão xoay người nhìn về phía pho tượng khổng lồ. Pho tượng này là thứ mà tại thời đại thượng cổ Thần Hoang, Thiên Toán tộc bọn họ đã thờ phụng.

Thiên Toán tộc vùng trộm thiên cơ, có thiên phú thấu thị quá khứ vị lai, vậy nên bọn họ thờ phụng chính là thiên địa để không đón nhận sự trừng phạt.

Sở dĩ Thiên Toán tộc rơi vào bước đường cùng như ngày hôm nay là bởi năm xưa, trước thời điểm Thiên Toán tộc bị thiên địa hạ xuống lời nguyên, Thiên Toán tộc năm đó đã xuất hiện một vị tuyệt thế kỳ tài.

Sự chiêm nghiệm tính toán của người này vô cùng siêu phàm, trong một lần vị thiên tài này nhìn thấy viễn cảnh thiên địa bị hủy diệt bởi một người. Vì muốn ngăn cản viễn cảnh đó xảy ra, y đã dùng năng lực của mình để quay về quá khứ để tìm hiểu xem rốt cuộc bởi vì nguyên nhân gì mà kẻ đó lại phá hủy thiên địa này.

Nhưng không ngờ hán lại bị thứ mà Thiên Toán tộc bọn hán thờ phụng phản phệ lại, đem gieo xuống lời nguyên, phàm là những người có huyết thống Thiên Toán tộc đều không thể tránh khỏi lời nguyên này.

Sau khi trở về thực tại, thiên tài của Thiên Toán tộc phát hiện toàn tộc của mình gần như tuyệt diệt, mà chính bản thân y cũng không còn sống được bao lâu, sinh mệnh cạn kiệt, không thể nào nói cho thiên hạ biết việc mình đã nhìn thấy.

Mà cho dù sinh mệnh của y không cạn kiệt đi nữa, thiên địa cũng sẽ tuyệt đối không cho phép hán nói ra chuyện này. Vì lưu lại một tia huyết mạch, hy vọng một ngày nào đó Thiên Toán tộc sẽ hóa giải lời nguyên ngày, vị thiên tài kia cùng với toàn bộ Thiên Toán tộc hy sinh toàn bộ sinh mệnh, dùng một loại bí thuật chuyển giao toàn bộ sinh mệnh đó cho một đứa trẻ, dưới lực lượng của bí thuật mà thoát khỏi sự truy lùng của thiên địa.

Đứa trẻ đó chính là ông lão Huyền Minh này. Vô số năm qua, ông lão vẫn tiếp tục thờ phụng thiên địa, bởi chỉ có thờ phụng thiên địa thì mới được thấu thị thiên cơ.

Nhưng bây giờ, bởi vì sứ mạng giải phóng bộ lạc khỏi lời nguyên đó, hôm nay ông lão sẽ làm ra một hành động kinh thiên nhất mà từ khi Thiên Toán tộc tồn tại chưa một ai dám làm, ngay cả tuyệt thế thiên tài của Thiên Toán tộc năm đó cũng không dám, đó chính là phản bội thiên địa.

Ông lão dùng hai nắm đấm của mình, trong sự điên cuồng đâm vào pho tượng khổng lồ, mỗi lần xuất quyền là một lần thống khổ, sự đau đớn này xuất phát từ sâu thẳm linh hồn, một nỗi giày vò đau khổ không gì tả nổi, phảng phất như linh hồn từ từ bị dập nát đi.

Nhìn ông lão rất gầy gò ốm yếu, sinh mệnh gần như đã tan biến, một ngọn đèn dầu nhỏ bé sắp sửa tiêu tan, nhưng bằng một ý chí cầu sinh mãnh liệt, cuối cùng pho tượng mà Thiên Toán tộc thờ phụng đã sụp đổ.

Khoảng khắc pho tượng sụp đổ, bên ngoài mây đen phủ kín bầu trời, phảng phất như thiên địa đang nổi giận vì bị mạo phạm. Ai nấy đều giật mình sợ hãi, dù cuộc chiến đang diễn ra cũng không thể không tạm thời đình chỉ.

Suy cho cùng, sức mạnh của thiên địa vẫn rất kinh khủng, không một ai có thể thừa nhận nỗi lực lượng vô biên này. Trước thiên đạo chỉ có thể thuận phục, không thể phản kháng.

Nhưng ông lão Thiên Toán tộc dám phản kháng, dám đắc tội thiên địa, và kết cục ông lão phải đón nhận đó là thần hồn câu diệt, vĩnh kiếp không thể luân hồi.

Khi bức tượng sụp đổ thì bên trong lộ ra một khối vật chất màu đen, nhìn giống như một đoạn xương cốt, từ đoạn xương cốt này tỏa ra một loại u mang kỳ dị cùng lực lượng kinh hồn.

Dù hơi thở đã tàn, đôi mắt không còn tia linh tính nào, nhưng chẳng biết sức mạnh từ đâu ra, ông lão cầm lấy đoạn xương cốt bên trong pho tượng, cảm nó cắm xuống đất. Sau đó ông lão quỳ xuống trước đoạn xương cốt lạy ba lạy.

Chưa dừng lại đó, bỗng tay phải ông lão đưa lên đỉnh đầu, tay trái hướng về trái tim. Trong sự bi thương tột cùng, nước mắt hóa thành huyết lệ của Lãnh Vô Cực, đôi mắt nhìn ông lão mọc ra bộ não cùng trái tim rồi giờ về phía đoạn xương cốt.

Ông lão vẫn đang quỳ, cong lưng cuối mặt, như một hành động cầu xin sự tha thứ. Khi đã hoàn thành xong tất cả thì linh hồn đang gãy dựa của ông lão dần dần tan biến đi. Sinh mệnh đã tận, ông lão thực sự đã chết.

Lãnh Vô Cực tận mắt chứng kiến tất cả, sự bi thương này khiến Lãnh Vô Cực như muốn điên lên, tâm trí hán hoảng loạn căng thẳng cùng cực, thậm chí còn muốn tự sát để giải thoát khỏi sự đau đớn giày vò tinh thần này.

Nhưng bằng ý chí của mình, Lãnh Vô Cực vẫn cố gắng chịu đựng.

Cũng giống như ông lão, hán quỳ trước đoạn xương cốt màu đen, bái lạy ba lạy, rồi sau đó hướng về phía ông lão, tiếp tục lạy ba lạy.

Làm xong tất cả, Lãnh Vô Cực mới lấy đi đoạn xương cốt. Khi bàn tay chạm vào đoạn xương cốt, một hơi thở hủy diệt tràn ngập trong tâm trí hán, nhưng có lẽ ông lão Thiên Toán tộc đã lường trước được việc này, từ trong đại não Lãnh Vô Cực truyền ra một lực lượng tinh thần giúp Lãnh Vô Cực không bị hơi thở hủy diệt của đoạn xương cốt làm ảnh hưởng.

Tiếp nhận đoạn xương cốt, Lãnh Vô Cực làm giống y hệt ông lão, hán mở ra một cái khe hở không gian, đem đoạn xương cốt giấu vào trong đó.

Hán lại nhìn ông lão thêm một lần nữa, giọng nói bi thương không thể kìm chế:

- Thiên Cơ xin thề nhất định sẽ giải phóng Thiên Toán tộc khỏi lời nguyên, không để cho người thất vọng.

***** Quyển 1: Tỉ Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Đại chiến đã diễn ra khắp nơi, khắp nơi xác người nằm xuống, khung cảnh thật bi ai vô cùng.

Lâm Ngân dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, so với những nơi khác khốc liệt không hề kém. Đã có gần cả ngàn người nằm xuống, mùi máu tanh bay lan khắp không gian.

Có mấy con suối chảy quanh Lâm Ngân màu nước đã chuyển sang đỏ, trông vô cùng kinh dị.

Không khí căng thẳng bao trùm, sự tĩnh lặng như đang chuẩn bị cho một đợt sóng ngầm khủng bố.

- Cảm giác bất ổn ngày càng rõ ràng, rốt cuộc là có chuyện gì đây?

Ngồi trên một gốc đại thụ đã úa tàn xơ xác, Kha Thiên Lạc ánh mắt nhìn về xa xăm với gương mặt lạnh lùng lãnh huyết.

Bên cạnh hắn không có một ai, Tì Mệnh, Cổ Thái hay Tang Tương, mỗi người đều có nhiệm vụ riêng của mình. Kha Thiên Lạc phụ trách tây bắc Lâm Ngân, kẻ mà hắn đối diện chính là Sở Hồng Phi, một trong những kẻ có cái đầu giá trị nhất được Phong Tuyết bộ lạc treo thưởng.

Vốn dĩ theo kế hoạch của hắn thì Cổ Thái sẽ là người đối phó với Sở Hồng Phi, nhưng đột nhiên nửa tháng trước lại xuất hiện kẻ khác, kẻ đó tên là Hỏa Dung.

Cổ Thái dường như có ân oán gì đó với Hỏa Dung, hắn liền rời bỏ vị trí này, Kha Thiên Lạc đành phải bắt đầu đi phải đến nơi đây để phòng thủ.

Còn Tì Mệnh và Tang Tương thì phụ trách khu phía nam, kẻ địch của hai người họ cũng rất đối phó. Nhưng Tì Mệnh bằng trí tuệ cùng thực lực, không ngờ lại có thể đẩy lui được kẻ địch. Nếu không có gì bất thường thì nửa tháng nữa sẽ đuổi được kẻ địch khỏi khu phía nam.

Kha Thiên Lạc bỗng đứng dậy, giọng nói lạnh băng nói:

- Truyền lệnh xuống, rút quân về một trăm trượng, co cụm phòng thủ, đợi ta trở về.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 98: Ảnh Kiếm Nô sơ hiện

Quyển 1: Tì Mệnh

Chương 98: Ảnh Kiếm Nô sơ hiện

Khu phía nam Lâm Ngân, so với ba khu khác thì mấy ngày gần đây dường như hơi trầm xuống, tất cả đều là nhờ sự chỉ dẫn tài tình của Tì Mệnh.

Hiện giờ, Tì Mệnh bắt đầu mở rộng tấn công, sớm muộn gì sẽ đẩy lùi được quân địch, có thể hỗ trợ với ba khu còn lại. Cứ với đà dẫn dắt này của hắn, nếu không có gì bất thì, Tì Mệnh nhất định sẽ được sứ giả Đại Tấn thần quốc lựa chọn.

Tuy nhiên, chưa đến thời khắc cuối cùng thì vẫn chưa biết được sẽ xảy ra chuyện gì.

Trong khu rừng phía nam, mùi máu tanh thoang thoảng vẫn chưa tan hết. Chiến tranh chính là chiến tranh, là quyết đấu sinh tử, quy mô tuy được thu nhỏ so với mấy nơi khác, nhưng độ khốc liệt chẳng hề thua kém, bởi chiến tranh thì sẽ luôn có người phải nằm xuống, dù cho đó có là bất kỳ ai.

Âm thanh giao chiến va chạm của binh khí, quyền cước vang lên liên hồi không dứt, lâu lâu lại có âm thanh hét bị thảm, chính là loại âm thanh kết thúc của sinh mệnh.

- Hắn sắp tới rồi.

Một giọng nói nam không ra nam, nữ không ra nữ khiến cho người nghe khó lòng phân biệt được chậm rãi vang lên, ngữ điệu tuy nhàn nhạt nhưng khó giấu được sự kích động.

- Hắc hắc, cuối cùng cũng được ra tay. Ta ngứa ngáy tay chân lắm rồi.

- Dự gã này thật khó khăn, làm chúng ta tiêu tốn không ít thời gian.

- Sắp xếp ổn thỏa rồi chứ? Đừng để kẻ khác phát hiện ra chúng ta.

- Yên tâm, tuyệt không lộ ra nửa điểm.

Những bóng người áo đen che kín toàn thân, chỉ để lộ ra những đôi mắt lạnh lùng không chút tình cảm nào. Mấy kẻ này chính là sát thủ của Ảnh Kiếm Sát.

Tổ chức Ảnh Kiếm Sát sau khi nhận Ảnh Kiếm Lệnh từ Liên Vân Quyết thì liền cử mấy người này đến đây. Một cái Ảnh Kiếm Lệnh chỉ có thể giết được một người. Nếu muốn giết người thứ hai, một là lấy ra thêm một cái Ảnh Kiếm Lệnh nữa, hai là trả một cái giá cho Ảnh Kiếm Sát đưa ra.

Mục tiêu mà Liên Vân Quyết muốn Ảnh Kiếm Sát giết chết chính là Ti Mệnh. Thật ra mà nói, Liên Vân Quyết cũng muốn diệt trừ đi cả Kha Thiên Lạc nữa để phòng hậu họa sau này.

Tuy nhiên, thực lực của Kha Thiên Lạc rất mạnh, dù tu vi chỉ mới là trung kỳ Tây Cốt cảnh, tuy nhiên thực lực chân chính có thể áp đảo cả hậu kỳ Tây Cốt cảnh, giá trị cái đầu Kha Thiên Lạc dù là Liên Vân Quyết cũng khó lòng chịu nổi.

Nhưng Liên Vân Quyết đã dám dùng Ảnh Kiếm Lệnh để giết Ti Mệnh thì có lẽ hẳn đã có đối sách để ứng phó với Kha Thiên Lạc rồi. Tuy nhiên, kế sách này có giá trị sử dụng với Kha Thiên Lạc hay không thì đó lại là một câu chuyện khác.

Với tác phong làm việc của Ảnh Kiếm Sát, Liên Vân Quyết rất ưng ý, bởi xưa nay chưa từng có trường hợp ngoại lệ nào thoát khỏi bàn tay của bọn chúng cả.

Tám người Ảnh Kiếm Sát đứng yên lặng thình trong bóng tối, như những con mãnh thú đang chờ đợi con mồi của mình xuất hiện. Và không để cho bọn họ đợi quá lâu, con mồi đã xuất hiện.

- Hẳn đến rồi. Chuẩn bị đi.

- Rồi.

Một hỏa chương nóng rất xuất hiện, nơi hỏa chương đi qua khiến cho cây cối hóa thành tro bụi. Có tiếng hét hảm truyền ra, cùng với một bóng người ngã nhào xuống đất, lăn lăn mấy vòng, y phục bị cháy xém, trên người nhiều chỗ xuất hiện vết bỏng, trông bộ dạng khá thảm.

- Tiểu nhân, tưởng có thể thoát khỏi bốn cô nương à?

Một giọng nói thanh âm khá êm tai, nhưng ngữ điệu lại thập phần chanh chua. Bóng dáng yêu kiều dừng lại trên đất. Đó là một thiếu nữ dung mạo thập phần xuất trần, làn da trắng tinh không nhiễm khói bụi chiến tranh, mái tóc đen mượt bay bồng bềnh trong gió nhẹ, tuy nhiên ánh mắt lém lỉnh lộ ra nét tinh quái hoang dại, cùng với nụ cười ranh mãnh để lộ chiếc răng khểnh đáng yêu.

Cô gái này chính là Tang Tương. Sau khi đến Lâm Ngân, thời gian tu luyện gần như là không có, thế nên tu vi có chút ngưng trệ lại.

Tuy nhiên nhờ vào việc chiến đấu mà kinh nghiệm thực chiến của nàng tiến bộ lên không ít, tu vi có thể không tiến triển, nhưng thực lực thì lại mạnh hơn so với trước đây một bậc.

- Tương nhi, đợi ta với.

Sau khi Tang Tương dừng lại không lâu thì một bóng người nam từ đằng sau di chuyển đến. Chính là Ti Mệnh, trên mặt hơi lộ ra vẻ mệt mỏi.

- Nha đầu này, lỡ gặp phải cường địch thì sao đây?

- Sợ gì chứ? Chẳng phải chúng ta đã tiêu diệt gần hết bọn chúng rồi sao. Mà tên tiểu nhân kia là có giá trị ban thưởng không tệ, há có thể bỏ qua chứ. Huỳnh lúc nào cũng lo này lo nọ, nghĩ ngợi lung tung cả lên.

- Chiến tranh chính là chiến tranh, cho đến khi chưa hoàn toàn kết thúc thì bất kỳ chuyện gì cũng có thể xảy ra cả. Sơ suất lơ là một giây thôi cũng đủ mất đi cái mạng nhỏ đó.

Tang Tương hừ nhẹ một tiếng, giống như xem việc bị Ti Mệnh giảng đạo một bên là một chuyện vô cùng chán ghét vậy. Nàng bĩu môi, làm mặt xấu liếc nhìn hẳn một cái, giọng trong trẻo nói lại:

- Biết rồi biết rồi, lần sau không lỗ mắng nữa, được chưa hả phu quân tại thượng.

- Nàng mà biết nghe lời thì ta đâu đến nỗi khổ thế này chứ.

Có lẽ đã quá quen thuộc với cái biểu hiện này của Tang Tương, Ti Mệnh vuốt mặt cười khổ một tiếng. Phải nói nha đầu Tang Tương này không biết sợ là gì, từ khi đến Lâm Ngân này cứ như một con thú hoang được thả về rừng.

Mỗi khi đại chiến bắt đầu thì tiên phong giết được, vài lần suýt chút nữa rơi vào nguy hiểm, may mắn có Ti Mệnh yểm trợ nên không chịu thiệt thòi gì.

Mà nàng ta căn bản không biết rút kinh nghiệm là gì. Luôn ý vào việc sau lưng Ti Mệnh sẽ bảo vệ nàng bất cứ lúc nào, thế nên nàng chẳng sợ sệt gì cả, cứ xông xáo đánh nhau cho sướng tay, người chịu khổ vẫn là Ti Mệnh.

Nhiều lúc hẳn chỉ ước vớ móng trừng phạt nàng một trận thật nặng, nhưng cứ nhìn vào đôi mắt ngây thơ trong sáng vô số tội ấy là liền chùn lại ngay, đành cúi đầu cười khổ.

Thế nên mới càng ngày càng bị Tang Tương làm tới, mà hẳn thì chẳng thể ngăn cản nổi cái tính ương bướng này. May ra có phụ thân nàng Tang đại phu hay Kha Thiên Lạc mới miễn cưỡng trấn áp được.

Dĩ nhiên lần này cũng không ngoại lệ.

Kẻ địch bị Tang Tương truy đuổi là một trong những người được Phong Tuyết bộ lạc treo thưởng khá hậu hĩnh, bị Tang Tương phát hiện, thế là một mạch đuổi đến tận đây.

Nội tâm Ti Mệnh không hiểu sao có cảm giác có gì đó bất bình thường, nhưng Tang Tương căn bản hành động quá nhanh, không cho hắn thời gian khuyên can gì cả. Cũng may chỗ này vẫn chưa vượt qua địa phận Lâm Ngân, có thể coi như khu vực an toàn, hắn mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Đương nhiên với cái tính cách lo đầu lo đuôi, cẩn thận tỉ mỉ từng chút một thì vẫn không quên tản ra linh thức đề phòng ngừa có biến.

- Có ngon chạy nữa xem nào, lần này phải đánh ngươi một trận cho cha mẹ ngươi nhận không ra luôn, cái tội khiến bản cô nương rượt theo đến mỗi cả chân.

Tang Tương trên mặt lộ nụ cười mỉa mỉ, nhìn gã nam tử đang bò lê trên đất, ánh mắt giống như đang nhìn một món đồ chơi ưa thích của mình vậy.

Đột nhiên gã nam tử đó ngẩng mặt lên, gương mặt hơi bị cháy xém, tóc tai xuề xòa bẩn thỉu, nhưng ánh mắt của hắn lại vô cùng cay độc, cười phá lên:

- Hắc hắc, chết đến nơi mà con không biết.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tặng like và cmt để hỗ trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đầu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 99: Vô đề

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 99: Vô đề

Trong lúc Tang Tương còn không hiểu gì, định xắn tay áo tới đánh cho gã ta một trận thì đứng đằng sau lưng, Ti Mệnh sắc mặt khê biến. Thân thủ hắn rất nhanh, vươn tay tới nắm lấy bàn tay Tang Tương kéo lùi về phía sau.

Ngay chỗ hắn đứng trước đó vài giây, bỗng có một mũi lao nhọn hoắt phá không từ trên cao ghim thẳng xuống đất.

Nhìn nơi mũi lao găm xuống, mặt đất bốc lên những làn khói xanh lục kỳ dị, kèm theo đó là một hương thơm thoang thoảng xua tan đi bầu không khí ẩm thấp khó chịu ở vùng Lâm Ngân này.

- Cẩn thận, trong khói có độc.

Ti Mệnh thân là một y sư, thế nên bằng cảm quan thông thường nhanh chóng nhìn ra điểm kỳ lạ bên trong làn khói xanh lục này.

- Là kẻ nào.

Tang Tương không giấu sự tức giận, nhìn xung quanh hét toáng lên. Âm thanh hóa thành từng đợt sóng âm ba quét quanh khu rừng già.

Nhưng không có bất cứ giọng nói nào đáp trả lại cả. Chỉ có tiếng gió thổi xào xạc qua những tán lá cây, còn lại là im tĩnh lặng đến đáng sợ.

Nhìn phía bên kia, gã nam tử bị Tang Tương truy lùng đã biến mất từ lúc nào không biết, ngay cả người có linh thức cực mạnh như Ti Mệnh cũng không phát giác ra được.

Kẻ địch ẩn nấp trong bóng tối có một thủ thuật ẩn nấp cực kỳ thuần thực, như hòa mình vào với không gian. Bị kẻ địch như vậy truy lùng thực sự là một cảm giác rất đáng sợ.

Ti Mệnh và Tang Tương hai người tựa lưng vào nhau, cảnh giác nhìn xung quanh, tâm thần căng như dây cung đề phòng tình huống xung quanh.

Bỗng có âm thanh lướt gió khe khẽ vang lên, kèm theo đó là một đạo hắc mang từ bốn phía phá không đánh tới.

- Hòa Tường.

Tang Tương vận chuyển lực lượng man huyết, gọi ra một cái ảo ảnh hỏa thần đằng sau lưng.

So với nhiều năm trước đây, hỏa thần đã biến ảo ra chân thực, khí thế cũng vì vậy mà mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Chỉ thấy Tang Tương giang hai tay ra, hỏa thần sau lưng cũng hành động tương tự, không khí trong vùng đột ngột nóng lên, hóa thành một bức tường lửa bao phủ xung quanh nàng và Ti Mệnh.

Mấy cái ám khí chạm vào bức tường lửa lập tức bị bật ngược lại, thậm chí còn bị sức nóng của hỏa diễm nung nóng chảy.

Trong lúc đó, Ti Mệnh vận chuyển nguyên khí của bản thân, hội tụ thành một quả cầu nguyên khí.

- Các người còn không chịu ra mặt?

Tang Tương mở bức tường lửa, Ti Mệnh dùng khí lực ném quả cầu nguyên khí lên trên trời, rồi quát một tiếng:

- Bạo.

Giữa không trung, quả cầu nguyên khí bạo tạc, tạo thành âm thanh nổ vang chấn động không gian. Trong vụ bạo tạc kèm theo sóng nhiệt bài lãng và mấy trăm đạo phong nhận đánh ra tứ phương.

Kẻ địch ẩn nấp quá kỹ, thân thủ lại nhanh nhẹn, nhưng nếu đã muốn ám sát hai cao thủ như Tang Tương và Ti Mệnh thì những kẻ này cách cả hai không quá xa, thế nên Ti Mệnh liền sử dụng phương pháp loạn kích để nhiễu loạn trận hình của kẻ địch, đồng thời có thể tìm được đường lui cho bản thân.

Trong khói bụi mờ mịt, lại có âm thanh rít gió kinh dị vang lên bên tai. Tang Tương dù mấy tháng ngay kinh nghiệm chiến đấu gia tăng thêm không ít, nhưng bởi nhiều lần phụ thuộc và sự trợ giúp sau lưng của Ti Mệnh, gặp phải cường địch có lối đánh khó chịu giống như mấy sát thủ của Ảnh Kiếm Sát thì khó lòng mà chống đỡ nổi.

Nói đi nói lại vẫn là nàng may mắn vì có Ti Mệnh cùng đồng hành.

Phản ứng của Ti Mệnh cực nhanh, một phần cũng là bởi những sát thủ của Ảnh Kiếm Sát cuối cùng cũng chịu lộ diện, chín bóng người đều rơi vào phạm vi linh thức của Ti Mệnh cả, hành tung của bọn chúng đều bị nắm rõ trong lòng bàn tay.

Tuy nhiên, nắm rõ là một chuyện, phản ứng của cơ thể là một chuyện khác. Nắm được đối thủ mà phản ứng quá chậm thì vẫn sẽ rơi vào quỹ thủ của địch nhân. Tang Tương chính là đang nằm trong trường hợp này.

Có lẽ nàng vẫn chưa quen kiểu đối địch với cường độ cao nên hiện tại tay chân vẫn khá lỏng lẻo.

- Phong Nhấn.

Vận chuyển nguyên khí chém ra một đường sắc bén, chỉ nghe một tiếng rên khẽ, một bóng người áo đen trong làn khói bụi hiện ra.

Người áo đen này không nhìn rõ được dung mạo, toàn thân che kín bởi hắc y, chỉ có ở vị trí cổ có một đường vải màu đỏ, tựa hồ dùng để phân chia cấp bậc.

Người áo đen vừa mới hiện thân này khi bất ngờ công kích Tang Tương thì bị Ti Mệnh phát hiện đánh ra một đường phong nhận. Phong nhận này vô cùng hiểm hóc, nếu y tiếp tục liều mình công kích thì cùng lắm chỉ khiến Tang Tương bị thương nhẹ, còn cái giá mà y phải trả đó là tính mạng.

Cuối cùng y đã lựa chọn tính mạng, giờ hai thanh chủy thủ chắn trước người để chống đỡ phong nhận, nhưng uy lực của phong nhận rất mạnh, làm cho hắn phản phệ ngược lại và trọng thương.

- Không thể không nói, người chính là kẻ khó đối phó nhất từ khi ta trở thành một Ảnh Kiếm Nô cho đến hiện nay.

Một giọng nói nam không ra nam, nữ không ra nữ vang lên, ý tứ bên trong vô cùng lạnh lẽo. Ti Mệnh nhìn qua bên mạn phải, kẻ đó ngồi trên một mỏm đá nhỏ, ánh mắt không chút tình cảm nào đang dán chặt vào người hắn.

- Các người là ai? Vì sao muốn giết chúng ta?

- Chúng ta là Ảnh Kiếm Nô, sát thủ của tổ chức Ảnh Kiếm Sát, phục mệnh đến đây để lấy tính mạng người.

Kẻ có giọng nói nam nữ không phân biệt được này dường như là kẻ đứng đầu trong chín tên sát thủ. Trong lúc cả hai lờm lờm nhau, tên sát thủ bị Ti Mệnh làm cho trọng thương tranh thủ cơ hội lùi về phía sau, cùng với bảy người còn lại bao vây, không để ra một kẽ hở nào.

- Ảnh Kiếm Sát. Rốt cuộc là kẻ nào muốn nhắm vào chúng ta?

Ti Mệnh có lẽ không biết về tổ chức sát thủ Ảnh Kiếm Sát này, nhưng Tang Tương sống tại Mông Đan bộ lạc nhiều năm, phong thanh về Ảnh Kiếm Sát

đĩ nhiên đã nghe qua, danh tiếng hung ác của tổ chức này như sấm bên tai, không ai là không sợ.

Ảnh Kiếm Sát không bao giờ tùy tiện giết người. Ảnh Kiếm Sát chỉ giết hộ người khác, và dĩ nhiên cái giá để bọn họ ra tay vô cùng đắt đỏ.

Tang Tương thật không ngờ lại có người nhắm vào Tỉ Mệnh và nàng.

- Điều này không quan trọng.

Tên sát thủ bắt đầu đứng dậy, rút ra hai thanh kiếm đeo sau lưng, cầm thanh kiếm xoay tròn điệu nghệ, sát khí ngay đó liền nổi lên.

Giọng nói nhàn nhạt lại vang lên, lắc đầu nhìn Tang Tương nói tiếp:

- Quan trọng là hôm nay, hấn nhất định sẽ chết. Còn cô, nếu không muốn chết thì đừng nhún tay vào.

- Hừ, bản cô nương thì lại muốn xem thử sát thủ của Ảnh Kiếm Sát lợi hại đến đâu.

Tang Tương tỉnh tỉnh nóng nảy ương bướng, lại có liên quan đến tính mạng của Tỉ Mệnh, nàng làm sao có thể dễ dàng bỏ đi được.

- Đã vậy, Ảnh Kiếm Nô chúng ta cũng không ngại giết thêm một người. Coi như quà khuyến mãi cho kẻ đó vậy.

- Nói toạc ra là Liên Vân Quyết cho rồi, tưởng bản cô nương không đoán được à.

- Đó là chuyện của cô, còn việc chúng ta phải làm là lấy mạng hai người. Bày trận.

Không muốn tiếp tục hàn huyên với Tang Tương nữa, hấn ta chìa mũi kiếm kiếm, ánh mắt quét quanh ra hiệu với tám người còn lại.

Đã quá quen thuộc với tín hiệu này, tám người gật đầu, đồng thời xuất ra vũ khí của mình. Bọn chúng gia tăng cước bộ mỗi lúc một nhanh hơn vây lấy Tỉ Mệnh và Tang Tương đứng ở chính giữa. Từ trên cao nhìn xuống, chín người này xếp thành hai vòng tròn, vòng bên trong có sáu người, vòng bên ngoài có ba người.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tăng like và cmt để trợ trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 100: Ba nhịp thở

Quyển 1: Tỉ Mệnh

Chương 100: Ba nhịp thở

Sáu người ở bên trong che chắn toàn bộ không để cho Tỉ Mệnh và Tương Tương có cơ hội bỏ trốn, còn ba kẻ bên ngoài tìm sơ hở để công kích.

Cũng may cả hai phản ứng khá tốt, lại ăn ý với nhau, thế nên miễn cưỡng có thể chống cự được. Tuy nhiên nếu kéo dài thì rõ ràng là không ổn. Kẻ địch vận hành trận pháp này, bọn chúng luyện tập rất kỹ lưỡng, phối hợp cực kỳ tốt với nhau, lại nắm thế chủ động, vậy nên hao tổn rất ít tinh lực.

Ngược lại Tỉ Mệnh và Tang Tương bị dồn vào thế bị động, Tang Tương nếu không muốn trọng thương thì buộc phải duy trì Hóa Khải được tạo thành bởi Hóa Thần, cứ cái đà này, chỉ e khó lòng mà tiếp tục duy trì thế trận.

- Phải làm thế nào đây!

Liên tục phải chống đỡ những đòn tấn công sát thủ của kẻ địch, vừa phải liên tục nghĩ ra cách phá sát trận khó chịu này.

Đột nhiên, khi đôi mắt của hấn lướt qua trận hình của đám sát thủ Ảnh Kiếm Sát, trong đầu liền sáng lên một tia linh quang.

“Đúng rồi, sao mình lại quên được nhỉ.”

Hắn không biết dùng phương pháp này có hữu dụng hay không, tuy nhiên hiện tại nó là khả quan nhất, đành phải đánh cược một phen.

- Trương nhi, dùng Hòa Tường, giúp ta duy trì càng lâu càng tốt.

- Muội chỉ có thể duy trì được ba nhịp thở.

- Ba nhịp? Nhiều đó đủ rồi!

Tang Trương gật đầu, sau đó cởi bỏ Hòa Giáp ra, kế tiếp vận chuyển lực lượng huyết khí, sóng nhiệt lan ra xung quanh vô cùng khó chịu, dưới mặt đất như muốn tan chảy, ầm một tiếng, một bức tường lửa được dựng lên.

- Bọn chúng muốn làm gì?

Một tên sát thủ Ảnh Kiếm Sát cau mày nghi hoặc, nhưng ngay lập tức bị kẻ giọng điệu nam nữ khó phân kia lạnh giọng nhắc nhở.

- Mau tiếp tục duy trì Cửu Huyền Kiếm Sát Trận, không được lơ là, bọn hắn chỉ cố kéo dài thời gian thôi.

Mấy kẻ khác gật đầu, vẫn tiếp tục duy trì thể bao vây, không vì hành động kỳ lạ của Ti Mệnh và Tang Trương mà từ bỏ.

Ở bên trong Hòa Tường, Tang Trương sắc mặt trắng bệch. Chiến đấu đã gần nửa canh giờ, liên tục gọi ra Hỏa Thần khiến lực lượng huyết khí tiêu hao rất nhanh chóng.

Mới một nhịp thở trôi qua mà Hòa Tường đã có dấu hiệu muốn sụp đổ. Tuy nhiên, nàng biết Ti Mệnh đã có phương pháp đối phó với sát trận của địch nhân, nên đành phải cắn răng tiếp tục duy trì Hòa Tường để kéo dài thời gian.

Còn Ti Mệnh, chỉ thấy hắn đặt bàn tay xuống đất, vận chuyển nguyên khí để bạo phát ra một chiêu.

Hắn tu luyện chính là lợi dụng thiên địa nguyên khí để tắm bổ thân thể, vậy nên đối với linh khí khá mẫn cảm. Trong trời đất, nơi đâu cũng có linh khí cả. Thiên có thiên khí, địa có địa khí.

Hắn chính là đang lợi dụng địa khí, thông qua địa khí để công kích lại sát thủ Ảnh Kiếm Sát để phá vỡ sát trận này.

Trong quá trình đối địch với sát thủ Ảnh Kiếm Sát, Ti Mệnh để ý rằng trận pháp này bọn chúng phải di chuyển liên tục, nhất là sáu người ở bên trong để không cho Ti Mệnh và Tang Trương có thời gian nghỉ ngơi. Còn ba kẻ ở bên ngoài, bọn chúng vừa phải tìm sơ hở để tấn công, vừa phải đề phòng Ti Mệnh và Tang Trương dùng thân pháp nhảy lên trời để tẩu thoát.

Ba kẻ ở bên ngoài thì Ti Mệnh không nắm chắc, nhưng sáu kẻ ở trong, hắn dám chắc rằng nhất định sẽ khiến bọn hắn trọng thương.

Nhịp thở thứ hai trôi qua, dưới sự dẫn động điên cuồng của Ti Mệnh, lòng đất dưới bàn tay Ti Mệnh vô hình tạo thành một quả bom nguyên khí, bất cứ lúc nào cũng có thể bạo tạc, nhưng để chắc chắn có thể phá trận thành công, Ti Mệnh vẫn phải tiếp tục thu thập địa khí.

Hòa Tường đã vạn vẹo, một số đòn tấn công của sát thủ Ảnh Kiếm Sát đã xuyên qua được Hòa Tường, chỉ mới hai nhịp thở trôi qua mà Tang Trương đã bị trên dưới hai mươi vết thương, tuy chỉ là vết thương ngoài da thôi, nhưng mà y phục của nàng đã bị nhuộm đỏ, sắc mặt thì nhợt nhạt, không khỏi làm cho người ta đau lòng.

Cuối cùng, nhịp thở thứ ba cũng trôi qua, Hòa Tường bắt đầu sụp đổ. Trong chớp mắt, ba tên sát thủ của Ảnh Kiếm Sát bắt lấy cơ hội để tấn công.

Bởi tình trạng hiện tại của Ti Mệnh và Tang Trương tràn đầy sơ hở, đòn công kích này có thể chính là lúc lấy đi tính mạng của hai người.

- Kết thúc rồi.

Giọng điệu lạnh lẽo của tên dẫn đầu chín người Ảnh Kiếm Sát vang lên bên tai Tang Trương. Nhưng cùng lúc đó, Ti Mệnh đáp trả lại.

- Chưa chắc. Trương nhi, nhảy lên trên mau.

Tang Trương không hiểu ý tứ Ti Mệnh là gì, nhưng theo bản năng nghe lời hắn, nàng liền phi thân nhảy lên trên trời.

Sát thủ Ảnh Kiếm Sát trông thấy, nhưng căn bản bọn chúng không quan tâm đến này, bởi vì mục tiêu cần giết của bọn chúng chính là Ti Mệnh.

Ba mũi kiếm hướng thẳng về phía hắn mà đâm tới. Nhưng ngay lúc đó, bỗng nhiên từ bên dưới mặt đất truyền ra một cơn chấn động.

- Không ổn.

Một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, cuồng phong tán loạn, đất đá bay đầy trời.

Cùng với đó là những tiếng hét thảm cất lên.

Tang Tương phi thân lên trên trời, khoảng khắc cuối cùng nhìn thấy chính là Ti Mệnh bị ba tên sát thủ cầm kiếm đâm tới, tình thế cử tử nhất sinh.

Tuy thoát khỏi phạm vi công kích nguy hiểm, nhưng dư uy vẫn còn đó, nàng bị áp lực thổi bay ra xa, lăn vài vòng trên đất.

Lo lắng cho Ti Mệnh, thậm chí không quan tâm đến thương thế hiện tại, gió mạnh từ trung tâm vụ nổ thổi ra rất kịch liệt, nhưng vẫn không thể ngăn nổi sức mạnh tinh thần của nàng. Tang Tương đứng vững dậy, hướng mắt nhìn về phía làn khói bụi đầy trời, chuẩn bị tiến vào đó thì bỗng sau lưng xuất hiện một bóng người.

Kẻ này xuất hiện quá bất ngờ, Tang Tương lại mang thương thế trong người, tâm trí lo lắng cho Ti Mệnh, thế nên không hề phát hiện có người tiếp cận mình.

- Tiễn nhân, chết đi.

Tang Tương biến sắc, định quay lại nhìn kẻ tập kích mình là ai thì bỗng một lưỡi kiếm vô tình đâm xuyên qua ngực phải của nàng, lưỡi kiếm sắc bén nhọn hoắc mang theo mấy giọt máu tươi, kèm theo một giọng nói cay độc âm lệ.

Bên trong làn khói bụi sau vụ nổ, Ti Mệnh bộ dạng chật vật, áo bào rách tình tươm, trên thân xuất hiện rất nhiều vết thương, nhưng nặng nhất vẫn là ba lỗ máu ở ba vị trí khác nhau, nguy hiểm nhất chính là lỗ máu nằm gần ở tim.

Khoảng khắc trước khi địa khí oanh tạc, ba tên sát thủ đã dùng kiếm đâm thẳng tới, bọn chúng đều nhắm vào những vị trí hiểm yếu trên cơ thể mà tấn công, cũng may là vận khí của hắn khá tốt, khi bọn chúng vừa lao đến thì mặt đất liền nổ tung, làm cho ba mũi kiếm bị lệch khỏi vị trí hiểm yếu.

Tuy vậy vết thương vẫn rất nặng, máu tươi chảy ra rất nhiều làm cho đầu óc choáng váng, nhất thời không thể hoạt động được.

- Đáng kiếp.

Một tiếng chửi thề truyền đến, ngữ điệu rất khó chịu.

Một bóng người hiện ra, đó là một nam thanh niên tuổi chừng hai mươi, mái tóc của hắn trắng xóa bay bồng bềnh, gương mặt khá tuấn tú, mũi thẳng môi hồng, tuy đôi mắt lạnh lẽo như lưỡi kiếm, nhưng không thể không nói khiến cho hắn ta trở nên rất nổi bật.

Nghe giọng điệu này, gã thanh niên tóc trắng này đích thị chính là kẻ dẫn đầu Ảnh Sát Kiếm đến giết Ti Mệnh.

- Chết ba người, còn lại đều trọng thương, lần này trở về chỉ sợ trở về sẽ bị cấp trên trừng phạt. Đáng ghét, đều là do người cả.

Gã thanh niên tóc trắng gương mặt giận dữ, ghiến răng ghiến lợi nhìn chằm chằm Ti Mệnh, mũi kiếm chỉ thẳng mặt, gầm lên một câu.

- Muốn giết ta không dễ đâu, cái giá phải trả là rất đắt.

Ti Mệnh không lộ nửa điểm sợ hãi, tuy đang bị thương nhưng lại tràn ngập sự tự tin.

- Hừ, lết còn không nổi mà vẫn già mồm.

Gã thanh niên tóc trắng hừ lạnh một tiếng, siết chặt thanh kiếm, tuy hắn không rõ Ti Mệnh lấy đâu ra sự tự tin, nhưng nhiệm vụ của hắn là phải giết Ti Mệnh cho bằng được, thế nên hắn chẳng quan tâm đến sự tự tin đó nữa, chuẩn bị ra sát chiêu thì bỗng một âm thanh trong trẻo nhưng bị thương vang lên.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tăng like và cmt để trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 101: Khí nộ trùng thiên

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 101: Khí nô trùng thiên

Khi thanh âm này vang lên, trong giây lát, Ti Mệnh cứng đờ người ra, rồi quay mặt nhìn về hướng của âm thanh đó.

Gã sát thủ của Ảnh Kiểm Sát thấy Ti Mệnh nhìn đi chỗ khác, hắn không quan tâm đến âm thanh của người kia là ai, điều hắn muốn làm đó chính là lấy đi cái mạng nhỏ của Ti Mệnh.

Trước đó khi Ti Mệnh tạo ra vụ nổ được tạo ra từ địa khí, hắn ta chân không chạm xuống đất, tu vi trong số chín người lại cao nhất, trên người có man khí hộ thân được tổ chức ban xuống, thế nên bị thương nhẹ nhất.

Hai kẻ cùng với hắn công kích Ti Mệnh lại không được may mắn như hắn, cả hai đều trọng thương nặng. Nhưng nặng nhất vẫn là sáu kẻ liên tục di chuyển bao vây Ti Mệnh và Tang Tương, do chân bọn chúng phải liên tục tiếp xúc với mặt đất, thế nên khi nguyên khí bạo tạc bên trong lòng đất, sáu người này bị nặng nhất, ba trong số sáu người bạo thể mà chết. Còn ba tên còn lại, dù không chết thì cả đời này cũng chỉ có thể làm phế nhân.

Tuy nói khi trở thành sát thủ của Ảnh Kiểm Sát, tính mạng của các Ảnh Kiểm Nô như bọn chúng đã không còn thuộc về chính mình, tuy nhiên khi làm việc theo nhóm, nếu bị thiệt hại quá nặng, kẻ đứng đầu nhóm đó sẽ bị trừng trị rất nặng.

Mà thiệt hại khi làm nhiệm vụ ám sát Ti Mệnh lại quá nặng, chín người thì sáu người trọng thương, ba người chết trận, gã nam tử tóc trắng này vô cùng căm hận, ngay lúc này chỉ muốn băm chết Ti Mệnh ngay tức khắc.

Trong cái khoảng khắc Ti Mệnh nhìn chỗ khác, gã ta liền chớp lấy cơ hội tấn công. Ti Mệnh đang sững sờ vì tiếng hét kia, lại đang trọng thương, phản ứng của hắn do thế nên bị chậm lại.

Hắn chỉ kịp tạo ra một tầng nguyên khí chắn phía trước, tuy vậy vẫn không thể tránh khỏi thể công mãnh liệt dữ dội của gã sát thủ được.

Một ngụm máu tươi phun ra, Ti Mệnh ngã nhào lăn quay xuống đất, vết thương càng thêm nặng, bộ dạng thê thảm.

Nhưng việc bị thương nặng đó vẫn chưa phải là điều thê lương nhất đối với hắn.

Khi hắn bị gã sát thủ Ảnh Kiểm Sát đánh bay ra khỏi làn sương bụi vẫn còn chưa tan biến hết, hắn đã nhìn thấy Tang Tương bị một kẻ thủ ác dùng kiếm đâm xuyên qua người.

Tang Tương lúc này gương mặt đã mờ hồ, đầu tóc rũ rượi, dòng móng đỏ tươi nóng rát từ vết thương lan ra, nhuộm đỏ cả một vùng lớn trên y phục.

Chỉ thấy kẻ thủ ác kia một tay bóp đằng sau cổ, tay còn lại nắm cán kiếm vô tình rút ra, rồi ném thẳng nòng về phía Ti Mệnh đang nằm dài trên đất.

Giọng nói của kẻ thủ ác vang lên, ngữ điệu tàn độc âm lạnh, không thể nhìn thấy được biểu cảm trên gương mặt hắn ta như thế nào, nhưng trong đôi mắt huyết lãnh ấy đang tràn ngập sự vui sướng:

- Hắc hắc, cảm giác thế nào, có phải đau khổ lắm đúng không?

Ti Mệnh đến lúc này vẫn còn bản thân, không thể tin nổi chuyện này đang diễn ra trước mắt mình.

Tang Tương... sinh mệnh của nàng đang dần lui tàn đi. Trong ánh mắt như làn thu ba in rõ khuôn mặt của Ti Mệnh, gương mặt của người nàng yêu nhất, rồi chậm rãi nhắm lại.

- Không được, Tương nhi, nàng không được chết!

Giờ phút này hắn, hắn lấy hết tất cả sức mạnh còn sót lại của mình, dùng hết tất cả để vùng dậy, bò đến bên cạnh Tang Tương, kéo lấy thi thể đang dần mất đi hơi ấm kia, nước mắt lăn dài trên gương mặt thê lương mà gào khóc.

“Đây là sự trừng phạt...”

Một giọng nói từ trong cõi vô tận vang lên trong đầu Ti Mệnh. Hắn không biết người khác có nghe thấy giọng nói không chút cảm xúc này hay không, hắn chỉ là không cam tâm, hắn đang muốn nổi điên lên.

- Trừng phạt? Là đang trừng phạt ta sao?

Hắn quỳ dưới thiên địa, hai tay siết chặt cơ thể Tang Tương vào lòng, những giọt nước mắt như những giọt pha lê, Ti Mệnh ngẩng mặt lên nhìn thương thiên, mắt của hắn chỉ chít gần máu, găm lớn:

- Ta đã làm gì sai, tại sao trừng phạt ta? Tại sao lại giết nàng? Tại sao? Tại sao?

“Hắn điên rồi sao?” Kẻ thủ ác kia nhìn Ti Mệnh như đang phát điên gào hét, có chút hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó lại thay bằng sự thích thú tà ác.

- Không cần ngại ra tay nữa, chính ta sẽ lấy mạng hắn. Nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành.

Hắn ta trừng mắt nhìn sát thủ Ảnh Kiếm Sát, lạnh lùng nói.

Vốn định xuất thủ, nhưng gã sát thủ Ảnh Kiếm Sát dường như đã nhận ra được kẻ đã giết Tang Trương là ai, liền gạt đầu rồi thu lại kiếm, lùi về phía sau để xem tình hình của những người đồng đội.

Kẻ tà ác kia cầm chủy thủ, từng bước chậm rãi bước đến, giọng cười cay nghiệt vang lên trong sự bi thương. Nhưng ngay lập tức hắn phải dừng người lại, phải nói chính xác hơn là hắn đang sợ hãi, giống như một kẻ tầm thường đang đối diện với một con mãnh thú.

Mà gã sát thủ Ảnh Kiếm Sát kia thân thể cũng bị dừng lại, bởi hắn cảm nhận được một luồng sát khí khủng khiếp đang bao trùm khắp không gian.

Các đó không xa, Kha Thiên Lạc cũng đang cấp tốc thi triển toàn bộ tốc độ của mình để chạy về nơi này. Từ đằng xa, hắn đã nhìn thấy được một vụ nổ rất kinh khủng, uy áp của vụ nổ lan ra tới tận chỗ của hắn.

Và với cả, Kha Thiên Lạc đã nghe được giọng nói vô cảm xem mạng người như cỏ rác đó: “Đây là sự trừng phạt, trừng phạt kẻ đã ngăn cản người...”

Có những chuyện bí mật mà rất nhiều người không được biết đến, những bí mật thuộc về thời đại hỗn mang, mà Kha Thiên Lạc từ sau khi trở thành đệ tử Tây Cốt cảnh được kẻ đó nói cho biết.

Kha Thiên Lạc trong lòng nóng như lửa đốt, chỉ muốn đến tận nơi, hy vọng có thể ngăn được chuyện mà hắn không muốn nhìn thấy nhất, nhưng có lẽ... nó đã muộn rồi.

Kha Thiên Lạc một mình độc hành, còn ở phía đông cũng có một toáng người đang tiến đến. Kha Thiên Lạc cảm giác được, nhưng hắn giờ phút này đang lo lắng cho Ti Mệnh và Tang Trương nên không quan tâm đến mấy kẻ kia là địch hay là bạn.

Nhưng ngay lập tức, Kha Thiên Lạc bị một luồng sát khí cực kỳ kinh khủng mà ngay cả thời điểm sát khí toàn thịnh nhất, chính là thời điểm hắn khoắc lên trên người cái hung danh Huyết Ma Tử ấy cũng không thể bằng được cỗ sát khí này.

- Điều ta không mong muốn nhất đã xảy ra. Kẻ đó đã bắt đầu hành động rồi.

- Huyền Vũ, ra đây...

Kha Thiên Lạc trên mi tâm xuất hiện một cái ấn ký đồ đằng, nhìn ấn ký giống như một đầu thương long, từ bên trong ấn ký tuôn ra một lực lượng mạnh mẽ vô biên, nhưng ngay lập tức cơ thể Kha Thiên Lạc như có một dòng điện chạy ngang qua.

Hắn hét thảm một tiếng, lực lượng man văn từ ấn ký thương long đang tuôn ra ngay lập tức bị trì trệ lại, trong chớp mắt bị một lực lượng nào đó trong cơ thể Kha Thiên Lạc bài xích phong ấn lại, ấn ký liền sau đó tiêu tan.

Khi ấn ký thương long tiêu tan, Kha Thiên Lạc cũng bị chịu ảnh hưởng, đầu của hắn đau như bị một cây búa vô hình bổ mạnh vào, tâm thần muốn vỡ nát, từ trên không trung ngã cắm xuống đất.

Mấy trăm người từ hướng đông hướng đến đây, tình hình so với Kha Thiên Lạc chẳng khác là bao, thậm chí còn muốn đau khổ hơn. Bọn chúng bị sát khí cực mạnh công kích tâm thần trực tiếp, nhẹ thì đau đầu lùi về phía sau, còn nặng thì thổ huyết rồi ngất đi.

May cho đám người này là chỉ bị sát khí ngoài rìa làm tổn thương, chứ nếu ở trung tâm của sát khí, chỉ sợ tâm thần bị sát khí chấn nát thành hư vô.

Trên bầu trời, mây đen không biết từ nơi nào kéo đến, cuộn cuộn lại, hình thành một cổ thiên uy cực kỳ đáng sợ. Ấn bên trong đám mây đen khổng lồ đó chính là những tia sấm chớp khổng lồ đang gầm thét, khung cảnh rất đáng sợ. Khoảng khắc như thiên địa đang chuẩn bị tiêu diệt một kẻ phản nghịch nào đó.

Tình huống này đã từng diễn ra cách đây ít lâu, nhưng thực sự mà nói, lần đó không hề đáng sợ như vào lúc này.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tặng like và cmt để trợ trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 102: Nếu trên đời này có cái gọi là luân hồi, vậy kiếp sau, ta sẽ đi tìm nàng

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 102: Nếu trên đời này có cái gọi là luân hồi, vậy kiếp sau, ta sẽ đi tìm nàng

Một tiếng gầm phẫn nộ ngấm lên, âm thanh như tiếng gầm của hoang thú viễn cổ, ẩn chứa một loại uy áp khủng bố mà không phải ai cũng có thể thừa nhận nổi.

Tất cả chúng nhân nghe thấy tiếng gầm này, sâu thẳm linh hồn tự động sinh ra một tia khiếp sợ hãi hùng, giống như một con sâu con kiến nhỏ bé đối diện với một con cự long, chỉ biết quỳ gối mà cầu xin.

Ai nấy đều có cảm giác tinh thần bị một cái búa vô hình vỗ vào vậy, linh hồn như muốn vỡ nát thành tro bụi. Nhưng cũng may sự công kích tinh thần kia không hề có sát ý muốn giết chết bọn họ, tuy làm cho những người này tổn thương rất nặng, nhưng cuối cùng cũng không có mất đi tính mạng, chỉ ngất xỉu ngay tại đương trường.

Kha Thiên Lạc thì đã ngất đi từ sớm, không thể chứng kiến được một khung cảnh hùng vĩ.

Từ nơi vụ nổ được gây ra bởi Ti Mệnh, cũng là nơi tiếng gầm hoang cổ ngấm lên, chỉ thấy một khung cảnh xám xịt hiện ra, lan ra bán kính gần cả ngàn trượng.

Nói chính xác hơn, thời khắc ấy, trong bán kính ngàn trượng, chỉ tồn tại duy nhất tiếng gầm đó, ngoài ra không còn âm thanh nào khác, ngay cả tiếng sấm thiên địa cũng trở nên im bặt đi.

Một bóng đen khổng lồ bỗng chốc vùng lên. Nhìn kỹ lại, cái bóng đen khổng lồ ấy ra là một sinh vật khổng lồ.

Nó toàn thân có một màu đen huyền tuyệt đẹp, màu đen tinh túy của hỗn độn hư vô, là sắc màu của thời đại khởi nguyên hỗn độn. Sinh vật này có rất to lớn, cao đến cả trăm trượng, trên đầu có hai cái sừng lớn, đôi mắt màu tím như nuốt lấy vô số vàng tinh tú, cái miệng lớn há ra, ngậm mặt lên nhìn bầu trời, hai cánh sau lưng mở rộng, trong con giận dữ, phản phát như nó muốn thôn phệ cả bầu trời.

Ngaooooo...

Thiên hôn địa ám, trong ngàn trượng là một thế giới vô sắc màu, nếu có một sắc màu khác, có lẽ chính là đến từ đôi tử nhãn của sinh vật huyền bí này.

Sấm chớp trên trời vì sự xuất hiện của sinh vật huyền bí mà càng thêm cuồng loạn, từ trong cái hố đen quỷ dị giữa trời, hàng trăm hàng ngàn đạo tia chớp ầm ầm giáng xuống, trông từ xa giống như có hàng ngàn đầu thái cổ lõi long đang muốn hàng lâm để hủy diệt sinh vật huyền bí kia thành tro bụi.

Lôi điện chính là một trong những Tịch Diệt Pháp Tắc tối cao nhất của thiên địa, vạn vật sinh linh nào muốn phạm vào thiên điều sẽ bị lực lượng lôi điện hủy diệt. Không ai biết được lực lượng hủy diệt của lôi điện rốt cuộc cuồng bạo đến mức nào, bởi không ai có thể biết được nguồn gốc thiên lôi nằm ở đâu trong cõi Thần Hoang này.

Lực lượng lôi điện ngày hôm nay xuất hiện trên bầu trời có lẽ chính là lực lượng mạnh mẽ nhất từng xuất hiện, là tượng trưng cho ý chí của thiên địa tiêu diệt sinh vật huyền bí to gan chống lại mệnh trời.

Lại một vụ nổ nữa xảy ra, nhưng so với vụ nổ do Ti Mệnh tạo thành, vụ nổ này có lẽ mạnh hơn gấp trăm ngàn lần.

Phản phát thiên địa muốn sụp đổ, khe hở không gian xuất hiện chỉ chít như mạng nhện ở khắp nơi. Trong cuồng phong bụi bặm đang lan ra ầm ầm có Tịch Diệt Pháp Tắc vỡ nát, ai không may chạm phải là liền tử vong ngay tức khắc.

Sau một nhịp thở khi vụ nổ diễn ra, không gian lại trở lại bình thường, không còn bị thế giới vô sắc bao trùm nữa. Tuy nhiên nhìn viễn cảnh cực kỳ bi tráng, tang thương vô cùng.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Trong sự tĩnh lặng, một bóng người thể lương lạnh lẽo xuất hiện. Nhìn hẩn thương thế trên người rất nặng, cơ thể tựa hồ đang bị một lực lượng thần bí nào đó từ bên trong tàn phá ra, nhưng bằng một ý chí kinh người, hẩn vẫn có thể đi đến tận đây.

- Giúp ta... cứu nàng...

Đôi mắt của hẩn ầu yếm nhìn cô gái, gương mặt xinh đẹp ôn nhu đang thiếp đi, gương mặt nàng thiếu đi huyết sắc, hơi thở rất yếu ớt. Hẩn như không muốn chia xa nàng, nhưng rốt cuộc vẫn phải cắn răng chịu đựng nỗi bi thương này.

Xung quanh nơi hẩn ta đang đứng có vô số người đang nằm bất tỉnh, người mà hẩn đang nói chuyện chính là Cổ Thái, tuy nhiên Cổ Thái cũng như bao người khác, không thể chống cự nổi lực lượng công kích tinh thần xảy ra cách đó không lâu nên đã ngất đi.

Tuy nhiên, người mà hắn đang nói lại không phải là Cổ Thái, mà là một linh hồn đang ẩn nấp bên trong cơ thể y.

- Ta sẽ cố gắng hết sức.

Từ bên trong cơ thể Cổ Thái, một giọng nói trầm tư lặng lẽ truyền ra.

- Đa tạ.

Người thanh niên chân thành đáp lại linh hồn thần bí kia, rồi lại nhìn xuống cô gái đang thiếp ngủ trong lòng mình. Đôi mắt của hắn rung rung ngấn lệ, giọt lệ nóng bỏng chất chứa tình yêu vô hạn rơi xuống gương mặt nàng. Chẳng biết lúc này, nàng có cảm nhận được tình cảm của hắn dành cho nàng hay không nữa.

Có lẽ... là có.

- Nếu trên đời này có cái gọi là luân hồi, vậy kiếp sau, ta sẽ đi tìm nàng.

Thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng chỉ có thể thốt ra một câu này. Rồi sau đó, cơ thể của hắn từ từ hóa thành một làn bụi đen, từ từ tan biến vào hư không.

Đến khoảng khắc cuối cùng, hắn trên môi vẫn nở một nụ cười. Một nụ cười đọng đầy rất nhiều cảm xúc, là bi thương, u buồn, vẫn vương tiếc nuối... mang theo nỗi tang thương mà biến mất khỏi thế gian.

***** Quyển 1: Tỉ Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Sâu trong vô tận hư không, ở một nơi chỉ có một màu trắng xóa bao trùm lấy khoảng không gian. Tĩnh lặng, im ắng và tịch mịch đến mức đáng sợ.

Tại trung tâm của vùng đất trắng xóa này bỗng xuất hiện một hòn đảo nhỏ, trên đảo có một gốc Phù Tang hoa đang nở rộ, xung quanh non xanh nước biếc, quang cảnh trông đơn sơ bình dị, như nơi ẩn cư của một cư sĩ lánh đời.

Dưới gốc Phù Tang rộ hoa tuyệt đẹp ấy, có một người thanh niên thân mặc bạch y sạch sẽ đang lười biếng nằm dài trên thảm cỏ xanh, mái tóc đen bóng bèn để xổ ra, không hề tạo ra cảm giác xuề xòa, ngược lại khiến cho người nhìn cảm thấy khá tao nhã thuần thực.

Gương mặt thanh niên bạch y này mỹ mạo vô song, tuấn tú khó tả thành lời, dù đang nằm nghỉ, thế nhưng vẫn toát ra một loại cảm giác cao siêu thoát tục không nhiễm bụi trần, tựa hồ mọi chuyện trên thế gian, hết thảy hắn đều không màng đến.

Bất chợt đôi chân mày thanh tú khẽ động đậy, đôi mắt đang nhắm từ từ mở ra.

Hắn ngồi bật dậy, mái tóc đen mượt mà theo hành động ngồi dậy của hắn mà rũ xuống, không khỏi tạo ra sự thần bí ma mị.

Đôi môi mỏng bất chợt xuất hiện một nụ cười bí ẩn, tựa hồ đã nắm rõ được chuyện gì vừa mới diễn ra.

Chỉ thấy hắn đứng dậy đến bên bàn cờ được đặt sẵn cạnh gốc Phù Tang, ánh mắt nhìn chăm chăm bộ bàn cờ còn đang trống rỗng, chưa khai bất kỳ một quân nào.

Hắn vươn đôi tay qua bên cạnh, tùy tiện cầm lấy một con cờ màu trắng ngọc tinh tế, hai ngón tay xoa xoa, dường như không có ý định đặt xuống bàn cờ, mà giống như đang chờ đợi một ai đó đến vậy.

Giọng nói của thanh niên bạch y này nhẹ nhàng tao nhã từ từ cất lên:

- Bắt đầu rồi. Ngày khai cờ có lẽ không còn xa nữa. Thật đáng mong chờ.

Nụ cười thần bí treo trên khuôn mặt tuấn tú, hắn đưa đôi mắt nhìn về phía xa xăm, như đang nhìn, đang điều khiển một ai đó do chính mình tạo ra.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tặng like và cmt để trợ trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 103: Thiên Đạo

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 103: Thiên Đạo

“Đạo khả đạo phi thường đạo

Vô danh thiên địa chi thủy

Hữu danh vạn vật chi mẫu

Cố thường vô dục dĩ quan vi diệu

Thường hữu dục dĩ quan hiếu kỳ

Thử lưỡng giả đồng xuất nhi nhị danh

Đồng vị chi huyền

Huyền chi hựu huyền

Chúng diệu chi huyền”

.....

“Đạo xung nhi dụng chi hoặc bất doanh

Uyên hề tự vạn vật chi tông

Tòa kỳ nhuệ, giải kỳ phân, hòa kỳ quang, đồng kỳ trần

Trạm hề tự hoặc tồn.”

.....

“Cốc thần bất tử thị vị huyền tấn

Huyền tấn chi môn thị vị thiên địa căn

Miên miên nhược tồn

Dụng chi bất cần”

.....

“Trí hư cực, thủ tĩnh độc

Vạn vật tịnh tác, ngô dĩ quan kỳ phục.

Phù vật vân vân, các qui kỳ căn

Quy căn viết tĩnh

Tĩnh viết phục mạng

Phục mạng viết thường

Tri thường viết minh

Bất tri thường, vạn tác, hung

Tri thường dụng

Dụng nãi công

Công nãi vương

Vương nãi thiên

Thiên nãi đạo

Đạo nãi cửu

Một thân bất đãi”

.....

“Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật

Vạn vật phụ âm nhi bảo dương, xung khí dĩ vi hòa

Dụng kỳ quang, phục qui kỳ minh, vô di thân tương, thị vị tập thường.” (*)

.....

Trong trạng thái không minh không chút pha tạp, phẳng phất như bản thân chính là vũ trụ tinh thần, từ trong trí não của hắn xuất hiện mấy ngàn ký tự thượng cổ.

Những ký tự thượng cổ này chính là xuất phát từ Đạo Thần Điện mà Ti Mệnh được lĩnh ngộ tại Phong Tuyết bộ lạc.

Đạo Thần Điện là một tồn tại rất bí ẩn, man công Phong Tuyết bộ lạc cũng chỉ là ngẫu nhiên mà có được, nhưng ông ta lại không hiểu được hàm ý bên trong Đạo Thần Điện.

Ngôn ngữ Đạo Thần Điện rất kỳ quái, nó không giống ngôn ngữ của Man tộc, cũng không giống bất kỳ ngôn ngữ của các bộ tộc nào khác tại Thần Hoàng, tựa hồ Đạo Thần Điện không thuộc về thế giới này.

Tuy không hiểu ý nghĩa của Đạo Thần Điện, nhưng man công Phong Tuyết bộ lạc biết rằng nó tuyệt đối bất phàm, vậy nên một mực cất giấu, không cho người nào khác biết được sự tồn tại của nó. Chỉ đến khi ông ta nhắm mắt xuôi tay thì mới nói lại bí mật này với hai người, một là man công kế nhiệm ông ta, hai chính là A Công Dịch Ân.

Bí mật này vốn kinh thiên động địa, thượng man Mạnh Hạ cũng không hiểu vì sao man công tiền nhiệm lại nói cho cả A Công biết.

Mãi cho đến sau này, vì một giao ước nào đó giữa A Công và man công Phong Tuyết tiền nhiệm, thượng man Mạnh Hạ mới để cho Ti Mệnh lĩnh ngộ Đạo Thần Điện trong thời gian khảo hạch tại Phong Tuyết thành diễn ra.

Vốn thượng man Mạnh Hạ cho rằng trên đời này không có người nào lĩnh ngộ được Đạo Thần Điện, nhưng không ngờ Ti Mệnh – một gã thanh niên đến cả Thiên Khai cũng không mở ra được, vậy mà lại hiểu được ý nghĩa của Đạo Thần Điện.

Dĩ nhiên thượng man Mạnh Hạ nổi lòng hiếu kỳ, bắt giam Ti Mệnh lại, muốn hắn khai ra bí mật bên trong Đạo Thần Điện. Nhưng sau một loạt sự cố bất ngờ, Ti Mệnh biến mất khỏi đất Phong Tuyết, theo lời của A Công mà rời đi.

Năm năm sau Ti Mệnh trở lại Phong Tuyết bộ lạc, thời điểm ấy, Kha Thiên Lạc thực lực quá mạnh, Ti Mệnh lại không hề thua kém gì Kha Thiên Lạc, man công Phong Tuyết bộ lạc đành phải cắn răng mà nhắm mắt bỏ qua.

Lại nói, Ti Mệnh chỉ mới hiểu được một phần rất nhỏ Đạo Thần Điện mà thôi.

Cho đến bây giờ, hắn đang rơi vào trạng không minh, Đạo Thần Điện khắc trong trí óc mới từ từ hiện ra. Kỳ lạ là, trước đây dù hắn dồn hết tâm huyết để lĩnh ngộ ảo nghĩa Đạo Thần Điện nhưng không lại thu lại kết quả nào.

Nhưng bây giờ, hắn không suy nghĩ gì cả, vậy mà toàn bộ ý nghĩa của Đạo Thần Điện hắn lại thấu hiểu toàn bộ.

Thời gian cứ trôi qua một cách chậm rãi, tinh thần của Ti Mệnh cứ trôi nổi bồng bềnh, có lúc hắn không biết mình là ai nữa, như quên hết thấy tất cả mọi thứ. Có chăng thứ còn sót lại chính là ý niệm mãnh liệt của Tang Tương mà thôi.

Rồi bỗng một ngày, có một giọng nói thanh đậm không chút cảm xúc vang lên.

- Chúng ta... lại gặp nhau...

Giọng nói quen thuộc này làm cho Ti Mệnh như bừng tỉnh trở lại, tuy nhiên đến thời điểm này hắn vẫn chưa lấy lại được ý thức của bản thân. Ti Mệnh chỉ trả lời theo bản năng:

- Người là ai? Đây là đâu?

- Ta là ai?

Giọng nói ấy lại vang lên.

- Sinh linh vạn vật gọi ta là Thiên Đạo, nhưng khi ta được tạo ra, ta được gọi là Vận Mệnh. Còn nơi này, nó được gọi là Hư Thần Giới.

- Thiên Đạo? Vận Mệnh? Hư Thần Giới? Vậy còn ta, ta là ai?

Trong cơn mê man, Ti Mệnh lại hỏi tiếp.

- Người là Huyền Hoàng, người sinh ra ở Cổ Hoang kỷ nguyên, là kẻ thống trị Cổ Hoang kỷ nguyên, nhưng khi biết ta ra đời, nhưng cùng với một kẻ khác đã hủy diệt mọi thứ.

Càng nói, ngữ điệu của Thiên Đạo càng trở nên uất ức giận dữ, nhưng đang phẫn nộ cho một ai đó vậy. Trong giọng nói sát khí đằng đằng, như hận không thể ngay lập tức hủy diệt Ti Mệnh.

- Huyền Hoàng? Không phải, ta không phải? Ta nhớ ra rồi, tên của ta là Ti Mệnh. Ta là Ti Mệnh.

Hai chữ Huyền Hoàng vang lên trong tâm trí Ti Mệnh, như hắn đã từng được nghe một ai đó nhắc đến cái tên này. Rồi sau đó, hắn bỗng sực nhớ lại một bóng hình yêu kiều xinh xắn, nàng gọi hắn là Ti Mệnh. Nhờ vậy, hắn mới sực nhớ ra mình là ai.

- Người là Huyền Hoàng. Người là kẻ đã hủy diệt mọi thứ.

- Người là kẻ đứng ngoài, người phải nên bước vào vận mệnh của người, người phải trở thành vật chứa, là ả ta đã chặn ngang, chính ả ngăn người bước vào vận mệnh, chính ả đã khiến người từ chối, là ả... tất cả đều do ả... ta phải hủy diệt ả...

Giọng nói của Thiên Đạo càng lúc càng trở nên điên cuồng, ý tứ hỗn loạn làm cho Ti Mệnh không hiểu rốt cuộc Thiên Đạo đang muốn nói điều gì. Thiên Đạo như được lập trình, nhưng vì một lý do nào đó mà lại nói năng loạn xạ.

“À ta” trong lời Thiên Đạo nói là ai, Ti Mệnh chợt nghĩ đến một bóng hình quen thuộc, bóng hình đã giúp hắn nhớ ra tên của mình, chỉ là hắn không thể nhớ ra được gương mặt của nàng.

Ti Mệnh sợ hãi, hắn càng lúc càng hoảng loạn vì sự điên cuồng của Thiên Đạo.

- Ta không biết, ta không biết gì cả. Ta không biết!

Trong sự hoảng loạn tột độ, Ti Mệnh hét lớn lên. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời, Ti Mệnh mới trải qua một cảm giác sợ hãi đến như thế này.

Rồi một loại âm thanh đồ nát cắt lên, âm thanh như thế giới tinh thần bị sụp đổ, và rồi, giọng nói của Thiên Đạo biến mất, Ti Mệnh thì lại rơi vào trạng thái ban đầu, rơi vào một giấc ngủ miền man bất định. Thời gian cứ trôi qua một cách chậm rãi và yên ắng...

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Ánh mặt trời chói chang buổi ban trưa, không khí nóng nực oi bức của mùa hè không khỏi làm cho người ta khó chịu học hăng.

Trên một con đường đất vắng vẻ, có một chiếc xe bất chợt xuất hiện. Chiếc xe này được kéo bằng hai con Bạch Long Mã, loài Long Mã này vốn là hoàng thú pha tạp một chút huyết mạch chân long, lại có sở hữu bề ngoài tuyệt đẹp cũng như thể hình cao lớn, thế nên thường được quý tộc sử dụng để kéo xe.

Nhìn cỗ xe ngựa này rất to lớn lộng lẫy, bên ngoài được mạ vàng, được chạm khắc những hoa văn rồng phượng, vừa nhìn thấy đã biết là thuộc về thế lực của một đại quý tộc rồi.

Bên trong xe ngựa có năm người đang ngồi, một ông lão đầu tóc hoa râm, da dẻ hồng hào đang nhắm mắt dưỡng thần. Một người đàn ông trung niên tuổi chừng bốn mươi năm mươi, vóc dáng khá lớn, gương mặt nếu không có vết sẹo hình chữ thập ở bên má thì có lẽ sẽ khá tuấn lãng.

* Đạo Đức Kinh

* Chương 16 mình đã sửa lại từ Số thành Vận, các bạn có thể lướt lại để xác nhận.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tặng like và cmt để trợ trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

P/s: - Theo như yêu cầu của các bạn, tác sẽ đăng lại phần một. Có gì mong các bạn bỏ qua cho nhé.

- Đa tạ bạn ๔๕Hades๔๕Loki ๔๕ đã tặng quà, theo yêu cầu của bạn, "ngày mai" tớ sẽ bạo chương.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 104: Cổ Đế Quốc – Cổ Đế Thành

Quyển 1: Tì Mệnh

Chương 104: Cổ Đế Quốc – Cổ Đế Thành

Ngồi ngay bên cạnh người đàn ông trung niên có sẹo trên mặt là một thanh niên bạch kiểm, vẻ ngoài tuấn tú, da trắng hồng hào, thoát trông khá thư sinh.

Hai người còn lại đều là nữ tử trẻ tuổi ngồi đối diện với người thanh niên và người đàn ông trung niên. Cả hai đều có dung mạo xinh đẹp, tuy nhiên nữ tử sát với vị trí của ông lão thì toát lên khí chất cao quý, là loại khí chất đã được ôn dưỡng từ nhỏ trong các thế gia quý tộc mà nữ tử còn lại không thể có được.

Ngoài năm người này ra, thực ra vẫn có một người khác nữa. Đó là một thanh niên nhìn bề ngoài thoát trông khá tầm thường, trên người không toát ra khí tức nào của man tộc cả, tựa hồ người thanh niên này chưa từng mở ra Thiên Khai.

Hắn lúc này đang nhắm mắt lại, như đang chìm sâu vào trong giấc ngủ rất sâu, tuy nhiên sắc mặt hắn rất xấu, thiếu đi huyết sắc, lâu lâu ở hai hàng chân mày lại nhú lại, giống như đang gặp phải một cơn ác mộng nào đó rất khủng khiếp.

- Đưa hắn về cùng liệu có ổn không?

Người thanh niên bạch kiểm dường như nhìn gã thanh niên đang chìm sâu vào giấc ngủ, giọng nói ngữ điệu có chút khó chịu.

- Nếu để hắn nằm ngoài trời thì có lẽ sẽ nguy hiểm. Gia tộc ta đang sơ tuyển một vài nam đinh, tình cảnh hắn đáng thương, giúp đỡ một chút cũng không sao.

Nữ tử có phong phạm tôn quý thanh âm nghe như tiếng sơn ca, vô cùng dễ nghe nhẹ nhàng nói.

- Ta chỉ sợ hắn là nội gián của thế lực xấu nào đó, làm nguy hại đến nàng và Châu gia mà thôi.

- Sẽ không trùng hợp vậy đâu. Và lại Bạch sư thúc đã kiểm tra kỹ càng, thân phận hắn có chút mơ hồ, nhưng đợi khi hắn tỉnh lại ta sẽ trực tiếp tra hỏi, nếu có điểm bất thường thì lập tức đuổi hắn đi.

Thiếu nữ đối với ý tứ quan tâm của người thanh niên bạch kiểm dường như không chút quan tâm, nhẹ nhàng đáp lại.

Trong ánh nắng chói chang, cỗ xe ngựa lộng lẫy băng băng đi thẳng hướng về một tòa thành trì khổng lồ.

***** Quyển 1: Tì Mệnh *****

Giữa trời đất bao la, lơ lửng trên chín tầng cửu thiên, trong ánh kim quang vô tận, mây trắng lượn lờ, có một tòa tiên cung khổng lồ sừng sững giữa bầu trời.

Kiến trúc tiên cung này vô cùng khổng lồ, chu vi có lẽ cũng trải dài đến mấy vạn dặm, người bình thường có lẽ tham quan cả đời không đi hết được một góc của tòa tiên cung này.

Có vô số tòa cung điện được dát ngọc dát vàng được xây dựng, dát ngọc dát vàng, nhìn bất kỳ đâu cũng thấy được sự hoàn hảo.

Mây trắng trôi bồng bềnh, tiên hạc bay từng đàn, những dòng thác chảy siết từ những ngọn tiên sơn đổ xuống... tất cả khiến cho người ta phải bị hấp hồn bởi vẻ đẹp kiêu sa lộng lẫy này.

Nhưng nếu nói đến sự lộng lẫy bậc nhất ở kiến trúc tiên cung này thì có lẽ phải nhìn ở trung tâm. So với những cung điện khác, tòa tiên cung này đặc biệt hơn rất nhiều. Nó được xây dựng trên một phiến đại lục khổng lồ, gần như đã chiếm một phần ba diện tích của khối kiến trúc tiên cung.

Nếu như tại những nơi khác chỉ sở hữu vẻ đẹp xa hoa lộng lẫy, thì ở nơi này còn tồn tại cả sự uy áp bức bách, tựa hồ nơi đây chính là nơi ở của thần linh cai quản bát phương tam giới vậy.

Nhìn xuống đại cung tiên cung, sừng sững ngay tại trung tâm đại lục là một ngọn núi khổng lồ tỏa ra uy áp kinh người.

Ngọn núi non xanh nước biếc, phong cảnh vừa hùng vĩ vừa hữu tình, dễ dàng khiến người khác bị mê hoặc. Tuy nhiên, ngoại trừ người trị vì nơi này ra thì không có bất kỳ người nào khác được phép đi vào, trừ phi được người đó chấp thuận.

Trên đỉnh của ngọn núi có một tòa nhà nhỏ đơn sơ, tại một nơi có thể nói là xa hoa lộng lẫy bậc nhất này mà lại tồn tại một chỗ đơn sơ giản dị này thật khiến cho người ta kinh ngạc.

Bên ngoài ngôi nhà nhỏ có một gốc đại thụ cực lớn, dưới gốc đại thụ có một nam tử thân vận tử y long bào, mái tóc đen mượt tuy chỉ được cột bằng một mảnh vải trắng, thế nhưng nhìn cái bóng lưng thôi cũng toát ra một khí tức siêu phàm thoát tục.

Người này ngồi xếp bằng trên thảm cỏ xanh, trước mặt là một ngọc cầm màu xanh lục, phảng phất nét thanh tao nhẹ nhàng, những ngón tay điêu luyện lướt đi trên những dây đàn, giữa khung trời tạo nên một khúc nhạc tuyệt vời.

Bỗng dung đôi chân mây của y bất chợt nhui lại, đôi mắt mở ra, ánh quang từ trong mắt bắn ra một loại uy thế quán lâm thiên hạ. Ngay cả khúc nhạc đang gảy cũng bị sự kích động nhẹ nhẹ này mà dừng lại.

- Người đó trở về rồi.

Trên gương mặt uy dũng này xuất hiện một nụ cười vui mừng, nhưng cũng ẩn chứa tang thương, tựa hồ nụ cười như đang quay lại một thời điểm xa xăm trong quá khứ.

Chỉ có điều, nụ cười của y ngay lập tức ngưng trệ lại.

- Trở về thời điểm này... có lẽ đó là vận mệnh của hắc. Nếu ta thành công thì không sao, nhưng nếu thất bại thì... mà thôi, không nên nghĩ ngợi nhiều, việc nên làm chính là đi đón hắc. Hình như ở hạ giới, mình có lưu lại một giọt thần huyết thì phải, vẫn là nên đích thân đi đón hắc.

Vừa nói, tử y nam tử đứng dậy, xoay người lẹ rồi bước vào trong ngôi nhà nhỏ.

Đi vào bên trong, trong phòng bài trí khá đơn sơ, chỉ có một bộ bàn ghế gỗ với một bộ bình trà được tùy ý đặt sẵn trên bàn. Thứ khiến người ta chú ý đến chính là cuối gian phòng, trên một cái giường bạch ngọc có một cô gái đang nằm ngủ.

Hắn bước tới gần cô gái, ngắm nhìn dung nhan của nàng, rồi bỗng thì thào:

- Người đó đã quay về, liệu có thể khiến nàng tỉnh lại hay không đây?

Một tiếng thở dài u sầu khẽ truyền ra, bao nhiêu bi thương buồn bã của tuệ nguyệt vạn năm, tất đều ưu phiền của hắc đều hóa thành một tiếng thở dài này.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Chiếc xe ngựa hướng về một tòa thành trì khổng lồ. Tòa thành trì này tại Thần Hoang chính là tòa thành lớn nhất, tên của nó gọi là Cổ Đế Thành.

Thực ra trước cái tên Cổ Đế Thành thì tòa thành trì này có tên là Đại Tấn thành, trị vì bởi Đại Tấn Thần Quốc.

Nhưng sau đó không lâu xuất hiện một tuyệt thế thiên tài, người này xuất thân chỉ là tộc nhân của một tiểu bộ lạc bị hủy diệt trong cuộc chiến của các bộ lạc, buộc phải rời bỏ quê hương của mình lang bạc khắp nơi.

Rồi kể từ đó, thiếu niên này từng bước từng bước một trở thành cường giả đỉnh cấp, một tay dựng lên một thế lực khổng lồ rồi đối kháng lại với Đại Tấn Thần Quốc hùng mạnh. Sau cuộc chiến ấy, Đại Tấn Thành liền bị đổi tên thành Cổ Đế Thành, và trị vì Cổ Đế Thành chính là Cổ Đế Quốc.

Vốn có rất nhiều nơi khác tốt hơn để làm nơi hạ lạc Cổ Đế Quốc, tuy nhiên vì một cố sự, y mới quyết định lựa chọn nơi đây.

Bắt quả chuyện này đã xảy ra vào mười vạn năm trước, đến nay chỉ được nhắc sơ qua trong một số điển tịch cổ, người nắm được có lẽ gần như không còn tồn tại trên Thần Hoang. Còn nếu có, thì họa chẳng đã đi đến Thần Giới rồi.

Cổ Đế Thành nay rất khác biệt với mười vạn năm trước, thời điểm mà nó còn được gọi dưới cái tên Đại Tấn Thành, quy mô được mở rộng không chỉ gấp mười lần, người được phép ra vào Cổ Đế Thành phải có một địa vị nhất định trên Thần Hoang, được sự đồng ý của Cổ Đế Quốc thì mới được phép tiến vào.

Bên ngoài Cổ Đế Thành người ra vào rất nhiều, tu vi ai nấy đều vô cùng mạnh mẽ, thế nhưng chẳng có ai dám làm loạn trong phạm vi Cổ Đế Thành cả. Dù sao Cổ Đế Thành vẫn là tồn tại cực kỳ siêu nhiên, không một thế lực nào hiện nay dám đắc tội Cổ Đế Quốc cả.

Nhìn người gác cổng thành thời mà tu vi cũng có thành tựu Hóa Linh Cảnh thì đủ biết lực lượng Cổ Đế Thành khủng bố đến mức nào rồi.

Thiếu nữ người hầu đưa cánh tay kéo tấm rèm cửa sổ ra, đảo ánh mắt nhìn ra bên ngoài, vui vẻ nói:

- Cuối cùng cũng trở về Cổ Đế Thành rồi, thật tốt quá.

- Nha đầu nhà người thật là...

Vị tiểu thư đài các họ Định mừng nhẹ nha đầu này một tiếng thì bỗng người thanh niên được bọn họ nhặt ở ven đường khi trở về Cỏ Đẻ Thành bỗng có dấu hiệu muốn tỉnh lại.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tặng like và cmt để trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đầu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

P/s: trong hôm nay ngày 22/5 còn một chương nữa!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 105: Đừng làm phiền ta

Quyển 1: Tỉ Mệnh

Chương 105: Đừng làm phiền ta

Nhịp thở của người thanh niên trong một khoảng khắc đột nhiên bị hỗn loạn, tựa hồ bị một thứ lực lượng thần bí nào đó tác động.

Lực lượng thần bí ẩn trong nhịp thở hỗn loạn của người thanh niên khiến cho linh hồn người ta trong khoảng khắc ấy bất chợt bị thăng hoa.

Cảm giác linh hồn thăng hoa, các đệ tử khi tu luyện chỉ khi đạt đến thành tựu bước vào Hóa Linh Cảnh mới được trải nghiệm.

Linh hồn thăng hoa là một điều rất bí ẩn, thực lực của đệ tử sau này phụ thuộc rất nhiều vào việc hóa linh cảm ngộ. Theo cách mà các đệ tử truyền tai nhau, các giai đoạn Dẫn Huyết Cảnh, Tẩy Cốt Cảnh, Khai Khiếu Cảnh, Man Thân Cảnh chỉ mới là bước thứ nhất trên con đường tu luyện của đệ tử.

Trong bước đầu tiên khi đệ tử bắt đầu tu hành thì phải trải qua Thiên Khai để có thể khai mạch, bước vào Dẫn Huyết cảnh.

Hóa Linh cảnh này cũng tương tự như Thiên Khai vậy. Bước đầu tiên, đệ tử chỉ một lần trải qua Thiên Khai. Bước thứ hai cũng vậy, đệ tử chỉ được một lần được trải qua cảm giác thăng hoa linh hồn.

Thế nhưng không ngờ hôm nay, chẳng những chỉ những đệ tử Hóa Linh Cảnh, mà cả những đệ tử chưa đột phá đến con đường này cũng cảm thụ được sự lột xác của linh hồn, thậm chí cả những lão quái quanh năm tiếm tu.

Những người cảm thụ rõ ràng nhất cảm giác này, đó chính là năm người ngồi bên trong cỗ xa giá.

- Đây là... linh hồn thăng hoa.

Ông lão có mái tóc hoa râm là người có tu vi mạnh nhất trong số năm người, có lẽ tu vi đã vượt qua Hóa Linh Cảnh, thế nên ngay lập tức nhận được loại xúc động từ sâu thẳm bên trong linh hồn mình.

- Linh hồn thăng hoa... đệ tử cũng có cảm giác này.

Thiếu nữ đài các gương mặt không giấu được sự kinh ngạc, từ cái miệng nhỏ, một giọng nói nhẹ nhàng thốt lên.

- Ta cũng có cảm giác này.

Người thanh niên bạch kiếm cũng có cảm giác tương tự, chân mày nhíu lại, tiếp lời thiếu nữ.

Nữ hầu của thiếu nữ đài các và người đàn ông có vết sẹo trên gương mặt cũng gật đầu, ý bảo cả hai đều có chung cảm giác như mọi người.

- Hắn... rốt cuộc hắn là ai?

Chỉ thấy người thanh niên bất ngờ mở mắt ra, một giây thoáng qua, năm người nhìn thấy trong đôi mắt của người thanh niên này như đã nuốt chửng vũ trụ

tinh thần vậy, đó là một đôi mắt tuyệt đẹp hợp hồn người khác, nhưng cũng vô cùng đáng sợ bởi nếu bị lạc vào thế giới tinh thần đó thì có lẽ vĩnh viễn không thể nào thoát ra.

Cũng may nó chỉ là sự bộc phát trong vô thức của người thanh niên, không có sự tự chủ cũng như hoàn toàn không có ác ý gì, vậy nên năm người mới thoát khỏi việc linh hồn của bản thân bị nuốt chửng. Tuy nhiên, trong lòng bọn họ không khỏi lạnh lẽo, cả người toát mồ hôi hột ra, cảm giác như vừa trải qua sinh tử vậy.

Chỉ thấy người thanh niên kia ngồi bật dậy, cảm giác linh hồn thăng hoa cũng biến mất không chút dấu tích. Bên ngoài là một mảng hỗn loạn bởi sự tỉnh linh hồn thăng hoa vừa rồi.

- Đây là đâu?

Người thanh niên ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh, phát hiện mình đang ngồi bên trong một chiếc xe giá khá lớn, ngoài hẳn ra thì còn năm người khác nữa. Trong vô thức, hắn liền hỏi một câu:

- Đây là xe giá của Châu gia. Nơi này là Cổ Đế Thành.

Thiếu nữ dài tóc đứng dậy, hướng người thanh niên giải thích.

“Cổ Đế Thành? Châu gia?”

Địa danh Cổ Đế Thành hoàn toàn không có trong tiềm thức của hắn. Nhưng nghe đến họ Châu thì trong ý thức của hắn có chút quen thuộc, khí tức từ thiếu nữ này có cũng một tia thân quen nữa.

- Châu gia? Châu Ôn?

- Người biết tiên tổ Châu gia ta?

Nghe người thanh niên thì thào hai chữ “Châu Ôn”, cô gái bất chợt che miệng, kinh ngạc thốt lên một câu.

Châu gia tại Cổ Đế Thành là một trong những đại gia tộc có quyền có thế, địa vị vô cùng cao siêu, chính là nhờ vào vị tiên tổ Châu Ôn năm đó đi theo phò tá Cổ Thiên Đế. Tiên tổ Châu Ôn năm đó cùng vào sinh ra tử với Cổ Thiên Đế, về sau do tư chất có hạn nên đã trở về miền cực lạc.

Vì có công lớn phò tá Cổ Thiên Đế nên Châu gia được Cổ Thiên Đế ban thưởng địa vị siêu nhiên tại Cổ Đế Thành.

Nàng bởi vì thuộc vào dòng chính Châu gia, thế nên biết được một số chuyện về tiên tổ, tên của tiên tổ Châu Ôn cũng là nàng vô tình nghe thoáng qua.

Tuy không biết có phải tình cờ hay không, nhưng trực giác báo cho nàng biết, Châu Ôn trong miệng người thanh niên này rất có thể chính là tiên tổ Châu Ôn của gia tộc nàng.

Người thanh niên nhìn nàng, rồi nhìn quanh bốn người còn lại, trong mắt thoáng qua một tia cảnh giác.

Đột nhiên ngay sau đó, không gian xuất hiện những gợn sóng mạnh mẽ.

- Khí tức này... là mấy vị Đại Thần Tôn xuất thế!

Bốn người kia thực lực yếu kém nên không chỉ cảm nhận được áp lực cực mạnh mà không hề nhận ra được chủ nhân của loại uy áp cực mạnh này là ai.

Người thanh niên dường như cũng cảm nhận được uy áp kia, dường như bọn họ đang nhắm tới mình. Nhưng hắn không quan tâm, điều mà hắn quan tâm hiện tại chính là hắn muốn biết mình đã ngủ bao bao lâu rồi.

Chỉ thấy hắn đứng dậy rồi mở rèm bước ra ngoài. Hơi thở không gian quen thuộc của Man tộc này, hắn cảm nhận được, nhưng dường như có chút gì đó rất xa lạ mà chính hắn cũng không thể giải thích được.

Hắn nhún chân nhảy lên trên trời một cách rất nhẹ nhàng, đứng bên trên đỉnh tường thành cao lớn, phóng tầm mắt ra nhìn không gian bao la rộng lớn.

- Chuyện gì thế này?

Hắn không kìm nén được sự kinh ngạc của mình, thì thào than nhẹ.

Bỗng dưng sau xuất hiện mấy chục bóng người. Uy áp tản ra từ cơ thể bọn họ khiến cho người ta không thể thở nổi.

Nhìn bên dưới thành, tất cả chúng nhân đều đồng loạt quỳ xuống, mồ hôi hột rơi xuống đất. Một mảng không gian đang ồn ào tức khắc im bặt đến lạ thường.

Đối với sự xuất hiện của những người kia, theo như phán đoán thì có lẽ những người này chính là Đại Thần Tôn. Tuy nhiên, người thanh niên không hề để tâm đến sự xuất hiện của bọn họ, trong đầu hắn hiện tại là một mảng hỗn loạn.

- Ta nhớ rằng ta đã vấp lạc tại Lâm Ngân, nhưng tại sao bây giờ lại...

Người thanh niên này chính là Ti Mệnh vừa mới thức tỉnh sau một giấc ngủ vạn năm.

Hắn sau khi thức tỉnh trở lại không hề có một cảm giác quen thuộc nào cả, cảnh không còn mà người quen cũng không còn. Một kẻ đơn độc lạc lõng giữa thế giới này.

- Người là ai? Từ đâu đến? Mau nói rõ, nếu không...

- Đừng làm phiền ta!

Một vị Đại Thần Tôn nhìn Ti Mệnh, trong giọng nói ẩn chứa lực lượng Đại Thần Tôn, như một mệnh lệnh khiến người khác không thể không nghe theo. Tuy nhiên, y chưa kịp nói hết câu thì Ti Mệnh trừng mắt, liếc nhìn vị Đại Thần Tôn đó, ngữ điệu đầy sát khí nói.

Đồng thời, từ trong cơ thể hắn xuất ra một cỗ khí thể vô cùng hùng mạnh, cả thiên địa như đang bị Ti Mệnh thao túng. Một cơn gió không rõ từ đâu đến, cơn cuồng phong này không hề ảnh hưởng gì đến Ti Mệnh cả, nhưng nó như một cơn cuồng phong bão táp hung hiểm ập đến mấy chục vị Đại Thần Tôn kia.

Người bên dưới không rõ được tình hình bên trên, bởi với tu vi của bọn họ không có tư cách để ngăn đầu, bên tai cũng ù ù. Ai tu vi thấp kém yếu ớt thì đều ngất đi cả rồi. Còn những người khác, thứ duy nhất mà bọn họ cảm nhận được là một tầng uy áp đang đè nặng trên lưng.

Mấy chục vị Đại Thần Tôn kinh biến, không nghĩ đến Ti Mệnh tùy ngôn xuất pháp, vậy mà lại nhẹ nhàng gọi ra một trận cuồng phong vô cùng hung hiểm đến vậy.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tặng like và cmt để hỗ trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 106: Cổ Thiên Đế giáng lâm

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 106: Cổ Thiên Đế giáng lâm

Vốn Ti Mệnh không phải là kẻ hiếu chiến. Trước đây, dù cho có bị Liên Vân Quyết chọc tức khiêu khích hắn cũng không hề có ý muốn đánh nhau với Liên Vân Quyết, lần đó nếu không phải Liên Vân Quyết liên tục gây khó dễ, thậm chí còn ảnh hưởng đến Kha Thiên Lạc và Tang Tương thì hắn cũng chẳng có ý muốn xuất thủ.

Còn lần này, vừa động một cái đã đánh người, đều là có nguyên do bên trong đó cả.

Ti Mệnh hẳn thức giấc sau một giấc ngủ dài đằng đằng mà chính bản thân hắn cũng chẳng biết đã trôi qua bao lâu. Vẫn là thiên địa Thần Hoàng, nhưng cảnh không còn mà người cũng chẳng còn, không một chút thân thuộc nào cả, một kẻ đơn độc đến đáng thương.

Bạn thân hắn, Kha Thiên Lạc; người yêu hắn, Tang Tương; rồi U Đô bộ lạc nữa... tất cả đều không còn, giống như đã biến mất vào dòng chảy của thời gian.

Lúc này đây, hắn chỉ muốn chết đi cho rồi. Nếu như được, hắn chỉ mong mấy chục vị Đại Thần Tôn kia giết mình đi.

Đột nhiên, Ti Mệnh dường như cảm giác được một tia hơi thở thân quen.

Từ trong không gian, như theo cơn gió bay về phía hắn, như muốn để hắn biết, cho dù thời gian có trôi qua bao lâu, một trăm năm, hay một vạn năm, vĩnh viễn có một người vẫn đang chờ đợi... chờ một ngày hắn sẽ trở về.

Một giây ngắn ra, trận cuồng phong được Ti Mệnh triệu hoán bị suy yếu đi đôi chút. Mà mấy chục vị Đại Thần Tôn kia, ai ai cũng có thực lực hùng

mạnh, tu vi thông thiên, làm sao có thể bị trận cuồng phong này ngăn cản được.

- Cùng lên, bắt hấn lại rồi tra hỏi sau.

Vị Đại Thần Tôn vừa lên tiếng dường như là người có địa vị cao nhất tại Cổ Đế Thành, sau khi đánh tan trận cuồng phong thì quát lớn.

Những Đại Thần Tôn khác gật đầu, nhưng chưa kịp xuất thủ thì lập tức bắt gặp ánh mắt đầy sát khí của Tỉ Mệnh.

- Ta đã bảo đừng làm phiền ta!

Hắn nhắc lại câu nói trước đó lại một lần nữa, nhưng ngữ điệu có chút khác biệt.

Lần trước, ý tứ bên trong có gì đó buông xuôi, giống như có ý kích động các cường giả Đại Thần Tôn liên thủ giết mình.

Còn lần này, nó lại chính là một lời cảnh cáo. Nếu như những cường giả Đại Thần Tôn này tiếp tục ngăn đường thì hắn sẽ không nương tay. Lại nói, chính hắn cũng không hiểu bản thân lấy đâu ra tự tin mà dám cường thế bức bách mấy chục vị cao thủ mạnh nhất Thần Hoang, nhưng hắn cảm nhận được rằng, mình có thể đánh bại được bọn họ.

Cao thủ Đại Thần Tôn không ai không phải người trải qua sinh tử ma luyện, vào sinh ra tử, giẫm đạp trên xác chết người khác để đạt đến đỉnh cao, bản lĩnh cùng tâm tính ai nấy đều vững chãi như bàn thạch.

Tuy nhiên, một cái liếc nhìn, một lời cảnh cáo của một kẻ mà trên người không xuất hiện bất kỳ một tia dao động nào, ấy vậy mà khiến cho trong lòng bọn họ sinh ra một tia sợ hãi. Cảm giác như chính mình đang đối đầu với thiên địa khổng lồ vậy.

Dĩ nhiên Tỉ Mệnh sẽ không cho rằng chỉ vì một lời hù dọa của mình thì những cường giả Đại Thần Tôn này sẽ từ bỏ việc bắt giữ mình.

Chỉ thấy hắn nhắc tay lên, trong giây lát thiên địa nguyên khí bị hắn theo tung, một tiếng *oong oong minh minh* trong không gian khê truyền ra, vô số con bão cuồng phong bất ngờ xuất hiện. Theo sự điều khiển của Tỉ Mệnh, những con cuồng phong này huyền hóa thành hàng trăm đầu phong long, gào thét dữ dội, nhe nanh múa vuốt bao vây những cường giả Đại Thần Tôn.

Còn hắn thì nhân cơ hội bọn họ bị phong bao vây, phi hành đến nơi đang phát ra tiếng gọi.

- Đừng để hắn chạy, mau đuổi theo.

Dưới sự bao vây của những cường giả Đại Thần Tôn mạnh nhất Cổ Đế Quốc mà để cho một kẻ chạy thoát, nếu bị truyền ra ngoài, há chẳng phải là một chuyện vô cùng buồn cười và mất mặt sao.

Cho dù thế nào đi nữa, bọn họ cũng không thể để chuyện này xảy ra được.

Nhưng ngay lúc đó, từ trong hoàng thành Cổ Đế Quốc, tiếng chuông thanh minh trong trẻo đột ngột vang ra khắp tứ phương bát hướng.

Nghe âm thanh tiếng chuông ngân vang, so với việc Tỉ Mệnh xuất hiện và bỏ đi trước mặt mấy chục cường giả Đại Thần Tôn thì chuyện này còn khiến người khác hấp dẫn sự chú ý hơn.

- Là tiếng ngân của Địa Hoàng Chung.

Một cường giả Đại Thần Tôn biến sắc nói.

- Địa Hoàng Chung, Thần Khí trước khi Cổ Thiên Đế phi thăng Thần Giới đã lưu lại để bảo vệ Cổ Đế Quốc. Trừ khi Cổ Đế Quốc gặp họa diệt quốc thì Địa Hoàng Chung mới phát ra tiếng ngân, nhưng Cổ Đế Quốc vẫn hưng thịnh vạn năm qua, Địa Hoàng Chung vì thế cũng lặng im. Lần này Địa Hoàng Chung ngân vang, không lẽ là...

Cường giả Đại Thần Tôn có địa vị cao nhất trong số mấy chục cường giả Đại Thần Tôn giọng nói không giữ được bình tĩnh nữa. Vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trong xanh, trên thương thiên kia ần ần có một cỗ uy thế kinh người đang chậm rãi giáng xuống.

- Cổ Thiên Đế trở về.

Trong giọng nói tang thương, sự kinh sợ xen lẫn vui mừng từ từ thốt ra.

- Là Cổ Thiên Đế?

- Thực sự là Cổ Thiên Đế trở về sao?

- Cổ Thiên Đế mấy vạn năm qua chưa hề liên lạc gì với hạ giới chúng ta, ông ấy trở về có chuyện gì?

- Chuyện này không phải chuyện chúng ta nên bàn luận. Truyền lệnh xuống Cổ Đế Thành cùng những quốc gia chư hầu, tất cả tập trung tại Phong Thần Sơn, chuẩn bị tiếp đón Cổ Thiên Đế giáng lâm.

- Tuân lệnh Đại Quốc Sư.

Bỗng một người tiến lên hỏi:

- Đại Quốc Sư, còn kẻ kia?

- Mặc kệ hắn. Vẫn nên ưu tiên việc tiếp đón Cổ Thiên Đế.

- Mọi chuyện đều nghe theo sắp xếp của Đại Quốc Sư.

Người được gọi là Đại Quốc Sư ánh mắt thâm trầm nhìn hướng của Ti Mệnh bỏ đi, trong mắt lóe lên một tia ba động.

“Hướng đó là Huyết Ma Cốc... hắn đến đó là gì? Mà thôi...”

Đại Quốc Sư lắc đầu nhẹ, rồi tạm thời đặt Ti Mệnh sang một bên, ra lệnh cho hạ nhân chuẩn bị tiếp đón Cổ Thiên Đế hạ phàm.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Huyết Ma Cốc, một cái tên vừa nghe đã thấy kinh hãi, tràn ngập mùi máu tanh sát phạt. Tuy nhiên, cảnh quan nơi này lại hoàn toàn trái ngược với cái tên đầy sát khí của nó.

Huyết Ma Cốc một mảnh thanh tịnh, hoa cỏ tương liên, bầu trời trong xanh, mây trắng trôi nổi bồng bềnh vô định, không khí trong lành ôn hòa, thật khiến cho tâm tình người ta thoải mái.

Kỳ lạ một điều là, một nơi thanh bình này lại không có lấy một bóng người nào qua lại, cũng không có một dấu chân của động vật cả.

Một mảnh không gian yên ắng và tĩnh lặng đến lạ thường. Tựa hồ... Huyết Ma Cốc này là nơi chôn cất một đó vậy.

Bỗng nhiên từ xa xuất hiện những gọn sóng, sau vài hơi thở, một bóng người chợt hiện ra. Người này chính là Ti Mệnh.

Hắn theo tiếng gọi yếu ớt vọng trong không gian mà tìm được đến nơi này. Vừa đến nơi, Ti Mệnh mắt bỗng rung rung, mũi hơi cay cay, cơ thể không khỏi run lên từng cơn. Trong lòng hắn đang nổi lên một trận sóng lớn.

- Nơi này... U Đô bộ lạc. A Công... mọi người... Ti Mệnh về rồi.

Trên đường đến đây, trong ký ức mơ hồ của hắn cảm thấy có gì đó quen thuộc rồi. Nhưng khi đặt chân xuống, cái không khí quen thuộc này, vùng đất quen thuộc này, tất cả đều giống hệt như trong trí nhớ của hắn.

Đây chính là vùng đất U Đô bộ lạc. Cho dù hiện tại chỉ là một mảnh bình nguyên hoang vắng không bóng người, không còn những ngôi nhà bằng đá, không có những hàng rào gỗ dựng lên tạm bợ, hay những cư dân bộ lạc U Đô, tất cả đều không còn. Nhưng mùi vị của quê hương, cho dù thời gian có trôi qua bao lâu đi chăng nữa, mãi mãi hằn sâu trong trí nhớ Ti Mệnh.

Một người con xa xứ bao năm tháng trở về. Nhưng tất cả đều hóa thành tro bụi của thời gian. Ti Mệnh mất hết sức lực toàn thân, ngã khụy xuống, nước mắt rơi đầy trên gương mặt khô sở.

Bỗng nhiên, có một bàn tay ấm áp dịu dàng bắt chợt xuất hiện, từ phía sau đặt lên trên vai hắn.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tặng like và cmt để trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 107: Đã lâu... không gặp

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 107: Đã lâu... không gặp

Tinh Mệnh giật mình, lập tức chuyển người nhìn lại thì trong ánh mắt bắt gặp một gương mặt quen thuộc đang mỉm cười với mình.

- Là ngươi...

Giọng điệu dường như không thể tin nổi từ trong miệng hắn thốt lên. Ánh mắt ấy, nụ cười ấy, vạn năm trước đứng dưới bầu trời tuyết đã mỉm cười.

Ti Mệnh cảm giác như mình đang quay lại thời điểm đó, thời điểm U Đồ bộc lộ vẫn còn, A Công vẫn còn, tất cả còn đang tồn tại trên mảnh đất này. Mùa đông năm hắn mười bốn tuổi, đã có một thiếu niên cùng hắn nô đùa dưới trời tuyết, là một người bạn thân, có thể tộc nhân trong bộ lạc không coi trọng hắn, nhưng ngoại trừ A Công ra, vẫn còn một người khác vẫn tin tưởng có một ngày hắn sẽ trở thành cường giả, cùng y xây dựng nên một bộ lạc hùng mạnh.

Và bây giờ, con người đang đứng trước mặt hắn, cũng chính là người thiếu niên năm đó đợi hắn dưới trời tuyết, chính là Kha Thiên Lạc.

- Đã lâu không gặp. Mừng ngươi về nhà, Ti Mệnh.

Vẫn câu nói đó, nhưng ý vị thật sự làm cho người ta ngậm ngùi chua xót.

- Ngươi vẫn luôn đợi ta?

- Một người như ngươi, có bao giờ ngưng làm ta lo lắng đâu!

Kha Thiên Lạc nghiêng đầu qua một bên, mái tóc đen theo hành động nghiêng đầu mà rũ hẳn sang một bên, ánh mặt trời chói chang chiếu vào nửa gương mặt, ánh mắt quan tâm chăm chú.

- Năm đó ngươi biến mất trong cuộc chiến, người khác cho rằng ngươi đã chết. Nhưng ta và Cổ Thái không tin ngươi chết dễ dàng như vậy. Cổ Thái có con đường riêng của hắn, còn ta một mực ở lại đây, một mực chờ đợi... nháy mắt, đã mười vạn năm trôi qua.

Kha Thiên Lạc bỗng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, một tiếng thở dài mệt mỏi, tang thương và u buồn của mười vạn năm qua, tất cả đều nén vào một tiếng thở dài này.

- Sau khi ngươi biến mất, tất cả liền đi vào quỹ đạo của nó. Cổ Thái tranh giành vận khí, trở thành một trong những kẻ gánh vác thiên mệnh. Trước khi thành thân, hắn hủy diệt Ánh Kiếm Sát, hủy diệt Đại Tán Thân Quốc, những kẻ mà hắn nghĩ rằng đã gián tiếp gây ra cái chết của ngươi.

- Mục đích hắn xây dựng Cổ Đế Quốc chính là để tiếp đón ngươi trở lại. Có lẽ, hắn cũng sắp giáng lâm rồi cũng nên.

Ti Mệnh cúi đầu xuống, mái tóc đen phủ xuống gương mặt hắn, mãi một lúc sau, một tiếng nấc khẽ truyền ra.

- Vì có gì, ngươi nán lại đây để đợi ta suốt mười vạn năm hả Thiên Lạc?

- Vì cái gì ư? Có lẽ là vì ngươi là người nắm trong vận mệnh của ta, vì ngươi là duy nhất làm ta không thể buông bỏ chấp niệm, không bỏ tâm ma, vứt đi tư cách thành thân. Mười vạn năm... Kha Thiên Lạc ta chỉ có một mình ngươi.

Kha Thiên Lạc vừa nói, vừa chậm rãi bước đến gần, bàn tay đã nguội lạnh đặt lên đầu Ti Mệnh, nhưng cảm giác giống như hắn đang chạm vào không khí vậy.

- Tất cả những điều ta làm, vì ngươi, ta chưa bao giờ hối hận cả. Ti Mệnh, hãy nhớ lấy điều này, dù thế giới này có quay lưng lại với ngươi thì bên cạnh ngươi vẫn có ta, đừng sợ hãi, cứ làm những điều mà ngươi cho là đúng. Chúng ta... sẽ còn gặp lại. Tạm biệt.

Trong ánh nắng mặt trời chói chang, bóng hình cao lớn của Kha Thiên Lạc trong không gian từ từ tan biến.

Hắn vốn chỉ là một cái chấp niệm của Kha Thiên Lạc, vì ý chí của Kha Thiên Lạc, vì chờ đợi một ngày nào đó Ti Mệnh trở lại mà ở nơi đây chờ đợi, chờ suốt mười vạn năm.

Cuối cùng cái chấp niệm này cũng hoàn thành nhiệm vụ được phó thác, để rồi sau khi hoàn thành, hắn lại trở về với hư vô bụi trần.

Những gì thuộc về Kha Thiên Lạc, tất cả giờ đây đã không còn nữa.

Một lần nữa, Ti Mệnh nước mắt lại rơi, hắn ngẩng đầu nhìn lên trời mà gào thét trong tuyệt vọng.

Hắn thực sự không muốn thức tỉnh chút nào, thức tỉnh để làm gì, chờ đợi hắn sau khi tỉnh giấc là sự mất mát tang thương. Quay đầu nhìn lại, tất cả chợt hóa thành nương dâu cả rồi.

Lại một tiếng thở dài nữa vang lên, một người thân vận hoàng bào uy nghiêm chẳng biết từ lúc nào đã đứng tại Huyết Ma Cốc, lặng im nhìn Ti Mệnh rơi lệ bị thương.

Hắn ta chính là Cổ Thái.

Từ nửa khắc trước, Cổ Thái đã giáng lâm xuống Cổ Đế Thành. Nhưng hắn không hề lưu lại Cổ Đế Thành mà lập tức đi đến Huyết Ma Cốc này.

Huyết Ma Cốc chính cổ hương của Kha Thiên Lạc, Ti Mệnh và Tang Tương.

Năm đó trước khi Kha Thiên Lạc mất, hắn đã yêu cầu chôn hắn tại cổ hương của mình.

Thời gian vô tình lặng lẽ trôi qua, giờ đây có lẽ thi thể của hắn đã hòa cùng với mặt đất lạnh lẽo kia rồi, mãi chỉ có chấp niệm chờ đợi Ti Mệnh là mãi không thể tan biến.

Cổ Thái không thể nhìn thấy được bóng dáng chấp niệm của Kha Thiên Lạc trông như thế nào, cho dù hắn có là thần linh, là kẻ mạnh nhất Thần Giới đi chăng nữa cũng không thể. Bởi chấp niệm ấy chỉ dành riêng cho Ti Mệnh mà thôi.

- Mười vạn năm chờ đợi, mười vạn năm bi thương... nếu là mình, có lẽ mình sẽ phát điên lên mất.

Cổ Thái vốn không phải là kẻ hay nói ra mấy lời sầu não này, nhưng trong tình huống hiện tại, hắn không thể không thốt ra câu này.

- Tang Tương có lẽ là hy vọng sống còn duy nhất của hắn hiện tại. Ta không hy vọng ngày gặp lại cổ nhân lại là ngày tiễn biệt chút nào. Ài, thật nhức đầu quá đi.

Hắn đứng một chỗ tự nói một mình, mãi cho đến khi Ti Mệnh bình tĩnh trở lại thì Cổ Thái mới tiến lên bắt chuyện.

- Thế nào, ổn rồi chứ?

Ti Mệnh nhìn Cổ Thái, gật đầu như ngầm đồng ý.

- Máy người U Đô các người, người nào người nấy đúng là kỳ quái. Ài, mà thôi, không nói việc này nữa. Ta đưa người đi Thần Giới, nha đầu Tang Tương đó còn đang đợi người thức tỉnh.

- Tang Tương, nàng vẫn còn tồn tại?

Ti Mệnh bên tai như vụn lời cùng nổ, kinh ngạc hỏi.

- Ngày đó người giao phó, ta làm sao không làm tốt cho được. Mà việc bảo quản nàng ta đều dựa theo phương pháp của lão sư tôn ta cả. Tiếc rằng chỉ có thể bảo tồn, ta và lão sư tôn dù làm cách nào cũng không thể đánh thức nàng dậy cả. Lão sư tôn ta nói, có lẽ trên đời này chỉ có một mình người mới có thể thức tỉnh nàng.

- Điều này... là thật sao.

- Không giả, không giả đâu. Chính vì vậy mà ta mới dựng Cổ Đế Quốc tại đây, một khi người xuất hiện là ta liền giáng xuống phân thân đón người này.

Cổ Thái cười nói, cẩn thận xoa dịu đi nỗi đau mất mát của Ti Mệnh.

- Mà... sao người biết được ta sẽ xuất hiện tại đây mà dựng Cổ Đế Quốc để đợi ta?

Ti Mệnh có chút hiếu kỳ, liền hỏi.

- Chuyện này à, ta phải lấy cái mặt mốc này lặn lội đi tìm lão Thiên Cơ Từ nhờ lão bói cho một quẻ. Nhưng lão ta cứ hạn hục dần đo, lúc nào cũng ậm ậm ờ ờ, mãi đến khi ta đạt được tư cách trở thành kẻ gánh chịu thiên mệnh, lão ta mới chịu bói.

- Thiên Cơ Từ?

- Người không biết hắn cũng dễ hiểu. Sau khi người mất, hắn có đến tìm ta, tự xưng là Thiên Cơ Từ rồi bói ta cho một quẻ. Ta lúc đầu đầu có tin, còn đuôi đánh hắn ta nữa. Mãi sau này mới bắt đầu tin tưởng, cuối cùng bị lão dụ hoặc một phen. Nghĩ lại còn khiến ta tức chết đi được, hận không thể đập nát cái Huyền Hư Bảo Hạp của lão già đó.

Cổ Thái vừa gác hai tay sau đầu, vừa bước đi nhìn trời, ngữ điệu hậm hực, không ngừng chửi mắng Thiên Cơ Từ. Tính cách bốc đồng của Cổ Thái, mười vạn năm qua dường như vẫn không hề thay đổi, đúng là làm cho người ta chẳng thể tin nổi hắn là kẻ đứng đầu Thần Giới hiện tại.

- Trong mười vạn năm qua, hắn là xảy ra rất nhiều chuyện.

Ti Mệnh thở dài một hơi, nở nụ cười khổ, mệt mỏi nói.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tặng like và cmt để trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 108: Nghi lễ

Quyển 1: Tỉ Mệnh

Chương 108: Nghi lễ

Tiến vào Cổ Đế Thành, bên ngoài cổng thành có rất nhiều người đang đứng đợi. Những người này ai ai cũng là nhân vật có số má, thanh danh như sấm bên tai. Họ không phải là quốc chủ của một quốc gia chư hầu của Cổ Đế Quốc thì cũng là một cự đầu tông môn lợi hại nào đó trên Thần Hoang.

Địa vị Cổ Đế Quốc đang ở trên đỉnh cao, siêu việt không quốc gia hay tông phái nào có thể chạm đến, tất cả đều là nhờ vào sự tồn tại của vị Cổ Thiên Đế kia. Đã mười vạn năm trôi qua, Cổ Đế Quốc vẫn sừng sững như mặt trời buổi ban trưa, trừ phi Cổ Thiên Đế gặp đại nạn mà tử vong, nếu không, một ngày Cổ Thiên Đế còn tồn tại thì Cổ Đế Quốc vẫn sẽ quốc gia trị vì Thần Hoang này.

Cổng thành Cổ Đế Quốc mở rộng ra hết cỡ, trên đại lộ dẫn đến hoàng thành được trải thảm đỏ, hai bên đường hàng vạn người xếp thành hai hàng, trên tay mỗi người đều cầm một đèn hai cây cờ có in hình Cổ Thiên Đế cầm kiếm chỉ thiên, toát lên thần thái đỉnh thiên lập địa, người người ngưỡng mộ.

Nhìn trên lầu các, có vô số thiếu nữ xinh đẹp trên tay cầm một giỏ hoa thơm, đang cười đùa nói chuyện với nhau, tựa hồ là đang bàn tán về vị Cổ Thiên Đế.

Trên bên ngoài cổng thành, Cổ Ngô Vương – người đang ngồi trên ngai vàng Cổ Đế Quốc cùng với bốn mươi tám vị Đại Thần Tôn và gần năm mươi vị cường giả mạnh nhất Thần Hoang đang đứng chờ đợi.

Bọn họ đã đứng đây nửa ngày trời rồi, thế nhưng không một ai tỏ vẻ khó chịu cả, ngược lại còn rất háo hức là đằng khác.

Cổ Ngô Vương nhìn bề ngoài trông như một nam tử tuổi chừng mới ba mươi, thế nhưng tuổi trên thực chất đã ngoài năm năm, tu vi có thể không so bì được với những cường giả Đại Thần Tôn đứng bên cạnh, nhưng thực lực so với những người đồng cấp không hề yếu hơn.

Cổ Ngô Vương chốc chốc lại quay sang Đại Quốc Sư, hỏi:

- Mọi thứ chuẩn bị sẵn sàng hết rồi chứ, Hòa Kim Ngự Long Giá, hoa hồng, thảm đỏ, thị nữ... đầy đủ cả chưa?

Cổ Ngô Vương tuy tuổi không cao, tuy nhiên thường ngày không hề bán loạn như bây giờ, là một vị minh quân người người kính trọng, nhưng sau khi Cổ Thiên Đế giáng lâm, y cứ phải lo tới lo lui, giống như sợ rằng Cổ Thiên Đế phát lòng vậy.

- Bẩm Ngô Vương, đầu đã vào đó cả rồi, chỉ đợi Cổ Thiên Đế quay lại thôi.

Đại Quốc Sư đã trả lời đây là lần thứ năm rồi. Lão cũng không hề khó chịu gì, bề ngoài bình tĩnh, nhưng thực chất trong lòng cũng không khác Cổ Ngô Vương là bao. Có chăng chỉ là giấu diếm tâm tình tốt hơn mà thôi.

- Thế là tốt, tuyệt đối không được để tỏ tiên phát lòng.

Cổ Ngô Vương gật đầu, có điều nhìn biểu cảm trên mặt, dường như vẫn không hề bớt đi sự lo lắng.

Đột nhiên ở phía chân trời truyền đến những gợn sóng cực mạnh, vạn người đang có mặt tại Cổ Đế Thành lập tức như bưng tỉnh.

- Đội kèn trống nhạc đầu, lên.

Gợn sóng cực mạnh đó, trên đời này chỉ có một người duy nhất mới tạo ra được, đó chính là Cổ Thiên Đế - Cổ Thái.

Không đợi Cổ Thái và Tỉ Mệnh kịp đáp xuống, vị Đại Quốc Sư lập tức bay lên không trung, nhìn quét quanh đội nhạc nghi lễ, nói lớn.

Bọn họ đã sẵn sàng tâm lý, chỉ đợi hiệu lệnh từ Đại Quốc Sư mà thôi. Thế nên ngay khi vừa nghe Đại Quốc Sư ra lệnh, bọn họ lập tức nâng mấy chiếc kèn khổng lồ lên rồi thổi, dùng dùi đập vào những cái trống khổng lồ, vô số những cây đàn, sáo... tạo thành một bản nhạc hùng tráng tuyệt vời.

- Tiếp theo, thả hoa.

Những cô gái cầm giỏ hoa được xếp đứng ở ngoài thành liền phi thân lên trên trời. Những cô gái nào, không ai không có nhan sắc cực phẩm, vừa nhìn là xao xuyến con tim.

Họ mặc những bộ y xiêm y vô cùng lộng lẫy đủ màu sắc, xiêm y bó sát để lộ những đường cong hút hồn, áo để trễ vai khiến cho làn da trắng mịn màn phò ra, trên vai khoắc một tấm lụa đỏ rất dài, những thiếu nữ vừa múa lượn giữa không trung, vừa thả những bông hoa bay khắp đất trời, quả thực nhìn họ chẳng khác gì tiên nữ cả.

- Người đầu, thả hương, tạo gió.

Đại Quốc Sư lại một lần nữa lên tiếng. Những người cầm những lọ hương thơm ngát mở nắp ra, hương thơm nhẹ nhàng mà quyết rũ lan tỏa khắp đất trời. Những cánh hoa được những người tạo gió thổi bay lượn thành vòng xung quanh những tiên nữ kia.

- Thả rồng ra.

Những đầu kim long bị những người huấn luyện đem thả lên trên trời, dường như đã được luyện tập sẵn, vậy nên nhanh chóng những đầu kim long này hòa nhập vào khung cảnh.

- Cuối cùng, bắn pháo hoa.

Theo mệnh lệnh, một loạt pháo hoa được bắn lên trời, nổ tung tóe tạo thành vô số sắc màu tuyệt đẹp.

Những pháo hoa này tạo thành hình gương mặt uy nghiêm tuần lã của Cổ Thiên Đế, phong thái vương giả, bá đạo hết phần người khác.

- Nào, tất cả cùng hét lớn lên, lớn hết cỡ đi nào.

Đại Quốc Sư một lần nữa hét lớn, truyền âm lan ra xung quanh.

- Cổ Thiên Đế vạn tuế.

- Cổ Thiên Đế vô địch thiên hạ.

- Cổ Thiên Đế đệ nhất tuần tú.

- Cổ Thiên Đế uy nghiêm thuần tuấn.

- Cổ Thiên Đế...

Khi gần đến nơi, một khung cảnh hoa lệ hào hùng đập vào mắt Ti Mệnh và Cổ Thái.

Ti Mệnh là người đơn giản, từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp qua một viễn cảnh tráng lệ tuyệt đẹp như thế này, không khỏi bị làm cho giật mình.

- Hừ chết ta mất... chuyện gì đang xảy ra phía trước thế?

Ti Mệnh hiếu kỳ, không hiểu sao đoán được chuyện phía trước có dấu răng của Cổ Thái.

- Ài ài... cái bọn này thiệt tình... là bọn chúng đang chào đón ta và người đó. Dù gì lão tử ta hiện tại chính là Cổ Thiên Đế mà, tiếp đón như vậy cũng là dễ hiểu. Cơ mà đã bảo là đừng có làm quá lên, thiệt tình, làm lão tử mất mặt rồi.

Vừa nói, Cổ Thái vừa ôm mặt lắc đầu, ngữ điệu như đang than vãn. Nhưng trông ánh mắt của hắn thì lại hoàn toàn trái ngược với điều mà hắn nói.

“Hắc hắc, trẻ con dễ dạy, làm tốt lắm. Tỷ nữa trước khi về Thần Giới lão tử sẽ ban thưởng cho các ngươi.”

Cổ Thái trong lòng đắc ý thầm nhủ.

Cổ Thái và Ti Mệnh đáp xuống đất, Cổ Ngô Vương và mấy trăm cường giả đứng ngoài cổng thành lập tức quỳ xuống, thành tâm bái lạy.

- Tham kiến Cổ Thiên Đế vạn tuế.

Ngay sau đó, hàng vạn người khác tại Cổ Đế Thành cũng quỳ xuống, ngay cả những tiên nữ trên trời hay kim long đang múa lượn cũng lập tức hạ xuống đất, sử dụng nghi lễ.

- Tham kiến Cổ Thiên Đế vạn tuế.

Cổ Thái thấy vậy không khỏi đắc ý trong lòng, ngực hơi ưỡn lên, mặt nhìn lên trời, một chút gió nhẹ thổi qua mái tóc, phối hợp với ánh sáng cùng khung cảnh, dường như làm cho mọi người quên đi sự có mặt của Ti Mệnh, bị Cổ Thái chiếm hết thấy sự chú ý.

- Được rồi, đứng lên, đứng lên cả đi. Các người đứng là, đã bảo đừng nghi thức quá, làm bạn của bốn đế giặt mình rồi kìa.

Nghe vậy, Cổ Ngô Vương, Đại Quốc Sư cùng những người có mặt lúc tiếp đón Cổ Thái giáng lâm nội tâm liền ngăn ra.

Khoảng khắc phân thân Cổ Thái giáng lâm, vừa xuất hiện ở đại điện, không biết trên đường xuống đây gặp phải chuyện gì, hắn vừa trông thấy bọn họ đã chủmng một trận thậm tệ, chủmng đến mức nưóng miếng văng đầy cả đại điện uy nghiêm.

Nào là: Các người coi bốn đế không ra gì, tiếp đón sơ sài, có cũng như không, còn dọa đánh sập luôn cả Cổ Đế Quốc... làm cho mọi người một phen hốt hoảng mà khốc lóc van xin.

Trước khi bỏ đi, Cổ Thái tức giận mà tiếp tục quát thêm một tăng nữa: “Lần sau bốn đế quay lại, nếu làm bốn đế mất mặt thì liệu hồn các người đó. Bốn đế rất tốt bụng, không để ý tiểu tiết nghi lễ gì, các người lo làm sao đó thì làm. Bốn đế đi đây.”

Thế là trong thời gian cấp bách, toàn bộ Cổ Đế Quốc như bị xáo trộn lên. Lập tức trải thảm đỏ, dựng hoa, trang trí toàn bộ đường lớn... làm đủ các hành động, thậm chí còn phải liên hệ mấy quốc gia chư hầu lân cận mượn một vài thứ đồ lộng lẫy nhất cùng nhân sự để trong thời gian ngắn làm cho xong mấy cái nghi lễ này.

Sau khi hoàn thành, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, trong lòng không khỏi phần nộ, hận không thể đập chết cái tên Cổ Thiên Đế này. Ai mà ngờ được, một người sống hơn mười vạn năm lại để ý đến mặt mũi một cách quá đáng.

Cổ Thái hai tay đặt sau lưng, khí thế uy phong凛冽 của đế vương toát ra trên người, lại làm ra thái độ ôn hòa, khiến cho người ta không thể không bội phục.

- Đa tạ Cổ Thiên Đế.

Cổ Ngô Vương và vạn người khác hô vang tạ ơn rồi đứng dậy, gương mặt tươi cười vui vẻ, thực ra trong lòng họ lúc này đây đang phi báng gã ta.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tặng like và cmt để trở trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đầu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 109: Lấy đi Địa Hoàng Chung

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 109: Lấy đi Địa Hoàng Chung

Cổ Ngô Vương thái độ thành thành kính kính, cùng với Đại Quốc Sư tiến tới gần Cổ Thái, hai tay chà xát, gương mặt nịnh bợ, cười cười:

- Bẩm Cổ Thiên Đế, xa giá đã được chuẩn bị sẵn để trở về hoàng cung, mời người lên xe.

- Ừm, vốn định đi bộ, nhưng đi xe cũng không tệ. Không đi thì cũng tội các người chuẩn bị, bốn đế đành dùng nó vậy.

Cổ Thái ra vẻ thanh cao, ngẩn đầu xoa cằm suy tư một hồi, sau đó mới gật đầu chấp thuận.

- Ti Mệnh, lên xe trước đi.

Ti Mệnh đứng quan sát một hồi, cảm giác như mấy chuyện này nhất định là một tay Cổ Thái bày ra. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, câu này đúng là thích hợp sử dụng với gã Cổ Thái này.

Ti Mệnh ngồi vào trong xa giá, lúc này Cổ Thái mới liếc nhìn Cổ Ngô Vương và Đại Quốc Sư, thì thầm

- Lần này không tệ, bản đế là người rộng lượng tốt bụng, cái này tặng cho hai người xài chơi, linh đan loại mạnh, dùng xong là tê tái luôn, nhớ cẩn thận đấy.

Búng tay *tách* một cái, trên tay Cổ Thái xuất hiện hai hộp gỗ màu đen, là đồ chuyên dụng để đựng đan dược, đem ném sang cho hai người bọn họ.

Đôi mắt hai người họ sáng rực lên. Đồ của Cổ Thiên Đế ban tặng, cho dù là món đồ bét nhất cũng được khối người cầu xin tranh đoạt.

Nhìn về mặt hai người họ, Cổ Thái ngẩn cao đầu nói tiếp:

- Chỉ là chút đồ vật vãnh thôi, sau khi xong việc, bản đế sẽ còn trọng thưởng hậu hĩnh. Bôn đế đi đây.

Phất tay một cái, Cổ Thái thần thái uy nghiêm oai vệ bước đi trong cơn mưa cánh hoa.

Chiếc xa giá được kéo bởi chín con Hổ Kim Bạo Long băng băng trên đường chính hướng thẳng về phía hoàng cung.

Ngồi trong xa giá, Ti Mệnh hướng ánh mắt nhìn ra bên ngoài, không phải để ngắm khung cảnh tươi đẹp hoa lệ kia, mà dường như đang nhìn về nơi xa xăm, hồi tưởng về những năm tháng đã qua trong quá khứ.

Còn Cổ Thái, hắn trông thấy Ti Mệnh trầm ngâm, lắc đầu thờ dài, rồi sau đó đưa mắt nhìn ra bên ngoài, ngắm những cô gái đẹp thướt tha đang tươi cười nhìn hắn. “Ồi, ngắm những cô gái này mới khiến lão tử trẻ ra.”

Chẳng mấy chốc, đoàn xa giá đã đi vào hoàng cung. Cổng thành hoàng đã rộng mở, chuẩn bị sẵn để tiếp đón.

Bước xuống Hổ Kim Bạo Long Xa, hai người bọn họ lại tiếp tục ngồi lên một cỗ xa giá khác đi thẳng vào hoàng cung.

Mất mấy canh giờ liền, cuối cùng Ti Mệnh, Cổ Thái và mấy người Cổ Ngô Vương mới đến nơi Cổ Thái giáng thân xuống. So với mấy nơi khác, tòa cung điện này trông uy nghiêm hơn vô số lần.

Nhìn bên ngoài sân lớn, có một bức tượng đá lớn khắc hình Cổ Thái cầm kiếm chỉ thiên, như đang tuyên chiến với trời, nhìn pho tượng giống hệt với hắn ta như đúc, phong thái không thể chê vào đâu được, mỗi tội tính cách có thực sự được vậy không thì có lẽ là một vấn đề khác.

Địa Hoàng Chung cũng được đặt ngay tại tòa cung điện này, nằm ở tầng cao nhất của cung điện.

Địa Hoàng Chung là một kiện man khí thuộc tính phòng ngự mạnh nhất tại Thần Hoang. Năm đó khi Cổ Thái gánh chịu thiên mệnh, trở thành Man thần đời tiếp theo, trước khi phi thăng Thần Giới đã lưu lại Địa Hoàng Chung – Man khí do chính hắn đích thân tế luyện để bảo vệ Cổ Đế Quốc.

Nhìn Địa Hoàng Chung lặng im lơ lửng trên tầng cao nhất, Cổ Thái đứng bên dưới ngẩn nhìn lên trời, trong đôi mắt lóe qua một tia suy tư hiểm thấy.

- Bị làm sao thế?

Ti Mệnh bị thái độ này làm cho ngẩn ra, không nhịn được liền hỏi.

- Ài, chỉ là nhớ lại một số chuyện ấy mà. Cổ Ngô, đến đây bản đế bảo chút coi.

Cổ Thái liếc nhìn Cổ Ngô Vương, vẫy vẫy tay ra hiệu.

Trên đời này, một tiền bối đứng trên đỉnh thiên hạ lại có thể hành động tự nhiên đến lỗ mãng như vậy, chắc duy nhất một mình Cổ Thái mà thôi. Cổ Ngô Vương cũng chỉ biết cười khò, ai bảo hắn là cháu chắt của Cổ Thái làm chi, dù hơi mất mặt, nhưng không tuân theo thì không được.

- Cái chung nát đó, bản đế sẽ mang về Thần Giới. Có ý kiến gì không?

Cổ Thái chỉ tay chỉ vào Địa Hoàng Chung, chậm rãi nói.

Gương mặt Cổ Ngô Vương khẽ biến:

- Mong người nghĩ lại, Địa Hoàng Chung là thánh khí bảo hộ Cổ Đế Quốc, nếu người cứ như vậy đem đi, chẳng phải... .

- Ài, tiểu tử, chuyện này bản đế biết, nhưng lần này không mang nó đi thì không được. Đại nạn của toàn thể Thần Hoang sắp ập đến, Thần Giới sẽ đối đầu với nó đầu tiên, nếu thất bại, Thần Hoang cũng sẽ rơi vào kết cục không thể挽回.

Cổ Thái thờ dài một tiếng.

- Tạm thời bản đế sẽ đem cái chung nát đó đi, nếu nạn này bình yên vượt qua, ta sẽ lại đặt nó ở đây. Được rồi, quyết định vậy đi.

Căn bản không để cho Cổ Ngô Vương có cơ hội tỵ nạn. Cổ Ngô Vương nghe vậy cũng không nói gì về Địa Hoàng Chung nữa, lại chuyển sang cái đại nạn mà Cổ Thái nói.

- Đại nạn mà người nói, nó là gì vậy?

- Chính ta cũng không biết, chỉ biết trước khi lâm chung, Thiên Cơ Tử đã bói một quẻ rồi nói lại việc này với bản đế. Chính bản thân bản đế cũng chẳng

biết cái đại nạn đó là gì. Ài, biết đâu lại liên quan đến cái câu chuyện con thần lần đen cũng nên, hắc hắc...

Cổ Thái tươi cười như không có chuyện gì xảy ra, sau đó hướng tay lên trời, dùng lực lượng huyết khí câu thông với Địa Hoàng Chung.

Chỉ thấy Địa Hoàng Chung vốn lặng im một chỗ bỗng nhiên xảy ra rung động, lóe ra ánh hào quang bảy màu, rồi sau đó dần dần thu nhỏ lại rơi vào tay Cổ Thái.

Việc này vốn là một đại sự, nhưng trước đó Cổ Thái đã thông báo với Cổ Ngô Vương. Cổ Ngô Vương liếc mắt gật đầu ra hiệu với Đại Quốc Sư, quen thuộc đã lâu nên lập tức hiểu ra ý tứ.

Sau đó thì mọi người tiến vào bên trong đại điện. Đại điện vô cùng không lồ, xung quanh là những tấm bia đá điêu khắc quá trình trưởng thành của Cổ Thái, từ một thiếu niên cho đến khi trở thành kẻ gánh chịu thiên mệnh, tất cả đều được khắc họa rất rõ ràng. Bên ngoài cánh cửa lớn còn có một cái lư hương không lồ, xem ra đại điện này ngoài mục đích để Cổ Thái giáng lâm thì còn dùng để làm nơi cúng bái hần.

Vào bên trong, Cổ Thái tùy tiện lấy ra một khối ngọc thạch, đem ném nó vào chính giữa đại điện.

Chỉ thấy khối ngọc thạch chớp mắt hóa thành tro bụi, ngay sau đó cả đại điện rực lên một màu lam quang chói mắt, một trận pháp truyền tống lập tức hiện ra.

- Đây là Truyền Tống Trận câu thông với Thần Giới, người bước vào đó trước đi, ta giải quyết mấy tên này rồi vào sau.

Cổ Thái chỉ tay vào Truyền Tống Trận nói. Ti Mệnh gật đầu, bước vào bên trong, vừa chờ đợi vừa quan sát tìm hiểu trận pháp truyền tống này.

Cổ Thái ánh mắt quét qua mấy trăm người ở đây, hai tay đặt sau lưng, quay trở lại phong thái uy nghiêm của bậc đế quân, cao thượng nói:

- Hôm nay làm các người nhọc công tiếp đón, xa hoa lộng lẫy đến độ bồn đê giật mình, đáng ra các người không nên làm vậy, phí công phí lực, làm cho bồn đê trong lòng hết sức ưu phiền.

Hần lắc đầu bi thương nói, nhưng còn đám Cổ Ngô Vương, Đại Quốc Sư thì đang hận không thể nhảy lên đê đầu hần xuống đám đá một trận cho sướng tay.

Nhìn cái bản mặt đau buồn của gã ta, càng nhìn càng thấy chướng mắt. Mấy người lần đầu diện kiến hần, chắc trong đầu đang tưởng tượng về một bậc đế quân yêu thương bọn họ, thực chất nếu mà không làm ra đại điện long trọng, thiếu điều hần sẽ lật tung cả cái đất Thần Hoang này cũng nên.

Căn bản cái gã Cổ Thiên Đế này là một tên cực kỳ thô bỉ, tráo trộn, cũng thật chẳng rõ làm cách nào mà tên vô sĩ đế quân này lại có thể trở thành kẻ gánh chịu thiên mệnh được nữa.

Giờ nhìn Cổ Thái khua môi múa mép trước mặt bản dân thiên hạ, vừa làm ra vẻ mặt đau lòng, vừa nói đến nước miếng chảy thành sông, thật khiến cho đám Đại Quốc Sư, Cổ Ngô Vương nước mắt chảy ngược.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu tặng like và cmt để trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu và Kim đậu để tăng động lực cho con tác!

Đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 110: Phi thăng Thần Giới

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 110: Phi thăng Thần Giới

- Các người nhọc công như vậy, bồn đê ở đây có chút đan dược mang từ Thần Giới xuống, loại cực mạnh, dùng tới đâu là phê tới đó. Đây đây, mỗi người chục viên xài chơi ha. Gì chứ mấy thứ này bồn đê có nhiều lắm, lấy dùng thoải mái đi, đừng ngại.

Cổ Thái lại búng tay một cái, từ trên trần nhà rơi xuống vô số chiếc hộp màu đen, giống như chiếc hộp mà trước đó Cổ Thái ban cho Cổ Ngô Vương và

Đại Quốc Sư.

Những chiếc hộp này chất thành hai ngọn núi nhỏ bên trong cung điện.

- Đa tạ Cổ Thiên Đế ban ơn.

Người nào người nấy ánh mắt rực sáng, hận không thể ngay lập tức xông tới chiếm đoạt làm của riêng.

- Thường thôi, không cần tạ ơn. Thôi, bốn đề đi đây.

Cổ Thái cười lớn, rồi sau đó bước vào bên trong đại trận truyền tống.

Ở bên ngoài, tất cả chúng cường giả đều quý xuống, hướng Cổ Thái đồng thanh nói:

- Cung tiễn Cổ Thiên Đế.

Luồng hào quang rực rỡ từ đại trận truyền tống bắn ra, hào quang cực mạnh khiến người ta cảm thấy nhức mắt. Sau khi hào quang biến mất, thân hình Cổ Thái và Ti Mệnh cũng biến mất theo, cả hai đã phi thẳng Thần Giới cả rồi.

Sau khi Cổ Thái rời khỏi, Cổ Ngô Vương cùng mọi người đứng dậy. Nhìn Cổ Ngô Vương có chút trầm ngâm, dường như đang suy tư về đại nạn mà Cổ Thái đã nói với y.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Uỳnh, một tiếng nổ vang lên, Ti Mệnh đầu hơi choáng váng, mãi một lúc sau mới đứng dậy được, mở mắt ra nhìn thì phát hiện mình đang ở một nơi khác.

Chỗ này là một bình đài khổng lồ, nằm lơ lửng trên không trung. Mặt sàn phát ra ánh hào quang nhàn nhạt, tựa hồ được cấu tạo từ một loại ngọc thạch vô cùng quý giá.

Ti Mệnh đảo mắt nhìn xung quanh, hoàn toàn không có một bóng người nào cả. Cổ Thái vốn đi cùng với hắn, bây giờ cũng không thấy mặt mũi đâu, tựa hồ đã bốc hơi vào không gian.

- Chuyện quái gì thế này?

Đứng đứng dọa, hô hấp một hơi lấy lại tinh thần. Không thể không nói, nơi đây linh khí cực kỳ nồng đậm và tinh khiết, so với linh khí tại hạ giới Thần Hoàng cơ hồ tinh khiết hơn gấp trăm, gấp ngàn lần.

Với dị sĩ man tộc mà nói, cho dù họ không biết cách sử dụng linh khí thiên địa này như thế nào, nhưng nếu sống tại nơi này một thời gian, dù không muốn thì thể chất cũng sẽ dần dần biết đổi, tu vi ngày tiến ngàn dặm, quả thực đúng với câu nói làm chơi ăn thật.

Đối với nơi này, Ti Mệnh không khỏi một hồi cảm thán. Thật không hổ danh là Thần Giới, có quá nhiều điều khác biệt so với hạ giới Thần Hoàng.

Sau một hồi cảm thán, Ti Mệnh bắt đầu tán linh thức của mình ra để tìm dấu vết của Cổ Thái.

Bỗng ngay lúc đó, một tiếng gầm kinh thiên động địa rung chuyển đất trời, cùng với đó là một tiếng cười đầy kiêu ngạo.

Chỉ thấy trên trời bỗng xuất hiện một cái bóng khổng lồ che rợp cả bình đài chỗ mà Ti Mệnh đang đứng.

Ti Mệnh động dung, ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy cái bóng đó là của một đầu Hoàng Kim Chân Long vô cùng lớn, trong đám mây trắng xoa dần hiện ra, chỉ mới là một cái đầu mà đã to kinh khủng khiếp đến vậy, không biết thân thể của nó sẽ còn khổng lồ đến chừng nào nữa.

Ti Mệnh đã từng thấy qua rất nhiều hoang thú, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy được một con hoang thú to lớn đến vậy, đã vậy lại còn là Chân Long trong truyền thuyết nữa.

Uy áp tản ra từ Hoàng Kim Chân Long này giống như một tòa núi đá vô hình đè ép xuống, khiến cho chúng sinh không thể không triều bái. Tuy nhiên, uy áp này không hề ảnh hưởng gì đến Ti Mệnh cả, có cảm giác như nó đang lấy uy thế vậy.

- Ha ha ha, thế nào hả, thấy sùng thú của ta ra sao? Ngầu lắm đúng không?

Đứng trên đầu Hoàng Kim Chân Long, một bóng người mặc Tử Kim Long Bào hay tay đặt sau lưng, ngẩng đầu nhìn lên trời, hống hách khoe khoang nói.

Ti Mệnh một khắc đó đứng im như trời trồng, không biết phải nên nói như thế nào cho phải.

- Huynh đệ à, không cần sợ hãi vậy đâu. Tiểu hoàng long hiền lắm, nó không cắn đâu.

Vừa nói, Cổ Thái vừa xoa đầu Hoàng Kim Chân Long. Nhìn Hoàng Kim Chân Long, cái miệng khổng lồ phát ra loại âm thanh thích thú.

- Khoe đủ chưa?

Mãi đến lúc này, Ti Mệnh mới hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nói.

- Ha ha... đủ rồi đủ rồi. Máy người U Đô các người đúng là không có khiếu hài hước gì, tẻ nhạt chết đi được.

Đang vui vẻ thì bị Ti Mệnh phá nát tâm tình, Cổ Thái không khỏi gương mặt ủ rũ, than nhẹ một câu.

- Nhảy lên đây, ta đưa người đi gặp nha đầu đó.

Ti Mệnh nhún nhẹ người liền đáp lên đầu Hoàng Kim Cự Long. Cổ Thái vỗ nhẹ đầu nó, tựa hồ tâm ý thương thông. Hoàng Kim Cự Long gầm lớn một tiếng, tiếng gầm khiến cho mây vẫn hỗn loạn, cuồng phong gào thét, thanh âm vang ra tứ phương bát hướng.

Kế tiếp, Hoàng Kim Cự Long đảo người quay đầu, hướng về phía trung tâm mà phi hành. Bởi vì kiến trúc tiên cung Thần Giới này cực kỳ khổng lồ, mà nơi Ti Mệnh truyền tống đến lại nằm ở ngoài rìa của tiên cung, thế nên dù tốc độ của Hoàng Kim Cự Long rất nhanh, nhưng ước chừng cũng phải tiêu tốn gần hai ngày trời mới đến được tòa thánh sơn, nơi Tang Tương đang say giấc.

Trên đường đi, Ti Mệnh vừa nhìn ngắm khung cảnh Thần Giới do một tay Cổ Thái dựng lên, vừa phải nghe hân chém gió liên tục về những chiến tích trong suốt mười vạn năm qua.

Còn nhớ mười vạn năm trước, năm đó cả hai chỉ mới là mấy gã thanh niên mới chập chững trở thành dị sĩ.

Khi ấy, Kha Thiên Lạc ước mong xây dựng U Đô trở thành một bộ lạc mạnh nhất Thần Hoang. Ti Mệnh và Tang Tương sẽ trở thành người trợ giúp hắn ta. Còn Cổ Thái, hắn muốn biến mạnh, muốn trở thành người mạnh mẽ nhất thế gian.

Mười vạn năm trôi qua, chỉ có mỗi một mình Cổ Thái là biến ước mơ của hắn thành sự thật. Chỉ là con đường này của hắn cũng gặp rất nhiều chông gai, đánh đổi rất nhiều thứ.

Một trong số những mất mát to lớn nhất đó chính là sự phụ của hắn – Hoang, cũng là người mà năm đó trước khi Ti Mệnh biến mất đã nhờ vả bảo vệ Tang Tương.

Giờ đứng trên đỉnh cao, hắn chỉ có một nỗi cô độc tịch mịch, không có một người bằng hữu chí cốt nào để tâm sự, nghĩ đến cũng khá đáng thương. Chỉ là, mỗi lần hắn buồn bực là cả Thần Giới một phen sóng gió. Thật sự đứng là chẳng ai chịu nổi tính cách lúc buồn lúc vui của tên này.

Sau hai ngày, rốt cuộc Hoàng Kim Chân Long cũng đưa cả hai đến ngọn thánh sơn. Trông ngọn núi này khá cô tịch đơn sơ, qua lời kể thì mỗi lúc buồn phiền, Cổ Thái thường đến nơi này để ngắm cảnh.

Kỳ lạ một điều là, trên đường đi, đã hai ngày trôi qua nhưng Ti Mệnh không hề nhìn thấy một bóng dáng của người nào khác, giống như tòa tiên cung này chỉ có mỗi một mình Cổ Thái sinh sống vậy.

Nhưng sau khi được Cổ Thái giải thích mới biết, trước khi lâm chung, người gọi là Thiên Cơ Tử đã bói một quẻ nói rằng Thần Hoang sẽ gặp đại nạn. Vậy nên Cổ Thái đã lệnh cho tất cả mọi người bế quan tiếm tu, đợi đến ngày đại kiếp diễn ra mà lập tức chống đỡ, không có lệnh của hắn tuyệt đối không được rời khỏi tiên cung nửa bước. Vậy nên dù Cổ Thái cùng Hoàng Kim Chân Long trên đường rất quậy phá nhưng chẳng có lấy một người nào ngăn cản.

Đến đỉnh ngọn thánh sơn, Hoàng Kim Cự Long đưa đầu hạ xuống, để cho Ti Mệnh và Cổ Thái bước xuống. Còn nó sau khi hoàn thành nhiệm vụ luân chuyển thì phóng thẳng lên trời cao.

- Nàng ta bên trong đó, người vào trong mà xem đi.

Cổ Thái chỉ tay vào căn nhà nhỏ chính giữa thánh sơn, nhẹ nhàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 111: Kiếp – Kẻ hủy diệt tình giấc

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 111: Kiếp – Kẻ hủy diệt tình giấc

So với người khác, Ti Mệnh rất miễn cảm về mật độ linh khí. Nhìn ngôi nhà nhỏ phía trước, hắn nhìn thấy được nó chính là trung tâm thu hút linh khí trên khắp Thần Giới, cũng bởi vì vậy mà linh khí tại tòa tiên cung này mới có thể tinh thuần đến mức như thế này.

Quanh ngôi nhà được một trí một cái trận pháp tu linh cao cấp, tuy Ti Mệnh chưa được lĩnh ngộ qua, nhưng mười vạn năm trước khi hắn rời khỏi U Đồ bộ lạc, tại Thanh Phong trấn, hắn đã được học tập qua các bố trí trận pháp rồi.

Từ những trận pháp đó, Ti Mệnh đã nghĩ ra một loại trận pháp để thu hút thiên địa linh khí để trồng trọt thảo dược, chính là Tụ Khí Trận.

Tuy nhiên, trận pháp năm đó rất đơn giản, muốn duy trì trận pháp hoạt động liên tục rất khó khăn.

Còn cái Tụ Khí Trận trước mắt hắn bây giờ cực kỳ cao cấp, giống như việc nó thu hút thiên địa linh khí là một việc tự nhiên, như việc con người hít thở không khí. Năm đó Ti Mệnh tặng cho Cổ Thái mấy quyển sách về trận pháp mà hắn nghĩ ra, xem ra mười vạn năm qua đã được Cổ Thái thời diễn đến một cái trình độ kinh người rồi.

Kẻ gánh chịu thiên mệnh thật đúng không phải hạng tầm thường.

Có trận pháp bên ngoài nên dù linh thức Ti Mệnh có cường độ cực mạnh cũng không thể nhìn thấu được những gì ở bên trong ngôi nhà đá. Chỉ là trong nội tâm bất chợt xuất hiện một cảm giác vui mừng cùng bị thương trộn lẫn với nhau.

- Người vào đi, ta ở ngoài đây đợi.

Có lẽ thông cảm với Ti Mệnh, Cổ Thái vỗ nhẹ vai an ủi một câu.

Mười vạn năm trước, chính mắt Ti Mệnh nhìn thấy Tang Tuyền bị một kẻ hắc bào nhân dùng kiếm đâm xuyên ngực, hơi thở cực kỳ yếu ớt. Bởi vì vậy nên hắn mới hóa điên, đồ sát tất cả những kẻ liên quan đến việc ám sát hắn và Tang Tuyền. Cuối cùng trước khi tan biến, hắn không biết lấy đâu ra một loại năng lượng thần bí dung nhập vào cơ thể nàng, giúp nàng miễn cưỡng duy trì được tính mạng, rồi sau đó đem nàng đến cho sự phụ của Cổ Thái là Hoang, nhờ y giúp hắn bảo hộ nàng.

Không nghĩ đến, mười vạn năm sau lại một lần nữa có cơ hội được gặp lại nàng. Trong lòng Ti Mệnh đang vô cùng xúc động.

Nàng vẫn ở đây, vẫn tồn tại, có lẽ chính là chờ đợi hắn quay trở lại để đánh thức mình dậy.

Cổ Thái khước miệng nở nụ cười nhạt rồi bước về phía gốc đại thụ, ngồi dưới gốc cây, bàn tay đặt lên những dây đàn, bắt đầu gảy lên một tuyệt khúc.

Còn Ti Mệnh, hắn đứng lặng yên bồi hồi về những năm tháng xa xăm, cuối cùng mỗi một lúc sau mới bước về phía ngôi nhà nhỏ.

Trận pháp không hề có ý định ngăn cản hay bài xích, tự động mở ra để cho hắn bước vào.

Tiến vào bên trong, không gian không quá rộng, bài trí khá đơn giản. Xung quanh có những tấm rèm trắng tinh tế được treo xung quanh, ở những góc tường đặt một vài cây hoa đang nở rộ tỏa ngát hương thơm. Đây đúng là một khuê phòng của một nữ nhân.

Cuối căn phòng có một chiếc giường bằng bạch ngọc, nằm trên giường đó là một cô gái trẻ tuổi dung mạo như tiên giáng trần đang nằm thiếp đi, tựa hồ như đang chờ đợi một ai đó vậy.

Gương mặt mỹ lệ ấy in hằn vào đôi mắt Ti Mệnh. Nàng đúng là Tang Tuyền, là người yêu của hắn mười vạn năm trước, dù khi hắn trong trạng thái vô định trôi nổi tại Hư Thần Giới, trong trí nhớ của hắn vẫn xuất hiện bóng dáng của nàng. Người con gái đang say giấc suốt mười vạn năm kia, người mà hắn yêu quý nhất trên cõi đời này.

Mũi hắn bỗng cay cay, trong lòng dâng lên một sự xúc động không từ ngữ nào có thể tả được. Nhưng hắn vẫn cố gắng áp chế nỗi, chậm rãi bước lại gần.

Hắn đưa bàn tay mình lên vuốt ve mái tóc mềm mại như áng mây của nàng, như đang nâng niu một loại báu vật trân quý nhất thế gian. Giọng nói run run không kìm được cảm xúc khẽ vang lên:

- Tuyền nhi, ta về rồi đây!

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt son trang

Cổ Thái vẫn say sưa gảy lên một khúc nhạc, thiên địa như đang giao hòa cùng với bản nhạc mà hắn tạo nên.

- Hắc hắc, tiểu tử này chắc hạnh phúc lắm đây. Nhớ phải đa tạ lão tử đây.

Nghĩ đến viễn cảnh Ti Mệnh và Tang Tuyền gặp lại sau mười vạn năm, mà trong đó có công giúp sức rất lớn của mình, Cổ Thái nở nụ cười tét đến tận mang tai, trông gương mặt của hắn thỏa mãn vô cùng.

Nhưng đột nhiên, bầu trời đang trong thời gian yên bình, và càng tuyệt vời hơn bởi tiếng đàn tuyệt mỹ của Cổ Thái thì bỗng một tiếng hét thất thanh nghe vô cùng thảm thương từ trên thiên thanh vọng xuống.

Cùng với đó là một cái bóng đen khổng lồ đang rơi xuống với tốc độ cực nhanh. Mà cũng đúng thời điểm đó, Cổ Thái đang say sưa gảy đàn thì dây đàn giống như bị một loại lực lượng nào đó tác động khiến cho toàn bộ dây đàn bị đứt hết.

Cổ Thái gương mặt tươi cười bỗng đông cứng lại, ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng nghiêm trọng. Ngay lúc đó thì cái bóng đen khổng lồ ở trên trời rơi ngang qua ngọn thánh sơn, hết thấy bóng đen lọt vào tầm mắt của Cổ Thái.

- Hoàng Kim Chân Long?

Cái bóng khổng lồ ấy chính là của Hoàng Kim Cự Long, kèm theo đó là một trận mưa máu màu vàng từ trên trời đổ xuống. Nó sau khi đưa hấn và Ti Mệnh đến thánh sơn thì liền phi thẳng lên trời, nơi cư trú ưa thích của nó. Cùng với thi thể đã vỡ nát của Hoàng Kim Cự Long còn có vô số các thi thể của hoàng thú cư trú trên tầng trời ấy nữa, có rất rất nhiều.

Cổ Thái trong giọng nói vô cùng nghiêm trọng.

Lần đầu tiên, trong suốt mười vạn năm qua, trải qua vô số lần sinh tử, thậm chí khi đối đầu với kẻ thù mạnh nhất đời hấn ở hai vạn năm trước, Cổ Thái cũng chưa bao giờ cảm thấy nghiêm trọng đến bây giờ.

Hấn chính là kẻ gánh chịu thiên mệnh, hết thấy căn cơ trong thiên địa đều có liên quan đến hấn. Giờ phút này, hấn cảm giác thiên địa đang run rẩy, như đang sợ hãi một thứ gì đó vậy.

Bất chợt trong đầu óc hấn lóe qua một tia quang mang, hấn chuyển người lại nhìn về phía căn nhà nhỏ, nơi Ti Mệnh và Tang Tương đang ở bên trong, rồi lại nhớ về câu nói kỳ lạ của Thiên Cơ Tử trước lúc tạo hóa, và cả của sư tôn hấn nữa.

Cổ Thái trong mắt gân đỏ nổi lên, sát khí mấy vạn năm qua đã được áp chế giờ đây xuất hiện trên người hấn.

- Chết tiệt, thi ra là thế. Ngày đó ta vốn đã nghi ngờ, nhưng rốt cuộc vẫn bị qua mắt.

Hấn nghiêng răng nghiêng lợi, đằng đằng sát khí, găng giọng nói.

- Toàn bộ Chư Thần mau xuất quan. Kiếp đã tận lại, chuẩn bị phá hủy cả thiên địa. Đây là cuộc chiến chung cực của toàn bộ Thần Hoang. Trận chiến này không được phép thất bại, theo kế hoạch đã định, toàn bộ theo ra tiến vào Hư Không Thần Vực.

Giọng nói uy nghiêm của Cổ Thái vang vọng toàn bộ tiên cung khổng lồ, trong giọng nói ẩn chứa thần uy của đế quân. Ngay lập tức, toàn bộ tiên cung đang bình yên đột nhiên rực lên vô số ánh hào quang rực rỡ.

Ngay lập tức có vô số cường giả hiện thân, có nam có nữ, có già có trẻ, điểm chung của bọn họ chính là tu vi vô cùng mạnh mẽ bá đạo và toàn bộ đều phục thị Cổ Thái cả.

- Đồ Lục, bảo kiếm của bốn đế, mau xuất thế.

Cổ Thái tay hướng hư vô, quát lớn một tiếng. Trong không gian một loại âm thanh đinh tai nhức óc ngấm lên, đồng thời một cổ sát khí kinh thiên động địa cũng xuất hiện.

Phảng phất như thiên địa bị bao phủ bởi cổ sát khí bá đạo này, chỉ thấy từ trong hư vô xuất hiện một cơn gió màu đen. Nói chính xác hơn, chúng chính là những cơn phong nhận được biến hóa thành sát khí bay thẳng tới chỗ của Cổ Thái.

Nhưng phong nhận sát khí này dung nhập lại với nhau, lại một tiếng *oong oong* nữa ngấm lên, vô số Chư Thần tu vi thông thiên vậy mà cũng bị sát khí kinh thiên này làm cho chấn động. Chỉ thấy ngay sau đó, trên tay Cổ Thái xuất hiện một thanh cổ kiếm màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 112: Từ mộng hóa thực

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 112: Từ mộng hóa thực

Thanh cổ kiếm Đồ Lục này toàn thân một màu đen huyền, dù dưới ánh hào quang rực rỡ cũng không hề phản chiếu lại bất kỳ vàng hào quang nào, giống như rằng hết thấy ánh sáng đều bị nó thôn phệ hết cả.

Từ thanh cổ kiếm Đồ Lục toát ra sát khí kinh thiên cực kỳ mạnh mẽ khiến ai cũng phải khiếp sợ. Cổ kiếm Đồ Lục này chính là mạn khí thành danh của Cổ Thiên Đế, ngoại trừ hấn ra, không ai biết được nguồn gốc của cổ kiếm Đồ Lục ra sao.

Chỉ biết mỗi khi thanh kiếm này xuất hiện thì dù là Chư Thần đối diện cũng hóa thành tro cốt. Cũng chính bởi sát khí của nó quá mạnh, quá âm lệ, ngay cả chủ nhân của cổ kiếm Đồ Lục là Cổ Thiên Đế cũng không áp chế nổi sát khí âm lệ của nó, nếu không rơi vào tình huống nguy cấp thì chính hấn cũng

không muốn đụng đến thanh Ma Kiếm này.

Còn nhớ hai vạn năm trước, Cổ Thiên Đế ta cầm cổ kiếm Đồ Lục tử chiến với kẻ thù mạnh nhất khi đó, chính nhờ sự giúp sức của cổ kiếm Đồ Lục, Cổ Thiên Đế mới giành được thắng lợi, trở thành đệ nhất cường giả Thần Giới suốt hai vạn năm qua.

Sau khi dựng lên tiên cung, cổ kiếm Đồ Lục liền bị Cổ Thiên Đế phong ấn lại bên dưới tiên cung, dùng vô số thủ đoạn mới có thể áp chế nổi nó.

Ngày hôm nay, cổ kiếm Đồ Lục – man khí mạnh nhất Thần Giới từ xưa đến nay một lần nữa xuất thế, cùng với Cổ Thiên Đế quyết chiến trận chiến cuối cùng trong đời hắn.

Chỉ thấy ngay khi Cổ Thái tiếp nhận cổ kiếm Đồ Lục, xung quanh hắn bỗng nhiên xuất hiện một loại lực lượng hắc ám

Lực lượng hắc ám này vô cùng tà dị, nó hướng thân thể Cổ Thái mà dung nhập vào. Lực lượng này vô cùng lạnh lẽo khó chịu, dù đã nhiều lần sử dụng, nhưng Cổ Thái vẫn không cách nào thừa nhận nổi sự khó chịu kịch liệt này.

Vài giây sau, khí tức hắc ám biến mất, Cổ Thái từ bên trong cổ khí tức hắc ám hiện ra.

Nhìn hắn lúc này hoàn toàn khác biệt so với vừa rồi, chẳng còn oai phong凛冽 của một cường giả đệ nhất Thần Giới, cũng chẳng phải là một Cổ Thái bốc đồng thích giết người, mà giờ đây, hắn như một vị chiến thần bước ra từ thế giới hư không.

Giờ đây Cổ Thái khoác lên người một bộ Hắc Huyền Khai Giáp mang dáng dấp cổ xưa, mái tóc đen cột hình đuôi ngựa tung bay trong cuồng phong, gương mặt âm trầm lạnh lùng. Đặc biệt nhất là đôi mắt của hắn, nó mang một màu tím tuyệt đẹp, như hết thảy vũ trụ tinh không đều bị đôi mắt này nuốt vào.

Chư Thần trên bầu trời, không ít lần nhìn thấy hình dạng của Cổ Thái sau khi kết hợp với cổ kiếm Đồ Lục, thế nhưng dù vậy, bọn họ trong lòng vẫn khiếp sợ, hít vào một ngụm hơi lạnh. Với hình dạng hiện tại, cho dù Chư Thần cùng liên hợp lại vẫn không phải là đối thủ của hắn. Chính lúc này, Cổ Thái mới chính là cường giả đệ nhất Thần Giới.

- Thiên Cơ Tử, năm đó ngươi đã tính toán toàn bộ rồi đúng không? Đáng kiếp! Ngươi tốt nhất là lần trốn cho kỹ, đừng để bọn ta tìm thấy.

Cổ Thái nhìn hình dạng chuyển hóa sau khi kết hợp với cổ kiếm Đồ Lục, trong đầu chợt lóe qua hình ảnh năm đó Thiên Cơ Tử giao vật đó cho hắn, không kiềm được sát lục mà quát một câu.

Kế tiếp, Cổ Thái lại gọi ra mười món bảo vật man khí với hình dạng khác nhau nữa, một trong số đó chính là Địa Hoàng Chung, đem tất cả mười món bảo vật dung nhập vào cổ kiếm đồ lục, để cho cổ kiếm Đồ Lục có thể phát huy hết toàn bộ sức mạnh thật sự trong tay hắn.

Bỗng Cổ Thái nhìn qua căn nhà nhỏ chính giữa thánh sơn. Dù bên ngoài xảy ra rất nhiều chuyện kinh thiên động địa, thế nhưng giống như tất cả đều không liên quan gì đến căn nhà, hay nói chính xác hơn là hai người bên trong đó, Ti Mệnh và Tang Tương.

- Ti Mệnh, ta xin lỗi. Chuyện lần này, ta sẽ tìm cách hồi báo.

Cổ Thái than nhẹ một câu. Rồi sau đó ánh mắt quét quanh Chư Thần, chiến ý trên người rất nồng đậm, thanh âm như sấm nổ quát lớn:

- Trận chiến này vì sự sống còn của chúng ta, của toàn bộ Thần Hoang. Vì Thần Hoang mà quyết chiến một trận với kẻ địch cuối cùng, toàn bộ Chư Thần, hãy theo chân bọn ta.

Toàn bộ Chân Thần bộc lộ thực đỉnh phong của bản thân, sau đó toàn bộ phi thẳng lên bầu trời.

Cổ Thái ngắm một lần khung cảnh tươi đẹp này, rồi thở dài một tiếng tang thương. Rồi sau đó liền lấy lại tinh thần, mở ra đôi cánh đen sau lưng, vỗ mạnh một cái rồi phóng thẳng lên thượng thiên, đối diện với kẻ hủy diệt đang sắp tỉnh lại sau một giấc ngủ dài.

***** Quyển 1: Ti Mệnh ***** Ảnh Nguyệt sơn trang

Bên trong nhà, nó không như viễn cảnh mà Cổ Thái đã tưởng tượng, mà là trái ngược hoàn toàn.

Ti Mệnh hai chân quỳ xuống đất, hai tay vò đầu bứt tóc, gân xanh trên trán nổi lên, mồ hôi lạnh túa ra, trông bộ dạng hắn tựa hồ đang chịu một sự giày vò thống khổ.

“Kẻ phản bội, ngươi đáng chịu sự trừng phạt.”

“À ta ngăn vận mệnh của ngươi, à phải chết...”

“Tại sao ngươi lại tránh né vận mệnh?”

“.....”

Vô số âm thanh vang vọng lên trong đầu Ti Mệnh, khiến cho hắn vô cùng thống khổ.

Từ lúc tiến vào trong nhà, từ lúc hấn tiếp xúc với Tang Trương, hấn còn chưa kịp tìm cách đánh thức nàng thì giọng nói này đã vang lên. Giọng nói thần bí này rất quen thuộc, mười vạn năm trước, tại Phong Tuyết bộ lạc, nó đã từng xuất hiện.

Rồi khi hấn biến mất, rơi vào một thế giới kỳ lạ, giọng nói này một lần nữa xuất hiện.

Hấn dường như biết được chủ nhân của giọng nói này là ai, nơi nó đang tồn tại là ở đâu, nhưng hấn không cách này nhớ ra được, rốt cuộc vị trí của thế giới kỳ lạ đó là ở đâu cả.

- Ta không biết! Ta không biết gì hết, ngươi cứ đi!

Ti Mệnh trong sự điên cuồng, ngẩng đầu lên gào thét, đôi mắt hấn đã chỉ chít tia máu đỏ, nhìn tình huống rất thê lương.

“Ngươi là vật chứa! Ngươi là Huyền Hoàng! Ngươi là kẻ phản bội! Ngươi là kẻ trốn tránh vận mệnh!...”

“À ta đã ngăn ngươi đến với vận mệnh của ngươi, ta đã giết ả vô số lần... tại sao... mỗi một kiếp... ả ta vẫn xuất hiện, vẫn ngăn cản đến cùng?”

“À là ai? À tại sao cản ngươi?”

“Vì sao ngươi phản bội?”

“Tại sao?”

Giọng nói thần bí ấy cứ vang vọng mãi trong đầu, Ti Mệnh chỉ muốn phát điên lên, muốn bỏ nát đầu óc của mình ra để lục tìm giọng nói ấy.

Và rồi, trong sự thống khổ tột cùng, Ti Mệnh lấy hết sức mạnh của mình, hét lớn một tiếng, một tiếng hét chứa đựng tất cả nỗi thống khổ của hấn, sự uất ức trong suốt mười vạn năm qua, tất cả dồn nén vào một tiếng hét này.

Một tiếng nổ vang trời, phảng phất như âm thanh la hét của thiên địa.

Cả trời đất rung chuyển dữ dội, khe nứt không gian xuất hiện chỉ chít, âm thanh gào thét từ cõi thương thiên truyền xuống. Bầu trời không còn màu sắc, thế giới không còn màu sắc, chỉ còn lại đó một thế giới vô sắc.

Những cái xác người, những cái mảnh vỡ, kèm theo đó là một trận mưa máu từ trên trời xanh rơi xuống. Một tiếng nổ kinh thiên động địa từ bên ngoài không gian xa xăm lại một lần nữa cất lên, nhưng nó không còn làm cho thiên địa chấn động như ban đầu, mà nó đánh sập luôn cả thương thiên hạ địa.

Phảng phất như thời khắc tận thế, Thần Hoàng rơi vào con đường hủy diệt.

Ti Mệnh đầu óc choáng váng, như sức lực cùng kiệt, từ từ mới lết dậy nổi. Hơi thở của hấn lúc này rất gấp gấp mệt nhọc. Nhìn lại chính mình, một tay chỉ còn lại cốt trắng không thể tuân theo ý nghĩ, tay còn lại máu thịt trộn lẫn, còn hai chân thì đã bị nghiền nát.

Thông báo về việc up thêm chương:

- Những ủng hộ nguyệt phiếu, kim nguyên đậu, hòa tinh châu, thất thái châu... tác sẽ tổng hợp lại rồi vào ngày cuối cùng của tháng sẽ bạo luôn một lần. Tác sẽ nói rõ hơn ở phần giới thiệu. Cảm ơn các bạn đã theo dõi!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 113: Hư Thần Giới

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 113: Hư Thần Giới

Hấn đảo mắt nhìn xung quanh, khắp nơi là một đồng hoang tàn, toàn bộ tiên cung đã sụp đổ. Có rất nhiều thi thể của hoàng thú, cường giả man tộc huyết nhục vỡ tan nằm rải rác khắp nơi, tựa hồ thiên địa vừa mới bị một loại sức mạnh vô cùng khủng khiếp nào đó hủy diệt trong chớp mắt.

Sự sống dường như đã bị dập tắt toàn bộ, chỉ còn sót lại mỗi một mình Ti Mệnh với một chút hơi tàn. Nhưng điều khiến cho hấn kinh sợ hơn, đó chính là những điều này, toàn bộ đều giống như trong giấc mơ của hấn, giấc mơ mà vào cái đêm mưa gió của mười vạn năm trước, hấn đã từng chứng kiến.

Sự bắt lực ngày ấy hấn trải qua trong con mơ, bây giờ nó đã tái diễn thành sự thật rồi.

Ti Mệnh cúi mặt nhìn xuống, trước mặt mình, có một cô gái đang nằm đó.

Hắn phi thăng Thần Giới là để tìm cách khiến nàng tỉnh lại, nhưng không ngờ, thời điểm gặp lại nàng cũng chính là thời điểm Thần Hoang sụp đổ.

Tang Trương đã không còn bất kỳ một dấu hiệu của sự sống nào nữa, hơi thở yếu ớt đã tắt đi, sinh mệnh đã hóa tro tàn, chỉ còn lại đây là một thi thể nguội lạnh.

Cơ thể không còn bất kỳ một cảm giác nào, chẳng rõ hắn lấy sức mạnh từ đâu, có lẽ chính là đến từ ý chí, với đôi chân đã bị lực lượng khủng khiếp đó đập nát, hắn vẫn ráng lết đến bên cạnh thi thể của Trương Trương, dùng bàn tay huyết nhục mơ hồ, lấy hết sức kéo nàng đến bên cạnh mình.

Hắn cúi xuống nhìn gương mặt của nàng, cho đến thời điểm sinh mệnh hoàn toàn tan biến, trên đôi môi nàng vẫn nở một nụ cười, như vui mừng vì cuối cùng Ti Mệnh cũng đã trở lại bên cạnh nàng.

- Tại sao phải trừng phạt nàng? Tại sao?

Nước mắt đã không còn, bởi nó đã biến hành hai dòng huyết lệ lăn dài trên gương mặt. Ti Mệnh ngẩng đầu lên nhìn bầu trời vô sắc đầy u ám kia, một tiếng thét dài thê lương.

Trên bầu trời, có một bóng người lạng lẽ xuất hiện.

Hắn trên tay cầm thanh cổ kiếm, cơ thể vận chiến giáp màu đen với những đồ đằng cổ xưa đang lạng lẽ chuyển động. Người đó... chính là Cổ Thái.

Cổ Thái nhìn quanh một vòng Thần Giới đã sụp đổ, trên gương mặt bị ai bỗng nở một nụ cười khổ. Mái tóc đen tung bay trong cơn gió lạnh khô khốc, sự đơn độc phảng phất bao vây lấy hắn.

Thế giới này, thiên địa Thần Hoang, từ Thần Giới cho đến Hạ Giới, toàn bộ đều sụp đổ cả rồi. Và hắn, có lẽ là kẻ còn sống cuối cùng sau trận ác chiến với Kiếp.

Rồi đột nhiên, mục nhãn Cổ Thái nhìn xuống vị trí ngọn Thánh Sơn đã sụp đổ, hắn nhìn thấy Ti Mệnh, người đang gào thét thê lương với chút hơi tàn còn sót lại.

Gương mặt Cổ Thái sự bị ai hiện rõ, một nụ cười u buồn lại nở trên môi, đệ nhất cường giả Thần Giới thì sao, được vạn người sùng bái thì sao, bây giờ, chính hắn cũng chỉ còn lại một chút hơi tàn mà thôi. Đôi môi khô khốc bỗng cử động, giọng nói mệt nhọc thê lương kèm theo sự áy náy:

- Ti Mệnh, ta xin lỗi. Ta không nên đưa ngươi đến Thần Giới, không nên chút nào.

Hắn hy vọng, lời xin lỗi này của mình có thể đến được với Ti Mệnh, chỉ là nó có đến được hay không, chính bản thân hắn cũng không biết.

- Thiên Cơ Tử, đến giờ phút này, ngươi còn định trốn tránh nữa sao?

Đột nhiên Cổ Thái nhắc đến Thiên Cơ Tử, người vốn dĩ đã tạo hóa từ hơn một vạn năm trước, tựa hồ, hắn đã đoán được một chút chuyện gì đó. Chỉ thấy, trước mặt hắn bỗng xuất hiện một bóng người mờ ảo, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị tan biến đi. Cổ Thái nhìn bóng người đó, hoàn toàn không có chút ngạc nhiên nào cả.

Trở lại bên dưới, nơi ngọn Thánh Sơn sụp đổ, nơi Ti Mệnh đang ôm thi thể của Tang Trương mà gào lên điên cuồng. Hắn nhìn thấy Cổ Thái bị ai, cũng nhìn thấy bóng người mờ ảo kia, nhưng hắn không quan tâm đến, bởi hắn đã biết được rồi cuộc chuyện gì xảy ra rồi.

- Thiên Đạo? Vận Mệnh? Hư Thần Giới? Ta biết rồi, ta biết tất cả rồi.

Huyết lệ lăn dài trên gương mặt thê lương ấy, giọng nói đã khàn khàn như không thể cất lên nổi nữa.

- Hư Thần Giới gì chứ? Vật chứa gì chứ? Đều là ám chỉ ta cả. Ta chính là vật chứa Thiên Đạo, Hư Thần Giới... cũng là ta!

- A Công, người nói với tôi, tôi hiểu thì hiểu, mà không hiểu thì không hiểu, bây giờ tôi hiểu, tôi có phải chính tôi hay không hả A Công? Tôi là trong nước, tôi chính là nước, nhưng nước không phải tôi, vậy tôi là ai, A Công?

Ti Mệnh tự nói với mình trong sự tuyệt vọng tột cùng. Hắn bỗng nhớ về A Công, người đã nuôi nấng, dạy dỗ hắn từ nhỏ đến lớn đến, nhớ lại bài học cuối cùng mà A Công đã nhắn nhủ với hắn trong giấc mơ.

Rồi đột nhiên, trong mắt Ti Mệnh lộ ra một luồng sát ý kinh người, giống hệt như sát ý mà mười vạn năm trước đã xuất hiện trên người hắn. Một loại sát ý điên cuồng mà ai cũng phải kinh sợ.

- Là ngươi gây ra tất cả, là ngươi hại nàng, chính là ngươi, Thiên Đạo!

Cơ thể của Ti Mệnh bỗng cứng đờ, giống như hắn đã biến thành một người chết, tuy nhiên dấu hiệu của sinh mệnh vẫn tồn tại trong cơ thể, mặc dù nó rất yếu ớt.

Chính là bởi vì linh hồn của hắn đã tiến vào một nơi, chính là cái nơi đã vây hãm hắn suốt mười vạn năm qua, bên trong cơ thể hắn – Hư Thần Giới.

Không giống như trước đây, khi ấy linh hồn Ti Mệnh trôi nổi bất định, không hề có chút suy nghĩ gì khác, cho đến khi giọng nói Thiên Đạo vang lên thì hắn sợ hãi lần tránh, bỏ trốn. Còn bây giờ, hắn mang theo sự điên cuồng mà trở lại đây, trở lại bên trong chính cơ thể mình, nơi Hư Thần Giới trong truyền thuyết đang tồn tại.

- Thiên Đạo, ngươi rút ra đây cho ta.

Lực lượng tinh thần của Ti Mệnh đột ngột biến mạnh, Hư Thần Giới như biến thành một phần cơ thể hắn, tùy ý cho hắn sử dụng. Hắn lấy toàn bộ Hư Thần Giới biến thành lực lượng tinh thần, nháy mắt tìm ra được nơi Thiên Đạo đang ẩn mình.

Trước mắt Ti Mệnh là một thực thể kỳ lạ phát ra ánh bạch quang, trong Hư Thần Giới tăm tối này, tựa hồ thực thể màu trắng này chính là ngọn đèn le lói đang dẫn sinh tử.

Thực thể màu trắng này chính là Thiên Đạo.

- Ắ ta đáng chết, là ắ ngăn cản ngươi tiến vào vận mệnh của ngươi, ắ ta nhất định phải chết.

- Ngươi là kẻ phản bội...

- Ngươi không nên trốn tránh, ngươi là vật chứa, ngươi không nên đứng ngoài vận mệnh...

Vẫn như trước đây, từ bên trong thực thể màu trắng, giọng nói Thiên Đạo hỗn loạn và điên cuồng vang ra.

- Thiên Đạo? Vận Mệnh? Nếu ngươi đã thích chơi trò điều khiển cuộc đời người khác, ngươi muốn ta đi vào vận mệnh mà ngươi sắp đặt, ta sẽ theo ý ngươi. Nhưng ngươi cũng phải chơi trò chơi này. Thiên Đạo, vờ nạt cùng ta đi!

Trong sự điên cuồng, Ti Mệnh dùng toàn bộ ý chí tinh thần của mình, hòa cùng với Hư Thần Giới kỳ lạ này, tạo thành một lực lượng tinh thần bao vây lấy cả hắn lẫn Thiên Đạo.

Lấy linh hồn bản thân làm trung tâm của lực lượng tinh thần khủng bố này, Ti Mệnh lao thẳng đến vị trí Thiên Đạo, hai tay siết chặt lấy Thiên Đạo rồi nhét vào bên trong linh hồn chính mình.

- Bạo!

Một tiếng nổ vang lên bên trong Hư Thần Giới, lực lượng bạo tạc đó gây ra bởi Ti Mệnh, hắn ôm theo Thiên Đạo, cùng với linh hồn của bản thân đồng thời vỡ nát, lan ra tứ phương bát hướng, trôi nổi trong vô tận tĩnh không.

Trước khi mất đi ý thức, trong đầu Ti Mệnh nắm chặt lấy một suy nghĩ: “Tang Trương, ta sẽ thực hiện với hứa với nàng, ta nhất định sẽ tìm nàng. Đợi ta!” Rồi sau đó, linh hồn hắn cùng với Thiên Đạo vỡ nát khắp nơi.

Cũng chính lúc ấy, cơ thể Ti Mệnh, sinh cơ cuối cùng cũng bị dập tắt. Chỉ thấy từ giữa mi tâm lan ra những vết nứt nẻ chạy khắp cơ thể, và rồi, trong một cái chớp mắt, cơ thể Ti Mệnh đã sụp đổ, hóa thành tro bụi.

Ở trên cao, Cổ Thái sắc mặt kịch biến. Từ đằng sau, một bàn tay khổng lồ với những cái móng vuốt sắc nhọn màu tím đen đâm xuyên qua cơ thể hắn, chiến giáp vỡ nát, cổ kiếm Đồ Lục cũng rời khỏi tay. Cổ Thái phun ra một ngụm máu lớn, rên lên một tiếng bi ai.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 114: Cái chết của Cổ Thiên Đế – Thời đại Thần Hoang kết thúc

Quyển 1: Ti Mệnh

Chương 114: Cái chết của Cổ Thiên Đế – Thời đại Thần Hoang kết thúc

Phía sau lưng Cổ Thái, một cái bóng đen khổng lồ từ trong vô tận tĩnh không hiện ra. Đó là một con quái thú vô cùng to lớn, so với tiên cung mà Cổ Thái dựng lên trước khi bị hủy diệt còn khổng lồ hơn vô số lần.

Cơ thể nó là một màu đen tím, là màu sắc của hỗn độn tĩnh không, tựa hồ cơ thể nó được tạo thành bởi quyền năng vô hạn của vũ trụ này, một cơ thể giống cấu tạo như thủy tinh, vô cùng đẹp, vô cùng huyền ảo.

Nó có một cái đầu rất lớn, uy nghiêm và dũng mãnh, giống như đầu rồng, nhưng so với rồng nó còn uy nghiêm hơn rất nhiều, trong ánh mắt nó hiện ra sự hủy diệt điên cuồng, tựa hồ, sinh vật này là hiện thân của sự hủy diệt.

Đáng kinh ngạc là hình dạng của sinh vật kỳ lạ giống hệt với bức tượng mà bộ tộc Thiên Toán thờ phụng – thần sáng tạo Huyền Hoàng.

Tuy nhiên, sinh vật đã hủy diệt toàn bộ Thần Hoang, nó không phải gọi là Huyền Hoàng, tên của nó là Kiếp.

Trước sức mạnh vô biên khủng khiếp của Kiếp, dù Cổ Thái có là đệ nhất cường giả Thần Hoang, có trong tay đệ nhất thần binh – cổ kiếm Đồ Lục cũng không phải đối thủ của Kiếp.

Kiếp quá mạnh.

Một hơi thở của Kiếp giết chết toàn bộ sinh vật ngoài tinh không.

Một chương của Kiếp hủy diệt tất cả Chư Thần, chỉ duy một mình Cổ Thái còn sống sót.

Một tiếng gầm của Kiếp đánh sập thượng thiên hạ địa.

Không ai trên Thần Hoang có thể ngăn cản nổi bước chân của Kiếp, không một ai cả.

Cổ Thái là kẻ cuối cùng còn sống sót, nhưng bất quá, sự sống của hắn cũng chỉ kéo dài được đôi chút, bởi vì khi Kiếp hiện thân, số phận của Cổ Thái đã được định rằng sẽ phải chết. Cổ Thái chính là kẻ gánh chịu thiên mệnh, là người hội tụ tất cả vận khí của thiên địa Thần Hoang trước khi Thần Hoang bị hủy diệt.

Cổ Thái bắt buộc phải chết, cái chết của Cổ Thái chính là để chấm dứt thời đại Thần Hoang kỷ nguyên, mở ra một thời đại mới – Nguyên Hoang kỷ nguyên.

“Dù có chết, ta cũng phải làm một việc!”

Cổ Thái nhớ đến những gì mà Thiên Cơ Tử nói với mình, trong đầu hắn chợt rực lên một ý tưởng điên rồ. Từ thiên linh cái, một đạo linh quang bỗng bắn ra ngoài.

Nhìn hình dạng của đạo linh quang này, nó có tướng mạo y hệt Cổ Thái, chỉ có điều so với Cổ Thái thì nó rất nhỏ bé và yếu ớt.

Chỉ thấy Cổ Thái nhỏ bé này vung tay ra, một lần nữa kêu gọi cổ kiếm Đồ Lục đang rơi một cách vô định. Việc này cực kỳ tốn sức, khiến cho Cổ Thái nhỏ bé vốn đã mờ ảo nay lại còn nhạt nhòa hơn, nhưng vì cái ý tưởng điên rồ kia, hắn vẫn cố gắng hết sức.

Cổ kiếm Đồ Lục rốt cuộc cũng được Cổ Thái nhỏ bé kêu gọi thành công, bay thẳng đến chỗ Cổ Thái nhỏ bé đang lao xuống.

Cổ Thái nhỏ bé cười trên cổ kiếm Đồ Lục, tốc độ cực nhanh từ trên bầu trời lao thẳng xuống chỗ Ti Mệnh, nơi hắn biến thành tro bụi.

“Ti Mệnh, người nhất định phải thay đổi được số mệnh của người đây, sức ta chỉ có thể làm được đến mức này thôi, cố lên huynh đệ.”

Cổ Thái nhỏ bé nở nụ cười nhạt, rồi sau đó cơ thể càng lúc càng nhợt nhạt đi, cuối cùng tan biến theo Ti Mệnh.

Cổ kiếm Đồ Lục ngâm lên một tiếng, từ bên trong thanh kiếm như tồn tại một loại lực lượng hủy diệt bộc phát ra. Chỉ thấy trên thân kiếm phát ra một tiếng *tách* khe khẽ lên, rồi từ vị trí ấy, vô số vết nứt chỉ mạng nhện lan khắp thân kiếm.

Nhìn nó, tựa hồ chỉ chạm nhẹ một cái là liền vỡ nát thành tro bụi, tuy nhiên không hiểu sao cổ kiếm Đồ Lục vẫn có thể trụ vững được, lặng lẽ cắm trên mặt đất, như một tồn tại bất diệt trong sự hủy diệt điên cuồng của Kiếp.

Từ những vết nứt, có mười đốm sáng với mười màu sắc khác nhau bị bức bay ra bên ngoài, chỉ thấy mười đốm sáng ấy chậm rãi biến mất trong tinh không bị hủy diệt này.

Sát khí của cổ kiếm Đồ Lục cũng chợt tiêu biến theo mười đốm sáng kia, từ một tuyệt thế thần binh nay cổ kiếm Đồ Lục biến thành một thanh phế binh sùng sùng giữa trời đất.

Bỗng nhiên, nơi Ti Mệnh vốn đã tan biến xuất hiện một khối cầu sắt lăn đến chỗ cổ kiếm Đồ Lục. Khối sắt ấy chính là vật A Công đã để lại cho Ti Mệnh – Hư Vô Huyền Hạch.

Chỉ thấy Hư Vô Huyền Hạch phá vỡ lớp phong ấn mà Ti Mệnh tạo ra để che giấu nó, rồi nó dung nhập vào cổ kiếm Đồ Lục. Đột nhiên, từ trong tinh không xuất hiện vô số dây xích thần bí mang khí tức tang thương cổ xưa cuốn lấy toàn bộ cổ kiếm Đồ Lục.

Trên bầu trời, Kiếp nắm trong tay thi thể Cổ Thái, bỗng nhiên cảm nhận được khí tức cổ quái nào đó, cái đầu uy dũng cuồng bạo quay qua quay lại nhìn xung quanh. Sau một hồi không phát hiện điều gì kỳ lạ, Kiếp mới thực hiện hành động tiếp theo.

Nó vung thi thể Cổ Thái lên phía trước, cái miệng khổng lồ mở ra, viên ngọc trước ngực Kiếp rực lên một ánh huyền quang, có lẽ chính là sắc màu duy

nhất trong cái thế giới vô sắc này, hơi thở hủy diệt càng lúc càng nồng đậm.

Trước mũi Kiếp một tia sáng yếu ớt lóe lên, rồi *bùm* một phát, một tia sáng hủy diệt bùng nổ, cuốn lấy thi thể Cổ Thái. Chỉ trong một cái chớp mắt, thi thể Cổ Thái lập tức biến mất, không còn sót lại dù chỉ là một hạt bụi.

Kiếp cô độc một mình lơ lửng trên giữa thế giới bị hủy diệt này, đôi cánh vô nhẹ, cái đuôi phía sau chuyển động qua lại, gương mặt ngoài sự điên cuồng chột thoáng qua một tia hệt hăng. Rồi nó gầm lên một tiếng nữa, tiếng gầm cuối cùng này cuốn trôi tất cả mọi thứ, tựa hồ để chuẩn bị cho một kỷ nguyên mới sắp xuất hiện.

Và một lần nữa, con hắc long hủy diệt trong truyền thuyết Man tộc một lần nữa biến mất vào vũ trụ vô biên, chẳng ai biết nó lại đi đâu, chỉ biết Kiếp một lần nữa chìm vào giấc ngủ của nó. Lần tiếp theo tỉnh giấc, chính là lúc nó sẽ thổi bay một cái kỷ nguyên.

***** Quyển 1: Ti Mệnh *****

Một lần nữa, cái cảm giác trôi nổi bồng bềnh bất định lại xuất hiện trong con người hắn.

“Ta ghét... cảm giác này.”

Trong đầu hắn, suy nghĩ tiêu cực này lại xuất hiện, bởi vì nó chính là nguyên nhân tạo nên bi kịch của cuộc đời hắn.

Sức lực như được phục hồi phần nào, Ti Mệnh từ từ mở mắt ra.

Nơi đây là một thế giới kỳ lạ và đặc biệt. Nó chỉ có duy nhất một màu trắng xóa, làm cho người ta chẳng thể nào phân biệt nổi tứ phương bát hướng. Dù có tận linh thức để dò xét cũng vô dụng, nơi đây không tồn tại một thứ gì khác.

Ti Mệnh tinh thần vẫn còn hư nhược một hồi, hắn dùng tay xoa huyết thái dương. Hắn chậm rãi nhớ lại, rõ ràng mình đã cùng với Thiên Đạo đồng quy vu tận, tự tay đập nát tất cả. Nhưng đến bây giờ mọi thứ vẫn chẳng có gì thay đổi, không thể tiến vào Hư Thần Giới, cũng không tìm thấy được Thiên Đạo, tất cả đều giống như một giấc mơ vậy.

Tuy nhiên hắn nhận thức được rõ ràng những chuyện đã qua không phải là mơ, nó chính là sự thật không thể chối cãi. Hắn đã chết, Tang Trương đã chết, Cổ Thái cũng đã chết, và Thần Hoang đã bị hủy diệt. Chỉ là hắn không rõ, thế giới màu trắng này là nơi nào, và tại sao mình lại xuất hiện ở nơi này.

Đột nhiên, trong thức hải vang lên một âm thanh kêu gọi yếu ớt. Gương mặt Ti Mệnh hơi biến đổi, hai hàng chân mày nhíu lại.

“Âm thanh đó... có lẽ là thứ duy nhất để ta xác định đây là nơi nào!”

Ti Mệnh trầm tư suy nghĩ, rồi sau đó hắn đứng dậy. Hắn phát hiện cơ thể mình ở nơi này rất nhẹ nhàng.

“Là tồn tại linh hồn?”

Ti Mệnh nhướng mày, điều này làm hắn càng thêm khẳng định, bản thân mình chắc chắn được một quyền năng nào đó triệu hồi hội thành. Về phần vì sao lại làm như vậy, hắn cũng chẳng rõ.

Ti Mệnh bắt đầu di chuyển về nơi phát ra âm thanh kêu gọi. Từ từ khuất dần trong thế giới trắng xuất này.

Chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, có thể là một năm, một trăm năm, một ngàn năm, hay chỉ là một cái chớp mắt, chính bản thân Ti Mệnh cũng chẳng thể nhận thức được.

Chỉ thấy ở trước mắt hắn hiện ra một hòn đảo nhỏ, trên đảo được bao phủ bởi một tấm thảm cỏ non xanh mướt, có một hồ nước nhỏ trong lành, một gốc Phù Tang hoa đang nở rộ, một bộ bàn cờ đã được chuẩn bị sẵn từ lâu, và cuối cùng là một người thanh niên áo trắng đang ngồi trước bàn cờ, khóe miệng nở nụ cười thần bí.

Ti Mệnh nhíu mày. Âm thanh tiếng gọi chính là từ hòn đảo này vọng ra.

Hắn trầm ngâm một hồi, rồi sau đó tiến tới gần, đặt chân lên hòn đảo nhỏ đó, chậm rãi tiến đến trước mặt người thanh niên bạch y đó.

Thanh niên bạch y mỉm cười, ánh mắt thần bí nhìn chăm chăm Ti Mệnh, giọng nói hết như âm thanh của tự nhiên:

- Ta đợi ngươi từ rất lâu rồi, kẻ đứng ngoài vận mệnh!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 115: Mộng Giới Vĩnh Hằng – Sinh Tử Kỳ

Quyển 1: Tỉ Mệnh

Chương 115: Mộng Giới Vĩnh Hằng – Sinh Tử Kỳ

Tỉ Mệnh im lặng nhìn gã ta. Thanh niên bạch y không có ý tứ gì là khó chịu, vẫn giữ thái độ ôn hòa trầm ổn như mặt nước, cánh tay nâng lên, ra hiệu mời ngồi, nói tiếp:

- Ngươi ngồi đi, cùng chơi một ván cờ trước khi thời đại mới bắt đầu.

“Thời đại mới?”

Nội tâm trầm tư, nhưng ngoài mặt biểu hiện như thường, bước tới gần bàn cờ rồi ngồi xuống đối diện với thanh niên áo trắng.

Thanh niên áo trắng cười cười, lấy một con cờ màu đen trong chiếc hộp được chuẩn bị sẵn từ trước đó, đặt xuống chính giữa bàn cờ.

- Ngươi... không có câu hỏi gì sao?

Vừa đặt con cờ xuống, hắn ta đồng thời hỏi.

- Rất nhiều, nhưng chưa biết bắt đầu từ đâu.

Tỉ Mệnh cũng lấy một con cờ màu trắng cầm trên tay, ánh mắt nhìn xuống bàn cờ đầy suy ngẫm, chẳng rõ là hắn đang suy nghĩ về nước cờ mình phải đi, hay là suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra trong cuộc đời hắn nữa.

Nụ cười của thanh niên áo trắng có chút khựng lại trong giây lát. Có lẽ trong đầu hắn đã vẽ ra rất nhiều viễn cảnh khi bắt đầu cuộc gặp gỡ với Tỉ Mệnh, nhưng với câu trả lời này thì có chút ngoài ý muốn. Tuy nhiên, biểu cảm ấy ngay lập tức bị san lấp bởi vẻ ngoài tự tin cùng thâm trầm như mặt nước tĩnh lặng, tựa hồ điều này cũng nằm trong dự đoán của y.

- Nơi đây là đâu?

Sau một hồi, Tỉ Mệnh đặt con cờ màu đen xuống bàn cờ, ngay bên cạnh phía đối diện với người thanh niên áo trắng, một nước cờ sẵn sàng ứng phó, sẵn sàng đối co.

- Mộng Giới Vĩnh Hằng, nơi bắt đầu của vạn vật.

Vừa nói, y vừa đi nước cờ tiếp theo, không lộ nửa điểm biểu cảm khác thường.

“Mộng Giới Vĩnh Hằng?” Trong lòng Tỉ Mệnh âm thầm ghi nhớ bốn chữ này, rồi lại hỏi tiếp:

- Ngươi là ai?

- Tên ta là Huyền Hoàng. Ta đã ở Mộng Giới Vĩnh hằng này từ rất lâu, chỉ đợi ngươi.

Một nước cờ tiếp tục được hạ xuống.

“Lại là Huyền Hoàng. Cuộc đời ta rốt cuộc vẫn xoay quanh hai chữ Huyền Hoàng này.” Trong lòng hắn thở dài một tiếng, không có tức giận, chỉ có bi thương.

- Đợi ta để làm gì?

- Hoàn thành ván cờ mà Thiên Đạo đã sắp đặt – Sinh Tử Kỳ.

Chẳng mấy chốc, trên bàn cờ đã bị san lấp bởi rất nhiều quân cờ đen trắng xen lẫn vào nhau, tạo thành một thế cục mà bên trong ẩn chứa vô tận sát cơ sinh tử, nếu không có một tinh thần lực cường đại, dù là người xem hay người đang trực tiếp chơi ván cờ này cũng sẽ bị cuốn vào bên trong ván cờ, mãi mãi không thể tìm được lối thoát.

Tỉ Mệnh tinh thần lực những tưởng đã rất mạnh, vậy mà ván cờ này chỉ mới đi được một phần ba mà đã cảm thấy đầu óc choáng váng.

Ván cờ này, thoạt trông khá cân bằng, tuy nhiên thực tế thì cờ trắng đang bị cờ đen áp đảo, nước cờ tiếp theo nếu không suy tính kỹ thì sẽ thua cả ván cờ.

Tỉ Mệnh vẫn chưa tiếp tục nước cờ tiếp theo, lặng thinh nhìn bàn cờ, vừa nghe thanh niên áo trắng tự xưng là Huyền Hoàng tiếp tục trần thuật:

- Ta đã ở đây rất nhiều năm, lâu đến mức chính ta cũng chẳng biết đã trôi qua bao nhiêu tuế nguyệt, ta chỉ biết trong khoảng thời gian này, đã có đến mười lăm kỷ nguyên bị Kiếp hủy diệt. Thần Hoang, nơi ngươi sinh ra chính là kỷ nguyên thứ mười sáu, kỷ nguyên tiếp theo bị Kiếp thổi bay.

- Mỗi một kỷ nguyên sẽ có rất nhiều kẻ được hội tụ vận khí rất cao của thiên địa, những người này được gọi là kẻ gánh chịu thiên mệnh. Những người gánh chịu thiên mệnh buộc phải tranh đấu với nhau, cướp đoạt vận khí của nhau, cho đến khi chỉ còn lại một người duy nhất độc chiếm vận khí thiên địa. Đó chính là vận mệnh của người gánh chịu thiên mệnh, là số mệnh đã được Thiên Đạo chỉ định.

Huyền Hoàng trong lúc chờ đợi Ti Mệnh xuống cò, tiếp tục câu chuyện của mình.

- Đó là một cái bẫy của Thiên Đạo sắp đặt, không một ai hay, chỉ đến khi sinh mệnh tận diệt thì mới phát hiện, có điều khi đó đã quá muộn. Thời đại mới được sinh ra trong cơ thể của người nắm giữ vận khí thiên địa, kẻ đó buộc phải chết. Trừ khi Kiếp bị tiêu diệt, nếu không điều này mãi mãi sẽ bị lặp lại như một vòng tròn luân hồi.

Đột nhiên Ti Mệnh đặt con cò trắng xuống bàn cờ. Nước cờ này của hắn tuy khá tinh diệu, nhưng vẫn không thể giải vây được uy thế của quân đen, nước cờ này có lẽ chỉ để tạm thời ứng phó, ngăn chặn thế công mà thôi. Cờ trắng vẫn đang trong tình thế bất lợi.

- Ngươi có cách để phá giải?

Ti Mệnh nãy giờ một mực im lặng đột nhiên mở miệng hỏi.

- Không biết có nên gọi là cách hay không, ta cũng chẳng rõ.

Huyền Hoàng cười nhạt, lại hạ xuống một con cò đen, tiếp tục thế vây hãm quân trắng.

- Cũng như ngươi, ta là kẻ đứng ngoài số mệnh, sinh ra tại thời đại Cổ Hoang. Khi Kiếp xuất hiện và thổi bay Cổ Hoang, ta bị lạc vào Mộng Giới Vĩnh Hằng này, đợi người đứng ngoài số mệnh thứ hai xuất hiện, và người đó chính là ngươi.

- Ta và ngươi đều đã đặt một chân vào số mệnh, bước tiếp theo đó chính là phân định thắng thua, kẻ thắng sẽ trở thành Thần, giết chết Kiếp, mở ra một kỷ nguyên vĩnh hằng.

Đôi mắt tĩnh lặng như mặt nước nhìn Ti Mệnh, ngữ điệu không chút cảm xúc nói tiếp:

- Thiên Đạo dù bị ngươi đập nát, nhưng trên thực tế, Thiên Đạo vẫn tồn tại, vận mệnh của mỗi người vẫn được định ra, tất cả đều không thể thay đổi, bao gồm cả ta và ngươi. Chưa từng có người nào thoát ra khỏi sự khống chế của vận mệnh, trừ khi đoạt xá Thiên Đạo, trở thành Thần. Ta và ngươi đều có khả năng thành Thần, nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng có tư cách, thực sự thành công hay không, chính ta cũng chẳng rõ.

Vừa nói, Huyền Hoàng vừa nhún vai tỏ ra sự bất lực.

- Đập nát Thiên Đạo, có lẽ cũng là một cái vận mệnh. Ta đã chấp nhận vận mệnh, lần này ta sẽ không trốn tránh nữa.

Ngữ điệu tràn đầy quyết tâm, đáp lại ánh mắt bình tĩnh của Huyền Hoàng.

“Ti Mệnh, anh sẽ ở bên em, bảo vệ em, giống như viên đá đã bảo vệ cô gái đó được không?”

“Trên đời này, chỉ có duy nhất một người ở bên cạnh em, đó chính là anh. Anh hứa với em nhé?”

Tại một bệ lạc, vào một ngày tuyết trắng rơi đầy rồi, trong cơn gió lạnh mang theo những bông tuyết bay về nơi xa xăm. Dưới một gốc cây khô cằn, có hai đứa trẻ, một đứa nam và một đứa nữ đã từng hẹn ước như vậy đây.

Tất cả thoát như một giấc mơ vậy. Giọng nói của cô bé ấy cứ vang mãi vang mãi trong đầu hắn. Một lời hứa, năm tháng sau này liệu sẽ trở thành hiện thực? Hắn đã từng tự hỏi với mình như vậy. Và bây giờ, vì một lời hứa ấy, hắn sẽ không trốn tránh, đối diện với vận mệnh của chính mình.

Huyền Hoàng thấy vậy chỉ cười cười, ánh mắt cứ như nói với Ti Mệnh rằng ta đã đoán trước được câu trả lời của ngươi. Quả thật có một điều mà từ khi bắt đầu giao tiếp với Huyền Hoàng, Ti Mệnh không thể đoán trước hay nhìn thấu được suy nghĩ của con người này, hắn quá thần bí.

- Chấp nhận vận mệnh?!

Huyền Hoàng nói khẽ, rồi nhìn vào ván cờ đã đi được một nửa.

- Ván cờ này, xem ra chỉ có thể dừng lại ở đây. Lần sau gặp lại, có lẽ chính là lúc ta và ngươi phân định thắng thua.

Một tiếng thở dài tựa hồ như ẩn chứa chút nuối tiếc rất hiếm thấy tại Huyền Hoàng thần bí này.

- Ngươi định đi đâu?

Bỗng nhiên thấy Huyền Hoàng đứng dậy, Ti Mệnh kinh ngạc hỏi.

- Thời đại mới sắp bắt đầu, ta và ngươi đều đặt một chân vào vận mệnh thì dĩ nhiên sẽ bước vào vòng tròn luân hồi. Ta tặng ngươi một khoảng thời gian ngắn để suy nghĩ, chuẩn bị trước cho vận mệnh của ngươi, xem như món quà gặp mặt giữa hai chúng ta. Lần gặp tới có lẽ sẽ rất thú vị, rất đáng mong chờ, ha ha...

Chỉ thấy Huyền Hoàng tùy tiện phát tay một cái, một lực lượng vô hình ngăn chặn tuế nguyệt phủ xuất hiện bao trùm xuống hòn đảo nhỏ này. Làm xong, Huyền Huyền cười nhạt rồi xoay người lại, sự tự tin xen lẫn thần bí phảng phất trên cái bóng lưng ấy, một bước nhấc lên rồi tan biến vào hư vô.

Mộng Giới Vĩnh Hằng chỉ còn lại một mình Ti Mệnh ngồi trên hòn đảo, lặng nhìn Huyền Hoàng bước vào luân hồi, rồi lặng nhìn bàn cờ đang dang dở trước mặt.

“Tên này... không đáng tin!”

Sau một hồi quan sát Huyền Hoàng, trong đầu Ti Mệnh chỉ có duy nhất một nhận định đó. Từ sau khi trải qua rất nhiều chuyện, Ti Mệnh bắt đầu sinh ra sự cảnh giác với mọi thứ. Giống như trong giấc mơ mà A Công từng nhấn nhủ hắn, không được tin bất cứ ai, chỉ tin chính bản thân mình. Có điều hiện tại mà nói, hắn cũng không tin tưởng bản thân mình nữa rồi, niềm tin duy nhất, có lẽ đến từ lời hứa kia mà thôi.

“Mộng Giới Vĩnh Hằng, Hư Thần Giới, Hư Vô Huyền Hạch, Huyền Hoàng, Thiên Đạo, Luân Hồi...” Nhắm mắt lại, Ti Mệnh bắt đầu xâu chuỗi lại tất cả những sự kiện xảy ra trong cuộc đời mình, không để sót bất kỳ một chi tiết nào.

Trong mắt hắn bỗng lóe lên một tia linh quang, hắn thò tay cầm lên một con cờ, siết chặt nó trong tay, giống như quyết tâm nắm lấy vận mệnh của cuộc đời mình, không chút do dự đặt xuống bàn cờ huyền hoặc tâm trí con người kia.

Ngay sau đó, cơ thể hắn cũng dần tiêu biến, giống như cái cách mà Huyền Hoàng biến mất trước mặt Ti Mệnh vậy.

Mộng Giới Vĩnh Hằng trở lại nguyên bản bị màu trắng bí ẩn bên ngoài bọc lấy, nuốt chửng hòn đảo nhỏ này, để chờ đợi cuộc hội ngộ tiếp theo giữa Ti Mệnh và Huyền Hoàng.

Có điều, không hiểu sao, trong cái thế giới tĩnh lặng này lại vang lên một tiếng cười đầy ngạo nghễ...

Hết quyển 1.

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

P/s: Tác sẽ nghỉ một ngày (2/6) để đọc lại hết quyển 1 xem có bao nhiêu thứ phát sinh ngoài ý muốn. Cảm ơn đã theo dõi!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 1: Tinh Hồn

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 1: Tinh Hồn

- Điệp, bằng mọi giá, ta sẽ khiến nàng trở lại bên ta!

Trong hang động lấp lánh những khối pha lê, ánh sáng long lanh, nhẹ nhàng mà tinh tế, khiến cho hang động này trở nên huyền ảo, nhưng trong nét huyền ảo này lại ẩn chứa một loại cảm xúc bi thương.

Một cái bóng lưng tịch mịch hao gầy đứng lặng thỉnh nhìn vào cô gái đang nằm trên giường ngọc với hơi thở yếu ớt, bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi tính mạng, phải nhờ vào lực lượng sinh lực đến từ máu của hắn và vô số những trận pháp tự động vận chuyển máu của hắn luân chuyển khắp trên cơ thể mới miễn cưỡng giúp nàng duy trì được tính mạng.

Hắn nhìn nàng bằng ánh mắt u buồn, có lẽ chỉ ở nơi này, khi đứng bên cạnh nàng, hắn mới có thể bộc lộ được cảm xúc chân thật của bản thân.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Một ngày mới lại bắt đầu tại Huyền Thiên Giới. Đã hơn năm trăm năm kể từ lúc trải qua trận đại nạn hủ thi do Trịnh Thần Không tạo ra, và cũng hơn năm trăm năm Thiên Hoàng dựng nên Đại Việt Thần Quốc hùng mạnh.

Huyền Thiên Giới nay không còn chia năm xẻ bảy như trước, không còn Tứ Đại Đế Quốc cùng Tứ Thần Điện ngự trị bốn phương Huyền Thiên Giới, cũng chẳng còn Vô Thượng Thiên Cung hùng mạnh ở đằng sau thao túng mọi thế lực nữa.

Hiện nay, thế lực mạnh nhất Huyền Thiên Giới, thống trị Huyền Thiên Giới chính là Đại Việt Thần Quốc. Thiên Hoàng hùng tại đại lục, không chỉ thống nhất Huyền Thiên Giới mà còn dùng sức mạnh vô địch của mình liên hợp bốn phiên đại lục bị tan rã, trở thành một đại lục duy nhất.

Đại Việt Thần Quốc được đặt chính giữa mảnh đại lục khổng lồ này, cùng với vô số cường giả, Thiên Hoàng đã đặt ách thống trị tuyệt đối, không một ai có thể ngăn cản nổi sức mạnh khủng khiếp này cả.

Tuy nhiên, vào năm tháng trước, Thiên Hoàng đột nhiên thoái vị, nhường lại vương vị để quân cho đệ đệ của y là Trương Vô Thường.

Trương Vô Thường lên ngôi, tuy thực lực cũng như uy danh không thể so sánh được với Thiên Hoàng, nhưng có sự hậu thuẫn cũng như sự giúp đỡ của các vị vương hầu quý tộc, dần dần đã khẳng định được vị thế của mình. Và lại, cách hành sự của Trương Vô Thường so với Thiên Hoàng ôn hòa hơn rất nhiều, vậy nên hắn rất được lòng chúng nhân.

Còn về Thiên Hoàng, từ sau khi thoái vị, chẳng ai rõ y đã đi đâu. Có người nói, Thiên Hoàng đã rời bỏ Huyền Thiên Giới, đi đến một thế giới khác bên ngoài không gian vô tận kia.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Sâu bên trong Hoàng cung Đại Việt Thần Quốc, có một nơi chuyên dùng để giam giữ những trọng phạm đặc biệt nghiêm trọng, tên của nơi này gọi là Âm Ngục. Chỉ có điều, hơn năm trăm năm qua, Âm Ngục này chỉ giam giữ duy nhất một tên tội phạm.

Còn về phần tên trọng phạm này có nguy hiểm hay không thì chẳng một ai biết cả.

Tuy Âm Ngục chỉ giam giữ duy nhất một tên trọng phạm, thế nhưng lại được trấn giữ rất nghiêm ngặt, so với trấn thủ Hoàng cung không hề kém cạnh.

Đại môn tiến vào Âm Ngục thoạt trông rất hoa lệ, tuy nhiên nét hoa lệ của nó lại khiến cho người ta có cảm giác rùng mình sợ hãi. Nhất là khi nhìn lên trên đại môn có một gương mặt quỷ đang hé ra những chiếc răng nanh đáng sợ, ẩn chứa một loại hung sát âm tà, cho dù là người canh giữ khi trông thấy gương mặt quỷ này cũng không khỏi lạnh người.

Bên ngoài đại môn có mười gã thị vệ đang làm nhiệm vụ trấn thủ. Đột nhiên trước mặt bọn họ xuất hiện một bóng người đang lặng lẽ bước đến nơi này.

Âm Ngục năm trăm năm qua chỉ duy nhất có một người ra vào, chính là người trước mặt đám thị vệ này. Nhìn thấy y, ngay lập tức bọn họ quỳ xuống, đầu cúi xuống đất, không dám ngẩng lên để quan sát dung nhan người nọ.

Hắn ta định bước vào, đột nhiên từ trên trời rơi xuống một bông tuyết.

Hắn bỗng khựng lại, giờ bàn tay ra, một vài bông tuyết trắng xóa mang theo chút hơi lạnh đậu trên tay hắn.

- Tuyết?

Giọng nói lạnh nhạt từ đôi môi khẽ nói. Hắn ngẩng mặt lên nhìn trời đầy mây trắng trên cao, những bông tuyết cứ từ từ rơi tự do xuống, có rất nhiều bông tuyết như thích thú, vương lại rất nhiều trên người hắn.

- Thật khiến cho người ta hoài niệm.

Hắn nắm chặt bàn tay của mình lại, như thể đang bầu víu một tâm sự sâu thẳm trong lòng. Rồi hắn tiếp tục bước đi, khuất dần trong Âm Ngục tối tăm.

Mãi một lúc sau, đám thị vệ mới dám đứng dậy, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, mặt mày trắng bệch không chút huyết sắc. Một tên vừa lau mồ hôi trên trán, vừa thở phào một tiếng, nói:

- Mỗi lần gặp Thiên Hoàng, cứ y như rằng đối diện với trời đất, khiến cho người ta không thể thờ nổi.

- Vừa nãy nếu Thiên Hoàng lưu lại chút nữa chắc ta đột tử luôn quá.

- Dù không làm gì, nhưng uy thế từ Thiên Hoàng thật bất phàm. Kể như chúng ta không cách nào chống cự nổi.

-

Người thanh niên áo đen nọ chính là Thiên Hoàng – người giết chết kẻ gây ra đại nạn ác thi Trịnh Thần Không, cũng là người dựng nên một đế quốc hùng mạnh như hiện nay.

Đợi sau khi hắn đi khỏi, mấy tên thị vệ này mới dám khẽ tiếng bàn luận.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Âm Ngục vô cùng tĩnh lặng, bởi nơi đây chỉ có duy nhất một kẻ bị giam giữ. Mà kẻ này trong suốt năm trăm năm qua cũng chẳng náo loạn gì, như thể một kẻ đã chết, hòa mình cùng với sự tịch mịch lạnh lẽo của Âm Ngục nơi đây.

Âm Ngục khá rộng lớn, kẻ bị bắt giam đó bị giam tại nơi sâu nhất. Tuy mang cái tên rất đáng sợ, thế nhưng nơi giam giữ tên tội phạm này lại được bài trí không khác gì một gian phòng của một quý tộc cao cấp cả.

Hoa cỏ trưng bày bốn góc, sàn nhà trải thảm, có tủ sách để thư giãn, có bàn ghế với bộ ấm trà được chuẩn bị sẵn... nói chung là không thiếu một thứ gì.

Giam giữ ở nơi này, so với cuộc sống chạy đông chạy tây, nay sống mai chết của những võ giả bên ngoài kia còn sung sướng hơn gấp chục lần.

Trong gian phòng có một ông lão ngồi trên một tấm phản, cầm một quyển sách trên tay, nhưng nhìn ánh mắt của lão, tựa hồ tâm thần đang đặt ở một nơi khác.

Đột nhiên, chân mày ông lão chợt nhíu lại, giọng nói có chút yếu ớt nói

- Hai trăm năm rồi ngươi mới lại đến đây, Tinh Hồn!

Trong bóng tối âm u của Âm Ngục, một gã thanh niên cái mái tóc trắng xóa, người mặc hắc bào chậm rãi hiện ra. Hắn chính là Tinh Hồn.

- Thiếu hai ngày.

Tinh Hồn bước vào căn phòng sạch sẽ của ông lão, chân đặt lên tấm phản rồi ngồi xếp bằng lại đối diện với ông lão. Ý niệm khẽ động, một mâm rượu thịt đầy đủ thơm phứt xuất hiện đầy bàn. Hắn vươn tay cầm bình rượu làm bằng ngọc, rót ra cho mình một ly, vừa đáp lại lời ông lão.

- Hai trăm năm qua đối với ta vô cùng tẻ nhạt, nếu không có rượu này của ngươi, có lẽ ta đập đầu tự tử từ lâu rồi.

Ông lão khẽ cười, cũng rót lấy một ly rượu đầy, đưa ly rượu lên mũi, cảm nhận hương thơm ngọt cay hoàn hảo của loại rượu cực phẩm mà Tinh Hồn mang tới.

- Rượu này là đệ tử ta ủ, không phải ta. Còn về phần tự sát, ngươi chưa đủ tư cách làm việc đó.

Tinh Hồn cầm ly rượu, lắc tròn vài vòng như một hành động của tửu đạo, rồi sau đó mới ngửa đầu uống cạn một hơi.

- Đúng là vậy. Ta quả thực không có khả năng để tự sát. Năm trăm năm qua ngươi giam ta tại đây, khiến ta sống dở chết dở, nếu nổi hận có thể biến thành sức mạnh, có lẽ nó sẽ nghiền nát ngươi thành vạn mảnh.

- Nếu không phải ngươi nói cho ta biết việc Điệp không phải huyết thống Sở gia ngươi, ngươi nghĩ ta sẽ lưu lại mạng chó của ngươi sao, Sở Hóa Long?

- Sớm biết, ta đã chẳng nói cho ngươi biết, cũng sự sát luôn khi đó cho rồi.

Ông lão này lại là Sở Hóa Long. Hắn năm đó bị Trịnh Thần Không bắt lại, sử dụng thủ đoạn từ Thiên Thư đệ lục quyền Địa Ngục Đạo đoạt lấy sức mạnh của hắn, chỉ lưu lại một chút hơi tàn. Sau này được một người phát hiện, đem hắn giao lại cho Tinh Hồn.

Sở Hóa Long ánh mắt nhìn Tinh Hồn đầy oán hận, nghiêng răng nói.

- Dù ngươi không nói, ta cũng có đủ loại biện pháp để moi ra được. Sau đó đem ngươi nhốt cùng với Trịnh Thần Không, chịu nổi thống khổ mãi mãi không thể siêu sinh. Cũng may là ngươi thành thật, ta mới khoan hồng để ngươi ra đi một cách nhẹ nhàng.

Tinh Hồn thanh âm không buồn không vui, vừa rót rượu vừa trả lời.

Sở Hóa Long càng nhìn càng căm hận, hừ lạnh một tiếng.

- Đây là lần thứ năm ngươi nói câu này. Lần gần đây nhất là hai trăm năm trước.

- Ta nói được thì làm được, ngươi không cần phải lo lắng.

Sở Hóa Long đang nóng giận to tiếng với Tinh Hồn, mãi một lúc sau hắn mới lấy lại được bình tĩnh, lại ngồi xuống, nhìn Tinh Hồn hỏi:

- Ngươi đã tìm ra được biện pháp cứu Điệp chưa?

- Vẫn chưa.

Tinh Hồn khựng ly rượu lại, trầm ngâm một vài giây rồi mới nói tiếp.

- Linh hồn vạn vật có tam hồn thất phách, Điệp mất đi tam hồn lục phách, mà một phách còn sót lại trong người thì rất mong manh yếu ớt. Muốn Điệp tỉnh lại thì phải tìm được tam hồn lục phách đã mất. Ngoài biện pháp này ra, có lẽ chẳng còn cách nào khác khiến Điệp sống lại.

Sở Hóa Long nghe vậy thì cũng rơi vào trầm ngâm. Bầu không khí đang căng thẳng bỗng trầm xuống trong một khoảng thời gian khá dài. Mãi một lúc sau, Sở Hóa Long mới nhìn chằm chằm Ti Mệnh, oán hận lại hiện ra trong đôi mắt hắn.

- Nếu không gặp phải sát tinh ngươi, Điệp đã không bị Trịnh Thần Không hạ thủ, càng không rơi vào tình huống sống dở chết dở, và Điệp đã là thê tử của ta.

Âm một âm thanh chấn động, Sở Hóa Long trước ngực xuất hiện dấu vết nắm đấm, hắn bay đập người vào vách tường, miệng thổ huyết, trông bộ dạng rất chật vật thê thảm.

Cùng lúc, giọng nói Tinh Hồn nhàn nhạt vang lên bên tai hắn.

- Điệp không phải người Sở gia, càng không có quan hệ gì với người cả, và... Điệp là vợ ta. Sở Hóa Long, đừng nhầm lẫn.

Hắn uống cạn một hơi, cũng là ly rượu cuối cùng trong vò rượu mà hắn mang tới đây.

Chỉ thấy Tinh Hồn đứng dậy, lạnh lùng tiến tới gần Sở Hóa Long đang chật vật thờ dốc trên đất, trong huyết nhãn hiện lên sát khí lạnh lẽ.

- Những gì ta gây ra, ta sẽ bù đắp cho nàng. Còn người...

Ti Mệnh nhìn chăm chăm Sở Hóa Long, vừa giơ chân lên, nói tiếp:

- Chết đi!

Dứt lời, Ti Mệnh thẳng chân dậm xuống đầu Sở Hóa Long. Một tiếng vỡ nát đáng sợ vang lên, máu tươi văng bốn hướng.

Sở Hóa Long nằm dài trên đất, không còn chút hơi thở sinh mệnh nào. Tinh Hồn đã hoàn toàn chấm dứt sinh mệnh của hắn.

- Huyền Thiên Giới đã không còn gì đáng để lưu lại, có lẽ cũng nên rời khỏi đây rồi.

Tinh Hồn sau khi giết chết Sở Hóa Long thì đứng lặng người nhắm mắt suy ngẫm, cuối cùng thốt ra một câu rồi rời khỏi giang phòng. Âm Ngục lại trở về với sự tĩnh lặng im ắng và lạnh lẽo vốn có của nó, như chờ đợi một kẻ xấu số tiếp theo bị nhốt vào nơi đây vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Thời Không Hỗn Loạn

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 2: Thời Không Hỗn Loạn

Tuyết đầu mùa bắt đầu rải xuống khắp mọi nẻo đường trên Huyền Thiên Giới.

Phía nam Đại Việt Thánh Quốc có một ngọn núi tên gọi là Kỳ Liên Sơn. Ngọn núi này chính là thánh địa của một tông phái có tên là Ảnh Nguyệt sơn trang. Nghe nói Ảnh Nguyệt sơn trang chính là bước đệm khởi đầu của Thiên Hoàng, về sau khi Đại Việt Thánh Quốc được dựng lên, Ảnh Nguyệt sơn trang liền trở thành thế lực chỉ đứng sau mỗi Đại Việt Thánh Quốc mà thôi.

Mà ngọn Kỳ Liên Sơn này chính là thánh địa của Ảnh Nguyệt sơn trang.

Kỳ Liên Sơn rất cao, đứng từ nơi này có thể nhìn thấy được cả thành trì xa hoa của Đại Việt Thánh Quốc. Đứng ở nơi này có chín bóng người, đều là những thanh thiếu nam thiếu nữ, trông biểu hiện của bọn họ như đang chờ đợi người nào đó vậy.

- Tiểu sư đệ à, có cần ta giúp không nè!

Một gã thanh niên mái tóc vàng hoe sáng chói, gương mặt nếu không có hàm râu lõm chòm thì có lẽ sẽ khá anh tuấn, bộ dạng nhếch nhác như kẻ nghiện rượu ngồi xuống bên cạnh một pho tượng tuyết vẫn chưa thành hình, cười hi hi lộ hàm răng trắng bóng, hỏi.

- Cút.

Phía bên kia pho tượng tuyết, giọng nói nhàn nhạt không chút cảm xúc vô cùng ngắn gọn đáp.

Gã thanh niên tóc vàng gương mặt xụ, há mồm xuống thất vọng. Hắn thò đầu qua nhìn người bên kia, đó là một thiếu niên ngoại hình khá ốm yếu, gương mặt trắng bệch thiếu huyết sắc, ánh mắt đờ đẫn, dưới bông mắt là vết hằn màu đen chẳng khác gì một người thiếu ngủ.

Tuy nhiên đôi mắt của thiếu niên này rất đặc biệt, nó có một màu đỏ rực, xung quanh con ngươi có năm dấu ấn giống như năm con nòng nọc chạy xoay tròn, lộ ra sát khí âm trầm, khiến cho thiếu niên này thoạt trông rất quý dị.

- Tiểu sư đệ à, đừng phũ với ta thế chứ... ừi...

Hắn chưa kịp nói hết câu thì bỗng có một thứ gì đó gõ mạnh vào đầu làm cho hắn thiếu điều muốn lòi hai mắt ra ngoài.

- Lại chọc tiểu sư đệ nữa, coi chừng ta trụng nước sôi người bây giờ!

- Lão đại à, ta chộc tiểu sư đệ khi nào chứ? Ta có lòng tốt muốn giúp tiểu sư đệ xây người tuyết thôi mà. Có đúng không hả, tiểu sư đệ thân yêu!

Gã thanh niên tóc vàng hai tay xoa đầu, khi chạm vào chỗ đau thì không khỏi nhói một cái ê ẩm, ngẩn mặt nhìn đằng sau, gương mặt uất ức như sắp muốn khóc.

Chỉ thấy gã thanh niên đứng đằng sau hừ lạnh một tiếng, không đến xia về mặt uất ức mà nhìn đến tiểu sư đệ, hỏi:

- Hắn có quấy người không?

Tiểu sư đệ gương mặt không chút biểu cảm, vẫn cứ nét mặt ngu ngơ vô cảm ấy, từ từ gật đầu.

- Còn chửi nữa hả?

- Lão đại à, oan uổng cho ta quá đi mà.

Mặt cho hắn ta cầu xin, người thanh niên kia vẫn lạnh lùng sút một cú vào mông, nhắc bóng hắn bay thẳng lên trời trong tiếng hét thảm thiết.

- Hắc hắc, lão nhị một ngày không chộc ghẹo tiểu sư đệ chắc là ăn không ngon ngủ không yên.

- Ta mà là tiểu sư đệ chắc cầm đao rượt hắn cả ngày quá.

- Nói nhiều quá, lên đi!

Ở một góc khác, ba người thanh niên cầm chén rượu thơm phức, vừa nhìn cảnh tượng thanh niên tóc vàng bị lão đại không chút thương xót sút thẳng lên trời, giọng nói nghe có vẻ như đang xót giùm, nhưng mặt thì lúc nào cũng treo nụ cười khẩy, như đang vui vì nỗi đau của người khác vậy.

- Ấy dà, tên hồ ngôn kia đúng là sung sướng quá đi mà. Ba chúng ta ai cũng đẹp trai, thông minh hết phần người khác, thế quái nào Tiểu Tuyết lại theo cái thằng đó được nhỉ.

- Thường thì mấy thằng ngôn thường có bản lĩnh ấy.

- Có khi lại là gu của Tiểu Tuyết cũng nên. Thử hỏi xem, trên đời này có đứa nào nuốt nổi món ăn của Tiểu Tuyết nấu mà có thể khen ngon được cơ chứ.

Gã thanh niên bạch y có đôi mắt xếch, bộ dạng như gian thương nói.

Ngồi ở đằng xa, thanh niên ngồi cạnh thiếu nữ hắc xì một cái, gãi gãi đầu nhìn qua nhìn lại, trông khá là thô kệch.

Ngay lập tức thanh niên lục bào tóc xanh và thanh niên tóc đỏ gờ ngón tay cái, đồng thời trong ánh mắt nhìn qua đôi thiếu nam thiếu nữ đang ngồi cách đó rất xa ngấm cảnh lộ ra vẻ bội phục.

- Bản lĩnh này của lão ngũ thiệt lợi hại, ta phải cam bái hạ phong.

- Nói chính xác, vô cái đi.

- À mà sao chưa thấy lão nhị quay lại ta, gần hết rượu mất tiêu rồi.

Thanh niên gian thương cầm bình rượu lắc lắc, thấy trong bình không còn sót lại bao nhiêu thì thở dài một tiếng, ngẩn đầu nhìn lên trời.

- Cũng phải nói đến, vẫn chưa thấy lão tứ nhỉ?

Thanh niên tóc đỏ đảo mắt nhìn quanh, chột hỏi.

- Lão tứ lúc nào mà chẳng thế, cứ thần thần bí bí, đặc biệt là từ sau khi gặp Ma Kiếm Lang, càng lúc càng khiến cho người ta khó đoán.

Thanh niên lục bào đứng dậy khỏi bàn nhậu, cầm chén rượu phóng tầm mắt ngắm nhìn vào khoảng không, lại nói tiếp:

- Có khi lại trở thành đồng đạo của Ma Kiếm Lang cũng nên, hắc hắc...

Hắn ta vừa nói xong câu này, tám người còn lại ai nấy đều khựng lại, gương mặt không khỏi xẹt qua một tia kinh biến.

- Lão cửu, ăn có thể ăn bậy, nhưng nói thì không thể nói bừa được.

Thanh niên được gọi là lão đại kia ngữ điệu hơi nghiêm trọng, nhìn chăm chăm thanh niên lục bào.

Chỉ thấy thanh niên lục bào thái độ lơ lửng chẳng quan tâm, nhún vai:

- Đệ chi là nghĩ sao nói vậy thôi. Trên đời này cái quái gì cũng xảy ra được, ai mà biết lão tứ là loại người gì chứ.

Hắn vừa nói dứt lời, uống vào ngụm rượu cuối cùng thì bên tai giọng nói thanh đậm truyền đến:

- Lão cửu nói phải, trên đời này điều gì cũng có thể xảy ra hết.

Thanh âm này vang lên đột ngột khiến cho thanh niên lục bào giật bắn mình, phun ra luôn ngụm rượu vừa mới uống chưa kịp nuốt.

- Lão tứ, hù chết người đó.

Vừa lau rượu xen lẫn nước miếng dính trên miệng, thanh niên lục bào ánh như bắn ra lửa, cầu nhàu quất.

- Âm tà như lão cửu của chúng ta mà cũng sợ hù chết người, ngạc nhiên... ngạc nhiên à...

Bất ngờ lại thêm một người nữa xuất hiện. Người này gương mặt ôn nhuận ấm áp, mặt treo nụ cười ôn hòa, có điều mắt lúc nào cũng nhắm lại, cười nhẹ một tiếng đáp.

- Đáng ghét, thù này ta sẽ nhớ rõ.

- Nhớ cũng chẳng làm gì được đâu, ha ha...

Thanh niên thần bí cười nhẹ, rồi sau đó tìm một chỗ ngồi tĩnh tọa.

Đúng lúc ấy thì thanh niên tóc vàng cũng đáp lại xuống đất, nhìn phong thái rất nhẹ nhàng. Hắn nhìn xung quanh, thấy tất cả tập hợp đông đủ thì cười nói:

- Sư tôn sắp đến, chuẩn bị lên đường thôi.

Nghe đến hai chữ “sư tôn”, ai nấy trong mắt đều sáng bừng lên, không giấu được nét hồi hộp, tất nhiên là ngoại trừ thanh niên thần bí kia.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Bước đi trên cầu thang bắt thẳng lên đỉnh Kỳ Liên Sơn, Tinh Hồn một thân hắc bào chậm rãi bước từng bước một, lại mặt nhìn phong cảnh rộng lớn đang phủ bởi một cơn mưa tuyết.

Huyền Thiên Giới này hắn đã sinh sống được gần sáu trăm năm, tuy thủy chung không thể mang đến cho hắn cái gọi là cảm giác thân thuộc gần gũi gì, thậm chí còn mang đến cho hắn những hồi ức đau thương, có điều cũng có một vài thời điểm mang lại cho hắn một vài ký ức tươi đẹp.

Hắn chậm rãi bước đi, chậm rãi nhớ lại. Mãi cho đến khi đặt chân lên đỉnh thượng Kỳ Liên Sơn. Mười tên thanh thiếu niên vừa nãy còn tùy tiện lung tung, ngay khi Tinh Hồn xuất hiện thì liền chỉnh chu ngăn nắp, đứng xếp thành một hàng, lúc vừa trông thấy Tinh Hồn thì lập tức ôm quyền, khom lưng kính bái:

- Bái kiến sư tôn!

Mười thanh thiếu niên này chính là mười đệ tử của Tinh Hồn. Lần lượt từ trái qua phải là Long Uyên, Long Kiếm, Long Vân, Long Ngọc Huyền, Long Chiến, Long Thiếu Hoàng, Long Vô Mệnh, Long Phi Tuyết, Long Tuyền và Long Hạo Kỳ.

Mười tên đệ tử này đã theo hắn suốt hơn năm trăm năm qua, và tất cả tu vi đều nửa bước tiến vào Linh Hậu Chi Tiên.

Hơn một trăm năm trước, nếu muốn thì hắn đã cùng với những đệ tử này phi thẳng Đại Thiên Thế Giới rồi. Nhưng bởi vì muốn xây dựng căn cơ của Đại Việt Thánh Quốc và Ảnh Nguyệt sơn trang thật vững chắc nên mới lưu lại thêm một khoảng thời gian dài.

Đến bây giờ, sau khi sắp xếp ổn thỏa rồi nhường ngôi lại cho đệ đệ hắn là Trương Vô Thương, Tinh Hồn mới bắt đầu tiến vào Đại Thiên Thế Giới.

Nhìn thấy chúng đệ tử ai nấy đều đã sẵn sàng cả rồi, hắn cũng không nói thêm gì nhiều:

- Vào vị trí, chuẩn bị phi thẳng thôi.

Tinh Hồn nói xong thì mười người bọn họ liền xếp thành vòng tròn. Trong lúc sắp xếp, bỗng Long Vô Mệnh vô ý nhìn thấy đằng xa, chính là hướng Đại Việt Thánh Quốc, thốt lên:

- Vị sư bá này của chúng ta cũng thật chu đáo, gọi rất nhiều người tiễn biệt chúng ta kìa.

- Lo tập trung tinh thần đi.

- Lão đại khó tính quá à, để người ta tận hưởng chút chứ.

Trong lúc Long Vô Mệnh cảm thán thì giọng nói nghiêm túc của Long Uyên như hắt vào mặt gã một gáo nước lạnh, không khỏi khiến tâm tình hụt hẫng.

Mười người xếp thành hình tròn, rồi Tinh Hồn bước chính giữa, cách thức sắp xếp gần xa tựa hồ như một trận pháp.

- Thả lỏng người ra để Nhất Tuyền Thiên kêu gọi.

Tinh Hồn một lần nữa nói. Mấy tên đệ tử hiểu ý gật đầu, rồi bắt đầu thả lỏng người, không còn giữ trạng thái áp chế như trước.

Chỉ thấy trên bầu trời bỗng xuất hiện một vòng xoáy, bầu trời như bị xé ra, để lộ một khoảng tinh không vô tận.

Tinh Hồn tay sờ lên ngực, miệng thì thào: “Điệp, cùng ta trở về Đại Thiên Thế Giới!”

Từ trên bầu trời, một trụ quang sáng rực phóng thẳng xuống, vị trí trụ quang giáng lâm chính là Kỳ Liên Sơn. Mười một bóng người theo sự kêu gọi của Đại Thiên Thế Giới, từ bên trong Nhất Tuyền Thiên bay thẳng lên trên trời trong sự hò reo của chúng nhân Huyền Thiên Giới.

- Đây chính là Nhất Tuyền Thiên, hình như ẩn chứa nguyên khí rất mạnh.

- Đại Thiên Thế Giới, thật hảo hức.

- Kỳ này phải náo loạn Đại Thế Giới này, hắc hắc...

-

Trong tâm trạng hảo hức, theo dòng chảy kêu gọi bên trong Nhất Tuyền Thiên, mười một người Tinh Hồn bay thẳng vào hư vô tinh không. Sau đó thì vòng xoáy trên bầu trời Huyền Thiên Giới cũng dần khép lại, không để lại chút dấu vết.

Thời điểm Nhất Tuyền Thiên xuất hiện, ai nấy đều ghi nhớ khoảng khắc kỳ vĩ này. Chẳng biết mai sau Nhất Tuyền Thiên có một lần nữa xuất hiện trở lại Huyền Thiên Giới hay không, nhưng thời khắc này, khi Tinh Hồn cùng những đệ tử phi thăng Tiên Giới, nó đã trở thành truyền thuyết mãi mãi không thể nào xóa nhòa trong ký ức của họ.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Các tu sĩ sau khi được Nhất Tuyền Thiên kêu gọi đến Đại Thiên Thế Giới thì thường sẽ được truyền tống đến Ngũ Hành Linh Đài được sắp đặt ở tinh vực gần tới tinh cầu tu chân đó. Nếu như trong quá trình truyền tống trong Nhất Tuyền Thiên không có gặp phải bất trắc thì sẽ là như vậy.

Dĩ nhiên quá trình truyền tống này cũng sẽ gặp một vài trục trặc nhỏ, tuy nhiên tỉ lệ chỉ là một phần ngàn, ai đen đủi lắm mới gặp phải.

Vậy mà không nghĩ đến, cái tỉ lệ đen đủi nhỏ bé lại rơi vào đầu mấy sư đồ Tinh Hồn.

Khi quá trình truyền tống đang diễn ra bên trong Nhất Tuyền Thiên, đột nhiên phía trước thiên địa nguyên khí biến đổi, chấn động dữ dội, tùy thời bất cứ lúc nào cũng có thể khiến Nhất Tuyền Thiên sụp đổ.

Nhất Tuyền Thiên là một quy tắc được thiên địa định ra, nếu như vô tình bị chấn động sẽ dẫn đến truyền tống thất bại, người được truyền tống sẽ bị lưu lạc vào tinh không. Đối với những tiên nhân hạ cấp lạc vào tinh không đã là một chuyện vô cùng nguy hiểm, còn những người chưa hoàn toàn thành tiên thì chỉ nắm chắc con đường chết mà thôi.

Chỉ thấy đột nhiên phía trước mặt đám sư đồ Tinh Hồn không gian bỗng bị hỗn loạn, linh khí lúc mạnh lúc yếu, thậm chí còn ẩn chứa hơi thở hủy diệt pháp tắc cực kỳ nguy hiểm nữa.

- Không ổn, là Thời Không Hỗn Loạn.

Tinh Hồn chớp mắt liền nhận ra biến đổi kỳ dị xảy ra bên trong Nhất Tuyền Thiên.

Ngay cả hấn mà cũng kinh biến thì không cần phải bàn đến.

Thời Không Hỗn Loạn chính là một trong những biến dị nguy hiểm nhất, nó có thể xảy ra bất kỳ thời điểm nào, không ai có thể đoán trước được. Tuy nhiên cũng phải nói đến, biến dị Thời Không Hỗn Loạn này so với sự cố Nhất Tuyền Thiên còn hiểm hơn gấp vạn lần, thế cũng mà có thể rơi vào đầu đám thầy trò Tinh Hồn, đúng là đen hết phần người khác.

Thời Không Hỗn Loạn xảy ra quá nhanh, can bản Tinh Hồn không thể nào lường trước được. Pháp tắc hỗn loạn ập đến, mười tên đệ tử của hấn nhất thời không thể chịu đựng được, ngay cả nhân hình cũng không thể giữ được, toàn bộ quay trở về bản thể ấu thú.

- Chết tiệt, tại sao lại như vậy? Là kẻ nào chiến đấu trong tinh không?

Tinh Hồn tức giận muốn học máu. Đây chỉ mới là tiếp cận bên ngoài rìa mà thôi, còn xa xa mới đến được nơi gọi là Thời Không Hỗn Loạn, vậy mà đã làm cho mười một người bọn họ tan đàn xẻ nghé. Đám đệ tử bây giờ đều đã bất tỉnh nhân sự, không thể nào giúp được cho hấn.

- Đồ Lục, ra đây!

Trước khi bị vòng xoáy Thời Không Hỗn Loạn cuốn vào, Tinh Hồn bèn gọi ra cổ kiếm Đồ Lục, hi vọng khi phối hợp với Đồ Lục có thể chống cự được.

Ầm một tiếng, lực lượng vô sắc xen lẫn với vòng xoáy Thời Không Hỗn Loạn. Trước thời điểm Nhất Tuyến Thiên sụp đổ bởi Thời Không Hỗn Loạn, mười tên đệ tử dưới sự bảo hộ tận lực, cơ thể bao phủ bởi sức mạnh hư không ném ra khỏi Nhất Tuyến Thiên.

Còn sống sót hay không, tất cả đều phụ thuộc vào số mệnh của bọn hắn. Còn Tinh Hồn thì trực tiếp bị cuốn vào vòng xoáy Thời Không Hỗn Loạn. Một tiếng nổ vang, Thời Không Hỗn Loạn biến mất, chỉ thấy ngay sau đó có một đạo lưu tinh rực cháy phóng thẳng vào vô tận hư không, rơi ầm xuống một tinh cầu.

P/s: Con tác:

- Có bạn nào đọc trên app không, sau chương này xin hãy để lại một cái comment gì đó cũng được cho mình viết, tại không hiểu vì sao mấy ngày nay lại bị đứng view. Cảm các bạn on nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Hồng Hoang dị văn

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 3: Hồng Hoang dị văn

Kỷ nguyên Hồng Hoang, Đại Thiên Thế Giới bao la rộng lớn, không một người nào có thể biết được giới hạn của Đại Thiên Thế Giới nằm ở đâu cả.

Sau Vu Yêu đại chiến, Đại Thiên Thế Giới chia làm năm khu vực với những đại tộc khác nhau.

Phía đông Đông Hải Thiên Giới với những chủng tộc Hải Yêu, nổi bật nhất chính là Long Tộc, Kinh Ngư Tộc...

Phía tây Tây Vực Thiên Giới với Vu Tộc, Phật tông...

Phía nam Nam Ly Thiên Giới do vô số chủng tộc Yêu Tộc hoàng hành.

Phía bắc Bắc Hoang Thiên Giới, Tu La Thần Tộc gần như là bá chủ một phương.

Cuối cùng là trung vực Bàn Cổ Đại Thế Giới do Nhân Tộc làm bá chủ, đứng đầu chính Thiên Đình với vô số đại cường giả nhân tộc tập trung tại đây.

Trong số các đại tộc sinh sống tại Đại Thiên Thế Giới, tại thời đại Hoang Cổ Hồng Hoang, mạnh mẽ nhất chính là Vu Tộc và Yêu Tộc. Yêu Tộc quân thiên, Vu Tộc quân địa. Về sau hai đại tộc này nổ ra đại chiến kinh thiên động địa, làm cho lực lượng cả hai lưỡng bại câu thương mà không đem lại kết quả gì.

Rốt cuộc lại để cho Nhân Tộc nhân cơ hội này mà vùng lên, trở thành bá chủ trung vực Bàn Cổ Đại Thế Giới, hai chủng tộc kia hoàn toàn bị đẩy lùi lại.

Yêu Tộc ngày nay nhờ sự xuất hiện của bất thế kỳ tài tộc chủ Kỳ Lân nhất tộc là Đông Hoa Đế Quân, dưới sự dẫn dắt của Đông Hoa Đế Quân, Yêu Tộc mới dần dần phục hồi lại nguyên khí, tuy không thể đoạt lại thánh địa Yêu Tộc năm xưa là Bất Chu Sơn, thế nhưng thực lực đã không còn thua kém Nhân Tộc quá nhiều nữa.

Trái ngược lại Vu Tộc đến ngày nay vẫn chưa thể khôi phục lại uy thế năm xưa, tuy vẫn là một trong những thế lực hùng mạnh nhất Đại Thiên Thế Giới, nhưng so với mấy chủng tộc khác gì xa xa còn lâu mới bì lại được.

Thậm chí tại Tây Vực Thiên Giới, Vu Tộc còn bị thế lực sau này mới khai cơ lập nghiệp là Phật Tông áp đảo, làm cho Vu Tộc buộc phải lùi lại rất sau, có lẽ ngày phục hồi lại nguyên khí còn rất xa, nếu như không muốn nói là không thể.

Về Nhân Tộc có cơ hội trở thành bá chủ trung vực Bàn Cổ Đại Thế Giới chính là nhờ công đức to lớn của Đạo Tổ Hồng Quân.

Đạo Tổ Hồng Quân chính là đệ tử của Bàn Cổ Đại Thần, sau khi Bàn Cổ Đại Thần hy sinh thân mình để tạo nên Đại Thiên Thế Giới, Đạo Tổ Hồng Quân được Bàn Cổ Đại Thần dùng vô thượng thần thông để chuyển sinh thành công, giữ lại ký ức tiền kiếp, nhờ vậy mà kế thừa một thân y bát.

Về sau khi Vu Yêu đại chiến sau khi chấm dứt, Đạo Tổ Hồng Quân dẫn dắt Nhân Tộc đẩy lùi hai đại tộc Vu Yêu ra khỏi trung vực Bàn Cổ Đại Thế Giới, lấy Bất Chu Sơn dựng nên Thiên Đình hùng mạnh, từ đây bành trướng thế lực, gần như áp đảo toàn bộ đại tộc khác.

Đạo Tổ Hồng Quân truy cầu đại đạo, vốn không muốn vươn bộn tranh đấu chốn hồng trần, thế nên đã dung hợp với Thiên Đạo trở thành Thánh Nhân đầu tiên tại Đại Thiên Thế Giới, định cư bên ngoài Đại Thiên Thế Giới tại Tử Tiêu Cung, bảo vệ Đại Thiên Thế Giới khỏi những sinh vật hùng mạnh có ý định tiến vào Đại Thiên Thế Giới làm loạn.

Với công đức vô lượng, Đạo Tổ Hồng Quân mặc dù là người đã đẩy lùi Vu Tộc và Yêu Tộc ra khỏi trung vực Bàn Cổ Đại Thế Giới, thế nhưng vẫn được hai đại tộc này cùng với vô số chủng tộc khác kính ngưỡng.

Đại Thiên Thế Giới hiện nay các thế lực khá cân bằng, mỗi đại chủng tộc quản bá một phương, không đụng chạm nhau quá nhiều, có thể nói là khá cân bằng. Nhưng không ai biết được, bên ngoài Đại Thiên Thế Giới, sâu bên trong Hư Vô Vực Giới – cầm địa Đại Thiên Thế Giới có một thực thể vô cùng hùng mạnh bất cứ lúc này cũng có thể thức tỉnh để nhấn chìm Đại Thiên Thế Giới.

Thực thể đó có tên là Kiếp.

Sở dĩ Hồng Quân Đạo Tổ buộc phải hợp nhất với Thiên Đạo, định cư tại Tử Tiêu Cung bên ngoài Đại Thiên Thế Giới chính là để đối phó với Kiếp.

Tại kỷ nguyên Thiên Hoang, cường giả mạnh nhất Thiên Hoang chính là Bàn Cổ Đại Thần – cũng chính là sư tôn của Hồng Quân Đạo Tổ, cùng với hai đệ tử khác là Huyền Hoàng và Nữ Oa đã đại chiến một trận kinh thiên động địa với Kiếp.

Trận chiến đó, Bàn Cổ Đại Thần tuy nói là thành công đuổi Kiếp ra khỏi Thiên Hoang, thế nhưng chỉ là phong ấn Kiếp tạm thời. Thiên Hoang sụp đổ nghiêm trọng, Bàn Cổ Đại Thần đánh hy sinh thân mình, tạo ra một kỷ nguyên mới với cái tên Hồng Hoang.

Sau khi chuyển thế, Hồng Quân Đạo Tổ theo di nguyên của Bàn Cổ Đại Thần, dưới sự trợ giúp của nhị đệ tử Bàn Cổ Đại Thần là Huyền Hoàng đã hợp nhất với Thiên Đạo, định cư tại Tử Tiêu Cung để đối phó với Kiếp.

Nhưng không hiểu sao, trừ một số nhân vật có thân phận đặc thù ra, chẳng có ai biết được rằng Hồng Quân Đạo Tổ còn có một vị nhị sư đệ có tên là Huyền Hoàng nữa.

Lại nói, phong ấn của Bàn Cổ Đại Thần lên Kiếp vốn không thể phong ấn hoàn toàn được Kiếp, mỗi lần Kiếp thức tỉnh là Hồng Quân lại cùng với các vị Thánh Nhân khác liên thủ để đối phó, gia cố phong ấn lại.

Lần gần đây nhất, Kiếp thức tỉnh đại chiến một trận với các Thánh Nhân, mặc dù gia cố phong ấn thành công, thế nhưng Hồng Quân Đạo Tổ lại không may trọng thương nặng. Tình hình có thể nói là hết sức nguy cấp, nếu như tính huống này cứ tiếp diễn, sớm muộn gì có ngày Kiếp cũng sẽ phá vỡ thành công phong ấn để thoát ra ngoài. Đến lúc đó, không một ai có thể ngăn cản nổi sức mạnh vô biên của Kiếp cả.

Năm đó nếu không phải Bàn Cổ Đại Thần nhận được đại cơ duyên đột phá Tạo Hóa Đại La Thiên thì có lẽ đã bị Kiếp giết chết rồi.

Hồng Quân Đạo Tổ sau khi trở về Tử Tiêu Cung, trước khi bế quan đã bói một quẻ để tìm cách giải trừ nguy cơ Hồng Hoang bị hủy diệt. Mấu chốt để hóa giải nguy cơ này đó chính là phải tìm được nhị đệ của y là Huyền Hoàng.

Tin tức này được truyền xuống Đại Thiên Thế Giới, dĩ nhiên không nói đến nguy cơ đến từ Kiếp mà chỉ nói về vị nhị sư đệ của Hồng Quân Đạo Tổ, hy vọng thế nhân có thể tìm được vị nhị sư đệ này, nếu có tin tức sẽ được trọng thưởng hậu hĩnh.

Bởi vị nhị sư đệ Huyền Hoàng này đi vào luân hồi, không giữa được ký ức tiền kiếp, thế nên dù tin tức này truyền xuống đã lâu, nhưng đến nay vẫn chưa có lấy một tin tức nào.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Gió thổi vi vu qua một dãy núi hùng vĩ kéo dài liên miên không dứt, trông như một con địa long kéo dài trên mảnh đất mênh mông rộng lớn.

Trên dải núi có cỏ cây rậm rạp, có tiếng chim thú kêu réo không ngừng vang.

Nằm dưới chân núi hùng vĩ này là nơi ẩn cư của một tiểu bộ lạc Vu tộc chỉ có hơn ngàn tộc nhân Vu tộc mà thôi.

Đằng xa, dưới chân ngọn núi, một thanh niên mái đầu trắng xóa, đôi mắt màu đỏ, mặt không lộ nửa điểm cảm xúc, đứng thẳng người nhìn về phương xa. Hắn chính là Tinh Hồn. Ngày hôm nay là tròn một tháng hắn xuất hiện trên mảnh đất Vu tộc này rồi.

Tinh Hồn cũng vừa mới tỉnh lại cách đây khoảng chừng nửa tháng mà thôi. Một tháng trước hắn bị một nhóm thợ săn của bộ lạc Hùng Kim này phát hiện, liền bị bắt đem về bộ lạc Hùng Kim, trở thành nô lệ của bộ lạc này.

Cũng may cho Tinh Hồn này là mấy ngày nữa bộ lạc Hùng Kim này tổ chức buổi tế lễ, buổi tế lễ này cần có nô lệ mới tiến hành được, nếu không hắn với huyết mạch Nhân Tộc đã bị Hùng Kim bộ lạc hoặc là bỏ mặc, hoặc là tự tay giết chết rồi.

Mà nói đến Tinh Hồn, sau khi hắn tỉnh lại thì nhận ra được tình hình của bản thân không mấy khả quan cho lắm.

Trên đầu Tinh Hồn bây giờ đang đè nặng một lưỡi đao, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy đi cái đầu hắn.

Thứ nhất, tại Nhất Tuyến Thiên khi phi thăng Tiên Giới, Tinh Hồn đã chạm mặt Hỗn Loạn Thời Không. Hỗn Loạn Thời Không ẩn chứa hai trong số năm loại pháp tắc thần bí nhất thiên địa, đó chính là Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc.

Cơ thể hắn chịu ảnh hưởng rất nặng từ hai pháp tắc này, không chỉ làm ảnh hưởng đến tiến độ tu luyện, mà còn làm cho cổ kiếm Đồ Lục không cách nào gọi ra được.

Trừ khi Tinh Hồn loại bỏ hoàn toàn được Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc, nếu không đừng mơ có ngày triệu hồi được cổ kiếm Đồ Lục.

Trong người có bảo bối mà không gọi ra được, chẳng khác gì cầm treo để heo nhin dói. Chứ nếu không, dựa vào cổ kiếm Đồ Lục, một tiểu bộ lạc Vu Tộc như Hùng Kim làm sao có thể lưu lại hấn được.

Còn vấn đề thứ hai, chính là vấn đề mà tu sĩ phi thăng thường gặp nhất: khí tức phạm trần.

Tu sĩ từ hạ giới khi phi thăng Tiên Giới thường sẽ được truyền tống đến Ngũ Hành Linh Đài, tại đây, các tu sĩ hạ giới sẽ được ban cho một loại đan được có tên là Hoán Cốt Đan.

Hoán Cốt Đan có tác dụng giúp tu sĩ phạm trần loại bỏ khí tức phạm trần để thích nghi với pháp tắc Đại Thiên Thế Giới.

Nếu tu sĩ không loại bỏ được khí tức phạm trần, năm năm sau khi phi thăng, tu sĩ phạm trần sẽ bị pháp tắc Đại Thiên Thế Giới trừ bỏ.

P/s: Hiện tại máy tính của tác đang bị hư ỏ nên thời gian up không thể xác định rõ được. Mong các bạn thông cảm!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Đồ Lục dị biến

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 4: Đồ Lục dị biến

Mấy ngày nữa lễ tế của Hùng Kim bộ lạc diễn ra, phải nhân cơ hội này để trốn thoát để còn đi kiếm Hoán Cốt Đan, nếu không năm năm sau hấn sẽ bị lôi kiếp rơi xuống đầu, không chết thì cũng thành què quạc.

Trong lúc trầm ngâm, trước mặt hấn chợt xuất hiện một bóng dáng nhỏ nhắn yêu kiều, giọng nói thánh thót như thanh âm tự nhiên:

-A Cầu thúc thúc.

Giọng nói nhẹ nhàng làm cho Tinh Hồn bừng tỉnh trở lại, hướng mắt nhìn về phía sau. Đó là một cô gái nhỏ nhắn xinh xinh, vóc dáng khá nhỏ bé, mái tóc đen cột thành đuôi sam, trên gương mặt có vẽ mấy dấu ấn đồ đằng, hình dạng đồ đằng tuy kỳ dị, thế nhưng không làm phai mờ đi vẻ đẹp tự nhiên của cô bé này.

Cô bé này tên là Cố Tinh Hải.

Giống với hấn, Cố Tinh Hải này cũng là một nô lệ của Hùng Kim bộ lạc. Có điều khác biệt với Tinh Hồn chút xíu.

Cố Tinh Hải thuộc Vu Tộc, nhưng nàng không thuộc bộ lạc Hùng Kim. Cố Tinh Hải thuộc bộ lạc Tấn Phong, thế nhưng nửa năm trước, bộ lạc Hùng Kim liên hợp với các bộ lạc khác đột nhiên công kích bộ lạc Tấn Phong.

Bộ lạc Tấn Phong bị tiêu diệt, tài nguyên bị Hùng Kim bộ lạc và các bộ lạc khác chia đều. Còn những người còn sống thì bị bắt đem làm nô lệ hết cả.

Tinh huống của nàng phải nói là khá thê thảm, người thân toàn bộ đều mất trong trận chiến đó cả, chỉ còn lại một mình nàng bơ vơ một mình.

Khi Tinh Hồn mới bị đem về Hùng Kim bộ lạc, hấn bị thương rất nặng. Khoảng thời gian đó, Cố Tinh Hải chính là người đã chăm sóc hấn.

-Thương thế của thúc thúc đã khỏi chưa?

Cố Tinh Hải ánh mắt thiên chân vô tà, nhìn hấn hỏi.

-Vẫn chưa khỏi phục.

Tinh Hồn lắc đầu trả lời.

-Tinh Hải, tiến độ tu luyện của ngươi thế nào?

Trong kế hoạch đào thoát, Cố Tinh Hải chính là mấu chốt quan trọng.

Tinh Hồn với thương thể trong người, lại bị Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc làm ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện, nếu không với thiên phú Hư Không Chí Thể, hẳn nằm ở Hùng Kim bộ lạc này ngủ vài chục năm là có thể Kết Phù được rồi.

Tinh Hồn suy nghĩ rất nhiều, sau khi quan sát một thời gian, hẳn mới quyết định truyền thụ pháp quyết tu luyện cho Cố Tinh Hải.

Pháp quyết Cố Tinh Hải đang tu luyện có tên Hồng Ngọc Kinh.

Hồng Ngọc Kinh chia làm năm tầng, tầng thứ nhất nếu ngưng tụ ra được chín Hồng Ngọc Ấn thì xem như thành công, tầng thứ hai ngưng tụ chín mươi chín Hồng Ngọc Ấn, tầng thứ ba thì ngưng tụ chín trăm chín mươi chín Hồng Ngọc Ấn, tầng thứ tư ngưng tụ chín ngàn chín trăm chín mươi chín Hồng Ngọc Ấn, và tầng thứ năm ngưng tụ chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín Hồng Ngọc Ấn.

Sau khi tu luyện được tới tầng thứ năm của Hồng Ngọc Kinh thì có thể đúc được Hồng Ngọc Thể, thực lực khi thi triển Hồng Ngọc Thể sẽ sánh ngang với Đại La Kim Tiên, tuyệt không thể xem thường.

Có điều, muốn tu luyện Hồng Ngọc Kinh, điều kiện thứ nhất, người tu luyện phải là nữ tử; điều kiện thứ hai, nữ tử này vẫn còn bảo trì âm nguyên. Đáp ứng cả hai điều kiện mới có thể tiến hành tu luyện.

Tinh Hồn nhìn trộm thiên phú của Cố Tinh Hải, tuy không thể so bì với bất kỳ kẻ nào trong số mười đệ tử của hắn, thế nhưng so với những người bình thường có thể nói là khá ưu việt.

Nghe hắn hỏi đến, Cố Tinh Hải gương mặt rạng rỡ cười tươi, như đang khoe thành tích với trưởng bối của mình vậy:

-A Cầu thúc thúc, Tinh Hải hôm qua đã luyện xong tầng thứ nhất của Hồng Ngọc Kinh rồi.

Vừa nói, Cố Tinh Hải vừa thi triển Hồng Ngọc Kinh.

Chỉ thấy nàng giờ bàn tay lên, tiên lực trong cơ thể vận chuyển, giữa lòng bàn tay chột lóe lên chín tia sáng màu đỏ rực, nhìn hình dạng giống với chín ngọn lửa vậy.

Chín dấu ấn hình ngọn lửa đó chính là Hồng Ngọc Ấn. Do không muốn bị người khác phát hiện nên Cố Tinh Hải tận lực đè nén xuống, chỉ làm ra chín Hồng Ngọc Ấn tượng trưng.

Nhìn thấy chín cái Hồng Ngọc Ấn, nội tâm Tinh Hồn vui vẻ.

-Tốt lắm, không làm thúc thúc thất vọng.

Tu luyện thành công Hồng Ngọc Kinh tầng thứ nhất, tu vi của Cố Tinh Hải đã đột phá đến trung kỳ đỉnh Phàm Tiên bước thứ nhất Linh Hậu kỳ trong hệ thống tu luyện của Nhân Tộc.

Nếu thành công tu luyện Hồng Ngọc Kinh tầng thứ hai, Cố Tinh Hải sẽ dễ dàng đúc kết tiên phù bên trong linh đài, không chỉ thuận lợi đột phá bước thứ hai Linh Hậu kỳ Phù Tiên cảnh, thậm chí sẽ bước vào bước thứ ba Linh Hậu kỳ Địa Tiên cảnh.

Đương nhiên muốn tu luyện Hồng Ngọc Kinh tầng thứ hai, độ khó so với tầng thứ nhất không chỉ gấp ba gấp bốn lần, còn cần một số điều kiện đặc thù khác.

Hiện tại, chỉ cần Cố Tinh Hải tu luyện thành công Hồng Ngọc Kinh tầng thứ nhất đã xem như tiến thêm một bước lớn trong kế hoạch đào thoát của Tinh Hồn rồi.

Tinh Hồn bước tới gần, đưa bàn tay lên xoa đầu Cố Tinh Hải một cách thân thiết.

Nói đến, chính hắn cũng không biết tại sao dạo gần đây tính cách của mình có chút thay đổi, không biết có phải chính mình suy nghĩ quá nhiều hay không nữa.

-Việc tu luyện nhất định phải giữ kín, không được để người khác phát hiện, nhất là Vu Sư thần bí kia, nếu không ngươi sẽ bị bọn chúng khảo hình.

Tinh Hồn nghiêm túc nhắc nhở.

Cố Tinh Hải gật đầu, đáp:

-Tinh Hải nhớ rõ.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Nửa đêm canh ba, trăng non treo giữa bầu trời.

Bộ lạc Hùng Kim người người đã đi ngủ.

Tinh Hồn ngồi trên một hòn đá dưới chân núi, ngán đầu lên nhìn bầu trời đêm. Trong mắt hiện lên sự kiên định.

Hai tay đan lại thành ấn quyết, Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết – Tạo Hóa Nhất Khí bắt đầu vận chuyển thổ nạp linh khí trời đất.

Bước thứ nhất trong hệ thống tu luyện Nhân Tộc là Linh Hậu kỳ, gồm ba cảnh giới: Phàm Tiên cảnh, Phù Tiên cảnh và Địa Tiên cảnh.

Thế nhưng Tinh Hồn thậm chí còn chưa thể bước vào cảnh giới đầu tiên là Phàm Tiên cảnh.

Mặc dù tốc độ thổ nạp linh khí trời đất dựa vào Tạo Hóa Nhất Khí rất nhanh, nhưng lưu lại trong cơ thể thì chẳng có bao nhiêu cả. Mười phần linh khí thì bị Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp khai trừ đến chín phần.

Đến nay, mặc dù ngày nào Tinh Hồn cũng nỗ lực tu hành, so với Cố Tinh Hải còn muốn điên cuồng hơn, nhưng tốc độ so với rùa bò còn muốn thê thảm hơn gấp mấy lần.

Đen đuổi cho hần chính là bao nhiêu thiên tài địa bảo hần chuẩn bị từ trước khi phi thăng Tiên Giới đã bị Thời Không Hỗn Loạn thổi bay tất cả, không còn sót lại dù chỉ một mẩu.

Điều may mắn nhất đối với Tinh Hồn chính là mặt dây chuyền đeo trên cổ ngoại trừ bị Thời Không Hỗn Loạn ảnh hưởng làm cho Tinh Hồn không thể tùy ý tiến vào thì không còn vấn đề nào khác. Mặt dây chuyền này chính là không gian Sở Diệp đang nghỉ ngơi.

Thiên tài địa bảo hủy diệt có tuy có chút buồn, nhưng nếu mặt dây chuyền này cũng bị tiêu hủy thì có lẽ hần sẽ phát điên lên mất.

Linh khí trời đất bị Tạo Hóa Nhất Khí thôi động xâm nhập vào lỗ chân lông, chậm rãi tiến vào trong cơ thể. Nhưng trong giây lát thì liền bị đào thải gần như toàn bộ ra cơ thể.

Tinh Hồn chợt nhói lên một cơn đau, nhất thời đình chỉ tu luyện lại.

-Đáng ghét thật!

Không nhịn được, hần tức giận chửi thề một câu. Mãi một lúc mới có thể lấy lại được bình tĩnh.

Thiết nghĩ lưu lại một phần linh khí đã là tốt lắm rồi. Ít nhất với Tinh Hồn mà nói, chỉ có Tạo Hóa Nhất Khí mới lưu lại được một phần linh khí này, còn những pháp quyết luyện khí khác thì ngay cả nửa phần cũng không lưu lại một chữ đừng nói đến một phần.

Giải quyết vấn đề thân thể chỉ đành dựa vào một chút cơ duyên mà thôi.

Suy nghĩ theo hướng tích cực hơn mới khiến tâm trạng dần dần bình ổn, lại tiếp tục vận chuyển Tạo Hóa Nhất Khí mà tu hành.

Kiên trì và kiên trì luyện hóa linh khí thiên địa, đột nhiên bên bên trong linh đài phát ra tiếng kêu *oong oong*. Tinh Hồn nội tâm biến đổi, lập tức dùng thần thức dò xét linh đài.

Chỉ thấy bên trên linh đài có một thanh kiếm cổ xưa đang treo lơ lửng. Thanh kiếm đó chính là cổ kiếm Đồ Lục.

Khi gặp biến cố Thời Không Hỗn Loạn, Tinh Hồn phải dựa vào cổ kiếm Đồ Lục mới có thể chống đỡ được. Sau đó, cổ kiếm Đồ Lục chịu ảnh hưởng mạnh mẽ bởi Thời Không Hỗn Loạn, ẩn sâu vào bên trong cơ thể Tinh Hồn, nếu không nhờ hần và Đồ Lục nhận chủ, hần còn ngỡ rằng thanh kiếm Đồ Lục này đã tan tành mây khói.

Không nghĩ đến Đồ Lục lại ẩn vào bên trong linh đài.

Quan sát cổ kiếm Đồ Lục, chỉ thấy xung quanh nó dường như có những sợi dây xích thần bí lúc ẩn lúc hiện, theo quan sát của Tinh Hồn, những sợi xích đó có lẽ được tạo thành bởi hai loại pháp tắc Thời Gian và Không Gian.

Mà cổ kiếm Đồ Lục cũng đã thay đổi. Trước đây, cổ kiếm đồ lục có màu đen tím, thì bây giờ nó lại chuyển sang màu xanh dương, ánh lam quang nhàn nhạt tán ra làm linh đài khá rực rỡ bắt mắt.

Tuy hiếu kỳ vì sao Đồ Lục lại thay đổi hình dạng, nhưng hiện tại với tình hình của hần thì hần cũng lười tìm hiểu nguyên nhân, tạm thời đặt nó sang một bên, sau này có cơ hội thì tìm hiểu sau.

Mục đích Tinh Hồn tiến vào linh đài chính là tìm hiểu dị biến của Đồ Lục, hần lờ mờ cảm nhận được, dị biến lần này chính là một cơ may.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 5: Thể Đạo

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 5: Thẻ Đạo

Tinh Hồn tiến đến gần cổ kiếm Đồ Lục đang tán ra ánh lam quang nhàn nhạt, đưa tay chạm vào thân kiếm. Đột nhiên Đồ Lục càng lúc càng rung động kịch liệt, một luồng tinh quang từ trong thanh kiếm bay ra, dung nhập vào linh hồn của Tinh Hồn.

Hắn rung mình một con, trong đầu óc xuất hiện ra những dòng cổ văn kỳ dị.

“Đạo khả đạo phi thường Đạo

Vô danh thiên địa chi thủy, hữu danh vạn vật chi mẫu

Cổ thường vô dục dĩ quan kỳ diệu, thường hữu dục dĩ quan hiếu kỳ

Thử lưỡng giả đồng xuất nhi dị danh, đồng vị chi huyền, huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn”

- Thiên thư đệ nhất quyển Thiên Đạo – Thẻ Đạo?

Những cổ văn xuất hiện trong một thoáng chốc, rồi ngay sau đó tiêu tan đi, nhưng chừng đó thời gian cũng đủ để Tinh Hồn ghi nhớ cũng như nhận ra lai lịch của cổ văn.

Lục Đạo Thiên Thư bao gồm sáu quyển: đệ nhất quyển Thiên Đạo, đệ nhị quyển Thần Đạo, đệ tam quyển Nhân Đạo, đệ tứ quyển Quỷ Đạo, đệ ngũ quyển Sinh Linh Đạo và đệ lục quyển Địa Ngục Đạo.

Cả sáu quyển thiên thư, Tinh Hồn nhờ vào kỳ ngộ, tại Huyền Thiên Giới đã thu lấy đầu đủ. Tuy nhiên Lục Đạo Thiên Thư huyền diệu vô thường, dù Tinh Hồn ngộ tính giỏi cách mấy cũng không thể lĩnh ngộ toàn bộ sở học từ Lục Đạo Thiên Thư.

Trong Lục Đạo Thiên Thư, huyền bí nhất chính là đệ nhất quyển Thiên Đạo, cực kỳ khó lĩnh ngộ, cho đến tận bây giờ hắn cũng chẳng hiểu gì về đệ nhất quyển này bao nhiêu cả.

Lại nói, năm đó, đệ nhất quyển Thiên Đạo hắn tìm được chính là nhờ cổ kiếm Đồ Lục.

Hôm nay, cổ kiếm Đồ Lục biến dị, đệ nhất quyển Thiên Đạo lại xuất hiện, nhưng so với lần trước đây có khá nhiều điểm khác biệt.

Chí ít, lần trước hắn phải dùng trí nhớ kinh người mới có thể ghi nhớ được một phần, nhưng bây giờ, không những có thể nhớ mà hắn có thể đọc được một cách rõ ràng.

Tuy nhiên, đọc được và nhớ được là một việc, còn lĩnh ngộ được hay không lại là một câu chuyện khác.

Sau khi Thẻ Đạo tan biến thì đồ lục cũng không còn xảy ra biến dị gì nữa, linh đài trở lại với sự tĩnh lặng như trước đây.

Tuy nhiên, nội tâm Tinh Hồn lại nổi lên một đợt sóng lớn. Chắc chắn không phải ngẫu nhiên mà cổ kiếm Đồ Lục xảy ra biến dị, cũng không phải ngẫu nhiên là Lục Đạo Thiên Thư đệ nhất quyển Thiên Đạo lại trích dẫn Thẻ Đạo một cách rõ ràng rành mạch như vậy.

Rất có thể, đây chính là cách để giúp hắn trở thành một tiên giả.

Mở mắt ra nhìn, ngẩn mặt nhìn lên trời, ánh nguyệt quang huyền ảo nhẹ nhàng phủ chiếu lên gương mặt hắn.

- Đạo khả Đạo phi thường Đạo? Khắp thiên địa nơi đâu cũng có Đạo, mỗi vật đều có Đạo của riêng nó, thế nên khó mà có thể giải thích được ý nghĩa của Đạo. Đạo của ta là gì?

Tinh Hồn nhớ về những cổ văn Thẻ Đạo trong thiên thư đệ nhất quyển Thiên Đạo mà suy ngẫm.

- Trước đây, Vô Đạo đã từng nói hắn đã tìm được Đạo của hắn, nhưng Đạo của hắn là gì?

- Vô danh thiên địa chi thủy, hữu danh vạn vật chi mẫu. Câu trước có thể hiểu rằng Đạo tồn tại tuyệt đối trên thế gian, Đạo là bản thể vĩnh hằng. Thiên địa chi thủy, vạn vật chi mẫu. Không lẽ trước đây Vô Đạo đã nhìn ra được ý nghĩa của Thẻ Đạo? Bản thể... bản thể... phải có nguồn gốc? Đúng rồi, Đạo chính là nguồn gốc của vạn vật. Đường ra Thẻ Đạo, trong không sinh có, từ tâm sinh Đạo.

Dường như đã hiểu ra được mấu chốt của vấn đề, Tinh Hồn liền đình chỉ không tiếp tục vận chuyển Tạo Hóa Nhất Khí để cải tạo thân thể phạm trần nữa, ngược lại dẫn toàn bộ linh khí thiên địa đem dẫn vào Linh Đài.

Cổ kiếm Đồ Lục vừa rồi rơi vào tĩnh lặng, bây giờ như được kích thích, giống như một cái phễu khổng lồ mà thôn phệ linh khí được Tinh Hồn dẫn vào.

Nếu không phải nơi ở của nó lệ cách rất xa chỗ nghỉ dưỡng của Vu Sư Hùng Kim bộ lạc, việc tu luyện của Tinh Hồn đã bị phát giác ra rồi.

Trên đỉnh đầu Tinh Hồn, thiên địa linh khí lấy hắn làm trung tâm, tạo thành một vòng xoáy linh khí, tuy không nói là khủng bố, nhưng với một kẻ còn chưa

bước vào Linh Hậu kỳ Phàm Tiên cảnh như Tinh Hồn có thể nói là rất yêu nghiệt rồi.

Tạo Hóa Nhất Khí phối hợp cùng với cổ kiếm Đồ Lục luyện hóa linh khí trời đất, chỉ thấy tại tại Linh Đài xuất hiện năm đốm sáng ngũ sắc: đỏ, lục, đen, vàng và trắng.

Cơ thể Tinh Hồn vốn đầy đủ Ngũ Hành Bản Nguyên, sau này khi cơ thể thức tỉnh Hư Không Chi Thể, đem Ngũ Hành Bản Nguyên dung hợp vào Hư Không Chi Thể để dưỡng dục hạt giống Thế Giới Chi Thụ.

Thế nhưng cơ thể chịu ảnh hưởng của Thời Không Hỗn Loạn, Hư Không Chi Thể cũng vì vậy mà bị phong ấn.

Nhưng bây giờ, nhờ linh ngộ được Thế Đạo, rốt cuộc Tinh Hồn cũng có thể gọi ra được Ngũ Hành Bản Nguyên ẩn sâu bên trong cơ thể. Tuy nhiên, do trước đây dùng Ngũ Hành Bản Nguyên để nuôi dưỡng hạt giống Thế Giới Chi Thụ, thế nên tình trạng của Ngũ Hành Bản Nguyên vô cùng yếu ớt, có lẽ giờ không thể gọi là Ngũ Hành Bản Nguyên chân chính được nữa rồi. Có điều cũng phải nói đến, nếu Ngũ Hành Bản Nguyên vẫn mạnh mẽ như trước thì kết cục của hắn chính là bạo thể mà chết. Ngũ Hành Bản Nguyên đang suy yếu chính là cơ hội tốt nhất để dưỡng ra Thế Đạo.

Ngũ Hành Bản Nguyên chịu sự tôi luyện của Tinh Hồn, đem chúng hợp nhất lại với nhau, cổ kiếm Đồ Lục phía bên trên tán ra một luồng lực lượng thần bí dung nhập cùng với Ngũ Hành Bản Nguyên vừa mới hợp nhất.

Một thanh âm êm tai dễ nghe vang vọng trong Linh Đài, giây lát sau thanh âm biến mất, một đóa hoa sen màu đen tím hiện ra ngay chính giữa Linh Đài.

- Thành công rồi!

Nhìn thấy đóa hoa sen này, Tinh Hồn trong lòng kích động. Đóa hoa sen màu đen đỏ chính là biểu thị thành công tạo ra Thế Đạo.

Hoa sen Thế Đạo xuất hiện không lâu lại tiếp tục hấp thụ linh khí thiên địa, nhìn tốc độ điên cuồng này, không thể gọi là hấp thụ nữa rồi, mà nên gọi chính xác là thôn phệ thì mới đúng.

Lấy thân thể Tinh Hồn làm bản thể trung gian dẫn động, lấy hoa sen Thế Đạo làm gốc rễ, Tinh Hồn một lần nữa vận chuyển Tạo Hóa Nhất Khí, lỗ thân lông trên cơ thể Tinh Hồn mở ra toàn bộ, đem linh khí thiên địa điên cuồng thôn phệ.

Trước đây khi chưa dưỡng ra được hoa sen Thế Đạo, Tinh Hồn chỉ có thể lưu lại một phần mười linh khí thiên địa mà thôi, số còn lại theo lỗ chân lông trên người tán ra bên ngoài hết thảy, nhưng bây giờ, dưới sự thôn phệ nghịch thiên của hoa sen Thế Đạo, mười phần linh khí thiên địa đều bị nó thôn phệ. Sau khi thôn phệ xong thì hoa sen Thế Đạo tán ra một loại lực lượng thần bí tẩm bổ thân thể Tinh Hồn.

Cốt tủy như được thanh lọc, tạp chất phàm thể bị đẩy ra bên ngoài.

Linh Hậu kỳ Phàm Tiên cảnh đột phá thành công.

- Cuối cùng cũng thành công.

Tinh Hồn rốt cuộc cũng đột phá sơ kỳ Phàm Tiên cảnh. Đây chính là một bước tiến lớn, cơ hội trốn thoát khỏi Hùng Kim bộ lạc càng thêm nắm chắc hơn.

Trời cũng đã gần sáng, Tinh Hồn không tiếp tục tu luyện nữa, nếu bị Hùng Kim bộ lạc phát hiện, hắn khó mà thoát khỏi cái chết. Thu lại Tạo Hóa Nhất Khí, hắn đứng thẳng người dậy vươn vai một cái, tâm trạng so với mấy ngày trước tốt hơn hẳn.

Kế hoạch trốn thoát khỏi Hùng Kim bộ lạc sẽ rất khó khăn, nhưng vì cứu Sở Diệp, khó khăn gấp trăm lần đi nữa hắn cũng phải vượt qua, đây chính là đạo niệm của Tinh Hồn.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Thời gian chậm rãi trôi qua, cuối cùng ngày tế lễ của Hùng Kim bộ lạc đã bắt đầu.

Mặt trời chói chang đã leo lên đỉnh đầu, toàn bộ tộc nhân Hùng Kim bộ lạc đều tập trung về phía tế đàn phía trung tâm Hùng Kim bộ lạc.

Buổi tế lễ này mỗi năm năm thì tổ chức một lần, không chỉ tại Hùng Kim bộ lạc, mà các bộ lạc khác của Vu Tộc đồng dạng đều tổ chức giống như nhau.

Một trăm nô lệ, trong đó có Tinh Hồn và Cố Tinh Hải bị trói lại đem lên trên tế đàn. Hàng ngàn tộc nhân Hùng Kim bộ lạc đứng xung quanh, thái độ thập phần thành kính.

Vu Sư thần bí của Vu Tộc thường ngày chỉ ở yên bên trong Tế Điện, nhưng vào ngày trọng đại nhất trong năm năm thì liền xuất hiện.

Vu Sư mặc áo bào đen, thoạt nhìn vô cùng thần bí. Tinh Hồn nhớ mấy ngày trước đột phát Linh Hậu kỳ Phàm Tiên cảnh, thế nên lơ mơ cảm nhận được thực lực của gã Vu Sư này. Theo như bên hệ thống tu luyện của Nhân Tộc, thực lực của gã Vu Sư này có thể so sánh với tiên giả Phù Tiên cảnh.

Theo như tin tức mà Cố Tinh Hải nói với hắn về hệ thống Vu Tộc, Vu Tộc thường chia làm hai hệ tu hành: hệ Vu Sư và hệ Chiến Vu.

Đa số tộc nhân Vu Tộc đều lựa chọn hệ Chiến Vu, chỉ có những người trời sinh có tốt chất đặc biệt thì mới có thể trở thành Vu Sư. Trong số một ngàn

người Vu Tộc thì chỉ sinh ra được một Vu Sư mà thôi.

Hệ Vu Sư chia làm ba cấp độ, gồm Vu Sư, Vu Công và Đại Tế Tư. Trong Vu Sư lại chia làm năm đẳng cấp Kim – Mộc – Thủy – Hỏa – Thổ.

Khi một tộc nhân Vu Tộc trở thành Vu Sư trước tiên sẽ thức tỉnh một trong năm hệ ngũ hành, nếu tu luyện thành công cả năm hệ thì liền trở thành Vu Công.

Vu Sư của Hùng Kim bộ lạc dĩ nhiên chỉ mới thức tỉnh được một hệ trong ngũ hành mà thôi, chính là Thủy hệ.

Buổi tế lễ ngày hôm nay sẽ do gã Vu Sư này chủ trì.

Đi theo sau lưng Vu Sư có năm người, một trong số đó chính là tộc trưởng của Hùng Kim bộ lạc. Tại Vu Tộc, bình thường đại sự trong bộ lạc đều do tộc trưởng chủ trì, trừ khi bộ lạc gặp tai họa ảnh hưởng đến an nguy toàn bộ lạc thì Vu Sư mới được phép xuất thủ. Đây chính là quy tắc truyền thừa ngàn đời của Vu Tộc, không ai được phép làm trái, nếu không sẽ bị Vu Thần Điện trừng phạt.

Vu Sư bước lên trên tế đàn, trên tay cầm một quả trượng đứng chính giữa tế đàn. Tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc và mấy người đi cùng với Vu Sư đứng thành hình tròn, vây xung quanh gã Vu Sư, dường như là để hộ pháp.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Biến cố Hư Thần Tinh

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 6: Biến cố Hư Thần Tinh

Đại lễ năm năm tiến hành một lần này của Vu Tộc, theo như lời kể Cổ Tinh Hải nói với Tinh Hồn thì chính là hiến tế sinh cơ sống cho Hoang Linh của bộ lạc Vu Tộc đó thờ phụng.

Cái gọi là Hoang Linh chính là bộ phận tạo nên sức mạnh của một Vu Sư. Hoang Linh tồn tại vô số hình dạng, nhưng thường gặp nhất chính là Hoang Linh dạng hoang thú.

Trước đây, khi tế tự Hoang Linh, các bộ lạc thường dùng sinh cơ của hoang thú, rất ít khi dùng sinh mệnh của con người để tế tự.

Thế nhưng sáu vạn năm trước trên Hư Thần Tinh Hư Thần Tinh này xuất hiện một biến cố, không biết là đại họa hay là bị gây ra bởi một vị đại năng nào đó mà toàn bộ sinh linh trên Hư Thần Tinh này đều bị tuyệt diệt chỉ sau một ngày duy nhất. Tựa hồ như để che đậy một bí mật kinh thiên nào đó tồn tại trên Hư Thần Tinh này.

Sự hủy diệt này không phá hủy thiên địa nguyên khí trên Hư Thần Tinh mà chỉ nhắm vào những sinh vật sống, thế nên không hề biến Hư Thần Tinh này thành một Hư Thần Tinh chết.

Mà không chỉ riêng gì Hư Thần Tinh, toàn bộ những tinh cầu nằm trong Trác Lộc Tinh Vực đều đồng dạng chịu kết cục giống hư Hư Thần Tinh, không một sinh linh nào còn sống sót khỏi cái đại nạn vô cùng bí ẩn đó.

Các đại thế lực đã cử người đến để điều tra về sự cố bí ẩn này, nhưng qua nhiều năm không có kết quả gì, đành phải gác nó sang một bên.

Nhiều năm trôi qua, Trác Lộc Tinh Vực trở thành một nơi để các thế lực tranh giành địa bàn, Hư Thần Tinh dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Do biến cố đó nên hoang thú tồn tại trên Hư Thần Tinh nói riêng và Trác Lộc Tinh Vực nói chung tồn tại rất ít. Vu Tộc định cư tại Hư Thần Tinh chịu ảnh hưởng, việc tế tự Hoang Linh trở nên khó khăn hơn bao giờ hết.

Rốt cuộc sau đó Vu Tộc tại Hư Thần Tinh nghĩ ra một cách, đó chính là dùng sinh mệnh của con người để thay thế. Từ đó về sau, đa số các buổi tế tự đều dùng tính mạng của những nô lệ bị bọn bắt được.

Khi tế tự, Vu Sư sẽ rơi vào trạng thái suy yếu nhất, bởi lúc này bọn họ phải dùng toàn bộ tâm thần của mình để câu thông với Hoang Linh, để cho Hoang Linh hấp thụ sinh cơ, lột xác mà tiến hóa.

Toàn bộ những gì đang diễn ra y hệt với những gì Cổ Tinh Hải đã kể. Tinh Hồn cũng chính là dựa vào điểm này mới dám đặt cược vào kế hoạch đào tẩu ngay khi buổi tế tự bắt đầu.

Chỉ thấy Vu Sư ngồi xếp bằng xuống chính giữa tế đàn, quả trượng chống thẳng lên đất. Quả trượng được tạo nên từ vật chất rất đặc biệt, các Vu Sư thông qua quả trượng này để thi triển Vu Thuật cũng như kêu gọi Hoang Linh.

- Bắt đầu thôi!

Vu Sur ngẩn đầu lên nhìn bầu trời, cảm thấy thời gian đã thích hợp, liền nói khẽ một tiếng.

Tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc hiểu ý, vâng dạ một tiếng rồi bắt đầu bố trí.

Sau một hồi ổn thỏa, gã Vu Sur kia bắt đầu buổi tế tự. Chỉ thấy lớp áo bào đen không gió mà thổi phồng lên, một luồng hắc khí thần bí từ trong cơ thể lan tràn ra bên ngoài, bọc xung quanh cơ thể của Vu Sur.

Hắc khí này biểu thị Vu Thuật mà gã Vu Sur này ngộ ra chính là Vu Thuật hệ Thủy.

Miệng lão ta lẩm bảm cổ ngữ Vu Tộc, hai bàn tay khô héo kết lại thành ấn đưa về phía quai trượng, hắc khí từ thủ ấn truyền ra dung nhập vào quai trượng.

Tộc nhân Hùng Kim bộ lạc, bao gồm cả những cao thủ Chiến Vu đứng xung quanh hộ vệ cho gã Vu Sur này gương mặt vừa sợ hãi vừa vui mừng, tòa bộ đều quỳ xuống, tập trung hướng Vu Sur mà thành tâm bái lạy, sùng kính cực kỳ.

Trên bầu trời mây đen bỗng xuất hiện bao phủ lãnh thổ Hùng Kim bộ lạc, trong không gian có tiếng kêu oong oong, nghe như tiếng gầm của một con cò thú vậy.

Quai trượng vừa hấp thu hắc khí từ Vu Sur, vừa vẽ lên trên bầu trời một vòng tròn thần bí màu đen. Tiếng gầm đỉnh tai nhức óc đó chính là từ trong cái vòng này vang ra.

Đột nhiên, hoa sen Thẻ Đạo bên trong Linh Đài của Tinh Hồn hơi rung động khi cảm nhận được khí tức truyền ra từ bên trong vòng tròn kia. Tinh Hồn nội tâm khẽ biến, nhưng về mặt bên ngoài không đổi, làm ra biểu cảm sợ hãi y hệt như những nô lệ khác vậy, phòng ngừa bị kẻ khác nhìn ra.

Hắn cảm nhận hoa sen Thẻ Đạo đang thèm khát thứ gọi là Hoang Linh của Vu Tộc. Trong lòng hắn, bất giác kế hoạch đang có chút thay đổi. Tuy nhiên, thời cơ vẫn chưa chín mùi, hắn vẫn án binh bất động chờ đợi thời điểm Vu Sur suy yếu nhất thì mới rat ay.

Thời gian từ từ trôi qua, đến một khắc sau, từ trong vòng tròn, một cái bóng màu đen khổng lồ dữ tợn, to như một tòa núi nhỏ xé không gian đi ra.

Cái bóng đen đó chính là Hoang Linh của Hùng Kim bộ lạc – Thái Cổ Hắc Mang Kim Hùng.

Nhìn thấy Hắc Mang Kim Hùng, tộc nhân Hùng Kim bộ lạc càng thêm kinh sợ cùng phấn kích, sùng bái hô vang. Mà nhìn trạng thái của Vu Sur càng lúc càng hư nhược, mồ hôi lấm tấm đầy người, Tinh Hồn trực giác nhạy bén, đây chính là thời cơ để hắn và Cổ Tinh Hải xuất thủ.

Sợi dây dùng để trói buộc được Vu Sur kia dùng Vu Thuật gia cố lên. Tuy nhiên, sợi dây này bây giờ không đủ khả năng trói buộc Tinh Hồn và Cổ Tinh Hải.

Giọng Tinh Hồn hô vang:

- Tinh Hải, ra tay!

Thanh âm của Tinh Hồn làm cho Vu Sur và tộc nhân Hùng Kim bộ lạc ngẩn ra trong giây lát. Đây cũng một phần trong kế hoạch của Tinh Hồn, chỉ cần ngay ra một giây thôi là Cổ Tinh Hải có thể ra tay được rồi.

Chỉ thấy Cổ Tinh Hải trong người bạo phát, một luồng hào quang đỏ rực vô cùng nổi bật, tựa như một đóa hoa Bi Ngạn rực rỡ nở rộ trong đêm tối.

- Hồng Ngọc Kinh đệ nhất tầng – Hồng Ngọc Chương.

Mười một cái Hồng Ngọc Ấn dung nhập vào tay phải Cổ Tinh Hải, mạnh mẽ bạo ra một chương, tộc nhân Hùng Kim bộ lạc không kịp phản ứng, đều bị một chương của Cổ Tinh Hải đánh bay ra xa, thương thế rất nghiêm trọng.

Sau khi đột phá tầng thứ nhất Hồng Ngọc Kinh, thực lực của Cổ Tinh Hải sánh ngang với tiên giả Phàm Tiên cảnh trung kỳ, mấy ngày trước khi tế tự diễn ra, Cổ Tinh Hải bằng thiên phú tuyệt đã có thể tế luyện ra thêm được hai cái Hồng Ngọc Ấn nữa, thực lực lại bạo tăng, giờ với thực lực hiện tại, Cổ Tinh Hải có thể đánh với tiên giả Phàm Tiên cảnh hậu kỳ mà không lâm vào thế hạ phong.

Những tộc nhân Vu Tộc này căn bản không phải đối thủ của nàng ta, bọn họ thực lực chỉ mạnh ngang tiên giả Phàm Tiên cảnh sơ kỳ mà thôi.

Tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc và bốn kẻ đứng hộ vệ cho Vu Sur gương mặt kinh biến, không nghĩ đến trong số các nô lệ bị bọn họ bắt giữ lại có một nô lệ thực lực mạnh mẽ đến như vậy.

Tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc gương mặt cả giận, hô lớn:

- Bốn người các ngươi bắt con bé này lại, để cho Hoang Linh ăn thịt nó.

Vu Sur đương nhiên cũng nhìn thấy được toàn bộ sự việc, tuy nhiên hắn đang rơi vào thời điểm suy yếu nhất, ngoại trừ việc duy trì để cho Hoang Linh

cẩn nuốt sinh cơ của các nô lệ thì chẳng thể làm gì khác, nếu dừng lại giữa chừng, không chỉ Hoang Linh tiêu biến mà còn khiến cho lão bị phản phệ, nhẹ thì trọng thương, nặng thì mất mạng tại chỗ.

Vì vậy chỉ có thể cẩn răng chịu đựng.

Lại nói, tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc cũng khá nhạy bén, giống như lò mò đoán ra được có điều gì đó không ổn còn đang chờ đợi phía sau, vậy nên chỉ ra lệnh cho bốn kẻ kia, còn bản thân tiếp tục ở lại hộ vệ cho Vu Sư duy trì Hoang Linh.

Bốn Chiến Vu kia thực lực đều sần sần như nhau, đều là Huyết Cảnh trung kỳ Chiến Vu.

Bốn Huyết Cảnh trung kỳ Chiến Vu này nếu một đấu một thì chắc chắn không phải đối thủ của Cố Tinh Hải, thế nhưng bốn người liên thủ thì lại là một việc khác. Và lại tuổi đời của Cố Tinh Hải vẫn còn nhỏ, năm nay nặng bất quá chỉ mới mười lăm tuổi mà thôi, có thể trên lý luận thì Cố Tinh Hải mạnh hơn bốn gã Chiến Vu này, nhưng thực tế thì... Cố Tinh Hải thiếu thốn kinh nghiệm chiến đấu.

Vậy nên khi gặp bốn Chiến Vu vừa có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, vừa phối hợp với nhau nhuần nhuyễn, dần dần Cố Tinh Hải bị rơi vào thế hạ phong.

Còn Tinh Hồn, hẳn là người khởi xướng kế hoạch đào thoát, lại còn là người vừa mới hô vang, thế nên giờ phút này hẳn cũng chẳng rảnh tay gì.

Tinh Hồn cũng bị mấy chục tộc nhân Hùng Kim bộ lạc vây hãm, thế nhưng trong số đám người này, làm gì có kẻ nào ngăn cản nổi Tinh Hồn được.

Không nói đến thực lực, tốc độ của Tinh Hồn rất nhanh, thủ pháp giết người lại vô cùng thuần thực, không có giống như Cố Tinh Hải đang chặt vật bên kia. Tinh Hồn tại Huyền Thiên Giới trải qua vô số chuyện, hẳn càng không phải kẻ lỏng dạ nhân từ gì, một lần ra tay là một tộc nhân Hùng Kim bộ lạc nằm xuống.

Cục diện càng lúc càng hỗn loạn, Tinh Hồn thân thủ như quỷ mị, vừa giết người vừa nhân cơ hội cời trôi cho một vài nô lệ, để cho bọn họ giúp hắn làm cho cục diện thêm hỗn loạn, có như vậy thì hắn mới tìm được đường bỏ trốn.

Nhìn tộc nhân của mình cứ ngã xuống chết đi, Vu Sư trong lòng như nhỏ máu, mắt muốn nổ tung, tràn đầy sát khí nhìn Tinh Hồn và Cố Tinh Hải.

- Thác Bạc Huy, không cần bảo vệ ta nữa, lên bắt lấy tên nhân loại đó.

P/s: Thời gian up chương của tác thường là 00:00, nếu múi giờ không ổn thì các bạn hãy để lại bình luận để tác thay đổi phục vụ các bạn!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Cẩn nuốt Hoang Linh (1)

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 7: Cẩn nuốt Hoang Linh (1)

Thác Bạc Huy là tên của tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc. Trước sự cuồng sát của Tinh Hồn, Thác Bạc Huy vô cùng phẫn nộ, nhưng vì bảo vệ Vu Sư nên chỉ có thể cẩn răng chịu đựng, trơ mắt nhìn tộc nhân từng người từng người một ngã xuống.

Bây giờ được Vu Sư ra lệnh, Thác Bạc Huy không chút do dự, khí thế Huyết Cảnh hậu kỳ Chiến Vu hùng lên.

Huyết Cảnh hậu kỳ Chiến Vu, thực lực không thua kém gì tiền giả Phàm Tiên hậu kỳ.

Mà Thác Bạc Huy từng lần lộn chém giết vô số, thực lực so với một Huyết Cảnh Chiến Vu hậu kỳ còn muốn mạnh hơn bình thường. Thác Bạc Huy giống như một đầu mãnh hùng, xông thẳng tới chỗ Tinh Hồn đang hỗn chiến với tộc nhân Hùng Kim bộ lạc.

- Nhân loại đáng chết, ta sẽ nghiền nát ngươi.

Một quyền Thác Bạc Huy tung ra rất nhanh hướng thẳng đến. Tinh Hồn sắc mặt không đổi, lực lượng tiên lực trong đan điền, thông qua hoa sen Thể Đạo càng bạo tăng. Tiên lực này chính là tích góp nhiều năm qua khi tu luyện tại Huyền Thiên Giới, mỗi một giọt tiên lực đều cực kỳ quý giá, nếu không phải hiện tại đang nguy hiểm thì Tinh Hồn cũng chẳng muốn dùng đến tiên lực này.

Thác Bạc Huy thực lực mạnh hơn đám tộc nhân Hùng Kim bộ lạc rất xa, một Chiến Vu lần lộn sinh tử, Tinh Hồn không dám xem thường, đành phải hy sinh tiêu hao tiên lực áp súc nhiều năm qua để đánh một trận.

Chỉ thấy Tinh Hồn lóe lên ánh kim quang, gió thổi phiêu phiêu làm tung bay mái tóc, khí tức trên người hoàn toàn vượt qua tiên giả Phàm Tiên Cảnh, mà khí tức chính là Phù Tiên Cảnh – bước thứ hai Linh Hậu kỳ.

Áp súc tiên lực vào cánh tay, Tinh Hồn quyền đối quyền với Thác Bạc Huy.

Ầm một tiếng, cuồng phong tán loạn, áp lực thổi lan tràn xung quanh đẩy lùi tộc nhân Hùng Kim bộ lạc ra xa, trong đầu oong oong từng con nhức nhối bị tạo thành bởi áp lực của kinh quyền.

Ở hướng khác, áp lực quyền kinh cũng ảnh hưởng đến bốn gã Chiến Vu và Cổ Tinh Hải.

Cũng nhờ vậy mà Cổ Tinh Hải được thở ra vài hơi mệt nhọc. Đây là lần đầu tiên Cổ Tinh Hải trực tiếp đối diện với một cuộc chiến khốc liệt, lại một mình đối phó với bốn Chiến Vu kinh nghiệm chiến đấu phong phú, mặc dù tu vi năng cao hơn các Chiến Vu này một tầng, nhưng trên người lại bị không ít vết thương, trông bộ dạng khá là thảm lương. Có điều vì mạng sống, Cổ Tinh Hải đành phải cắn răng chịu đựng.

Sau một quyền va chạm, Thác Bạc Huy và Tinh Hồn đều bật ngược về phía sau.

Thác Bạc Huy lau đi tia máu chảy ra ở mép miệng, nội tâm chấn kinh không thôi, hẳn không ngờ rằng một nhân loại lại có sức mạnh thân thể lớn như vậy.

Đại Thiên Thế Giới, luận về lực lượng thân thể, các tiên giả cường độ thân thể yếu kém nhất trong số các đại chủng tộc, nếu trong cùng một cấp độ, lực lượng thân thể của tiên giả không thể so sánh với các Chiến Vu hay Tu La tộc được.

Thác Bạc Huy từng trải qua không ít cuộc chiến với nhân loại tại Hư Thần Tinh, hẳn rất hiểu rõ chuyện này. Nhưng đây là lần đầu tiên, Thác Bạc Huy gặp một nhân loại có cường độ thân thể rắn rỏi như Tinh Hồn.

Mà Tinh Hồn cơ thể cũng chịu phản chấn không nhẹ. Đón một quyền của Thác Bạc Huy khiến hắn tiêu hao gần phân nửa số lượng tiên lực áp súc trong đan điền. Vốn số tiên lực này dùng để đột phá Phù Tiên Cảnh, nhưng tình huống hiện tại không còn cách nào khác.

Tinh Hồn vốn mau lẹ nhạy bén, thân thủ vô cùng quỷ dị, khi rơi vào đám đông người thì trà trộn. Trước đó hẳn thả đi không ít các nô lệ bị Hùng Kim bộ lạc bắt giữ, những nô lệ này bây giờ đang bắt đầu làm loạn để tìm cơ may bỏ trốn.

Phía Vu Sur, hẳn đã cố gắng thu lại Hoang Linh của mình để có thể trấn áp Tinh Hồn và Cổ Tinh Hải.

Nhưng bỗng, trước mặt hắn xuất hiện mấy bóng người, gương mặt dữ tợn nhắm nhe ám sát Vu Sur.

Vu Sur biến sắc, đây đang là thời điểm suy yếu nhất, mặc dù mấy kẻ này không thể giết được lão ta, nhưng hậu quả để lại cho lão cũng vô cùng nghiêm trọng.

- Các ngươi muốn chết!

Vu Sur tức giận, trong mắt lóe lên sát khí, tay phải vẽ ra chú thuật tấn công tới.

Chú thuật hóa thành mấy cái Băng Trụ, ba kẻ định tấn công Vu Sur thực lực thua xa Vu Sur, mặc dù đang trong thời kỳ suy yếu, nhưng vẫn có thể tùy tiện giết chết được mấy tên này.

Băng Trụ sắc bén đâm vào lồng ngực, bọn họ hét thảm một tiếng, ngã người về phía sau đoạn tuyệt sinh mệnh.

Mà Vu Sur sắc mặt nhợt nhạt nôn ra một ngụm máu, trên bầu trời huyền tượng Hoang Linh có dấu hiệu bị sụp đổ. Nếu như Hoang Linh mà bị sụp đổ, đến tám phần Vu Sur chắc chắn sẽ chết. Lão tức giận, liền mình thu lại Hoang Linh.

Thác Bạc Huy trong đám hỗn loạn không thể tìm ra được Tinh Hồn, hẳn cứ thoát ẩu thoát hiện, lâu lâu lại ném một vài nô lệ hay tộc nhân Hùng Kim bộ lạc để nhân cơ hội bỏ trốn tiếp.

Bỗng thấy Vu Sur lâm thế trọng thương, Thác Bạc Huy nhìn mấy gã Chiến Vu đang chiến đấu với Cổ Tinh Hải, quát:

- Bảo vệ Vu Sur, con bé đó đề ta.

Bốn Chiến Vu tuân lệnh, lập tức lùi lại thì bỗng phía sau lưng xuất hiện một bóng đen.

Âm thanh thảm thiết vang lên, một cái đầu lâu bay thẳng lên trời, rồi lạnh lùng rơi bộp xuống tế đàn. Máu tươi của gã Chiến Vu vừa bị mất đầu bắn vào mặt Cổ Tinh Hải, khiến nàng cứng đờ người, trong mắt lộ vẻ hoảng loạn.

Bỗng bên tai một giọng nói nhàn nhạt vang lên:

- Mau bỏ chạy vào rừng, thúc thúc sẽ tìm ngươi sau.

Giọng nói đó chính là của Tinh Hồn. Cổ Tinh Hải trong sự kinh sợ hoảng loạn, khi vừa nghe Tinh Hồn nói thì giật mình, tuy có chút chệch choạc, nhưng vẫn nhanh chân trong đám hoảng loạn tìm được đường đi.

Thác Bạc Huy nhìn thấy thuộc hạ ngã xuống, trong mắt lộ ra oán hận.

- Nhân loại đáng chết, ta phải băm nguoi ra làm ngàn mảnh.

- Câu này ta nghe nhiều rồi!

Tinh Hồn lạnh nhạt đáp trả, sau khi giết chết một Chiến Vu, hắn cũng không có dự định ứng phó với Thác Bạc Huy, liền nhảy vào đám đông hỗn loạn một lần nữa.

Hắn yểm trợ Cố Tinh Hải thành công bỏ chạy, xem như bỏ xuống được một gánh nặng, tiếp theo chính là đến phần của bản thân rồi.

Thân thủ của Tinh Hồn quá cổ quái, làm cho Thác Bạc Huy tức điên lên, đến nỗi không nhìn được mà ném tộc nhân của bị ra để đuổi theo Tinh Hồn.

Tâm trạng của hắn lúc này cực kỳ xấu, chỉ muốn giết chết Tinh Hồn, ngoài ra không còn suy nghĩ nào khác.

Chính bởi vì vậy mà hắn quên đi mất một chuyện quan trọng, đó chính là Vu Sur đang trong thời kỳ suy yếu.

Các nô lệ số lượng còn lại rất ít, muốn bỏ chạy cũng không thể bởi tộc nhân Hùng Kim bộ lạc vây xung quanh, làm chó cùng đường, rốt cuộc đám nô lệ quay về hướng Vu Sur, liều mạng xông tới.

Bên cạnh Vu Sur có ba Chiến Vu bảo vệ, thế nhưng đấu với Cố Tinh Hải khiến bọn họ tiêu hao rất nhiều thể lực, rồi sau đó Tinh Hồn như bóng ma đánh bọn họ trọng thương nữa, giờ đối đầu với một đám nô lệ điên này, rốt cuộc tinh thần cũng không còn được giữ vững.

Tinh Hồn dĩ nhiên đang trà trộn vào đám đông này, một giây khi ba Chiến Vu kia gây ra hoảng loạn, hắn dùng hết tốc độ của mình xông thẳng về phía Vu Sur.

Thác Bạc Huy trông thấy, vừa tức giận, vừa xen lẫn sự kinh sợ.

- Nhân loại, mau dừng tay, nếu không dù có chết ta cũng kéo nguoi theo.

Tinh Hồn lúc này chẳng buồn quan tâm đến uy hiếp của Thác Bạc Huy, mục tiêu của hắn bây giờ chính là Vu Sur, hay nói chính xác hơn, Tinh Hồn đang nhắm đến Hoang Linh của Hùng Kim bộ lạc.

Lúc Hoang Linh xuất hiện, hoa sen Thể Đạo trong Linh Đài kích động như muốn nuốt chửng Hoang Linh, nếu hoa sen Thể Đạo lộ xác, tu vi của Tinh Hồn sẽ đột phá.

Thế nên lúc này hắn thậm chí không tiếc số lượng tiên lực tồn đọng còn lại, đem toàn bộ thi triển ra khiến cho tốc độ của hắn nhanh hơn gấp đôi.

Gương mặt Vu Sur đại biến:

- Thủy thuật – Thôn Hùng.

Đến nước này, dù phản phệ có ảnh hưởng đến việc trở thành Vu Sur nhị đẳng hay không lão cũng chẳng để ý đến nữa, so với trở thành Vu Sur nhị đẳng thì cái mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn.

Lão Vu Sur cắn chóp lưỡi phun ra một ngụm máu, sắc mặt càng thêm nhợt nhạt khó coi, sinh cơ như mất đi mấy mươi năm.

Chỉ thấy máu tươi ắn chứa lực lượng Vu Thuật, chóp mắt biến thành một đầu Hắc Hùng khổng lồ hung dữ, gầm lớn một tiếng, há cái miệng đầy răng nanh như muốn nuốt chửng Tinh Hồn vậy.

- Cút!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Cắn nuốt Hoang Linh (2)

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 8: Cắn nuốt Hoang Linh (2)

Trông thấy Hắc Hùng hai chi trước dừng hẳn về tới, Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, lạnh lẽo quát một câu rồi vận dụng lực lượng toàn thân, tung ra một

quyền. Trong quyền này lấp lóe kim quang, ẩn chứa lực lượng tiên lực hóa dịch mà Tinh Hồn khổ công tinh luyện ra.

Tinh Hồn tốc độ vừa nhanh vừa mạnh, chẳng khác gì một mũi tên vừa rời khỏi cung, luôn lách qua khe chỉ trước của Hắc Hùng rồi hướng vị trí trái tim của Hắc Hùng, xé rách nó ra. Hắc Hùng đau đớn hét thảm.

Hắc Hùng là do Vu Thuật bản mệnh của Vu Sư tạo thành, nếu không phải đang rơi vào trạng thái suy yếu thì Vu Sư cũng không muốn dùng đến bản mệnh Vu Thuật. Khi Hắc Hùng bị tổn thương, Vu Sư có liên hệ với nó, dĩ nhiên cũng bị phản phệ, nôn ra một ngụm máu đen, cơ thể càng lúc càng ốm yếu.

Phía đằng sau lưng Tinh Hồn, tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc Thác Bạc Huy trong mắt tia máu chi chít, hận không thể ngay lập tức băm nát Tinh Hồn.

Tinh Hồn cảm nhận được sự uy hiếp đến từ Thác Bạc Huy, vậy nên bắt buộc phải hành động nhanh chóng để còn bỏ chạy.

Hoa sen Thẻ Đạo trong Linh Đài rung động, những sợi hắc ti quý dị từ hoa sen Thẻ Đạo đâm ra bên ngoài, như xuyên qua không gian bắt lấy bản mệnh Hoang Linh, bắt đầu cắn nuốt nó.

Tốc độ cắn nuốt của hoa sen Thẻ Đạo rất nhanh, chỉ trong hai nhịp thở đã cắn nuốt một phần ba lực lượng của Hoang Linh, khiến cho Vu Sư càng thêm đau đớn.

Nhưng thời gian không còn nữa, Tinh Hồn nếu muốn rời khỏi Hùng Kim bộ lạc, không thể không thu lại hắc ti. Sau đó hấn dồn hết sức mạnh cơ bắp, dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào trong khu rừng.

- Bảo vệ Vu Sư.

Thác Bạc Huy không muốn trở mắt nhìn Tinh Hồn cứ như vậy mà rời đi, thế nên ném lại cho đám tộc nhân một câu rồi đuổi theo Tinh Hồn.

Vu Sư được ba Chiến Vu đỡ ngồi dậy, hơi thở của lão lúc này vô cùng nặng nhọc, đôi mắt thâm quầng, gương mặt tang thương như già đi chục năm, sắc mặt trắng bệch, tựa hồ ngọn đèn sắp tắt vậy.

Vu Sư nghiêng răng nghiêng lợi mà nghĩ đến Tinh Hồn. Tế tự Hoang Linh ngày hôm nay, nếu như không có chuyện này xảy ra thì lão đã có cơ hội trở thành Vu Sư nhị đẳng, tiếp nhận linh hội thêm một Ngũ Hành Thuật nữa rồi.

Nhưng bởi vì Tinh Hồn và Cố Tinh Hải bất thành linh lộ ra thực lực siêu quần, trong thời điểm lão suy yếu nhất mà ra tay. Không những giết đi rất nhiều tộc nhân của lão mà còn làm cho lực lượng Hoang Linh tổn thương, bản mệnh Vu Thuật cũng vì vậy mà thương tổn nặng nề.

Lão hận không thể dùng thuật nguyên rủa lên người Tinh Hồn và Cố Tinh Hải, để cho hai người họ sống dở chết dở, chịu sự hành hạ độc ác nhất.

Bỗng ánh mắt của lão lóe lên.

- Đến lấy sợi tóc trắng kia cho lão phu.

Vu Sư ra lệnh, một Chiến Vu bên cạnh lão vâng lời, đi đến phía trước chỗ Vu Sư chỉ điểm, sau một vài giây thì phát hiện có một sợi tóc trắng nằm trên đất. Hấn cầm nó đem đến cho Vu Sư.

Sợi tóc trắng này chính là tóc của Tinh Hồn. Tại Hùng Kim bộ lạc này, ngoại trừ Vu Sư mái tóc muối tiêu ra, không có người nào có màu tóc trắng cả, ngoại trừ kẻ đã lên kế hoạch phá hoại buổi tế tự là Tinh Hồn ra.

- Tiểu tử nhân loại đáng kiếp, lão phu Ân Cực Ngộ lấy Vu Thần ra thề, đời này còn sống tuyệt không để ngươi yên ổn.

Vu Sư mất lộ sát khí nồng đậm, siết chặt sợi tóc bạc của Tinh Hồn trong tay, nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra từng chữ, làm cho ba Chiến Vu đứng một bên không khỏi lạnh người.

***** Quyền 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trong khu rừng hai bóng người trước sau lướt qua, tốc độ rất nhanh hóa thành hai vệt đen.

Hai người này, phía trước chính là Tinh Hồn, còn đuổi theo sau dĩ nhiên là Thác Bạc Huy.

Tinh Hồn trước đó tiêu hao gần như sạch sẽ số lượng tiên lực còn lại, lúc này cơ thể rất mệt mỏi, tốc độ không khỏi có chút chậm lại.

Vậy nên khoảng cách giữa hấn là Thác Bạc Huy càng lúc càng bị thu hẹp lại.

- Có giỏi thì đừng chạy, đấu với ta một trận đi tiểu tử nhân loại.

- Có giỏi thì đừng đuổi theo.

Tinh Hồn đương nhiên không điên đến nỗi dừng lại, vất chân lên cổ mà bỏ chạy. Bỗng hấn giơ tay lên, cách không chém đứt một gốc đại thụ khổng lồ ném ngược lại.

Thác Bạc Huy sắc mặt không đổi, dùng song quyền bổ đôi gốc đại thụ đó. Nhưng ngay sau đó là có thêm vài gốc đại thụ, tảng đá lớn bị Tinh Hồn lôi lên ném về phía hắn.

Thác Bạc Huy hừ lạnh:

- Trò mèo, để xem ngươi chống cự được tới đâu.

Thác Bạc Huy không đặt mấy thứ này vào trong mắt, dùng lực lượng thuần túy đánh tan nát mấy vật thể đó. Khói bụi mù mịt bay lên khắp nơi.

Bỗng trong làn khói bụi đó, một ánh sáng màu đỏ rực chói mắt chọt lóe lên.

Trong mắt Thác Bạc Huy lộ ra nét kinh biến, lập tức đan chéo tay chắn lên phía trước.

Ngay lập tức ầm một tiếng tê tai vang lên, Thác Bạc Huy bị đẩy lùi về phía sau mấy chục bước, trên mặt đất để lại mấy chục dấu chân hằn sâu trên đất.

Vài giây sau thì mới ổn định được lại cơ thể, nhìn chăm chăm làn khói phía trước.

Chỉ thấy từ bên trong có hai bóng người bước ra. Một người là Tinh Hồn bị Thác Bạc Huy truy sát, người còn lại chính là Cố Tinh Hải đã trốn thoát từ trước đó.

Sau khi bỏ trốn trước, theo lời dặn của Tinh Hồn, nàng một mực ẩn nấp trong khu rừng để đợi hắn.

Ngay lúc Tinh Hồn và Cố Tinh Hải đồng thời xuất hiện, Thác Bạc Huy mặt tuy khê biến, nhưng nội tâm đang thầm vui mừng.

Cố Tinh Hải tu vi Phạm Tiên Cảnh trung kỳ, Tinh Hồn tu vi Phạm Tiên Cảnh sơ kỳ, so với hậu kỳ Huyết Cảnh Chiến Vu như hắn, cho dù cả hai liên thủ, hắn nghĩ rằng nhất định không phải là đối thủ của mình.

Và lại trước đó đã quan sát Cố Tinh Hải, cô gái nhỏ này vẫn còn thiếu nhiều kinh nghiệm thực chiến. Còn Tinh Hồn, theo đánh giá của Thác Bạc Huy, hắn tuy gian xảo, nhưng thực lực chưa phục hồi hoàn toàn. Thế nên dù hai đấu một như Thác Bạc Huy vẫn chiếm thượng phong.

- Cũng tốt, khỏi nhọc công ta phải truy tìm.

Thác Bạc Huy cười lạnh.

- Truy tìm thì được gì? Ngươi nghĩ ngươi có thể giết được hai ta?

Tinh Hồn sắc mặt không đổi, nhàn nhạt đáp lại.

- Chỉ là một sơ kỳ Phạm Tiên Cảnh cũng dám khua môi múa mép trước mặt ta, để ta cho ngươi biết thế nào gọi là thực lực chân chính.

Thác Bạc Huy gầm lớn một tiếng, khí huyết trong cơ thể bạo phát, cơ thể như to hơn một phần, ánh mắt trắng dã tràn ngập dã tính, trông chẳng khác gì một con gấu hung dữ bị xổng chuồng.

Kích phát lực lượng khí huyết giúp cho Thác Bạc Huy không chỉ gia tăng sức mạnh, mà tốc độ tăng thêm so với trước đây.

- Không cần phải sợ, cứ làm theo những gì thúc thúc nói.

Tinh Hồn gặp nguy mà mặt không biến, lại còn nhẹ nhàng trấn an tinh thần Cố Tinh Hải.

Cố Tinh Hải đối với Tinh Hồn nhất nhất nghe lời, trong lòng vô cùng tin tưởng hắn, gật đầu đáp lại.

Chỉ thấy Tinh Hồn bước lên phía trước một bước, một bước này, trông hắn giống như một đầu thái cổ hoang thú uy nghiêm bề ngễ, hơi thở hùng hoàng xuất hiện trên người hắn, bàn tay hóa thành trào ấn đánh tới.

- Vạn Thú Nhất Kích!

Một kích xông ra, theo sau là ảo ảnh của vô số đầu hung thú, nhưng nghe theo mệnh lệnh của Tinh Hồn, đồng loạt tung ra trào ấn.

Quyền cương và trào ấn chạm nhau tạo thành một cơn chấn động mãnh liệt, cây cối xung quanh ngã rạp, đất đá bay tứ tung đầy trời. Tinh Hồn ngã bay về phía sau, nôn ra ngụm máu huyết. Hắn và Thác Bạc Huy chênh lệch nhất định, lấy cứng đối cứng, với thực lực hiện tại của Tinh Hồn chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Mà Thác Bạc Huy cũng bị khựng lại đôi chút, hắn định xông tới tiếp thì phía sau lưng một bóng hình nhỏ bé xuất hiện. Đó chính là Cố Tinh Hải.

- Hồng Ngọc Kinh – Hồng Ngọc Thủ.

Bàn tay phải của Cố Tinh Hải được Hồng Ngọc Ấn gia trì biến hóa thành màu hồng ngọc lấp lánh, chẳng khác nhìn được tạo thành từ những viên pha lê,

trông rất bất mắt, mang theo khí lực mạnh mẽ đánh thẳng vào lưng Thác Bạc Huy.

Tuy Thác Bạc Huy da thịt béo dày, nhưng bị một đấm toàn lực của Cố Tinh Hải cũng không khỏi la lên một tiếng bi thảm thiết, miệng học máu lẫn vòng vòng trên đất.

Thác Bạc Huy chưa kịp định hình lại thì phía trên đầu, Tinh Hồn sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng trong mắt sát khí mãnh liệt lao xuống.

- Tiểu tử khốn kiếp, đừng hòng đánh lên.

Thác Bạc Huy tức giận, gầm lớn một tiếng. Từ trong miệng từng đợt sóng âm ba lan ra, Tinh Hồn bị sóng âm công kích trực tiếp, thất khiếu chảy máu, y phục rách toạt.

Nhân cơ hội này, Cố Tinh Hải không dừng lại, nương theo cơ hội mà Tinh Hồn tạo ra khoảng trống, một lần nữa đánh ra một quyền cực mạnh. Thác Bạc Huy biến sắc, theo bản năng giơ tay ra đỡ.

Nhưng khi chạm quyền thù của Cố Tinh Hải, từ trong xương cốt truyền ra tiếng vỡ nát, một cơn đau đớn nhức nhối khó chịu, không thể không lùi lại, trong đầu đang suy tính đường bỏ chạy.

- Muốn chạy, không dễ vậy đâu!

Tinh Hồn dù bị thương nặng, nhưng không biết hấn lấy đâu ra sức mạnh cùng đám lượng lớn đứng ra ngăn chặn đường lui của Thác Bạc Huy.

- Tiểu tử nhân loại, muốn giết ta thì phải trả giá rất lớn. Chuyện lần này hãy bỏ qua tại đây, ta tuyệt đối không tìm các ngươi tính toán nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Thẻ Đạo biến đổi

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 9: Thẻ Đạo biến đổi

Thác Bạc Huy bị trúng trực tiếp hai lần công kích của Cố Tinh Hải, dù da thịt béo dày đến mấy thì cũng không khỏi lâm phải trọng thương. Và lại vết thương bị gây ra bởi hai quyền rất kỳ lạ, cảm giác như nơi vết thương đang bị một ngọn lửa thiêu đốt âm ỉ, tạo thành sự khó chịu nhất định.

Mọi thứ khiến cho tính toán ban đầu của Thác Bạc Huy sụp đổ cả. Không nghĩ đến Tinh Hồn lại khó chơi đến vậy. Thực lực của Tinh Hồn không mạnh bằng Cố Tinh Hải, tuy nhiên hẳn lại biết cách thu hút sự chú ý của Thác Bạc Huy, còn Cố Tinh Hải thì nắm bắt cơ hội rất tốt, chỉ một khoảng khắc lơ là thì ngay lập tức hẳn sẽ nhận quả đắng.

Thác Bạc Huy hành động cũng quyết đoán, biết địch không lại liền sinh ra ý tưởng tháo lui.

Tinh Hồn im lặng, tạm thời chưa trả lời câu hỏi khiến cho nội tâm Thác Bạc Huy không khỏi có chút căng thẳng. Đồng thời hẳn vừa âm thầm vận chuyển khí huyết, một khi có biến thì ngay lập tức xuất thủ hồng tốc chiến tốc thắng.

Nhưng ngay lúc đó thì bỗng Tinh Hồn thu hồi lại khí thế, không khí hòa hoãn hơn hẳn, tuy nhiên trong mắt vẫn ẩn ẩn cơ trí cùng cảnh giác.

- Ngươi nói thật?

Tinh Hồn hỏi lại một lần nữa.

Thác Bạc Huy thấy Tinh Hồn có ý định buông tha, sự căng thẳng trong lòng không khỏi giãn ra đôi chút, gật đầu chắc nịch:

- Lấy danh nghĩa Chiến Vu Vu Tộc ra thế, ta tuyệt đối tuân thủ lời hứa, không tìm hai người bọn ngươi làm phiền nữa.

- Đã vậy... ngươi có thể đi.

Tinh Hồn hơi do dự, cuối cùng thở ra một tiếng, bước sang một bên đưa tay ra hiệu.

Thác Bạc Huy nội tâm mừng thầm, tuy nhiên hẳn vẫn giữ một sự cảnh giác nhất định. Khi lướt qua chỗ Tinh Hồn đang đứng, ánh mắt Thác Bạc Huy như đang ghi nhớ kỹ gương mặt này.

Khi chuẩn bị nhấc chân rời đi thật nhanh để còn trở về bộ lạc thì bỗng một luồng sát khí kinh dị xuất hiện áp chế tinh thần Thác Bạc Huy, trong giây lát

Thác Bạc Huy như không làm chủ được cơ thể của mình nữa, thân thể to như một tòa núi nhỏ run lên một cơn rét lạnh.

Thậm chí Thác Bạc Huy còn chưa kịp phát giác ra được điều gì thì một quỷ thủ từ phía sau luồn tới, bóp chặt cuốn họng, những ngón tay chẳng khác gì móng vuốt sắc nhọn của mãnh thú đâm xuyên qua da thịt, siết vào cuốn họng, không chút buông tha mà nghiền nát.

Máu tươi bắn ra như vòi nước, Thác Bạc Huy mất trọng ngược trắng dã, trước khi ngã xuống nhìn chằm chằm Tinh Hồn đầy oán hận, ngón tay run run chỉ mặt Tinh Hồn, nhưng chẳng thể làm được gì, mang theo uất ức oán hận mà chết đi.

Cổ Tinh Hải chứng kiến cảnh tượng này thì mặt tái xanh, ánh mắt khiếp sợ, theo bản năng lùi lại phía sau một hai bước.

Mãi khi thấy Tinh Hồn mệt mỏi gục xuống, nôn ra ngụm máu thì mới trong băng hoàng mà sức tỉnh, lập tức chạy đến bên cạnh hắn.

“Không ngờ có ngày phải dùng đến thủ đoạn này.”

Tinh Hồn nội tâm than vãn một câu.

Sát khí vừa rồi chính là chiêu thức thường dùng của đệ tử thứ tám của hắn – Long Tuyền.

Trong số mười tên đệ tử, Long Tuyền là kẻ có sát khí cực nặng, nếu không phải chịu Tinh Hồn quản chế thì rất có thể Long Tuyền đã bị sát khí phản phệ, trở thành một đại ma đầu chỉ biết chém chém giết giết.

Trong thời gian quản chế, cứ cách một đoạn thời gian Tinh Hồn lại dùng Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết – Phệ Khí Thuật để luyện hóa bớt sát khí của Long Tuyền, đồng thời truyền cho Long Tuyền Phật Đạo pháp quyết – Như Lai Kinh, nhờ vậy Long Tuyền mới miễn cưỡng áp chế được sát khí của bản thân.

Sát khí bị Tinh Hồn dùng Phệ Khí Thuật đem nhốt vào cổ kiếm Đồ Lục. Nếu không phải dựa vào nó, Tinh Hồn tự thân cũng rất khó ứng phó nỗi sát khí kinh thiên của Long Tuyền.

Lại nói, nếu không nhờ luyện ra được hoa sen Thế Đạo, có lẽ Tinh Hồn cũng không sử dụng được cái thủ đoạn này, lấy sát khí để áp bức Thác Bạc Huy.

Sử dụng thủ đoạn này xong, tinh thần Tinh Hồn vô cùng mệt mỏi choáng váng. Trước khi hắn bước vào Địa Tiên Cảnh thì thủ đoạn này không thể sử dụng được nhiều, nếu không có ngày lại bị sát khí cản trở lại.

- Thúc thúc ổn không?

Giọng nói Cổ Tinh Hải một bên vang lên.

Tinh Hồn khẽ gật đầu, rồi nói:

- Chỗ này không thể ở lâu.

Cổ Tinh Hải gật gật đầu, sau đó đỡ Tinh Hồn đứng dậy, chặt vật mà tìm một nơi an toàn để dưỡng thương.

Vài giờ sau khi Tinh Hồn và Cổ Tinh Hải bỏ đi thì một đám người chạy đến chỗ này, nhìn phong cách trên người thì mấy người này chính là tộc nhân Hùng Kim bộ lạc.

Nhìn xác chết Thác Bạc Huy, bọn họ tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, lập tức tản người ra truy lùng dấu vết của Tinh Hồn. Sau một lúc không tìm thấy được gì, đành phải hậm hực đem thi thể Thác Bạc Huy trở lại Hùng Kim bộ lạc.

Tại Hùng Kim bộ lạc, quang cảnh lúc này trông khá thê lương, nhiều căn nhà bởi vì hỗn chiến do Tinh Hồn bày ra mà bị phá hỏng, dưới sự chỉ đạo của các Chiến Vu có phận sự, bọn họ đang dần dần thu dọn.

Bên trong tế điện, Ân Cực Ngộ gương mặt âm trầm nhìn thi thể Thác Bạc Huy đặt ở trước mắt, trong đôi mắt lộ ra sự oán hận.

- Nhân loại, một ngày Ân Cực Ngộ ta còn sống thì ngày đó ngươi không được yên thân.

Mất mát quá nhiều, không chỉ Hoang Linh mất đi một nửa lực lượng, bản thân bị phản phệ trọng thương rất nặng, mà ngay cả tộc trưởng Thác Bạc Huy cùng mấy chục người bị Tinh Hồn không thương tiếc, ác độc giết chết, trong lòng Ân Cực Ngộ oán hận nồng đậm.

Trong tay Ân Cực Ngộ là một sợi tóc bạc, là sợi tóc của Tinh Hồn rơi lại trên tế đàn bị Ân Cực Ngộ tình ý phát hiện. Chỉ thấy lão ta siết chặt, nhìn chăm chăm sợi tóc bạc, giống như đang nhìn Tinh Hồn.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Bầu trời về đêm, từ trong rừng phóng mắt có thể nhìn thấy bầu trời phủ đầy bởi vô số ngôi sao.

Cổ Tinh Hải tinh thần so với ban chiều đã tốt hơn rất nhiều, ngẩng mặt lên nhìn ngắm bầu trời đầy sao. Trong đầu không khỏi nhớ đến lúc vẫn còn ở tại bộ

lạc của mình, cùng bạn bè, người thân tụ tập quanh đồng lửa mà vui đùa.

Đến nay, bộ lạc bị hủy diệt, có lẽ trừ bản thân nàng ra thì chẳng còn người nào sống sót.

Nghĩ đến điều này, bất giác Cổ Tinh Hải đảo mắt nhìn Tinh Hồn ngồi cách đó khá xa, đang ngồi khoanh chân tịnh dưỡng.

Nhớ đến ban trưa nhìn thấy Tinh Hồn bội tín, trong một khắc Thác Bạc Huy lo là lập tức giết chết hắn ta, Cổ Tinh Hải khi ấy thực sự sợ hãi Tinh Hồn, thời điểm đó nàng chỉ muốn bỏ chạy ngay lập tức.

Nhưng nghĩ đến, chính Tinh Hồn là người đã giúp nàng trốn thoát khỏi Hùng Kim bộ lạc, còn truyền cho nàng Hồng Ngọc Kinh rất lợi hại nữa, thế nên nàng mới miễn cưỡng áp chế lại tinh thần của mình.

Có lẽ Tinh Hồn cũng nhận ra điểm này, nhưng hắn không nói gì cả, cũng từ chối cho ý kiến. Dù sao thì giữa Cổ Tinh Hải và hắn cũng chẳng có quan hệ gì gọi là sâu sắc cả. Tinh Hồn cũng không có ý định để Cổ Tinh Hải theo hắn lâu dài, định tìm một lúc nào đó thích hợp thì rời đi một mình.

Điều cần làm bây giờ chính là phục hồi vết thương cùng với luyện hóa lực lượng Hoang Linh bị hắn cắn nuốt khi ở Hùng Kim bộ lạc.

Bên trong Linh Đài, hoa sen Thể Đạo một màu đen đang lơ lửng trên không, chính giữa đài sen có một khối thủy tinh màu xanh lam nhìn rất đẹp mắt. Nếu nhìn kỹ thì phát hiện bên trong khối thủy tinh màu xanh lam này có một hồn thú đang cuộn tròn lại.

Hồn thú này chính là Hoang Linh của Hùng Kim bộ lạc – Hắc Mang Kim Hùng. Tuy nhiên, trạng thái của hồn thú Hắc Mang Kim Hùng rất yếu ớt, có lẽ chính là bởi nó chỉ có một phần ba lực lượng chân chính của Hoang Linh nên mới như vậy.

Còn nhớ trước đó, khi Hoang Linh xuất hiện thì hoa sen Thể Đạo xuất hiện rung động, như thể muốn cắn nuốt đầu Hoang Linh này. Bởi vậy nên Tinh Hồn mới thay đổi kế hoạch một chút, tạm dừng khoảng thời gian ít ỏi để mà lấy đi một phần Hoang Linh này thử nghiệm xem hoa sen Thể Đạo sẽ biến đổi như thế nào.

Tê khởi năng lực hoa sen Thể Đạo, từ chính giữa đài sen bỗng bay ra vô số những sợi hắc ti cuốn lấy Hoang Linh. Hoang Linh sợ hãi muốn bỏ chạy, nhưng không thể nào chống đỡ khỏi quỷ thủ của những sợi hắc ti này, chỉ thấy hắc ti đâm thẳng vào bên trong, chậm rãi hút đi lực lượng của Hoang Linh. Trong nháy mắt, Hoang Linh đã biến mất, hoàn toàn bị cắn nuốt không để lại một chút dấu vết nào.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Đắc đạo thành tiên

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 10: Đắc đạo thành tiên

Sau khi cắn nuốt xong Hoang Linh, hoa sen Thể Đạo run lên một cơn, rồi sau đó sinh ra một dòng khí đen phủ quanh Linh Đài.

Tinh Hồn vội vận hành Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết để luyện hóa dòng khí đen này. Tu vi của hắn liền sau đó tăng vọt, tuy khoảng cách đến với Phạm Tiên Cảnh trung kỳ vẫn còn khá xa, tuy vậy so với ban chiều đã mạnh hơn rất nhiều.

Thu lại Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết, Tinh Hồn mở mắt ra, thở ra một ngụm trọc khí, chậm rãi cảm nhận sự thay đổi từ cơ thể mình.

Nhìn tốc độ tu luyện, Tinh Hồn không khỏi cảm thán thở dài một tiếng.

Trước đây, khi chưa bị Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc phong ấn lại, Tinh Hồn với thể chất vô cùng ưu việt là Hư Không Chi Thể, tốc độ tu luyện cực kỳ nhanh, không hề bị tạp chất trong cơ thể ngăn cản vận hành.

Còn bây giờ, cơ thể chịu hạn chế của hai loại pháp tắc kia, trừ khi nhờ vào cơ duyên nào đó để loại bỏ hai loại pháp tắc này, nếu không con đường đắc đạo thành tiên sau này e rằng sẽ gặp phải muôn trùng khó khăn.

Nhưng nếu dựa vào cơ duyên thì chắc Tinh Hồn lắc đầu cười khò, cơ duyên có thể loại trừ hai pháp tắc này có lẽ gần như không tồn tại rồi.

Hư Không Chi Thể bị phong ấn, thân thể hắn chẳng khác gì một tu sĩ chưa tiến hành trúc cơ vậy. Cơ thể tồn tại rất nhiều tạp chất làm cho tốc độ hấp thu linh khí thiên địa chậm chạp.

Tiên giả cũng giống như tu sĩ, bước đầu đều dựa vào thiên địa linh khí mà tu hành. Có điều giữa hai bên vẫn có sự khác biệt nhất định.

Tu sĩ trong cơ thể chứa tạp chất phạm thể, mà tiên giả cơ thể lại chịu hạn chế đến từ pháp tắc của Đại Thiên Thế Giới. Thế nên trong cảnh giới đầu tiên

mới trong hệ thống tu luyện của Nhân Tộc – Linh Hậu Kỳ lại có một bước gọi là Phàm Tiên Cảnh.

Phàm Tiên vẫn chưa phải là tiên chân chính, mà khi bước vào Linh Tiên mới được công nhận là tiên.

Tu sĩ phi thăng hay tiên giả nếu muốn trở thành tiên chân chính thì bước đầu phải dung hòa cơ thể mình với pháp tắc của Đại Thiên Thế Giới. Mà muốn dung hòa với pháp tắc của Đại Thiên Thế Giới thì trong cơ thể phải tạo ra được một cái tiên phù, vậy nên trong Linh Hậu Kỳ bước thứ hai chính là Phù Tiên Cảnh, chính là để ám chỉ điều này.

Pháp tắc tồn tại ở Đại Thiên Thế Giới này chính là do Thiên Đạo tự định ra, không một người nào có thể thay đổi được điều này cả.

Tinh Hồn hiện tại vẫn đang nằm trong cảnh giới Phàm Tiên Cảnh. Đối với một tiên giả bình thường mà nói, quá trình kết phù có trung bình chỉ mất khoảng bốn mươi đến năm mươi năm là thành công. Người nào bécch bát hơn thì khoảng sáu mươi đến bảy mươi năm.

Tinh Hồn nếu không có vấn đề gì xảy ra thì hẳn lẽ sẽ nằm ở trong nhóm thứ hai, thậm chí có thể sẽ lâu hơn cũng không biết chừng.

Nếu muốn sớm ngày kết phù, có lẽ phải dựa vào tài nguyên tu luyện của tông môn mới có thể đẩy nhanh tiến trình được.

Trong lòng Tinh Hồn sớm đã có dự định này, sau khi hấn và Cố Tinh Hải tách ra thì sẽ tìm một tông môn nào đó để nương nhờ một thời gian. Tạm thời chỉ có thể tính như vậy mà thôi.

Mất quết qua nhìn Cố Tinh Hải, không biết từ lúc nào đã ngồi ngủ gật rồi.

Thiết nghĩ, tình cảnh cô gái này cũng rất đáng thương. Nhìn nàng, Tinh Hồn lại sự nhớ đến tuổi thơ của mình.

Một đứa trẻ mồ côi đến cha mẹ ruột của mình đến bây giờ vẫn không biết mặt, nếu ngày đó không được người mẹ nuôi Vân Tuyết nhặt trong ngôi miếu hoang, có lẽ hẳn cũng không có được ngày hôm nay.

Tuổi thơ bên mẹ nuôi, tuy cơ cực, nhưng có lẽ tháng ngày đó chính là khoảng thời gian êm ả nhất cuộc đời hấn. Có điều, nó cũng chẳng kéo dài được lâu, thời gian ngắn ngủi chỉ có tám năm mà thôi.

Cố Tinh Hải được biết mặt người thân, được cha mẹ chăm sóc từ nhỏ, được mười lăm năm, có lẽ so với Tinh Hồn thì tốt đẹp hơn đôi chút. Nhưng đều là đau thương tan cửa nát nhà, cô độc một mình, nỗi bi thương này ai hơn ai thì còn chưa biết được.

Tinh Hồn chịu đựng nó trong suốt gần sáu trăm năm, tuy đã quen với cảm giác này, có điều nó thực sự vẫn rất khó chịu. Nhìn Cố Tinh Hải, cô gái nhỏ này rồi cũng sẽ trải qua nó, nhưng ít nhất, Tinh Hồn muốn có thể giúp cho nỗi đau của nàng được dịu bớt đi, chí ít sẽ không quá bi thương như bản thân hấn.

“Từ lúc nào ta lại đi quan tâm người khác, đa sầu đa cảm chuyện nhân sinh thế này?”

Bất giác, trong lòng Tinh Hồn tự hỏi một câu. Hấn trước đây không phải là người như vậy. Lại nhìn cô gái nhỏ đang ngủ gà ngủ gật, tự nhiên Tinh Hồn lại thờ dài một tiếng. Có lẽ là do nhìn thấy Cố Tinh Hải có điểm nào đó giống mình cũng nên.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Ngày hôm sau, trải qua một đêm nghỉ ngơi tịnh dưỡng, tinh thần cả hai tốt hơn hẳn. Cố Tinh Hải đã lâu không trải qua một giấc ngủ ngon, không được hít thở bầu không khí tự do, thế nên nhìn gương mặt của cô gái nhỏ này tươi rói, nụ cười hồn nhiên lúc nào cũng treo trên mặt.

Mặc dù cả hai đang mù đường lạc lối trong khu rừng rộng lớn này, nhưng nhìn Cố Tinh Hải như vậy thì tâm hồn người ta lại thoải mái hẳn ra.

Vị trí cả hai đang đứng thuộc về phần đất Vu Tộc.

Theo như cách Cố Tinh Hải nói thì những bộ tộc yếu kém như Hùng Kim bộ lạc hay Tật Phong bộ lạc thì thường sẽ ở ngoài cùng theo cách phân chia lãnh thổ, như vậy chỉ cần đi về phía Đông thì sẽ đi đến được vị trí lãnh thổ của Nhân Loại.

Nói miêng thì đơn giản, nhưng vào thực tế thì lại là một câu chuyện khác, tí như tình huống của Tinh Hồn và Cố Tinh Hải hiện tại.

Nếu như bây giờ có một cái bản đồ thì tốt biết mấy.

Trên công cuộc tìm được đường ra, trên đường đi, Tinh Hồn vừa chỉ điểm cách tu luyện đối với Cố Tinh Hải, giúp cho nàng nâng cao thực lực.

Trong nửa tháng nay, Cố Tinh Hải đã nâng lên hai mươi ba Hồng Ngọc Ấn, đạt tới tiểu thành trong tầng thứ hai Hồng Ngọc Kinh, tu vi biến mạnh hơn hẳn.

Nói đến, cách chỉ điểm của Tinh Hồn với Cố Tinh Hải thực sự mà nói rất ư là nhẹ nhàng.

Chỉ khi huấn luyện đám đệ tử của hấn, thực sự tháng ngày năm đó tên nào tên nấy đều phải sống trong địa ngục, ngay cả nữ đệ tử duy nhất là Long Phi Tuyết cũng không ngoại lệ.

Bài tập nhẹ nhàng nhất trong phương pháp dạy dỗ đám đệ tử chính là đem bọn chúng ném xuống vực sâu vạn trượng, không thức ăn không nước uống, phải ứng phó với vô số hung thủ tàn bạo, trong một tháng phải bò lên, nếu không thì đừng gọi hai chữ sư tôn.

Còn bài tập nặng nhất đó chính là được hấn đích thân luyện võ.

Phải nói mười tên đệ tử ai nấy đều cực kỳ đáng thương. Bị Tinh Hồn cầm gậy đánh đến nước mắt nước mũi chảy ra hết, da thịt béo dày như Long Chiến, cứng đầu cứng cổ như Long Uyên, hay loại không sợ trời không sợ đất như Long Tuyền cũng bị hấn đánh thừa sống thiếu chết.

Sau này khi tu vi đã có thành tựu nhất định, nhưng khi nghĩ đến khoảng thời gian bị Tinh Hồn đánh lên bờ xuống ruộng, tên nào tên nấy đều rét run lạnh cả sống lưng.

Thế mới nói, việc chỉ điểm cho Cố Tinh Hải có thể nói là vô cùng nhẹ nhàng. Cũng là bởi Tinh Hồn không có ý định đồng hành hay tiếp nhận Cố Tinh Hải nên mới làm qua loa. Nếu mà thực sự trở thành đệ tử Tinh Hồn chắc có lẽ Cố Tinh Hải chỉ biết cười mếu mỗi ngày.

Yếu điểm của Cố Tinh Hải chính là thiếu kinh nghiệm thực chiến, mà cả hai đang bị lạc trong rừng, trên đường gặp không ít hoang thú, Tinh Hồn liền xách Cố Tinh Hải ném vào hang ổ của đám hoang thú này, để nàng tự mình trải nghiệm. Khi nào thực sự nguy hiểm đến tính mạng thì hấn mới xuất thủ.

Cũng nhờ vậy mà không chỉ tu vi mà cả thực lực, Cố Tinh Hải đều có sự lột xác nhất định, độ ngây thơ dường như giảm đi ít nhiều.

- Đối phó với thú hoang rất khác biệt với các sinh linh cấp cao. Thú hoang không có linh trí, còn sinh linh cấp cao có ý thức siêu phàm, rất nhiều âm mưu quỷ kế. Thế nên đừng nghĩ có tí thực lực mà kiêu ngạo, có biết chưa?

Tinh Hồn mỗi ngày đều nhắc đi nhắc lại câu này, riết hồi muốn nhàm lười, nhưng Cố Tinh Hải lúc nào cũng gật đầu tiếp nhận. Có lẽ khoảng thời gian được Tinh Hồn huấn luyện đã trở thành bóng ma trong lòng nàng, thành ra trong lòng sinh ra một sự kính ý với Tinh Hồn, nhất nhất nghe theo những gì hấn dạy dỗ.

Có điều, nếu thực sự được trải nghiệm huấn luyện như đám Long Uyên, chẳng biết nàng sẽ còn khiếp sợ Tinh Hồn đến mức nào nữa.

Lại một tháng nữa trôi qua, cả hai vẫn chưa có dấu hiệu tìm ra được đường ra khỏi khu rừng này.

Vào một ngày nọ, bỗng trong rừng xuất hiện một đám người, trang phục trên người, vừa nhìn là liền nhận ra đám người này thuộc Vu Tộc.

Khí tức của bọn họ rất mạnh, so với tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc – Thác Bạc Huy còn muốn mạnh mẽ hơn. Bọn họ trên tay cầm vũ khí, biểu tình trên mặt nghiêm túc, giống như đang trong buổi đi săn.

Nhưng khi vô tình phát hiện Tinh Hồn và Cố Tinh Hải ở đằng xa, trong mắt bọn chúng liền xuất hiện một tia lạnh khi.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Vĩnh Dạ Thâm Uyên

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 11: Vĩnh Dạ Thâm Uyên

Nhóm người Vu Tộc này có mười ba người. Mạnh nhất trong số mười ba người này là một Thối Cốt Cảnh sơ kỳ Chiến Vu. Những người còn lại, yếu kém nhất cũng là Huyết Cảnh trung kỳ Chiến Vu. Nếu đã không có thiện ý, tốt nhất là không nên dây vào.

Thế nên ngay từ khi chạm mặt, mặc dù đang lạc đường, nhưng Tinh Hồn vẫn lựa chọn không tiến lên hỏi đường, mà đi vòng qua một bên, tránh gặp mặt bọn họ.

Giữa Nhân Tộc và Vu Tộc dù sao cũng tồn tại thù hằn, bình thường gặp nhau có thể không nhất thiết phải ta sống ngươi chết, nhưng kịch chiến thì vẫn sẽ diễn ra. Trường hợp của Tinh Hồn và Cố Tinh Hải là một trường hợp đặc biệt nên có mối không xảy ra nội chiến.

Tinh Hồn thần thức rất mạnh, thế nên trong rừng xuất hiện mười ba Chiến Vu này, Cố Tinh Hải cũng không hề nhận ra được.

Nhưng không nghĩ đến, bản thân đã có ý muốn tránh né, nhưng những Chiến Vu kia lại không nghĩ giống như hấn.

Chiến Vu có tu vi Thối Cốt Cảnh đang dẫn đầu đoàn đột nhiên dừng lại, hấn ta trong mắt lóe quang mang kỳ dị, quay qua quay lại nhìn quanh, mũi hít hít, tựa hồ cảm nhận được một tư vị vừa lạ vừa quen.

Bỗng khoe miệng hấn ta nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng bóng, liếm liếm môi:

- Khả khả, là mùi của Nhân Loại.

Hắn ta vừa nói xong, ngay lập tức đám Chiến Vu đi cùng với gã mặt mày sáng hắc lên, giống như vừa chộp được tin tức kho báu.

- Nhân Loại? Hắc hắc, đã lâu rồi không được đi săn Nhân Loại rồi.

- Lại dám tiến vào Phong Hải sâm lâm, đám Nhân Loại này đúng là gan to tày trời nhỉ?

- Săn đâu đám Nhân Loại, nhất định sẽ được Vu Sư ban thưởng.

- Hứa Bản đại ca, chúng ta...

Chiến Vu tu vi Thối Cốt Cảnh ngẩn mặt cười lớn, nụ cười tràn ngập sự hoang dã, như một đầu mãnh thú đang sắp sửa bắt đầu cuộc đi săn của nó.

- Còn chần chờ quái gì nữa, theo ta lấy đầu tên Nhân Loại này!

- Tuân lệnh đại ca.

Hứa Bản há miệng gầm lớn một tiếng, tu vi Thối Cốt Cảnh sơ kỳ trên người bạo phát, dưới ánh nắng mặt trời như phản hồi quang phản chiếu, chẳng khác gì một pho tượng đồng thau.

Những Chiến Vu khác nương theo khí thế mãnh liệt của Hứa Bản, chiến ý tỏ ra mạnh mẽ, đều bạo phát tu vi, nhanh chóng đuổi theo Hứa Bản.

Cách đó không xa, tiếng gầm của Hứa Bản khiến cho chim muôn trong Phong Hải sâm lâm giật mình hoảng sợ, toàn bộ đều tung cánh bay lên trời.

Tiếng gầm này truyền vào tai Tinh Hồn và Cố Tinh Hải.

Cố Tinh Hải thân là tộc nhân Vu Tộc, nghe tiếng gầm quen thuộc này, trong nháy mắt gương mặt hơi biến.

- Không tốt, thúc thúc, có tộc nhân Vu Tộc triển khai cuộc đi săn.

Có lẽ tiếng gầm lớn đó là biểu trưng của nghi lễ đi săn, sợ Tinh Hồn không biết nên liền nhắc nhở.

- Chạy, mục tiêu của bọn chúng chính là hai chúng ta.

Tuy Tinh Hồn không hiểu được ý nghĩa, nhưng trước đó hắn đã có sự cảnh giác, vừa cảm thấy không ổn liền kéo tay Cố Tinh Hải cấp tốc bỏ chạy.

- Thúc thúc, có lẽ bọn họ đang đi săn một hoang thú nào đó.

- Sẽ không đâu. Tinh Hải quên thúc thúc là Nhân Loại à?

Tinh Hồn trong lòng đang suy tính con đường rút lui, vừa nhẹ giọng nhắc nhở. Còn Cố Tinh Hải nghe vậy thì mới ngộ ra.

Trong tiếng gầm kia, Tinh Hồn cảm nhận được, thực lực của chủ nhân tiếng gầm, so với Thác Bạc Huy còn mạnh mẽ gấp mấy lần.

Nếu như chỉ có một người thì còn có cơ may ứng phó, đằng này kéo theo sau chủ nhân của tiếng gầm còn có thêm mười mấy người nữa, thực lực người nào người nấy không tính là quá mạnh, nhưng đủ để áp chế Tinh Hồn và Cố Tinh Hải rồi.

“Cảm giác bị đuổi giết...”

Lần thứ hai trong vòng hơn một tháng nay Tinh Hồn lại gặp phải. Còn nhớ trước đây tại Huyền Thiên Giới, Tinh Hồn cũng đã từng trải qua không ít lần, thậm chí thiếu chút nữa mất đi cái mạng nhỏ. Nhất là cái lần đại chiến với Trịnh Thần Không, nếu không nhờ Mặc Uyên* không tiếc hao tổn chân nguyên tạo ra một phân thân để mang hắn đi, nếu không lần đó đã bỏ mạng rồi.

Tốc độ của Tinh Hồn và Cố Tinh Hải rất nhanh, thế nhưng so với Hứa Bản lại kém hơn một chút, khoảng cách dần dần bị thu hẹp lại.

Hứa Bản trong tầm mắt đã xuất hiện hai bóng người đang:

- Một Vu Nhân lại đi lại với Nhân Loại? Không lẽ là...

Hứa Bản chớp mắt nhận ra chuyện gì đó, khoe miệng hắn lại lộ lên nụ cười lạnh, có vẻ như trong lòng như đang chuyển biến chủ ý.

Chỉ thấy Hứa Bản tiếp thân thể lại gia tốc một lần nữa, triển khai toàn lực, so với vừa rồi tốc độ nhanh hơn một thành.

Mà ở phía đằng sau, đám Chiến Vu đi cùng với Hứa Bản cũng đang đuổi theo. Tình hình này, nếu bị Hứa Bản chặn đầu, Tinh Hồn và Cố Tinh Hải khó mà có con đường thoát thân.

- Nhân Loại, khuyên người nên thành thật chịu trời. Dù có chạy tiếp, cái người nhìn thấy cũng chỉ là sự tuyệt vọng mà thôi, tốt nhất đừng hao công phí sức nữa, hắc hắc hắc...

Hứa Bản hét lớn.

Đi nhiên không vì câu nói của hắn mà Tinh Hồn dừng lại, mặc dù hiểu được ẩn ẩn trong lời nói của Hứa Bản có gì đó không ổn.

Mà Hứa Bản sau khi nhấc nhõ thì tốc độ quay trở lại như trước, không gia tốc tốc độ nữa, giống như đang muốn vờn Tinh Hồn và Cố Tinh Hải vậy.

Cảm giác không ổn ngày một hiện rõ. Nhưng đột nhiên, một cảm giác quen thuộc bất chợt lóe lên trong lòng hắn. Đồng thời, Thể Đạo Liên lại một lần nữa rung động.

Tinh Hồn nội tâm hơi khê biến. Sự rung động của Thể Đạo Liên khác với lần ở Hùng Kim bộ lạc. Sự rung động lần đó của Thể Đạo Liên là muốn thôn phệ Hoang Linh, nhưng còn lần này, giống như nó đang hướng đến một người thân quen.

Thể Đạo Liên chính là do Tinh Hồn ngộ ra từ Lục Đạo Thiên Thư đệ nhất quyển Thiên Đạo, nhờ vậy mà hắn mới có thể tiến hành tu luyện, bước vào Phàm Tiên Cảnh.

Hắn không có rằng sẽ gặp được một người giống như mình, trong linh đài đúc kết ra được Thể Đạo, bởi vì Lục Đạo Thiên Thư trước giờ Tinh Hồn chỉ truyền xuống cho mười đệ tử. Mà trong mười đệ tử, chỉ có một vài người là đạt được tư cách lĩnh ngộ Thiên Thư.

Cái cảm giác quen thuộc này khiến trong lòng Tinh Hồn dấy lên một cảm giác bất an.

Cho đến nửa canh giờ sau, sau khi băng qua Phong Hải sâm lâm, trước mặt Tinh Hồn bỗng xuất hiện một cái khe khổng lồ. Cái khe này nằm chính giữa Phong Hải sâm lâm, từ trên cao nhìn xuống, trông chẳng khác gì một cái miệng của một con viên cổ hung thú đang chuẩn bị nuốt con mồi.

Tinh Hồn và Cố Tinh Hải lập tức khựng lại ngay.

- Cái này... không lẽ đây chính là Vĩnh Dạ Thâm Uyên?

Cố Tinh Hải nhìn cái khe đáng sợ trước mặt thì lập tức nhận ra ngay.

Nghe nói Vĩnh Dạ Thâm Uyên này trước đây chưa hề xuất hiện, như sau khi sự kiện toàn bộ sinh mệnh trên Trắc Lộc Tinh Vực nói chung và Hư Thần Tinh nói riêng biến mất, thì tại Hư Thần Tinh, bên trong Phong Hải Sâm Lâm này mới xuất hiện cái khe khổng lồ này.

Không ai biết được Vĩnh Dạ Thâm Uyên này sâu bao nhiêu, bên trong nó tồn tại thứ gì, bởi ai tiến vào trong cái khe này chưa có người nào quay trở lại cả.

Lúc này, từ phía sau, Hứa Bản đã đuổi kịp tới.

Hứa Bản dừng lại, chặn đường lui không để Tinh Hồn và Cố Tinh Hải có cơ hội bỏ chạy, vừa há miệng cười to:

- Đã bảo rồi, chạy làm gì để rồi nhận lấy tuyệt vọng. Hắc hắc hắc...

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Mặc Uyên: Kiếp trước của Long Uyên (Phần 1)

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Kinh nghiệm có thừa

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 12: Kinh nghiệm có thừa

Lúc truy đuổi Tinh Hồn và Cố Tinh Hải, Hứa Bản từ xa đã có thể cảm nhận được phương hướng quen thuộc này. Hứa Bản vốn là Vu Tộc nằm gần Phong Hải Sâm Lâm, thế nên trong một thoáng liền nhận ra, trước mặt chính là Vĩnh Dạ Thâm Uyên.

Bởi vì vậy nên Hứa Bản mới không gia tốc tốc độ mà kiềm hãm lại, điều chỉnh bản thân trở lại trạng thái tốt nhất để có thể bắt sống cả hai, đem về giao nộp cho bộ lạc.

Mà sở dĩ Hứa Bản không giết chết Tinh Hồn và Cố Tinh Hải ngay là cũng bởi có nguyên nhân, nếu không trong đầu hắn đã không sinh ra ý định này rồi.

Đúng lúc này, từ phía đằng sau, mười mấy bóng người ầm ầm chạy tới, hơi thở có chút hỗn loạn, nhưng khi nhìn thấy mục tiêu trước mắt, sự mệt mỏi liền thay bằng sự hưng phấn.

- Hắc hắc, có ngon thì chạy nữa đi.

Một Chiến Vu tu vi không tồi, nhìn tình huống trước mắt, mở miệng khích đều.

Ngay sau lời của gã Chiến Vu này, mấy kẻ khác liền ào ào hòa theo.

- Tốc độ cũng khá, nếu cười trên lưng Nhân Loại này, mấy bộ lạc khác hẳn sẽ ghen tức lắm đấy.

- Ý tưởng không tồi, ha ha...

- Con bé kia nhìn ngon nhỉ, đại ca, hay là...

- Phần ngon nhường đại ca trước, có gì cho bọn em chút phần, hắc hắc...

Bọn chúng buông lời tục tĩu không chút ngượng miệng, bất giác làm cho da mặt mỏng manh của Cố Tinh Hải đỏ bừng lên, trong mắt hiện ra một tia chán ghét.

Dù gì nòng thân cũng là huyết mạch Vu Tộc, bọn họ cũng là Vu Tộc, thế nhưng so với Tinh Hồn thuộc về phía Nhân Loại lại xa xa không bằng.

Hứa Bản bỗng trừng mắt nhìn đám Chiến Vu đi theo mình, hừ lạnh một tiếng, ngay lập tức một đám chột dạ, cười méo mồm về phía sau một bước, trong lòng lo sợ làm cho Hứa Bản nổi giận.

Hứa Bản cũng chỉ là khiến cho bọn chúng im lặng đi một chút, rồi sau đó nhìn đến Tinh Hồn và Cố Tinh Hải, vừa ném về phía bọn họ một sợi dây thừng mà hắn mang theo bên hông, thông thả nói:

- Muốn tự trói hay để ta trói giùm?

Dây thừng rơi xuống trước mặt Tinh Hồn trong sự cười nhạo của đám Chiến Vu đứng sau lưng Hứa Bản.

Tinh Hồn nhìn sợi dây thừng, rồi lại nhìn Hứa Bản, mặt không biến đổi, lạnh nhạt nói:

- Ngươi có vẻ rất tự tin.

- Tất nhiên. Ngươi nghĩ ngươi có lựa chọn nào khác? Hay ngươi định nhảy xuống Vĩnh Dạ Thâm Uyên?

Hứa Bản ngửa đầu cười lớn, nhưng bỗng trong đầu lóe lên một tia linh quang, nhìn chăm chăm Tinh Hồn.

Có điều, hắn không tin rằng Tinh Hồn sẽ dám làm điều này.

- Thúc thúc...

Cố Tinh Hải dường như cũng phát giác ra điều gì đó không ổn cho lắm.

Vĩnh Dạ Thâm Uyên này thần bí khó lường, một số cường giả Vu Tộc đã từng thử tiến vào xem để điều tra bí ẩn của Vĩnh Dạ Thâm Uyên. Thế nhưng nửa đường tất cả đều lập tức rút lui, bởi lực lượng thần bí của Vĩnh Dạ Thâm Uyên gây uy hiếp đến tính mạng của bọn họ.

Đã có không ít cường giả ngã xuống trong quá trình thăm dò bí ẩn của Vĩnh Dạ Thâm Uyên, vì vậy nó liền trở thành sự cảnh cáo. Đến nay, gần như có rất ít người dám nhảy xuống Vĩnh Dạ Thâm Uyên, bởi nó chẳng khác gì tiến vào chỗ chết cả.

So với việc nhảy xuống Vĩnh Dạ Thâm Uyên, thì việc chờ đợi một cơ may nào đó tại bộ lạc của Hứa Bản trốn thoát có lẽ sẽ khả quan hơn nhiều. Trong lòng Cố Tinh Hải, nếu được chọn thì có lẽ sẽ đầu hàng chịu trói.

Nhưng lựa chọn của Tinh Hồn lại đi ngược với số đông.

Chỉ thấy hắn bỗng nắm tay Cố Tinh Hải, hồ hững hỏi một câu:

- Tin tưởng thúc thúc chứ?

Cố Tinh Hải gương mặt hơi ửng hồng, nhưng chưa kịp trả lời đã bị Tinh Hồn kéo về phía sau, chân lui đến sát mép vực thăm Vĩnh Dạ Thâm Uyên.

- Này này... ngươi định làm thật đấy à?

Hứa Bản trong lòng cảm thấy không ổn, sững người nói.

- Thăng này điên mẹ rồi.
- Hay bị chúng ta hù dọa nên loạn não?
- Có khi lại thế cũng nên.
-

Các Chiến Vu đi theo Hứa Bản cũng bị Tinh Hồn làm cho kinh ngạc, xôn xao nói.

Mà Cố Tinh Hải thì từ đầu đến cuối vẫn im lặng chờ quyết định của Tinh Hồn. Câu hỏi của hắn, đến giờ phút này nàng vẫn chưa đáp lại.

Mãi một lúc sau, Cố Tinh Hải mới gật đầu, chắc nịch đáp:

- Tinh Hải nghe theo thúc thúc.
- Yên tâm, mấy cái vụ nhảy vực, thúc thúc có kinh nghiệm.

Tinh Hồn nhìn Cố Tinh Hải, ánh mắt âu yếm như nhìn con cháu của mình, một câu nhẹ nhàng trấn an.

Có điều, vào tình huống hiện tại thì... có lẽ câu trấn an của hắn không thích hợp cho lắm.

- Kinh nghiệm nhảy vực... cái này... cũng được à?

Nguyên một đám người, bao gồm cả Cố Tinh Hải vừa Hứa Bản ngây người, bao nhiêu ánh mắt nhìn Tinh Hồn đầy chăm chú, giống như đang nhìn một sinh vật lạ từ ngoài hành tinh xuất hiện.

- À, ta muốn biết người tên gì?

Bỗng Tinh Hồn nhìn Hứa Bản, chợt hỏi:

- Hứa Bản, tộc nhân Húc Minh bộ lạc.
- Hứa Bản?! Sau này, ta sẽ trở lại tìm người.

Tinh Hồn lầm nhảm tên của Hứa Bản, khắc ghi vào trong đầu. Rồi sau đó bất thành linh nhún chân, trong sự kinh ngạc của chúng nhân, Tinh Hồn nắm tay kéo theo Cố Tinh Hải nhảy xuống vực sâu.

Cố Tinh Hải không giữ được sự bình tĩnh, nước mắt rơi ra đầy mặt, cái miệng nhỏ nhắn bỗng hét lên một tiếng sợ hãi, ráng nếp người ôm chặt Tinh Hồn.

Hứa Bản há mồm tròn mắt, một giây sau mới phản ứng trở lại, tiến đến sát mép Vĩnh Dạ Thâm Uyên, đưa mắt nhìn xuống.

Thứ mà Hứa Bản nhìn thấy chỉ là một màn đêm thăm thẳm, như một cái mồm của hung thú viễn cổ sắp sửa nuốt chửng lấy con mồi thơm ngon của nó.

Từ Vĩnh Dạ Thâm Uyên bốc lên lực lượng thần bí quý dị, trong thoáng chốc khiến cho Hứa Bản giật mình, đầu óc choáng váng, không thể không lùi lại.

Sợ rằng nếu đứng thêm vài giây nữa, mình sẽ bị lực hút quý dị của Vĩnh Dạ Thâm Uyên kéo xuống dưới đó.

- Đúng là thăng điên.

Nghĩ đến Tinh Hồn không chút biến sắc, không chút do dự nhảy thẳng xuống Vĩnh Dạ Thâm Uyên làm cho nội tâm Hứa Bản vẫn còn khá sốc. Cuối cùng phun ra một bãi nước miếng, chửi một câu rồi kéo theo cả đội bỏ đi.

Có điều, trong lòng Hứa Bản vẫn nhớ kỹ cái biểu cảm đầy tự tin của Tinh Hồn khi đó.

“Ta sẽ trở lại...”

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Vĩnh Dạ Thâm Uyên sâu hun hút, tựa hồ không có điểm dừng.

Khe vực Vĩnh Dạ Thâm Uyên thuộc về phần lãnh thổ của Vu Tộc, vậy nên Nhân Loại gần như không có cơ hội để tìm hiểu về bí mật của cái khe thần bí này. Sáu vạn năm qua, tuy Vĩnh Dạ Thâm Uyên chưa thể liệt vào những địa điểm nguy hiểm nhất Hư Thần Tinh, nhưng nói về bí ẩn nhất thì chắc chắn Vĩnh Dạ Thâm Uyên này được xếp vào thứ hạng đầu.

Cố Tinh Hải chẳng biết đã ngã đi từ lúc nào. Có lẽ là do quá hoảng loạn sợ hãi, lần đầu tiên trải nghiệm cái cảm giác kinh khủng khiếp này.

Trái ngược lại, Tinh Hồn mặc dù gương mặt tràn đầy lo lắng, nhưng trong mắt lại xuất hiện một sự bình tĩnh đến kinh ngạc.

Lại nói, câu nói “kinh nghiệm nhảy vực” từ miệng hắn thốt ra không phải không có lý do.

Còn nhớ, khi ở tại Huyền Thiên Giới, năm tám tuổi, Tinh Hồn đã có kinh nghiệm nhảy vực một lần. Cái lần này đã mang đến cho Tinh Hồn cơ duyên đặt một bước vào con đường tu chân.

Đến khi gia nhập Thiên Lam thần điện, Tinh Hồn lại tiếp tục nhảy vực một lần nữa. Lần này, so với lần đầu tiên cơ duyên còn muốn lớn hơn. Đó chính là việc Tinh Hồn thu thập được Thiên Thư đệ tứ quyền Sinh Linh Đạo.

Ngoài hai lần này ra, còn có không ít lần khác nữa, mỗi lần đều có ít nhiều cơ duyên.

Chẳng biết lần này sẽ mang đến cho Tinh Hồn cơ duyên kinh người nào. Thậm chí có thể là... chết cũng nên.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Đom đóm

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 13: Đom đóm

Thực ra thì việc Tinh Hồn dám nhảy xuống Vĩnh Dạ Thâm Uyên này, trong lòng hắn cũng sớm đã có chủ đích.

Khi bị Hứa Bàn theo đuổi, trên đường tiến sát đến Vĩnh Dạ Thâm Uyên, Thử Đạo Liên trong Linh Đài bỗng có xảy ra biến dị.

Quá trình tu luyện của Tinh Hồn có điểm hơi khác biệt so với các tiên giả thông thường.

Lấy ví dụ như Cố Tinh Hải. Nàng tuy là Vu Tộc, bình thường nếu không có điểm đặc biệt của hệ Vu Sư thì Cố Tinh Hải sẽ trở thành Chiến Vu luyện thể.

Thế nhưng trong hành trình với Tinh Hồn liền bị hắn dẫn dắt theo con đường tu hành của tiên giả. Chính là việc truyền cho nàng Hồng Ngọc Kinh.

Hồng Ngọc Kinh này, tầng đầu tiên chính là kết ra được chín cái Hồng Ngọc Ấn. Muốn đúc kết ra Hồng Ngọc Ấn rất đơn giản, chỉ cần hấp thụ luyện hóa thiên địa linh khí, theo pháp quyết của Hồng Ngọc Kinh mà làm thì sẽ kết thành Hồng Ngọc Ấn.

Tiên giả bước đầu tu luyện, cũng giống như tu sĩ, đó chính là quá trình luyện khí. Sau này khi đột phá Địa Tiên Cảnh thì mới bắt đầu tiến hành bước tu luyện tiếp theo là lĩnh ngộ pháp tắc.

Còn Tinh Hồn, bởi vì sự đặc biệt của cơ thể, thổ nạp thiên địa linh khí theo cách thông thường không cách nào giúp Tinh Hồn tu hành nhanh chóng được.

Cứ nhìn lúc trước đây, Tinh Hồn vận dụng Tạo Hóa Nhất Khí để tu hành, thế nhưng kết quả gần như là dậm chân tại chỗ.

Nhưng từ khi tạo ra được Thử Đạo Liên bên trong Linh Đài, Tinh Hồn mới có thể đột phá, đặt chân vào Linh Hậu Kỳ - Phạm Tiên Cảnh.

Muốn đột phá, Tinh Hồn không chỉ phải luyện hóa thiên địa linh khí hoặc bổ sung bằng đan dược, mà còn phải làm cho Thử Đạo Liên phát triển.

Nếu Thử Đạo Liên không phát triển, dù có thổ nạp bao nhiêu thiên địa linh khí hay dùng bao nhiêu tài vật đi chăng nữa thì hắn cũng sẽ chẳng thể đột phá lên cảnh giới tiếp theo.

Đương nhiên ở thời điểm hiện tại chưa đến thời điểm như đã nói, nhưng mỗi lần Thử Đạo Liên có biến thì trong lòng Tinh Hồn lại vừa mừng vừa sợ. Bởi dù sao con đường này hắn đang tự lần mò, những gì diễn ra tiếp theo, chính bản thân hắn cũng không đoán trước được.

Quay trở lại với câu chuyện. Lần này Vĩnh Dạ Thâm Uyên ảnh hưởng đến Thử Đạo Liên, vậy nên Tinh Hồn mới dám cả gan nhảy xuống Vĩnh Dạ Thâm Uyên đầy bí ẩn này.

Ban đầu hắn còn hi vọng rằng tác động từ Vĩnh Dạ Thâm Uyên sẽ giúp Thử Đạo Liên phát triển, có điều hắn phải thất vọng rồi.

Thử Đạo Liên dường như cảm thấy Vĩnh Dạ Thâm Uyên này có gì đó quen thuộc với nó nên mới kích động.

Dần dần, lực lượng thần bí từ Vĩnh Dạ Thâm Uyên tác động lên Tinh Hồn, dần dần không thể thích ứng được. Cũng may có ý chí kinh người, Tinh Hồn mới miễn cưỡng chống đỡ nổi.

Roi mãi roi mãi, áp lực nguy cơ sinh tử hiện hữu trong tâm trí Tinh Hồn.

Hắn cảm nhận rằng khoảng cách tiếp xúc với mặt đất Vĩnh Dạ Thâm Uyên ngày một gần hơn. Nếu tiếp tục bị lực hấp dẫn cuốn theo, nhất định cả hai sẽ tan xương nát thịt mà chết.

- Tinh Hải, cực cho ngươi rồi.

Tinh Hồn nhìn Cổ Tinh Hải, khẽ nói một câu.

Chỉ thấy hắn đặt hai ngón tay lên mi tâm Cổ Tinh Hải, dẫn lực lượng của Thể Đạo Liên bắt đầu thôn phệ chân nguyên từ khí hải, biến chân nguyên của Cổ Tinh Hải thành của mình.

- Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết – Mô Phong.

Tinh Hồn đôi mắt lóe lên, trong mắt xuất hiện một tia linh quang. Ngay lúc đó, một tiếng long ngâm từ trong đêm tối vang lên.

Vàng hào quang màu đỏ hồng xuất hiện, dần dần huyền hóa thành một đầu xích long dài gần ba mươi trượng.

Đầu Xích Long này là do Tinh Hồn lấy lực lượng từ Hồng Ngọc Kinh của Cổ Tinh Hải mà tạo thành thông qua thuật Mô Phong.

Thuật Mô Phong này tiêu hao rất nhiều tinh thần lực, thời gian để duy trì Xích Long rất ngắn.

Tinh Hồn dùng tinh thần lực điều khiển, một tay ôm Cổ Tinh Hải bên hông, chân cưỡi trên lưng Xích Long đáp xuống dưới.

Có điều, phán đoán của Tinh Hồn vẫn có chút sai lệch.

Đó chính là khoảng cách đến gần mặt đất vẫn còn một đoạn khá xa, và lực hấp dẫn của Vĩnh Dạ Thâm Uyên quá mạnh, khiến cho tinh thần lực tiêu hao cực nhanh.

- Không ổn!

Tinh Hồn gương mặt nghiêm trọng. Nhìn Xích Long hư ảnh như muốn sụp đổ.

Bỗng không biết một vật gì trên đường rơi đập vào đầu, hắn rên một tiếng bi thảm, đồng thời ngay lúc đó Xích Long cũng bị sụp đổ bởi lực lượng tinh thần đã không thể giúp nó duy trì nữa.

Gió thổi càng lúc càng mạnh, màn đêm che phủ mọi thứ, chỉ có ánh sáng yếu ớt của Xích Long đang dần tan biến là duy nhất, nhưng nó cũng chỉ làm cho Tinh Hồn nhìn thấy được gương mặt nhợt nhạt của Cổ Tinh Hải trong thoáng chốc mà thôi.

Trước khi mất đi khả năng nhận thức, Tinh Hồn lấy hết sức lực còn lại, đấu tranh với lực hút cường đại và lực gió, vờn tay kéo Cổ Tinh Hải sát vào người mình, ôm thật chặt.

Rồi sau đó, cả hai rơi vào màn đêm thăm thẳm của Vĩnh Dạ Thâm Uyên thần bí.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Không rõ là tiếng gió thổi, hay là tiếng nói thì thầm từ cõi u minh vọng lại, Cổ Tinh Hải từ trong mê man từ từ mở mắt ra.

Bao trùm xung quanh là một màn đêm tăm tối, chỉ có nơi nàng đang nằm có những đốm sáng màu xanh lấp lánh thoát ẩn thoát hiện, trông giống như một bầy đom đóm vậy.

Nó làm cho Cổ Tinh Hải nhớ đến lúc nhỏ, khi còn ở Tất Phong bộ lạc, nàng cũng đã từng được ngắm khung cảnh tuyệt đẹp như thế nào rồi.

Tinh tò mò, lại yêu thích cái đẹp, Cổ Tinh Hải ánh mắt sáng lên, miệng nở nụ cười trong trẻo, định vờn tay ra bắt lấy một con đom đóm.

Nhưng ngay lập tức có một bàn tay vờn ra nắm lại, ngăn cản hành động bắt đom đóm của nàng, vừa cảnh báo:

- Cẩn thận, đừng động vào chúng.

Cổ Tinh Hải ngẩn ra, chưa kịp hiểu chuyện gì thì bỗng thấy đám đom đóm đột nhiên có gì đó bất thường.

Đom đóm quay mặt lại, Cổ Tinh Hải gương mặt không kìm được sợ hãi, giật bắn mình.

Bởi đom đóm đó có gương mặt vô cùng đáng sợ, một cái đầu lâu nhỏ bằng đầu ngón tay út, miệng đầy những cái răng nanh há to ra gào thét. Âm thanh đinh tai nhức óc dần dần truyền ra cả bầy, nghe chẳng khác gì tiếng la hét của lệ quỷ.

Đám đom đóm này cực kỳ hung dữ, như hận không thể làm thịt Cổ Tinh Hải ngay lập tức vậy.

- Bình tĩnh, không việc gì cả.

Lại giọng nói đó vang lên, nhưng không còn nghiêm nghị như trước, mà thay vào đó là sự ảm áp dịu dàng.

Cố Tinh Hải xoay qua nhìn, đó là một gương mặt vô cùng thân quen với nàng, chính là Tinh Hồn.

- Đa tạ thúc thúc.

Nếu không phải vừa rồi Tinh Hồn kịp thời phản ứng, kéo tay của nàng lại thì có lẽ nàng đã bị đám đom đóm mặt quỷ kia găm nát rồi.

Cố Tinh Hải cúi đầu, giọng nói khe khẽ từ miệng truyền ra, âm thanh dễ nghe vô cùng.

Bỗng Tinh Hồn gương mặt thoáng qua một tia đau đớn, giống như hành động ngăn cản ban nãy làm cho vết thương tái phát, cơn đau nhói lên trong giây lát.

Cố Tinh Hải nhận ra được, lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Đến lúc này nàng mới nhận ra, sắc mặt của Tinh Hồn rất xấu. Trên đầu có một dải băng đen băng bó phần trán, nếu để ý kỹ thì có thể nhìn thấy được vết máu khô. Mồ hôi nhễ nhãi trên mặt.

Mà cánh tay của hắn thì đang run lên từng cơn, từng cử động rất bất thường. Có vẻ như cánh tay đã bị bong gân rồi.

- Thúc thúc, người bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Huyền não đom đóm mặt quỷ

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 14: Huyền não đom đóm mặt quỷ

Thấy sắc mặt Tinh Hồn không ổn, Cố Tinh Hải ngẩng đầu lên, trong mắt không giấu sự lo lắng, quan tâm hỏi một câu.

Chỉ thấy Tinh Hồn gương mặt có chút tái nhợt, mồ hôi lạnh túa ra trên trán. Thấy vậy, Cố Tinh Hải nội tâm có chút ân hận.

Dường như nhận ra điều này, Tinh Hồn nhẹ nhàng xoa đầu, khẽ nói:

- Chỉ là ngoại thương, không có gì đáng ngại.

Rồi sau đó, hắn đảo ánh mắt nhìn xung quanh, nhất là khi nhìn vào đám đom đóm mặt quỷ, lại nói tiếp:

- Điều quan trọng bây giờ là làm cách nào để ra khỏi đây. Màn sáng này chỉ bảo vệ chúng ta được một thời gian, nó đang dần suy yếu trước năng lực kỳ dị của đám đom đóm này.

Nghe Tinh Hồn nói, Cố Tinh Hải bây giờ mới để ý toàn bộ tình huống xung quanh.

Màn sáng đang bảo vệ cả hai là phát ra từ một gốc cây lớn sau lưng. Gốc cây này thoạt trông chẳng khác gì những cây cối bình thường, có điều từ gốc cây này lại phát ra vàng hào quang kỳ lạ.

Chính vàng hào quang này đã hấp dẫn đám đom đóm mặt quỷ, chúng đang không ngừng hấp thụ ánh sáng này, làm cho nó dần suy yếu, cho đến cuối cùng, có lẽ chính là đề cấn nuốt gốc cây phát ra ánh sáng.

Nhìn kỹ đám đom đóm, từ khí tức phát ra thì không có gì mạnh mẽ cả.

Nhưng nếu là nguyên một bầy đàn khổng lồ thì là một chuyện khác. Bọn chúng vô cùng hung dữ, giống như vừa rồi, Cố Tinh Hải chỉ làm ra một hành động nhỏ thôi mà đã khiến cho đám đom đóm nổi giận rồi.

Nếu không phải vì năng lực của vàng hào quang còn mạnh thì nàng đã bị đám đom đóm tấn công rồi.

- Thúc thúc, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Cố Tinh Hải không giấu được sự sợ hãi, nhìn sang Tinh Hồn. Trong lòng nàng đã xem Tinh Hồn như trưởng bối, như cha như chú của mình, những khi khó khăn đều trông chờ vào hắn, giống như lúc bị Hứa Bàn áp bức phía trên Vinh Dạ Thâm Uyên vậy.

- Tranh thủ thời gian, trước khi màn sáng bị đom đóm quý phá hủy.

Tinh Hồn gương mặt không đổi, chậm rãi trả lời.

Trước đó, lúc bị rơi từ trên miệng vực thăm xuống, Tinh Hồn đã lợi dụng Thuật Mô Phóng, rút đi lực lượng của Cố Tinh Hải tạo thành Xích Long, nhờ vậy mà giảm bớt được thương thế khi bị rơi từ trên cao xuống.

Cũng may mắn là cả hai rơi xuống vào đúng cây ánh sáng, nếu mà rơi bên ngoài, chẳng biết chuyện gì xảy ra với cả hai nữa.

Bị Tinh Hồn trấn an, Cố Tinh Hải chỉ có thể nghe theo, tiến sát tới gần gốc cây, bắt đầu vận chuyển Hồng Ngọc Kinh để tu hành.

Còn Tinh Hồn, hắn lại chuyển dời sự chú ý lên đám đom đóm.

Tinh Hồn không nhận ra được lai lịch của đám đom đóm mặt quý, nhưng có thể xếp bọn chúng vào loại kỳ trùng.

Trong số mười đệ tử của Tinh Hồn, có một kẻ đặc biệt yêu thích đối với kỳ trùng. Đó chính là đệ tử thứ chính của hắn – Long Tuyền.

Long Tuyền ưa luyện độc, ưa thích độc vật, kỳ trùng dĩ nhiên cũng bị hắn để mắt tới. Trước khi phi thăng Đại Thiên Thế Giới, Tinh Hồn nhớ rằng Long Tuyền tại Huyền Thiên Giới đã thu thập năm sáu loại kỳ trùng cực kỳ độc hại.

Việc khu trùng trước đây Tinh Hồn đã từng nghe Long Tuyền nói qua một lần, phương pháp để có thể điều khiển được bọn chúng, cách thứ nhất là khi trùng còn ở trong trứng, lưu thần niệm vào bên trong trứng, sau khi trùng lớn lên sẽ tự động nhận chủ, đương nhiên với điều kiện thần niệm của người đó phải rất mạnh, nếu không sẽ bị trùng phản phệ lại; cách thứ hai, nếu trùng lớn sinh sống ở hoang dã, đó chính là phải bắt được con trùng đầu đàn.

Một khi điều khiển được trùng đầu đàn, tự nhiên cả bầy trùng sẽ nghe theo lệnh của người đó.

Có điều, muốn tìm được trùng đầu đàn cũng là một việc rất khó khăn. Mỗi loại trùng lại có một đặc điểm khác nhau, nếu không nghiên cứu kỹ thì sẽ không có cách nào tìm được chúng.

Trước đây Tinh Hồn vốn không để ý quá nhiều. Không ngờ trong tình huống này, những sở thích quái đản của đám đệ tử hắn lại mang đến những điều hữu ích.

Tỷ như tình huống này chẳng hạn. Đối với việc tìm kiếm đom đóm đầu đàn, Tinh Hồn đã nghĩ ra được cách để truy tìm nó rồi.

Chỉ thấy Tinh Hồn ngồi xếp bằng lại, tiến sát ngoài rìa ánh sáng. Theo phán đoán của Tinh Hồn, phải mất ít nhất một tuần lễ nữa thì ngoài rìa ánh sáng này mới bị bầy đom đóm làm cho thu hẹp lại, vậy nên hắn không có gì lo lắng cả.

Cố Tinh Hải nhìn bóng lưng, trong lòng không giấu sự lo lắng, nhưng nhìn ánh mắt bình tĩnh của Tinh Hồn, nàng muốn nói nhưng lại thôi.

Tinh Hồn ngồi xuống, sau đó điều chỉnh lại lực lượng tinh thần, tập trung tinh thần lực vào hai mắt. Nhìn mắt Tinh Hồn lúc này, trông giống như bầu trời tinh không, nhìn rất đẹp mắt. Có điều, gương mặt Tinh Hồn có chút tái nhợt, có lẽ để làm việc này khiến cho vết thương của hắn bị kích động.

Có điều, dù con đau nhói lên thì cũng phải ráng mà chịu đựng.

Tinh thần lực từ hai mắt bắn ra, bị hắn cô đọng lại thành một mũi tên vô cùng nhỏ, bắn ra khỏi vòng sáng, bay với tốc độ rất nhanh.

Bầy đom đóm mặt quý nhận ra điều gì đó bất thường, lập tức nguyên một đám trở nên tán loạn, như muốn tìm căn nguyên của sự bất thường này.

Tinh Hồn điều khiển mũi tên tinh thần rất điều luyện, thậm chí còn công kích vào một số con đom đóm thông thường nữa.

Những con đom đóm này, nếu một bầy thì rất mạnh, nhưng giờ phút này chúng đang trở nên hỗn loạn, không hợp nhất với nhau, dễ dàng bị mũi tên tinh thần đánh cho tinh thần tan nát, chết ngay tức khắc.

Từ một con, rồi hai con, ba con... đến khi cả chục con đom đóm rơi xuống mà chết, từ trong bầy đom đóm, một loại sóng âm mang theo sự tức giận vang lên.

Nghe được tiếng động này, Tinh Hồn biết kế hoạch của mình đã bước đầu thành công rồi.

Khi âm thanh tiếng sóng âm đó truyền lan ra, bầy đom đóm dần dần ổn định lại đội hình. Dần dần hợp nhất tinh thần lại với nhau.

Ngay thời điểm đó, Tinh Hồn lập tức thu lại mũi tên tinh thần.

Nếu như còn dây dưa, nhất định sẽ bị đám đom đóm tấn công, Tinh Hồn sẽ bị phản phệ mà trọng thương.

Thế nên đây là lúc thích hợp để dừng lại.

Sau đó, Tinh Hồn tiếp tục quan sát bầy đom đóm. Chỉ thấy bầy đom đóm bay xung quanh, tìm kiếm mùi tên được tinh thần tạo ra để quấy phá bọn chúng.

Đám đom đóm này khá kiên nhẫn, truy tìm xung quanh trong mấy canh giờ liền. Nhưng sau khi không tìm thấy được dấu tích gì, chúng mới dần dần quay lại tình huống như trước khi bị Tinh Hồn phá đám, tiếp tục hấp thụ ánh sáng phát ra từ gốc cây.

Còn Tinh Hồn, hẳn lại tiếp tục quan sát bầy đom đóm. Theo phán đoán của hắn, âm thanh sóng âm ban nãy nhất định là từ con đầu đàn mà ra. Nhưng mấy canh giờ liền vẫn không thấy nó xuất hiện, xem ra việc này không hề đơn giản như hắn nghĩ.

Tinh thần lực sau khi công kích đã tiêu hao rất nhiều, hắn liền nhắm mắt lại, bắt đầu tịnh dưỡng, điều động tinh thần lực trở lại trạng thái đỉnh phong nhất.

Ba canh giờ sau, sau khi điều chỉnh thể trạng trở lại trạng thái hoàn hảo, Tinh Hồn lại một lần nữa tạo thành mùi tên tinh thần, một lần nữa tiến hành công kích đám đom đóm.

Có lẽ đám đom đóm này không nghĩ đến việc Tinh Hồn lại một lần nữa tiến hành công kích, dưới sự công kích hỗn loạn của mùi tên tinh thần, gần trăm con đom đóm bị Tinh Hồn giết chết.

Bầy đom đóm gương mặt quý há miệng gầm thét trong sự oán hận, bay tán loạn xung quanh, làm cho Cố Tinh Hải đang tập trung tu luyện giật bắn mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Đom đóm đầu đàn xuất hiện

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 15: Đom đóm đầu đàn xuất hiện

Biểu cảm của đám đom đóm mặt quý này cực kỳ đáng sợ, so với lúc Cố Tinh Hải vô tình náo động bọn chúng, bây giờ không chỉ đám đom đóm giận dữ, mà trong mắt bọn nó còn lộ ra một tia căm phẫn nữa.

Cố Tinh Hải bỗng nhìn Tinh Hồn ngồi sát ngoài rìa màn ánh sáng, liền nhận ra việc bầy đom đóm nổi loạn chính là do Tinh Hồn làm ra.

Tuy rằng không biết vì sao Tinh Hồn lại làm như vậy, thế nhưng trong lòng nàng rất tin tưởng quyết định của hắn.

Bầy đom đóm một lần nữa rơi vào hỗn loạn, chỉ thấy bọn gào thét ầm ỹ, ánh sáng ở sau bụng của chúng tỏa ra ánh lục quang quý dị, so với bình thường mạnh hơn rất nhiều, tạo thành những vụ bạo tạc sóng âm.

Loại công kích bạo tạc này dù rất hỗn loạn, nhưng phần nào cũng làm ảnh hưởng đến mùi tên tinh thần mà Tinh Hồn tạo thành để giết bọn chúng.

Mùi tên tinh thần trở nên vụn vặt, tùy thời có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Tinh Hồn vội thu lại mùi tên tinh thần, nếu để nó sụp đổ, hắn nhất định sẽ trọng thương.

Đúng lúc đó thì loại sóng âm cực mạnh xuất hiện. Nó vừa có tác dụng trấn an tâm tình, lan tỏa ra xung quanh, tác động đến bầy đom đóm, làm cho chúng đang rơi vào trạng thái hỗn loạn, khi nghe được âm thanh này thì dần dần bình tĩnh trở lại.

Đương nhiên vẫn cần một đoạn thời gian nữa thì chúng mới hoàn toàn bình tĩnh, thế nhưng so với trạng thái điên cuồng hỗn loạn thì đã đỡ hơn nhiều.

Mà sóng âm kia không chỉ trấn an bầy đàn, mà ẩn ẩn còn muốn truy tìm tung tích của thứ làm cho cả bầy rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Lực lượng của sóng âm này khá mạnh, có thể ngang với lực lượng tinh thần của tiên giả Phù Tiên Cảnh.

Với trạng thái của Tinh Hồn, nếu không phải cảm thấy không ổn liền thu lại mùi tên tinh thần, nếu không lúc này nhất định đã bị phát hiện ra rồi.

Sau khi dò xét nhưng không thu lại kết quả gì, sóng âm kia mới chậm rãi thu lại. Có điều thiết nghĩ, tâm tình của nó chắc sẽ không được tốt cho lắm, hay không muốn nói là trong lòng đang âm i lửa giận.

- Rồi ngươi sẽ phải hiện thân thôi!

Tinh Hồn mở mắt, trong mắt có chút âm lãnh nhìn chằm chằm bầy đom đóm.

Có thể làm cho bầy đom đóm trong thoáng chốc bình tĩnh trở lại, chắc chắn đó là hành động của con cầm đầu.

Có lẽ hành động của hắn vẫn chưa đủ nên con đầu đàn mới chưa hiện thân. Nhưng Tinh Hồn nắm chắc, nếu mình cứ tiếp tục giữ cường độ thế này, con đầu đàn rồi cũng không nhịn được phần nộ mà xuất hiện.

Hiện tại lực lượng tinh thần có chút bất ổn, Tinh Hồn lại phải bỏ ra một đoạn thời gian để phục hồi trở lại.

Không thể không nói, việc làm lần này rất là tra tấn tinh thần, người không có tính nhẫn nại khó mà duy trì được. Chưa biết nó có đem lại thành công hay không, nhưng hành động này gián tiếp khiến cho tinh thần lực của hắn có chút mạnh mẽ hơn.

Nếu dùng thần thức để dò xét, tinh thần chi hải của Tinh Hồn đã mở rộng ra rất nhiều, dường như là gấp đôi so với một tiên giả Phạm Tiên Cảnh thông thường. Điều này nếu được biết đến nhất định sẽ khiến cho người ta kinh ngạc.

Mất gần một ngày trời, tinh thần lực của Tinh Hồn mới khôi phục lại như trước đây. Lần khôi phục này so với lúc đầu tốn rất nhiều thời gian. Có lẽ nguyên nhân chính là bởi đòn công kích của đám đom đóm.

Tinh Hồn trong đầu nhớ lại, lúc đó phản búng của đom đóm tán ra ánh sáng mạnh gấp mấy lần so với bình thường, mức năng lượng gần như vượt ngưỡng sức chịu đựng của cơ thể bọn chúng.

Nó giống như việc tiên giả sử dụng biện pháp thiêu đốt linh hồn, trong một khoảng thời gian ngắn làm cho bản thân bộc phá cực hạn, đạt được sức mạnh kinh hồn. Có điều hậu quả để lại vô cùng thảm trọng, thậm chí khiến cho tiên giả thân tử đạo tiêu.

Mà hành động của đám đom đóm khi ấy giống hệt với thiêu đốt linh hồn. Lực lượng công kích sóng âm khếch tán ra, nếu không phải Tinh Hồn thu lại mũi tên tinh thần kịp thời, hắn đã bị trọng thương không nhẹ rồi.

Giờ nhìn trên mặt đất, có mấy trăm con đom đóm nằm rải rác, cơ thể cứng đờ khô quắt, sinh cơ đã cạn.

Gần như một nửa trong số này là bị Tinh Hồn giết chết, số còn lại vì không chịu nổi đẩy cực hạn của bản thân lên mà chết.

Bỗng trong mắt Tinh Hồn thoáng qua một tia ngạc nhiên. Hắn nhìn kỹ phản búng của những con đom đóm đã chết, rõ ràng bị một thứ gì đó bên ngoài tác động vào, xé rách bụng ra, ăn sạch nội tạng bên trong. Chỉ để lại một lớp vỏ ngoài khô quắt.

Tinh Hồn tạm thời vẫn chưa có hành động công kích đám đom đóm.

Hắn nhìn chăm chăm vào một cái xác đom đóm cách chỗ ngồi không xa, giơ bàn tay lên, cách không không vật, trong một cái chớp mắt, một cái xác của đom đóm rơi vào bàn tay Tinh Hồn.

Đám đom đóm cảm nhận được sự quen thuộc nào đó, nhưng bởi vì Tinh Hồn hành động quá nhanh, căn bản đám đom đóm không kịp phản ứng. Khi định thần lại thì nó đã biến mất không chút dấu vết.

Vì vậy, đám đom đóm lại tiếp tục công trình hấp thụ ánh sáng bên ngoài.

Còn Tinh Hồn, hắn nhìn cái xác đom đóm trong tay, ánh mắt chăm chăm nghiền ngẫm.

Cái xác khô này chết đã hơn một ngày, thế nên gần như không đem lại một thu hoạch gì. Chỉ có điều, từ cái Tinh Hồn lại có cảm giác quen thuộc nào đó. Tuy rất nhạt, nhưng đúng là rất quen.

Dường như phản phát như chúng có một tia liên hệ nhỏ bé gì với khí tức của cô kiếm Đồ Lục.

Việc này khiến cho Tinh Hồn không khỏi chán kinh, hắn hướng mắt nhìn vào màn đêm của Vĩnh Dạ Thâm Uyên.

Tia khí tức này từ trên xác của con đom đóm, chắc chắn là do sinh sống lâu bên trong Vĩnh Dạ Thâm Uyên này nên bị ảnh hưởng lên.

Ban đầu, Tinh Hồn đã cảm giác được Vĩnh Dạ Thâm Uyên thần bí này có gì đó quen thuộc, nhưng hắn suy nghĩ mãi cũng không thể tìm được đáp án.

Vĩnh Dạ Thâm Uyên, tại sao lại có một chút khí tức... giống hệt với khí tức của Đồ Lục đến như vậy?

Chuyện này rất đáng để lưu tâm, nếu có thể, hắn muốn truy tìm ngọn ngành để hiểu rõ. Có điều, vấn đề này liên quan đến thực lực. Muốn biết được chân tướng thì phải có thực lực mạnh.

Cứ giống như bây giờ, ngay cả một bầy đom đóm cũng không ứng phó nổi, làm sao mà dò xét được đây chứ? Tuy không cam tâm, nhưng tạm thời chỉ có thể tạm gác sang một bên.

Quay lại vấn đề giải quyết nguy cơ đến từ bầy đom đóm. Hiện tại thì đây vẫn là sự quan tâm tối quan trọng. Nếu màn sáng bị sụp đổ, chỉ sợ bản thân và Cổ Tinh Hải khó mà sống sót.

Bất chợt Tinh Hồn nhìn Cổ Tinh Hải đang đắm chìm vào việc tu luyện cách đó không xa. Sức mạnh xem ra đã phục hồi, có thể tiếp tục việc ngưng tụ ra Hồng Ngọc Ấn rồi.

Chỉ là linh khí ở Vĩnh Dạ Thâm Uyên rất hỗn tạp, trong thời gian ngắn khó mà ngưng tụ ra được Hồng Ngọc Án như bình thường.

Tinh Hồn thu lại tầm mắt. Sau đó liền ngưng tụ ra mũi tên tinh thần, tiếp tục theo kế hoạch mà tấn công lũ đom đóm.

Cứ như vậy gần mười ngày trời, số lượng đom đóm chết lên đến gần cả ngàn con, mà âm thanh trấn an bầy đom đóm xuất hiện ngày một nhiều hơn.

Cho đến cuối cùng, rốt cuộc cũng không chịu nổi, con đom đóm đầu đàn rốt cuộc cũng chịu hiện thân.

So với những con khác, con đom đóm đầu đàn này thoạt trông quý dị gấp mấy lần, thể hình của nó cũng đặc biệt rất lớn, trên bụng có rất nhiều hoa văn lạ mắt.

Đặc biệt là cái đầu của nó, gương mặt càng giống với đầu lâu của con người, trong hai hốc mắt rực lên một màu đỏ chói giống như hai ngọn lửa tràn ngập hung lệ. Miệng xuất hiện đầy những cái răng nanh nhọn hoắt, tựa hồ có thể gặm nát bất kỳ thứ gì.

Phía đỉnh đầu của con đầu đàn lại mọc một cái mũi quan màu trắng rất đặc biệt.

- Cuối cùng cũng chịu lộ mặt.

Tinh Hồn nhìn con đầu đàn, lạnh giọng nói khẽ.

Mấy con đom đóm khác khi nhìn thấy đom đóm đầu đàn xuất hiện thì không kiềm được vui mừng. Chúng thậm chí không buồn quan tâm chuyện phá bụng những con đom đóm đã chết ăn đi nội tạng, mà vây quanh con đầu đàn, phát ra âm thanh vui mừng như đang chào đón vị vua của mình.

Chỉ thấy con đom đóm này đi sát đến màn sáng, trong hai con ngươi đỏ rực nhìn chằm chằm Tinh Hồn, tựa hồ... nó cảm giác ra được, Tinh Hồn chính là nguyên nhân gây ra tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Quyết chiến với đom đóm đầu đàn

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 16: Quyết chiến với đom đóm đầu đàn

Tựa hồ trong hai con ngươi của con đom đóm đầu đàn này in hằn gương mặt của Tinh Hồn, muốn khắc sâu hình ảnh kẻ đã thăm sát vô số những con đom đóm khác trong bầy của nó vậy.

- Những con đom đóm khác thị lực rất yếu, gần như là không nhìn thấy đường, chỉ theo sóng âm mà công kích kẻ địch. Nhưng con đầu đàn này dường như hơi khác biệt, đúng là không tầm thường.

Tinh Hồn nhìn chằm chằm con đầu đàn, hẳn không rõ có phải là do mình suy nghĩ quá nhiều về con đầu đàn này hay không. Có điều, khi quan sát nó, trong lòng Tinh Hồn không khỏi có đánh giá cao.

Trong trí nhớ của hắn, trước đây Long Tuyền từng mô tả về trùng đầu đàn, nó thường được phân chia thành hai loại.

Loại thứ nhất thì giống như một tộc đàn yêu thú thông thường, còn mạnh nhất sẽ là con đầu đàn, có quyền quyết định, chi phối mọi hoạt động trong đàn của nó. Khi bị tộc đàn khác tấn công, con đầu đàn này sẽ phụ trách việc chiến đấu để bảo vệ tộc đàn.

Còn loại thứ hai, con đầu đàn sẽ rất yếu ớt, gần như không hề có sức chiến đấu, vô cùng yếu ớt. Nhưng sẽ mang trong mình một khả năng đặc biệt khác, mà phổ biến chính là khả năng sinh ra những đời con con rất ưu việt, lần sinh sau lại mạnh hơn lần sinh trước.

Ngoài ra còn có một vài loại khác nữa, nhưng thường thì sẽ vô cùng quý hiếm, hoặc không muốn nói gần như không hề tồn tại.

Theo phán đoán sơ bộ ban đầu thì có lẽ đàn đom đóm đang bao vây Tinh Hồn và Cổ Tinh Hải thuộc loại thứ nhất.

Bởi lực lượng mà Tinh Hồn cảm nhận từ con đom đóm này vô cùng mạnh, so với mấy con đom đóm khác mạnh mẽ hơn gấp mấy lần.

Muốn thu phục nó xem ra sẽ rất gian nan. Dù phần nào đã đoán trước được sẽ gặp không ít khó khăn, nhưng khi cảm nhận thực lực của con đom đóm này, Tinh Hồn không khỏi hít vào một hơi.

- Nhất định phải thành công.

Tinh Hồn thâm nhủ với mình một câu. Hắn không được phép thất bại, nếu thất bại sẽ phải đối diện với sức tấn công hung bạo của bầy đom đóm khổng lồ này.

Hắn không biết số lượng của bầy đom đóm này rốt cuộc là bao nhiêu, bởi lực lượng thần bí từ Vĩnh Dạ Thâm Uyên khiến cho phạm vi thần thức của Tinh Hồn bị thu hẹp đi rất nhiều.

Với khả năng hiện tại, Tinh Hồn chỉ có thể quan sát được trong phạm vi mười thước mà thôi.

Nhưng chỉ trong phạm vi mười thước mà Tinh Hồn đã nhìn thấy được sự dày đặc của bầy đom đóm, chỉ sợ số lượng của bầy đom đóm này chỉ là một phần mà thôi.

Tạm thời không suy nghĩ những chuyện khác, Tinh Hồn toàn bộ tâm tư đặt vào con đom đóm đầu đàn này.

Cũng giống như mấy lần trước đây, Tinh Hồn buộc phải tấn công thần thức vào con đom đóm đầu đàn.

Có điều khác biệt là lần trước thì hắn sẽ giết những con đom đóm kia, còn lần này là thu phục. Chỉ có thu phục con đầu đàn thì những con đom đóm khác mới chịu nghe theo lệnh của Tinh Hồn.

Chỉ thấy Tinh Hồn tập trung toàn bộ tinh thần, bên trong tinh thần hải rộng gần trăm thước, tựa hồ lấy tinh thần hải rộng lớn này làm lò nung, dần dần nung nóng, cô đọng lực lượng tinh thần lại, biến thành một thanh kiếm trong suốt.

Từ thanh kiếm tản ra một lực lượng tinh thần rất mạnh.

Để tạo ra thanh kiếm này, Tinh Hồn phải tiêu hao rất nhiều thời gian và công sức. Nhìn thấy được kết quả, nội tâm Tinh Hồn vô cùng hài lòng.

Rồi hắn lại nhìn con đom đóm đầu đàn đang trú ở một nơi khá xa, tuy nhiên vẫn nằm trong phạm vi mười thước, nên không quá khó khăn để xác định vị trí của nó.

- Đi!

Tinh Hồn đôi mắt lóe lên tinh quang, khẽ phán một tiếng.

Từ giữa mi tâm, thanh kiếm tinh thần được Tinh Hồn tạo ra bay thẳng ra bên ngoài.

Tốc độ của phi kiếm tinh thần cực nhanh, tản ra khí thế cực kỳ mạnh mẽ, mà đám đom đóm mấy ngày nay bị Tinh Hồn quấy phá, trừ khi thiêu đốt sinh mệnh để tạo ra những đòn công kích sóng âm mạnh mẽ thì không còn cách nào để đấu với phi kiếm này cả.

Con đầu đàn hai con ngươi đồ rục bùng lên như hai ngọn lửa, nó nhanh chóng phát hiện ra phi kiếm tinh thần.

Ánh sáng trên người nó tỏa ra rực rỡ, so với những con đom đóm khác thì sắc sỡ hơn gấp mười lần.

Có lẽ mấy ngày nay nó cũng đang chờ đợi Tinh Hồn, thế nên nó đã điều chỉnh sức mạnh của bản thân đến mức đỉnh phong để giao đấu toàn diện với kẻ đã thâm sát bầy đàn của nó.

Những con đom đóm khác vội tránh sang một bên, tạo thành một khoảng trống khá lớn, vừa đủ để tạo thành trận quyết đấu giữa Tinh Hồn và con đom đóm đầu đàn vô cùng mạnh mẽ này.

Ở bên ngoài, những con đom đóm trong bầy vỗ cánh, ánh sáng ở bụng lúc sáng lúc tắt, tạo thành một màn vô cùng đặc sắc. Có lẽ đây chính là cách cổ vũ của chúng dành cho thủ lĩnh.

Mà Cố Tinh Hải dường như cũng phát giác được. Nàng liền đình chỉ việc tu luyện, đi đến gần Tinh Hồn.

Hắn lúc này hai mắt nhắm chặt, đôi chân mảy mảy lại hơi nhú lại, tựa hồ đang gặp phải phiền phức khá lớn. Trên trán lấm tấm mồ hôi. Tuy nhiên gương mặt lại vô cùng kiên định, vững chãi như một ngọn núi thái sơn, cho dù trời có sập xuống thì vẫn không thể làm lung chuyển được sự kiên định của hắn.

Cố Tinh Hải trong lòng lúc này rất lo lắng, nàng không quản đến việc Tinh Hồn thành công hay không, chỉ mong sao hắn có thể bình an là trong lòng vui mừng lắm rồi.

Việc Cố Tinh Hải có thể làm, đó chính là cầu nguyện cho Tinh Hồn mà thôi.

Nàng hành động giống khi Vu Sư trong bộ lạc nguyện cầu chúc phúc cho con dân bộ lạc.

Chỉ thấy nàng quỳ gối xuống, hai tay đan lại thành ấn đặt ở trước ngực, đầu hơi cúi xuống, đôi mắt nhắm lại, cái miệng nhỏ nhắn lầm lỳ chúc phúc bằng cổ ngữ Vu Tộc.

Mái tóc đen dài theo hành động của nàng mà rũ xuống mặt, có cơn gió lạnh từ đâu đó thổi qua làm mái tóc khẽ rung chuyển, trong đêm tối dường như là vĩnh hằng, chỉ có nơi đây là nguồn sáng yếu ớt, Cố Tinh Hải giống như một đóa hoa bỉ ngạn nở rộ giữa hoàng tuyền tăm tối lạnh lẽo, phản phát hình ảnh của một nữ thần với tình yêu vô hạn ban xuống lời chúc phúc bình an.

Đáng tiếc cái khung cảnh tuyệt đẹp này chẳng có người nào được ngắm cả, âu cũng là một sự đáng tiếc khó nói thành lời.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trong thế giới cuộc chiến tinh thần giữa Tinh Hồn và con đom đóm đầu đàn. Mặc dù tinh thần lực của Tinh Hồn vô cùng cường hãn, so với đồng giai tuyệt đối là vượt xa, thế nhưng khi đối phó với con đom đóm đầu đàn này lại gặp muôn trùng khó khăn và vất vả.

Những con đom đóm khác, khi tấn công mục tiêu, chúng thường sử dụng năng lượng ánh sáng, chuyển hóa nó thành một đợt công kích âm ba vào mục tiêu.

Khi mục tiêu bị choáng váng, chúng sẽ bắt đầu dùng đến hàm răng sắc bén và hai chi trước như hai mũi liềm để cắt đứt da thịt của mục tiêu.

Dù con mồi bị bọn chúng lựa chọn có thể hình lớn hơn đi chăng nữa, nếu gặp phải một đàn với số lượng cực lớn, chắc chắn sẽ cử tử nhất sinh.

Mà con đom đóm đầu đàn này, không chỉ có năng lượng ánh sáng tích tụ trong bụng rất lớn, có hàm răng bén nhọn, mà nó còn có đến bốn cái chi hình mũi liềm. Mỗi lần sử dụng bốn cái liềm này đánh lên phi kiếm tinh thần lại tạo thành một thương tổn không hề nhẹ.

“Vẫn chưa phải lúc...”

Tinh Hồn như trong lòng đang có một kế hoạch để ứng phó với con đom đóm đầu đàn này, liền tự nhủ với bản thân một câu.

Con đom đóm đầu đàn vô cùng hung hãn, cứ liên tục công kích đến phi kiếm tinh thần, miệng gào thét dữ dội.

Không thể không nói, độ rắn thân thể của con đầu đàn này vượt xa những con đom đóm khác.

Cơ thể bên ngoài giống như được tạo thành từ kim thiết, đao kiếm bình thường tuyệt không thể nào chém chết được nó. Mà bên trong lớp da lại ẩn ẩn có một tầng năng lượng tồn tại, ngăn cản đi sự tấn công tinh thần.

Cũng bởi vì lý do này nên việc công kích của Tinh Hồn gặp rất nhiều khó khăn. Mặc dù con đom đóm đầu đàn này cũng bị trọng thương, nhưng những vết thương này không thấm vào đâu, ngược lại còn kích thích tinh thần của nó thêm nữa.

Bỗng nó há cái miệng chứa đầy răng nhọn, nếu nó không lộ, nhìn cái miệng của nó chẳng khác thì một cái hố với những thanh kiếm đâm xuyên ra, có thể phân thây, nghiền nát bất kỳ vật gì.

Nó nhắm đến chính là phi kiếm tinh thần của Tinh Hồn, tốc độ lao đến rất nhanh. Nhìn phần bụng của nó, ánh hào quang tỏa ra rực rỡ, tựa hồ nó muốn tung ra một chiêu quyết định.

Phi kiếm tinh thần giống như gặp phải đại nạn, lập tức lui về phía sau. Thấy thế, con đom đóm đầu đàn khí thế càng tăng, giống như đang gặp phải một con mồi ưa thích, có điều giờ phút này nó chỉ muốn kết liễu cái con mồi đáng ghét này.

Vậy nên nó lại gia tốc thêm, tốc độ ngày một nhanh hơn. Mà sân đấu được bày đom đóm tạo thành, bọn chúng vây ở xung quanh, không muốn để cho phi kiếm tinh thần chạy thoát.

Chỉ thấy ánh sáng phần bụng của những con đom đóm này sáng mạnh hơn, không hện mà gần như hành động cùng một lúc.

Năng lượng được chuyển hóa thành lực lượng âm ba, tạo thành một bức tường sóng âm vô hình, phi kiếm tinh thần vừa chạm vào liền bật ngược lại.

Phía Tinh Hồn, sắc mặt hần tái nhợt lại, miệng phun ra một ngụm máu tươi, có lẽ hần đã bị trọng thương rồi. Nhưng nhìn gương mặt của hần, mặc dù hơi nhợt nhạt một chút, nhưng ẩn ẩn đằng sau đang che giấu một sự tự tin to lớn.

Đom đóm đầu đàn thấy phi kiếm tinh thần bị ngăn cản lại thì vui mừng, gương mặt quỷ hiện ra sát khí lạnh lẽo, cái miệng há rộng ra, muốn đớp trọn lấy phi kiếm tinh thần và nghiền nát nó.

“Chính lúc này...”

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 17: Hắc Tước

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 17: Hắc Tước

Đúng lúc đom đóm đầu đàn há lớn cái miệng của nó ra, Tinh Hồn tâm niệm liền động, chỉ thấy phi kiếm tinh thần vốn uể oải, tùy thời có thể vỡ nát chọt lóe lên một vàng hắc quang.

Đoàn hắc quang này ẩn giấu rất sâu bên trong phi kiếm tinh thần, mục đích chính là để làm đòn sát thủ thu phục con đom đóm đầu đàn này.

Đoàn hắc quang này được Tinh Hồn tạo ra từ lệ khí mà trước đây hấn rút ra từ cơ thể Long Tuyền. Trải qua hai lần sử dụng lệ khí, số lượng còn sót lại hiện tại không còn nhiều lắm.

Chỉ thấy đoàn hắc mang ngay lúc phi kiếm tinh thần bị cái mồm đầy răng nhọn hoắt gặm nát, thì đoàn hắc mang lập tức xâm nhập vào cơ thể nó.

Bởi vì cấu tạo cơ thể của con đom đóm đầu đàn này rất đặc biệt, phi kiếm tinh thần không cách nào xuyên thấu qua cơ thể của nó để đưa đoàn hắc mang lệ khí này xâm nhập vào. Vậy nên Tinh Hồn mới liên tục để phi kiếm tinh thần rơi vào thế yếu, đồng thời cũng không để lộ ra sơ hở khiến cho con đom đóm đầu đàn nghi ngờ.

Theo hấn quan sát, linh tính của con đom đóm đầu đàn này không tệ, rất nhạy bén, thế nên Tinh Hồn hành động rất cẩn thận.

Khi phi kiếm tinh thần vỡ nát, sắc mặt Tinh Hồn càng tái xanh, miệng thổ huyết ướt đầy ngực áo, nhưng trong ánh mắt của hấn hiện lên một sự kiên định không hề gục ngã.

Cổ Tinh Hải càng lúc càng lo lắng hơn, nhưng nàng chỉ có thể nguyện cầu, nếu bây giờ khiến Tinh Hồn phân tâm thì rất có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Những con đom đóm xung quanh nhìn thấy phi kiếm tinh thần – thứ bao lâu nay gây không ít khó khăn, giết đi hàng ngàn con đom đóm khác bị phá hủy, bọn chúng phát ra âm thanh vui mừng khôn tả.

Dường như đối với thủ lĩnh của tộc đàn, chúng càng thêm kính trọng.

Nhưng dần dần sau đó, chúng dần phát hiện ra có điều gì đó không ổn.

Chỉ thấy con đom đóm đầu đàn lơ lửng một chỗ, ánh sáng ở bụng của nó có chút hơi ảm đạm đi. Bình thường, sau khi tiêu diệt mục tiêu đã chọn, con đầu đàn sẽ tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, như thể phô diễn sức mạnh của nó với tộc đàn.

Nhưng thời gian trôi qua đã khá lâu, thế nhưng nó vẫn lặng im một chỗ, không khởi làm cho những con đom đóm khác hiếu kỳ.

Sở dĩ như vậy, chính là bây giờ nó đang phải đương đầu với một trận chiến gian nan hơn rất nhiều.

Phía trên mũ quang màu xám tro, nơi đây chính là thức hải của con đom đóm đầu đàn. Bên trong thức hải, có một đoàn lệ khí màu đen tím đang không ngừng bào mòn linh hồn của con đom đóm.

Dĩ nhiên con đom đóm sẽ không dễ dàng bị khuất phục, lực lượng linh hồn tản ra, tạo thành những đợt công kích linh hồn hướng tới đoàn lệ khí.

Chỉ thấy đoàn lệ khí vang ra những âm thanh khanh khách, tựa như đang cười khẩy xem thường đoàn công kích này vậy.

Một màn quỷ dị xảy ra.

Đột nhiên đoàn lệ khí biến đổi hình dạng, từ hình thái một đoàn trọc khí màu đen tím, dần dần biến thành một con hắc sắc tiểu điều, hai cánh dang rộng, sau đuôi những cái lông vũ dựng đứng tuyệt đẹp. Tuy nhỏ bé, thế nhưng toàn thân đầy bá khí, trong mắt lộ ra sự kiêu ngạo xem thường chúng sinh.

Hắc sắc tiểu điều này, hình dạng giống như một con Không Tước. Có điều, Không Tước thường có màu xanh, có lẽ do biến đổi từ lệ khí, thế nên mới có màu sắc như vậy.

Hắc sắc Không Tước nhìn linh hồn gần như trong suốt của con đom đóm, bỗng nó gáy lên một tiếng thanh minh, rồi bay thẳng tới, những cái móng vuốt vồ tới, như thể muốn xé xác linh hồn con đom đóm ra vậy.

Đom đóm thấy không ổn, muốn tránh né đi, nhưng căn bản tốc độ của hắc sắc không tước quá nhanh, muốn tránh né là điều bất khả thi.

Có điều, dù sao đây cũng là thế giới linh hồn của con đom đóm này. Nó sẽ không dễ dàng chịu thất bại.

Nó gầm lớn, toàn bộ lực lượng hội tụ về phía linh hồn, ánh hào quang đủ màu sắc sáng rực rỡ bên trong thế giới linh hồn này. Cơ thể của con đom đóm đầu đàn lớn hơn trong chớp mắt, nó giờ cái chi trước lên, bổ thẳng xuống hắc sắc Không Tước đang lao đến.

Một tiếng nổ vang chấn động hồn hải, hắc sắc Không Tước bị đánh bật ra sau, một bên cánh của nó đã biến mất. Chính là bởi chi trước của linh hồn đom đóm hủy diệt.

Ở bên ngoài, Tinh Hồn lại phải hứng chịu phản phệ, tình hình như ngày một tệ đi.

Tuy nhìn trạng thái linh hồn của con đom đóm khá bất ổn, như tùy thời muốn sụp đổ xuống vậy.

Có điều, bằng một ý chí kinh người, trước khi sụp đổ, nó muốn hủy diệt hắc sắc không tước này.

Bỗng ngay lúc đó, biến dị nổi lên.

Hắc sắc không tước nhìn vốn rất thâm, tuy ánh mắt không cam tâm, nhưng đích thị là nó đã thua trước linh hồn đom đóm này.

Ngay lúc ấy, không biết từ đâu, một nguồn năng lượng năm màu bỗng xuất hiện, bao quanh cơ thể của con hắc sắc không tước lại.

Linh hồn không lồ của đom đóm đang hăng máu, lao thẳng đến, bốn cái chi sắc bén như bốn thanh đại kiếm chống trời, từ trên không trung ầm ầm đâm xuống, muốn hủy diệt hắc sắc không tước.

Oong oong...

Ầm thanh đình tai nhức óc truyền ra xung quanh, cơ thể bên ngoài của con đom đóm rung động kịch liệt, ánh sáng phản bùng lúc sáng rực, lúc lại yếu ớt, nhìn như không ổn chút nào.

Những tường như hắc sắc Không Tước đã vỡ nát, nhưng không...

Bốn cái chi không lồ như bốn thanh đại kiếm đã bị ngăn cản bởi năng lượng năm màu bao bọc xung quanh hắc sắc không tước.

Ban đầu hắc sắc không tước có chút kinh ngạc, nhưng dường như nó cảm nhận được thứ gì đó. Nguồn năng lượng năm màu này như đang chúc phúc cho nó.

Hắc sắc Không Tước lại gáy vang lên một tiếng, sóng âm xuyên qua năng lượng năm màu, khuếch đại ra, tạo thành một lực lượng không lồ đánh bật bốn cái chi đang chèn ép nó.

Linh hồn đom đóm không lồ cả kinh, năng lượng khuếch tán ảnh hưởng trực tiếp lên cơ thể, làm cho nó bị bật lại.

Hắc sắc Không Tước nhận cơ hội này, quay trở lại với hình thái ban đầu là một làn khói đen, bắt đầu dung hợp với năng lượng năm màu.

Quả nhiên, năng lượng năm màu không hề bài xích đối với lệ khí mà Tinh Hồn đưa vào hồn hải của đom đóm.

Năng lượng năm màu và lệ khí hòa quyện cùng với nhau, trong vài hơi thở sinh ra biến đổi to lớn.

Linh hồn đom đóm nhìn đoàn năng lượng tấn công hồn hải của nó, nội tâm sinh ra một cảm giác không ổn.

Nó hét lớn, sự điên cuồng lộ rõ trong đôi mắt.

Thân thể không lồ lao thẳng tới, hướng bốn cái chi lớn, từ hai bên trái phải mà kẹp vào. Cái miệng không lồ cũng không chịu yên mà há lớn, muốn gặm nát năng lượng đang sinh ra biến đổi, giống như cái cách mà nó gặm nát phi kiếm tinh thần vậy.

Thế nhưng... không nghĩ đến, dù đây là địa bàn, căn nguyên linh hồn của con đom đóm đầu đàn, vậy mà không thể phá vỡ được đoàn năng lượng này, mà ngược lại còn bị phản chấn, khiến cho cơ thể linh hồn không lồ của nó không thể chịu đựng được nữa mà liền vỡ nát.

Năng lượng linh hồn tràn ra, cơ thể không ngừng thu nhỏ, rồi sau đó quay lại với trạng thái ban đầu.

Nó lộ ra sự hoảng sợ mà nhìn đoàn năng lượng kia, lập tức sinh ra thói ý muốn chạy trốn.

Mà đoàn năng lượng năm màu và lệ khí, rốt cuộc cũng đã trải qua thời gian dung hợp thành công.

Hồn hải của đom đóm trong thoáng chốc như hóa thành hỗn độn tinh không. Chỉ thấy chính giữa hồn hải của đom đóm, một quả trứng xuất hiện.

Quả trứng này rất đẹp, bên ngoài vỏ trứng có những đường hoa văn đủ màu, lấp la lấp lánh, khiến người ta không thể nào không ưa thích được.

Trông nó vô cùng đáng yêu và vô hại, làm cho linh hồn đom đóm đang bất an, muốn bỏ chạy bỗng khựng lại, tựa hồ bị quả trứng lấp lánh này mê hoặc vậy.

Rồi dần dần, sự tò mò của linh hồn đom đóm biến thành tham lam. Nó muốn cắn nuốt quả trứng này, bởi nó có cảm giác nếu cắn nuốt quả trứng, nó có thể nâng cao sức mạnh, thậm chí là lột xác.

Nhưng sự tham lam đôi khi phải đi cùng với thực lực. Phải đủ sức mạnh, đủ thực lực, cho dù kém, thì cũng không kém quá xa, có thù đoạn thì mới được quyền tham lam. Nếu không, hậu quả sẽ rất thảm.

Tỷ như con đom đóm này.

Nó dường như đã quên mất, một giây trước, nó dù là bá chủ hồn hải này vẫn bị thất thủ như thế nào.

Khi nó tiến đến gần, từ bên trong quả trứng, có mấy sợi tơ đột ngột bay ra. Sự việc xảy ra bất thành linh, làm cho con đom đóm không kịp phản ứng, khi định thần lại thì đã bị những sợi tơ đen này quấn lấy rồi.

Nó vùng vẫy dữ dội, thậm chí muốn một lần nữa triệu hoán năng lượng từ hồn hải, bất chấp việc sẽ ảnh hưởng sau này. Tuy nhiên, những sợi tơ này có khả năng kỳ dị, làm cho con đom đóm không cách nào triệu hoán được.

Nó chỉ có thể gào thét thảm thiết, vùng vẫy muốn trốn đi, nhưng tất cả đều vô nghĩa, dần dần bị sợi tơ đen kéo vào bên trong quả trứng.

Cơ thể đom đóm đầu đàn, cánh trên lưng không còn đập nữa, lặng yên như tờ, rơi bộp xuống mặt đất lạnh lẽo.

Ánh sáng phản bùng tắt lịm đi, hai con người màu đỏ cũng đồng dạng. Tựa hồ sinh cơ đã tận.

Những con đom đóm khác không hiểu chuyện gì xảy ra. Một khắc trước, rõ ràng thủ lĩnh của chúng nó đã thắng lợi, hủy diệt đi phi kiếm tinh thần quái ác. Vậy nhưng một khắc sau, thủ lĩnh của nó cơ thể như đã chết.

Bầy đom đóm như rơi vào hỗn loạn, bay tứ tung, không còn tập trung vào việc hấp thụ màn sáng nữa.

Bỗng... một sóng âm quen thuộc đối với bầy đom đóm bỗng lan ra, ngay lập tức trấn an bầy đom đóm. Chúng không hiểu chuyện gì xảy ra, lại nhìn về phía con đom đóm đầu đàn. Chỉ thấy ở phần bụng, ánh sáng yếu ớt dần chớp nháy trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 18: Lửa ngũ sắc

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 18: Lửa ngũ sắc

Cơ thể tưởng như đã chết, bỗng sinh cơ dần dần trỗi dậy. Những đôi cánh trên lưng đập trở lại, nhất là cái mũ quan màu xám tro trên đầu, bên trong lóe lên một tia sáng màu xanh.

Nhìn thấy đom đóm đầu đàn hồi sinh, cả đàn không khỏi vui mừng hò reo.

Bỗng con đom đóm đầu đàn miệng truyền ra sóng âm từ miệng, sóng âm truyền ra cả bầy, ngay lập tức cả bầy đom đóm dưới trướng của nó tất cả đều tập trung một chỗ, số lượng rất nhiều, lên đến gần một ngàn năm trăm con.

Con đom đóm đầu đàn thấy vậy thì hài lòng, nó không có ý định truyền xuống mệnh lệnh nào khác, mà như đang chờ đợi một ai đó.

Tinh Hồn ngồi bên trong màn sáng, hai mắt mở ra, sự mệt mỏi không hề che giấu mà lộ ra bên ngoài, có điều có thể cảm nhận được, sâu trong ánh mắt là một tia hưng phấn vui mừng.

Khoảng khắc cuối cùng đúng là nguy hiểm, nếu không nhờ sự xuất hiện của năng lượng năm màu thì giờ phút này hẳn đã bị cản trở rồi.

Lau đi vệt máu trên miệng, hắn quay mặt nhìn phía sau lưng. Nơi đó, Có Tinh Hải nằm ngất liệt, mặt mày có chút thiếu khí huyết.

Có điều hơi thở rất ổn định đều đặn, chắc là do tiêu hao quá nhiều tinh thần lực, thế nên mới kiệt sức mà ngất đi.

- Nghe nói Vu Tộc có những thuật sư mang khả năng chúc phúc cho người khác, không lẽ nha đầu này lại thức tinh thiên phú cực hiếm này?

Tinh Hồn tiến tới gần, bế Có Tinh Hải lên, giúp nàng ngồi tựa vào gốc cây.

Trong đầu suy tư, bỗng hắn ngồi xếp bằng lại, tập trung tinh thần, từ mi tâm bay ra một tia sáng. Đó là một phản thần thức của Tinh Hồn, đem tia thần thức này tiến vào cơ thể Có Tinh Hải để kiểm tra xem phán đoán của mình.

Thần thức tiến vào trong tinh thần hải của Có Tinh Hải. Nhìn thấy tinh thần hải của nàng, Tinh Hồn không khỏi trở mắt kinh ngạc.

- Tinh thần hải lại có thể rộng đến như vậy?

Cô gái nhỏ này cũng không khỏi quá biến thái đi. Những tưởng tinh thần hải rộng hơn trăm thước như Tinh Hồn đã là biến thái lắm rồi, vậy mà tinh thần hải của Có Tinh Hải còn rộng hơn cả hắn, có lẽ cũng phải lên đến một trăm hai mươi thước.

Có điều, Tinh Hồn cảm giác tinh thần hải của Có Tinh Hải có dấu hiệu không ổn định, tùy thời như muốn thu hẹp. Đoán chừng tinh thần hải do một tác

động nào đó nên mới mở rộng đột ngột, bởi không kịp điều chỉnh nên mới xảy ra trạng thái này.

Mà không thể không nói, tinh thần hải của Cổ Tinh Hải rất đẹp, ánh sáng năm màu tràn ngập khắp nơi.

Nhìn ánh sáng năm màu này y hệt với năng lượng năm màu đã giúp đỡ hần khi chiến đấu bên trong hồn hải của đom đóm.

Tinh Hồn đưa mắt nhìn đến trung tâm tinh thần hải, trong mắt lóe lên một tia linh quang.

Chỉ thấy phía trung tâm có một quả cầu ngũ sắc đang nằm lơ lửng trên không trung, bên trong quả cầu ngũ sắc là một ngọn lửa năm màu. Nhìn ngọn lửa này thoạt trông rất yếu ớt, nhưng lại ẩn chứa sinh cơ bùng bùng, như một hạt giống chờ cơ hội phát triển.

Nhìn chằm chằm hoa lửa ngũ sắc, Tinh Hồn gương mặt trầm ngâm, như đang suy nghĩ, đưa ra một quyết định nào đó.

Sau đó, Tinh Hồn thu lại thần thức, ngồi xếp bằng bên ngoài mở mắt, trong mắt có ánh hào quang rực lên trong thoáng chốc.

- Ngọn lửa ngũ sắc đó lại có khí tức của ngũ hành bản nguyên, mặc dù rất nhạt. Nhưng không biết chừng nó có thể giúp Thể Đạo Liên phát triển. Quyết định vậy đi.

Một lần nữa, Tinh Hồn lại câu thông với tinh thần hải của Cổ Tinh Hải.

Lúc này, bên trong thức hải xuất hiện vô số sợi hắc ti, nó phóng thẳng tới trung tâm thức hải, nơi ngọn lửa ngũ sắc đang tại vị.

Những sợi hắc ti này vậy mà lại vô cùng thần kỳ, đi xuyên qua năng lượng ngũ sắc bảo vệ lửa ngũ sắc ở bên ngoài một cách dễ dàng mà không hề khiến cho tinh thần hải không xảy ra hiện tượng bài trừ.

Hắc ti cuốn xung quanh ngọn lửa ngũ sắc, trong giây lát như biến thành một cái kén tằm màu đen. Cuối cùng, dưới sự quyết đoán không chút chò đợi, Tinh Hồn điều động tinh thần lực, mạnh mẽ rút đi ngọn lửa ngũ sắc.

Tinh thần hải của Cổ Tinh Hải vốn tràn ngập ánh hào quang ngũ sắc, thế nhưng khoảng khắc bị Tinh Hồn dùng thủ thuật quỷ dị đoạt đi ngọn lửa ngũ sắc của nàng, tinh thần hải trong chớp mắt ảm đạm đi.

Tựa hồ như bị thiếu đi năng lượng của sự sống, tinh thần hải như trở thành một vùng đất chết.

Tinh thần hải ảnh hưởng rất nhiều đến thần trí cũng như rất nhiều điểm quan trọng khác của sinh linh vạn vật, nếu như tinh thần hải sụp đổ, nhẹ thì điên điên khùng khùng, nặng thì ảnh hưởng đến tu vi, thậm chí là tử vong.

Dĩ nhiên Tinh Hồn sẽ không để tình trạng này xảy ra.

- Ta sẽ không lấy không đồ của người.

Sau khi rút đi ngọn lửa ngũ sắc, Tinh Hồn thôi động Thể Đạo Liên, từ đài sen bỗng bay ra một cái hạt nhỏ màu đen tím.

Đem hạt nhỏ màu đen tím này đặt ở trung tâm thức hải, sau đó rút ra một phần nhỏ năng lượng của ngọn lửa ngũ sắc, đem dung hợp với hạt sen màu đen.

Trong giây lát, tinh thần hải vốn ảm đạm thiếu sức sống giống như bùng tỉnh trở lại. Có điều, muốn trở lại giống như trước đây thì có lẽ phải mất rất nhiều thời gian. Mà phạm vi của thức hải cũng bị co rút lại, hiện giờ chỉ rộng khoảng sáu mươi thước mà thôi.

Làm xong tất cả, Tinh Hồn lặng lẽ thu lại thần thức.

Kiểm tra bên trong Linh Đài, hiện tại trong Linh Đài đang có rất nhiều thứ tồn tại.

Ngự trên cao nhất chính là Cổ Kiếm Đồ Lục, đến giờ phút này vẫn chưa bị giải phong.

Thể Đạo Liên nằm lơ lửng chính giữa, nằm trung tâm đài sen là một quả trứng và ngọn lửa ngũ sắc.

Quả trứng này chính là nguyên nhân giúp cho Tinh Hồn thu phục được đom đóm đầu đàn, khống chế linh hồn của nó, làm cho nó hoàn toàn thuần phục hần.

Mà quả trứng ngũ sắc này được hình thành bởi sát khí của Long Tuyền và năng lượng ngũ sắc của Cổ Tinh Hải.

Cả hai thứ này, một thứ có thể công kích tinh thần, thứ còn lại có thể bổ sung sức mạnh.

Nhưng hiện tại, điều quan trọng chính là tu vi, Tinh Hồn muốn nhanh chóng đột phá. Vậy nên hần có ý định để cho ngọn lửa ngũ sắc dung nhập với Thể Đạo Liên.

Còn quả trứng kia, nó là tổ hợp của hai thứ, cho đến giờ vẫn chưa biết khả năng của nó là gì, nhưng chung quy hần luôn có cảm giác, quả trứng này sau khi nở ra sẽ đem đến cho hần rất nhiều lợi ích.

Sau một hồi đắn đo, Tinh Hồn quyết định đem ngọn lửa ngũ sắc chia làm ba phần.

Phần thứ nhất dung hợp với Thể Đạo Liên, phần thứ hai dung hợp với quả trứng, và phần cuối cùng sẽ để bản thân nhận chủ.

Tinh thần tập trung, sau một đoạn thời gian ngắn, Tinh Hồn dễ dàng đem tách ngọn lửa ngũ sắc làm ba phần. Bởi vì bị phân chia năng lượng, thế nên trông ba ngọn lửa ảm đạm đi rất nhiều, nhất là phần mà Tinh Hồn lựa chọn nhận chủ.

Thể Đạo Liên bung ra những sợi tơ, cuốn lấy phần ngọn lửa ngũ sắc của nó, bắt đầu tiến hành cắn nuốt.

Quả trứng cũng hành động tương tự, dung nhập phần ngọn lửa thứ hai.

Tạm thời Tinh Hồn không tiến hành nhận chủ mà tạo ra mấy đạo cấm chế gia trì lên phần lửa ngọn sắc còn lại. Hắn muốn quan sát xem sẽ có những biến đổi gì sẽ xảy ra.

Không để Tinh Hồn đợi lâu, Thể Đạo Liên đã bắt đầu sinh ra biến đổi.

Chỉ có điều, biến đổi này không quá lớn. Nó chỉ giúp bổ sung hạt sen mà Tinh Hồn lấy ra gieo vào tinh thần hải của Cố Tinh Hải mà thôi, và khiến cho những cánh hoa của Thể Đạo Liên bung ra đôi chút.

Lại nói đến những hạt sen Thể Đạo Liên, số lượng bây giờ chỉ có năm hạt là có thể dùng được, những hạt khác vẫn đang trong quá trình phát triển. Đối với Thể Đạo Liên, Tinh Hồn vẫn chưa có hiểu biết gì nhiều, tự mình mày mò mà thôi. Hắn dự tính, đợi sau khi có thời gian ổn thỏa sẽ thử bế quan lĩnh ngộ Thiên Thư xem có tìm ra được cái gì hay không.

Còn bây giờ chỉ đi một bước tính một bước.

Tuy Thể Đạo Liên chỉ phát triển một chút, nhưng lại khiến cho tu vi của Tinh Hồn mạnh lên không ít, năng lượng từ Thể Đạo Liên tán ra khắp cơ thể, giúp cho tu vi Tinh Hồn đạt đến đỉnh phong Phạm Tiên Cảnh sơ kỳ.

Quy tắc loại trừ phạm nhân của Đại Thiên Thế Giới chưa biết lúc nào sẽ ập xuống, Tinh Hồn mong muốn có thể tận dụng khoảng thời gian này nâng cao tu vi để có thể tranh đoạt Hoán Cốt Đan, có vậy tính mạng mới tạm thời ổn định.

Lại nói đến quả trứng kia. Sau một đoạn hòa hợp với lực lượng lửa ngũ sắc, Tinh Hồn rất trông chờ vào nó, nhưng đợi mãi đợi mãi mà không hề có diễn biến gì xảy ra.

Trong lúc hắn còn đang ngạc nhiên thì bỗng từ bên trong quả trứng phát ra một tiếng “ợ.....ợ.....” dài hơi. Trông như một thằng béo được cho ăn no vậy.

- Cái quái gì thế này?

Tinh Hồn miệng giật giật nhìn quả trứng. Hắn không rõ, rốt cuộc mình đã tạo ra thứ gì thế này, lại có thể ợ một cách ngon miệng như vậy.

- Lại muốn thêm, ta kháo...

Quả trứng nhảy ra khỏi Thể Đạo Liên, bay xung quanh ảo ảnh do thần thức hóa thành, chẳng khác gì một đứa trẻ đang đòi ăn.

- Cút, phần còn lại không ăn được.

Tinh Hồn tức giận trừng mắt, đem giấu đi phần lửa ngũ sắc còn lại. Không nghĩ đến quả trứng này lại có linh trí đến vậy, đòi cắn nuốt luôn phần lửa kia.

Quả trứng cứng đầu cứng cổ, quyết tâm đòi ngọn lửa kia cho bằng được. Nhưng lập tức bị Tinh Hồn nhanh tay nắm lại, đôi mắt nhìn quả trứng đầy bất thiện, lạnh giọng quát:

- Có tin ta đem ngươi luộc lên chấm muối tiêu không?

Nghe Tinh Hồn hù dọa, quả trứng cảm nhận được lãnh ý của Tinh Hồn liền hoảng sợ, bên trong phát ra tiếng *oa oa* đầy uly khuất. Mãi một lúc mới bị Tinh Hồn tha cho. Nó sợ quá nên lại bay lên ngự ở đài Thể Đạo Liên, quyết tâm không trêu chọc gia hỏa kia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 19: Bị thôn phệ ngược

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 19: Bị thôn phệ ngược

Nhìn quả trứng, bất giác Tinh Hồn lại lâm vào trầm tư. Quả trứng này vẫn chưa nở, vậy mà đã sinh ra linh trí, sau này hẳn là sẽ trợ giúp cho mình rất lớn.

Có điều tạm thời vẫn đang trong thời gian nuôi dưỡng, còn phải xác minh thêm làm sao để khiến nó cùng với Thể Đạo Liên nhanh chóng phát triển.

Việc tiếp theo cần làm đó chính là giải quyết phần lửa ngũ sắc còn lại.

Ngon lửa ngũ sắc này ẩn chứa khí tức của ngũ hành, cũng không biết vì sao lại xuất hiện trong tinh thần hải của Cổ Tinh Hải. Đối với Vu Tộc, Tinh Hồn chưa có hiểu biết gì nhiều, chỉ biết thông qua một số điển tích mà thôi.

Nhất là đối với hệ Vu Sư. Vu Sư thực lực rất mạnh, sau khi giác ngộ lần đầu tiên, một Vu Sư nhất đẳng đã có thể đối phó được với gần cả ngàn Huyết Cảnh Chiến Vu, thậm chí ngay cả Cốt Cảnh Chiến Vu cũng chưa chắc đã là đối thủ của Vu Sư nhất đẳng.

Không biết bí mật của hệ Vu Sư chính là từ ngọn lửa ngũ sắc này hay không nữa.

Rất có thể Cổ Tinh Hải nhờ thiên phú huyết mạch truyền thừa, trong khoảng thời gian gần đây đột nhiên thức tỉnh cũng nên.

Có điều, Tinh Hồn tạm thời đặt chuyện này sang một bên. Nếu sau này có thực lực, cứ thử đem trói một Vu Sư rồi tìm hiểu xem, dù sao ngọn lửa ngũ sắc này, năng lượng của nó giúp cho Thể Đạo Liên trưởng thành.

Thể Đạo Liên liên quan mật thiết với tu vi cùng thực lực của Tinh Hồn, vì mạnh nên, hẳn sẽ không từ bỏ bất kỳ thủ đoạn nào.

Đem ngọn lửa ngũ sắc tiến xuống đan điền, Tinh Hồn ý định gieo giống ở đây, hy vọng khiến lửa ngũ sắc có thể khôi phục trở lại như trước.

Nhìn đan điền của Tinh Hồn, do bị ảnh hưởng bởi hai loại pháp tắc, thế nên khả năng chứa đựng linh khí và dẫn dắt linh khí đổ vào đây cực kỳ hạn chế. Cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể hy vọng sớm ngày giải trừ hai loại pháp tắc kia mà thôi.

Lắc đầu thở dài một tiếng, Tinh Hồn tiến về phía trung tâm đan điền.

Phía trung tâm có ánh bạch quang sáng rực, nhìn giống như một cái ao nước trắng sữa rất đẹp mắt, có điều phạm vi rất hẹp.

Nước trắng sữa đó chính là tiên dịch do Tinh Hồn áp súc khí còn ở Huyền Thiên Giới. Vốn số lượng khá nhiều, nhưng lúc đối phó với Vu Sư Hùng Kim bộ lạc Ân Cực Ngộ và tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc Thác Bạc Huy, chiến đấu gian nan, tu vi lại chênh lệch quá nhiều, Tinh Hồn không thể không hy sinh đi lượng lớn tiên dịch.

Hiện tại hẳn chỉ còn khoảng hơn ba mươi giọt tiên dịch mà thôi.

Đặt phần lửa ngũ sắc thứ ba vào lòng ao tiên dịch.

Nhìn ngọn lửa ngũ sắc này khá yếu ớt, tùy thời có thể tiêu tán bất kỳ lúc nào. Trước đó Tinh Hồn đã tạo cấm chế, nhờ vậy mới có thể miễn cưỡng giữ nó lại được.

Sau khi đặt nó vào trong ao, Tinh Hồn liền bấm thủ quyết, cấm chế ngay lập tức được khai giải.

Mà ngọn lửa ngũ sắc, sau khi được thả ra ngoài, ngọn lửa ban đầu vốn yếu ớt đến đáng thương, nhưng ngay sau đó, giống như sói lạc bầy cừu, vậy mà lại sử dụng thủ đoạn mồm sur tử, chỉ trong một hơi thở, toàn bộ số lượng tiên dịch mà Tinh Hồn đổ mồ hôi sôi nước mắt mới áp súc được đều bị ngọn lửa này hấp thụ hết cả.

Tinh Hồn mắt tròn ngược, mồm chữ o, biểu cảm thật không thể tin nổi hiện rõ mười mười.

Trước giờ, chỉ có hắn lấy đi sức mạnh của người khác, không ngờ bây giờ lại bị ngọn lửa năm màu này cắn nuốt ngược lại.

Trước đó mới đuổi một quả trứng vô si ham ăn, giờ lại gặp một ngọn lửa còn tham lam hơn gấp bội.

Mà ngọn lửa không có dấu hiệu muốn dừng lại, nó bắt đầu tản ra lực lượng diệu kỳ, khiến cho tu vi của Tinh Hồn không ngờ lại có dấu hiệu bị tụt xuống.

- Cái quái... không được, mau dừng lại.

Tinh Hồn căn bản không thể khống chế được tu vi của mình, hắn nhanh chóng thu lại thần thức, tập trung toàn bộ tinh lực áp chế ngọn lửa ngũ sắc.

Phải đau khổ lắm, ròng rã mấy tháng trời mới có thể tu hành được, đau khổ lắm mới đạt đến đỉnh phong Phạm Tiên Cảnh mới được một phút trước. Hắn không muốn chưa được cảm thụ nó mà đã bị đẩy xuống vực.

Nhưng căn bản ngọn lửa ngũ sắc không hề để cho Tinh Hồn cơ hội phản ứng. Khi kịp hoàn hồn thì ngọn lửa đã dừng lại, đình chỉ việc cắn nuốt tu vi của Tinh Hồn.

Giờ nhìn lại ngọn lửa, sau khi thôn phệ tiên dịch và tu vi của Tinh Hồn, trong nó khá hơn vừa nãy rất nhiều, không còn dấu hiệu uể oải bị đập tắt nữa.

Thậm chí trong tiếng thiêu đốt ầm ầm ý tứ vui mừng nữa. Giống như là phượng hoàng trùng sinh từ ngọn lửa tàn, trước đó còn đối diện với cái chết, sau khi nắm được một cọng cỏ cứu mạng liền hồi sinh trở lại. Ngọn lửa này, có lẽ cũng đã sinh ra một tia linh trí.

Còn Tinh Hồn, hẳn nhìn ngọn lửa ngũ sắc, nó phục hồi, dĩ nhiên là một việc đáng mừng mới đúng. Có điều, tu vi của hắn... một hơi đã bị ngọn lửa cắn nuốt gần như sạch sẽ.

Lúc này, Tinh Hồn chẳng khác gì một kẻ mới chấp chửng trở thành tiên giả Phạm Tiên Cảnh cả, thậm hại đến mức đáng thương.

- Cái này là quả báo sao?

Tinh Hồn lắc đầu, thờ dài một tiếng khổ não, thậm như một câu.

Cũng chẳng còn biện pháp nào khác, bây giờ đã có một bài học, sau này tuyệt đối cẩn thận, nếu không có ngày lại bị cắn nuốt sạch sẽ tu vi cũng không biết chừng.

Nhân lúc này, Tinh Hồn liền thả vào trong ngọn lửa ngũ sắc một đạo ấn ký. Ngọn lửa sau khi cắn nuốt tu vi của Tinh Hồn, dường như tâm tình của nó đang rất tốt, liền thoải mái để cho Tinh Hồn nhận chủ.

Từ lúc đó, Tinh Hồn đã chính thức dung nạp được lửa ngũ sắc.

Ngọn lửa ngũ sắc này không khỏi làm cho Tinh Hồn nhớ lại tinh linh chi hỏa – Hỏa Công Công trước đây của hắn.

Còn nhớ, Hỏa Công Công sinh ra từ hỏa diễm mạnh mẽ bậc nhất thiên địa – Hỗn Độn Chi Hỏa, uy năng vô cùng. Thế nhưng, cũng giống như hắn, Hỏa Công Công bị hai loại pháp tắc phong ấn lại, làm cho Tinh Hồn không cách nào triệu hồi nó ra được.

Nếu gọi được Hỏa Công Công ra, cho dù Tinh Hồn thân thể bị phong ấn đi nữa, với thực lực của Hỏa Công Công cũng đủ để hắn quét ngang Hư Thần Tinh này.

Nhưng nói tóm lại chính là vẫn không đủ năng lực để giải trừ đi hai loại pháp tắc kia.

Tinh Hồn thờ dài một tiếng, mở mắt ra nhìn xung quanh.

Cổ Tinh Hải sắc mặt đã khá hơn nhiều, tuy nhiên vẫn còn đang lâm vào hôn mê, có lẽ phải nghỉ ngơi thêm một thời gian ngắn nữa mới tỉnh lại.

Tinh Hồn thu hồi ánh mắt lại, rồi nhìn xuyên qua màn sáng, nơi đó, đom đóm đầu đàn cùng với bầy đom đóm của nó đang đợi sẵn.

Hắn đứng thẳng dậy, nhấc chân bước đi, cơ thể xuyên qua màn sáng, tiến vào vùng hắc ám vô tận của Vĩnh Dạ Thâm Uyên.

Bàn tay giơ lên, ý niệm khẽ động, chỉ thấy đom đóm đầu đàn hai mắt sáng lên, nó bay thẳng đến, đậu lên lòng bàn tay Tinh Hồn.

Quan sát kỹ con đom đóm này, phía trên gương mặt giống như đầu lâu có cái mũi quan màu xám tro, phía xung quanh không ngờ lại có một số đốm màu xanh lam.

Trước đi, Tinh Hồn đã nhìn kỹ không hề có những đốm xanh kỳ lạ này.

- Là dấu hiệu lột xác sao?

Trước đây Long Tuyền từng nói, điểm thú vị của kỳ trùng đó chính là lột xác. Càng lột xác tiến hóa thì kỳ trùng càng mạnh mẽ.

Ví dụ như Phệ Kim Trùng chẳng hạn, loại kỳ trùng này nghe nói có thể cắn nuốt bất kỳ thứ gì trên thế giới, chúng có hàm răng vô cùng mạnh mẽ, một đàn ngàn con, ngay cả tiên giả Phù Tiên Cảnh cũng không dám trêu chọc.

Nếu như để Phệ Kim Trùng tiến hóa đến cực hạn, thậm chí ngay cả những thánh thú trong truyền thuyết như Chân Long, Chân Phượng cũng bị nó cắn nuốt sạch sẽ.

Tuy nhiên, điều đó gần như là bất khả thi, bởi để Phệ Kim Trùng đạt đến trình độ nói trên gần như là không có khả năng.

Lại nói đến đàn đom đóm này. Theo như những gì mà Long Tuyền miêu tả, thì dấu hiệu trên mũi quan của con đom đóm này chính là dấu hiệu của sự lột xác tiến hóa rồi.

Tinh Hồn thử gọi một con đom đóm khác đến xem xét thử, nhưng những con khác đều không có dấu hiệu giống như con đầu đàn này.

- Xem ra phải nghiên cứu đám đom đóm này một thời gian rồi. Đồng thời còn phải nghĩ cách làm sao lưu lại được đám đom đóm này mang theo bên người.

Tinh Hồn chung quy luôn có cảm giác, đám đom đóm này có một khả năng nào đó rất mạnh mẽ, nhưng hiện tại không có thời gian để nghiên cứu, nên

chỉ có thể gác thêm một vấn đề này nữa qua một bên.

Thông qua Thông Linh Thuật từ Lục Đạo Thiên Thư đệ tứ quyển Sinh Linh Đạo, Tinh Hồn chung quy có thể hiểu được ý tứ của một số sinh linh vẫn chưa mở linh trí hoàn toàn.

Nhưng nếu sơ sơ thì vẫn biết được đôi chút.

Từ đom đóm đầu đàn, Tinh Hồn hiểu ra được nguồn sáng từ gốc cây này rất quan trọng, nếu không có năng lượng này, sau ba ngày, cả tộc đàn của nó sẽ bị chết hết.

Ngoài ra, tộc đàn hơn hai ngàn con này chỉ là một phần mà thôi, tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên này, số lượng của bầy đom đóm này rất không lồ. Cái này cũng trùng khớp với suy nghĩ trước đây thông qua phân tích của Long Tuyền, nhưng hiện tại Tinh Hồn không có thời gian để tâm quá nhiều.

Hắn liền để bầy đom đóm lại, tranh thủ tu luyện một khoảng thời gian, xem thử có phục hồi tu vi chút nào hay không. Nhìn tu vi của hắn bây giờ đúng là yếu ớt đến mức thảm thương.

Ngồi xếp bằng xuống, tập trung tinh thần lại, bắt đầu triển khai Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết – Tạo Hóa Nhất Khí thổ nạp linh khí tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên.

Linh khí tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên rất hỗn tạp, mười thành thì có đến tám thành là tạp chất rồi. Cũng may là Tạo Hóa Nhất Khí do hắn sáng tạo ra tốc độ luyện hóa linh khí rất nhanh, tạp chất được đẩy ra ngoài chỉ trong chốc lát. Đột nhiên ngay sau đó, biến dị bỗng xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Mở động thiên

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 20: Mở động thiên

Khi Tinh Hồn vận dụng Tạo Hóa Nhất Khí để thổ nạp linh khí, vốn theo thông thường thì sẽ mất một khoảng thời gian để bài trừ tạp chất, nhưng bây giờ, tạp chất lẫn trong linh khí không những không bài trừ, mà đi thẳng vào trong cơ thể.

Tinh Hồn ban đầu giật mình, nhưng sau đó đột nhiên nghĩ đến, lúc bị Hứa Bàn truy đuổi tiến sát đến miệng vực Vĩnh Dạ Thâm Uyên, từ cổ kiếm Đồ Lục và Thể Đạo Liên đã vọng ra tiếng gọi quen thuộc.

Thế nên sau khi dị biến xảy ra, Tinh Hồn nhanh chóng thổ nạp một lượng lớn linh khí tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên rồi lập tức phong bế kinh mạch lại, làm cho tạp chất bị lẫn không bị đưa ra bên ngoài.

Hắn làm thế là muốn xem xem, rốt cuộc biến cố phát sinh từ Thể Đạo Liên và cổ kiếm Đồ Lục vọng ra có ý nghĩa gì.

Chỉ thấy linh khí sau khi tiến vào cơ thể Tinh Hồn thì theo đường đi trong kinh mạch, chủ yếu phân tán thành hai nơi chính để tràn về.

Nơi thứ nhất là Linh Đài – vị trí của Thể Đạo Liên và cổ kiếm Đồ Lục.

Nếu cổ kiếm Đồ Lục sinh ra một tia quyền luyện đối với linh khí này, tựa hồ trong linh khí có một hơi thở thân quen.

Còn với Thể Đạo Liên, nó lập thì điên cuồng cắn nuốt linh khí không chút do dự.

Về phần vị trí còn lại, đó chính là đởm về đan điền. Ngọn lửa ngũ sắc dường như với linh khí của Vĩnh Dạ Thâm Uyên cũng rất có hứng thú cắn nuốt, có điều so với Thể Đạo Liên thì không có điên cuồng bằng.

Tinh Hồn quan sát một hồi lâu, cảm thấy không có phản ứng gì bất thường với cơ thể cả. Vậy là hắn không phong bế kinh mạch lại nữa, hoàn toàn mở ra và triển khai Tạo Hóa Nhất Khí với tốc độ phê khí nhanh nhất có thể.

Những lỗ chân lông mở, để cho cơ thể thoải mái hấp thu linh khí.

Một cổ linh khí điên cuồng tích tụ bên trong cơ thể, Thể Đạo Liên vì vậy mà thoải mái cắn nuốt, lửa ngũ sắc đồng dạng tương tự, chỉ có mỗi cổ kiếm Đồ Lục là không hề có phản ứng gì.

Cổ kiếm Đồ Lục là vũ khí mạnh nhất của Tinh Hồn, nhìn thấy nó khá thờ ơ, Tinh Hồn không khỏi sinh ra một tia thất vọng. Có điều, chỉ cần Thể Đạo Liên phát triển là hắn vui mừng rồi, không trông mong gì hơn nữa.

Còn về cổ kiếm Đồ Lục, ngày sau tu vi mạnh lên thì hấn sẽ tìm cách để giải quyết.

Cứ như thế, Tinh Hồn đắm chìm vào việc tu luyện, tựa hồ như quên hết mọi thứ xung quanh.

Nếu lúc này có ai quan sát gần đây thì nhất định sẽ cả kinh hoảng hồn, bởi vì tốc độ hấp thu linh khí của Tinh Hồn nhanh một cách khủng khiếp.

Đàn đóm đóm vốn đang hấp thu ánh sáng ngũ sắc cũng bị tốc độ hấp thu linh khí của Tinh Hồn làm cho giật mình hoảng sợ. Đom đóm đầu đàn cảm thấy không ổn, sự cảnh giác của nó rất cao, vì vậy lập tức truyền xuống mệnh lệnh để cho cả đàn đình chỉ hấp thu ánh sáng, toàn bộ lui về phía xa cách đó ba bốn chục trượng.

Chỉ thấy phía trên đỉnh đầu Tinh Hồn xuất hiện một vòng xoáy linh khí khổng lồ, bán kính rộng đến năm sáu trượng, linh khí xung quanh cứ đổ về đây, lấy Tinh Hồn làm trung tâm.

Nếu như là một tiên giả bình thường, nếu hấp thu linh khí với cường độ này, cơ thể nhất định sẽ chịu không nổi, lập tức bạo thể tử vong.

Nhưng Tinh Hồn thì lại khác, hấn có Thể Đạo Liên, có lửa ngũ sắc, và có cả quả trứng thần bí kia nữa, cái nào cũng chẳng khác gì ma quái cả, tốc độ nhanh cỡ này mà vẫn không đủ kịp để cả ba cắn nuốt nữa là.

Nhất là Thể Đạo Liên, Tinh Hồn có cảm giác, Thể Đạo Liên dường như đã cắn nuốt thành nghiệm rồi.

Mà khiến cho hấn buồn bực nhất chính là giờ phút này nó vẫn chưa chịu tản ra lực lượng của nó để Tinh Hồn luyện hóa. Có lực lượng đó thì hấn mới có thể đột phá được.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Cổ Tinh Hải gần kề Tinh Hồn, rốt cuộc cũng bị hành động của hấn làm cho tỉnh lại.

Vừa mới mở mắt ra, Cổ Tinh Hải không kìm nén được.

Chỉ thấy chỗ Tinh Hồn đang ngồi xuất hiện một pho tượng cao gần hai thước, pho tượng màu đen xù, tỏa ra mùi hôi tanh nồng nặc. Mà phía trên đỉnh đầu là một dòng xoáy linh khí rất mạnh.

Cổ Tinh Hải hoảng sợ, liền thử đưa thần thức dò xét, cảm nhận được pho tượng này chính là Tinh Hồn thì nàng mới thở ra một hơi nhẹ nhõm. Có điều, trong lòng vẫn không khỏi cảm khái:

- Thúc thúc rốt cuộc tu luyện cái gì mà kinh khủng đến vậy?

Dần dần nội tâm sinh ra cảm giác không ổn, Cổ Tinh Hải lập tức lùi lại, tránh xa Tinh Hồn. Nàng di chuyển tới gần màn sáng, không dám vượt qua khỏi biên giới, rồi lập tức sử dụng Hồng Ngọc Kinh tạo ra một tầng bảo hộ, miễn cưỡng chống trả với áp lực mà Tinh Hồn tạo ra.

Thời gian cứ trôi qua, sáu canh giờ sau, linh khí mới tản ra bớt, rồi cuối cùng tan biến không để lại một chút dấu vết.

Tinh Hồn từ bên trong pho tượng phá vỡ đi ra, trên người hấn bây giờ tràn ngập khí thế, ý niệm khẽ động, uế khí vây bản cơ thể liền bị hấn phá tan đi.

Tu vi của Tinh Hồn ngay sau đó đã có sự lột xác đáng kể, tuy vẫn chưa đáp ứng được với sự kỳ vọng, nhưng nó lại xuất hiện một thứ đáng mừng hơn.

- Động thiên, mở!

Tinh Hồn ánh mắt lóe lên, miệng khẽ nói một câu.

Bỗng nhiên ở sau lưng hấn, một tia lực lượng Không Gian Pháp Tắc xuất hiện, một màu vàng rực sáng như ánh mặt trời rực lên trong đêm tối, ngay cả ánh sáng phát ra từ gốc cây kia cũng không thể nào so sánh được với ánh sáng động thiên này.

Khi Tinh Hồn trong quá trình hấp thu lực lượng tản ra từ Thể Đạo Liên, có thể nói lực lượng này ít đến mức thảm thương, khiến cho Tinh Hồn lúc đó hận không thể búng luôn cả gốc lẫn rễ Thể Đạo Liên vứt ra bên ngoài.

Nhưng đột nhiên, từ Thể Đạo Liên lại sinh ra một tia Không Gian Pháp Tắc.

Đương lúc Tinh Hồn còn chưa kịp phản ứng gì thì cổ kiếm Đồ Lục bỗng rung chuyển, không hiểu làm cách nào mà nó lại luyện hóa được Không Gian Pháp Tắc, đem một tia Không Gian Pháp Tắc này dung nhập vào cơ thể Tinh Hồn.

Hấn dĩ nhiên không bỏ lỡ thời cơ, liền dồn toàn bộ tâm trí hợp nhất với Không Gian Pháp Tắc.

Tại Đại Thiên Thế Giới, pháp tắc thiên địa cấu thành nên thế giới. Mà thần bí nhất trong các loại pháp tắc chính là Thời Gian Pháp Tắc, Không Gian Pháp Tắc và Luân Hồi Pháp Tắc. Đi theo phía sau có Sinh Tử Pháp Tắc, Âm Chi Pháp Tắc, Dương Chi Pháp Tắc... thế nhưng những loại pháp tắc kia không thể so sánh được với tam đại pháp tắc đã nói.

Muốn lĩnh hội được Thời Gian Pháp Tắc, Không Gian Pháp Tắc và Luân Hồi Pháp Tắc, tiên giả chỉ ít phải đột phá đến Thiên Tôn cảnh thì mới có thể tìm hiểu được tam đại pháp tắc thần bí nhất thiên địa này.

Thế nhưng Tinh Hồn chỉ mới là một tiên giả Phàm Tiên Cảnh nhỏ bé mà đã có cơ duyên lĩnh hội được một tia Không Gian Pháp Tắc, tin tức này mà lộ ra ngoài nhất định sẽ tạo nên một cơn chấn động.

Dĩ nhiên nếu thật sự bị lộ, tính mạng của hắn khó mà được bảo toàn.

Sở dĩ Tinh Hồn có thể lĩnh hội được chắc phần nhiều liên quan đến cơ thể hắn hiện tại. Hắn bị Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc phong ấn, mà Vĩnh Dạ Thâm Uyên ẩn ẩn có tồn tại lực lượng Không Gian Pháp Tắc, sau khi bị Tinh Hồn hấp thu một lượng linh khí khổng lồ, rồi dựa vào dị năng của Thể Đạo Liên mới sinh ra một tia Không Gian Pháp Tắc này.

Quay trở lại với câu chuyện. Tinh Hồn sau khi luyện hóa hoàn toàn tia Không Gian Pháp Tắc, Tinh Hồn liền mở ra được một cái động thiên.

Động thiên này tạm thời Tinh Hồn vẫn chưa biết được gì nhiều, chỉ biết nó có hai công dụng.

Công dụng thứ nhất là giúp hắn dung nạp linh khí nhiều hơn, tựa như một cái đan điền thứ hai vậy.

Còn công dụng thứ hai, giống như một cái Nhẫn Càn Khôn giúp tu sĩ cất giữ bảo vật.

Đây chính là điều khiến cho Tinh Hồn cực kỳ vui mừng. Hắn còn đang lo lắng làm cách nào để mang theo đám đom đóm này, nhưng vấn đề sau khi mở ra được động thiên thì đã giải quyết một cách hoàn hảo.

Khác với Nhẫn Càn Khôn của tu sĩ, Nhẫn Càn Khôn không thể dung nạp được vật sống. Bởi vật sống khi bị ném vào Nhẫn Càn Khôn, trong một thời gian ngắn sẽ bị chết đi.

Mà động thiên Tinh Hồn mở ra lại không như vậy. Nó cấu thông với pháp tắc Đại Thiên Thế Giới, giống như một tiểu thế giới vậy, có thể đáp ứng được điều kiện để sinh sống.

Không gian động thiên rộng khoảng chừng mười trượng, vừa đủ để bày đom đóm này tồn tại rồi.

Tinh Hồn nội tâm vui mừng không thôi.

Cổ Tinh Hải nhìn thấy Tinh Hồn hoàn toàn lạnh lùng, nàng thu lại Hồng Ngọc Kinh, trên gương mặt có chút thiếu huyết sắc, có lẽ là do chóng mặt trong thời gian khá dài, cổ điều, tinh thần của nàng đang khá tốt.

Cổ Tinh Hải chạy đến bên cạnh Tinh Hồn, ân cần hỏi thăm:

- Thúc thúc cuối cùng cũng chịu ra rồi, Tinh Hải rất lo cho thúc thúc.

Tinh Hồn dịu dàng xoa đầu nàng, trả lời:

- Hiện tại ổn rồi.

- Vết thương lúc trước của thúc thúc...

- Yên tâm, chỉ là vết thương nhỏ.

Nói xong, Tinh Hồn ý niệm khẽ động, bày đom đóm từ xa lập tức bay tới.

Ban đầu, Cổ Tinh Hải có chút hoảng hốt, nhưng sự hoảng hốt ngay sau đó thay bằng biểu cảm đáng yêu, trong sáng và vô cùng khả ái.

Bởi nàng nhìn ra được, bày đom đóm không hề gây nguy hại gì, ngược lại còn vây quanh xung quanh, lấy Tinh Hồn và nàng làm trung tâm, phát ra ánh sáng tuyệt đẹp. Nữ nhân vốn yêu cái đẹp, Cổ Tinh Hải cũng không ngoại lệ, vì vậy nhìn thấy cảnh tượng này, nụ cười rực rỡ liền xuất hiện trên môi.

- Bầy đom đóm này thật đẹp quá. Thúc thúc, người làm cách nào mà hay vậy?

Cổ Tinh Hải như đang nhảy múa cùng với bầy đom đóm, tinh thần chuyển biến tốt hẳn lên, hoàn toàn không còn vẻ gì mệt mỏi căng thẳng nữa. Nàng vừa chơi đùa cùng bầy đom đóm, vừa hồn nhiên hỏi hắn một câu.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Dương Khai

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 21: Dương Khai

- Đợi sau này có cơ hội, thúc thúc sẽ dạy ngươi cách trò chuyện với vạn vật. Còn bây giờ nên tìm đường ra khỏi Vĩnh Dạ Thâm Uyên.

Tinh Hồn nhẹ nhàng nhắc nhở.

Nhưng trước khi rời khỏi, hắn muốn đem gốc cây phát sáng này trồng vào thế giới động thiên. Gốc cây phát sáng này chính là nguồn sống của đàn đom đóm, nếu không có nó thì cả bầy khó lòng mà phát triển.

Tinh Hồn bảo Cố Tinh Hải tránh ra xa, để cho bầy đom đóm bảo hộ nàng, rồi hắn tiến tới gần gốc cây, đem thần niệm của mình khắc lên.

Ý niệm khẽ động, chỉ thấy gốc cây rung chuyển kịch liệt. Tuy nhiên, muốn bứng nó lên vẫn là một điều vô cùng khó khăn.

Mặt đất Vĩnh Dạ Thâm Uyên không ngờ lại vô cùng rắn rỏi, cứng cáp, Tinh Hồn mất nổi gân đỏ, biểu lộ nghiêm trọng, nhưng hắn buộc phải cố gắng.

Mặt đất ầm ầm chấn động, sau một hồi cố gắng, rốt cuộc Tinh Hồn cũng thành công kéo được cả gốc cây này lên.

Hắn thở ra một hơi nhẹ nhõm, lau đi mồ hôi túa ra trên trán.

- Vĩnh Dạ Thâm Uyên này đúng là kỳ lạ. Ngay cả mặt đất mà cũng cứng hơn cả Vãn Thiết.

Tinh Hồn nhẹ than một câu, rồi hắn đưa mắt nhìn lên gốc cây ánh sáng.

Chỉ thấy gốc cây khô khốc này thoạt trông vô cùng bình thường, nếu là ban ngày, người ta sẽ tưởng rằng sinh cơ của gốc cây đã gần như cạn kiệt rồi.

Tinh Hồn nhìn phía dưới rễ cây, bộ rễ chùm của nó nhìn rất xum xê và cứng rắn. Có điều, thứ làm cho Tinh Hồn chú ý đến chính là vật nằm ở trung tâm của bộ rễ.

Đó là một khối hoàng kim hình cầu, chính là căn nguyên nguồn sáng.

“Có chút quen mắt!”

Trong đầu Tinh Hồn lóe qua một tia thanh minh, tựa hồ đã nhìn thấy thứ này ở đâu rồi, nhưng tạm thời không có nhớ ra được.

Bởi đây không phải là thời gian để tìm hiểu, Tinh Hồn bèn đặt vấn đề này sang một bên, thế rồi mở ra thế giới động thiên, đem gốc cây ánh sáng này trồng vào trong đó.

Như vậy không còn phải lo lắng vấn đề sinh cơ của bầy đom đóm nữa.

Sau khi gốc cây mất đi, màn đêm thăm thẳm của Vĩnh Dạ Thâm Uyên như bao trùm vạn vật, chỉ còn lại ánh sáng lay lắt của bầy đom đóm mà thôi.

Tinh Hồn bước tới chỗ Cố Tinh Hải đang đợi sẵn, khẽ nói:

- Đi thôi!

Cố Tinh Hải cười hưng phấn, gật đầu với hắn. Dưới sự dẫn đường của bầy đom đóm, Tinh Hồn và Cố Tinh Hải nương theo ánh sáng của chúng, bắt đầu hành trình tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên này.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Lục Phong là đệ tử ngoại môn Thiên Kiếm Tông. Hắn có xuất thân khá tầm thường tại Phong Lâm thành, được trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông có thể nói là dựa vào may mắn và một chút thủ đoạn.

Tại Thiên Kiếm Tông, Lục Phong cũng không quá nổi bật gì. Nhưng hơn một tháng trước, hắn bị thiên kiêu ngoại môn chỉ định đến Vĩnh Dạ Cốc làm nhiệm vụ.

Vĩnh Dạ Cốc là một nơi vô cùng hung hiểm, đối với đệ tử ngoại môn như Lục Phong mà nói chẳng khác gì thập tử vô sinh cả.

Nếu bình thường, Lục Phong sẽ cương quyết từ chối. Thế nhưng tên thiên kiêu kia, thế lực tại Thiên Kiếm Tông khá lớn, được chống lưng phía sau, nghiêm nhiên rất ư là kiêu ngạo.

Căn bản Lục Phong không thể từ chối được, nếu không ngày tháng của hắn tại Thiên Kiếm Tông chắc chắn sẽ không tài nào ngắn đầu lên được.

Vậy nên Lục Phong chỉ đành cắn răng chịu đựng, âm thầm ghi hận tên thiên kiều kia mà thôi.

Lục Phong cùng với hai mươi mấy người được gã thiên kiều Thiên Kiếm Tông lựa chọn đi đến Vĩnh Dạ Cốc, tính đến nay có lẽ thời gian đi vào Vĩnh Dạ Cốc cũng gần nửa tháng rồi. Nhưng mà Lục Phong vẫn chưa thể đoán ra được, mục đích của tên thiên kiều kia là gì.

Chỉ nghe bên quơ rằng thu thập một ít tài liệu mà trưởng lão giao phó sưu tầm. Có điều, Lục Phong tính tình khá đa nghi, dĩ nhiên sẽ không chịu tin tưởng lý do đơn giản này được.

- Dương sư huynh, chúng ta sắp đến nơi rồi.

Lục Phong gương mặt cười cười nhìn như hòa đồng với những người khác trong tông môn, bỗng phía trước có một giọng nói vang lên.

Đó là một người thanh niên trẻ tuổi, đầu tóc ngắn gọn, gương mặt vuông vức hình chữ điền. Có điều ánh hân hoan xếp lại, lại thêm bờ môi tều, nhìn trông khá là gian trá.

Giọng nói ban nãy chính là từ thanh niên môi tều này vang ra.

Nhìn thanh niên này, có thể cảm nhận được ấn tượng của gã ta trong mắt Lục Phong không hề tốt đẹp chút nào.

Thanh niên môi tều nhìn không gian đen tối mờ ảo phía trước, trên tay cầm một cái pháp bảo Lục Hợp Kính, ánh hào quang từ Lục Hợp Kính chiếu ra phía trước, tựa hồ nhìn thấy thứ gì đó quen thuộc, hắn ta liền nhìn qua người bên cạnh nói.

Mà thanh niên ở bên cạnh hắn ta, chính là người dẫn đầu nhóm người Thiên Kiếm Tông đi đến Vĩnh Dạ Cốc để làm nhiệm vụ.

Hắn ta tên gọi là Dương Khai.

Nhìn tu vi dao động trên người, đích thị đã đột phá Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ rồi.

Trong số gần bốn mươi người đi cùng, chỉ có sáu người có tu vi Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, mà tất cả dường như đều hướng về phía Dương Khai, chừng đó đủ biết thân phận Dương Khai này tại ngoại môn Thiên Kiếm Tông cao đến nhường nào.

Dương Khai nhìn mấy cái gò động do ánh sáng từ Lục Hợp Kính chiếu sáng ở phía trước, nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó nói.

- Vị trí này đúng như lời Xích trưởng lão miêu tả rồi.

Một cô gái tướng mạo khá mỹ miều cười mỉa hoặc, giọng nói ma mị quyến rũ đáp lời.

- Chỉ cần lấy được U Hải Quả, thực lực của Dương sư huynh sẽ càng thêm mạnh mẽ, tại thí luyện tông môn nhất định sẽ chiếm được một trong ba thứ hạng đầu.

Nàng ta liếc nhìn Dương Khai, thanh âm ma mị từ đôi môi truyền ra, không chỉ có sức cuốn hút mà còn khiến cho nội tâm người khác sinh ra dục vọng.

Có điều Dương Khai tâm trí rất kiên định, tuy ẩn trong đôi mắt cũng ẩn ẩn có một tia dục vọng, nhưng Dương Khai che giấu rất tốt, làm cho người khác không có nhận ra được.

Dương Khai cười lớn, kiệt ngạo nói:

- Không phải ba hạng đầu, mà phải là hạng đầu tiên mới đúng.

- Hi hi, là muội nói sai.

Cô gái cười tà mỉa, đôi mắt yêu kiều nháy một cái.

Thanh niên môi tều cùng với những đồng môn đứng gần đó, nhìn thấy ánh mắt của cô ta thì lập tức thần hồn điên đảo.

Tuy nhiên, bọn chúng chỉ có thể cố gắng áp chế, nếu không hậu quả khó mà lường được.

- U Hải Quả này cực kỳ trọng yếu, hành động lần này tuyệt đối không được phép xảy ra thất bại gì.

Bỗng Dương Khai thái độ hơi thay đổi, giọng nói ẩn chứa uy áp.

- Dương sư huynh yên tâm, sẽ không có vấn đề gì đâu.

Cô gái mỉm cười, nhẹ nhàng đáp:

- Thủ đoạn đối phó với Lục Nhãn Tử Văn Hạc, Xích trưởng lão đã nghiên cứu rất kỹ lưỡng.

- Vẫn là nên phòng ngừa vạn nhất.

Dương Khai lắc đầu, tao nhận nói.

Vừa nói, đoàn người vừa bước đi về son động phía trước. Cuộc thảo luận của mấy người Dương Khai đã phong bế, chỉ có hắn, năm tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ và một vài thuộc hạ thân thuộc với Dương Khai mới nghe thấy. Những kẻ đi kèm phía sau, trong đó có Lục Phong không nghe thấy gì cả.

Đột nhiên có tiếng bước chân đều đặn khe khẽ vang lên.

Dương Khai là tiên giả sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, phạm vi thần thức rất mạnh, cho dù bị pháp tắc tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên áp chế lại, nhưng phạm vi bao phủ cũng lên tới gần trăm trượng.

- Là kẻ nào?

Dương Khai gương mặt không lộ chút biểu tình, giọng nói nghiêm nghị ảm ảm sát khí rống lớn.

Những người khác nghe âm thanh tiếng động, trong lòng đều dâng lên cảnh giác.

Tại Vĩnh Dạ Cốc tồn tại rất nhiều nguy cơ ẩn tàng, mặc dù nơi đám người Dương Khai đang đứng chỉ mới là vùng ngoài rìa Vĩnh Dạ Cốc, thế nhưng cũng không vì thế mà xem thường được.

Có lẽ đã luyện tập từ trước, thế nên ngay lúc vừa nghe tiếng động này, hơn bốn mươi người hành động quyết đoán xếp thành hàng ngũ trong thoáng chốc, pháp bảo tề ra, nắm trong tay, gương mặt biểu tình nghiêm trọng như lâm đại địch.

-Ồ, phía trước có người!

Một giọng nói thanh thót như tiếng chim hót lạnh lạnh vang ra.

Trong bóng tối với những đốm sáng chập chờn, có hai bóng người, một nam một nữ đi ra.

Hai người này dĩ nhiên là Tinh Hồn và Cố Tinh Hải.

Thấy có người, Cố Tinh Hải không giấu niềm vui, reo lên.

Thấy không có gì nguy hiểm, Dương Khai giờ tay ra hiệu, đệ tử Thiên Kiếm Tông đều thu lại pháp bảo, nhưng trên gương mặt vẫn không che giấu sự cảnh giác.

Dương Khai ánh mắt thăm dò nhìn Tinh Hồn và Cố Tinh Hải.

Chỉ thấy khí tức trên người Tinh Hồn dao động rất yếu, tu vi chỉ là sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh mà thôi. Còn Cố Tinh Hải thì cao cường hơn.

Tuy nhiên, Dương Khai ánh mắt rất cảnh giác, tiến lên phía trước, cười nói:

- Phàm Tiên sơ kỳ và Phàm Tiên hậu kỳ mà lại dám đi vào Vĩnh Dạ Cốc, hai người quả nhiên là gan dạ.

Dương Khai âm thầm xem xét tu vi, nhìn Tinh Hồn cười cười.

Mà không chỉ hắn, những người khác đồng dạng cũng như vậy. Nếu không phải miễn cưỡng bị bắt ép, bọn họ chẳng ai muốn đi vào cái nơi đầy rẫy nguy hiểm như Vĩnh Dạ Cốc này.

Dương Khai cười nói như vậy, dĩ nhiên là có lý do cả.

Nói đến thân phận Vu Tộc của Cố Tinh Hải. Tinh Hồn trước đó đã giúp nàng che dấu đi khí tức Vu Tộc, trừ khi là tiên giả Linh Tiên, nếu không tuyệt đối không có nhận ra thân phận Vu Tộc của nàng ta.

Mà Dương Khai chỉ mới là tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, dĩ nhiên không cách nào nhìn ra được.

Tinh Hồn sắc mặt không đổi, tuy bị Dương Khai cười kinh, nhưng trong lòng không có tạp ý gì, chỉ ôm quyền trả lời:

- Hai người tại hạ bất đắc dĩ nên mới lạc vào Vĩnh Dạ Cốc. Không biết huynh đài có thể chỉ lối ra giúp có được không?

Dương Khai như trong lòng sinh ra ý niệm trong thoáng chốc, nói:

- Tiếc quá, đường trở ra bằng lời khó mà miêu tả được. Chỉ bằng hay là hai người các ngươi đi cùng, đợi khi chúng ta làm xong nhiệm vụ thì sẽ đưa các ngươi cùng trở ra.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Lục Phong

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 22: Lục Phong

Dương Khai lắc đầu, nhún vai, nói tiếp:

- Vĩnh Dạ Cốc xuất hiện tại Hư Thần Tinh đã hơn sáu vạn năm, nhưng dù là vùng ngoài biên hay trung tâm đều có vô số nguy hiểm ẩn tàng. Muốn thuận lợi đi theo tuyến đường an toàn thì phải có bản đồ, có điều số lượng bản đồ rất ít. Bản đồ của chúng ta là được tông môn truyền xuống mà thôi. Hoặc là đi cùng với bọn ta, hoặc là hai người bọn ngươi tiếp tục quanh quẩn ở Vĩnh Dạ Cốc. Muốn lựa chọn thế nào tùy ý, ta không có ép buộc.

Vừa nói, hắn vừa làm ra bộ dáng đạo mạo, thoạt trông rất phong lưu tiêu sái.

Người khác thì không biết, nhưng loại người thế này, Tinh Hồn đã gặp qua quá nhiều rồi. Hắn dù sao cũng đã sống gần ngàn năm, nói là lão quái thành tinh cũng không hề quá quất chút nào.

Thế loại như Dương Khai, mời hai người Tinh Hồn vào, hắn là để lợi dụng cho mục đích nào đó.

Tuy vậy, có một điều Dương Khai nói rất chính xác. Đó chính là Vĩnh Dạ Thâm Uyên tồn tại rất nhiều mối nguy hiểm. Như trước đó gặp phải bày đom đóm, may mắn khi rơi xuống, Tinh Hồn đã để ý đến ánh sáng tán ra từ Kim Quang Thụ, nếu không chưa chắc gì hắn và Cố Tinh Hải bình yên được như bây giờ.

Dù phần nào đoán được mục đích của Dương Khai là gì, nhưng Tinh Hồn tạm thời chỉ có thể giả ngốc.

Hắn bàn tay xoa xoa cằm, ánh mắt lộ ra suy tư, một lúc sau thì mới gật đầu, miễn cưỡng đáp:

- Đã vậy thì mạn phép làm phiền các vị. Tại hạ tên Tinh Hồn, còn nha đầu này là cháu gái của tại hạ, tên Cố Tinh Hải. Không biết cao danh của các vị là gì để tiện cho việc xưng hô.

Tinh Hồn ôm quyền, gương mặt biểu hiện ôn hòa, ngữ điệu khách khí, ôm quyền hướng Dương Khai mà nói.

Thấy hai người Tinh Hồn đồng ý, trong lòng Dương Khai cười lạnh một tiếng, tựa hồ như đã nắm chắc việc Tinh Hồn chấp thuận trong tay rồi, có điều vẫn làm ra điệu bộ khách khí đáp lại.

- Ta tên Dương Khai, đệ tử Thiên Kiếm Tông. Còn đây là...

Dương Khai lần lượt giới thiệu những nhân vật nổi bật và thân thuộc với Tinh Hồn.

Hắn có thể nhìn ra được, trong mắt những người này lóe lên một tia khinh thường, dù giấu rất kỹ, nhưng vẫn bị Tinh Hồn nhìn ra.

Hắn không để tâm lắm việc này, quan trọng vẫn là có thể ra khỏi Vĩnh Dạ Thâm Uyên này, đó mới là điều tối quan trọng.

Sau khi giới thiệu xong, Tinh Hồn kéo Cố Tinh Hải lùi lại, đi ở vị trí cuối cùng của đoàn người.

Dương Khai âm thầm ra lệnh cho thuộc hạ đồng môn bí mật quan sát, không để cho Tinh Hồn và Cố Tinh Hải có cơ hội bỏ trốn. Xem ra trong lòng kẻ này đã nuôi một kế hoạch xấu nào đó.

Tinh Hồn vừa đi vừa giữ thái độ cảnh giác, khi có ai hỏi thì mới lên tiếng, còn không thì giữ thái độ im lặng.

Đúng lúc này, phía trước mặt bỗng có một thanh niên bước chân hơi chậm, tựa hồ là y cố ý làm vậy để hai người Tinh Hồn kịp sánh bước cùng với y.

Người thanh niên này mắt sáng mày cao, một thanh hôi bào, phía sau lưng áo có thêu hình một thanh thiên kiếm màu vàng. Hắn ta chính là Lục Phong.

- Tại hạ Lục Phong, hân hạnh gặp mặt.

Lục Phong gương mặt cười hòa đồng, giọng nói chậm rãi thốt lên.

Tinh Hồn chỉ gật đầu, nhưng không có đáp lại câu nào cả.

Trái lại Cố Tinh Hải lại cười rất tươi, tựa hồ đối với Lục Phong này rất thuận mắt. Tuy Lục Phong không có đẹp trai và đầy khí chất tôn quý như Dương Khai, nhưng Cố Tinh Hải có thể thấy được sự chân thật của hắn ta.

Trên miệng nở một nụ cười tươi, thân thủ nhanh nhẩu như một con thỏ con, từ bên trái lách qua phía bên phải, chen vào vị trí chính giữa.

Ánh mắt thiên chân vô tà, trong veo như nước mùa thu, nghiêng đầu nhìn Lục Phong, đáp lời:

- Chào ca ca, tên của ta là Cố Tinh Hải.

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại thò ra, bắt tay với Lục Phong.

- À... chào tiểu muội. Ha ha ha...

Lục Phong hơi giật mình, gương mặt hần có chút hơi ửng hồng, giống như đây là lần đầu tiên tiếp xúc với nữ tử khác giới.

Lục Phong hơi liếc mắt nhìn Tinh Hồn dò xét. Dù sao trước đó, Tinh Hồn đã tự nhận là thúc thúc của Cố Tinh Hải.

Mà Cố Tinh Hải tu vi Phạm Tiên Cảnh hậu kỳ, còn Lục Phong chỉ là Phạm Tiên Cảnh sơ kỳ đỉnh mà thôi.

Có một số tiền bối pháp lực vô biên có thể che dấu tu vi, làm cho các tiểu bối nhất thời xem thường. Lục Phong này đoán chừng tâm tính khá cẩn mật. Tinh Hồn âm thầm nhận xét.

Thấy Tinh Hồn biểu hiện như thường, Lục Phong trong lòng thở ra một hơi. Sau đó mới hỏi tiếp:

- Không biết hai vị là người vùng nào mà lại đi lạc vào nơi đây hung hiểm thế này?

Lục Phong giọng nói ôn hòa, xã giao hỏi.

- Ta và thúc thúc đến từ một chỗ rất xa, chỉ vô tình nên mới lạc vào nơi quý quái này.

Cố Tinh Hải giọng lạnh lạnh đáp thay lời Tinh Hồn.

- Lục Phong tiểu ca, bọn họ đang muốn đi đâu vậy?

Trước đó, Cố Tinh Hải bị Tinh Hồn nhắc nhở kỹ lưỡng, tuyệt đối không để cho người khác nhìn ra thân phận, tận lực che dấu. Cố Tinh Hải vốn thông minh, vừa nghe liền hiểu ý. Thế nên không để cho Lục Phong dò xét thêm, liền đá sang một câu chuyện khác.

Lục Phong xem ra đoán được tâm tư Cố Tinh Hải là gì, nếu người ta đã không muốn trả lời, hần liền không dò xét nữa, tránh cho việc gây ra phản cảm.

Lục Phong mắt đảo lên mấy người Dương Khai đi ở phía trước, giọng thấp xuống, nói:

- Ta cũng không biết nữa. Đi đến nơi này, cũng là việc bất đắc dĩ.

Hần cười khò một tiếng, rồi nhìn mấy người khác.

- Ở đây có không ít người giống ta, đều là bị ép buộc.

- Sao không từ chối?

Cố Tinh Hải khó hiểu, hỏi.

- Bởi vì thân phận và địa vị của chúng ta tại Thiên Kiếm Tông rất thấp, chỉ cao hơn đệ tử tạp vụ một chút xíu mà thôi. Muội nhìn Dương Khai đi, sở dĩ hần là người dẫn đoàn, không phải vì hần thực lực cao cường, mà là vì thế lực của hần tại Thiên Kiếm Tông rất lớn. Những đệ tử thấp hèn như ta, nếu không nghe lời, tháng ngày sống tại Thiên Kiếm Tông vô cùng khó khăn. Chỉ đành nghe theo lệnh của hần, nếu may mắn sống sót qua nhiệm vụ lần này, biết đâu Dương Khai tốt bụng tặng cho một hồi tạo hóa.

Tiếng cười gượng khổ não khe khẽ vang lên từ miệng Lục Phong.

Cố Tinh Hải nhẹ nhàng gật đầu, như đang thấm nhuần mấy câu nói của Lục Phong.

Thấy cô gái này tâm tính đơn thuần, vô cùng ngây thơ, non nớt với sự đời, nội tâm Lục Phong không khỏi sinh ra một tia ưa thích. Hần nói tiếp.

- Tinh Hải tiểu muội còn trẻ tuổi mà tu vi cao cường, nếu ta có gặp nguy hiểm, hy vọng Tinh Hải tiểu muội tương trợ.

Lục Phong ôm quyền, mặt tươi cười nói với cô gái nhỏ.

Chỉ thấy Cố Tinh Hải cười toe toét, điệu bộ thích thú, thế nhưng nàng ôm lấy cánh tay Tinh Hồn, áp gương mặt trắng nõn phúng phính, giọng thanh thoát nói:

- Ưu tiên thúc thúc trước, sau đó mới tới lượt Lục Phong tiểu ca.

- Ha ha, nên như vậy...

Cố Tinh Hải và Lục Phong nói chuyện dường như rất hợp rơ với nhau, hoàn toàn trái ngược như lúc đi chung với Tinh Hồn.

Cũng là bởi vì tính tình của hắn lâu nay đã như vậy rồi, không thể nào trách được.

Vậy nên bây giờ được giải phóng khi tiếp xúc với Lục Phong, Cố Tinh Hải rất ưa là thích thú.

Đi phía đằng trước, Dương Khai mất l tia âm trầm liếc nhìn ra sau, khoe miệng nở nụ cười lạnh.

Cô gái vũ mị đi bên cạnh hắn ta chợt hỏi:

- Dương sư huynh, rốt cuộc huynh có kế hoạch nào đây?

Nàng ta liếc nhìn Dương Khai, tựa như cái liếc mắt đưa tình, thật đúng là quá yêu mị, khó mà làm cho nội tâm người ta kiềm chế được.

Dương Khai cười cười, vừa đi vừa nói:

- Còn kế hoạch gì, đem hai người đó cho Lục Nhân Tử Văn Hạc làm thịt, tranh thủ cho chúng ta một ít thời gian hái xuống U Hải Quả.

Hắn ta căn bản không thêm che sự tà ác của mình, ngữ điệu hơi hợ, tựa hồ là một chuyện hiển nhiên.

- Dương sư huynh cũng thật quá quyết đoán à!

- Đều là học từ sư ca ta cả, ha ha.

Dương Khai trong đầu hồi tưởng một bóng người, giọng nói đầy tự hào.

- Có thể tiết kiệm được một ít nhân lực cũng là một điều tốt, miễn cho sau này có một số người đồ kỵ với ta nói này nói nọ.

- Hi hi, số phận của hai người đó vốn nên chết tại Vinh Dạ Cốc. Có thể giúp sức cho Dương sư huynh, âu cũng là phúc phận của họ.

- Chỉ có Tô Đài sư muội là hiểu được tâm ý của ta. Sau khi lấy được U Hải Quả, Dương sư huynh nhất định sẽ trọng thưởng cho sư muội thật hậu hĩnh.

Trong mắt Dương Khai lộ ra sự dâm tà, ánh mắt vô ý vô tứ nhìn lên đôi gò bồng căng tròn ẩn sau lớp y phục mỏng manh, thiếu điều như muốn nứt toát ra kia, như hận không thể ngay lập tức làm thịt Tô Đài.

Mà Tô Đài không hề sinh ra sự phản cảm nào, ngược lại còn nương theo đó mà làm tới, thân thể nóng bỏng quyến rũ hơi áp sát Dương Khai, áp đôi gò bồng căng tròn cạ cạ vào người Dương Khai, đôi môi đỏ hồng hơi chu lên, mị hoặc trả lời:

- Dương sư huynh không được quên đâu đấy!

- Nhất định sẽ không, ha ha ha...

Dương Khai ngửa đầu cười lớn một cách thích thú.

Đi gần nửa ngày trời, thanh niên mặt vuông là người giữ bản đồ được Thiên Kiếm Tông ban xuống, hắn nhìn địa điểm phía trước. Chỉ thấy phía trước mặt cách chỗ bọn họ đang đứng khoảng chừng ba bốn mươi trượng có một cái đầm nước lớn. Phía trung tâm của đầm nước có ánh sáng màu xanh thẩm tằm mắt ra xung quanh, nhìn khung cảnh trông khá mộng mị.

Thanh niên mặt vuông vui mừng, hướng Dương Khai mà nói:

- Dương sư huynh, phía trước chính là Thanh Nhai Trạch.

- Ồ, cuối cùng cũng đến nơi.

Dương Khai gương mặt sáng lên, giựt tấm bản đồ trong thanh thanh niên mặt vuông quan sát.

- Hôn nửa tháng trời, rốt cuộc cũng đến được Thanh Nhai Trạch rồi. Chỉ cần thu được U Hải Quả, ta nắm chắc sẽ đột phá Phù Tiên Cảnh. Đến lúc đó thí luyện ngoại môn, còn ai là đối thủ của Dương Khai ta nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Uy hiếp

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 23: Uy hiếp

Vĩnh Dạ Cốc theo cách nói của Lục Phong hay Dương Khai, chính là một trong những lối vào của Vĩnh Dạ Thâm Uyên. Vĩnh Dạ Cốc thuộc về phần lãnh thổ của Nhân Loại phía đông Hư Thần Tinh, được phát hiện cũng đã được gần vạn năm nay.

Tuy nhiên, bởi vì lo ngại nguy hiểm ẩn tàng tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên, vậy nên cũng không có nhiều người có ý định tiến vào cái nơi nguy hiểm này, trừ phi gặp phải binh cảnh, muốn tìm kiếm cơ duyên, hy vọng tìm được một cơ may đột phá.

Vào năm trăm trước, một trưởng lão ngoại môn Thiên Kiếm Tông, trong một lần tìm kiếm cơ may để đột phá Địa Tiên Cảnh đã không ngại nguy hiểm mà tiến vào Vĩnh Dạ Cốc.

Tuy y không thể nhìn ra được cơ may của mình, thậm chí suýt chút nữa mất đi cái mạng nhỏ, nhưng không phải là không có thu hoạch.

Người này đã vô tình phát hiện một gốc U Hải Chi Thụ đang ra quả tại Thanh Nhai Trạch.

Mặc dù quả của U Hải Chi Thụ vẫn chưa thành thực, tuy nhiên nếu quả này đi luyện đan thì có thể giúp tăng hai thành xác suất đột phá Địa Tiên Cảnh.

Tiếc rằng U Hải Chi Thụ này bị canh giữ bởi Lục Nhân Tử Văn Hạc có tu vi Hậu Thiên hoang thú cấp ba. Vậy nên người này đành phải cắn răng thôi lui.

Y đã ghi rõ lại địa điểm này trên bản đồ, sau đó đem thông tin U Hải Chi Thụ bán cho một gia tộc tiên giả tại Phong Lâm Thành, chính là gia tộc của Dương Khai, thu được một tạo hóa khổng lồ, đủ giúp cho y đột phá Địa Tiên Cảnh. Mà người này chính là Xích trưởng lão trong lời Dương Khai nói.

Theo hiểu biết của các Luyện Đan sư Dương gia, bọn họ khẳng định muốn U Hải Quả đạt hiệu quả tốt nhất khi luyện đan thì cần phải có thêm thời gian năm trăm năm nữa.

Vậy nên Dương gia mới bỏ ra thời gian năm năm trăm chờ đợi, mỗi mấy mươi năm lại cho người đến xem tình hình U Hải Chi Thụ.

Vốn U Hải Quả này không dành cho Dương Khai, mà là cho một người sư ca của Dương Khai. Tuy nhiên, người sư ca đó thiên tư yêu nghiệt xuất chúng, không còn thêm đề mắt đến U Hải Quả nữa. Nghiễm nhiên U Hải Quả liền được để dành cho Dương Khai.

Thời gian năm trăm năm trôi qua, U Hải Quả đã hoàn toàn thành thực, đạt hiệu quả tốt nhất để luyện U Hải Thiên Đan, Dương Khai liền dẫn người đến Vĩnh Dạ Cốc này để thu hoạch.

Mọi kế hoạch đã vạch ra sẵn từ trước, mặc dù cũng tồn tại đôi chút nguy hiểm, nhưng chỉ cần cẩn thận một chút thì không ảnh hưởng đến cái mạng nhỏ. Xem như đây là một chút khảo thí đối với Dương Khai, để cho hắn có cơ hội gia tăng kinh nghiệm thực chiến.

- Một lát nữa theo lệnh của ta mà hành động.

Dương Khai trừng mắt nhìn đám người đi cùng, chậm rãi cảnh báo một câu.

Tinh Hồn đi sau cùng, ban đầu hắn không quá quan tâm đến mục đích chuyến đi của Dương Khai. Nhưng khi nhìn thấy biểu cảm nghiêm trọng cùng mong chờ trong đôi mắt hắn ta, Tinh Hồn nội tâm lóe lên linh quang.

Hắn âm thầm mở ra một cái khe hở Động Thiên, trong lúc không ai để ý, có một đốm sáng nho nhỏ bé bé xuất hiện, như hòa quyện cùng với ánh sáng huyền ảo của không gian nơi đây, lặng lẽ di chuyển đi.

Theo sự chỉ dẫn của Dương Khai, mọi người đều thu liễm đi khí tức, tận lực che dấu bản thân, rồi sau đó chậm rãi tiến về phía trước.

Một canh giờ sau, không có bất kỳ biến cố gì diễn ra, đoàn người Dương Khai thuận lợi đến gần Thanh Nhai Trạch.

Thanh Nhai Trạch rộng khoảng trăm trượng, trong không gian ảm ảm có mùi hôi tanh khó chịu của nước bùn.

Từ chỗ đám Dương Khai nhìn xuống, Thanh Nhai Trạch giống như một cái lòng chảo, xung quanh có rất nhiều mỏm đá mọc lên, rêu xanh bám đầy, hoàn toàn không có một dấu chân của con người.

Chính giữa Thanh Nhai Trạch có một mỏm đá khá lớn, phía bên mỏm đá có một gốc cây cao tầm một mét mọc thẳng đứng, trên đỉnh của cây mọc ra nhiều cuống, lá nhỏ màu xanh lam mọc san sát nhau, phân rõ ra hai bên đối xứng nhau.

Phía dưới nách của mỗi bên cành có ba quả rù hình trái xoan, có hình giống quả trứng, màu u lam tản ra xung quanh.

Gốc cây đó chính là U Hải Chi Thụ, chính là nguyên nhân mà Dương Khai đi đến Vĩnh Dạ Cốc.

U Hải Chi Thụ trưởng thành, khi đạt đến một mét, tuổi đời ba ngàn năm thì mới có khả năng thụ quả. Từ nụ thành hoa mất bốn trăm năm, từ hoa thành

quả mất thêm sáu trăm năm, và khi quả thành thực thì phải mất thêm ba ngàn năm nữa.

Tổng cộng mất hết chín ngàn năm thì U Hải Chi Thụ mới sinh ra được sáu cái quả. Nếu trong vòng một năm quả không được thu hoạch, sau khoảng thời gian này, quả sẽ rụng xuống, tiếp tục một cái vòng đời khác của nó.

Dương Khai nhìn chăm chăm sáu khỏa U Hải Quả kia, mắt lộ vẻ tham lam, hận không thể ngay lập tức lao xuống Thanh Nhai Trạch để hái nó.

Tuy nhiên hắn vẫn rảnh nhin xuống. Chỉ thấy hắn lấy ra từ Nhẫn Trừ Vật một chiếc mũ màu trắng.

Cái mũ trắng này được gọi là Ân Nặc Quan, một pháp bảo có công dụng che giấu đi khí tức của tiên giả trong một khoảng thời gian nhất định. Đây là vật gia tộc đưa cho hắn mượn để phục vụ việc thu hoạch U Hải Quả.

Phía trên cái mũ trắng có một cái lỗ nhỏ, tựa hồ để khảm một vật gì đó bảo.

Chỉ thấy Dương Khai lại lấy ra thêm mười viên linh thạch nữa. Tinh Hồn từ xa chú ý đến, linh thạch kia tán ra ánh sáng bốn màu, ẩn chứa linh khí vô cùng to lớn. Viên linh thạch này ít nhất cũng đạt đến trung phẩm linh thạch.

Dương Khai đem mười viên nhị phẩm linh thạch khảm vào mũ quan màu trắng, ngay lập tức có tiếng lách tách khe khẽ, toàn bộ mười nhị phẩm linh thạch vỡ nát thành tro bụi, hóa thành một cỗ linh thạch khổng lồ dung nhập vào mũ quan.

Đội nó lên đầu, Dương Khai vận chuyển thần niệm dung nhập vào mũ quan, trong một hơi thở, mặc dù vẫn nhìn thấy Dương Khai đứng ở trước mặt, thế nhưng mà khí tức toàn thân không hề tồn tại, chẳng khác gì một bóng ma cả.

Đây chính là tác dụng Ân Nặc Quan này, giúp che đi khí tức của một người rất hoàn hảo. Nếu không phải là tiên giả Địa Tiên Cảnh thì tuyệt đối không thể nào phá vỡ được công dụng thần kỳ của Ân Nặc Quan.

Lục Phong nhỏ giọng giải thích Ân Nặc Quan với hai người Tinh Hồn, thực ra Ân Nặc Quan này có một bộ, tuy nhiên giá cả cực kỳ đắt đỏ, cả Phong Lâm Thành cũng không có quá mười bộ.

Cái Ân Nặc Quan trong tay Dương Khai thực ra chỉ là một kiện pháp bảo phòng chế mà thôi.

Dương Khai sau khi che giấu được khí tức, hắn bắt đầu một mình tiến vào phạm vi đánh giấu nguy hiểm. Hắn nấp sau một tảng đá lớn phía bên trên Thanh Nhai Trạch, rồi cắn nuốt một viên linh đan.

Đôi mắt Dương Khai trong thoáng chốc sáng rực lên, nhìn giống như Hỏa Nhãn Kim Tinh, bắt đầu quan sát bên dưới.

Dương Khai chỉ có thể quan sát bằng mắt thường chứ không dám dùng thần niệm để dò xét tình hình, bởi như vậy sẽ làm kinh động Lục Nhân Tử Văn Hạc.

Trong lúc Dương Khai dùng mắt thường quan sát thì toàn bộ tình hình bên dưới Thanh Nhai Trạch đã bị Tinh Hồn nắm trong tay.

So với việc nhìn bằng mắt thường, Thanh Nhai Trạch này không gian bên dưới cơ hồ còn rộng hơn gấp ba, gấp bốn lần sự tưởng tượng của đám Dương Khai này.

Trước khi đi đến Thanh Nhai Trạch, Tinh Hồn đã âm thầm thả ra một con đom đóm, để cho nó đi đến Thanh Nhai Trạch này trước hòng quan sát tình hình.

Nhưng quan sát đã khá lâu, Tinh Hồn vẫn không hề nhìn thấy Lục Nhân Tử Văn Hạc đâu cả.

Bình thường, vào những thời điểm nhạy cảm như thế này, hoang thú thường sẽ không rời bỏ mà túc trực một bên, đợi khi quả cây thành thực nó sẽ ăn đi để tích lũy năng lượng tiến hóa.

Không nhìn thấy Lục Nhân Tử Văn Hạc, không những không làm Tinh Hồn yên tâm, mà ngược lại còn sinh ra một cảm giác bất an.

Dương Khai đồng dạng của như vậy, suy nghĩ hắn hoàn toàn giống hệt với Tinh Hồn, vì vậy tuy nóng lòng muốn hái xuống U Hải Quả, hắn vẫn cố gắng áp chế xuống cảm xúc.

Có điều, đây cũng là một cơ hội tốt để bố trí trận pháp.

Dương Khai rút lui trở lại, gọi đám người Thiên Kiếm Tông đến.

Lục Phong là đệ tử Thiên Kiếm Tông, lần hành động này tuyệt đối phải nghe theo Dương Khai. Lục Phong tạm thời rời khỏi hai người Tinh Hồn, đi đến chỗ Dương Khai để được phân công.

Mọi bố trí đã được Dương gia chuẩn bị sẵn từ trước, Dương Khai chỉ việc thuận theo kế hoạch mà sắp xếp vị trí cho từng người.

Nhìn sắc mặt của Lục Phong, sau khi nghe sắp xếp thì không tốt cho lắm, nhưng chỉ có thể cắn răng mà cam chịu.

Tĩnh Hồn và Cố Tĩnh Hải đứng ở một góc, bỗng nhiên Dương Khai tiến đến, mỉm cười nói:

- Sắp tới chúng ta sẽ hái xuống U Hải Quả, hy vọng hai vị tham gia cùng.

Ngữ điệu nhìn thì khách khí, nhưng biểu cảm trên mặt trông chẳng khác gì đang ra lệnh cả.

Cố Tĩnh Hải gương mặt khó chịu, chống nạnh nhìn Dương Khai hỏi:

- Tại sao ta phải nghe theo ngươi?

Dương Khai khoe miệng nở nụ cười chế nhạo. Rồi cô gái vũ mị đi cùng với hắn, tên là Tô Đài cười khẽ một tiếng:

- Tiểu cô nương này thật thô tục quá.

Cố Tĩnh Hải trừng mắt nhìn Tô Đài, nhìn đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô ta vậy. Thấy vậy, Tô Đài tiếu ý, đắc ý cười, càng khiến cho Cố Tĩnh Hải lửa giận trong lòng bùng bùng.

Đúng lúc ấy, thanh niên mặt vuông bước lên giải thích:

- Các ngươi muốn ra khỏi Vĩnh Dạ Cốc thì phải biết điều một chút đi, nếu không...

- Nếu không thì sao?

Cố Tĩnh Hải cả giận, quát lớn một câu. Nếu không phải nơi bọn họ đang đứng có cấm chế ngăn cách âm thanh thì có lẽ âm thanh đã truyền lớn ra không gian rồi.

Cố Tĩnh Hải một thân tu vi Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, mà tên thanh niên mặt vuông chỉ là Phàm Tiên Cảnh sơ kỳ, lập tức bị uy áp của nàng làm cho chấn động, lùi về phía sau một bước.

Dương Khai hừ lạnh một tiếng, tản ra tu vi chấn áp Cố Tĩnh Hải lại, sau đó nói:

- Nếu không thì đừng trách ta ném các ngươi xuống dưới làm mồi cho Lục Nhân Tử Văn Hạc.

Dương Khai búng ngón tay một cái, một đám người Thiên Kiếm Tông, ngoại trừ Lục Phong ra, tất cả dương cung bạt kiếm, sát khí nổi lên bao vây Tĩnh Hồn và Cố Tĩnh Hải lại.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Âm chiêu

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 24: Âm chiêu

Cố Tĩnh Hải máu nóng nổi lên, định chuẩn bị đôi co lại, nhưng liền bị Tĩnh Hồn ngăn cản. Hắn nhìn Dương Khai mỉm cười đắc ý, mặt không lộ biểu tình, thanh âm lạnh nhạt, bình tĩnh đáp:

- Cứ theo ý tứ của Dương công tử.

- Phải như vậy mới tốt, ha ha ha...

Dương Khai tiếu ý cười lớn, gương mặt có chút ngạo nghễ, ánh mắt khinh bỉ nhìn hai người Tĩnh Hồn. Tĩnh Hồn dĩ nhiên nhìn ra, có điều hắn nhắm mắt làm ngơ, xem như chưa thấy gì. Còn Cố Tĩnh Hải thì nộ hỏa bùng bùng, nếu không phải Tĩnh Hồn ngăn lại, chỉ sợ giờ phút này đã thẳng tay xông lên đánh Dương Khai thành đầu heo rồi.

- Triệu Cơ, ngươi sắp xếp cho hai người họ đi.

- Tuân lệnh Dương sư huynh.

Thanh niên mặt vuông Triệu Cơ ôm quyền đáp lại.

Sau khi xử lý xong hai người Tĩnh Hồn, Dương Khai liền xoay lưng bỏ đi, chuẩn bị tinh thần để hái xuống U Hải Quả.

Tô Đài trước khi xoay người bỏ đi, đôi mắt tà mị ảm ảm liếc qua bóng dáng Tinh Hồn, tựa hồ trong lòng đang âm thầm đánh giá. Thấy vậy, Dương Khai liền hỏi.

- Sao thế

- Gã đó có chút kỳ lạ.

- Ha ha, có lẽ yếu đuối và nhát gan làm nên sự kỳ lạ cũng nên. Loại người như hắn, ta đã nhìn thấy rất nhiều, chính là loại người nhát chết.

Dương Khai nhún vai cười khẩy một tiếng, trong mắt hắn, tựa hồ xem Tinh Hồn như một kẻ đã chết, chỉ có một công dụng duy nhất chính là làm mồi cho Lục Nhân Tử Văn Hạc, tranh thủ cho hắn một chút thời gian để hái xuống U Hải Quả mà thôi.

Còn Tô Đài, nàng ta chỉ cười trừ một tiếng, nhưng ánh mắt lóe lên một tia linh quang.

Phía Triệu Cơ, hắn lấy ra từ Nhẫn Trữ Vật một thanh kiếm, một lọ đựng đan và một cái Phù Lục, đem ném qua cho Tinh Hồn và Cố Tinh Hải, sau đó cầm bản đồ bố trận vạch ra, một luồng khí vàng trong như vô hình vô tướng tán ra, chỉ thấy Triệu Cơ cười cười, sau đó mới nhìn vào bản đồ mà giải thích:

- Đây là Bạo Huyết Đan, Âm Khí Đan và Tật Phong Phù Lục. Bạo Huyết Đan sau khi uống vào sẽ giúp tăng cường thực lực trong thời gian ngắn, Âm Khí Đan giúp che giấu khí tức, còn Tật Phong Phù Lục thì đem dán vào chân sẽ giúp gia tăng tốc độ, hai người liệu đó mà dùng, mở nắp kiểm tra thử đi. Tiếp theo, đây là vị trí của hai người các người, một lát nữa theo hiệu lệnh mà vây công Lục Nhân Tử Văn Hạc. Đầu hoàng thú Lục Nhân Tử Văn Hạc này khá mạnh, nhưng trước sự vây công của hơn bốn mươi tiên giả, nó sẽ không gây ra nguy hiểm gì quá nhiều. Đương nhiên với điều kiện là phải nghe hiệu lệnh mà hành động, nếu không có chết thì cũng đừng hỏi tại sao. Còn thắc mắc gì không.

Cố Tinh Hải mở hai lọ đan dược ra quan sát, cảm thấy không có vấn đề gì cả.

Thấy Tinh Hồn im lặng, Triệu Cơ cười khẽ một tiếng rồi quay lưng bỏ đi, chuẩn bị sắp xếp nhân sự cho việc đối phó với Lục Nhân Tử Văn Hạc.

Lúc này Lục Phong mới đến chỗ Tinh Hồn và Cố Tinh Hải. Vị trí xếp trận của hắn, không rõ là vô tình hay cố ý mà lại chung với hai người Tinh Hồn. Hắn tiến lên trò chuyện với Cố Tinh Hải, tâm tình nàng vốn đang rất tệ, nhưng sau khi nói chuyện cùng Lục Phong thì dần dần khá lên.

Về Tinh Hồn, trong đầu hắn nhớ lại từng vị trí mà Triệu Cơ sắp xếp trận pháp.

Trận pháp mà mấy người Dương Khai bố trí chính là một cái khôn trận, mục đích chính là ngăn cản Lục Nhân Tử Văn Hạc, không cho nó có cơ hội tiếp xúc với U Hải Chi Thụ.

Lục Nhân Tử Văn Hạc là một đầu Hậu Thiên hoàng thú cấp ba, thực lực tương đương với tiên giả Phù Tiên Cảnh, thực lực cực mạnh, lại thêm một lớp da bên ngoài rất cứng cáp.

Cho dù hơn bốn mươi tiên giả tại đây liên thủ đôi công cũng chưa chắc là đối thủ của Lục Nhân Tử Văn Hạc, tuy nhiên vây khôn tranh thủ một chút thời gian cũng không phải là không có khả năng.

Có điều trận pháp mà Triệu Cơ sắp xếp, thoạt nhìn ai nấy đều có thể đảm bảo được tính mạng, nhưng với một tông sư trận pháp như Tinh Hồn, suy nghĩ trong một khoảng thời gian ngắn liền nhìn ra được những điểm bất thường.

Trong trận pháp này có bốn vị trí nguy hiểm, một khi bố trận thì tỉ lệ tử vong đến chín thành. Mà Tinh Hồn, Cố Tinh Hải lại được xếp vào một trong bốn vị trí đó. Xem ra Dương Khai căn bản đã không thêm đề ý đến sống chết của hai người bọn họ.

Tinh Hồn trong lòng lạnh lẽo, nhưng tạm thời hắn không có hành động gì, trong lòng âm thầm điều chỉnh lại một chút.

Một khắc sau, Triệu Cơ thay mặt Dương Khai kêu gọi mọi người tập trung lại.

- Bây giờ liền bắt đầu tiến xuống Thanh Nhai Trạch. Các người di chuyển cẩn thận, đừng để Lục Nhân Tử Văn Hạc bị kinh động.

Vừa nói, hắn vừa ra đưa tay ra hiệu. Mọi người đã được hướng dẫn từ trước, nên vừa nhìn thấy hiệu lệnh thì lập tức chia ra làm ba cánh, lần lượt mà di chuyển xuống dưới Thanh Nhai Trạch.

Trước đó, bọn họ đều nuốt vào Âm Khí Đan để che giấu khí tức của bản thân.

Tinh Hồn và Cố Tinh Hải dĩ nhiên theo cánh tu sĩ phía bên phải, nhảy xuống dưới Thanh Nhai Trạch.

Quan sát Thanh Nhai Trạch tận mắt, tuy rằng trong không gian có mùi bùn khó chịu, nhưng lại ẩn chứa một cỗ linh khí khá nồng đậm. Linh khí này chính là từ U Hải Chi Thụ tản mát ra.

Nhìn sáu khóa U Hải Quả đang sắp lột xác hoàn toàn, ai nấy đều lộ vẻ tham lam. Nhưng có lẽ bọn họ biết thân biết phận, lại đang trong tình huống nguy nan, vậy nên đều mạnh mẽ áp chế xuống, lặng lẽ vừa di chuyển theo trận pháp đã bố trí từ trước, vừa quan sát xem Lục Nhân Tử Văn Hạc đang ở nơi nào.

Đứng trên cao, phía trên đó chỉ còn lại có bảy người mà thôi. Trong đó có Dương Khai, Tô Đài, Triệu Cơ và bốn tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ khác. Ngoại trừ Triệu Cơ có chút đặc thù ra, sáu tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ kia chính là nhân tố quan trọng để trợ giúp Dương Khai thu hoạch U Hải Quả dưới Thanh Nhai Trạch.

Thấy vị trí sắp xếp đầu đã vào đó, Dương Khai gật đầu hài lòng.

- Điều ổn thỏa cả. Có điều vẫn không thấy Lục Nhân Tử Văn Hạc đâu? Súc sinh này đang ở chỗ nào đây?

Dương Khai đảo mắt nhìn liên tục, không thấy Lục Nhân Tử Văn Hạc khiến nội tâm hắn có chút hơi bất an.

Nếu không phải sợ bị kinh động, Dương Khai đã mở ra thần thức để tìm kiếm vị trí ẩn nấp của Lục Nhân Tử Văn Hạc rồi.

- Nghiệt súc này chắc đang ẩn nấp gần đây, U Hải Quả sắp thành thực, nó sẽ không dễ dàng rời đi.

Tô Đài ánh mắt trở nên nghiêm túc, nói.

Bảy người khác gật đầu đồng ý.

- Ai có ý kiến gì không?

Dương Khai bỗng hỏi một câu.

Nhưng không ai nói gì cả, bất giác đều rơi vào trầm lặng. Bỗng Tô Đài trong đầu lóe lên một tia linh quang, đôi mắt vũ mị nhìn xuống bên dưới, ngón tay chỉ xuống cánh tu sĩ đang ẩn nấp bên cánh phải, nói:

- Không phải chỉ cần ném ra một con mồi là được sao? Hắn ta chính là nhân tuyển thích hợp.

Dương Khai và những người khác nhìn theo hướng ngón tay thon dài của Tô Đài. Dương Khai ngay lập tức mỉm cười.

- Đúng là một ý kiến hay, hắc hắc. Trầm sư đệ, người xuống dưới nói chuyện với hắn ta đi.

Vừa nói, Dương Khai vừa ném qua một cái Nhẫn Trữ Vật qua cho người gọi là Trầm sư đệ.

- Vậy đợi tin tức của đệ.

Vị Trầm sư đệ bắt lấy cái Nhẫn Trữ Vật, ôm quyền hành lễ, rồi sau đó nhảy xuống Thanh Nhai Trạch.

Dương Khai mắt dõi theo, sau đó nhìn qua phía Tô Đài, trong mắt như muốn khen ngợi nàng. Bỗng hắn nhìn thấy chỗ cây trâm cài tóc của nàng ta có một đốm sáng kỳ lạ. Chỉ thấy hắn tiến gần đến, định sờ xem thử tia sáng đó là gì.

Nhưng chưa kịp thì đốm sáng đó đã bay mất đi.

Tô Đài cũng nhận ra sự bất thường, hỏi:

- Dương sư huynh, có chuyện gì thế?

- À... là một con đom đóm đậu trên trâm cài tóc của muội, nó bay mất rồi.

- Đom đóm?

Tô Đài hai hàng chân mày như lá liễu nhíu lại, đảo mắt nhìn quanh. Nhưng con đom đóm trong lời Dương Khai nói đã bay đi mất rồi.

Mà nàng cũng không nghĩ ngợi gì về chuyện này nữa, tập trung toàn bộ tinh lực để quan sát diễn biến tiếp theo.

Không ai hay biết được rằng, toàn bộ kế hoạch đằng sau việc bố trí trận pháp mà bọn họ bàn luận từ nãy đến giờ, tất cả đều rơi vào tai Tinh Hồn cả.

“Lại dám tính kế ta?”

Tinh Hồn trong lòng lạnh lẽo.

Đúng lúc này, người gọi là Trầm sư đệ đi đến gần Tinh Hồn, lạnh lùng nói:

- Người mặc thứ này vào, rồi bước ra ngoài kia.

Trên tay hắn lóe lên một vầng hào quang, một cái giáo giáp màu xanh hiện ra, đem áo giáp này chuyển đến cho Tinh Hồn.

- Đây là Vân Lam Khải, mặc vào không chỉ giúp tăng cường lực phòng hộ, mà tốc độ cũng được cường hóa, ngoại trừ việc tiêu hao nguyên lực để sử

dụng nó thì không có tác dụng phụ khác.

Vân Lam Khải bay đến trước mặt Tinh Hồn, ánh sáng màu xanh lam nhàn nhạt hắt vào gương mặt hắn. Nhìn phẩm chất Vân Lam Khải này không tồi, tuy nhiên nếu so sánh với lực công kích của Lục Nhân Tử Văn Hạc thì không thấm vào đâu, tùy tiện đậm xuống một cái thì liền bẹp dí, nát tinh tươm.

- Các ngươi ép người quá đáng!

Cố Tinh Hải nộ hỏa trùng thiên, không nhịn được nể mặt gã Trầm sư đệ một câu.

- Ép người quá đáng? Vậy thì sao, ngươi nghĩ ngươi có quyền tự quyết?

Trầm sư đệ cười tàn nhẫn.

- Đã vậy, ta không làm nữa. Cùng lắm thì chết chung với nhau.

- Như vậy là không được, người đâu, bắt cô ta lại.

Dường như việc này, toàn bộ đã nằm trong sự tính toán cả rồi. Cố Tinh Hải chưa kịp làm gì thì những tiên giả đứng xung quanh nàng lập tức bao vây, trên tay mỗi người xuất hiện một thanh kiếm chìa thẳng vào cổ nàng.

Cố Tinh Hải hừ lạnh một tiếng. Nàng mấy tháng nay được Tinh Hồn huấn luyện thế nào, dù bây giờ bị bao vây cũng không hề hoảng loạn. Một thân tu vi Phạm Tiên Cảnh hậu kỳ, đám người này há có thể là đối thủ.

Có điều, khi Cố Tinh Hải vận chuyển nguyên lực, ý định thi triển Hồng Ngọc Kinh, nhưng gương mặt nàng bỗng biến sắc, bởi vì không hiểu tại sao nàng lại không thể vận chuyển được nguyên lực.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu cmt để trợ trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu, Đậu... để tăng động lực cho con tác!

Cảm ơn mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Lục Nhân Tử Văn Hạc

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 25: Lục Nhân Tử Văn Hạc

- Sức lực của mình?

Cố Tinh Hải cả kinh, thử vận chuyển nguyên lực lại một lần nữa, nhưng hoàn toàn không làm được gì, ngược lại còn khiến bản thân thêm hao phí tâm lực, cơ thể như bị rút đi sức mạnh vậy.

“Là lúc đó!”

Cố Tinh Hải trong đầu chợt nhớ lại khoảng khắc Triệu Cơ tiến đến phân bố vị trí cho nàng và Tinh Hồn. Lúc Triệu Cơ mở tấm bản đồ ra, có một luồng khí màu vàng trong thấp thoáng ẩn hiện, khí ấy trong không khí xuất hiện một loại mùi vị nhàn nhạt và có chút khác lạ.

Nhưng do không khí ở Thanh Nhai Trạch này vốn đã bất thường rồi, thế nên khí ấy mới không có để ý quá nhiều.

Bây giờ nghĩ lại, ánh mắt của Triệu Cơ rất xảo quyệt, tựa hồ đã thành công mục đích nào đó.

Hiện tại thì đã hiểu rồi. Cái luồng khí vàng nhạt đó là độc khí dùng để đối phó với phó với nàng và Tinh Hồn.

Nhìn trên tay gã Trầm kia đang cầm một khối ngọc thạch màu vàng trong, màu sắc giống hệt với luồng khí màu vàng xuất hiện trên tấm bản đồ càng khẳng định thêm suy nghĩ của nàng.

Cố Tinh Hải nhìn Tinh Hồn, gương mặt xinh đẹp không giấu lo lắng:

- Thúc thúc...

Nhưng bấy giờ chợt nhận ra, Tinh Hồn không hề xuất hiện một tia lo lắng nào, ngược lại vô cùng bình tĩnh, giống như đã biết rõ chuyện này từ lâu rồi.

Dương Khai nhìn biểu cảm này của Tinh Hồn, trong lòng không khỏi khó chịu, hừ lạnh một tiếng:

- Làm bộ làm tịch.

Chỉ thấy Tinh Hồn đưa tay ra, sờ vào Lam Vân Khải, đem thần niệm khắc vào đó, biến Lam Vân Khải thành vật của mình chỉ trong thoáng chốc. Sau đó nhìn chăm chăm gã họ Trầm. Tự nhiên gã họ Trầm giật mình, cơ thể theo phản ứng lùi về sau một bước, trên trán túa ra mồ hôi hột.

Cảm giác này giống như bị một sát tinh chú ý đến, như sinh tử bản thân bị đối phương nắm trong tay.

- Ngươi...

- Ta tiếp nhận chuyện này.

Không để cho gã họ Trầm nói gì thêm, giọng nói nhàn nhạt chậm rãi truyền ra. Sau đó xoay người tiến đến gần Cố Tinh Hải.

Mấy tên đệ tử Thiên Kiếm Tông đang bao vây Cố Tinh Hải theo bản năng giương kiếm về phía Tinh Hồn, tựa hồ trong lòng đang xuất hiện một sự sợ hãi vô hình.

Tinh Hồn hơi khựng lại, liếc mắt nhìn qua bọn chúng, càng như vậy, nội tâm bọn chúng càng sinh ra sự khiếp sợ.

Bỗng gã họ Trầm đưa tay ra hiệu, đồng thời siết chặt khối ngọc thạch trong tay, chỉ cần Tinh Hồn có biểu hiện bất thường thì hắn sẽ ra tay ngay.

Những đệ tử Thiên Kiếm Tông nhìn thấy gã họ Trầm ra lệnh, cả đám nhìn nhau rồi lui ra, tránh chỗ, tạo thành một con đường nhỏ để hắn đi qua.

Tinh Hồn đi đến cạnh Cố Tinh Hải, ghé sát vào tai Cố Tinh Hải thì thầm gì đó mà những người khác không thể nghe được.

Cố Tinh Hải nhìn hắn, chậm rãi gật đầu. Tinh Hồn giờ tay xoa đầu nàng, như trường bối đang trấn an hậu bối của mình vậy.

Sau đó xoay người lại, lặng lẽ lướt qua từng người một, khi đến vị trí Lục Phong đang đứng thì bỗng dừng lại. Lục Phong tâm trạng của chút căng thẳng.

Đột nhiên Tinh Hồn giờ tay lên, dấm nhẹ vào ngực Lục Phong một cái, rồi sau đó bỏ đi. Không ai rõ ý tứ của Tinh Hồn là gì, mọi ánh mắt trong giây lát thoáng tập trung lên người Lục Phong.

Lục Phong ban đầu ngẩn ra ngạc nhiên, nhưng sau đó, tựa hồ đã thụ được ý tứ, hắn hướng cái bóng lưng Tinh Hồn ôm quyền.

Gã họ Trầm thấy không có gì bất thường, liền quay trở lại bên trên chỗ mấy tên Dương Khai đang đứng. Hắn hành lễ rồi lui ra sau lưng, không nói gì thêm.

Dương Khai từ nãy đến giờ vẫn một mực quan sát mọi thứ, hắn nhìn thấy được những đệ tử Thiên Kiếm Tông kia vô hình xuất hiện sự sợ hãi đối với Tinh Hồn, mặc dù Tinh Hồn chỉ là một gã tiên giả Phạm Tiên Cảnh sơ kỳ.

Dương Khai hừ lạnh một tiếng, trong mắt tỏ rõ sát cơ, tựa hồ muốn diệt sát Tinh Hồn ngay lập tức.

Trở lại bên dưới, Tinh Hồn bước ra khỏi cấm chế ẩn tàng của cánh quân phía bên phải. Một lần nữa quan sát bố trí của toàn bộ cánh quân.

Không giống như Dương Khai chỉ dám dùng mắt thường để quan sát, Tinh Hồn đã thả ra một vài con đom đóm.

Những con đom đóm này sống tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên từ rất lâu rồi, vậy nên dù Thanh Nhai Trạch là địa bàn của Lục Nhãn Tử Văn Hạc đi nữa thì cũng không hề làm cho Lục Nhãn Tử Văn Hạc vọng động.

Toàn bộ sơ đồ bố trận xuất hiện trong đầu hắn một cách rõ nét, phối hợp với con đom đóm đang âm thầm bám theo đám Dương Khai. Vừa rồi khi Tô Đài có ý muốn dón hắn vào chỗ chết, Tinh Hồn đã có cách để đối phó rồi.

Và lại, Tinh Hồn cũng không có ý định để cho Dương Khai dễ dàng hái xuống U Hải Quả như vậy được.

Bước ra khỏi cấm chế ẩn tàng, Tinh Hồn bước đi chậm rãi cẩn thận, mặc dù đã che dấu khí tức, thế nhưng khi không được đứng trong cấm chế ẩn nấp mà gia tộc của Dương Khai đã bố trí thì không cách nào che dấu hết được.

Khi Tinh Hồn ra khỏi cấm chế, cũng vừa là lúc thiên địa linh khí đột nhiên bạo động dữ dội.

Thiên địa linh khí trong không gian toàn bộ hướng đến vị trí U Hải Chi Thụ, giống như một cái phễu khổng lồ, điên cuồng rót vào U Hải Chi Thụ.

U quang thăm thẳm bao phủ không gian, ánh sáng u quang đó chính là từ sáu khóa U Hải Quả tán ra.

Lòng người ai nấy đều rung động dữ dội, ngay cả Tinh Hồn cũng không ngoại lệ.

Dương Khai nhìn thấy cảnh tượng này, gương mặt hân vui mừng, cười tươi:

- U Hải Chi Thụ đang lột xác, U Hải Quả đã hoàn toàn thành thực rồi. Tất cả chuẩn bị, theo lệnh của ta mà hành động.

- Rõ, thưa Dương sư huynh.

Đây là thời khắc quan trọng, chỉ cần trợ giúp Dương Khai thành công hái xuống U Hải Quả, địa vị trong Thiên Kiếm Tông sẽ tăng lên, không biết chừng sẽ được Dương Khai đề bạt với vị sư ca hân cũng không biết chừng.

Thanh Nhai Trạch ầm ầm chấn động, một tiếng thét đinh tai nhức óc vang lên.

Ba cánh đệ tử Thiên Kiếm Tông toàn bộ tập trung tinh thần, pháp khí trên tay nắm chặt, gương mặt nghiêm trọng, mồ hôi hột xuất hiện trên trán. Lục Phong nhân lúc này, âm thầm di chuyển gần đến chỗ Cổ Tinh Hải.

Tinh Hồn đứng gần trung tâm Thanh Nhai Trạch, hưởng thụ trực tiếp tiếng thét chói tai kia. Hân lập tức lấy ra Lam Văn Khải mặc trên người, sau đó vận chuyển nguyên lực.

Bao quanh cơ thể hân có một tầng lam khí hiện ra, phần nào giúp Tinh Hồn chống cự với sóng âm kịch liệt kia. Có điều, áp lực gió vẫn rất mạnh, Tinh Hồn không thể không lùi về phía sau.

Mặt nước bùn Thanh Nhai Trạch chấn động dữ dội, sóng lớn ập ra tứ phương bát hướng.

Chỉ thấy ở chính giữa Thanh Nhai Trạch, một cái cột nước khổng lồ đột nhiên nhô lên.

Từ trong cột nước đen kịt như cái sáu ngọn đuốc xanh là xuyên qua, ầm chứa khí thể hoang dại hung dữ, lập tức khiến cho người ta kinh sợ.

- Nghiệt súc này, không ngờ lại giấu mình bên dưới Thanh Nhai Trạch.

Dương Khai nhìn xuống, tức giận mắng một câu.

Bởi không có người nào dám xuống Thanh Nhai Trạch để xem xét tình hình, vậy nên không hề biết được Lục Nhân Tử Văn Hạc ẩn nấp dưới lớp nước bùn.

Khi nước bùn nổ ra xung quanh, Lục Nhân Tử Văn Hạc khổng lồ hiện ra trước mặt Tinh Hồn và chúng nhân.

Con bọ cạp này đến hơn bốn trượng, ba cặp chân ở hai bên bụng giống như bốn cái trụ chống đỡ cơ thể khổng lồ của nó. Cặp càng to lớn, không kém phần sắc bén, trông rất đáng sợ. Toàn thân con bọ cạp này được bọc bởi một lớp áo giáp xù xì gai góc màu tím, phía trên lưng có những hoa văn kỳ lạ, sáu con mắt mọc lồi ra hai bên, có thể quan sát rõ mọi thứ. Tất cả những điều trên khiến nó chẳng khác gì một cỗ máy hủy diệt.

Nhưng đó vẫn chưa phải là điều đáng sợ nhất. Mà khiến cho chúng nhân kinh hãi vẫn là cái đuôi cong vuốt màu đen bóng, trông như một cái móc câu.

Cái móc câu ở cuối đuôi chính là vũ khí lợi hại nhất, chứa loại kịch độc rất mạnh, dù là tiên giả Linh Tiên Cảnh bị trúng độc cũng khó mà bảo toàn được tính mạng.

Lục Nhân Tử Văn Hạc chính thức hiện thân làm cho ai nấy biến sắc sợ hãi. Hơn bốn mươi đệ tử Thiên Kiếm Tông, đây là lần đầu tiên bọn họ đối diện với Hậu Thiên hoang thú cấp ba, trong lòng sinh ra sợ hãi cũng là điều nghiễm nhiên.

“Thúc thúc... người đừng xảy ra chuyện gì!”

Nhìn thấy sự đáng sợ toát ra từ Lục Nhân Tử Văn Hạc, Cổ Tinh Hải lo lắng, thầm nguyện cầu bình an cho Tinh Hồn.

Tinh Hồn bị tiếng hét của Lục Nhân Tử Văn Hạc bức lùi về phía sau mấy chục mét, miệng thở ra ngum máu lớn.

Chênh lệch của giữa hân và Lục Nhân Tử Văn Hạc rất lớn, nếu không muốn nói là không có khả năng để đối diện chân chính với nó.

Lục Nhân Tử Văn Hạc đây chính là Hậu Thiên hoang thú cấp ba hàng thật giá thật, thực lực so với tiên giả Phù Tiên Cảnh. Mà hân lúc trước lại bị ba gia hỏa kia, Thể Đạo Liên, lửa ngũ sắc và quả trứng thần bí kia cắn nuốt sạch sẽ tu vi, thực lực bây giờ yếu đến mức thảm thương.

Đây chính là lý do lúc trước Tinh Hồn không nhìn thấy Lục Nhân Tử Văn Hạc, trong lòng sinh ra một cảm giác bất an. Dù cố gắng tự trấn tĩnh bản thân, ngoài mặt giữ thái độ bình tĩnh, nhưng trong lòng hân khi ấy suy nghĩ đủ mọi cách để ứng phó.

Việc bị đám Dương Khai tính kế cũng nằm trong dự tính, đã tìm ra được một vài cách để đối phó. Tuy nhiên, dự tích là một chuyện, chân chính đối mặt lại là một chuyện khác.

Như hiện tại chẳng hạn. Chỉ một tiếng gầm thôi mà đã gần như đánh gục hắn rồi, đừng nói chi đến việc ứng phó với đầu Lục Nhân Từ Văn Hạc này.

Lục Nhân Từ Văn Hạc sáu con mắt như sáu ngọn đuốc xanh lè nhìn chăm chăm Tinh Hồn, trong mắt lộ ra hung quang, như muốn ăn tươi nuốt sống Tinh Hồn. Cái mồm lớn há ra, để lộ bốn cái răng nanh nhọn hoắt sắc bén, một tiếng gầm mang theo mùi hôi tanh khó chịu.

Tinh Hồn lại vận chuyển nguyên lực, cố gắng chống cự trước lực lượng sóng âm bạo kích này.

Nhìn qua U Hải Chi Thụ đang thôn phệ linh khí, mắt ít nhất phải thêm hai khúc nữa thì mới thành thực hoàn toàn, chỉ khi U Hải Quả hoàn toàn thành thực thì mới đạt được hiệu quả lớn nhất giúp nó lột xác tiến giai.

Và lại, Lục Nhân Từ Văn Hạc không hề cảm giác ra được thực ra bản thân đang bị một đám Nhân Loại bao vây, nó chỉ nhìn ra được có một gã Nhân Loại không biết sống chết, tham lam muốn hái trộm U Hải Quả của nó.

Trong mắt nó, Tinh Hồn chẳng khác gì một con sâu con kiến không hề có sức phản kháng cả. Sau tiếng gầm kích thích, Lục Nhân Từ Văn Hạc bắt đầu xông đến tấn công, xé nát kẻ không biết sống chết kia.

Cầu vote mười sao cuối chương!

Cầu cmt để trợ trợ con tác!

Cầu Nguyệt phiếu, Đậu... để tăng động lực cho con tác!

Cảm ơn mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 26: Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận

Hình thể Lục Nhân Từ Văn Hạc tuy to lớn khổng lồ, thể nhưng tốc độ lại không hề chậm chút nào. Chỉ trong vài hơi thở, Lục Nhân Từ Văn Hạc đã chạy đến trước mặt Tinh Hồn, sáu con mắt xanh lè lộ hung quang. Nó giờ cái cang ra, từ bên trái kẹp qua.

- Quỷ Ảnh Thần Hành.

Tinh Hồn tuy lâm biến nhưng không sợ hãi, tâm trạng bình tĩnh để ứng phó với mọi tình huống.

Tuy tốc độ của cái cang sắc lẹm kia rất nhanh, nhưng Tinh Hồn trong giây lát vận chuyển sức mạnh thi triển bộ pháp, thân thể tựa như một cái bóng ma, ngay thời điểm bị hình thể to lớn của Lục Nhân Từ Văn Hạc che đi tầm nhìn của chúng nhân, Tinh Hồn che dấu đi khí tức, dùng tốc độ cực hạn của mình tránh đi một chiêu này,

Còn trong mắt chúng nhân, Tinh Hồn đã tử vong dưới một đòn duy nhất của Lục Nhân Từ Văn Hạc, không hề có một chút lực lượng phản kháng nào.

Chỉ còn sót lại đó là một cái áo giáp màu xanh vỡ nát cùng một vài mảnh vải nằm rải rác trên nền nước bùn mà thôi.

Dương Khai hừ lạnh một tiếng khinh bỉ:

- Đúng là vô dụng, không thể kéo được lấy một chút thời gian.

- Tên này quả thực chết rồi. Dấu tích lưu lại trên lọ đan và Phù Lục đều ở đó cả, thật là quá kém cỏi.

Triệu Cơ mở miệng lên tiếng:

- Có điều, câu dẫn được Lục Nhân Từ Văn Hạc đến vị trí kia cũng thuận lợi cho việc vây khốn nó rồi. Dương sư huynh, không thể đợi thêm được nữa.

- Hừ, dùng thứ đó đi.

Triệu Cơ nghe vậy liền cung kính nhận lệnh, rồi sau đó lấy ra một cái ngọc phù truyền âm. Triệu Cơ thì thảo gì đó, chỉ thấy ở bên dưới kia, ba cánh tiên già Thiên Kiếm Tông liền bắt đầu hành động.

Trở lại với Lục Nhân Tử Văn Hạc, sau khi đắc thủ, nhưng nó cảm tưởng mình không hề giết chết được Tinh Hồn, không hề có mùi máu tanh ưa thích, ngược lại chẳng khác gì đánh vào hư vô cả.

Nó cả giận lại gầm lớn một tiếng, sáu con mắt đảo nhìn quanh, tựa hồ như đang truy tìm thứ gì đó.

Lục Nhân Tử Văn Hạc đột nhiên nổi giận không khỏi làm cho người ta sinh ra ngạc nhiên.

- Con nghiệt súc này bị làm sao thế?

Dương Khai nhú mày, bỗng nói.

Nhưng câu hỏi của hắn không có ai trả lời cả, bởi bọn họ cũng đang nghi hoặc vấn đề này.

- Hừ, mặc kệ nó bị làm gì, mau ra tay hành động, nếu không bỏ lỡ thời cơ. Để cho con nghiệt súc này trở lại Thanh Nhai Trạch thì không còn cơ hội thu hoạch U Hải Quả.

Sau khi nghi hoặc, Dương Khai nhanh chóng cảnh tỉnh lại bản thân, đồng thời lạnh giọng nhắc nhở những người khác.

- Mau hành động.

Triệu Cơ nhanh chóng truyền âm xuống.

Trước khi đến Vĩnh Dạ Thâm Uyên để giúp Dương Khai thu hoạch U Hải Quả, bọn họ đã được tập dợt trước để phối hợp hành động, thế nên ngay khi có hiệu lệnh, tất cả ba cánh tiên già Thiên Kiếm Tông đồng loạt xuất hiện.

Trên tay mỗi người cầm mấy tấm Phù Lục có màu sắc khác nhau.

- Ném Oanh Hòa Phù.

Triệu Cơ đứng phía trên cao, lớn giọng chỉ đạo.

Hơn bốn người tiên già cầm cái Phù Lục màu đỏ có tên là Oanh Hòa Phù ném thẳng đến chỗ Lục Nhân Tử Văn Hạc.

Khi Triệu Cơ hét lớn, Lục Nhân Tử Văn Hạc nhanh chóng nhận ra bản thân đã bị bao vây, mà kẻ nó vừa giết hụt ban nãy chỉ là con mồi để dụ nó xuất hiện.

Gần trăm cái Oanh Hòa Phù khi tới gần cơ thể nó đồng loạt nổ vang, âm thanh oanh động như tiếng sấm trời, mặt nước bùn Thanh Nhai Trạch chấn động, bọt nước bắn tung tóe khắp nơi.

Tiếng la phẫn nộ hòa cùng với tiếng nổ oanh tạc của gần trăm cái Oanh Hòa Phù với nhau.

Triệu Cơ trên cao lại lớn giọng nói tiếp:

- Tiếp tục, ném Liệt Địa Phù.

Sau tiếng nói của Triệu Cơ, những người bên dưới tiếp tục ném mấy chục cái Phù Lục màu nâu, gọi là Liệt Địa Phù.

Liệt Địa Phù cũng nổ oanh tạc, nhưng không có tạo thành uy lực rung chuyển mặt đất như Oanh Hòa Phù. Công dụng của Liệt Địa Phù khiến cho lực lượng địa năng bị hấp dẫn, bùn đất trong thoáng chốc hóa thành một khối đất cứng.

Mục đích ném Liệt Địa Phù chính là để giữ chân Lục Nhân Tử Văn Hạc trong giây lát.

Sự việc diễn ra quá nhanh và bất ngờ, nói thì dong dài, nhưng thực chất chỉ diễn ra trong hai nhịp thở mà thôi.

- Hợp trận, thi triển Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận.

Sau khi Triệu Cơ quát lên câu này, ngoại trừ hắn và Dương Khai ra, mấy cao thủ Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ cũng đồng loạt xuất thủ.

Lục Nhân Tử Văn Hạc chính là Hậu Thiên hoàng thú cấp ba, thực lực cực kỳ hùng mạnh, cho dù chịu sự công kích của gần trăm cái Oanh Hòa Phù cũng chưa chắc có thể khiến cho nó bị thương.

Lục Nhân Tử Văn Hạc gầm lớn, khí thế hung bạo dâng lên, bùn đất bám chặt trên người nhanh chóng bị khí thế của nó chấn vỡ tan.

Ánh mắt hung quang lộ rõ, ngay lập tức muốn xé xác tất cả.

Nhưng nó chưa kịp tấn công thì chúng đệ tử Thiên Kiếm Tông toàn bộ đã bố trận thành công.

Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận này được hơn bốn mươi người hợp trận, gồm hai tầng trong ngoài, liên hợp với nhau.

Mà chủ trì trận pháp chính là năm tiên giả Phạm Tiên Cảnh hậu kỳ kia, bọn họ ngự ở phía trên đỉnh đầu Lục Nhân Tử Văn Hạc, trên tay mỗi người đều cầm một thanh kiếm tỏa ra hào quang màu vàng rực rỡ.

Không gian vốn u ám, sau khi Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận được hình thành, ánh sáng kim quang chiếu rọi cả mảnh không gian này.

Một tầng kết giới màu vàng với mấy chục thanh kiếm khí được dựng lên, bao vây Lục Nhân Tử Văn Hạc vào trong.

Không cam chịu bị vây khốn như vậy, sự tức giận của Lục Nhân Tử Văn Hạc dâng trào, nó điên cuồng dùng hai cái càn khôn lồ tràn đầy uy lực mạnh mẽ đánh vào kết giới hồng phá vỡ trận pháp.

Mỗi lần công kích, phản phệ truyền trực tiếp lên người những đệ tử Thiên Kiếm Tông. Dù phản chấn được chia sẻ ra hơn bốn mươi phần, thế nhưng cảm giác hứng chịu phản phệ liên tục cũng cực kỳ khó chịu.

- Trông coi nha đầu thối kia cẩn thận, ta đi hái xuống U Hải Quả.

Nhà đầu trong lời Dương Khai nói dĩ nhiên chính là Cố Tinh Hải, lúc này nàng bị một đệ tử Thiên Kiếm Tông bắt giữ.

- Dương sư huynh yên tâm.

Dương Khai gật đầu, ánh mắt hơi nhìn xuống chỗ Lục Nhân Tử Văn Hạc bị vây hãm.

Dù đã đoán trước được Lục Nhân Tử Văn Hạc này rất lợi hại, thế nhưng so với sự tưởng tượng chân chính vẫn mạnh hơn rất nhiều, xem chừng Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận không thể vây khốn nó quá nửa khắc.

Có điều, chừng đó thời gian cũng đủ để hắn hái xuống U Hải Quả rồi.

Hắn triển khai thân thủ mình ra, một thân khí thể hùng mạnh, tốc độ cực nhanh, như một tia linh quang rục lên vậy.

Lục Nhân Tử Văn Hạc trông thấy được cảnh tượng này. Rõ ràng nó nhìn ra được, đám đệ tử Thiên Kiếm Tông muốn cướp đoạt U Hải Quả của nó.

Lục Nhân Tử Văn Hạc trấn thủ bên cạnh U Hải Chi Thụ đã hơn ba ngàn năm, chờ đợi lúc U Hải Chi Thụ kết hoa rồi thành quả, dần dần lớn lên trong sự chứng kiến của nó.

Lục Nhân Tử Văn Hạc từ rất lâu đã xem U Hải Quả là vật của bản thân. Có một số hoang thú không biết điều muốn chiếm đoạt, toàn bộ đều bị nó giết cả rồi.

Nhưng lần này, không ngờ khi thời điểm U Hải Quả thành thực, nó lại bị đám nhân loại này vây hãm, để cho Dương Khai cướp đoạt U Hải Quả trước mắt.

Lục Nhân Tử Văn Hạc làm sao mà chịu đựng cam chịu được.

Bỗng nó há cái miệng đầy răng nhọn ra, sáu con mắt màu xanh lè lộ hung quang, mấy cái hoa văn kỳ lạ trên lưng sáng lên một màu xanh quỷ dị, khí thể của nó càng lúc càng bạo tăng.

- Không ổn, mau dùng Bạo Huyết Đan, tăng cường lực vây hãm.

Triệu Cơ mắt thấy không ổn, lập tức quát lớn chỉ đạo.

Mà không cần Triệu Cơ nói, những người khác đối diện trực tiếp với Lục Nhân Tử Văn Hạc đã nhận ra từ sớm rồi.

Bọn họ lập tức lấy ra một viên đan dược màu đỏ, bên trong ẩn chứa một lực lượng cuồng bạo, chính là Bạo Huyết Đan.

Lấy Bạo Huyết Đan bỏ vào miệng, khí thể trên người lập tức bạo tăng một tầng.

Cùng lúc đó, Lục Nhân Tử Văn Hạc từ miệng bắn ra một tia sáng màu xanh lục uy lực khủng bố, chạm thẳng vào trận pháp.

Đám đệ tử Thiên Kiếm Tông biến sắc, tập trung tinh thần để duy trì Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận.

Nhưng không ngờ, ngay cả khi đã phục dụng Bạo Huyết Đan, bọn họ vẫn không thể chống cự lại nổi tia sáng màu xanh lục này.

Tia sáng màu xanh lục hướng thẳng vị trí di chuyển của Dương Khai.

Dương Khai cả kinh, bởi vì hắn đang gia tốc toàn lực nên không thể tránh né được.

Tuy nhiên, trước khi đến Vĩnh Dạ Thâm Uyên, Dương Khai đã được gia tộc ban xuống cho không ít pháp bảo phòng hộ.

Trước lực lượng một chương khủng bố này, Dương Khai không chút tiếc nuối, ném ra cái khiên pháp bảo phòng hộ, đồng thời dán lên cơ thể loại Phù Lục gia tăng tốc độ và Phù Lục hộ thể.

Tia sáng màu xanh chạm vào cái khiên pháp bảo kia, một tiếng ầm vang rung chuyển Thanh Nhai Trạch, đất đá rơi vãi khắp nơi.

Mà Dương Khai bản thân chịu áp lực, cơ thể hắn rơi xuống mặt nước bùn. Cũng may là có Phù Lục hộ thân và cái khiên pháp bảo kia che chắn, nếu không Dương Khai chẳng đơn giản chỉ hơi chật vật như thế này rồi.

- Nghiệt sức này thực lực quá cường hãn.

Dương Khai tức giận, nhìn Lục Nhân Từ Văn Hạc mắng một câu.

Lúc này Lục Nhân Từ Văn Hạc vẫn còn bị vây khốn trong trận pháp. Có điều, sau đòn công kích toàn lực vừa nãy, Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận đã xuất hiện dấu hiệu không ổn, bất kỳ lúc nào cũng sụp đổ.

- Dương sư huynh, huynh mau tranh thủ hái xuống U Hải Quả, trận pháp này khó lòng duy trì thêm được nữa.

Tô Đài là một trong năm tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, sắc mặt nàng trắng bệch, khoe miệng chảy xuống một tia máu tươi, đầu tóc có chút rối loạn, tuy nhiên vẫn giữ được vẻ mị hoặc kinh người.

Tô Đài hơi thở gấp gáp, vừa cố gắng kéo dài thời gian, vừa nhìn Dương Khai la thất thanh

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Hoàng tước tại hậu

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 27: Hoàng tước tại hậu

Không cần Tô Đài nói, Dương Khai nghiệm nhiên cũng nhận ra được điểm này. Xem ra chuyển thu hoạch U Hải Quả lần này, số lượng người dễ mạng lại đoán chừng vượt mức dự đoán của hắn.

Dương Khai lập tức lấy ra hai tấm Phù Lục màu xanh, giống hệt với loại Phù Lục mà Triệu Cơ đưa cho Tinh Hồn và Cổ Tinh Hải – Tật Phong Phù, đem nó dán vào hai bên đùi của mình.

Nguyên lực chuyển vào Tật Phong Phù, chỉ thấy nó rực sáng lên ánh lục quang đẹp mắt, trong giây lát khiến cho tốc độ của Dương Khai được đẩy nhanh lên.

Cũng trong thời khắc ấy, Triệu Cơ đứng phía trên động cao nhìn xuống. Tuy nhất chủ trì Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận là năm người Tô Đài, thế nhưng người chỉ huy lại chính là hắn ta.

Triệu Cơ mồm liên tục đưa ra mệnh lệnh liên tục để điều chỉnh trận pháp, cố gắng cầm chân Lục Nhân Từ Văn Hạc càng lâu càng tốt.

Bỗng nhiên lúc đó, trong lúc không một ai phát giác, một bóng người lặng lẽ hiện ra.

Người này đích thị chính là Tinh Hồn, kẻ mà mấy tên Dương Khai, Triệu Cơ hay Tô Đài đều tưởng rằng đã bị Lục Nhân Từ Văn Hạc giết chết.

Nếu bình thường, Triệu Cơ tất nhiên sẽ lơ mơ nhận ra được có người đang theo dõi mình. Thế nhưng bây giờ đang là thời khắc nước sôi lửa bỏng, Triệu Cơ tinh thần đặt hoàn toàn vào việc chỉ đạo đệ tử Thiên Kiếm Tông duy trì trận pháp. Lại thêm Tinh Hồn thủ thật ân thân rất vi diệu, phối hợp tất cả những lý do trên, Triệu Cơ hoàn toàn không có một cơ hội này để phát hiện ra việc bản thân đang rơi vào thế nguy hiểm cả.

Nhớ lại thời điểm lúc Lục Nhân Từ Văn Hạc dùng cái cang khổng lồ của nó kẹp vào, Tinh Hồn nhanh chóng sử dụng Quý Ảnh Thần Hành – bộ pháp do đệ tử thứ mười của hắn là Long Hạo Kỳ sáng tạo ra.

Quý Ảnh Thần Hành là một loại bộ pháp rất quý dị, cực kỳ thích hợp để tránh né những chiêu thức cận chiến cũng như phục vụ chiến đấu trong các địa điểm hẹp. Nếu như có thêm lợi thế bóng đêm nữa, thì có thể nói, cho dù là đối thủ mạnh hơn một tiểu giai cũng không phải là đối thủ.

Tinh Hồn thi triển bộ pháp quý dị này, vừa tránh được sát chiêu của Lục Nhân Từ Văn Hạc, mà vừa có thể tránh được tai mắt của đám Dương Khai.

Hắn ở trong bóng tối, lặng lẽ quan sát và chờ đợi thời cơ.

Và bây chính là thời cơ thích hợp nhất. Không một ai phát giác ra cả.

Triệu Cơ đang nhìn chăm chăm xuống, đột nhiên cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng.

Hắn giật mình, định quay lại phản ứng thì bỗng bị một bàn thanh kiếm đâm xuyên qua ngực. Thanh kiếm này, Triệu Cơ nhìn rất quen thuộc.

- Là người?

Nhìn thanh kiếm này, Triệu Cơ chớp mắt nhận ra hung thủ giết mình là ai. Bởi vì chính hắn là người đã trao thanh kiếm này cho Tinh Hồn.

Thanh kiếm mang theo lực lượng nguyên lực của Tinh Hồn, phá hủy toàn bộ nội tạng, ngay cả một tiếng rên cũng không thể, mang theo khiếp sợ cùng uất ức mà chết đi.

Giết Triệu Cơ chỉ là bước đầu tiên mà thôi, tiếp theo mới chân chính là trò vui.

Chỉ thấy Tinh Hồn lấy cái Nhẫn Trữ Vật của Triệu Cơ lại, thần niệm khẽ động, sau đó lấy ra một khối bảo ngọc màu vàng.

Gã họ Trầm trước đây dùng thứ này để khống chế hắn và Cố Tinh Hải.

Có điều, do muốn lấy Tinh Hồn dẫn dụ Lục Nhân Tử Văn Hạc xuất hiện, nên không có khống chế tước đoạt sức mạnh của hắn, mà chỉ lấy Cố Tinh Hải dùng để uy hiếp. Bởi vậy mới giúp cho Tinh Hồn có được cơ hội này.

Hắn bóp nát khối ngọc bảo, ở bên dưới, Cố Tinh Hải đang trong trạng thái vô lực, bị một tên đệ tử Thiên Kiếm Tông khống chế bắt giữ đột nhiên cảm cơ thể mình lại tràn đầy năng lượng.

Trong lòng nàng mừng rỡ, nhưng nàng biết bây giờ vẫn chưa phải lúc xuất thủ.

Mấy người Tô Đài đang chặt vật duy trì Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận, không những không khiến cho Lục Nhân Tử Văn Hạc bị thương, mà ngược lại bị nó công kích đến nội thương trầm trọng.

Đột nhiên lúc ấy, từ trên trời có một vật rơi xuống, thẳng vào trong trận pháp.

Tô Đài và hơn bốn mươi đệ tử Thiên Kiếm Tông trong giây lát ngẩn ra, ngay cả Lục Nhân Tử Văn Hạc cũng hơi khựng lại.

Chúng nhân nhìn vào vật thể vừa mới rơi vào trong mặt nước bùn, bởi nhìn cái bóng ấy, trong lòng chúng đệ tử Thiên Kiếm Tông đều có chút quen mắt.

- Là... Triệu Cơ sư huynh.

Không biết là người nào vừa lên tiếng, nhưng nó ngay lập tức khiến cho nội tâm đệ tử Thiên Kiếm Tông trở nên hỗn loạn.

Tô Đài, năm tiên giả Phù Tiên Cảnh hậu kỳ khác lập tức nhìn lên trên hang động, chỉ thấy chỗ đó có một người đang nhìn bọn họ. Người đó dĩ nhiên chính là Tinh Hồn.

- Tại sao hắn vẫn còn sống?

Tô Đài gương mặt biến sắc, trong đôi mắt lộ ra sự sợ hãi. Trong đầu nàng quanh quẩn một câu hỏi, làm sao Tinh Hồn có thể thoát khỏi ma trảo của Lục Nhân Tử Văn Hạc, làm sao có thể vượt qua tai mắt của bọn họ mà giết chết được Triệu Cơ một cách dễ dàng như vậy?

Triệu Cơ là tiên giả Phù Tiên Cảnh trung kỳ đỉnh, mà Tinh Hồn chỉ là tiên giả Phù Tiên Cảnh sơ kỳ mà thôi. Nhưng nhìn vào biểu cảm của Triệu Cơ cùng thái độ của Tinh Hồn, dường như việc Triệu Cơ bị giết chết là một điều vô cùng hiển nhiên và đơn giản vậy.

- Đừng chọc ta!

Từ khe miệng thốt ra một câu ngắn gọn nhưng không kém phần chấn nhiếp, lọt thẳng vào tai đám người Tô Đài.

Mà phía bên kia, Dương Khai vẫn còn một đoạn đường ngắn nữa là đến gần với U Hải Chi Thụ. Bởi do đang trong quá trình viên mãn, thế nên bên ngoài U Hải Chi Thụ có một luồng khí dao động rất khó chịu, vậy nên làm cho Dương Khai có chút khó khăn.

Dương Khai như nhìn ra có thứ gì đó không ổn, hắn liền nhìn sang phía đám đệ tử Thiên Kiếm Tông, và đập vào mắt hắn chính là một cảnh tượng đầy máu me.

- Khốn kiếp, chuyện gì đang diễn ra vậy?

Nhìn thấy sự việc dần vượt quá tầm kiểm soát, Dương Khai tức giận chửi mắng.

Cố Tinh Hải sau khi được giải thoát, lấy lại được sức mạnh vốn có, tên đệ tử Thiên Kiếm Tông đang khống chế nàng há có thể bị lại được.

Cố Tinh Hải vận chuyển Hồng Ngọc Kinh, trong lúc tên đệ tử kia còn đang chưa kịp hiểu chuyện gì vừa mới diễn ra thì lập tức bị một chưởng của Cố Tinh Hải đánh thẳng vào ngực.

Cố Tinh Hải đang rất bất mãn với đám đệ tử Thiên Kiếm Tông này, lại dưới sự ma luyện của Tinh Hồn, một quyền này gần như toàn lực.

Mà tên đệ tử kia chỉ có tu vi Phàm Tiên Cảnh sơ kỳ, hoàn toàn không thể kháng cự lại với tiên giả Phù Tiên Cảnh hậu kỳ.

Một chưởng vừa xuất, lồng ngực của hắn ta lõm xuống một lỗ nhìn rất kinh dị, xương cốt bên trong vỡ nát cả, miệng thổ ra một ngụm máu huyết, cơ thể bay đập vào một tảng đá, tử vong ngay tức khắc.

Sau tiếng hét thảm của gã ta, đám Thiên Kiếm Tông vốn đang rối tinh rối mù rồi, bây giờ lại càng thêm hỗn loạn.

Cố Tinh Hải chẳng khác gì sói lạc bầy cừu, nếu muốn ngăn cản, may ra chỉ có đám Tô Đài liên hợp lại thì còn miễn cưỡng.

Nhưng bây giờ, đừng nói là không chế Cố Tinh Hải, chỉ sợ ngay cả cái mạng nhỏ cũng khó mà giữ được.

- Không ổn, trận pháp bị phá rồi.

Ngay thời điểm đó, Lục Nhân Tử Văn Hạc bị vây trong Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận đương trong trạng thái điên cuồng, nó mạnh mẽ lấy hai cái càng không lồ cứng cáp như vẫn thiết cào thẳng vào bề mặt kết giới.

Rốt cuộc cũng không thể chịu nổi, Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận chính thức sụp đổ.

Trận pháp bị đánh sập, đám đệ tử Thiên Kiếm Tông bị phản phệ ngược lại, miệng thổ huyết, bị đánh bay ra nhiều chỗ.

Năm tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ là người duy trì trận pháp, vậy nên bị thương nặng nhất chính là bọn họ.

Một trong số năm người này không may rơi thẳng vào vị trí Lục Nhân Tử Văn Hạc, bị nó dùng cái đuôi chứa đầy kịch độc đâm xuyên người, độc tố cực mạnh trong giây lát bào mòn cơ thể hắn ta, ngay cả một mẫu xương cũng không còn sót lại.

Được giải phóng, Lục Nhân Tử Văn Hạc rống lớn một tiếng. Nó đảo sáu con mắt xanh lè nhìn Dương Khai đang treo lên mỏm đá, tiếp cận U Hải Chi Thụ của nó.

Chỉ thấy Lục Nhân Tử Văn Hạc lại há cái miệng ra, yêu lực hội tụ lại một điểm ở miệng, mạnh mẽ phun ra một tia ánh sáng màu xanh lục đầy cuồng bạo.

Dương Khai biến sắc, cũng may là phản ứng của hắn cực nhanh, chân đạp vào mỏm đá, lấy đó điểm tựa, bung sức bật ngược lại.

Ầm một tiếng, mỏm đá nơi Dương Khai vừa mới treo bị nổ tanh bành, đá nhỏ rơi lung tung khắp nơi.

Sau đó, Lục Nhân Tử Văn Hạc chạy đến chỗ U Hải Chi Thụ.

Có lẽ bây giờ nó đã bất chấp, không muốn chờ đợi U Hải Quả thành thực nữa, dù rằng chỉ còn một vài phút ngắn ngủi nữa mà thôi.

Tuy không đạt hiệu quả tốt nhất, nhưng còn hơn là bị trộm mất trong tay đám tiên giả Nhân Loại này.

Cố Tinh Hải nhân lúc hỗn loạn, nâng liền tìm xem thử Lục Phong đang ở chỗ nào. Tuy nàng rất ghét đám đệ tử Thiên Kiếm Tông, nhưng Lục Phong là một ngoại lệ.

Nàng cảm nhận được rằng Lục Phong là một người tốt, không có giống như Dương Khai hay Triệu Cơ, đều là một đám đáng ghét.

- Ta ở đây.

Bỗng một giọng nói quen tai truyền đến, Cố Tinh Hải xoay lại nhìn, chỉ thấy nắp đằng sau một khối đá nhô lên khỏi mặt nước bùn, có một gương mặt quen thuộc hiện ra. Kẻ đó chính là Lục Phong.

Trong lúc mấy tên đệ tử Thiên Kiếm Tông khác rất chật vật, chạy đông chạy tây tìm chỗ trốn thoát thì Lục Phong lại nắp ở đây. Bởi vì Lục Phong được Tinh Hồn cảnh báo từ trước, hắn theo truyền âm của Tinh Hồn, khi trận pháp xuất hiện dấu hiệu hỗn loạn, Lục Phong trong đầu đã nghĩ ra cách để bỏ trốn một cách nhanh nhất, vừa không để cho bản thân bị thương quá nặng.

Có thể nói, một mạng này của Lục Phong chính là do Tinh Hồn nhặt lại được. Nấp sau tảng đá, Lục Phong nhìn thấy Cố Tinh Hải nhìn đồng nhìn tây, tìm kiếm một ai đó.

Ở đây, ngoại trừ Tinh Hồn đáng để nàng tìm kiếm ra, người còn lại, có thể chính là mình rồi. Lục Phong trong lòng hưng phấn tựa như một câu, sau đó mới cất giọng gọi nàng.

Quả nhiên khi Cố Tinh Hải nhìn lại, trong mắt nàng xuất hiện một tia vui mừng.

Quyển 2 - Chương 28: Hót tay trên

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 28: Hót tay trên

Cố Tinh Hải nhanh chân chạy đến chỗ Lục Phong ẩn nấp, nhưng chưa kịp nói câu gì thì Tinh Hồn đột ngột xuất hiện ngay bên cạnh.

- Cầm bản đồ chạy đến chỗ này.

Trong tay Tinh Hồn chợt xuất hiện một cái bản đồ. Đây là lấy từ trong Nhẫn Trữ Vật của Triệu Cơ đã chết.

- Thúc thúc, còn người...

Cố Tinh Hải nhìn hẩn hỏi.

- Ta còn có việc phải làm. Hai người đi trước, ta sẽ đuổi theo sau.

- Thúc thúc nhớ bảo trọng.

Cố Tinh Hải không dám ưỡn ẹo câu nệ thời gian, liền gật đầu, bàn tay ngọc chụp lấy Lục Phong, thô bạo kéo đi.

Lục Phong hơi cả kinh, trong mắt lộ vẻ quái dị, không nhịn được liền hỏi:

- Tiền bối sẽ không sao chứ?

- Thúc thúc rất lợi hại, chuyện này không làm khó được thúc thúc đâu.

Cố Tinh Hải đáp. Nàng rất tin tưởng Tinh Hồn, bởi từ khi gặp hẩn cho đến bây giờ, chưa có việc gì là hẩn không thể làm cả.

Trốn thoát khỏi Hùng Kim bộ lạc, giết chết tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc Thác Bạc Huy, bị Hứa Bản truy sát, rồi cả nhảy xuống Vĩnh Dạ Thâm Uyên thần bí khó lường mà không chết, và còn rất nhiều điều khác nữa...

Tuy nói không lo lắng cho hẩn thì chính là nói dối, nhưng nội tâm nàng bất giác xuất hiện một sự tin tưởng đối với Tinh Hồn mà bằng lời nói khó mà giải thích được. Cố Tinh Hải có lẽ có một sự sùng bái Tinh Hồn rất lớn.

Lục Phong và Cố Tinh Hải ăn vào Ân Khí Đan, rồi dán vào đùi hai tấm Tật Phong Phù, dùng tốc độ nhanh nhất mà bỏ chạy.

Nhờ có tấm bản đồ được Tinh Hồn giao cho, thế nên so với những người khác, việc tìm chỗ trốn của hai người bọn họ thuận lợi hơn rất nhiều.

Quay trở lại với Dương Khai, hẩn bây giờ phải đối đầu trực tiếp với Lục Nhãn Tử Văn Hạc hung hãn kia.

U Hải Quả chính là mấu chốt giúp hẩn tiến vào giai đoạn kết phù, trở thành tiên giả Phù Tiên Cảnh.

Cũng giống như Lục Nhãn Tử Văn Hạc, Dương Khai vốn đã xem U Hải Quả chính là vật ở trong túi. Thế nhưng tất cả đều bị Tinh Hồn phá nát tất cả.

Nếu không có sự xuất hiện của Tinh Hồn, giờ phút này hẩn đã hái xuống được U Hải Quả rồi. Trong lòng hẩn cực kỳ căm ghét Tinh Hồn.

Chỉ thấy Lục Nhãn Tử Văn Hạc âm âm xông tới, Dương Khai căm hận, rốt cuộc lại lấy ra từ Nhẫn Trữ Vật một một tấm Phù Lục.

Khí tức bao hàm trong tấm Phù Lục này, dĩ nhiên so với mấy loại Phù Lục khác như Oanh Hóa Phù, Tật Phong Phù hay Liệt Địa Phù mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Bởi vì phẩm chất của tấm Phù Lục trên tay Dương Khai cao hơn rất nhiều.

Mấy loại Phù Lục kia chỉ thuộc loại Hoàng phẩm hạ cấp, là loại Phù Lục rất thông thường mà ai cũng có thể mua được tại Thiên Kiếm Tông.

Còn Phù Lục trên tay của Dương Khai là Phù Lục Hoàng cấp đỉnh giai, có giá trị liên thành, không phải dùng tiền là có thể mua được.

Tại Dương gia của hẩn, số lượng Phù Lục Hoàng cấp đỉnh giai này, số lượng cũng không vượt quá ngàn tấm. Dương Khai thuộc dòng chính Dương gia,

vậy nên mới được cấp xuống ba tấm Phù Lục Hoàng cấp đỉnh giai để hộ thân.

Đây chính là một trong những con bài bảo hộ tính mạng, vạn bất đắc dĩ mới đem ra dùng.

Dương Khai không muốn tro mắt nhìn Lục Nhân Tử Văn Hạc tước đoạt đi cơ hội đột phá Phù Tiên Cảnh của mình, hấn liền cắn răng, đem tấm Phù Lục này ra sử dụng.

Nguyên lực truyền vào tấm Phù Lục, chỉ thấy uy lực phát ra tấm Phù Lục này cực kỳ mạnh mẽ, linh khí xung quanh như bị nó cắn nuốt vào, một luồng hơi lạnh như thổi ra từ băng nguyên đột ngột xuất hiện tại Thanh Nhai Trạch.

- Băng Phong Phù, bạo.

Dương Khai hét lớn một tiếng. Chỉ thấy Băng Phong Phù vỡ nát, hóa thành một cơn cuồng phong gió tuyết bay ập đến Lục Nhân Tử Văn Hạc.

Phù Lục Hoàng cấp đỉnh giai đủ để đẩy lùi được cường giả Địa Tiên Cảnh. Dưới Địa Tiên Cảnh, không ai có thể chống đỡ nổi uy lực của Băng Phong Phù. Nói đây là con bài cứu mạng Dương Khai tuyệt đối không nói chơi chút nào.

Mà loại hoang thú quen sống tại vùng đầm lầy mát mẻ như Lục Nhân Tử Văn Hạc, đối với không khí lạnh lẽo thì vô cùng khó chịu.

Hàn khí rét người ầm ầm xông đến như vũ bão, khiến cho không gian Thanh Nhai Trạch dần dần bị đông cứng lại.

Lục Nhân Tử Văn Hạc gầm lớn, phát ra yêu lực để chống cự uy lực của Băng Phong Phù. Thế nhưng rốt cuộc cũng không thể chống cự được, trong vài hơi thở, Lục Nhân Tử Văn Hạc hóa thành một bức băng điêu khổng lồ, trông rất đẹp mắt.

Một số đệ tử Thiên Kiếm Tông không may mắn trốn thoát, bị uy lực của Băng Phong Phù hóa thành khối băng điêu. Tình huống của những người kém vận này, chỉ sợ là thập tử vô sinh rồi.

Dương Khai từ trong một góc khuất đi ra, trông bộ dạng của hắn khá chật vật, đầu tóc rối loạn, y phục lấm lem.

Ngẩn đầu nhìn lên băng điêu khổng lồ, trong mắt lộ ra nét bất đắc dĩ.

Bạo Phong Phù mạnh mẽ là vậy, thế nhưng không thể giết chết nổi Lục Nhân Tử Văn Hạc, mà chỉ có thể giam giữ nó trong một khoảng thời gian mà thôi.

Nuôi tiếc cũng chẳng được gì, việc quan trọng chính là hái xuống U Hải Quả rồi mau chóng rời khỏi đây trước khi Lục Nhân Tử Văn Hạc phá băng mà ra.

Nhìn lên U Hải Quả, lúc này sáu cái quả tròn xoe nặng trĩu, tản ra ánh hào quang cùng hương thơm tinh thuần. Do linh khí bị Bạo Phong Phù cắn nuốt gần như sạch sẽ, làm cho U Hải Chi Thụ không thể tiếp tục hấp thu, thế nên U Hải Quả chỉ kém một chút nữa là thành thực.

Nhưng như vậy thì cũng là đủ rồi, Dương Khai chuẩn bị nhảy lên thì đột nhiên trên không trung có một bóng người xuất hiện.

Đồng tử của Dương Khai co rút, có thể nhìn thấy được gân đỏ trong mắt xuất hiện.

Hắn dường như đã quên mất một người, chính là kẻ gây ra tất cả chuyện này, kẻ đó chính là Tinh Hồn.

Khi Dương Khai sử dụng Băng Phong Phù, Tinh Hồn nhanh trí tìm một chỗ trú ẩn, rồi nhân lúc Dương Khai còn chưa kịp định thần thì lập tức tiếp cận U Hải Chi Thụ.

Đến lúc Dương Khai phát hiện thì tất cả đã muộn rồi.

- Ngươi dám động vào U Hải Quả, ta sẽ liều mạng với ngươi.

Tinh Hồn liếc nhìn Dương Khai, trong mắt lộ rõ sự khinh thường, cũng không thèm đáp lại mà nhanh tay hái xuống sáu quả U Hải Quả, rồi đem nó ném vào không gian Động Thiên.

Làm như vậy sẽ bị thất thoát linh khí của U Hải Quả, nhưng bây giờ không có hộp chứa tài vật, thà mất đi chút linh khí còn hơn là không thu hoạch được gì.

Tro mắt nhìn bao nhiêu công sức mà mình bỏ ra, đến cuối cùng lại bị một kẻ hót tay trên ngay trước mắt. Mà kẻ này lại do chính mình mạng theo nữa mới đau.

Dương Khai rống lớn, giọng nói đầy sát khí:

- Tinh Hồn, ta phải giết ngươi.

Đầu óc điên cuồng, Dương Khai bộc lộ sức mạnh, búng người lên cao, trên tay cầm một thanh kiếm lao đến.

Tinh Hồn mặt không biến sắc, trên tay xuất hiện năm tám Phù Lục màu đỏ.

- Người chưa đủ tuổi.

Phù Lục màu đỏ này chính là Oanh Hóa Phù mà đám đệ tử Thiên Kiếm Tông đã dùng để đối phó với Lục Nhân Tử Văn Hạc. Oanh Hóa Phù này chính là Tinh Hồn lấy của Triệu Cơ.

Năm tám Oanh Hóa Phù rơi xuống, Dương Khai gương mặt biến đổi, không thể không thu kiếm lại.

Vội vận chuyển nguyên lực, tạo thành một tấm khiên che chắn trước người. *Ầm*, một tiếng nổ vang, năm tám Oanh Hóa Phù đồng loạt bạo tạc.

Dương Khai bị lực phản chấn ngược lại, cả người rơi xuống đầm lầy.

- Người đáng chết.

Trong lúc rơi xuống, Dương Khai cắn hận quát một câu.

Còn Tinh Hồn thì không thèm quan tâm, hẳn biết đây không phải là lúc dây dưa. Bởi một khi để cho Lục Nhân Tử Văn Hạc phá băng mà ra, chính hắn cũng không dám đảm bảo mình có thể bảo toàn tính mạng hay không.

Nhưng đúng lúc này, từ bên trong nước bùn, giọng nói của Dương Khai lại vang ra.

- Ta biết các người còn ở đây. Giúp ta giết hắn, ta sẽ mang theo các người trở về Thiên Kiếm Tông, đồng thời ban thưởng hậu hĩnh.

Dương Khai chính là đang ám chỉ những đồng môn Thiên Kiếm Tông. Tất nhiên những đồng môn đó chính là những tiên gia Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ.

Sau khi Lục Nhân Tử Văn Hạc phá vỡ Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận, trong số năm tiên gia Phù Tiên Cảnh hậu kỳ duy trì trận pháp, chỉ có một người kém may bị giết chết, bốn người còn lại đều bỏ chạy thành công.

Tuy nhiên nội thương trên người vẫn rất nặng, chỉ có thể cắn nuốt đan dược để tạm thời cầm cự, chờ đợi thời điểm quay trở lại tông môn rồi bế quan dưỡng thương.

Tám bản đồ để ra vào Thanh Nhai Trạch tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên này chỉ có một tấm duy nhất, nó vốn ở trên người Triệu Cơ, nhưng bây giờ Triệu Cơ bị Tinh Hồn giết chết, hiển nhiên nó đã bị Tinh Hồn đoạt mất rồi.

Lộ trình tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên rất khó đi, đám bọn chúng di chuyển gần cả tháng trời mới đến được Thanh Nhai Trạch này. Đi đúng lộ trình thì không nói, nhưng nếu di chuyển sai một bước thì rất có thể đánh đổi bằng cả tính mạng.

Bởi không dám chắc, thế nên bốn người này lựa chọn ở lại, chờ đợi Dương Khai, hy vọng hắn có cách để giúp bọn chúng quay lại Thiên Kiếm Tông.

Nghe Dương Khai khẳng định chắc nịch, nguyên một đám mừng rỡ, lập tức hiện thân, ngăn cản Tinh Hồn lại.

Trong số bốn người này, dĩ nhiên cũng có Tô Đài đứng cùng. Tuy bị thương, thế nhưng dù sao cũng có tu vi Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, tốc độ so với Tinh Hồn nhanh hơn nhiều.

- Bỏ tay chịu trói, may ra người có thể giữ được một mạng.

Tô Đài gương mặt có chút thiếu huyết sắc, tuy nhiên về ma mị mê hoặc lòng người không hề bị thuyên giảm, nhìn Tinh Hồn, trong thanh âm giống như có chút thương tiếc, nhẹ nhàng nói.

Mà Dương Khai cũng đã ra khỏi nước bùn, trèo lên một mỏm đá gần đó, biểu cảm trên mặt cực kỳ khó coi, nhìn chằm chằm Tinh Hồn, sự thù hận không hề che giấu.

- Lấy đồ của ta, giết người của ta, ta sẽ khiến người sống không bằng chết.

Cầu Nguyệt Phiếu, ủng hộ Đậu đề con tác tăng động lực.

Vote truyện giúp tác tăng điểm.

Cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 29: Phá băng

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 29: Phá băng

Đáp xuống đầu băng điều Lục Nhân Tử Văn Hạc, nếu tính thêm cả Dương Khai vừa mới bò lên từ tầng nước bùn thì tất cả có năm tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ bao vây. Những người này, thoát trông đều bị thương không nhẹ, tuy nhiên không vì thế mà xem thường.

Tiên giả so với tu sĩ khác biệt nhau nhiều lắm. Tu sĩ Luyện Khí Kỳ có thể tùy tiện vượt hai ba tiểu giai mà vượt cấp khiêu chiến, thậm chí có không ít tu sĩ nghịch thiên đến mức dù tu vi ở mức Trúc Cơ Kỳ có thể giết được tu sĩ Kim Đan Kỳ, hay tu sĩ Kim Đan Kỳ giết chết được tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.

Những hạng tu sĩ này, hoặc là có thiên phú nghịch thiên, hoặc là có những con bài sát thủ cực mạnh, ra tay chớp nhoáng trong lúc đối thủ chủ quan.

Tuy nhiên, tiên giả thì lại rất khác biệt. Tiên giả Phàm Tiên Cảnh sơ kỳ giết được tiên giả Phàm Tiên Cảnh trung kỳ không phải là không có, tuy nhiên lại ít đến mức thảm thương. Nếu dừng lại ở mức độ đánh bại thì vẫn là có thể.

Còn tiên giả Phàm Tiên Cảnh sơ kỳ giết chết được Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ thì chắc chắn không thể xảy ra được.

Tiên giả tu luyện gian nan, khó khăn muôn trùng, không phải cứ tích lũy được lực lượng là có thể đột phá giống như tu sĩ được.

Bước đầu tiên trong hệ thống tu luyện của Nhân Loại – Linh Hậu tam kỳ: Phàm Tiên Cảnh, Phù Tiên Cảnh và Địa Tiên Cảnh. Mỗi đại cảnh giới, dù là thiên tài xuất chúng nhất cũng mất ít nhất một ngàn năm mới chạm đến.

Mà mỗi tiểu cảnh giới sơ kỳ - trung kỳ - hậu kỳ và viên mãn, độ khó tuy không có bằng tiến giai một đại cảnh giới, nhưng độ khó cũng muốn gần đến tám phần.

Cứ nhìn vào Dương Khai thì biết, hắn có thể hiệu triệu được đệ tử Thiên Kiếm Tông nghe theo lệnh, có được Phù Lục Hoàng cấp đỉnh giai mà những đệ tử khác không thể có được, lại thông qua lời kể của Lục Phong thì liền đoán được địa vị của Dương gia cao quý đến mức nào.

Vậy mà Dương Khai cũng phải tự thân lặn lội đến nơi nguy hiểm như Vĩnh Dạ Thâm Uyên là thu hái U Hải Quả để có thể tiến giai đột phá, điều đó chứng minh rằng tu hành tại Đại Thiên Thế Giới gian khổ đến mức nào.

Lại nói đến Tinh Hồn, vốn thiên phú hắn cực cao, chính là Hư Không Chi Thân, tốc độ tu hành so với người khác nhanh gấp đôi, chiến lực trong cùng một cảnh giới tuyệt đối là đỉnh cao, là tồn tại mạnh mẽ nhất.

Nhưng bởi vì bị Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc phong ấn lại, thể chất của hắn giờ đây chẳng khác gì một tiên giả thông thường.

Sở dĩ Tinh Hồn trước đây có thể giết chết được tộc trưởng Hùng Kim bộ lạc Thác Bạc Huy, một là nhờ có sự giúp sức của Cố Tinh Hải khiến cho Thác Bạc Huy trọng thương nặng, hai là nhờ thủ đoạn phi phạm mới miễn cưỡng hạ sát thủ.

Còn bây giờ, hắn một thân một mình đối diện chân chính với năm tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, tình huống có thể nó là cực kỳ khó khăn.

Nhưng không ngờ, Tinh Hồn gương mặt lại không có nửa điểm cảm xúc gì cả, chẳng kinh hãi, chẳng sợ sệt, ngược lại vô cùng bình tĩnh.

Dương Khai nhìn cái biểu cảm này của Tinh Hồn, nội tâm sinh ra sự chán ghét khó tả.

- Cứ làm bộ làm tịch đi, rồi từ từ ngươi phải quỳ xuống khóc khóc xin tha.

Dương Khai quát lớn ra lệnh:

- Cùng lên, bản công tử muốn bắt sống hắn.

Năm tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ vây bắt một tiên giả Phàm Tiên Cảnh sơ kỳ, chuyện này mà đồn ra không khỏi rất mất mặt, nhưng trước mắt chẳng người nào để tâm nhiều. Chỉ cần Dương Khai dẫn bọn họ rời khỏi Vĩnh Dạ Thâm Uyên tràn ngập nguy cơ này, so với việc mất mặt thì nó chẳng thấm vào đâu cả.

Năm người đồng loạt xuất thủ, khí thế như vũ bão mạnh mẽ hướng Tinh Hồn xông đến.

Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, nếu hắn đã dám lưu lại đây tranh đoạt U Hải Quả với Dương Khai thì hiển nhiên hắn có cách để tránh khỏi truy sát của bọn chúng rồi.

Chỉ thấy sau lưng Tinh Hồn chợt xuất hiện một cái vòng tròn, nhìn khá tương tự như một cái động thiên, tỏa ra ánh hào quang màu xanh tím trông rất bắt mắt.

- Đó là gì?

Dương Khai nhú mày lại.

Khe nứt đó dĩ nhiên chính là không gian Động Thiên mà Tinh Hồn vừa khai mở cách đây không lâu. Đây chính là con bài giúp cho Tinh Hồn có đủ tự tin lưu lại.

Từ bên trong khe nứt, bỗng nhiên có vô số đốm sáng xuất hiện. Những đốm sáng này dĩ nhiên chính là bầy đom đóm được Tinh Hồn thu thập.

Nhìn bầy đom đóm này, trong đầu Dương Khai chợt nhớ lại, lúc trước cũng có một con đom đóm bám trên mái tóc Tô Đài, bị hắn vô tình phát hiện.

Không nghĩ đến, thì ra con đom đóm đó là của Tinh Hồn lưu lại để thăm dò bọn hắn.

Dương Khai trong đầu tức điên lên, sát tâm ngày càng nặng.

- Hắn chỉ là vùng vẫy mà thôi.

Bốn người khác gật đầu, vẫn mạnh mẽ xông đến, trên tay cầm pháp bảo, không hèn mà cùng liên thủ.

Thế nhưng bọn họ đã xem thường bầy đom đóm này rồi. Bọn chúng sinh trưởng tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên, tại cái nơi nguy hiểm này, nếu không có dị năng thì làm sao có thể sống sót được.

Mà Tinh Hồn thu phục bọn chúng, suy chút nữa đã mất đi cái mạng nhỏ.

Tinh Hồn dùng tinh thần lực khống chế bầy đom đóm, nhất là con đom đóm đầu đàn, chỉ thấy ánh sáng trên bụng tỏa ra hào quang rực rỡ, tất cả đồng loạt hóa thành đợt công kích sóng âm rất mãnh liệt.

Bởi có thủ đoạn công kích sóng âm, nhiễu loạn tinh thần này, bầy đom đóm này mới có một chân tồn tại tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên.

Nguyên một bầy gần hai ngàn con, dù là cường giả Phù Tiên Cảnh cũng không chịu nổi, há là chỉ là những tiên giả Phàm Tiên Cảnh này.

- Không tốt.

Công kích sóng âm uy lực bài lãng, như trùng trùng điệp điệp. Lại nói bầy đom đóm bao vây năm người bọn chúng.

Tiếng hét thảm vang lên, miệng phun ra máu tươi. Công kích sóng âm vô cùng khó chịu, tấn công thẳng vào não hải tinh thần, làm cho nội thương ngày càng nặng hơn.

- Dùng Oanh Hóa Phù đốt chết đám ruồi muỗi này.

Vừa nói, Dương Khai vừa lấy ra hơn chục tấm Oanh Hóa Phù, ném thẳng đến bầy đom đóm, hòng muốn đốt chết đom đóm.

Tô Đài và ba người khác thất khiếu đổ máu, bộ dạng rất khó coi, nhìn thấy Dương Khai dùng Oanh Hóa Phù, bọn chúng liền hành động theo.

May mắn trước đó không có dùng Oanh Hóa Phù để công kích Lục Nhân Tử Văn Hạc, nên hiện tại trong Nhãn Trữ Vật còn lại không ít.

Mỗi người có chừng bốn năm chục tấm Oanh Hóa Phù, đều ném ra cả, hy vọng có thể thoát khỏi loại công kích khó chịu này.

Nhưng đáng tiếc rằng, bọn chúng đã xem thường sức mạnh của bầy đom đóm rồi. Oanh Hóa Phù chưa kịp nổ tung thì đã bị lực lượng sóng âm dập tắt, nát thành tro bụi.

- Dương sư huynh, đệ chịu hết nổi rồi, cứu đệ với.

- Dương sư huynh, đám đom đóm này quá mạnh mẽ.

Bốn người kia vốn nội thương trong người rất nặng, giờ càng thêm chật vật, không nhận được liên hướng Dương Khai van xin.

- Dương sư huynh...

Tô Đài trên người rách tinh tươm, lộ ra những đường nét quyến rũ, thế nhưng trên những đường nét này lại xuất hiện những vết máu tươi, làm cho nét phong tình trở nên ảm đạm.

Còn Dương Khai, hắn trên người có bảo giáp mà gia tộc ban tặng, tuy cũng chật vật đối phó, có điều so với bốn người Tô Đài thì tốt hơn.

Hắn dùng rất nhiều đòn công kích, nhưng không thể ngăn cản nổi đám đom đóm tấn công.

- Đáng chết... đáng chết... đáng chết...

Dương Khai gầm lớn giận dữ.

- Các ngươi cảm mến, hôm nay không nghiền nát hấn, Dương Khai ta không cam tâm.

Dương Khai trong mắt tràn ngập sát cơ, gân đỏ chỉ chút.

Hắn từ lúc sinh ra đến nay, đã có bao giờ ăn quả đắng. Con đường hấn không có thảm hoa hồng lộng lầy như vị sư ca của mình, nhưng chịu dài ngo cũng không kém bao nhiêu cả. Từ cuộc sống gia tộc cho đến trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông, chỉ có hấn ức hiếp kẻ khác, làm gì có chuyện bị đánh đến mức te tua như vậy.

Nhìn Tinh Hồn nhắm mắt xếp bằng trên băng điều, không thể tận tay giết chết Tinh Hồn, Dương Khai nội tâm không cam tâm. Hấn lúc này không tiếc lấy ra thêm một tấm Phù Lục nữa, là một trong hai tấm Phù Lục Hoàng cấp đỉnh giai còn sót lại.

Nhưng đột nhiên ngay lúc đó, một cái âm thanh vỡ nát truyền ra.

Dương Khai biến sắc, bởi hấn hiểu được âm thanh này có ý nghĩa gì.

- Là Lục Nhân Tử Văn Hạc, nó muốn phá băng mà ra.

Tô Đài dĩ nhiên cũng cảm giác ra được, gương mặt một mối cùng hoảng sợ, nhìn Dương Khai một cách đáng thương, nói tiếp:

- Dương sư huynh, người quân tử báo thù mười năm chưa muộn, trước hết rời khỏi đây đã.

- Đúng vậy, Dương sư huynh, mong sư huynh nghĩ kỹ.

Nguyên một đám chặt vật, thương thế ngày một nặng hơn, bao nhiêu con bài bảo mệnh ngày hôm nay đều lòi ra dùng cả rồi, nếu thêm một đoạn thời gian nữa, khẳng định sẽ bị công kích sóng âm này làm cho bạo thể mà vong.

Rốt cuộc nguyên một đám hướng Dương Khai van xin nài nỉ. Mà Dương Khai, hấn cũng cảm thấy không ổn rồi.

Cầu Nguyệt Phiếu, Đậu... giúp con tác thêm động lực ra chương.

Cầu vote, bình luận góp ý.

Đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 30: Phù Lục Truyền Tống

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 30: Phù Lục Truyền Tống

Điều khiến cho Dương Khai bất ngờ đó chính là việc Lục Nhân Tử Văn Hạc phá vỡ lớp băng do Băng Phong Phù tạo thành lại nhanh hơn so với dự tính. Nhưng ngay sau đó, hấn liền nghĩ ra được nguyên nhân, đó chính là do bảy đom đóm của Tinh Hồn gây ảnh hưởng nên.

Hấn và bốn đệ tử Thiên Kiếm Tông đang khổ chiến với bảy đom đóm kia đều đang trọng thương, khi trạng thái đỉnh phong nhất còn chưa đủ sức đấu với Lục Nhân Tử Văn Hạc chứ đừng nói tình trạng như bây giờ. Nếu để nó phá băng thoát ra, ngay cả cơ hội bỏ chạy cũng không có.

- Đi đến gần ta.

Dương Khai rút cuộc trong lòng cũng đưa ra quyết định, liền lớn giọng nói.

Tô Đài và ba người kia mừng rỡ, liền toàn sức vùng vẫy kháng cự, may mắn cũng đến gần vị trí của Dương Khai.

Đúng lúc này, âm thanh chấn động từ lớp băng ngày một rõ ràng hơn, khí tức hung bạo lan ra, dĩ nhiên là Lục Nhân Tử Văn Hạc tâm trạng đang vô cùng tức giận.

Ngoại trừ Tinh Hồn một mực vẫn giữ thái độ bình tĩnh, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra thì Dương Khai và bốn người thì tràn ngập lo lắng.

Chỉ thấy Dương Khai lại lấy ra thêm một cái Phù Lục, tấm Phù Lục này khí tức dường như còn muốn mạnh mẽ hơn cả Băng Phong Phù trước đó. Tuy nhiên, tấm Phù Lục này không phải dùng để tấn công, mà là dùng để truyền tống.

Giá trị của Phù Lục thuộc loại truyền tống, so với loại công kích, phòng thủ... giá trị cao hơn không chỉ gấp bốn, gấp năm lần. Không ngờ trong tay Dương Khai lại có được tấm Phù Lục loại này, xem ra thực lực của Dương gia sâu không thể lường.

Dương Khai truyền nguyên lực vào tấm Phù Lục, chỉ thấy tấm Phù Lục rực sáng lên, tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, bao phủ lấy năm người Dương Khai.

Nhưng đột nhiên, lực lượng ánh hào quang dường như không ổn định, tùy thời muốn sụp đổ xuống. Đây chính là dấu hiệu của sự quá tải, tấm Phù Lục này không đủ lực lượng truyền tống đi tất cả.

Là chủ nhân của tấm Phù Lục, khi được gia tộc ban tặng, Dương Khai đã được giải thích qua, nghiêm nhiên đoán được hiện tượng này. Hắn hành động rất quyết đoán, thò tay chụp cổ áo của một gã đồng môn, mạnh mẽ ném ra ngoài.

- Dương sư huynh, không thể.

Gã kém may đó gương mặt hốt hoảng, lập tức mở miệng van xin.

- Cái gì mà không thể, cắt.

Không cho lấy một cơ hội bầu vùi, Dương Khai giờ chân đạp thẳng vào người gã ta, chỉ nghe một tiếng hét thảm rồi rơi thẳng xuống Thanh Nhai Trạch.

- Không? Dương Khai, ta nguyện rửa người.

Ném đi người này, quang mạc bao trùm xung quanh đám người Dương Khai mới dần dần ổn định, bắt đầu chuẩn bị truyền tống. Hi sinh một người để tất cả an toàn rời khỏi Vĩnh Dạ Thâm Uyên, dù có chút ách này với người đồng môn kia, nhưng bất quá chỉ là một chút thôi. Dù sao, mạng sống của bản thân vẫn là trên hết, chút ách này có là gì.

Dương Khai căn bản không thèm quan tâm đến câu nguyện rửa kia, sát khí âm trầm nhìn Tinh Hồn.

- Ta nhớ kỹ người rồi.

Dương Khai gắng giọng từng chữ một, trong quang mạc dần dần hóa thành một đạo lưu tinh không lồ, phá vỡ tầng tầng không gian mà bỏ trốn.

Tinh Hồn ngồi yên một chỗ trên tượng băng Lục Nhân Từ Văn Hạc, hắn ngồi yên một chỗ, một mực chứng kiến tất cả.

Sau khi nhìn thấy Dương Khai rời đi, bỗng nhiên khuôn mặt Tinh Hồn đột ngột trắng bệch, miệng thở ra một ngụm máu huyết, ướt tràn cả mặt băng trong suốt.

Tinh thần hắn lúc này vô cùng mệt mỏi. Điều khiển bảy đom đóm này cực kỳ hao tổn tinh thần lực.

Từ lúc triệu ra bảy đom đóm từ không gian Động Thiên, bất quá chỉ có trôi qua được hơn nửa khắc, thế nhưng làm cho Tinh Hồn tinh thần như muốn sụp đổ. Nếu không phải tinh thần lực cường đại, hắn sớm đã không cách nào chịu nổi rồi.

Nếu không vừa rồi, với tính cách của hắn, Tinh Hồn cũng không dễ dàng để đám Dương Khai dễ dàng rời đi như vậy.

Nói chung vẫn là thực lực không đủ, làm được đến mức này cũng đã miễn cưỡng chấp nhận rồi.

Tiếp theo cũng chính mình nên bỏ chạy trước khi Lục Nhân Từ Văn Hạc phá băng thoát khỏi.

Đúng lúc này, gã đệ tử Thiên Kiếm Tông bị Dương Khai không chút thương tiếc đạp ra khỏi không gian Truyền Tống Phù Lục ngoi đây, hắn thờ hồn hèn, gương mặt tràn đầy khiếp sợ.

Nhìn thấy Tinh Hồn, tựa như nhìn thấy được một cọng cỏ cứu mạng, hắn ta liền hướng lên nói:

- Cầu xin người cứu ta, sau này muốn ta làm trâu làm ngựa cũng được.

- Ta là đệ tử ngoại tông Thiên Kiếm Tông, trên người có rất nhiều bảo vật, chỉ cần người cứu ta, tất cả đều là của người.

- Cứu ta một mạng, người muốn gì ta cũng chấp thuận cả.

-

Sợ Tinh Hồn không đồng ý, hắn liền một mạch nói liên tục.

Chỉ thấy đôi mắt Tinh Hồn chợt lóe lên tinh quang. Đột nhiên Tinh Hồn thân thủ khẽ động, trong giây lát tiếp cận tên đệ tử Thiên Kiếm Tông này.

Hắn ta bị thương rất nặng, thất khiếu chảy máu, ngũ tạng trong người như muốn đập nát, lại vừa mới bị Dương Khai đập một cước thật mạnh, xương cốt như muốn đứt gãy mất phần.

Nói chung, tình trạng này của hắn ta, đã không còn tư cách là đối thủ của Tinh Hồn nữa rồi.

Tên đệ tử Thiên Kiếm Tông những tưởng Tinh Hồn phát lòng từ bi, thật sự cứu mạng mình, nội tâm ban đầu còn mừng rỡ, nhưng ngay sau đó, hắn mới biết mình đã lầm rồi.

- Người... người muốn làm gì?

- Làm gì? Điều này cần phải hỏi?

Tinh Hồn lạnh nhạt nói. Chỉ thấy Tinh Hồn phong bế toàn bộ lực lượng yếu ớt còn lại của gã ta, lời tên đệ tử Thiên Kiếm Tông đặt lên một móm đá, rồi mạnh mẽ bẻ gãy hai tay hai chân trong sự gào thét đau khổ của gã.

Mục đích của Tinh Hồn chính là bắt tên đệ tử Thiên Kiếm Tông này làm mồi dụ, tranh thủ một ít thời gian lưu lại Lục Nhân Tử Văn Hạc.

Để tránh om sòm, Tinh Hồn liền xuất thủ cầm ngôn luận. Không chút sức lực giãy dụa, tất cả thủ đoạn chỉ trong vài nhịp thở ngắn ngủi, được Tinh Hồn làm hết sức gọn gàng.

Sau đó, Tinh Hồn không quên lấy đi cái Nhẫn Trữ Vật, sau đó để lại một khóa U Hải Quả ngay bên cạnh thân thể tàn phế của tên đệ tử Thiên Kiếm Tông, sau đó mới chặt vật dòn hết sức bỏ chạy.

Tên đệ tử Thiên Kiếm Tông nhìn bóng lưng Tinh Hồn lạnh lùng bỏ đi, nội tâm của hắn đang nguyên rủa, nguyên rủa Dương Khai lãnh khốc lạnh lùng đập hắn xuống Thanh Nhai Trạch, nguyên rủa Tinh Hồn vô tình biến hắn thành con mồi của Lục Nhân Tử Văn Hạc.

Niệm lực nguyên rủa rất sâu đậm, rất khủng bố, nếu như có một Vu Sư Vu Tộc đi ngang qua, hắn với niệm lực nguyên rủa này rất là thích thú.

Nhưng tiếc rằng, niệm lực nguyên rủa này rốt cuộc cũng biến mất trong thiên địa, bởi Lục Nhân Tử Văn Hạc đã phá băng mà ra.

Nó gầm lớn một tiếng, sự thù hận không hề che giấu. U Hải Quả mà nó nhọc công chờ đợi suốt mấy ngàn năm nay, cho đến cuối cùng lại bị một đám nhân loại đoạt mất. Cho dù là lão thiên thì khó mà kiềm được phần nộ. Thế nên cũng có chút thông cảm với con bọ cạp này.

Đột nhiên, có một tư vị quen thuộc cùng đáng ghét xộc vào mũi nó.

Lục Nhân Tử Văn Hạc nhìn đến một cái móm đá phía trước, sáu con mắt màu xanh linh động, rốt cuộc nhìn thấy được một cái nhân loại hô hấp yếu ớt, bên cạnh lại là một cái U Hải Quả.

Lục Nhân Tử Văn Hạc bước tới gần, đưa cái gương mặt hung tàn đáng sợ nhìn xuống, trong sáu con mắt in lên gương mặt sợ hãi cùng cực của gã Nhân Loại kia.

Nó vốn với Nhân Loại cực kỳ chán ghét, vậy nên chẳng có gì lưu tình, liền há cái miệng ra, đưa cái lưỡi nhon nhót cuốn lấy cơ thể tàn đại của tên đệ tử Thiên Kiếm Tông rồi cắn nuốt, máu tươi chảy ròng ròng hai bên miệng.

Cuối cùng nó lại liếc qua cái quả U Hải Quả mà Tinh Hồn lưu lại. Không biết nó đang suy nghĩ điều gì.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Phía đông Hư Thần Tinh, hiện tại đang là trời đêm, tại một tòa thành trì khổng lồ xa hoa, đột nhiên một đạo lưu tinh bay xẹt qua. Vị trí lưu tinh này hướng đến, đó chính là vị trí của một đại gia tộc tiên gia mạnh mẽ siêu việt, gọi là Dương gia.

Chỉ thấy lưu tinh đáp xuống một tòa phủ đệ nằm ở phía bắc, lập tức khiến cho nhiều người kinh ngạc. Nhưng bởi vì hôm nay sự kiện trọng đại, thế nên chỉ có một số trưởng bối cùng hạ nhân phụ trách chạy đến xem sự tình.

- Đó là Truyền Tổng Phủ, không lẽ là tam thiếu gia?

- Truyền Tổng Phủ một mực quý giá, sao lại đem dùng tùy tiện thế này? Tam thiếu gia đúng là không có tiền đồ.

- Nghe nói tam thiếu gia đi thu hoạch U Hải Quả, hẳn là gặp nguy hiểm bất ngờ nên mới buộc sử dụng Truyền Tổng Phủ.

- Hẳn là như vậy, một lát liền hướng gia chủ giải thích.

Những trưởng bối Dương gia phụ trách Truyền Tổng Phủ Đệ này nhìn vào quang mạc truyền tổng, dường như đoán được đó chính là Dương Khai. Bọn họ đối với Dương Khai dường như có chút không ưa thích, liền nói lời thất vọng chê trách.

Tuy nhiên, Dương Khai dù sao cũng là tam thiếu gia Dương gia, không phải là thứ để bàn tán lung tung được.

Chỉ thấy khi quang mạc dần biến mất, bóng dáng Dương Khai dần xuất hiện.

Quyển 2 - Chương 31: Nhị sư ca

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 31: Nhị sư ca

Mấy vị trưởng bối phụ trách Truyền Tống Phủ Đệ này gương mặt không giấu sự kinh ngạc. Chỉ thấy Dương Khai bộ dạng thô lương, đầu tóc rối loạn, y phục rách nát bẩn thỉu, trên cơ thể có không ít vết thương.

Gương mặt thì nhếch nhát tái nhợt, nhưng có thể nhìn được trong mắt Dương Khai lộ rõ sự căm hận.

Nếu không phải quen thuộc với khí tức, những vị trưởng bối này còn tưởng là một tên ăn xin nào đi nhầm vào Truyền Tống Trận.

Mà không chỉ một mình Dương Khai, đằng sau còn có thêm vài người nữa. Bộ dạng so với Dương Khai còn muốn thê thảm hơn.

- Chuyện gì thế này? Thực sự là tam thiếu gia?

- mấy kẻ kia, hình như là đệ tử Thiên Kiếm Tông?

- Không lẽ gặp cường địch trên đường thu hái U Hải Quả?

- Mau mau, qua đỡ lấy tam thiếu gia.

Mấy vị trưởng bối này giật mình một hồi, sau khi nhận định thực sự người vừa mới truyền tống là Dương Khai, lập tức chạy đến đỡ lấy hắn.

- Tam thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì?

Một ông lão phụ trách không giấu điểm lo lắng. Tuy đối với Dương Khai trong lòng không vừa ý cho lắm, nhưng chung quy cũng là người của Dương gia.

Dương Khai ngẩng mặt nhìn lên, giọng nói rung rung, không kìm được sát khí:

- Có kẻ cướp đi U Hải Quả, còn đánh trọng thương ta nữa.

- Thật to gan, dám cướp đồ của Dương gia chúng ta, kẻ này không thiết sống nữa rồi.

Nghe Dương Khai nói ra, ông lão này chòm râu run run, hiển nhiên trong lòng đang vô cùng tức giận.

- Đưa ta đi gặp phụ thân, để phụ thân đòi lại công bằng cho ta.

- Được. Hiện tại nhị thiếu gia cũng đang ở phủ, để ta đưa người đi gặp họ.

Vừa nói, ông ta vừa nhét vào miệng Dương Khai một viên đan dược màu xanh, tỏa ra hương khí thơm phức.

Sau đó ông ta vận chuyển lực lượng, giúp Dương Khai dễ dàng tiêu hóa dược lực của viên đan dược kia. Chỉ thấy vết thương ngoài da nhanh chóng khép lại, nội thương trong cơ thể cũng hồi phục đến sáu phần, dĩ nhiên là một loại đan dược trị thương cao cấp.

- Đưa bọn chúng đi nghỉ ngơi.

Liền nhìn mấy người Tô Đài đứng thờ đốc, không hiểu sao trong lòng ông ta có chút chướng mắt. Có lẽ nguyên nhân là bọn họ không thể bảo vệ được Dương Khai, thế nên mới sinh ra tia ghét bỏ.

Mấy người Tô Đài đương nhiên nhận ra, nhưng không có làm gì, cúi đầu chịu trận.

- Nhị sư ca, tốt quá. Mau, mau đưa ta đi gặp huynh ấy.

- Tam thiếu gia cẩn thận.

Nghe thấy ông lão nói đến ba chữ “nhị thiếu gia”, ánh mắt Dương Khai rực sáng lên. Bởi nhị thiếu gia đó chính là đệ nhất thiên tài trong mấy ngàn năm trở

lại đây tại Dương gia. U Hải Quả mà Dương Khai đi thu hoạch, ban đầu vốn được dành cho vị nhị sư ca này của hắn, nhưng bởi tu vi của y đột phá quá nhanh, đợi đến khi U Hải Quả thành thực thì đã không còn tác dụng gì với hắn nữa, thế nên rốt cuộc để lại cho Dương Khai.

Nhưng đáng tiếc, Dương Khai chưa kịp hưởng thụ trái ngon dành cho mình thì đã bị Tinh Hồn cướp đi mất.

Đờ Dương Khai ra hỏi Truyền Tống Phủ Đệ, cả hai hướng đến tòa phủ đệ xa hoa chính giữa không gian phủ đệ của Dương gia mà đi.

Tại vườn thượng uyển Dương gia, nơi đây hoa cỏ tương liên, phong cảnh thoáng đãng tao nhã, gió nhẹ thổi vờn qua những cành liễu, bầu trời trong xanh có mây trắng nhẹ bay bồng bềnh, tuy không đến nỗi được gọi là tiên cảnh, thế nhưng cũng không kém bao nhiêu cả.

Có tiếng đàn truyền ra từ vườn thượng uyển này, tiếng đàn nghe nhẹ nhàng thanh tao, tựa như hòa hợp với âm thanh của tự nhiên, trong tiếng đàn ẩn ẩn như chứa đựng một loại năng lượng thần diệu, làm cho tâm tình của người ta vô cùng thoải mái.

Đột nhiên có giọng nói nam tử trầm ấm vang lên, tựa hồ như là người được thưởng thức tiếng đàn tuyệt vời này, khen ngợi một câu.

- Y Y, tạo nghệ của nàng lại tiến bộ thêm, thật khiến vi huynh hâm mộ.

Không có tiếng câu nói đáp lại, chỉ có tiếng cười khẽ vô cùng dễ nghe. Tựa hồ người đánh đàn đang rất nhập tâm vào bài nhạc của mình. Mà người nam tử này không hề tức giận, vẫn ngồi một chỗ thưởng rượu thưởng cảnh.

Bỗng ngay lúc đó, từ con đường dẫn vào vườn thượng uyển, có một thanh niên hôi hám hốt hải chạy vào, vô tình phá vỡ cái nét phong tình này.

- Tham kiến nhị thiếu gia, phủ chủ cho gọi ngài.

Thanh niên nam tử này, dĩ nhiên lại chính là vị nhị thiếu gia thiên tài của Dương gia trong mấy ngàn năm trở lại đây.

Bị phá vỡ tâm tình, thế nhưng vẫn giữ được phong thái tao nhã, ngọc thụ lâm phong, thật khiến cho người ta ngưỡng mộ.

- Người đi trước, một lát ta sẽ diện kiến phụ thân.

Y không quay lại nhìn người thanh niên hôi hám kia, giọng nói nhỏ nhẹ truyền lại. Thanh niên hôi hám không dám cãi lệnh, lập tức hành lễ rồi cáo lui.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trở lại với Vinh Dạ Thâm Uyên.

Tinh Hồn cất lực bỏ chạy, hắn bây giờ tinh thần đang vô cùng mệt mỏi do phải điều khiển hơn hai ngàn con đom đóm. So với lúc thu phục đám đom đóm còn muốn mệt mỏi hơn.

Dù sao đơn thuần thuần phục chúng so với việc điều khiển đối đầu với những tên đệ tử Thiên Kiếm Tông kia thì đơn giản hơn rất nhiều.

Cũng may là Dương Khai cùng đám đệ tử Thiên Kiếm Tông thụ thương rất nặng, thế nên không có ảnh hưởng đến bầy đom đóm. Nếu là lúc bọn họ đạt trạng thái đỉnh phong nhất, chỉ sợ Tinh Hồn mất đi chỉ ít gần một phần ba bầy đom đóm.

Tinh Hồn trí nhớ rất tốt, trước khi giao lại tấm bản đồ cho Lục Phong cùng Cố Tinh Hải, hắn đã ghi nhớ rất kỹ, thế nên tìm đường đến chỗ hai người Lục Phong không quá khó khăn.

Trên đường bỏ trốn, từ đằng sau vọng lại âm thanh gào thét phẫn nộ, tràn đầy hung tính. Không cần đoán thì cũng biết đó là cho Lục Nhân Từ Văn Hạc mà ra, hiển nhiên nó đang vô cùng tức giận.

Lưu lại một khóa U Hải Quả, hy vọng khiến cho nó bớt giận dữ. Có điều cũng không quá nhiều trông mong, tốt hơn hết chính là tranh thủ thời gian này mà rời khỏi Vinh Dạ Thâm Uyên đầy rẫy nguy cơ này.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

- Thời gian lâu như vậy mà thúc thúc vẫn chưa đến, không biết có chuyện gì bất trắc không nữa

Đứng trên một vùng đất khá bằng phẳng, Cố Tinh Hải đi qua đi lại liên tục, tâm trạng dường như rất xấu, hiển nhiên là đang lo lắng cho Tinh Hồn.

Mà Lục Phong ngồi trên tảng đá nhỏ cách Cố Tinh Hải không xa, thực sự mà nói thì hắn cũng đang rất căng thẳng.

Một phần lo lắng cho Tinh Hồn, nhưng phần nhiều thì chính là bởi cô gái nhỏ này.

Câu hỏi của nàng ta, tính đi tính lại cũng gần hai mươi lần rồi. Mà mỗi lần như vậy, hắn lại không thể không trả lời, bởi không nói thì lại khiến tâm trạng cô gái nhỏ này càng xấu hơn.

- Tiền bối rất lợi hại, sẽ không sao đâu.

Lục Phong thờ dài trong lòng, nhưng rốt cuộc vẫn phải mở miệng.

- Thúc thúc đúng là rất lợi hại. Nhưng Vĩnh Dạ Thâm Uyên nguy cơ sinh tử nơi nào cũng có, chỉ sợ...

Cố Tinh Hải dừng bước chân lại, trùng mắt với Lục Phong, trong giọng nói vẫn không kìm được âu lo.

- Không được, ta phải quay lại tìm thúc thúc.

- Ấy ấy... chuyện này rất nguy hiểm.

Lục Phong giật bản mình, lập tức đứng dậy, xua tay khuyên can.

- Dù nguy hiểm ta cũng mặc kệ. Lục Phong tiểu ca, người ở đây đợi ta.

Cố Tinh Hải ánh mắt đầy kiên quyết, tựa hồ trời sập xuống cũng không thay đổi được ý định của nàng.

Còn Lục Phong, hấn trong lòng nước mắt tuôn ra như mưa. Không thể không nói, cô gái nhỏ này quá liều lĩnh, cứng đầu, lá gan so với Lục Phong còn muốn lớn hơn gấp mấy lần. Nhưng dù vậy, hấn cũng không thể để nàng đi được.

Bởi Lục Phong nhận ủy thác của Tinh Hồn, nhất định phải bảo vệ nàng cho bằng được. nếu nàng xảy ra chuyện gì, không biết vị tiền bối thần bí sẽ làm gì hấn. Mà trong lòng Lục Phong đối với Cố Tinh Hải đặc biệt ưa thích, thế nên hấn không nỡ để nàng gặp nguy hiểm.

- Tiểu cô nương, tiểu nãi nãi, xin đừng hành động thiếu suy nghĩ.

- Cái gì mà thiếu suy nghĩ. Thúc thúc có ơn với ta, giờ thúc thúc đang gặp nguy hiểm, ta làm sao ở yên một chỗ được.

- Có lẽ tiền bối trên đường có chút chuyện nên mới đến trễ, vẫn là nên ở lại đây chờ.

- Lục Phong tiểu ca, đừng khuyên ta nữa, ta phải đi tìm thúc thúc. Còn Lục Phong tiểu ca nếu sợ thì hãy ở lại đây đi.

Cố Tinh Hải căn bản không đặt mấy câu khuyên can của Lục Phong vào tai, thậm chí còn trùng mắt, nói Lục Phong hèn nhát.

Nàng vốn tâm tính đơn thuần, lại còn quá nhỏ tuổi, thế nên không có kiềm chế được cảm xúc của mình, nghĩ gì thì nói đó.

Nhưng vô tình câu nói này lại tác động đến Lục Phong. Hấn cả người sững ra, cứng đờ trong giây lát. Trong ánh mắt thoáng qua một tia bi ai.

Cố Tinh Hải không có nhận ra sự kỳ lạ của Lục Phong, liền xoay người lại, toan tính bỏ đi thì từ đằng sau, giọng nói của Lục Phong truyền lại.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 32: Rời khỏi Vĩnh Dạ Thâm Uyên

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 32: Rời khỏi Vĩnh Dạ Thâm Uyên

- Không được, ta đã hứa với tiền bối rồi, ta sẽ không để cô đi đâu!

Trong mắt Lục Phong đầy quyết tâm, rồi đột ngột nhào tới, kéo chân Cố Tinh Hải lại.

- Người làm gì thế? Mau bỏ ra.

Cố Tinh Hải cả kinh, lập tức hét toáng lên.

- Không bỏ, có chết cũng không bỏ.

- Người bị điên à, thả tay ra...

- Không bỏ... không bỏ...

Mặc cho Cố Tinh Hải vùng vẫy thế nào đi nữa, Lục Phong vẫn nắm chặt cẳng chân nàng lại.

- Thả ra, rách quần ta bây giờ.

- Ta mặc kệ... hà... muội nói gì cơ?

Lục Phong hơi ngần ra. Cổ Tinh Hải dù gì cũng là một tiểu cô nương, nếu bị mình kéo tuột quần xuống thì... hắn trong lòng liền bấn loạn mà không hề biết rằng đây là Cổ Tinh Hải cố tình nói, thế là Lục Phong sức lực hơi chùn xuống. Cổ Tinh Hải nhân cơ hội này liền thoát ra khỏi bàn tay hắn ta.

- Còn non và xanh lắm.

Cổ Tinh Hải xoay mặt lại, lẻ lười trên người Lục Phong, quăng lại một câu nói rồi định chạy ngược lại đi tìm Tinh Hồn.

Vừa mới chuyển người thì cơ thể giống như vừa bị đập mạnh vào một bức tường thép vậy. Cổ Tinh Hải ngẩn mặt nhìn lên, sự căng thẳng biến mất, thay vào đó là một nụ cười tươi nở rộ trên đôi môi nhỏ nhắn.

- Thúc thúc...

Bức tường mà Cổ Tinh Hải va mạnh vào, dĩ nhiên lại chính là Tinh Hồn.

- Lại định quậy gì đó?

Tinh Hồn nhàn nhạt hỏi.

- Đâu... đâu có gì đâu, ha ha...

Cổ Tinh Hải tay gãi gãi, gượng cười một tiếng, đồng thời đảo mắt nhìn chỗ khác, không dám nhìn thẳng trực tiếp vào mặt hắn.

Có điều, chuyện này làm sao có thể qua mặt hắn được. Tinh Hồn thò tay gõ nhẹ vào đầu nàng một cái, ý tứ như đang nhắc nhở.

Rồi sau đó nhìn Lục Phong đang phui phui quần áo gật đầu một cái.

- Thúc thúc, mấy tên đó thế nào rồi?

Bỗng Cổ Tinh Hải nhớ lại chuyện lúc trước, liền hỏi. Mà dường như Lục Phong cũng rất đang quan tâm vấn đề này, có điều hắn lại không dám mở miệng.

- Sáu tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, hai người chết, bốn người dùng Phù Lục Truyền Tống bỏ chạy. Còn số người còn lại, ta không biết.

Tinh Hồn nhìn Lục Phong, chậm rãi nói.

Lục Phong kinh ngạc. Sáu tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, vậy mà có đến gần phân nửa bỏ mạng, số còn lại thì trọng thương nặng mà bỏ chạy. Trong lòng hắn càng dâng lên sự khiếp sợ đối với Tinh Hồn.

Như nhận ra suy nghĩ của Lục Phong, Tinh Hồn lại nói thêm:

- Là do Lục Nhân Tử Văn Hạc giết, không liên quan gì đến ta cả.

Hắn dừng lại, nhìn về phía con đường tối tăm mà hắn vừa đi tới đây, ánh mắt hơi trầm xuống:

- Trước hết rời khỏi đây đã, nếu không Lục Nhân Tử Văn Hạc đuổi kịp.

Nghe Tinh Hồn nói, Cổ Tinh Hải bây giờ mới để ý, dường như sắc mặt của Tinh Hồn không được tốt, hơi thở dường như có chút hỗn loạn.

- Thúc thúc, người...

- Không sao, chỉ là hao tổn chút tâm lực. Đi thôi.

Tinh Hồn giọng nói nhàn nhạt, rồi sau đó quay lưng lại, nhún chân phóng đi. Cổ Tinh Hải và Lục Phong cũng không dám ở lại đây lâu. Dù sao uy hiếp đến từ Lục Nhân Tử Văn Hạc vẫn rất kinh khủng, một khi để nó đuổi kịp, dù có ném hết pháp bảo ra, dùng hết thủ đoạn ra thì tất cả đều không có nghĩa lý gì cả.

Bị cướp đi đồ trên miệng, Lục Nhân Tử Văn Hạc chắc chắn là đang rất tức giận. Nhưng chỉ cần rời khỏi đây thì mọi chuyện sẽ yên ổn lại thôi.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trên đường đi, ba người Tinh Hồn gặp một vài đệ tử Thiên Kiếm Tông may mắn chạy thoát. Những người này nhìn thấy Lục Phong thì mừng rỡ, liền mở miệng cầu xin cho bọn chúng đi cùng.

Cổ Tinh Hải không thích đám người Thiên Kiếm Tông này, bởi ngoại trừ Lục Phong ra, ban đầu tên nào cũng bỏ ra khinh miệt nàng và Tinh Hồn.

Cố Tinh Hải và Tinh Hồn thì dễ rồi, dù gì trước cũng là đám Dương Khai đắc tội hai người bọn họ trước, thậm chí còn dựa uy Dương Khai bài xích hai người họ nữa.

Nhưng với Lục Phong, đám người này chính là đồng môn của mình, thường ngày tại ngoại môn Thiên Kiếm Tông ít nhiều gặp gỡ, vậy nên liền không nỡ bỏ bọn họ lại.

Tinh Hồn thì không quá quan tâm đám người này, thứ hắn quan tâm chính là Nhẫn Trữ Vật của bọn họ.

Lấy bản đồ của Dương Khai đem ra đổi lấy toàn bộ Nhẫn Trữ Vật trên người họ, ngay cả Lục Phong cũng không ngoại lệ. Đám người này trong lòng tức giận, nhưng không còn cách nào khác, đành phải xia ra để trao đổi mà thôi.

Thành giao xong, Tinh Hồn dẫn Cố Tinh Hải bỏ đi.

Cố Tinh Hải liếc nhìn đám đệ tử Thiên Kiếm Tông một cách đầy khinh thường, đương nhiên với Lục Phong thì vẫn giữ thái độ rất tốt, vẫy vẫy tay chào hắn.

- Lục Phong tiểu ca, ta đi trước đây!

Lục Phong ôm quyền, hướng Tinh Hồn bái lễ một cái, rồi sau đó mỉm cười gật đầu với Cố Tinh Hải.

Không hiểu sao, khi Cố Tinh Hải cùng với Tinh Hồn bỏ đi, nội tâm Lục Phong dường như có chút hụt hẫng, trong lòng xuất hiện một tia ảm đạm buồn phiền khó tả. Rốt cuộc liền biến thành một tiếng thở dài.

“Thôi thôi, nghĩ nhiều làm gì!”

Tự nhủ với bản thân một câu. Liền Lục Phong nhìn ba bốn tên đệ tử Thiên Kiếm Tông kia, ra hiệu:

- Đi thôi, trở về Thiên Kiếm Tông.

Những người còn sống sót sau chuyến đi đến Vĩnh Dạ Thâm Uyên này thực sự đã đón nhận được một cái trải nghiệm thực tế, nó như muốn khắc sâu vào trong đầu bọn họ. Chuyến đi vào sinh ra tử, khi đi ba bốn mươi người, mà khi về lại chỉ lác đác vài ba mạng người.

Số còn lại, hoặc là bị Lục Nhãn Tử Văn Hạc làm gỏi, không thì cũng rơi vào miệng những con hoang thú khác.

Không rõ là nó có khiến tu vi của mấy người này tiến bộ hay không, nhưng về mặt nhận thức cũng như nhân sinh quan thì đã có một bước lột xác lớn.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Dưới tán những gốc cây đại thụ khổng lồ chọc trời, bỗng nhiên có hai bóng người xuất hiện, đó là một nam và một nữ.

Nữ tử gương mặt non nớt, nhưng khí tức trên người lại hoàn toàn trái ngược với vẻ bề ngoài trẻ tuổi. Ngược lại người nam như thu liễm khí tức rất tốt, không hề tản ra một tia ba động linh khí này, làm cho người ta nhất thời không nhìn ra được sâu cạn thế nào.

- Rốt cuộc cũng nhìn thấy được ánh mặt trời rồi.

Hai người này, dĩ nhiên chính là Tinh Hồn và Cố Tinh Hải.

Sau hơn ba tháng trời chạy đông chạy tây, rốt cuộc cả hai cũng thoát khỏi Vĩnh Dạ Thâm Uyên đầy quỷ dị và nguy hiểm kia.

Thời gian hơn ba tháng kia, bình thường với các tiên giả mà nói thì chỉ là một cái chớp mắt, nhưng ở trong một nơi nguy hiểm, ba tháng chẳng khác nào ba vạn năm cả.

Cũng may là trên đường bỏ trốn không có gặp Lục Nhãn Tử Văn Hạc, thế nên chuyến đi cũng an toàn hơn rất nhiều.

- Đừng có vui mừng quá sớm. Thế giới ngoài này so với Vĩnh Dạ Thâm Uyên, có lẽ còn muốn nguy hiểm hơn gấp trăm ngàn lần.

Tinh Hồn lạnh nhạt phán một câu, tựa như dội một gáo nước lạnh vào mặt Cố Tinh Hải, sự vui vẻ ít nhiều bị ảnh hưởng.

- Thúc thúc thật là không biết thương thức chút nào.

Cố Tinh Hải trề môi phồng má, nũng nịu than một tiếng.

- Nghi ngơi một đêm, ngày mai tiếp tục tu luyện.

- Lại tu luyện nữa, thật chán chết đi được.

Bị nhắc nhở chuyện tu luyện, Cố Tinh Hải toàn thân mệt mỏi, mất hết cả đầu chí.

Nhớ lại thì, sau khi chia tay Lục Phong và đám đệ tử Thiên Kiếm Tông, Tinh Hồn bỗng lấy ra hai khóa U Hải Quả, đem đưa cho Cố Tinh Hải phục dụng.

U Hải Quả này phục dụng trực tiếp, so với đem đi luyện đan thì quả thực có chút hơi hoang phí, nhưng đó là với người khác, còn Tinh Hồn thì chẳng quan tâm đến chuyện này làm gì.

Cố Tinh Hải ban đầu còn vui mừng đón nhận, sẵn đã lâu không được ăn thứ gì ngon ngọt, liền đem cả hai bỏ vào miệng nhai ngoằm ngoằm.

Được lực của U Hải Quả sau khi bị Tinh Hồn hái xuống, bởi không có đồ chuyên dụng để chứa đựng, thế nên được lực bị giảm đi hai thành.

Tuy nhiên được lực vẫn rất mạnh mẽ, Cố Tinh Hải sau khi ăn xong, chỉ cảm giác như có một luồng lực lượng khổng lồ đổ vào cơ thể năng.

Chuyện này không khỏi làm Cố Tinh Hải lúng túng, suýt chút nữa bị được lực của U Hải Quả phá vỡ kinh mạch. Cũng may là Tinh Hồn xuất thủ kịp thời, lập tức ngăn cản chuyện này lại, tạm thời đem nó gia cố cấm chế, để Cố Tinh Hải từ từ mà luyện hóa.

Đến nay, được lực của U Hải Quả trong cơ thể Cố Tinh Hải chỉ còn lại sáu thành. Phục dụng U Hải Quả, Cố Tinh Hải không ngờ đã luyện ra được hai mươi ba cái Hồng Ngọc Ấn, tuy không có đột phá gì, nhưng căn cơ cũng như thực lực tiến bộ rất lớn.

- Người bây giờ vẫn còn rất yếu ớt, không chăm chỉ rèn luyện sớm muộn gì cũng bị người ta nhặt đi cái mạng nhỏ.

- Có thúc thúc, ai dám động vào Tinh Hải chứ!

Cố Tinh Hải cười tươi, giọng điệu nhỉnh bợ vuốt mông ngựa. Có điều chẳng có tác dụng gì hết sất.

- Ta không rảnh làm những chuyện dư thừa phí thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 33: Ma Kiếm Lang sơ hiện

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 33: Ma Kiếm Lang sơ hiện

“Có nhất thiết nói thẳng vậy không?” Cố Tinh Hải mặt nhìn chỗ khác, cười mỉa máo, tự nói.

- Người tuy thực lực mạnh ngang với tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, thế nhưng đó là dựa vào uy lực của Hồng Ngọc Kinh đệ nhất tầng. Gặp phải tiên giả Phàm Tiên Cảnh trung kỳ thì có thể nắm được nửa thành chiến thắng, nhưng nếu đụng tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ chân chính, người ngay cả ba thành cũng không đủ để thắng họ.

- Thúc thúc xem thường Tinh Hải rồi.

Cố Tinh Hải bĩu môi nói lại.

- Ta không nói xạo đâu. Tiên giả Phàm Tiên Cảnh trung kỳ, một số người có những ẩn giấu quân bài bảo vệ tính mạng rất lợi hại, nếu biết cách sử dụng vào thời điểm mấu chốt, tuyệt đối có thể kích sát được đối phương cao tu vi cao hơn một tiểu giai.

Tinh Hồn tranh thủ thời gian thu gom những cành củi khô trên đất để chuẩn bị đốt lửa trại nghỉ ngơi một đêm, vừa giải thích cho Cố Tinh Hải thêm kiến thức thực tế.

- Còn những tiên giả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ, sở dĩ ta nói người chỉ có ba thành xác xuất chiến thắng là bởi người không có nhiều thời gian để duy trì trạng thái vận dụng Hồng Ngọc Kinh. Người thực lực tuy mạnh, nhưng ngược lại thiếu đi linh khí tích lũy để duy trì trạng thái của Hồng Ngọc Kinh. Theo như tính toán thì cùng lắm người chỉ duy trì trạng thái vận dụng Hồng Ngọc Kinh cao nhất là hai khắc, sau thời gian này, nếu không giết chết được đối phương thì chính người sẽ làm oan hồn dưới bọn họ.

- Chăm chỉ, nỗ lực rèn luyện chưa bao giờ là điều vô ích cả.

Tinh Hồn nói câu này ra, trong lòng bất giác nhớ lại mười tên đệ tử của mình. Năm đó khi dạy dỗ bọn chúng, mỗi ngày hẳn đều nhắc đi nhắc lại câu này, riết hồi muốn nhàm luôn. Nhưng cũng chính vì vậy nên đám đệ tử của hắn chưa bao giờ tỏ ra lười biếng cả.

Trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy, và sau này cũng vậy.

Chớp mắt đã gần nửa năm trôi qua, từ sau khi thầy trò Tinh Hồn bị chia cắt khi phi thăng Đại Thiên Thế Giới, không biết đến bây giờ, đám đệ tử của mình tình hình ra sao rồi. Tinh Hồn trong lòng nhớ lại, liền thở dài một tiếng.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trời đã về đêm, nguyệt quang từ trăng tròn bắt đầu phủ xuống Hư Thần Tinh.

Đêm khuya vắng lặng, chỉ có tiếng gió thổi qua những tán cây không lồ, tạo thành âm thanh xào xạc nhẹ nhàng của tự nhiên.

Đột nhiên, trong đêm khuya thanh vắng ấy, bỗng có hai bóng người xuất hiện.

- Đã tìm kiếm suốt mấy mươi năm, hay là nên trở về thôi.

Nghe giọng nói dường như là của một nữ nhân bất chợt lên tiếng.

- Từ sau khi có tin tức của vật đó, từ Thiên Đình, Tu La Thành hay Đại Thánh Cung đều bí mật cử người đến tìm kiếm, thế nhưng rốt cuộc vẫn không có lấy một cái tin tức nào.

Giọng nói này là của người nam, đáp lời với người nữ kia.

Đôi nam nữ này phi hành trên bầu trời, khí tức đã thu liễm lại, tựa hồ hòa nhập với tự nhiên xung quanh. Nhưng chỉ bằng điểm có thể phi hành trên bầu trời, dưới tiên giả Thiên Tiên Cảnh, tuyệt đối không thể làm được điều này.

Hư Thần Tinh chỉ là một tinh cầu thấp kém tại Trác Lộc Tinh Vực, tuy dưới tình huống long xà hỗn tạp, nhưng số lượng tiên giả tu vi Thiên Tiên Cảnh trở lên, chỉ sợ cũng không vượt quá trăm người.

Có điều thông qua cuộc nói chuyện, hai người này dường như là từ một tinh vực khác đến Hư Thần Tinh, mục đích chính là tìm kiếm một vật gì đó.

Nữ nhân nghe vậy liền gật đầu, nói tiếp:

- Năm đó Ma Kiếm Lang đánh sập gần một nửa tòa Thiên Đình rồi lấy đi vật đó. Nếu không phải vậy, các thế lực khác làm sao mà biết được vật đó rốt cuộc lại nằm trong tay Thiên Đình.

- Có điều, dường như Thiên Đình vẫn chưa thể khai phá được bí mật của vật đó. Ta nghe phong thanh tin tức từ mấy vị trưởng lão Chiến Thần Điện, hình như phải cần thêm một thứ gì đó nữa thì mới biết được bí mật nọ.

- Không biết vật đó ẩn chứa bí mật gì, vậy mà trong suốt vạn năm qua vẫn luôn khiến cho các thế lực phải điên cuồng tranh đoạt. Tên Ma Kiếm Lang đó, rốt cuộc vẫn là cao tay hơn một bậc.

- Mười vạn năm sau khi Ma Kiếm Lang cướp đi vật đó từ Thiên Đình, đến nay không có chút tin tức nào của y, cũng không có tin tức từ vật đó. Nếu không phải có tin tức thấy y xuất hiện tại Trác Lộc Tinh Vực thì đã không có nhiều người tìm đến tinh vực này như vậy.

- Chung quy vẫn là Ma Kiếm Lang này hết sức thần bí. Không xuất hiện thì thôi, một lần xuất hiện là cả Đại Thiên Thế Giới lại chao đảo.

- Đúng vậy, hẳn ta thực sự rất mạnh. Hừ, khí tức này là...

Hai người bọn họ đang ôn lại một chút ký sự trước đây, đột nhiên cảm giác trong không gian ẩn hiện một luồng khí tức quen thuộc. Đây là khí tức đến từ huyết mạch dao động, ngay lập tức khiến cho cả hai đình chỉ lại cuộc nói chuyện.

- Khí tức xuất hiện ở chỗ kia.

Nữ nhân nhìn xuống, chỉ ngón tay xuống khu rừng già, nơi ẩn hiện có một đốm sáng lấp la lấp lánh, nói.

- Xuống xem thử thế nào.

Nam tử gật đầu đồng ý. Rồi sau đó hai người hướng về vị trí đốm sáng kia.

Đốm sáng mà hai người này trông thấy, chính là lửa trại do Tinh Hồn đốt lên để sưởi ấm qua đêm.

Tại Đại Thiên Thế Giới này, quy tắc thiên địa ước chế rất mạnh. Những tiên giả Linh Hậu Kỳ chẳng khác gì phạm nhân, hàn khí lạnh lẽo của đêm khuya dĩ nhiên liền ảnh hưởng đến cơ thể.

Nếu không dùng lửa sưởi ấm, hai người có lẽ sẽ phải trải qua một đêm rất lạnh lẽo.

Cổ Tinh Hải sau chuỗi tháng ngày mệt mỏi, lại được Tinh Hồn thả cho một đêm, sau khi ăn uống chút quả đại trong rừng thì liền thiếp ngủ đi.

Còn Tinh Hồn thì tranh thủ chìm đắm vào tu luyện. Giống như Cổ Tinh Hải, Tinh Hồn cũng đã nuốt vào ba khóa U Hải Quả. Tuy nhiên hiệu quả không

có được giống như Cổ Tinh Hải.

Cổ Tinh Hải tuy không có phá vỡ được bình cảnh để đột phá, thế nhưng linh khí tích lũy trong cơ thể đã nhiều hơn so với trước đây. Mà Tinh Hồn thì, dù phục dụng đến tận ba khóa U Hải Quả, nhưng số lượng linh khí tích trữ lại thì chẳng có bao nhiêu cả.

Bởi vì bên trong cơ thể hắn có ba gia hỏa vô cùng xấu tính và đáng ghét.

Một Thể Đạo Liên điên cuồng cắn nuốt, một quả trứng chưa nở nhưng sức phệ khí vô cùng kinh khủng, và thêm một ngọn lửa năm màu đang trong giai đoạn trưởng thành.

May cho hắn là Thể Đạo Liên còn có chút tốt bụng, sau khi cắn nuốt U Hải Quả thì thả ra một chút ít linh khí để cho hắn luyện hóa. Còn hai gia hỏa kia, cân bằng ăn xong thì không thêm ị ra một chút ít nào.

Cũng may là Tinh Hồn biết chịu đựng, gặp kẻ khác chắc là nổi điên lên mà bức hai gia hỏa đó ra.

Linh khí Thể Đạo Liên thả ra, Tinh Hồn sau khi đem nó luyện hóa, thực lực liền mạnh lên một chút.

Trong lòng có chút buồn phiền, nhưng dưới tình huống hiện tại, thực lực dù tiến thêm một bước nhỏ cũng đủ để hắn hài lòng rồi.

Đột nhiên, trong rừng có tiếng động lạ.

Tuy rất khẽ, nhưng không qua được tai mắt của Tinh Hồn. Mà dường như, đối phương chính là cố ý làm vậy, bởi Tinh Hồn không đoán ra được thực lực của đối phương nông sâu ra sao.

- Ai?

Tinh Hồn đưa mắt nhìn về phía tiếng bước chân đang khẽ vang, hô lớn.

Cổ Tinh Hải đang nằm ngủ thì nghe giọng của Tinh Hồn, liền ngồi dậy, dụi dụi mắt để lấy lại chút tỉnh táo.

Chỉ thấy từ trong màn đêm u tối, có hai bóng người bước ra. Đó là một nam một nữ vừa mới phi hành trên bầu trời. Có điều nhìn cách ăn mặc của đôi nam nữ này, nam thì khoác lên người bộ y phục làm từ da thú, tuy khí tức thu liễm, nhưng uy thế vẫn làm cho người ta chấn kinh; còn nữ tử trên tay cầm một cái quả trứng, y phục bó sát lộ ra nét phong tình quyến rũ.

Vu Tộc và Nhân Loại vốn đối nghịch, nếu vô tình gặp nhau thì mặc dù không nói ta sống ngươi chết, nhưng mà trải qua một hồi kịch chiến thì không phải là không xảy ra.

Mà Tinh Hồn trên người có khí tức Nhân Loại, ngay lập tức khiến cho hai người Vu Tộc kia sinh ra sát khí.

Tinh Hồn có thể cảm nhận rất rõ ràng sát khí từ hai người nọ, nhưng đột nhiên, sát khí ngay lập tức biến mất, tựa hồ như chưa hề tồn tại.

Chỉ thấy người nam giọng nói ôn hòa, ôn quyền nói:

- Hai chúng ta vô tình đi ngang, không biết có thể ngồi lại đây nghỉ ngơi chẳng?

Thái độ bất ngờ thay đổi đột ngột, nhất thời làm cho nội tâm Tinh Hồn sinh ra một tia nghi ngờ. Tuy nhiên, nhìn vào thực lực hai người này, dù là nam hay nữ, chỉ một cái nhấc tay cũng đủ lấy đi tính mạng của hắn.

Tinh Hồn không rõ vì sao thái độ của bọn họ thay đổi đột ngột, nhưng nếu đã không có gì nguy hiểm thì vẫn giữ thái độ hòa hoãn.

- Mời tự nhiên.

Tinh Hồn đưa tay ra hiệu. Nam nữ Vu Tộc kia gật, rồi sau đó bước tới ngồi xuống gần đồng lửa. Không rõ là vô tình hay cố ý, vị trí ngồi của hai người này lại gần sát Cổ Tinh Hải.

CẦU NGUYỆT PHIÊU, KIM ĐẬU... GIÚP TÁC THÊM ĐỘNG LỰC.

CẢM ƠN!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 34: Ly biệt

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 34: Ly biệt

Hai người này có huyết mạch Vu Tộc, thế nên ngay lập tức Cố Tinh Hải nhận ra được sự quen thuộc. Có điều, không phải cùng tộc thì đối tốt với nhau. Tỉ như trước đây, Hứa Bân đã từng truy sát nàng và Tinh Hồn, buộc hai người phải nhảy xuống Vĩnh Dạ Thâm Uyên.

Nếu không phải nhờ có Tinh Hồn thù đoạn phi thường, chỉ sợ bản thân đã quay lại kiếp làm nô lệ cho bộ tộc của Hứa Bân rồi.

Mà dường như hai người kia cảm nhận được sự nghi kỵ từ Cố Tinh Hải, nội tâm không khỏi kinh ngạc.

- Vu Tộc đồng hành cùng Nhân Loại, quả là chuyện lạ.

Trung niên nam tử nhìn Cố Tinh Hải, rồi lại nhìn Tinh Hồn, bỗng nói.

Chỉ thấy Tinh Hồn vẫn rơi vào trầm tư im lặng, đôi mắt nhìn vào đồng lửa hồng đang cháy tí tách. Còn Cố Tinh Hải, nếu Tinh Hồn không nói gì, nàng cũng đồng dạng lặng im.

- Ta tên Tư Dịch Tầm, còn vị này là Cốc Chi Lam. Không biết tên gọi của tiểu huynh đệ là gì?

Người trung niên tự xưng là Tư Dịch Tầm tự giới thiệu, sau đó lại hỏi.

- Cứ gọi là A Cầu đi.

Tinh Hồn ngắn gọn đáp lại.

Cái tên A Cầu này hẳn đã dùng từ lúc bị Hùng Kim bộ lạc bắt giam làm nô lệ, cho đến giờ, ngay cả Cố Tinh Hải cũng không có biết qua tên thật.

Tư Dịch Tầm có lẽ đoán được Tinh Hồn đang suy nghĩ điều gì, nhưng y không có nói thẳng ra, mà làm như ngầm chấp nhận.

- A Cầu huynh đệ, ngươi đã có dự định gì chưa?

Tư Dịch Tầm lại hỏi.

- Ta dự định đi đến Phong Lâm Thành.

- Phong Lâm Thành.

Tư Dịch Tầm lẩm nhẩm.

- Đó cũng là một sự lựa chọn, nhưng tiểu huynh đệ cứ như vậy mà đem theo cô bé này sao?

Bỗng Tư Dịch Tầm liếc mắt nhìn Cố Tinh Hải, nói tiếp:

- Ta không biết làm cách nào mà tiểu huynh đệ có thể giúp cô bé này che dấu đi khí tức Vu Tộc, nhưng chỉ có thể qua mắt được những tiên giả Linh Hậu. Một khi gặp tiên giả Linh Tiên, chỉ sợ không chỉ tiểu huynh đệ gặp nguy hiểm, mà cả cô bé cũng khó mà sống sót nổi.

Tư Dịch Tầm chậm rãi nói.

- Chắc tiểu huynh đệ cũng biết rằng, Vu Tộc và Nhân Loại không ưa thích gì nhau, mỗi lần chạm mặt dù không phải ta sống người chết, nhưng một hồi giao đấu nhất định là sẽ diễn ra. Tiểu huynh đệ, ý tứ của ta, cậu hiểu chứ?

Tinh Hồn ánh mắt vẫn đắm chiêu nhìn ngọn lửa đang cháy kia. Hắn làm sao không hiểu ý tứ của Tư Dịch Tầm là gì.

Cố Tinh Hải ngồi một bên, bất giác trong lòng sinh ra một cảm giác không ổn. Tựa hồ, giống như rằng nàng sắp phải xa cách với Tinh Hồn.

- Thúc thúc...

Thanh âm khe khẽ thốt nên, bên trong ẩn chứa một sự bi thương.

Nhưng Tinh Hồn làm như không nghe thấy. Hắn nhắm mắt thở dài, rồi sau đó nhìn Tư Dịch Tầm và Cốc Chi Lam, nói:

- Các ngươi định đưa Tinh Hải đi đâu?

Nghe câu nói này của hắn, Cố Tinh Hải giống như bị rơi vào hố sâu vạn trượng, cảm xúc nhất thời không thể kìm chế được, nước mắt rưng rưng trên

mắt. Nàng đứng dậy, giọt nước mắt tràn ly, nhìn thẳng vào Tinh Hồn:

- Thúc thúc, người không cần Tinh Hải nữa phải không?

Tinh Hồn chỉ thờ dài, nhưng gương mặt vẫn một mực lạnh lùng không lộ nửa điểm cảm xúc.

- Thúc thúc...

- Tinh Hải, người phải biết, Vu – Nhân lưỡng tộc vốn không thể hòa hợp, ta và người đồng hành cùng nhau, đó chỉ là điều bất đắc dĩ.

- Nhưng mà...

- Chuyện này không cần nói nữa. Người hãy đi cùng với hai người họ.

Ngữ điệu rất quyết đoán. Một câu này của hắn như muốn xé bỏ quan hệ giữa hắn và Cố Tinh Hải.

Cố Tinh Hải nước mắt giàn dụa, nàng xoay người bỏ chạy vào khu rừng. Không gian vượn lại những giọt pha lê óng ánh cùng tiếng khóc nức bi thương.

- Chi Lam, bảo vệ cô bé.

Mỹ phụ tên Cốc Chi Lam hiểu ý, liền đứng dậy, nàng từ nãy giờ vẫn không có lên tiếng, tựa hồ đối với Nhân Loại đặc biệt không ưa thích. Tuy nhiên, nàng vẫn ôm quyền về phía Tinh Hồn, sau đó mới mau chóng đuổi theo Cố Tinh Hải.

- Cốc Chi Lam, nàng ta đối với Nhân Loại không có ấn tượng tốt, hy vọng tiểu huynh đệ không để bụng.

Sợ Tinh Hồn có ấn tượng xấu, Tư Dịch Tầm liền hướng hắn giải thích.

Có điều, Tinh Hồn không quá quan tâm đến thái độ của Cốc Chi Lam, mà hắn nhắc lại câu hỏi trước.

- Ta muốn biết, các người sẽ đưa Tinh Hải đi đâu?

Ánh mắt nhìn thẳng vào Tư Dịch Tầm, hỏi:

- Tiểu huynh đệ, cậu biết Chiến Thần Điện chứ?

“Chiến Thần Điện?” Tinh Hồn trong đầu ghi nhớ ba chữ này.

- Chiến Thần Điện không nằm tại Hư Thần Tinh, cũng không thuộc Trắc Lộ Tinh Vực này. Với tu vi hiện tại của cậu, dù có biết đến Chiến Thần Điện cũng vô dụng. Nhưng ta có thể đảm bảo, lấy danh nghĩa Vu Thần tối cao, ta nhất định sẽ đảm bảo an toàn cho cô bé.

Tư Dịch Tầm ngón tay chỉ thiên, đột nhiên trong thiên địa xuất hiện một luồng lực lượng thần bí, lực lượng này vô hình vô tướng, không thể nhìn thấy được hay sờ được, nhưng đích thực là nó có tồn tại.

Lực lượng thần bí này xuất hiện sau lời thề của Tư Dịch Tầm, nó hướng cơ thể hắn ta mà xâm nhập vào.

- Ta nhất định sẽ chăm sóc cô bé thật tốt.

- Khi nào các người lên đường?

- Có lẽ là ngày mai.

Tư Dịch Tầm ngữ điệu ôn hòa, nói tiếp:

- Cô bé có tình cảm rất tốt với cậu, điểm này khiến ta có chút hiếu kỳ. Ta hy vọng cậu ngày mai có thể gặp nó một lần, coi như là tiễn biệt. Được chứ?

- Tùy người.

Một đêm dài trôi qua.

Tinh Hồn không ngủ, Cố Tinh Hải đồng dạng cũng như vậy, gương mặt vốn tươi tắn luôn nở nụ cười nay lại trở nên điều hiu buồn bã. Cũng may có Cốc Chi Lam ở bên cạnh chăm sóc, nàng ta đối xử với Cố Tinh Hải rất tốt, dần dần cũng sinh ra một cảm giác thân thiết.

Còn Tư Dịch Tầm, trong đêm ấy ngồi nói chuyện với Tinh Hồn về một số điển sự về Hư Thần Tinh này.

Cho đến sáng hôm sau, ánh mặt trời xuất hiện nơi hừng đông.

Cố Tinh Hải sau một đêm dài, từ những lời an ủi của Cốc Chi Lam, tâm tình dường như đã khá hơn đôi chút.

Đứng đối diện với Tinh Hồn, gương mặt nàng hơi cúi xuống, như muốn nói câu gì đó, nhưng rốt cuộc vẫn bị một thứ gì đó chặn lại.

Tư Dịch Tầm nhìn Cốc Chi Lam, lặng lẽ lắc đầu.

Bỗng nhiên Tinh Hồn bước tới, bàn tay nâng lên, nhẹ nhàng xoa đầu, giống như trước đây hắn đã từng làm.

- Đừng lo lắng gì cả. Nếu sau này có cơ duyên, tự nhiên sẽ gặp lại. Người thiên phú dị bẩm, hy vọng đến lúc gặp lại không khiến ta thất vọng.
- Tinh Hải nhất định sẽ cố gắng.

Được lời cổ vũ của Tinh Hồn, Cổ Tinh Hải như lấy lại được sức sống, nụ cười đẹp lại xuất hiện trên đôi môi.

- Cũng nên rời đi thôi.

Tinh Hồn nhìn Tư Dịch Tầm và Cốc Chi Lam gật đầu. Hai người kia hiểu ý, liền bước đến bên cạnh Cổ Tinh Hải.

- Thứ này tặng cậu, hy vọng có thể giúp ích trên con đường tu hành. Tạm biệt.

Tư Dịch Tầm ném qua cho Tinh Hồn một chiếc hộp gỗ, hắn liền đưa tay ra chụp lấy. Sau đó, Cốc Chi Lam ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Cổ Tinh Hải, nhắc bổng nàng lên, cùng với Tư Dịch Tầm bay thẳng lên trên bầu trời.

Trong giây lát liền hóa thành một vầng lưu tinh bay thẳng về phía chân trời.

Lúc khuất đi, dù xa xăm, Tinh Hồn vẫn cảm nhận được ánh mắt của Cổ Tinh Hải đang nhìn về phía mình.

- Như vậy cũng là một chuyện tốt. Không còn phải vướng bận gì nữa!

Bất giác, hắn đưa tay lên sờ lấy mặt dây chuyền đeo trên cổ. Một cảm giác yên bình từ mặt dây chuyền truyền ra, dần dần mới khiến tâm tình hắn dần bình ổn trở lại.

Về phần vật mà Tư Dịch Tầm đem đưa cho hắn, tạm thời hắn chưa muốn tìm hiểu, liền cho vào Nhẫn Trữ Vật.

Nhìn về hướng Vĩnh Dạ Thâm Uyên thần bí, trong mắt hắn lộ ra nét suy tư. Chuyến hành trình tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên, hắn trong lòng vẫn luôn có cảm giác canh cánh khó chịu. Nếu không phải tu vi yếu ớt, không cho phép hắn tìm hiểu nhiều, bằng không hắn đã quay trở lại để tìm hiểu bí mật của Vĩnh Dạ Thâm Uyên rồi.

- Một ngày nào đó, ta sẽ quay trở lại.

Gió nhẹ thổi qua làm mái tóc trắng tung bay, Tinh Hồn tự như một câu. Một cảm giác cô độc và tịch mịch một lần nữa quay trở lại.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Cùng thời gian đó, tại Phong Lâm Thành – Dương gia.

Bên trong một gian phòng lớn, ngồi chính giữa phòng là một thanh niên gương mặt anh tuấn, mắt sáng như sao, mỗi một động tác đều toát lên phong độ của một vị trich tiên, khiến cho bao thiếu nữ lập tức ôm mộng khi phải nhìn thấy.

Hắn đứng xoay người nhìn về phía bức tranh phong thủy, nhưng tâm tư thì có lẽ đang suy nghĩ về một chuyện khác.

Đứng đằng sau lưng y, dĩ nhiên lại chính là Dương Khai. Sắc mặt so với khi tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên đã tốt hơn hẳn, thương thế hẳn là đã phục hồi hoàn toàn. Có điều, Dương Khai dường như đang rất áp lực, bởi có lẽ hắn đang đối diện với vị nhị sư ca của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Hạng Hạo

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 35: Hạng Hạo

- Mới bước đầu Phàm Tiên Cảnh đã khiến cho các người một phen nguy khốn? Thú vị!

Người thanh niên khẽ cười, tay xoa xoa chiếc cằm, ý tứ nói.

- Nhị sư ca, đó chỉ là tai nạn. Nếu thực sự chiến đấu trực tiếp, hần ta làm sao có thể là đối thủ của đệ được.

Dương Khai cả kinh, vội hướng y giải thích.

Nhưng vị nhị sư ca của hần dường như không có tâm tư quan tâm đến lời giải thích của Dương Khai, mà hần đang suy nghĩ về Tinh Hồn.

- Chuyện này nhị ca sẽ lưu tâm. Được rồi, ngươi nghỉ ngơi đi, ngày mai theo nhị ca trở về Thiên Kiếm Tông.

Nghe nhị sư ca nói vậy, trong lòng Dương Khai khẽ mừng, dường như đã biết ý định của vị nhị sư ca của hần là gì rồi. Có điều không tiện thể nói ra, hần liền lễ nghi một cái rồi rời đi.

Ở trong gian phòng chỉ còn lại một mình nhị sư ca của Dương Khai. Y bước tới gần cửa sổ, phóng tầm mắt bí ẩn ra nhìn bầu trời bao la, miệng nở nụ cười thần bí, tự nói:

- Có lẽ đó là một hạt giống tốt!

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Cách Vinh Dạ Cốc không xa, có một vùng trăn tên gọi là Thanh Giang. Mặc dù Vinh Dạ Cốc là một nơi nguy hiểm, có điều nó lại nằm sâu trong Hắc Nhạc Sơn Mạch, thế nên chỉ cần không nguyện tiến vào thì tương đối không có nguy hiểm tính mạng.

Nhờ nằm gần Hắc Nhạc Sơn Mạch, thế nên hoạt động tại Thanh Giang Trăn này liền sôi nổi hơn rất nhiều. Đa số tập trung chủ yếu đều là các nhóm tán tiện tụ họp với nhau để săn giết hoang thú, lấy đi tài liệu trên thân thể hoang thú để đổi lấy tài nguyên tu luyện.

Sau đó không lâu, Phong Lâm Thành liền cử người đến quản lý Thanh Giang Trăn để duy trì trật tự. Bởi có cường giả thủ hộ Thanh Giang Trăn, thế nên dù nơi đây long xà hỗn tạp, thế nhưng không có hay diễn ra những cái nội loạn.

Từ Thanh Giang Trăn, có một nhóm gồm mấy chục người, dẫn đầu là một trung niên nam tử, tu vi Phạm Tiên Cảnh hậu kỳ tiến vào Hắc Nhạc Sơn Mạch, mục đích có lẽ là để đi săn hoang thú.

- Thiếu gia, cậu trên người sức khỏe không tốt, hà tất phải đi theo cùng chúng ta?

Đi ở vị trí dẫn đầu, người đàn ông trung niên nhìn sang cậu thiếu niên bên cạnh, chợt hỏi một câu.

Chỉ thấy cậu thanh niên này trên người một thân bạch y sạch sẽ, mái tóc đen bóng được cột kiểu thư sinh, dung mạo sáng láng, đích thị là một mỹ nam tử.

Có điều nhìn da dẻ của y trắng bệch trông rất thiếu sức sống, dưới hai bọng mắt lại có những nét thâm quầng, giống như một người bị thiếu ngủ.

- Đã lâu mới có dịp cùng mọi người đi săn, coi như vận động một chút, ha ha...

- Thiếu chủ phải chú ý sức khỏe, nếu có mệnh hệ gì, đại nhân sẽ rất lo lắng.

- Ta nhất định sẽ chú ý.

Đoàn người nọ hướng đến phía bắc, chính là hướng vào Hắc Nhạc Sơn Mạch.

Cách đó không xa, trong một quán rượu, bỗng một thanh niên thân mặc thanh y lướt mắt nhìn ra bên ngoài. Khi nhìn thấy cậu thanh niên trên người có bệnh kia thì trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, chợt nói:

- Ô, kia không phải là Hạng Hạo, nhị công tử của Hạng gia đó sao?

- Hạng Hạo? Hần lại xuất hiện ở chỗ này?

Ngồi cùng bàn với thanh niên thanh bào này còn có ba người khác, gồm hai nam và một nữ. Trên người khí tức đã che giấu, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự bất phàm. Trong số bốn người, thì người thanh niên này với cô gái duy nhất trong bốn người khí thế dường như là mạnh nhất.

Người thanh niên ngồi đối diện, gương mặt chữ điền, hai hàng chân mày rậm rạp, đầu tóc cắt ngắn gọn, tuy vận một bộ quần áo sạch sẽ, nhưng vẫn thấy được sự thô kệch của người này. Cậu nói ngạc nhiên vừa rồi cũng là từ người thanh niên mặt vuông này.

- Hạng Hạo? Năm mươi năm trước hần đầu nhập Thiên Kiếm Tông, sau đó không lâu liền trở thành một đệ tử cực kỳ xuất chúng. Nghe nói tên Hạng Hạo này thiên phú dị bẩm, lập tức hấp dẫn sự chú ý của nội môn Thiên Kiếm Tông. Nhưng sau một chuyến đi vào nội môn, không rõ gặp phải chuyện gì mà kể từ lúc đó tu vi không những không tiến triển, mà trên người sinh ra một căn bệnh kỳ lạ. Thật đúng là đáng tiếc.

- Ta và hần năm đó cùng tiến nhập trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông. Có lần ta được chứng kiến viễn cảnh Hạng Hạo áp chế được một vị sư huynh tu vi cao hơn hần một tầng, quả thực là uy phong.

Một thanh niên khác cùng bàn, ánh mắt rơi vào hồi tường.

- Đều là số phận cả. Mà không biết năm đó rốt cuộc là nhân vật nào đã gọi Hạng Hạo tiến vào nội môn nhỉ?

Người thanh niên thân vận thanh bào nhú mây, chợt hỏi. Ngoại trừ vị cô nương kia im hơi lặng tiếng thì hai người thanh niên còn lại đều lắc đầu.

- Mà thôi, đừng bàn đến Hạng Hạo nữa. Bắc Cung huynh, rốt cuộc mục đích huynh theo ta và Thiết Cao đến chỗ này làm gì? Ta không tin huynh tốt đến nỗi trợ giúp hai người bọn ta làm nhiệm vụ đâu.

Người thanh niên mặt vuông nhìn thanh niên thanh bào, thẳng thắn nói.

- Ha ha, Từ Thắng huynh đúng là hiểu rõ tiểu đệ.

Hắn cười trừ một tiếng, sau đó thần thần bí bí nói:

- Nhưng ta sẽ không tiết lộ đâu. Thiên cơ bất khả lộ à.

- Lại nữa.

Hai người thanh niên gọi là Từ Thắng và Thiết Cao tròn mắt, hừ lạnh một tiếng. Nhưng người họ Bắc Cung kia chỉ cười cười, lắc lắc ngón tay, làm ra điệu bộ thâm bất khả trắc. Có lẽ đã quá quen với hành động này của Bắc Cung nọ, nên Từ Thắng và Thiết Cao cũng chỉ biết lắc đầu.

- Nghi ngại cũng đủ rồi, nên lên đường thôi. Thời gian còn lại không nhiều lắm, ngộ nhờ trễ thời gian lại bị tông môn trừng phạt.

Từ Thắng đứng dậy, ném xuống vài khối tinh thạch đặt lên trên bàn, sau đó kéo theo Thiết Cao bước ra khỏi quán rượu.

Thanh niên họ Bắc Cung kia cũng không chần chừ, nhưng vẫn không quên mời vị cô nương kia một tiếng:

- Chu cô nương, mời!

Vị Chu cô nương nhẹ nhàng gật đầu, khiến cho những sợi tóc mượt mà cùng chiếc khăn sa che gương mặt khẽ rung động, một động tác nhỏ đủ làm cho người ta lòng đầy ma mị.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Hạng Hạo cùng với đoàn người đi vào sâu trong Hạng Nhạc Sơn Mạch cũng đã gần nửa ngày rồi. Chuyến đi lần này của đoàn người Hạng Hạo lần này là để đi săn Quỷ Điện Hùng để lấy nội đan cùng túi mật của nó.

Quỷ Điện Hùng này là Hậu Thiên hoang thú cấp một, thường không quá nguy hiểm. Tuy nhiên, Quỷ Điện Hùng thường sinh sống theo bầy đàn, khi kết hợp lại với nhau thì sẽ rất khó đối phó.

Và lại, nội đan của Quỷ Điện Hùng không phải con nào cũng có, thường phải có tuổi thọ trên hai trăm năm mới sinh ra được một cái nội đan.

Gia đình Hạng Hạo tại Phong Lâm Thành vốn nhận những nhiệm vụ đi săn thu thập những nhu vật phẩm thiết yếu để cung cấp cho các tán tiên. Những nhiệm vụ kiểu này, trước khi trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông, Hạng Hạo đã từng nhiều lần tham gia để có thêm kinh nghiệm thực chiến.

Thế nên tuy thân mang bệnh tật, hắn cũng không có quá nhiều lo lắng. Và lại, chuyến đi này, mục đích không chỉ là khuấy khỏa tâm tình như những gì hắn đã nói.

- Hắn là gần tới chỗ sinh sống của Quỷ Điện Hùng, mọi người cẩn thận, theo lệnh của ta mà làm.

Người đàn ông trung niên nói lớn, những người phía sau lập tức tuân theo. Đột nhiên, từ trong không gian có một tiếng gầm thát thanh.

Ai nấy đều biến sắc. Hạng Hạo thân thủ phi phàm, hắn trên người mang bệnh, nhưng kỳ thật chính là kẻ mạnh nhất ở đây. Khi nghe tiếng gầm đó, Hạng Hạo chính là người phản ứng đầu tiên.

- Thiếu gia, cậu định đi đâu?

- Yên tâm, ta chỉ đi quan sát tình hình.

Sợ mọi người lo lắng, Hạng Hạo liền lên tiếng trấn an.

- Vậy để ta đi cùng. Các người ở lại, đợi ta là thiếu gia quay về.

Nói rồi, y liền cùng với Hạng Hạo, chạy về phía tiếng gầm thát thanh kia.

Mà ở một nơi khác cách chỗ Hạng Hạo không xa, chính là đám người Từ Thắng, Thiết Cao đã bàn luận về Hạng Hạo không lâu. Tiếng gầm kia rất lớn,

kinh động cả một khu vực, dĩ nhiên cũng lọt vào tai của bọn họ.

- Chuyện gì thế?

Từ Thăng gương mặt biến đổi.

- Qua đó xem liền biết.

Thanh niên họ Bắc Cung kia bấm độn mấy ngón tay, lăm nhăm tính toán gì đó, làm ra vẻ thần bí khó lường, sau đó vài giây liền nói.

- Như vậy cũng được.

Từ Thăng nhìn Thiết Cao, gật đầu đồng ý. Vị Chu cô nương kia không lên tiếng, tuy nhiên nhìn thái độ có lẽ đã ngầm chấp thuận rồi. Thế là bốn người đồng loạt thể hiện thân thủ, nhanh chóng hướng đến chỗ tiếng gầm vang truyền ra.

Chỉ thấy tại nơi tiếng gầm truyền ra, có một con rết khổng lồ trên người có rất nhiều vết thương, máu màu xanh lục chảy ra khắp nơi, tỏa ra mùi hôi tanh khó chịu. Mà đối diện với con rết này chính là Tinh Hồn. Dĩ nhiên làm bị thương con rết chính là hắn.

- Vạn Thú Nhất Kích!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 36: Bắc Cung Thanh Đan

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 36: Bắc Cung Thanh Đan

Đã hơn ba tháng kể từ lúc hai người Tư Dịch Tâm và Cốc Chi Lam đưa Cô Tinh Hải rời đi. Trong khoảng thời gian hai tháng này, Tinh Hồn mất hơn nửa tháng để tìm hiểu lai lịch vùng này thì mới biết sơn mạch nơi hắn đang luyện tập gọi là Hằng Nhạc Sơn Mạch.

Bên ngoài Hằng Nhạc Sơn Mạch có một số tiểu trấn, nhưng nổi bật nhất chính là trấn Thanh Giang. Có một đoạn thời gian, Tinh Hồn đến trấn Thanh Giang này để tìm mua một số kiến thức hữu dụng.

Tại trấn Thanh Giang, nghề săn bắt hoang thú để lấy tài liệu rất thông dụng, nhân tiện cần phải nâng cao thực lực, Tinh Hồn liền tạm gác lại chuyện đi đến Phong Lâm Thành.

Đoạn thời gian săn bắt hoang thú tại Hằng Nhạc Sơn Mạch, tu vi của hắn không có tiến triển gì nhiều, vẫn còn một khoảng cách rất xa nếu muốn đột phá trung kỳ Phạm Tiên Cảnh. Nhưng về thực lực thì hắn ngày một tiến bộ, cơ thể dần dần thích nghi được với pháp tắc của Đại Thiên Thế Giới.

Lại nói đến mối lo lắng của Tinh Hồn. Còn nhớ mấy tháng trước, trong cuộc hỗn chiến tranh đoạt U Hải Quả, Tinh Hồn có đoạt được một vài cái Nhẫn Trừ Vật. Thế nhưng trong mấy cái Nhẫn Trừ Vật này lại không có bất kỳ một viên Hoán Cốt Đan nào cả.

Tinh Hồn là tu sĩ phi thăng từ hạ giới, nếu không có Hoán Cốt Đan thì sau năm năm thiên địa sẽ giáng xuống thiên kiếp để bài trừ.

Tuy nói vẫn còn hơn bốn năm nữa thiên kiếp mới giáng xuống, nhưng chung quy giải quyết vấn đề này càng nhanh càng tốt. Bởi càng gần đến thời gian của thiên kiếp thì uy lực của nó càng mạnh.

Hoán Cốt Đan này thường chỉ có tại các tiên môn có đặt Ngũ Hành Linh Đài, bởi khi phi thăng từ hạ giới lên Đại Thiên Thế Giới thì các tu sĩ sẽ được truyền tống đến Ngũ Hành Linh Đài này.

Từ những thông tin mà Tinh Hồn tìm kiếm, rất có thể những đại tiên môn tại Hư Thần Tinh này như Thiên Kiếm Tông có đặt Ngũ Hành Linh Đài.

Có điều, muốn đến Thiên Kiếm Tông để xin Hoán Cốt Đan thực sự rất khó khăn.

Nếu như được truyền thống thẳng đến thì không nói, nhưng đường này hắn gặp phải sự cố trên đường phi thăng, lại thêm hắn đắc tội với đám đệ tử Thiên Kiếm Tông, vậy nên chuyện này khó càng thêm khó.

Sau một thời gian suy nghĩ, rốt cuộc hắn liền đi đến quyết định trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông, như vậy mới có cơ may xin được Hoán Cốt Đan.

Cứ cách mỗi mười năm, Thiên Kiếm Tông cùng bốn đại tiên môn khác mở một đợt thu nạp đệ tử. Tính đến thời gian chiêu mộ đệ tử còn khoảng hơn bốn tháng.

Thế nên Tinh Hồn mới quyết định tạm thời không đến Phong Lâm Thành mà ở lại Hạng Nhạc Sơn Mạch này để nâng cao thực lực.

Hoang thú mà hắn nhắm đến đa số đều là Hậu Thiên hoang thú cấp một cả. Thời gian đầu hắn gặp đôi chút khó khăn, nhưng dần dần rồi cũng tìm ra một số thủ đoạn. Đến nay, số lượng hoang thú cấp một bị hắn giết chết cũng trên dưới hai mươi con.

Lấy tài liệu trên người đám hoang thú này đem đến trấn Thanh Giang trao đổi cũng vừa đủ để hắn sống qua ngày.

Con rết trước mặt hắn chính là mục tiêu của ngày hôm nay.

Sau gần nửa ngày, rốt cuộc hắn cũng đã hạ sát được nó một cách thuận lợi.

Một trào vừa ra, phối hợp với tốc độ kinh người, lập tức đâm thủng qua lớp giáp xác cứng cáp phủ bên ngoài, tạo thành một cái lỗ lớn trông rất kinh dị.

Con rết rít lên một tiếng thê lương, nằm quằn quại trên mặt đất, sau gần nửa khắc thì hoàn toàn chết đi.

Phủi phủi bụi bẩn trên áo, Tinh Hồn lấy ra một con dao, bắt đầu cắt xuống những tài liệu trên cơ thể con rết.

Nhưng đột nhiên, Tinh Hồn bỗng cảm con dao đó bất ngờ ném về hướng bên trái mình, đồng thời bước chân lui lại thủ thế.

Âm thanh va chạm kim loại vang lên nghe khá chói tai, từ hướng mà Tinh Hồn ném đi con dao có hai bóng người xuất hiện.

Một người đàn ông trung niên tướng mạo khá bình thường, nhưng trên người tản mát khí tức phong trần, hẳn là người thường xuyên tham gia chém giết hoang thú. Người còn lại là một thanh niên, nhìn còn trẻ tuổi, nhưng đoán chừng thực lực còn mạnh hơn cả gã đàn ông trung niên kia.

Nhưng nháy mắt một cái Tinh Hồn liền nhìn ra được, người thanh niên áo trắng này dường như trên người có thương thế.

Mà hai người này, dĩ nhiên chính là đoàn đi săn hoang thú của Hạng gia.

- Làm kinh động huynh đệ, thật ngại quá.

Hạng Hạo thái độ ôn hòa, ôm quyền cười nói tự nhiên.

Nhìn thái độ của Hạng Hạo, dường như đối với Tinh Hồn có ấn tượng rất sâu. Chắc có lẽ là bởi với tu vi của Tinh Hồn lại có thể dễ dàng giết chết được con rết kia mà không hề bị thương gì, điều này không phải tiền giả Phạm Tiên Cảnh sơ kỳ bình thường có thể làm được.

Không chỉ riêng gì Hạng Hạo, người đàn ông đi cùng với hắn cũng rất ngạc nhiên.

Cùng lúc đó, đám người Từ Thắng, Thiết Cao cũng vừa đến nơi.

- Ô, Hạng Hạo sư đệ, thật trùng hợp.

- Thì ra là Bắc Cung huynh.

Người thanh niên họ Bắc Cung trông thấy Hạng Hạo, trong mắt không quá nhiều kinh ngạc, chỉ ôn hòa nói một tiếng, sau đó lại dời sự chú ý lên Tinh Hồn.

- Đây là Ô Tinh Công, một hoang thú nhất cấp khá lợi hại, là huynh tự mình giết nó ư?

Họ Bắc Cung nhìn thi thể Ô Tinh Công, rồi lại nhìn Tinh Hồn, cảm khái nói.

- Các người, rốt cuộc muốn gì đây?

Chỉ liếc sát một đầu Ô Tinh Công, thế mà lại dẫn đến sự chú ý của nhiều người như vậy, điều này làm cho nội tâm Tinh Hồn khá phức tạp.

Họ Bắc Cung sợ hiểu lầm, liền nhanh miệng giải thích:

- Huynh đệ đừng hiểu lầm, ta và mấy huynh đệ đây chỉ vô tình đi ngang qua, không có ý gì khác đâu, ha ha...

Hạng Hạo cũng đồng dạng:

- Ta và Cổ thúc nghe tiếng động nên mới chạy đến đây xem tình hình. Tuyệt không có ý xấu.

Tinh Hồn nhú mày. Không biết trong đầu nghĩ gì, liền không thèm thu thập tài liệu từ Ô Tinh Công nữa mà xoay người lại bỏ đi.

- Huynh đệ, chậm đã.

Đúng lúc này, thanh niên họ Bắc Cung bất ngờ nhảy lên chắn trước đường đi của Tinh Hồn.

- Người muốn gì?

- Xin tự giới thiệu, tại hạ Bắc Cung Thanh Đan. Huynh đệ thực lực bất phàm, không biết có hứng thú đồng hành cùng mấy người huynh đệ chúng ta đi săn hoang thú không?

Bắc Cung Thanh Đan ngữ điệu hòa hoãn, trên mặt nở nụ cười để tránh gây ra hiềm khích, hướng Tinh Hồn nói.

Mà Từ Thắng, Thiết Cao hay vị Chu cô nương kia đều có chút kinh ngạc. Có điều, theo như những hiểu biết của bọn họ đối với Bắc Cung Thanh Đan này, hẳn chưa bao giờ làm việc gì mà không có lợi ích cho bản thân.

- Không có hứng thú.

Tinh Hồn lắc đầu, không chút suy nghĩ đáp.

- Ta sẽ trả công hậu hĩnh.

Bắc Cung Thanh Đan lại nói, nhưng vẫn là nhận được một cái lắc đầu từ Tinh Hồn.

- Ôi! Nhưng nếu đã gặp mặt coi như có duyên. Bắc Cung ta tặng huynh thứ này, hy vọng ta và huynh sớm sẽ tái ngộ.

Bỗng Bắc Cung Thanh Đan trên tay xuất hiện một lọ đựng đan ném qua cho Tinh Hồn. Tuy không biết bên trong là đan dược gì, nhưng Tinh Hồn vẫn thuận tay chụp lấy. Có thể nhìn ra được trong mắt hắn lộ ra một tia nghi ngờ.

Nhưng Bắc Cung Thanh Đan vờ như không nhìn ra, ôm quyền một cái rồi cùng với đám Từ Thắng rời đi.

- Tính toán chắc là không sai. Chuyến đi này xem như thuận lợi, ha ha...

Bắc Cung Thanh Đan trên khoe miệng xuất hiện một nụ cười bí ẩn, tựa hồ việc đụng phải Tinh Hồn tại Hằng Nhạc Sơn Mạch này hắn đã dự đoán từ trước. Mà câu nói trước khi tạm biệt Tinh Hồn dường như ẩn chứa một loại huyền cơ nào bên trong.

Mấy điều này làm cho Tinh Hồn xuất hiện chút ấn tượng đối với Bắc Cung Thanh Đan, nhưng không phải là ấn tượng tốt đẹp gì, ngược lại xuất hiện một sự cảnh giác.

Cũng không bận tâm đến hai người Hạng Hạo nữa, Tinh Hồn liền bỏ đi, dự tính tìm một nơi nào đó nghỉ ngơi một đêm.

Ở lại chỉ còn có hai người Hạng Hạo và người đàn ông trung niên gọi là Cổ thúc. Hạng Hạo nhìn phương hướng Tinh Hồn rời đi, bàn tay bỗng xoa cằm, chân mày như kiếm nhú lại, lộ ra nét suy tư:

- Thiếu gia?

Thấy Hạng Hạo có điểm kỳ lạ, vị Cổ thúc kia hỏi thăm:

- Cổ thúc, người sinh hoạt tại trấn Thanh Giang này nhiều năm, không biết có nhận thức được người kia không?

Người Hạng Hạo đang nhắc đến dĩ nhiên chính là Tinh Hồn. Cổ thúc lắc đầu, trả lời:

- Nhìn rất lạ mặt, chắc là người ở vùng khác đến. Có gì bất thường chăng?

- Có lẽ ngày mai ta phải trở về Phong Lâm Thành.

- Gặp vậy sao?

- Ủ, có chuyện cần phải báo lại với phụ thân.

- Đã vậy thì tạm hoãn lại việc đi săn Quỷ Diện Hùng, để ngày mai ta hộ tống thiếu gia.

- Làm phiền Cổ thúc.

Hạng Hạo cười nói lễ phép, rồi sau đó hai người cũng rời khỏi địa phương này, trở lại nơi mấy chục hạ nhân Hạng gia đang chờ đợi.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Lại nói đến mấy người Bắc Cung Thanh Đan. Sau khi tạm biệt Tinh Hồn, không lâu sau đó hắn lại tách khỏi hai người Từ Thắng và Thiết Cao, bảo là có chuyện cần làm rồi liền cùng với vị Chu cô nương kia tách ra làm hai ngả.

Từ Thắng và Thiết Cao ngầm đoán rằng, thì ra mục đích của Bắc Cung Thanh Đan nằng nặc đi cùng bọn họ chính là để tìm gặp Tinh Hồn. Tuy hơi buồn bực, nhưng vốn biết rõ tính cách của gã này, liền không thêm bỏ trong lòng nữa.

- Bắc Cung Thanh Đan, huynh có quỷ kế gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 37: Hoán Cốt Đan

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 37: Hoán Cốt Đan

Vị Chu cô nương đột nhiên hỏi.

- Ha ha, Bắc Cung ta là người thật thà thuần khiết, làm gì có chuyện âm mưu quỷ kế gì ở đây!

Bắc Cung Thanh Đan làm bộ giật mình, tựa rằng không hiểu Chu cô nương đang muốn nói đến điều gì.

- Với tính cách của ngươi, ta không tin ngươi lại làm chuyện không công.

- Chu Ân sư muội à, Bắc Cung ta nào có. Là kẻ nào tung tin đồn thất thiệt làm hại uy phong của ta đây, nhất định phải điều tra, không bỏ qua được.

- Bắc Cung Thanh Đan!

Bắc Cung Thanh Đan có ý muốn tránh né câu hỏi của cô gái Chu Ân kia, miệng mồm nhanh nhẹn lái qua mấy chuyện không liên quan, thế là liền bị cô ta trừng mắt một cái.

Hắn nheo mắt cười khỏ, vội trấn an.

- Được rồi, được rồi. Không đùa nữa là được chứ gì!

- Nói đi, đan được ngươi ném cho hắn là gì?

Chu Ân lạnh lùng liếc mắt một cái, làm cho Bắc Cung Thanh Đan sống lưng lạnh lẽo. Tiểu cô nương này nhìn bề ngoài thì lạnh lùng như băng sơn vạn năm, nhưng thực ra nội tâm lại nóng như lửa. Ai không biết chứ Bắc Cung Thanh Đan thì hiểu quá rõ.

- Thứ đó à. Hắc hắc, ta đoán đó là vật mà y đang rất cần.

Chu Ân nhú mày, trong lòng càng lúc càng khó chịu với ý tứ không đầu không đuôi.

- Đừng giận đừng giận, vài tháng nữa tự nhiên liền biết thôi. Có câu thiên cơ bất khả lộ, mà đã bất khả lộ thì không thể nói được. Chu Ân tiểu muội, đừng làm khó ta à, ta sợ lắm đó.

Bắc Cung Thanh Đan ranh ma, điệu bộ khép nép như sắp bị ăn thịt. Thái độ này làm cho Chu Ân mắt như bắn ra lửa, hận không thể đập hắn ngay tại chỗ.

- Ta nói Chu Ân tiểu muội à, suốt ngày nhăn nhó như vậy sẽ mau già lắm đó. Phải cười nhiều lên, như Bắc Cung ta chẳng hạn. À mà ta đi trước nhé, ha ha...

Đột nhiên Bắc Cung Thanh Đan bàn tay vỗ mạnh vào hông Chu Ân một cái, liền lập tức chân còn nhanh hơn cả gió, vắt giò lên cổ cấp tốc bỏ chạy, ném lại sau lưng một câu.

- Bắc Cung Thanh Đan, ngươi đứng lại cho ta.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Mặt trăng tròn treo lơ lửng trên bầu trời đêm, ánh nguyệt quang huyền ảo soi rọi Hằng Nhạ Sơn Mạch.

Hoang thú thường hoạt động rất nhiều về đêm, thế nên mỗi khi trời tối, Tinh Hồn lại tìm một gốc cây nào đó để trú ẩn, tiện thể hồi phục lại thể lực để sẵn sàng cho buổi đi săn tiếp theo.

Hai tháng nay, từ việc săn bắt hoang thú lấy tài liệu, Tinh Hồn cũng tích lũy được khoảng mười khối tinh thạch. Đây cũng là do tài liệu từ Hậu Thiên hoang thú cấp một giá rất bèo bọt.

Ti như ban chiều nếu hần thu thập tất cả những thứ gì có thể dùng được trên người Ô Tinh Công thì cũng chẳng đổi được nổi một viên tinh thạch. Hần phải cần rằng để dành, trừ phi không thể kịp khôi phục lại thể lực thì mới đem ra dùng.

Nghe nói muốn tiến vào Phong Lâm Thành phải nộp ra một số lượng linh thạch nhất định. Lại còn thêm cả thủ tục để đăng ký tham dự khảo hạch tiên môn, ngoài ra còn một số vấn đề khác nữa phải dùng đến linh thạch. Chỉ có thể cần rằng tiết kiệm được đến đâu hay đến đó mà thôi.

Nằm dài trên cành cây cao, trên miệng ngậm một chiếc lá, ánh mắt nhìn lên bầu trời đêm một cách vô định.

Lim dim một hồi, sực nhớ ra ban vật ban chiều Bắc Cung Thanh Đan đem đưa cho mình. Hần và Bắc Cung Thanh Đan lần đầu gặp mặt, không rõ ý tứ của Bắc Cung Thanh Đan này là gì, lại có thể tặng cho hần thứ này.

Chiếc bình ngọc nhìn khá tinh xảo, bên ngoài lại có vẽ hình một thanh kiếm màu vàng.

- Thiên Kiếm Tông?

Biểu tượng này không hề xa lạ gì với hần. Đây chính là biểu tượng của Thiên Kiếm Tông, trước đây hần đã từng nhìn thấy trên đồng phục của đám Dương Khai.

Bắc Cung Thanh Đan và ba người kia, thậm chí là của thanh niên tên là Hạng Hạo, rất có thể đều là đệ tử Thiên Kiếm Tông.

Gần đây đụng phải nhiều đệ tử Thiên Kiếm Tông, trong các đại tiên môn tại Phong Lâm Thành, Thiên Kiếm Tông có lẽ là một môn phái rất nổi danh.

Có điều tạm thời không quá quan tâm đến việc này. Tinh Hồn bèn mở ra xem thử bên trong đựng thứ gì, hần hành động rất cẩn thận, phòng ngừa bất trắc xảy ra.

Chỉ thấy bên trong chiếc bình lòi ra một viên đan dược nhỏ bằng đầu ngón tay, có màu cam trông khá bắt mắt.

- Thứ này là... Hoán Cốt Đan?

Là tu sĩ phi thăng, Tinh Hồn trước đây đã từng tìm hiểu qua, thế nên vừa nhìn hình dáng cùng mùi vị là lập tức nhận ra đây chính là Hoán Cốt Đan mà hần đang tìm.

- Bắc Cung Thanh Đan, chẳng lẽ hần biết mình đang cần nó?

Cầm Hoán Cốt Đan trong tay, Tinh Hồn trầm ngâm suy nghĩ. Hần không cho rằng đây là việc trùng hợp. Nếu như việc đưa Hoán Cốt Đan là có chủ ý, vậy rốt cuộc mục đích của Bắc Cung Thanh Đan này là gì? Tinh Hồn suy nghĩ mãi về câu hỏi này.

Và cả lúc khi Bắc Cung Thanh Đan rời đi, hần đã từng nói hần và Tinh Hồn sẽ sớm gặp lại. Dường như... Bắc Cung Thanh Đan hiểu rõ được ý định của Tinh Hồn.

- Gã này không đơn giản.

Tinh Hồn nhớ kỹ gương mặt Bắc Cung Thanh Đan, ngày sau gặp lại, hần là có rất nhiều chuyện phải làm.

Tạm thời gác chuyện Bắc Cung Thanh Đan qua một bên.

Viên Hoán Cốt Đan hiện đang trong tay có thể giải quyết được vấn đề thiên kiếp trong bốn năm sắp tới.

Đêm nay cũng không có việc gì để làm, hần liền lập tức nuốt vào Hoán Cốt Đan, bắt đầu luyện hóa ngay.

Được lực của Hoán Cốt Đan rất ôn hòa, vừa nuốt vào bụng thì liền rã ra, cảm giác như có một luồng năng lượng ấm áp đang thẩm thấu vào từng tất da thịt.

Cơ thể của tu sĩ phi thăng chịu rất nhiều hạn chế từ quy tắc Đại Thiên Thế Giới, thực lực của bản thân cũng không thể phát huy toàn bộ. Ngộ nhờ vô tình làm ra thứ gì đó trái với quy tắc thì lập tức phi hồn diệt yên. Chuyện này không phải là không xảy ra.

Cho đến khi bài trừ hết phạm khí hạ giới thì mới xem như an toàn, ngày sau Kết Phù liền không cần phải lo lắng nữa.

Đương nhiên khoảng cách muốn Kết Phù vẫn còn khá xa nên Tinh Hồn chưa quá lo lắng gì đến chuyện này.

Sau một đêm luyện hóa, Tinh Hồn cảm nhận được rõ ràng lực lượng cơ thể đã mạnh hơn hần. Đây chính là hiệu quả của Hoán Cốt Đan, giúp cơ thể của tu sĩ được thích nghi với thế giới mới, dần dần phát huy ra được tiềm lực của bản thân.

- Tốt lắm. Như vậy có thể bắt đầu quá trình luyện thể được rồi.

Trong các đại tộc thì Nhân Loại có tiềm lực cao nhất, thời gian tu luyện so với những đại tộc khác cũng ngắn hơn nhiều. Tuy vậy vẫn có rất nhiều mặt hạn chế. Một trong số đó chính là lực lượng thân thể.

Lực lượng thân thể của Nhân Loại so với Yêu Tộc hay Tu La Tộc kém hơn không biết bao nhiêu lần.

Đề tu vì tiến bộ, không chỉ từ việc tích lũy năng lượng, mà nó còn kèm theo cả một cơ thể khỏe mạnh. Bởi cơ thể khỏe mạnh mới chịu đựng được việc năng lượng tích trong cơ thể ngày một nhiều hơn.

Trước đây khi Nhân Loại chưa trở thành một đại tộc như hiện tại, họ vốn không quá quan tâm đến chuyện này. Nhưng từ sau khi dưới sự dẫn dắt của Đạo Tổ, Nhân Loại mới dần hiểu được tầm quan trọng, liền sau đó xuất hiện công pháp luyện thể.

Tinh Hồn không có cơ hội để tiếp xúc với những công pháp luyện thể của Hư Thần Tinh hay Đại Thiên Thế Giới, nhưng bằng vào việc trước đây sở hữu vô số công pháp, hẳn sớm đã lựa chọn ra cho mình một bộ thích hợp rồi.

Thậm chí nếu so sánh với những công pháp luyện thể hàng đầu của Đại Thiên Thế Giới có lẽ không thua kém bao nhiêu.

Đáng tiếc là lần phi thăng đó Quân Tiên Các đã bị hủy diệt, nếu không bây giờ đem bán một số thứ công pháp thấp kém nhất trong đó cũng đủ giúp hắn trở thành đại gia.

Quay trở lại với vấn đề chính. Thứ công pháp luyện thể mà Tinh Hồn bắt đầu luyện tập có tên là Hư Không Chiến Thể.

Trước đây khi còn ở Huyền Thiên Giới, Tinh Hồn sau khi dung hợp với hạt giống Thế Giới Chi Thụ đã thức tỉnh Hư Không Thánh Thể. Hiện tại do bị Thời Không Pháp Tắc phong ấn, Thế Giới Chi Thụ không thể phát triển, Hư Không Thánh Thể cũng vì vậy mà không thể phát huy ra được.

Trong số các loại công pháp trước đây, sau một thời gian ngẫm nghĩ thì Hư Không Chiến Thể chính là sự lựa chọn phù hợp nhất.

Không biết Hư Không Chiến Thể do vị đại năng nào sáng tạo ra, nhưng so sánh những điểm tương đồng, chắc hẳn vị đại năng đó đã mô phỏng lại Hư Không Thánh Thể mà sáng tạo thành.

Đương nhiên về mặt lợi hại thì Hư Không Chiến Thể không thể so sánh được với Hư Không Thánh Thể. Có điều, nếu như có thể luyện đến viên mãn Hư Không Chiến Thể, cơ hội để đánh thức Hư Không Thánh Thể là rất lớn nếu không có cơ duyên.

Vận khí không phải lúc nào cũng rơi trên đầu, và đúng lúc cần nó, vậy nên Tinh Hồn chỉ có thể đi theo một con đường khác, chính là tu luyện Hư Không Chiến Thể này.

Hư Không Chiến Thể những tầng đầu tiên, nếu so ra thì kém những công pháp luyện thể tại Đại Thiên Thế Giới, nhưng càng về sau thì làm ít công nhiều, rất nhiều điểm lợi hại, đặc biệt về mặt phục hồi thể lực và gia tăng thực lực, đó chính là lý do thứ hai Tinh Hồn lựa chọn Hư Không Chiến Thể.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 38: Săn thú

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 38: Săn thú

Có điều, để luyện thành Hư Vô Chiến Thể, đó là cả một quá trình khó khăn. Hư Vô Chiến Thể bao gồm hai loại song tu là Luyện thể và Luyện tâm.

Luyện thể chia làm nhiều tầng, bắt đầu từ Luyện Bì, tiếp đến Luyện Nhục, Luyện Cốt, Luyện Tạng, Luyện Tủy...

Với tu vi hiện tại thì trong phần Luyện thể, Tinh Hồn miễn cưỡng có thể bắt đầu từ tầng thứ nhất là Luyện Bì. Yêu cầu với tầng đầu tiên không quá khắt khe, có điều muốn đột phá để tiến vào tầng thứ hai là Luyện Nhục thì cần có một số tài liệu đặc thù để hỗ trợ.

Có điều bây giờ chưa phải là luyện quan tâm đến chuyện này.

Còn về phần Luyện Tâm thì cần phải trải qua nhiều vấn đề, lại thêm có phần hơi mông lung mơ hồ, nhưng thứ cần phải lột xác trước hết chính là thể trạng linh hồn.

Linh hồn của Tinh Hồn so với thường nhân có chút khác biệt, dĩ nhiên có thể miễn cưỡng đáp ứng được với yêu cầu của phần Luyện Tâm. Nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng, thứ này cần có chút cảm ứng biến hóa, thế nên Tinh Hồn tạm đặt nó sang một bên.

Ở những tầng đầu tiên thì Luyện Thể và Luyện Tâm không nhất thiết phải đồng thời song tu, thế nên không gây ra quá nhiều trở ngại cho hắn.

Sau khi quyết định xong, hắn liền ngồi thiền định một đêm, để bắt đầu cho buổi Luyện Bì vào ngày hôm sau.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Tầng thứ nhất Luyện Bỉ so với những công pháp Luyện thể đương thời không có quá nhiều điểm khác biệt, đem tầng da luyện đến viên mãn là liền đáp ứng được yêu cầu.

Yêu cầu mà hắn tự đặt ra là trong bốn tháng này, cho đến khi thời điểm khảo thí tại Phong Lâm Thành bắt đầu, nhất định phải bước vào tầng Luyện Bỉ viên mãn.

Để thành công, cần thu thập đủ bốn mươi chín loại tinh huyết của hoang thú cùng với bốn mươi chín loại tài dược phụ trợ. Tinh huyết của hoang thú thì không thành vấn đề, còn bốn mươi chín loại tài dược thì có chút hơi khó khăn, có điều bốn mươi chín loại này khá là dễ tìm nên Tinh Hồn cũng không quá lo lắng.

Ngày hôm nay hắn bắt đầu buổi đi săn của mình.

Hướng vào sâu trong Hắc Nhạc Sơn Mạch, Tinh Hồn bắt đầu thả ra thần thức để truy tìm một đầu hoang thú nào đó gần đây.

Dĩ nhiên mục tiêu mà hắn nhắm đến chính là Hậu Thiên hoang thú cấp một. Với thực lực của Tinh Hồn chỉ có thể săn giết được Hậu Thiên hoang thú cấp một mà thôi, nếu chẳng may đụng phải Hậu Thiên hoang thú cấp hai thì chỉ đành vất chân lên cỏ mà chạy.

Không lâu sau đó, một đầu Hậu Thiên hoang thú cấp một liền rơi vào tầm ngắm của hắn.

Đầu hoang thú cấp một này tên gọi là Thiết Nha Thú, một loài hoang thú khá phổ thông tại vùng Hắc Nhạc Sơn Mạch này.

Thực lực của Thiết Nha Thú không quá mạnh, nhưng bù lại có tốc độ khá nhanh, lại thêm sở hữu một đôi lợi trảo rất sắc bén, thế nên cũng tính là khá lợi hại.

Đầu Thiết Nha Thú này có lẽ đang trên đường đi săn, nó dùng cái mũi đen kịt hửi hửi cảm nhận mùi vị xung quanh để truy tìm con mồi, nhưng lại không hề biết rằng chính bản thân nó mới đang là con mồi.

Tinh Hồn ẩn nấp trên cây cao, khí tức thu liễm rất hoàn hảo, tựa như hòa nhập với không gian xung quanh, làm cho Thiết Nha Thú không hề cảm giác bản thân đang rơi vào nguy hiểm.

Khi Thiết Nha Thú còn đang lơ đãng, thì từ trên cao, Tinh Hồn trên tay cầm một thanh thiết kiếm đâm thẳng xuống.

Tốc độ của hắn quá nhanh, trong sát na, Thiết Nha Thú không kịp có thời gian để phản ứng, lập tức bị hắn chém một phát, đầu lia khỏi cổ.

Lấy ra một cái lọ thủy tinh, Tinh Hồn tiến đến gần thi thể của Thiết Nha Thú, dùng thiết kiếm xuyên qua lồng ngực, trích ra mấy giọt tinh huyết của Thiết Nha Thú để lưu giữ cẩn thận.

Ngay sau đó, Tinh Hồn lại chặt xuống hai chi trước của nó, đây chính là phần tài liệu lợi hại nhất bán được giá của Thiết Nha Thú. Hắn giờ đang là người nghèo, có thể tận dụng được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Để tránh cho việc tốn quá nhiều thời gian đi tìm hoang thú khác, Tinh Hồn liền nghĩ ra được một cách, để cho mùi máu tanh của con Thiết Nha Thú này lan ra không gian, như vậy là liền có thể dẫn dụ được con hoang thú khác đi tới.

Nếu là hoang thú cấp một thì tiếp tục liệt sát, còn nếu mạnh quá thì bỏ chạy, tìm một chỗ khác mà săn tiếp.

Nghĩ là liền làm. Tinh Hồn xé rách thi thể Thiết Nha Thú, lôi nội tạng hết cả ra, mùi hôi tanh nồng nặc lập tức bốc lên cực kỳ khó chịu.

Làm xong, hắn lại nhảy lên trên cành cây cao ban nãy, trong lúc chờ đợi thì tranh thủ nghỉ ngơi một chút.

Không lâu sau đó liền có một con thú khác xuất hiện. Đó là một đầu Huyền Mao Trư, cũng là một hoang thú cấp một thông thường.

So với Thiết Nha Thú thì con Huyền Mao Trư này có chút khó đối phó hơn, bởi vì lớp da của nó rất dày và cứng, chẳng khác thì một tấm áo giáp cả.

Huyền Mao Trư này tính cách khá cẩn thận, mặc dù đã tiếp cận thi thể Thiết Nha Thú rồi nhưng vẫn ngó đông ngó tây, nhìn tới nhìn lui, mãi một lúc sau mới dám bước tới gần.

Thời cơ tuy đã thuận lợi, nhưng Tinh Hồn vẫn chưa xuất thủ, bởi hắn biết đây chưa phải là lúc thích hợp.

Huyền Mao Trư sau một hồi cảm nhận xung quanh, cuối cùng mới bắt đầu thưởng thức mùi câu mà Tinh Hồn chuẩn bị sẵn.

Và chỉ đợi một giây lơ là này, Tinh Hồn lập tức cầm thiết kiếm đâm xuống.

Một tiếng *đình đình* đình tai nhức óc, Huyền Mao Trư cơ thể lún sâu xuống đất vài tấc, đồng thời hét dài một tiếng.

Trong nháy mắt nó gần đó xuất hiện, lông mao toàn thân xù lên, dĩ nhiên đang vô cùng phẫn nộ vì bị phá đám bữa ăn.

Còn Tinh Hồn thì lùi về phía sau, trên mặt đất để lại một đường rãnh dài và nông.

Thanh kiếm trên tay, không ngờ đã bị gãy mất.

Nhìn lại trên lưng Huyền Mao Trư có ghim một cái lưỡi kiếm bị gãy, dĩ nhiên chính là lưỡi kiếm của Tinh Hồn lưu lại.

Mặc dù thời điểm xuất thủ rất hoàn hảo, thế nhưng con Huyền Mao Trư này độ tuổi trưởng thành, tầng da rất dày và cứng, lại phẩm cấp thanh kiếm của hắn quá kém cỏi, thế nên mới không tạo thành bất kỳ thương tổn nào.

Chỉ thấy Huyền Mao Trư tức giận gầm lớn, trông nó chẳng khác thì một cái máy ủi lao thẳng đến công kích hắn.

Tốc độ của Huyền Mao Trư không tính là quá nhanh, Tinh Hồn búng người một cái, dễ dàng tránh được đòn tấn công của Huyền Mao Trư.

- Nghiệt súc, xem đây.

Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, trong mắt lộ hàn man, hắn vận chuyển nguyên lực, bàn tay hóa thành trảo ấn, phía sau lưng xuất hiện ảo ảnh của vô số hung thú đang đồng loạt hướng trảo đến, nhắm thẳng vào cái đầu khổng lồ của Hắc Mao Trư.

Mà Hắc Mao Trư đang trong trạng thái cuồng nộ, cũng không hề sợ hãi gì, liền đối diện trực tiếp.

Ầm một tiếng, khói bụi nổi lên, bay lan ra tứ tung.

Tinh Hồn từ trong đám khói bụi bay ra, cánh tay áo của hắn đã bị chấn nát, để lại trên làn da những vết nứt nhỏ, máu tươi chảy tủa ra.

Trên khoe miệng xuất hiện một tia máu, dĩ nhiên đã bị phản phệ lại sau đòn công kích.

Phía bên kia, Huyền Mao Trư cơ thể khổng lồ lộ ra. Chỉ thấy trên đầu nó đang bốc lên một luồng khói, chính giữa trán xuất hiện một dấu tay in hằn vào hơi sâu.

Vết thương đó chính là do Tinh Hồn gây ra, thế nhưng chiến ý của đầu Huyền Mao Trư này vẫn chưa hề biến mất, thậm chí còn trở nên cuồng nộ hơn nữa rồi.

- Nghiệt súc này hơi khó chơi.

Tinh Hồn âm thầm đánh giá.

Một đòn vừa rồi hắn mới cảm giác ra được, chỉ sợ đầu Huyền Mao Trư này đã tiếp cận đỉnh phong cấp một rồi, chỉ cần có cơ duyên là liền lột xác tiến hóa. Vậy nên lực lượng cơ thể của Huyền Mao Trư này mới cường hãn đến như vậy.

- Ta không tin không thuần phục được ngươi.

Lạnh lùng nói một câu. Đột nhiên khí thế trên người hắn bất ngờ thay đổi, một luồng hơi lạnh phả ra xung quanh, trong đôi mắt màu đỏ, con người đột nhiên biến đổi, trong giây lát liền hóa thành một cái mặt trắng non.

- Thiên Ma Nhân – Nguyệt Thuật.

Huyền Mao Trư cảm giác như bản thân bị cuốn vào một thế giới màu đỏ, nó ngẩn đầu nhìn lên trời, chỉ thấy màu sắc tầng trời là một mảng huyết hồng, lơ lửng trên không trung là một vầng trăng khuyết màu đen, tản ra một loại ma lực rất đáng sợ.

Ngay sau đó, đột nhiên trong không gian xuất hiện mấy chục ngọn thương, từ trên thiên không lao thẳng xuống về phía nó.

Huyền Mao Trư gầm lớn, nội tâm hoảng sợ, toan có ý định bỏ chạy thì liền phát hiện, dưới chân từ lúc nào xuất hiện mấy sợi dây xích đang buộc chặt cơ thể nó lại, làm cho Huyền Mao Trư không cách nào bỏ chạy.

Những ngọn thương kia đâm thẳng vào lưng, vào đầu nó, sự đau đớn không cách nào lột tả nổi, nó bị thương gầm lớn một tiếng trong tuyệt vọng, cảm giác cứ như bị thiên đao vạn quả.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 39: Nội đan

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 39: Nội đan

Huyền Mao Trư rùng mình một cái, chợt phát hiện mọi thứ đã trở lại bình thường. Bầu trời vẫn trong xanh, ánh nắng chói chang chiếu thẳng xuống, tựa hồ tất cả những gì nó vừa mới trải qua là một cơn mơ.

Nhưng khi Huyền Mao Trư bừng tỉnh thì cũng là lúc mà nó vong mạng. Tinh Hồn thân thủ tà mị, trong một khoảng khắc Huyền Mao Trư lơ đãng thì đã tiếp cận phía dưới chiếc cổ của nó.

Vị trí này lớp da của Huyền Mao Trư mỏng nhất, có thể coi là một điểm yếu. Tinh Hồn vận chuyển nguyên lực, áp súc lại thành một lưỡi đao khí màu tím nhạt tụ tại mu tay phải, trong sát na chém ngang qua chiếc cổ của Huyền Mao Trư.

Đến lúc kịp nhận ra thì tất cả đã muộn. Cái đầu lớn rơi xuống đất, máu tươi từ cổ bắn ra thành vòi, nhìn cảnh tượng trông khá là ghê tởm.

Hạ gục xong Huyền Mao Trư, Tinh Hồn toàn thân rã rời, ngồi bệch xuống tựa lưng vào cơ thể Huyền Mao Trư.

- Chịu ước chế quân thức, chỉ mới duy trì được hai giây đã tiêu hao sạch sẽ tinh thần lực.

Hắn thở dài một tiếng cảm thán.

Nguyệt Thuật mà Tinh Hồn vừa mới sử dụng là một loại huyền thuật chuyên dùng để công kích tinh thần, có thể nói đó là một tuyệt chiêu rất lợi hại. Trước đây khi còn ở Huyền Thiên Giới, Tinh Hồn đã sử dụng nhiều lần, thủ đoạn rất thành thực.

Tuy nhiên từ khi phi thăng Đại Thiên Thế Giới, chịu ước thúc của thế giới này, thế nên sử dụng Nguyệt Thuật rất khó khăn.

Cũng là dựa vào Hoán Cốt Đan mà Bắc Cung Thanh Đan, ước thúc từ thiên địa bị suy giảm, Tinh Hồn mới miễn cưỡng thi triển thủ đoạn này.

Và lại, tu vi sơ kỳ Phạm Tiên Cảnh, sử dụng Nguyệt Thuật chỉ có thể nhắm vào mấy con Hậu Thiên hoang thú cấp một chưa có linh trí này, bằng là nhân loại đồng cấp thì trừ phi đối phương sơ hở thì hắn mới có thể công kích. Mà phải hành động cẩn thận, bằng không chính bản thân sẽ bị cản trở ngược, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Nghỉ ngơi một lúc, cơ thể phần nào hồi phục lại sức lực, Tinh Hồn bắt đầu thu thập chiến lợi phẩm.

Huyền Mao Trư lợi hại nhất là lớp da trên lưng cùng với hai cái răng nanh, đầu Huyền Mao Trư này gần tiến vào cấp hai, thế nên giá trị của nó liền cao thêm một chút.

Mặc dù một mối, tuy nhiên Tinh Hồn lại rất hài lòng.

Đem cắt hai cái răng nanh và lớp da vào một cái Nhẫn Trữ Vật, Tinh Hồn lại bắt đầu mổ xẻ cơ thể của Huyền Mao Trư ra.

Lấy một phần thịt làm lương thực để sống qua ngày, còn lại thì dùng để dẫn dụ một con mồi khác đến.

Đột nhiên khi mổ bụng Huyền Mao Trư ra, từ trong đám máu thịt bầy nhầy có một tia màu đen ẩn hiện. Ánh sáng khá yếu ớt, nhưng vẫn không thoát khỏi tầm mắt Tinh Hồn.

- Đây là... nội đan.

Thò tay vào đồng máu thịt trộn lẫn, sau đó lôi ra được một khối nội đan màu đen.

- Hoang thú cấp một mà cũng sinh ra được nội đan, vận khí không tồi.

Nhìn nội đan Huyền Mao Trư, trong lòng hắn thầm vui vẻ.

Thường thì chỉ có Hậu Thiên hoang thú cấp ba trở lên mới có thể kết ra được nội đan. Hoang thú cấp một có nội đan thực sự rất hiếm thấy, tự cảm nhận bản thân khá may mắn.

Viên nội đan này chỉ nhỏ bằng đầu ngón tay út, thế nhưng nếu đem đi bán thì có lẽ thu về được tầm năm sáu chục khối tinh thạch.

Tại Hạng Nhạc Sơn Mạch này, Hậu Thiên hoang thú cấp ba không phải số lượng ít, nhưng để săn được nó để lấy nội đan thì cần phải có một nhóm cao thủ phối hợp ăn ý thì may ra mới đồ sát, vì thế nên nội đan của hoang thú mới có giá trị cao đến như vậy.

Đem cất viên nội đan đi, Tinh Hồn cẩn thận xóa bỏ mọi dấu vết xung quanh. Làm ổn thỏa mọi thứ, hắn liền quay trở lại trên cây để tịnh dưỡng, khôi phục lại thể lực.

Trận chiến với Huyền Mao Trư khiến hắn tiêu hao quá nhiều tinh thần lực, không tốn một thời gian dài thì khó mà phục hồi. Khoảng thời gian này, đoán chừng không thể thi triển thần thông Nguyệt Thuật được.

Cứ thế một ngày dài trôi qua. Trong ngày hôm đó, ngoại trừ Thiết Nha Thủ và Huyền Mao Trư, hắn đã săn được thêm hai đầu hoang thú khác. Số lượng tinh huyết thu thập được bốn loại, vẫn còn cần thêm bốn mươi bốn loại nữa mới có thể đáp ứng được yêu cầu tầng thứ nhất Luyện Bì.

Sau ngày hôm đó, Tinh Hồn không dám trú ẩn trên ngọn cây kia nữa, bởi về đêm hoang thú mạnh xuất hiện rất nhiều, ngộ nhờ vận khí kém lại đụng phải con hoang thú cao cấp nào đó thì có ba chân bốn cẳng cũng chạy không thoát.

Tìm đến một cái hang động thiên nhiên, Tinh Hồn liền chui vào đó rồi dưỡng thương.

Tổng kết lại một ngày đi săn, tính thêm cả viên nội đan của Huyền Mao Trư thì hắn đã kiếm gần chín mươi tinh thạch. Với số lượng tinh thạch có được từ việc lấy đi Nhẫn Trữ Vật của đám đệ tử Thiên Kiếm Tông, Tinh Hồn có thể xem như một phú ông trong giới đi săn rồi.

Ngày mai hắn quyết định đi đến trấn Thanh Giang, vừa bán đồng tài liệu này, vừa tìm mua cho mình một cái pháp khí thích hợp.

Mấy pháp khí lấy từ đám đệ tử Thiên Kiếm Tông kia, phẩm cấp thực sự là quá kém cỏi. Chẳng có thấy một thứ ra hồn, đi săn vài ngày đã liên hư hỏng cả, làm cho hắn không khỏi buồn bực.

Được cái số lượng đan dược phục hồi thể lực trong số những cái Nhẫn Trữ Vật này rất nhiều, còn tầm khoảng bốn năm mươi lọ, vừa đủ để sử dụng trong vài tháng tới.

Lấy ra một lọ đan dịch, loại này có tên là Hồi Khí Dịch, một loại đan dược phục hồi thể lực phổ thông, mua tại Thanh Giang Trấn giá khoảng hai tinh thạch một lọ.

Mở nắp ra rồi tu cạn vào miệng, Tinh Hồn liền bắt đầu luyện hóa.

Một buổi sáng tỉnh mơ, sau một đêm nghỉ ngơi, mặc dù tinh thần còn hơi mệt mỏi, nhưng thể lực thì đã khôi phục thể trạng tốt nhất.

Đem theo tất cả các chiến lợi phẩm có được, Tinh Hồn hướng về phía Thanh Giang Trấn mà đi.

Ba giờ sau, Tinh Hồn liền đến được thị trấn này.

Vẫn như mọi ngày, người ra vào Thanh Giang Trấn rất đông đúc. Đại đa số đều là thợ săn hoang thú, có người đang rao bán chiến lợi phẩm của mình, có người lại tìm mua một số vật phẩm để chuẩn bị cho chuyến đi săn tiếp theo.

Tinh Hồn tìm đến một cửa hiệu có tên là Trung Từ Quán, chỗ này trước đây Tinh Hồn thường tìm đến để trao đổi vật phẩm, vậy nên theo quán tính liền đi đến chỗ này.

- Ô, lâu lắm mới gặp lại cậu. Vào đi, vào đi.

Ông chủ của Trung Từ Quán đang đứng ở trong quầy, đột nhiên nhìn thấy Tinh Hồn thì cười lớn. Nhìn ngữ điệu cùng thái độ, hắn là đã quen biết với Tinh Hồn từ trước.

Hắn gật đầu rồi đi vào, sau đó đưa cái Nhẫn Trữ Vật cho ông ta.

- Cậu ở đây đợi một chút, để ta mang nó đi thẩm đi.

- Ta muốn mua một món pháp khí để đi săn, làm phiền ông chủ giới thiệu một chút.

Tinh Hồn đưa cái Nhẫn Trữ Vật xong rồi liền hỏi.

- Pháp khí à.

Chỉ thấy ông ta gật đầu, rồi sau đó nói lớn:

- La Vi đâu, mang vị huynh đệ này lên tầng hai, giới thiệu cho cậu ta một ít pháp khí của bản tiệm.

Ngay sau đó, một tiếng dạ rang trong veo vang lên.

- Dạ vâng, ông chủ đợi ta một tí.

- Lúc nào cũng lè mề, nhận người vào đây đúng là sai lầm của lão bản à.

Ông chủ Trung Từ Quán lắc đầu than vãn, rồi sau đó hướng Tinh Hồn khách khí một cái:

- Cậu đợi con bé này một tí.

- Không sao.

Tinh Hồn gật đầu đáp lời. Ông chủ Trung Từ Quán cười ôn hòa, rồi sau đó mang Nhẫn Trữ Vật của Tinh Hồn bỏ đi.

Đứng đợi một lúc, từ trong gian phòng một cô gái hốt ha hót hải chạy ra. Cô bé này thoạt trông chỉ mười chín, hai mươi tuổi, dáng người lùn tịt, chẳng khác gì một cây nấm di động. Nhưng bù lại gương mặt rất phúng phính, làn da trắng nõn như em bé, trông rất đáng yêu.

- Là người muốn mua pháp khí của bốn tiệm?

Cô bé nhìn Tinh Hồn, hỏi.

Nhìn y phục của cô bé này, phía ngực áo có biểu tượng hình tia sét. Trong ấn tượng của Tinh Hồn, thì biểu tượng này dường như là của Linh Lô Tông, một trong năm tông môn tại Phong Lâm Thành.

- Phải.

- Vậy đi theo ta. Đúng rồi, sau này cứ gọi ta là La Vi.

La Vi nhìn Tinh Hồn cười hồn nhiên. Nhìn nụ cười của cô gái nhỏ này, bất giác trong đầu Tinh Hồn chợt nhớ lại Cổ Tinh Hải.

Độ tuổi của La Vi và Cổ Tinh Hải sần sần như nhau, tính cách lại có chút tương đồng, làm cho Tinh Hồn có chút hơi hoài niệm.

Bước lên tầng hai Trung Tử Quán. So với tầng bên dưới thì tầng thứ hai này ít người hơn, không gian trong lòng khá rộng lớn, trưng bày rất nhiều loại vũ khí khác nhau.

- Người muốn mua loại pháp khí nào?

La Vi nhìn Tinh Hồn, hỏi.

- Giới thiệu cho ta nghe một chút đi.

Nhìn những món vũ khí trưng bày kia, trầm ngâm một lúc rồi mới hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 40: Cây thương mục nát

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 40: Cây thương mục nát

Dường như chọc đúng vào chỗ ngứa, đôi mắt cô nàng rực sáng lên, liền bắt đầu nói liên tục:

- Vậy trước hết ta sẽ giới thiệu cho người sơ qua một lần về hệ thống luyện khí và pháp bảo tại Hư Thần Tinh.

- Những người luyện ra pháp bảo được gọi là Luyện Khí Sư. Hệ thống Luyện Khí Sư chia làm năm cấp bậc, bao gồm cấp Hắc Thạch, Thanh Đồng, Bạch Ngân, Hoàng Kim và Tử Tinh. Muốn trở thành một Luyện Khí Sư chân chính được người khác công nhận thì phải được tổ chức Luyện Khí Sư có tên là Thần Binh Đảo công nhận.

- Tiếp theo là đến hệ thống pháp bảo. Pháp bảo lần lượt chia ra làm năm phẩm cấp: pháp khí, linh khí, linh bảo, thiên nhất linh bảo và thiên nhất chí bảo. Những pháp khí thuộc phẩm pháp bảo đều do các Luyện Khí Sư theo từng cấp độ mà luyện thành. Ngoài ra còn có các pháp bảo được hình thành một cách tự nhiên, gồm ba loại là Tiên Thiên Linh Bảo, Hỗn Độn Linh Bảo và Hỗn Độn Chí Bảo. Ba loại pháp bảo tự nhiên này uy lực rất mạnh, thông thiên quán địa, lực lượng không cách nào tưởng tượng nổi.

- Tại Thần Binh Đảo...

La Vi mồm hoạt động liên tục không ngừng nghỉ, thiếu điều nước dãi bắn ra khắp nơi mà không buồn để ý đến. Tinh Hồn ho khan một tiếng, nhẹ nhàng nói:

- Khụ khụ... La Vi cô nương, cô có thể đi vào vấn đề chính được không?

- A... xin lỗi, xin lỗi... ta hơi nhập tâm quá, mỗi lần nhắc đến chuyện này là không thể kìm chế được cảm xúc, ha ha...

La Vi nhìn Tinh Hồn, gãi đầu cười trừ.

- Tại bốn điểm chỉ buôn bán pháp bảo cấp pháp khí mà thôi. Người muốn mua loại pháp khí tấn công, phòng thủ hay loại này khác?
- Pháp khí tấn công.
- Được, vậy đợi ta một chút.

La Vi gật đầu, sau đó trên tay cầm một cái Phù Lục truyền âm, thì thầm to nhỏ gì đó. Một lúc sau thì có một nữ tử khác xuất hiện, trên tay cầm một chiếc mâm có đặt mấy cái Nhẫn Trữ Vật, đem đến đặt trên bàn rồi đứng lùi sang một bên.

- Trên đây có mười một loại pháp khí khác nhau, để ta giới thiệu sơ qua cho người một lượt.

Vừa nói, La Vi vừa cầm lên một cái Nhẫn Trữ Vật, thần niệm truyền vào, từ bên trong lõi ra một thanh kiếm.

- Đây là Bích Ngân Kiếm, pháp khí hạ phẩm, được khắc ba đạo cấm chế công kích.
- Hàn Quang Kích, pháp khí hạ phẩm, đúc từ Hàn Quang Thạch nguyên chất, khắc vào hai đạo cấm chế công kích.
-

Trong số mười một cái Nhẫn Trữ Vật, có đến tám cái đều là pháp khí hạ phẩm, ba cái còn lại là pháp khí trung phẩm. Tuy nhiên không có cái nào vừa ý hẳn cả.

Trước đây, khi trao đổi với đám đệ tử Thiên Kiếm Tông, trong tay hắn khi ấy có không dưới mười loại pháp khí hạ phẩm, nhưng chỉ dùng trong vòng hai tháng đều bị hư hỏng hết cả.

Còn về phần ba cái pháp khí trung phẩm kia, mặc dù cũng khá lợi hại, nhưng Tinh Hồn bản thân cũng là một Luyện Khí Sư, tuy hắn chưa biết trong hệ thống phân loại cấp bậc của Thần Binh Đảo thì hắn thuộc loại nào, nhưng tuyệt đối là cao hơn cấp Hắc Thạch. Với trình độ của hắn thì liếc mắt liền nhận ra ba cái pháp khí trung phẩm này, so với tám cái pháp khí hạ phẩm kia chẳng hơn được bao nhiêu.

- Còn cái nào khác không?

Tinh Hồn trầm tư, hỏi.

- Hiện tại bản điểm chưa có nhập thêm hàng mới. Mười một món pháp khí này chính là hàng tốt nhất rồi đó.

La Vi lắc đầu, nhìn hắn trả lời.

Tinh Hồn trong lòng hơi thất vọng, toan định tìm một cửa tiệm khác để xem thử có thứ nào dùng vừa tay hay không thì đột nhiên tầm mắt hắn rơi vào vị trí góc nhà, nơi đang trưng bày một cây thương nhìn khá cũ kỹ.

Hai hàng chân mày nhíu lại, chỉ thấy hắn đứng dậy, bước đến chỗ ngọn thương mục nát kia. La Vi trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, vội đứng dậy đi theo phía sau lưng.

Tiếp cận gần ngọn thương, trong mắt hắn thoáng qua một tia kinh nghi, sau đó mới hỏi:

- Cây thương này, giá thế nào?
- Há?

La Vi không giấu được sự ngạc nhiên.

- Người không định mua cây thương nát này đó chứ?
- Có vấn đề gì sao?

Tinh Hồn nhíu mày.

- À à... không sao cả. Chỉ là cây thương này là một thanh phế binh. Bốn tiệm cũng là tình cờ có được. Nhưng sau khi trải qua thẩm định thì mới biết nó chỉ là một món phế binh. Lão bản tiếc của, không muốn vứt nó đi, liền để nó ở đây để trưng bày.

La Vi giải thích.

- Thứ này có bán không?

Tinh Hồn lại hỏi.

- Chuyện này, để ta liên hệ với lão bản thử xem.

Sau đó, La Vi lại lấy ra một cái Phù Lục khác, thì thềm một lúc sau thì mới hướng Tinh Hồn, trả lời:

- Lão bản nói, nếu người thích cây thương này thì liền tặng cho người. Ông ấy còn nói là sau này nếu có sẵn được nội đan hoang thú thì hy vọng người có thể bán nó cho bản tiệm.

- Tốt.

Gật đầu đồng ý, thế là La Vi liền giải phong cho thanh thương mục nát rồi đem giao lại cho hắn.

Tinh Hồn tạm thời chưa có xem qua, trước tiên đem cất ngọn thương này vào Nhẫn Trữ Vật rồi cùng với La Vi xuống tầng đầu tiên. Hắn mua thêm một vài thứ cần thiết để phục vụ việc đi săn, sau đó mới rời khỏi Trung Từ Quán.

Sau khi hắn rời khỏi Thanh Giang Trấn được vài giờ thì đột nhiên Hạng Hạo lại xuất hiện. Lần này Hạng Hạo chỉ đi một mình.

Chỉ thấy hắn lẩn quẩn quanh mấy cái cửa hàng, tựa hồ như đang hỏi thăm cái gì đó. Sau một lúc thì hắn bước vào Trung Từ Quán. Lão bản nhìn thấy Hạng Hạo, liền bước ra tiếp đón nhiệt tình.

- Xin chào, không biết công tử cần gì?

- Chào ông chủ. Thực ra ta chỉ muốn hỏi thăm một chút, hy vọng ông chủ có thể bỏ chút thời gian.

- Không sao không sao, ha ha... công tử muốn hỏi thăm việc gì?

Thái độ của lão bản rất nhiệt tình, làm cho Hạng Hạo cũng thoải mái hơn hẳn. Hắn lấy ra một tấm họa đồ, rồi hỏi lão bản:

- Không biết ông chủ đã từng gặp qua người này chưa?

Lão bản nhìn vào tấm chân dung, sau đó gật đầu:

- Hắn thường đến đây để bán tài liệu đi săn. Mới vừa rời khỏi đây chừng ba bốn giờ gì đó.

Người trong tấm họa đồ trên tay Hạng Hạo, không ngờ lại chính là Tinh Hồn.

- Mới rời đi sao, thật tiếc quá.

Hạng Hạo nghe tin, thở dài một tiếng thất vọng.

- Cậu có chuyện gì gặp hắn à? Nếu không ngại thì có thể để lại lời nhắn, khi nào hắn quay lại thì ta sẽ nhắn giúp cho.

- À, vậy cũng không cần. Không biết chỗ của ông chủ có cho thuê khách sạn không, ta muốn ở lại đây một thời gian.

- Có chứ.

Lão bản cười ôn hòa, tiếp đó hú lớn:

- La Vi, giúp ta chuẩn bị một phòng khách sạn cho vị công tử này coi.

- Vâng, vâng, ông chủ đợi một chút, ta ra ngay.

La Vi từ trên tầng hai, nghe tiếng hú của lão bản liền lập tức chạy xuống. Khi vừa nhìn thấy Hạng Hạo thì kinh ngạc, thốt:

- Hạng Hạo công tử, người sao lại ở đây?

Tiểu cô nương La Vi này, chẳng ngờ lại nhận thức được Hạng Hạo.

Trong ấn tượng của Hạng Hạo thì hình như chưa có gặp qua tiểu cô nương này, vậy nên cũng có chút ngạc nhiên.

- Ta tên La Vi, đệ tử Linh Lô Tông. Lần khảo thí trước đây của ngũ đại tông môn đã từng gặp qua Hạng Hạo công tử.

- Ra là vậy.

Hạng Hạo cười ôn hòa, ôm quyền khách khí.

Mà lão bản kia gương mặt cũng tràn đầy kinh ngạc. Bởi dù sao Hạng gia chính là một đại gia tộc tu tiên rất nổi danh tại Phong Lâm Thành. Là một đại gia tộc, thế lực của Hạng gia dĩ nhiên cũng kéo dài đến Thanh Giang trấn này.

Nhưng là người trải đời, làm ăn lâu năm, thế nên lão bản đoán được Hạng Hạo hẳn là đang muốn bí mật làm một chuyện gì đó, thế nên không có dám hỏi thêm điều gì, ngộ nhỡ đắc tội thì cái thân mập mạp của lão cũng không đủ để đền tội.

Hạng Hạo dĩ nhiên không đoán được suy nghĩ của lão bản, nhưng thấy lão bản không hỏi thêm chuyện gì thì trong lòng nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Sau đó hắn cùng với La Vi đi ra phía sau nhà, trên đường đi trao đổi chút tâm đắc. Một lúc sau thì, Hạng Hạo cáo từ lão bản rồi hướng thẳng Hằng Nhạc Sơn Mạch mà đi, mục đích có lẽ chính là để đi tìm Tinh Hồn.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trước khi rời khỏi Thanh Giang Trấn, Tinh Hồn đã tìm một ít vũ khí vừa tay, lượn vài vòng thì cũng được một hai món vừa mắt, liền không tiếc tiền bạc mà mua để sử dụng.

Còn về phần cây thương cổ kính kia, Tinh Hồn dự định sau buổi đi săn hôm nay thì lấy ra nghiên cứu.

Chỗ máu thịt bầy nhầy hôm trước hắn tìm tới, rốt cuộc lại đang bị một đầu hoang thú cấp hai chiếm đóng, thường thức bữa ăn. Hắn không dám vọng động, liền lập tức bỏ đi ngay.

Đang truy tìm một chỗ khác, đột nhiên trên bầu trời xuất hiện một cỗ linh khí ba động vô cùng mạnh mẽ. Cùng với đó là hương thơm ngào ngạt lan ra không gian.

Tinh Hồn gương mặt hơi biến đổi, lập tức thả thần thức ra, kiểm tra vị trí biến đổi. Đột nhiên ngay sau đó, phía sau lưng có tiếng ầm ầm vang lên kịch liệt, mặt đất thậm chí còn run lên nhẹ nhẹ.

Nội tâm cả kinh, lập tức phóng người lên, đứng trên một cành cây rồi nhìn xuống. Chỉ thấy phía xa có mấy đầu hoang thú xuất hiện, hoang thú cấp một, cấp hai đều có, đang chạy với tốc độ rất nhanh. Mà phương hướng chính là nơi mùi hương lan tỏa.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 41: Hoang thú kịch chiến

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 41: Hoang thú kịch chiến

Đối với mùi hương này, Tinh Hồn không hề xa lạ gì, lập tức phán đoán ngay nguyên nhân chính là do có linh dược lột xác trưởng thành.

Dao động này tuy không có bằng với lần tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên, nơi mà hắn cùng với bọn người Dương Khai tranh đoạt U Hải Quả.

U Hải Quả là linh dược Hoàng cấp thượng phẩm, hiệu quả đối với Hậu Thiên hoang thú cấp ba như Lục Nhân Tử Văn Hạc rất lớn, sáu khóa U Hải Quả có năng lượng đủ giúp để nó lột xác tiến hóa, trở thành Tiên Thiên hoang thú cấp một.

Còn linh dược đang tiến hành lột xác kia, hấp dẫn cả Hậu Thiên hoang thú cấp một và cấp hai, hẳn là nằm ở Hoàng cấp trung phẩm trở xuống.

Tinh Hồn đang mắc kẹt tại sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh, đang cần tích lũy lực lượng để đột phá bình cảnh, lại thêm cần tìm bốn mươi chín loại tài dược để phối hợp với bốn mươi chín loại tinh huyết hoang thú để thành công bước đầu tiên Luyện Bỉ, vì vậy lần này hắn không thể không đi một chuyến.

Khoảng một giờ sau, lần theo nơi mùi hương tỏa ra, trước mặt Tinh Hồn xuất hiện một cái hang động khá lớn.

Ở bên ngoài cửa động có tám đầu hoang thú đang gầm gừ nhau.

Chấn ở bên ngoài cửa hang là Thạch Nguyên Quy – Hậu Thiên hoang thú cấp hai. Trong số tám con hoang thú đang có mặt tại đây thì Thạch Nguyên Quy chính là đầu hoang thú có thực lực mạnh nhất.

Tuổi thọ của đầu Thạch Nguyên Quy này hẳn là khoảng ngàn năm tuổi, từ lực lượng dao động trên cơ thể, nó đang có dấu hiệu muốn tiến hóa lên cấp ba rồi. Mà linh dược bên trong hang động, chắc chắn là được Thạch Nguyên Quy tọa trấn trong thời gian này.

Hoang thú rất mẫn cảm với linh dược, khi phát hiện linh dược có công dụng với bản thân, nó sẽ định cư tại đó và chờ đợi đến khi linh dược trưởng thành và sau đó cắn nuốt. Trước đây, Lục Nhân Tử Văn Hạc cũng là như vậy.

Tuy nhiên muốn thưởng thức sau khi linh dược thành thực cũng là một chuyện không hề đơn giản. Nếu như đầu hoang thú tọa trấn là bá chủ một phương thì sẽ không có vấn đề gì, hoặc là chung quanh ít có sự xuất hiện của hoang thú đồng cấp khác, bằng không khi linh dược lột xác sẽ hấp dẫn những hoang thú gần đó chạy đến, bắt đầu diễn ra sự tranh đoạt.

Đầu Thạch Nguyên Quy này thực lực so với bảy đầu hoang thú khác thì mạnh hơn, nhưng không phải là hoàn toàn áp đảo, nếu bảy đầu hoang thú kia hợp lực với nhau, nhất định sẽ gây ra khó khăn cho nó.

Mà đó là còn chưa nói đến còn có Tinh Hồn đang ẩn nấp trong bóng tối, chờ đợi thời cơ để xuất thủ.

Gầm gừ một hồi, rốt cuộc cũng có đứa không chịu nổi nữa, lập tức gầm lên công kích. Đó là Lam Huyết Cự Tích, nó há to mồm ra, phun một ngụm độc đen thui với mùi hôi tanh khó chịu về phía Thạch Nham Quy.

Thạch Nham Quy gầm lớn, tỏa ra uy thế cường hãn. Chỉ thấy nó nhún hai chân trước lên rồi dậm mạnh xuống đất, mang theo thiên phú bốn mạng, đột nhiên từ mặt đất nhô lên những ngọn thạch trụ hướng về phía bảy đầu hoang thú kia mà công kích.

Những đầu hoang thú kia cả kinh, vội tránh né ra. Có điều những đầu hoang thú có tốc độ khá nhanh như Thiên Ma Hồ, Nhân Diện Viên hay một cặp Xích Tuyến Xà, còn như Lam Huyết Cự Tích, Đại Địa Ngưu và Thiết Giáp Tượng đều bị trúng phải tuyệt chiêu thiên phú bốn mạng Thạch Giác của Thạch Nguyên Quy.

Lam Huyết Cự Tích, Đại Địa Ngưu và Thiết Giáp Tượng bị hất tung lên trời, máu tươi bị Thạch Giác đâm xuyên qua chảy ra khắp nơi, miệng hét thảm.

Thiên Ma Hồ, Nhân Diện Viên và đôi Xích Tuyến Xà nhân cơ hội này, trong lúc tình huống hỗn loạn, lập tức không hẹn mà liên thủ công kích Thạch Nguyên Quy.

Thiên Ma Hồ và Nhân Diện Viên cả hai đều là Hậu Thiên hoang thú cấp hai, nếu đấu một một thì có lẽ không thể bị đánh bại với Thạch Nguyên Quy, nhưng liên thủ lại thì chính là một câu chuyện khác.

Lại thêm đôi Xích Tuyến Xà, cả hai tuy là Hậu Thiên hoang thú cấp một, nhưng sinh sống với nhau từ nhỏ, phối hợp rất ăn ý, đụng phải Hậu Thiên hoang thú cấp hai chưa chắc đã khiến chúng sợ hãi.

Xích Tuyến Xà lợi dụng cơ thể thon gọn nhỏ nhắn, tốc độ lại rất nhanh, liền luồn qua những khe đá nứt mà tiếp cận được Thạch Nguyên Quy.

Phía bên trên, Nhân Diện Viên với đôi song tí, thuận tay nhỏ một góc đại thụ, nhảy lên trên cao bỏ thẳng xuống. Phía đối diện trước mặt, Thiên Ma Hồ gầm lớn, đôi mắt tỏa ra hung uy mãnh liệt, đôi lợi trào sắc bén vô độ.

Cùng lúc đó, đôi Xích Tuyến Xà từ phía dưới phá đất xông lên, nhẹ nhàng múa vuốt, từ trong miệng bắn ra chất độc trong suốt, nhắm thẳng vào mắt Thạch Nguyên Quy.

Từ phía bao vây, Thạch Nguyên Quy giận nhưng không loạn. Một lần nữa sử dụng lực lượng thần thông, hai chân dậm mạnh xuống đất, chỉ thấy đại địa xung quanh nứt nẻ, rồi từ phía dưới gần mười cái Thạch Giác đâm thẳng lên.

Đôi Xích Tuyến Xà ở gần với Thạch Nguyên Quy nhất, lập tức bị uy áp của Thạch Nguyên Quy trấn áp. Trong đó có một con lập tức bị Thạch Giác đâm thủng bụng, hét thảm một tiếng vẫy vẫy, ngay sau đó liền tử vong. Còn đầu Xích Tuyến Xà còn lại bị hất văng ra xa, trên người thương thế rất nặng.

Đồng đội ăn ý của nó đã bị giết chết, hiện tại Xích Tuyến Xà là yếu ớt nhất trong số những đầu hoang thú tranh đoạt linh dược kia, thế nên nội tâm liền sợ hãi bỏ chạy.

Tinh Hồn ẩn nấp ở một góc khuất, đôi mắt chột lóe, trong tay bỗng xuất hiện một cái ám châm phóng thẳng đến Xích Tuyến Xà.

Có lẽ do tình huống hỗn loạn, Xích Tuyến Xà tâm trạng đang sợ hãi, thế nên không có biết rằng mình bị ám toán. Ám châm đâm thẳng vào cơ thể nó, vậy mà Xích Tuyến Xà lại chẳng hề hay biết, cấp tốc bỏ chạy.

Không rõ là Tinh Hồn có mục đích gì, chỉ trong mắt lộ vẻ âm trầm, tựa trong lòng có mục đích gì đó, sau đó cũng không buồn để tâm đến Xích Tuyến Xà nữa, ánh mắt tiếp tục nhìn đến trận chiến kia, để tìm ra được cơ hội lên vào trong hang động.

Nhưng đúng lúc đó, Tinh Hồn vô ý liếc mắt đến một góc cách chỗ cửa hang khoảng một trăm mét, chỗ đó có một tảng đá nằm ngang, phía sau có một bóng người thoát ẩn thoát hiện.

Không cần đoán cũng biết, kẻ này chắc chắn cũng đang muốn nhắm đến linh dược trong hang động.

Hằng Nhạc Sơn Mạch tuy rộng lớn, dĩ nhiên có vô số tiên giả hoạt động, mà kịch biến ở đây lại rất lớn, hấp dẫn người khác cũng là điều rất bình thường.

Có lẽ một lát nữa sẽ xuất hiện thêm vài người nữa cũng không biết chừng, nhưng quan trọng là lưu ý về tay ai thì chưa thể đoán trước.

Trở lại với trận chiến của sáu đầu hoang thú. Thạch Nguyên Quy lực lượng phòng hộ rất cường hãn, nhưng dưới sự liên thủ của năm đầu hoang thú còn lại, thương thế trên cơ thể liền xuất hiện, máu thịt hỗn loạn, trông bộ dạng khá thảm.

Mà năm đầu hoang thú kia tình trạng cũng chẳng khá khẩm hơn là bao. Nhất là Lam Huyết Cự Tích, nó đã bị Thạch Nguyên Quy xé nát nửa cái chân sau, trong số sáu đầu hoang thú thì nó bị thương nặng nhất.

Kịch chiến vẫn tiếp tục diễn ra, không kẻ nào chịu nhường kẻ nào cả.

Thạch Nguyên Quy đã bị năm đầu hoang thú khác kéo dẫn khoảng cách khỏi cửa hang, và lập tức kẻ ẩn nấp phía sau tảng đá kia bắt đầu hành động.

So với vị trí của Tinh Hồn thì chỗ của gã ta thuận lợi với việc tiếp cận cửa hang. Kẻ này nắm bắt thời cơ khá tốt, vừa trông thấy Thạch Nguyên Quy rời khỏi cửa hang là lập tức lên vào ngay.

Sáu đầu hoang thú kia quá tập trung giao đấu với nhau nên không thể ngờ được linh dược trong hang đã có kẻ tiếp cận. Và đương nhiên là không chỉ có một kẻ duy nhất.

Tên kia chỉ mới là người đầu tiên thôi, Tinh Hồn là người thứ hai, và có một vài kẻ khác cũng đã bắt đầu hành động rồi.

Tinh Hồn xé một góc áo rồi cột lên mặt, mái tóc trắng trước mặt phủ xuống che kín gương mặt, chỉ để lộ đôi mắt màu huyết ngọc lạnh lẽo, sau đó thu liễm khí tức, sau đó bắt đầu tiếp cận đến.

Vào bên trong thì mới nhận ra cái hang này rất sâu và rộng, trong không gian xuất hiện hương thơm ngào ngạt có lẫn mùi đất. Mùi vị đó đương nhiên là do linh dược tàn nát ra, khiến cho tâm tình người khác không khỏi kích động.

Không gian bên trong động khá mờ mịt. Nếu bình thường thì có thể dùng thần thức để quan sát, tuy nhiên kẻ muốn tranh đoạt linh dược không dưới mười người, trừ kẻ đầu tiên đi vào, những người khác, bao gồm cả Tinh Hồn đều không muốn bản thân bị người ta phát hiện ra.

Tinh Hồn chính là người thứ mười tiến vào hang, thời gian so với mấy kẻ khác không có nhiều cách biệt, cũng có thể đã bị những kẻ kia phát hiện ra rồi.

Nhưng điều này không quá quan trọng, bởi càng có nhiều kẻ tham dự thì trước khi linh dược đến tay, kẻ nào kẻ nấy đều phải thu mình chờ đợi thời cơ.

Để chắc ăn, Tinh Hồn thả ra vài ba con đom đóm, để cho chúng tiến vào trước kiểm tra tình hình sơ bộ, còn bản thân thì như hòa nhập vào không gian hang động, cẩn thận đi sâu vào trong.

Hiện tại tác đã chuyển sang chế độ free. Cầu mong bạn nào có nguyệt phiếu thì ủng hộ cho tác để tác thêm động lực, chỉ cần nhiều đó là đủ rồi. Cảm ơn nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 42: Thương Lan Thảo

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 42: Thương Lan Thảo

Đi sâu vào bên trong, có một bóng người chột hiện ra. Kẻ này chính là người đầu tiên tiến vào trong hang động hòng muốn đoạt lấy linh dược kia. Hắn tu vi chỉ mới là Phạm Tiên Cảnh trung kỳ, trên ngực áo có đan ký hiệu hình một cây đao màu đỏ, chính là tổng huy của Bá Đao Môn, một trong năm môn phái tại Phong Lâm Thành.

Gã thanh niên kia trông đôi mắt xuất hiện sự vui mừng, nhìn vàng hào quang sáng rực phía vách động đối diện, cười hưng phấn:

- Hắc hắc, vận khí của mình thật tốt, không ngờ lại tìm được một gốc Thương Lan Thảo. Lần này phát tài rồi.

Trên vách tường đối diện gã ta, nằm phía trên cao, có một gốc lan thảo mọc ra, hương thơm ngào ngạt tán ra từ năm chiếc lá. Đó chính là Thương Lan Thảo, có tác dụng cực kỳ to lớn ngay với cả tiên giả Phạm Tiên Cảnh hậu kỳ.

Thương Lan Thảo này xuất hiện chiếc lá thứ năm, dĩ nhiên đã lột xác thành linh dược Hoàng cấp trung phẩm, tuổi thọ ước chừng đã được năm trăm năm tuổi.

Tại các thương hội, Thương Lan Thảo cấp bậc này giá trị tuyệt đối không dưới hai mươi vạn tinh thạch.

Gã đệ tử Bá Đao Tông cười hưng phấn, sau đó nhảy xổm lên, toan chụp lấy Thương Lan Thảo thu về tay. Nhưng ngay lúc đó, ngay lập tức gã ta cảm nhận được một sự uy hiếp đến tính mạng.

Ngay lập tức trên người xuất hiện một cái áo giáp màu xanh, đồng thời trên tay gã xuất hiện một cây đao lớn, chuyển người lại dứt khoát trăm một cái.

Một cái âm thanh đinh tai nhức óc vang lên, gã ta bị dồn ép về phía bức tường, ngẩng mặt nhìn lên chính là Thương Lan Thảo.

Nhìn sắc mặt của gã cực kỳ khó chịu, tức giận quát:

- Kê nào, xuất hiện đi.

Trong không gian âm u vang lên tiếng cười tà mị, liền sau đó xuất hiện một đôi nam nữ.

- Mã Vệ, tính chiếm Thương Lan Thảo làm của riêng à? Như vậy không được tốt cho lắm.

Giọng nói ẩn ẩn sự cuốn hút khó tả, xuất phát từ mỹ nữ có dáng dấp phong tình, gương mặt đẹp mỹ hoặc, đôi môi đỏ mọng đầy sức hấp dẫn, nhìn gã đệ tử Bá Đạo Môn tên gọi là Mã Vệ kia, mỉm cười.

Cùng lúc đó, gã đàn ông kia cũng lên cất giọng lạnh lùng:

- Mã Vệ, biết điều thì rút đi, nếu không đừng trách ta ra tay độc ác.

Mã Vệ gương mặt biến đổi, trong lòng thâm than xuôi xèo. Quá trình tiến giai của Thương Lan Thảo bất quá chỉ diễn ra trong vòng chưa đến nửa khắc, thời gian ngắn ngủi, mà Hằng Nhạc Sơn Mạch lại rộng lớn, Mã Vệ hoàn toàn không nghĩ đến việc sẽ có người ở gần đây.

Đôi nam nữ kia, Mã Vệ cũng chẳng hề xa lạ gì. Hai người họ là đệ tử Linh Lô Tông, chính là một đôi đạo侶, mấy chục năm trước khi Đẳng Long Chiến diễn ra, hắn đã từng gặp qua hai người này.

Người nam tên là Trần Sơn, tu vi Phạm Tiên Cảnh trung kỳ đỉnh; người nữ là Tạ Tĩnh Lệ, tu vi bất quá chỉ là Phạm Tiên Cảnh sơ kỳ mà thôi.

Đối với Tạ Tĩnh Lệ, Mã Vệ trong mắt khinh thường, nghe nói ả ta tu luyện một loại mị công âm tà, mà đặc biệt loại mị công đó có một chút tác dụng đối với nam nhân, vậy nên mới dùng nó câu dẫn được Trần Sơn này.

Mấy chục năm trước, tu vi của Trần Sơn so với Mã Vệ không thua kém nhau bao nhiêu, khi ấy quyết đấu trên lôi đài, cả hai bất phân thắng bại.

Nhưng bây giờ gặp lại, tu vi của Trần Sơn tiến bộ rất lớn, hiển nhiên chính là liên quan đến loại mị công mà Tạ Tĩnh Lệ tu luyện.

Nội tâm Mã Vệ hơi chùn xuống. Hắn bây giờ không phải đối thủ của Trần Sơn, một khi xuất thủ, tuy không chết, nhưng tuyệt đối sẽ trọng thương nặng.

Có điều, Thương Lan Thảo vô cùng trân quý, là loại kỳ ngộ lớn lao, một khi phục dụng, có hội đột phá là rất lớn. Bản thân đã chững lại tại trung kỳ Phạm Tiên Cảnh đã hơn hai trăm năm rồi, bảo hắn bỏ đi cơ hội trước mắt, trong lòng Mã Vệ không cam tâm chút nào.

- Trần Sơn, mặc dù ta đánh không lại ngươi, nhưng muốn giết ta, ngươi tuyệt đối không làm được đâu.

Mã Vệ gương mặt trầm xuống, nở nụ cười kỳ quái. Trần Sơn nhú mày, hừ một tiếng, giọng nói ẩn chứa sát khí.

- Mã Vệ, một là rút khỏi đây, hai là chết dưới Ma Long Nhận của ta.

Trần Sơn ngữ điệu không chút khách khí, lập tức bộ lộ sức mạnh của hắn ra. Thậm chí còn lấy ra cả Ma Long Nhận sắc bén, chĩa thẳng vào mặt Mã Vệ, gương mặt đằng đằng sát khí.

Trên trán Mã Vệ lấm tấm mồ hôi hột, nhưng hắn vẫn muốn đánh cược một phen.

- Ta đi khỏi đây cũng được. Nhưng Trần Sơn, ngươi nghĩ ngươi nuốt trôi được Thương Lan Thảo không? Hằng Nhạc Sơn Mạch có rất nhiều người ra vào, chỉ cần ta truyền tin một cái là sẽ có hàng tá người truy sát ngươi.

Mã Vệ cười lạnh một tiếng.

- Đã vậy thì chỉ còn cách để Ma Long Nhận của ta tắm máu ngươi vậy.

- Ta nói rồi, Trần Sơn, ta công nhận ngươi mạnh hơn ta, nhưng muốn giết chết ta, ngươi chưa có đủ bản lĩnh đó đâu.

Trước sự uy hiếp của Trần Sơn, Mã Vệ trong lòng tuy rất kinh sợ, nhưng vì tu vi của mình, vì Thương Lan Thảo, hắn vẫn làm ra bộ dạng không sợ hãi.

- Trần Sơn, kỳ thực chuyện này rất dễ giải quyết, ta với ngươi không nhất thiết phải sống chết với nhau, rốt cuộc kẻ được lợi lại là kẻ khác.

Trần Sơn vốn ngao mạn, không buồn bỏ vào tai mấy câu lâm nhảm của Mã Vệ. Nhưng Tạ Tĩnh Lệ đứng ở phía sau đột nhiên bước tới gần Trần Sơn, thủ thủ vào tai của hắn ta cái gì đó. Chỉ thấy Trần Sơn mắt xuất hiện nét trầm tư, sau đó mới thu lại Ma Long Nhận, nhìn Mã Vệ hỏi:

- Nói nghe thử cách giải quyết của ngươi.

- Ha ha, như vậy mới tốt, dù sao ta và ngươi không phải là không biết mặt nhau.

- Bớt lâm nhảm, vào vấn đề chính đi.

Trần Sơn chặn ngang, lạnh giọng nói.

- Thương Lan Thảo này đã tiến giai Hoàng cấp trung giai, sinh ra năm lá. Như vậy đi, ta lấy hai lá, ngươi ba lá.

- Hi hi, Mã Vệ, có vẻ như mồm của ngươi hơi lớn rồi đấy!

Tạ Tĩnh Lệ hai tay khoanh lại, chỉ thấy đôi gò bồng ẩn hiện qua lớp áo mỏng tanh, theo nhịp thở của nàng ta mà rung rinh, khiến cho người ta cảm thấy khó thở. Đôi mắt đen láy âm nhu liếc nhìn Mã Vệ, mỉm cười nói khẽ.

- Cách này của ngươi cũng không tệ. Nhưng ngươi chỉ được một lá, ta lấy bốn lá. Đây là giá chót, miễn bàn, đừng buộc ta phải động đến Ma Long Nhận.

Trần Sơn nheo mắt, quát.

Mã Vệ trong lòng nổi giận, nhưng tình huống hiện tại chỉ có thể xử lý như vậy, một lá tác dụng tuy không lớn, nhưng có vẫn hơn không.

Mã Vệ đành cắn răng, gật đầu chấp thuận.

Có điều, mọi chuyện nào đơn giản như vậy.

- Ha ha, ta thấy như vậy cũng không ổn lắm đâu.

- Đúng đúng, không ổn chút nào.

- Chia lại, chia lại...

Trong bóng tối xuất hiện thêm ba người nữa.

- Đoàn thị tam huynh đệ?

Tạ Tĩnh Lệ chớp mắt liền nhận ra chủ nhân của ba giọng nói này, liền thốt lên.

- Hắc hắc, không nghĩ đến danh tiếng của ba huynh đệ chúng ta lại được Tạ đại mỹ nhân nghe thấy, thật vinh hạnh.

- Đúng đúng, rất vinh hạnh là chẳng khác.

- Vinh... vinh hạnh...

Tại một góc khác, ba gã thanh niên tự xưng là Đoàn thị tam huynh đệ bước ra. Nhìn vào ba gã thanh niên này, kẻ đứng giữa khá khôi ngô tuấn tú, mái tóc bồ liễu che đi một nửa gương mặt, chính là Đoàn thị lão đại Đoàn Lương. Kẻ đứng bên trái thì gầy gò ốm yếu, lúc nào cũng nở nụ cười tà quái, chính là Đoàn thị lão nhị Đoàn Chính. Còn kẻ đứng bên phải thì chính là một đại bàn tử, chiếc áo không đủ để che đi cái bụng phệ của hắn ta, trông bộ dạng rất nhếch nhác, mỗi lúc nào cũng nhai ngồm ngồm, chính là Đoàn thị lão tam Đoàn Đại Bàn.

Đoàn thị tam huynh đệ, bọn hắn không phải đệ tử của ngũ đại tông môn, kỳ thực là một đám tán tu hoạt động bên ngoài Phong Lâm Thành, hành vi rất độc ác, nghe nói chính là loại chuyên ức hiếp kẻ yếu.

Ba kẻ này tu vi bất quá chỉ là Phàm Tiên Cảnh sơ kỳ, nhưng lại phối hợp rất ăn ý. Nghe giới tán tu đồn đại, trước đây bọn hắn vô tình lượm được một cái trận pháp khá lợi hại, khi liên thủ với nhau, ngay cả Phàm Tiên Cảnh hậu kỳ cũng không thể đối phó được bọn chúng.

Ánh mắt của Đoàn thị lão đại Đoàn Lương đầy dâm tà nhìn thẳng Tạ Tĩnh Lệ, nhất là khi nhìn vào đôi gò bồng căng đầy bóng bẩy, mồm há ra, nuốt chút nữa nước dãi chảy xuống.

Bị loại ánh nhìn dâm tà như vậy chăm chăm vào mình, tuy Tạ Tĩnh Lệ cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì, nhưng nàng ta lại ưa thích những nam nhân mạnh mẽ kiêu ngạo giống như Trần Sơn, thế nên nàng ta cực kỳ khinh thường cùng khó chịu.

Hiểu ý đạo lữ của mình, Trần Sơn đằng đằng sát khí, nhìn Đoàn Lương gằn giọng:

- Thu đôi mắt chó của ngươi lại.

Đoàn Lương thu chiếc quạt lại, dùng tay hất mái tóc bông bênh, làm ra cái tư thái phong lưu thoáng đảng, giọng nói khinh thường:

- Mắt chó của bản công tử, bản công tử thích nhìn đâu thì nhìn, ngươi cần được à?

- Được đôi mắt chó ngàn vàng của Đoàn thị lão đại ngắm nghía chính là phúc phận của cô ta, hừ hừ...

- Phải, phải, mắt chó... mắt chó...

Đoàn Lương bỗng hai mắt tối sầm lại, trừng mắt liếc hai tên huynh đệ của mình, nói khẽ:

- Mất chó cái đầu tụi bây, cầm mồm lại.
- Dạ, đại ca.
- Cầm mồm... cầm mồm...

Đoàn thị lão nhị Đoàn Chính gãi đầu cười cười, còn lão tam Đoàn Đại Bản thì cười ngu ngơ, tiếp tục ngấu nghiêng chiếc đùi heo cháy mỡ một cách ngon miệng.

Trong mắt Đoàn Lương lộ vẻ bất đắc dĩ, lắc đầu khổ não, thở dài một tiếng.

Bị bơ một cách đẹp mắt như vậy, gương mặt Trần Sơn trầm xuống. Cảm giác trong lòng chẳng khác gì bị vũ nhục, Trần Sơn siết chặt Ma Long Nhận, nếu không phải Tạ Tinh Lệ ngăn lại, không biết chừng với tính cách của mình, Trần Sơn đã lao lên quyết chiến với Đoàn thị tam huynh đệ một trận rồi.

Mà Mã Vệ, nhìn thấy tình huống này thì trong lòng vui mừng. Đoàn thị tam huynh đệ xuất hiện đúng là ngoài dự đoán, nhưng càng đông người, càng hỗn loạn thì cơ hội một mình chiếm đoạt Thương Lan Thảo càng lớn.

Phần một tác đã up full trên web, bạn nào chưa đọc thì có thể tìm lại phần một để đọc.

Bạn nào có nguyệt phiếu thì cho tác xin một vài cái để cho tác có chút động lực nhé TwT

Cảm ơn rất nhiều nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 43: Liên hoàn sáo

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 43: Liên hoàn sáo

Hiện tại giờ tập trung ở hang động, nếu tính luôn cả Tinh Hồn vẫn còn chưa chịu hiện thân thì đã có bảy người, vẫn còn ba kẻ nữa đang chờ thời cơ.

Trước khi tiến vào hang, Tinh Hồn đã lưu lại một vài con đom đóm ở cửa hang để quan sát động tĩnh, đến hiện tại không có người nào nữa tiến vào, vậy tranh đoạt Thương Lan Thảo hẳn là có mười người.

Đi nhiên vẫn chưa tính thêm cả mấy đầu hoang thú đang sống chết đánh nhau ngoài kia.

Nhờ có sự trợ giúp của bảy đom đóm, Tinh Hồn dễ dàng cảm nhận được tu vi của ba kẻ còn lại. Có hai người đi cùng nhau, tu vi so với Đoàn thị tam huynh đệ không chênh lệch nhiều lắm, đều là Phạm Tiên Cảnh sơ kỳ.

Nếu dám vào đây tranh đoạt, hiển nhiên là có một ít thủ đoạn. Nhưng hai kẻ này Tinh Hồn không lưu tâm lắm, mà đáng để ý nhất chính là người kia.

Kẻ này thủ đoạn che dấu khí tức cực kỳ thành thực, nếu không phải ở bên ngoài cửa hang quan sát, cùng với dùng đom đóm đi theo phía sau, Tinh Hồn chưa chắc đã cảm giác ra được người này. Theo nhìn nhận sơ bộ của hắn thì thực lực người này hẳn là không dưới hai người Mã Vệ hay Trần Sơn.

Trong số mười người cùng tham gia tiến vào hang để tranh đoạt Thương Lan Thảo thì Tinh Hồn chính là kẻ có thực kém cõi nhất. Vậy nên hắn không thể dễ dàng để bại lộ bản thân, nếu không chỉ sợ là cử tử nhất sinh.

Lại nói, Tinh Hồn khi giao đấu với Huyền Mao Trư, làm cho tinh thần lực của hắn bị hao hụt nghiêm trọng, trải qua một đêm tĩnh tọa chỉ khôi phục lại non nửa lực lượng tinh thần lực bị hao hụt.

Thế nên thần thông Nguyệt Thuật không thể sử dụng, một khi cưỡng ép, chưa kịp khiến đối thủ rơi vào ảo cảnh thì bản thân đã bị phản phệ ngược lại rồi.

Thứ có thể lợi dụng được, chỉ có bảy đom đóm hiện đang sống trong không gian Động Thiên, mà nhiều nhất có thể điều động được được một nửa bảy, số lượng đó chính là cực hạn.

Cả lại, thời gian duy trì cả bảy rất ngắn ngủi, thế nên trừ phi rơi vào tình huống bất buộc, Tinh Hồn cũng chẳng muốn sử dụng thủ đoạn này.

Phía bên đám đang tranh đoạt Thương Lan Thảo, hai kẻ đi cùng nhau rốt cuộc cũng buộc phải hiện thân, bởi do Trần Sơn, Mã Vệ và Đoàn thị tam huynh đệ đã đi đến thống nhất sự phân chia Thương Lan Thảo.

Lại xuất hiện thêm một phương muốn chia phần, rốt cuộc cũng không nhịn được mà sinh ra cãi vã.

Tình Hồn lẫn trốn trong bóng tối, trong đầu đang suy nghĩ kế sách để ứng phó, đột nhiên trong đầu cảm nhận được một lực lượng mạnh mẽ đang tiến vào hang.

- Thạch Nguyên Quy?

Khí tức này đích thị chính là của Thạch Nguyên Quy.

Không ngờ dưới sự liên thủ của mấy đầu hoang thú như Thiên Ma Hồ, Thiết Giáp Tượng, Đại Địa Ngưu... vậy mà vẫn bị nó đuổi đi, chừng đó đủ biết thực của nó khủng bố như thế nào.

Trải qua kịch chiến với đám hoang thú kia, Thạch Nguyên Quy bị thương là khó có thể tránh khỏi.

Trên cái đầu của nó có nhiều chỗ bị vỡ nát, lộ ra những cái xương trắng xóa, máu tươi không ngừng rỉ ra. Mà thê thảm nhất là cái mai rùa, vô số vết nứt nẻ cùng cào cào.

Tướng đi trông rất mệt mỏi, hơi thở hỗn loạn, trông bộ dạng của nó rất thê thảm.

Khi đi vào cửa hang, đột nhiên trong mắt Thạch Nguyên Quy lộ ra một tia kịch biến, dường như nó đã cảm nhận được những luồng khí tức lạ mặt xuất hiện.

Nó tức giận gầm lớn một tiếng, không quản bản thân đang bị thương nặng, cấp tốc chạy thẳng vào trong hang.

Tiếng bước chân chạy ầm ầm truyền vào trong hang, ai nấy đều biến sắc.

- Không ổn, là Thạch Nguyên Quy, nó trở lại rồi.

Tạ Tĩnh Lệ gương mặt xinh đẹp đại biến, thanh âm dễ nghe bất chợt thất lên.

- Không cần hoảng loạn, Thạch Nguyên Quy tuy mạnh, nhưng trải qua kịch chiến, nó chắc chắn đã trọng thương.

Mã Vệ tỉnh ý, lên giọng trấn an.

- Phải, bản công tử cũng nghĩ như vậy.

Đoàn Lương khi cảm nhận được sự trở lại của Thạch Nguyên Quy, chính là kẻ phản ứng mạnh nhất. Nhưng sau khi nghe Mã Vệ phân tích, hắn liền làm ra bộ dạng như chưa có chuyện gì xảy ra, ho khan một tiếng, nhẹ nhàng cầm chiếc quạt phe phẩy, làm ra bộ dạng công tử phong lưu.

Biểu hiện này thực sự khiến cho người ta churóng mắt, đích thực cái danh tiếng mà người ta đồn đại về Đoàn thị tam huynh đệ này không sai một chút nào.

- Nhưng dù sao Thạch Nguyên Quy vẫn là Hậu Thiên hoang thú nhị giai đỉnh phong, hàng thật giá thật, dù bị thương nhưng cũng phải để đối phó đâu.

Mã Vệ nội tâm chán ghét, liếc nhìn Đoàn thị tam huynh đệ một cách mỉa mai, ý tứ nói.

- Chuyện này không cần ngươi nói, bản công tử cũng biết.

- Đại ca ta là người thông minh, ai cần ngươi nhắc.

- Đại ca thông minh... đại ca thông minh...

“Một đám điên khùng!” Trần Sơn hừ lạnh một tiếng, không thèm nói chuyện với Đoàn thị tam huynh đệ.

- Liên thủ đối phó Thạch Nguyên Quy, sau khi giết nó xong lại quay sang phân chia Thương Lan Thảo, thế nào?

Một trong hai kẻ xuất hiện sau cùng mở miệng nói.

- Đây là đương nhiên. Sau khi xong việc, ai mạnh nhất thì Thương Lan Thảo liền thuộc về người đó.

Trần Sơn nghiêm giọng nói.

Mọi người trong hang nhìn nhau, không ai lên tiếng, xem như ngầm đồng ý với câu nói này của Trần Sơn.

Thế nên, Thương Lan Thảo vẫn nằm nguyên si trên vách tường cao mà không một người nào tiến lên hái cả. Thiết nghĩ, có lẽ mỗi một người đều có suy

tính riêng.

- Đến rồi!

Mã Vệ quát lớn, lập tức tinh thần ai nấy đều dâng cao lên.

Trong bóng tối, Tinh Hồn nấp sau một tảng đá lớn, một góc khuất khá xa chỗ đám người Trần Sơn, Mã Vệ đang chuẩn bị đối phó với Thạch Nguyên Quy. Hắn che dấu khí tức rất tốt, và lại Thạch Nguyên Quy chỉ chú ý đến mấy kẻ hiện ra trước mắt, thế nên hoàn toàn không có nhận ra rằng bản thân vừa lướt qua chỗ Tinh Hồn ẩn nấp, và dĩ nhiên là cả kẻ vẫn chưa chịu xuất hiện kia.

Ngay lập tức trận chiến nổ ra giữa Thạch Nguyên Quy và tám kẻ nọ.

Tinh Hồn trong mắt lộ vẻ suy tư. Đối với trận chiến trước mắt, dù muốn dù không, với thực lực như bây giờ, hắn không có tư cách tham gia, và dĩ nhiên là càng không thể trước mặt mấy kẻ kia âm thầm cướp đi Thương Lan Thảo được.

May ra kẻ ẩn nấp trong bóng tối thì còn có thể. Vậy nên, Tinh Hồn quyết định rút ra khỏi hang động.

Đương nhiên, hắn không có ý định từ bỏ Thương Lan Thảo. Hắn chỉ là đang muốn lấy đi Thương Lan Thảo bằng cách khác mà thôi.

Rời khỏi hang một cách vô thanh vô tức, không một ai phát hiện, Tinh Hồn quay trở ra bên ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài quang cảnh rất thê lương, rừng cây bị đốn ngã, mặt đất chỗ lồi chỗ lõm, mặt đất như bị xói xung lên, đất đá nằm hỗn độn ngổn ngang, hiển nhiên là do trận chiến quá kịch liệt mà tạo thành.

Nhìn xung quanh, Tinh Hồn trông thấy một cái thi thể dài hơn ba thước nằm ở gần chỗ cửa hang, chính là thi thể của Xích Tuyền Xà trước đó bị Thạch Nguyên Quy giết chết.

Ngoại trừ một ít da thịt máu tươi thì không còn một thi thể nào khác. Dù sao trong số những con hoang thú muốn tranh đoạt Thương Lan Thảo với Thạch Nguyên Quy, ngoại trừ đôi Xích Tuyền Xà là Hậu Thiên hoang thú cấp một ra thì những con còn lại đều là Hậu Thiên hoang thú cấp hai, thế nên không dễ dàng gì mà chết được.

Có điều, chuyện này không quá quan trọng, bởi hắn chỉ chú ý đến thi thể của Xích Tuyền Xà mà thôi.

Xích Tuyền Xà có độc khá mạnh, trong Hậu Thiên hoang thú cấp một, không có con hoang thú nào muốn trúng phải độc của nó cả. Còn Hậu Thiên hoang thú cấp hai, một khi trúng độc của nó, bản thân cũng rất khó chịu.

Tinh Hồn chính là muốn dùng độc của Xích Tuyền Xà để đối phó với đám tiên giả bên trong hang động.

Hắn tiến đến gần thi thể Xích Tuyền Xà, trên tay cầm một cây dao sắc nhọn, cẩn thận cắt xuống hai cái răng nanh.

Độc của Xích Tuyền Xà mạnh nhất chính là nằm ở hai cái răng nanh này. Sau khi lấy răng nanh, Tinh Hồn lại tiếp tục mổ bụng của Xích Tuyền Xà ra, lấy túi mật cùng với tinh huyết tại tim.

Trên người Xích Tuyền Xà thì ngoại trừ răng nanh ra thì túi mật chính là thứ giá trị nhất, còn lại đều chẳng dùng được gì. Còn tinh huyết chính là để Tinh Hồn sử dụng vào mục đích Luyện Thể, hắn đương nhiên không có bỏ qua được.

Sau khi làm xong, Tinh Hồn cầm hai cái răng nanh, vận chuyển nguyên lực ép ra tuyến độc bên trong. Chỉ thấy chất độc hóa thành mấy giọt nước trong suốt, Tinh Hồn mau chóng thu lấy nó.

Từ hai cái răng nanh chỉ ép ra được có chín giọt xà độc, hiển nhiên trước đó đã bị hao hụt đi không ít khi nó muốn tấn công Thạch Nguyên Quy.

Có điều, bằng chứng này cũng đủ để đối phó với đám tiên giả kia rồi.

Cắt lại hai cái răng nanh vào trong Nhẫn Trữ Vật, kế tiếp hắn lại lấy ra gần hai chục cái phi châm mà hắn mua từ mấy cửa hàng tại Thanh Giang trấn.

Đem chín giọt xà độc lần lượt tẩm vào trong những chiếc phi châm, do thời gian có hạn, thế nên Tinh Hồn phải dùng nguyên lực để cưỡng ép, thời gian ngắn ngủi, thế nên không có đạt hiệu quả lớn nhất.

Do đã lưu lại mấy con đom đóm trong hang để quan sát động tĩnh, thế nên diễn biến thế nào đều rơi vào trong tầm mắt của Tinh Hồn cả.

Để mọi thứ diễn ra theo đúng ý định của mình, Tinh Hồn tiến tới gần hang động, dùng lực lượng bản thân đào xuống mấy ba cái hố sâu, tính từ trong hang ra, mỗi cái rộng khoảng chừng ba thước, sâu năm thước.

Bên dưới Tinh Hồn đặt mấy cái chông được đúc ra từ đất cát, trong mỗi cái chông lại chôn một cái Oanh Hỏa Phù, một khi bạo tạc, hắn là tạo nên một cảnh tượng rất khoa trương.

Đương nhiên không dừng lại ở chỗ đó, Tinh Hồn còn dựng lên thêm vài cái bẫy cùng chục cái cấm chế sơ sài, hao tổn không ít tinh lực, rốt cuộc cũng hoàn thành.

Dù mệt mỏi, Tinh Hồn lại không có buồn phiền mệt mỏi, mà lại rất mong chờ, xem thử kẻ xấu số đầu tiên nào sẽ ăn phải liên hoàn sáo cho hấn thiết kế ra.

Phần một tác đã up full trên web, bạn nào chưa đọc thì có thể tìm lại phần một để đọc.

Bạn nào có nguyệt phiếu thì cho tác xin một vài cái để cho tác có chút động lực nhé TwT

Cảm ơn rất nhiều nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 44: Đen đuổi từ trên trời rơi xuống

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 44: Đen đuổi từ trên trời rơi xuống

Sau khi đã dày công bố trí xong liên hoàn sáo, Tinh Hồn liền tìm một góc khuất gần cửa hang, lấy ra Hối Khí Dịch rồi sử dụng để khôi phục lại thể lực.

Từ bên trong hang động vang ra âm thanh chiến đấu kịch liệt, mặt đất rung chuyển nhẹ nhàng, đất đá trên trần hang động rơi xuống vung vãi.

Tầm một khắc sau, có tiếng bước chân huỳnh huých cấp tốc chạy ra. Quả nhiên đúng với phán đoán của Tinh Hồn trước đó, người chiếm được Thương Lan Thảo chính là kẻ ẩn nấp trong bóng tối kia.

Quay trở lại với sự liên thủ trước đó để ứng phó với Thạch Nguyên Quy của tám người Mã Vệ, Trần Sơn.

Thạch Nguyên Quy tuy trọng thương, nhưng bản tính vô cùng hung hãn, vừa nhìn thấy tám người bọn chúng thì liền triển khai công kích toàn lực.

Nguyên tám người thần sắc ngưng trọng, không thể không bộc lộ hoàn toàn sức mạnh. Đột nhiên ngay sau đó, Tà Tinh Lệ lại rời khỏi hàng ngũ, nhún người lên trên vách tường hồng hái xuống Thương Lan Thảo.

Chuyện này dường như Trần Sơn và Tà Tinh Lệ đã tính toán bàn bạc với nhau từ trước, thế nên Trần Sơn phối hợp hành động rất thuần thục.

Hai kẻ xuất hiện cuối cùng trong tám người, trong một phút giây lưỡng người, một kẻ bị Trần Sơn trầm chết, kẻ còn lại thì bị bàn chân uy mãnh của Thạch Nguyên Quy giẫm nát, huyết nhục hỗn độn, rất ư là thê thảm.

Bởi vì sự cố này khiến cho tình thế trở nên hỗn loạn, kẻ cả như Mã Vệ đã tính toán trước đó cũng không thể ngờ được Trần Sơn và Tà Tinh Lệ lại hành động như vậy.

Thoát khỏi sự vây khốn, Thạch Nguyên Quy càng lúc càng hung hãn.

Đúng lúc đó, khi Tà Tinh Lệ chỉ vừa mới chạm tay vào Thương Lan Thảo thì trong không gian rít lên một tiếng sắc lạnh, trong bóng tối mờ ảo, một tia sáng chói lóe lên, phá không đâm thẳng đến.

Tốc độ quá nhanh, thế nên Tà Tinh Lệ không kịp tránh né.

Ngay cả Trần Sơn cũng không thể phát giác ra được, bởi chẳng ai ngờ được rằng vẫn còn một kẻ đến giờ phút này mới chịu xuất hiện.

Tia sáng chói lóe đó là một thanh kiếm, lạnh lùng đâm xuyên qua cơ thể đầy đặn phong tình của Tà Tinh Lệ, cô ta hét thảm một tiếng thảm thiết, thân thể bị ghim lên vách tường, máu tươi rùng rùng chảy ra.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ nên không có người nào kịp thời phản ứng.

Lại sau đó, người nọ lại tiếp tục ném ra mấy chục cái Phù Lục thuộc loại công kích, càng khiến cho tình thế hỗn loạn. Trên trần nhà xuất hiện vô số vết nứt nẻ, đất đá từ bên trên rơi xuống, chính là dấu hiệu hang động muốn sụp đổ.

Trong khói bụi mờ mịt, bóng người kia rút cuộc cũng chịu hiện thân, kẻ này tốc độ cực nhanh, chớp mắt tiếp cận Thương Lan Thảo, thò tay hái xuống, thủ đoạn rất nhanh, rồi sau đó cấp tốc rút lui.

Hắn bày ra mấy thủ đoạn vây khốn công kích, dù cường hãn như Trần Sơn cũng không làm gì được, chỉ trơ mắt nhìn hắn ta cầm Thương Lan Thảo bỏ chạy.

- Đứng lại.

Trần Sơn tức giận hét lớn, chính là người đầu tiên thoát khỏi vây khốn, đuổi theo kẻ kia.

Người tiếp theo chính là Mã Vệ, rồi Đoàn thị tam huynh đệ cũng lần lượt đuổi theo. Mà cũng phải nói, tốc độ truy đuổi rất nhanh chóng, bởi theo đuổi bọn họ chính là Thạch Nguyên Quy đang trong trạng thái cuồng nộ.

Tranh đoạt ban đầu, đã có ba người phải bỏ mạng lại trong hang động, và có thể con số này chưa phải là kết thúc.

Tốc độ của kẻ đang giữ Thương Lan Thảo rất nhanh, dù sao thì trong mười người, ngoại trừ hắn ta và Tinh Hồn ra, những người còn lại đã tiêu hao không ít thể lực, mà hắn lại là người nắm giữ thế chủ động, vậy nên đám Trần Sơn có thì triển toàn lực đi chẳng nữa cũng không thể bắt kịp được hắn.

Tuy bản thân bị truy đuổi, nhưng chắc hắn là người này đang có tâm trạng khoái hoạt. Và dĩ nhiên là hắn chưa biết rằng bản thân mình chuẩn bị gặp phải một sự xúi xẻo nhất từ khi sinh ra cho đến bây giờ.

Từ phía sau, Trần Sơn, Mã Vệ cùng Đoàn thị tam huynh đệ không ngừng gào thét giận dữ, kẻ chạy trước chỉ cười khẩy một tiếng, rồi sau đó lại lấy ra một tấm Phù Lục.

Dao động khí tức từ tấm Phù Lục này, dù chưa đạt đến trình độ như tấm Phù Lục của Dương Khai, nhưng dĩ nhiên so với những tấm Phù Lục trước đó mà y ném ra thì mạnh mẽ hơn nhiều.

- Thương thức một chút uy lực của Sơn Băng Phù đi, ha ha...

Ném Sơn Băng Phù lên trên trần động, ngay lập tức nổ vang một tiếng, uy lực ba động dữ dội, làm cho trần nhà rơi xuống những khối đá khổng lồ, chỉ trong một thời gian ngắn đã che lấp lối ra.

Mà không chỉ dừng lại ở đó, uy lực ba động ngược vào trong hang, liền tạo thành một loại khí lực phản chấn, ít nhiều sẽ ngăn trở đám người Trần Sơn.

Kế tiếp, hắn lại tiếp tục sử dụng thêm ba tấm Băng Phong Phù hạ phẩm, hoàn toàn đông cứng lại cửa hang. Nếu hoàn cảnh bình thường thì có lẽ chỉ hao phí chút thời gian là liền có thể phá được, nhưng bây giờ, dù chỉ ngăn cản được một vài giây cũng đủ để tạo thành rắc rối, tranh thủ cơ hội cho bản thân rồi.

- Hi hi, ở lại chơi với Thạch Nguyên Quy đi nhé.

Cười một tiếng, hắn ta liền vui vẻ chạy thẳng ra bên ngoài.

Và cũng chính từ thời điểm này, sự xúi xẻo chính thức ập xuống đầu hắn.

Chỉ vừa mới chạy đến cửa hang, có lẽ chính vì mất đi sự cảnh giác, đặt chân vào cái hố mà Tinh Hồn đã đào sẵn.

- Ồ...

Theo quán tính cơ thể, hắn ta tự nhiên lộn thối xuống, trong một khắc thoáng chốc ấy, gương mặt hắn sau chiếc khăn đen hắn là đang ngu ngốc ra mặt.

Ầm một tiếng nổ vang lên, toàn bộ Oanh Hóa Phù bị chôn dưới hố sâu đồng loạt nổ tung. Tuy không có khoa trương giống như mấy cái Phù Lục mà hắn sử dụng với đám người Trần Sơn, tuy nhiên vẫn làm cho người ta rất khó chịu.

- Là thằng khốn trời đánh nào đào cái hố chết tiệt này?

Từ bên trong cái hang, một giọng nói đanh chua khó chịu truyền ra, kèm theo đó là tiếng ho lụ khụ.

Chỉ thấy ngồi chật vật dưới hố, hắn ta y phục rách rưới, nhìn bên dưới y phục lộ ra làn da trắng muốt như bạch ngọc, tuy bị vấy bẩn bởi bụi đất, nhưng chừng đó là có thể phán đoán, kẻ này đích thị là một nữ tử.

Tuy bị Oanh Hóa Phù oanh tạc, nhưng nữ tử này trên người mặc một chiếc nhuyễn giáp màu tím, thế nên không có bị tổn thương gì nhiều, có chăng chỉ là đầu tóc tán loạn cùng một chút chật vật mà thôi.

Từ trong hang truyền ra tiếng oanh kích ba động, dĩ nhiên chính là âm thanh kịch chiến giữa đám Trần Sơn và Thạch Nguyên Quy.

Nàng ta nội tâm sinh ra một tia khó chịu, nhưng trước hết phải rời khỏi đây đã.

Nhún người nhảy lên, với thân thủ của cô ta thì cái hố sâu ba thước này chẳng làm khó nhọc gì, tuy nhiên từ xa vẫn có thể thấy được cái miệng của cô ta đang lăm bà lăm bậm, dĩ nhiên chính là đang nguyền rủa kẻ đào cái hố vừa rồi.

- Đừng để bản cô nương biết được danh tính của ngươi, nếu không... ề...

Cái miệng điều ngoa chưa kịp nói dứt lời, khi chân vừa mới chạm đất, cảm giác chẳng khác gì bước vào hư không cả.

- Cái định mệnh...

Thế là cơ thể của cô nàng lọt thỏm xuống cái hố kế tiếp mà Tinh Hồn đã chuẩn bị sẵn dành cho người đầu tiên ra khỏi hang động.

Lại một tiếng oanh tạc nữa vang lên, uy lực so với cái hố đầu tiên dĩ nhiên còn mạnh hơn.

- Đồ khốn nạn chó chết.

Tiếng chửi ầm lên hòa quyện với tiếng Oanh Hòa Phù nổ tung, tạo thành một loại tạp âm khó nghe vô cùng.

Tinh Hồn ngồi trên cành cây cao nhìn xuống, khoanh tay chống cằm, phong thái tiêu dao tự tại, không biết trong đầu đang nghĩ gì nữa.

Còn cô gái kia, nàng y phục lúc này đã rách nát đến không thể nát hơn, ngoại trừ nhờ duyên giáp che đi gần một nửa thân trên thì nửa thân dưới, những thứ đáng để ngắm đều lộ ra cả ngoài.

Không thể không nói, hai cái đùi của cô nương này đúng thuộc loại cực phẩm, vừa trắng trẻo mềm mại, lại còn rất thon gọn nữa. Thể loại này, không cần thiết phải lộ hẳn ra, chỉ cần nhìn một cách thoáng xuyên qua y phục mỏng manh cũng đủ để làm cho người ta thêm chảy nước miếng rồi.

- Tốt nhất trốn cho kỹ vào, bằng không lão nương cho người tận hưởng cảm giác sống không bằng chết, rồi sau đó băm kẻ trời đánh nhà người đem cho con chó của sư tỷ ta ăn.

Tinh Hồn ngồi chống cằm ở trên cao, dĩ nhiên nghe toàn bộ lời chửi thề của nàng ta.

- Lâu rồi không bị ai chửi, cảm giác không tệ nhỉ!

Nói ra câu này, có điều nhìn gương mặt hần, dường như không quan tâm cho lắm.

Lại nói về vị cô nương kia. Nàng ta vội thay một bộ y phục mới, do thời gian gấp gáp nên cũng chỉ khoác lên tạm thời. Do cảnh giác từ trước, thế nên nàng ta chỉ bò lên chứ không dám nhảy nữa.

Và đương nhiên cái miệng nhỏ vẫn chửi rủa lung tung.

- Có thể vẫn còn một vài cái hố nữa, lần này ta sẽ không mắc bẫy đâu.

Bị sập hố hai lần, cô nàng trong mắt lộ ra vẻ tinh tú thông minh, giống như rằng đoán được tính toán trong lòng người đặt bẫy.

- Tên trời đánh đó chắc là ẩn nấp quanh đây, hừ, đợi chút đi, bản cô nương sẽ cho người biết mùi lợi hại.

Vừa ngầm nghĩ, cô nàng vừa vận chuyển sức mạnh thân thể, gia tốc toàn thân phóng thẳng ra ngoài.

Nhưng có điều, việc cô nàng nhảy ra cũng bị Tinh Hồn đoán được.

Chỉ thấy khi cơ thể nàng tiến tới gần cửa hang thì tựa như rằng bị rơi vào một cái mạng nhện vô hình.

- Nửa... nửa há?

Gương mặt áp sát vào mạng lưới do Tinh Hồn bố trí, thiếu điều như muốn biến dạng. Bởi do ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào trong hang, lại khói bụi bay mù mịt làm cản trở tầm mắt, vậy nên cô nàng mới không nhìn thấy được cái lưới này.

- Lão nương thề không đội trời chung với người. A a a...

Phần một tác đã up full trên web, bạn nào chưa đọc thì có thể tìm lại phần một để đọc.

Bạn nào có nguyệt phiếu thì cho tác xin một vài cái để cho tác có chút động lực nhé TwT!!!

Cảm ơn rất nhiều nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 45: Âm toán

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 45: Âm toán

Trong sự uất ức cực hạn, cô ta bị tấm lưới đẩy ngược lại về phía sau. Mà cũng chẳng rõ là do Tinh Hồn đặt bẫy quá lợi hại hay bản thân cô gái này quá xuôi xẻo, vậy mà lại rơi vào đúng cái hố cuối cùng mà Tinh Hồn đào bới.

Lại một lần nữa, tiếng nổ inh ỏi gầm vang, làn sóng khói bụi thổi lan tràn. Mãi một lúc sau thì đất bụi mới nguôi ngoai hạ xuống.

Chỉ thấy từ trong đồng hồ hỗn độn, cô gái nọ chạt vật đi ra, cả người lấm lem, y phục rách nát, quả thật nhìn đáng thương vô cùng. Có điều, nhìn sâu vào trong đôi mắt đẹp kia lộ rõ sát khí, dĩ nhiên tâm trạng đang vô cùng tồi tệ.

Đúng lúc này, từ bên trong hang động, một âm thanh đồ vỡ mạnh mẽ vang lên, nghe giống như âm thanh tảng băng bị đập nát vậy.

Gương mặt cô gái biến đổi:

- Không tốt, là bọn chúng!

Dĩ nhiên cô ta đang ám chỉ đám Trần Sơn, Mã Vệ và Đoàn thị tam huynh đệ bị cô nàng sử dụng phù lục cấm chế khóa lại đường ra. Sử dụng rất nhiều phù lục, trong số đó có một vài cái rất đắt tiền, nhờ vậy mới có thể ngăn cản được đường lui của đám người đó.

Vốn dĩ có thể tranh thủ cho chính mình một đoạn thời gian để rời khỏi đây, nhưng không ngờ lại liên tiếp bị rơi vào cái bẫy do kẻ thứ mười tạo thành.

Ngay lập tức, trong tay nàng xuất hiện một thanh bảo kiếm. Chỉ thấy thân kiếm một thân xanh biếc, tản ra khí tức dao động lạnh lẽo, vừa nhìn liền biết không phải là một thanh kiếm tầm thường.

Ngồi trên cao, Tinh Hồn đôi mắt nheo lại:

- Pháp khí thượng phẩm? Tu vi trung kỳ Phạm Tiên Cảnh mà sở hữu pháp khí thượng phẩm, cô ta hẳn có lai lịch không tầm thường.

Nhìn thanh kiếm của cô gái, Tinh Hồn vừa xoa cằm vừa đánh giá.

Chỉ thấy ở trong hang, cô gái vận chuyển nguyên lực, rồi sau đó dứt khoát vung một kiếm. Một đường kiếm này hóa thành một đường khí nhận sắc bén vô cùng, trên đường đi cây nát một đường mặt đất, tạo thành một cái khe rãnh dài, mà dĩ nhiên khe rãnh này không chỉ dừng lại ở mức đó.

Tấm lưới vừa nãy cản bước cô gái chỉ là một pháp khí tầm thường được Tinh Hồn mua tại Thanh Gian trấn, nhờ hắn bố trí một vài cái cấm chế nên mới đạt được hiệu quả ngăn cản nàng phóng ra.

Giờ đây trước uy lực của Pháp khí thượng phẩm, tấm lưới tự nhiên không có cách nào chịu nổi, lập tức bị xé nát ra làm hai. Mà đường kiếm kia chém ra ngoài, cuống bay đất đá lên không trung.

Nói tuy chậm, nhưng kỳ thực tất cả từ lúc cô nàng cướp được Thương Lan Thảo, phong bế đám Trần Sơn, bị trúng bẫy hay dùng bảo kiếm chém đứt tấm lưới, tất cả chỉ diễn ra vùn vụt trong vài phút mà thôi.

Làm xong, cô gái lập tức dùng toàn lực chạy ra bên ngoài. Đột nhiên, trong sát na, nàng cảm giác được có một thứ gì đó rất nguy hiểm đang hướng về phía mình.

Theo bản năng, nàng định lách sang một bên để tránh né, nhưng vốn bản thân là người trong thế bị động, dưới tình huống đang cấp tốc chạy thẳng về phía trước, khó có cơ hội mà tránh né được.

Kết quả là bản thân bị trúng phải ba cái phi châm đâm vào dưới đùi, nơi không có nhuyễn giáp bảo hộ.

- Khốn kiếp, là kẻ nào?

Bị phi châm đâm vào chân, cơ thể trong giây lát bị sụi lơ xuống, té nháo nhào trên đất. Vài giây sau thì mới bật dậy, cái miệng chửi thề một tiếng thì đột nhiên nàng ta giật bản mình, bởi chẳng biết từ lúc nào, ở phía sau lưng xuất hiện một bóng người.

Kẻ này trên tay cầm một con dao nhỏ kẻ sát trên cổ, mũi dao nhọn hoắc, không chút thương hoa tiếc ngọc mà đâm vào lớp da trắng ngần, một giọt máu đỏ hồng chảy xuống, lăn dài trên chiếc cổ xinh đẹp ấy.

Người đó dĩ nhiên chính là Tinh Hồn, ngay lúc hắn phóng ra phi châm thì cũng chính là lúc hắn rời khỏi cành cây đó.

Giọng nói lạnh lùng không chút biểu tình:

- Giao Thương Lan Thảo, ta tha cho cô một mạng.

- Người nghĩ người có thể giết nổi bản cô nương sao?

Bị Tinh Hồn kẻ dao uy hiếp, vậy mà cô ta không hề tỏ ra khiếp sợ, ngược lại cười thách thức.

- Có thể ta không giết được cô bây giờ, nhưng ít nhất có thể khiến cho chết từ từ. Nhớ ba cây phi châm kia chứ?

- Phi châm? Nó có độc?

Cô gái mắt lóe lên, lạnh giọng hỏi.

- Là độc của Xích Tuyền Xà, ngay cả tiên giả Phù Tiên Cảnh, Địa Tiên Cảnh còn không muốn trúng phải độc tố của nó, đừng nói chỉ là một tiểu tiên nhỏ nhò như cô.

Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, đồng thời giết chặt cơ thể của cô nàng áp sát xuống đất một cách cục súc, không có cô nàng bất kỳ một cơ hội nào phản kháng cả.

Lúc này, từ bên trong, tiếng xé gió truyền ra mỗi lúc một gần hơn, dĩ nhiên là đám Trần Sơn đang cấp tốc xông ra ngoài đây để tìm kiếm kẻ đã cướp đi Thương Lan Thảo của bọn họ.

- Giao Thương Lan Thảo, ta đưa cô thuốc giải độc, sau đó đường ai nấy đi, thế nào? Ta không hi vọng rằng một cô gái xinh đẹp bản lĩnh như cô lại vẫn lạc trong tay đám thô bạo kia đâu.

Tinh Hồn hỏi lại một lần nữa, dĩ nhiên không quên uy hiếp một câu.

- Được, ta giao nó cho người.

Thời gian cấp bách, không có nhiều thời gian để suy nghĩ, cô ta liền quyết định đưa Thương Lan Thảo cho Tinh Hồn.

Truyền thần niệm vào Nhẫn Trữ Vật, một gốc thảo dược năm lá thơm phứt xuất hiện, chính là Thương Lan Thảo.

Tinh Hồn không chút do dự liền chụp lấy, bỏ vào Nhẫn Trữ Vật, sau đó thò tay nắm lấy cái nhẫn giáp, sau đó kéo nàng cùng với mình bỏ chạy. Bởi vì Tinh Hồn đã dùng thủ đoạn phong bế hoàn toàn nguyên lực của cô ta, nàng hiện tại ngoại trừ cơ thể khỏe mạnh ra thì chẳng khác gì một người bình thường cả.

Lúc kéo cô nàng đi, Tinh Hồn trong tay xuất hiện một cái Phù Lục, lập tức bóp nát nó, cuối cùng phóng hết toàn bộ số phi châm còn lại về phía cửa hang, hoàn thành xong tất cả thì mới cấp tốc bỏ chạy.

Đám Trần Sơn, Mã Vệ và Đoàn thị tam huynh đệ cùng lúc ra ngoài một lần, chỉ thấy bọn hắc bộ dạng thảm khốc, trên người thương thấy đầy mình, máu me rỉ ra, tự nhiên là do trải qua một trận kịch chiến khốc liệt với Thạch Nguyên Quy.

Mà sau lưng không có thấy bóng dáng của Thạch Nguyên Quy đâu nữa, chắc hẳn đã bị đám Trần Sơn liên thủ giết chết rồi.

Vừa mới thò cái mặt ra khỏi hang, tuy nhìn thấy mấy cái hồ không rõ từ đâu hiện ra, nhưng bởi vì sự quan tâm đến Thương Lan Thảo nên bọn chúng chẳng để ý đến chuyện này lắm.

Bên ngoài khói bụi mờ mịt, bỗng hai bên trái phải cửa hang có tiếng nổ nhỏ, cùng với đó là tiếng xé gió vun vút.

- Cẩn thận, có bẫy!

Trần Sơn là người đầu tiên phát hiện, la lớn một tiếng, sau đó vội vận chuyển nguyên lực, tự tạo một tầng nguyên lực để phòng hộ thân thể.

Chỉ thấy bên ngoài có bốn, năm cái vật đen như tên bắn xé gió bay vào, nhìn kỹ lại thì mới nhận ra, đó là hai cái thạch chùy nhọn hoắc, phía đầu nhọn đằng trước có dán vài cái phù lục màu đỏ.

Mấy tấm phù lục đó chính là Oanh Hỏa Phù, ngay lúc vừa chạm vào thân thể bọn họ thì Oanh Hỏa Phù bạo tạc, thạch chùy chịu lực tác động của Oanh Hỏa Phù nên cũng nổ tung theo, kết quả tạo thành một cơn mưa đá chém vào cơ thể đám Trần Sơn.

Tuy không tạo thành thương thế quá lớn, nhưng cảm giác này tự nhiên vẫn là rất khó chịu.

Và dĩ nhiên chuyện này chưa có dừng lại, bởi thạch chùy cùng Oanh Hỏa Phù chỉ là vật dùng để che mắt mấy cái phi châm kia mà thôi.

Phi châm rất nhỏ bé, lại bị cát bụi che mắt tầm nhìn, thế nên đám Trần Sơn nhất thời không có phòng bị. Ngoại trừ Đoàn Lương nấp đằng sau Đoàn Đại Bàn thì toàn bộ những người khác đều trúng phải phi châm tẩm độc cả.

- Cướp Thương Lan Thảo, giết chết đạo lữ, lại còn ám toán ta, Trần Sơn này không giết người thì không làm người.

Trần Sơn cực kỳ uất ức, không kìm chế được nổi nộ hỏa trong lòng, ngấn đầu hét lớn một tiếng. Và dĩ nhiên kẻ mà Trần Sơn đang nguyện rửa thù thối

không phải là Tinh Hồn, mà là cô gái đang bị hấn thô bạo lôi đi.

- Phi châm này có độc!

Mã Vệ vạch chỗ bị phi châm đâm vào, gương mặt khó coi nói.

- Đại ca, đệ không muốn chết.

- Đại ca, cứu đệ với.

Nghe Mã Vệ nói phi châm có độc, Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo kinh hoàng. Ba huynh đệ này vốn cùng một giuộc, là những kẻ cực kỳ sợ chết. Trong số ba huynh đệ, Đoàn Chính a dua nịnh hót, Đoàn Đại Bảo ngu ngốc tham ăn, chỉ có Đoàn Lương là người thông minh nhất.

Dĩ nhiên hai tên Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo cực kỳ tôn sùng đại ca của mình, thế nên mọi việc trước giờ đều cho một tay Đoàn Lương sắp xếp hết cả.

Lần này cũng không ngoại lệ, khi nghe tính mạng bị uy hiếp, cả hai đều hướng Đoàn Lương khóc lóc cầu xin.

- Đừng có hoảng, chuyện đâu còn có đó. Mọi chuyện cứ giao hết cho đại ca.

Đoàn Lương vội vàng trấn an, dĩ nhiên không quên làm ra điệu bộ công tử hào hoa. Sau đó quay sang hỏi Mã Vệ:

- Người biết đây là độc gì không?

- Hình như là độc của Xích Tuyền Xà. Độc tố của Xích Tuyền Xà rất mạnh, nhưng chỉ cần uống được mật của nó là tự nhiên sẽ giải được. Bên ngoài hình như có thi thể của một đầu Xích Tuyền Xà, ra xem thử thể nào.

Mã Vệ chậm rãi phân tích. Mấy người khác, bao gồm cả Trần Sơn cũng chỉ biết tin theo, sau đó liền chạy ra bên ngoài.

Khi nhìn thấy thi thể của Xích Tuyền Xà thì mừng rỡ chạy đến, nhưng lúc đến nơi thì mới thất thần.

- Rốt cuộc là kẻ nào làm?

Trần Sơn một lần nữa hét lớn. Cả đời hấn từ khi tu hành đến giờ, chưa một lần nào ăn phải quả đắng như thế này cả.

- Kẻ kia chắc chắn là đã có tính toán, muốn giết hết tất cả chúng ta.

Mã Vệ cũng không giữ được bình tĩnh, chương mệnh xuống thi thể đã nguội lạnh của Xích Tuyền Xà, làm cho nó biến thành một đồng máu thịt bầy nhầy.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 46: Treo lên cây

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 46: Treo lên cây

- Đại... đại ca, phải làm thế nào đây? Cứu bọn đệ với.

- Đại ca ơi, Tiểu Bảo không muốn chết sớm đâu, hu hu...

Không thấy túi mật của Xích Tuyền Xà, hai tên Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo lập tức khóc lóc bù lu bù loa cả lên.

- Các người cảm miệng lại cho ta.

Trần Sơn tâm trạng vô cùng tồi tệ, lại nghe hai tên Đoàn Chính, Đoàn Đại Bảo khóc lóc ỉn ỏi, liền chữa Ma Long về phía ba huynh đệ Đoàn thị, trừng mắt nói.

Sát khí trên người Trần Sơn rất nặng nề làm cho Đoàn Chính, Đoàn Đại Bảo lạnh sống lưng, giật bắn người, lập tức nhảy ra đằng sau lưng Đoàn Lương mà khóc lóc.

- Bé bé cái mồm lại, kéo tên điên đó phát tiết thì có mười đại ca cũng đánh không lại hấn.

Đoàn Lương dĩ nhiên cũng rất sợ Trần Sơn sẽ phát tiết thật sự, vội xua tay trấn an hai tên huynh đệ của mình lại, rồi sau đó nhìn Trần Sơn, cười lấy lòng:

- Bớt nóng, huynh đệ bớt nóng, không lại nổi mụn trên gương mặt đẹp trai thì tội lắm.

Trần Sơn hừ lạnh một tiếng, xoay mặt nhìn chỗ khác, không thèm nói chuyện với đám Đoàn thị tam huynh đệ nữa.

Thấy vậy, ba huynh đệ Đoàn Lương thờ phào một hơi nhẹ nhõm.

- Đại ca đúng là đệ nhất thông minh, đệ nhất lợi hại.

- Đại ca uy vũ, đại ca lợi hại nhất.

Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo lập tức vuốt mông ngựa ngay, đương nhiên vì sợ Trần Sơn bạo nộ nên chỉ dám nói nhỏ, không có khoa trương như những lần trước đây.

Mà Đoàn Lương tựa hồ rất thích tận hưởng cảm giác này, chỉ thấy hần ngán mặt lên trời, để cho ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào mặt, gió thổi làm mái tóc tung bay phấp phới, kèm theo đó là động tác phe phẩy chiếc quạt trắng, quả thực chẳng khác gì một vị trịch tiên cả.

- Chuyện, đại ca mà, hắc hắc...

- Ba người các người làm ơn bớt tự luyện lại.

Mã Vệ gương mặt khó chịu, nhìn Đoàn Lương nói.

- Độc tố Xích Tuyến Xà còn chưa giải, chết lúc nào còn chưa biết, ở đó mà làm mấy chuyện mèo khen mèo dài đuôi.

Chỉ một câu nói thôi, chẳng khác gì một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt ba người huynh đệ bọn họ.

- Bây giờ, một là trở về tông môn, nhờ tiền bối trong tông môn giúp giải độc; hai là tìm một đầu Xích Tuyến Xà rồi giết nó, sau đó lấy mật của nó để giải độc; còn thứ ba, tìm kẻ cướp Thương Lan Thảo, vừa đoạt lại Thương Lan Thảo, vừa lấy thuốc giải độc.

- Dĩ nhiên là tìm kẻ đã cướp Thương Lan Thảo. Không giết được kẻ đó, ma tâm trong lòng ta khó giải trừ.

Trần Sơn lập tức lựa chọn đề xuất thứ ba mà chẳng ngần suy nghĩ lấy nửa giây. Mà Mã Vệ cũng chọn phương án này, bởi đúng như Trần Sơn nói, cú sốc này khó lòng mà giải trừ nổi. Nếu như chỉ bị cướp thôi thì không nói gì, đằng này còn năm lần bảy lượt bị người ta tính kế, thử hỏi ai mà cam tâm chịu đựng được.

Về phần Đoàn thị tam huynh đệ, ba người bọn họ vốn dĩ là tán tiên, bề ngoài ăn mặc nhìn thì hào nhoáng, kỳ thực trong túi không có lấy một xu, nghèo ơi là nghèo, làm gì có tiền mà mời mấy cái Luyện Dược Sư hay mua đan dược giải độc được.

Thế nên cũng đồng ý với lựa chọn thứ ba luôn.

- Kể đó khi xuất thủ cướp Thương Lan Thảo đã bị kinh lực của Thạch Nguyên Quy làm trọng thương nhẹ, có lẽ vẫn chưa chạy được bao xa. Chúng ta chia ra truy tìm, khi tìm thấy thì dùng Oanh Hỏa Phù để báo hiệu. Còn đây là Ích Độc Đan, có thể đề ép độc xà trong vòng hai giờ, mau dùng đi.

Mã Vệ lấy ra bốn viên đan dược màu đỏ, chính là Ích Độc Đan, đem chia cho Trần Sơn, Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo phục dụng.

Sau khi đã thông nhất xong, Trần Sơn, Mã Vệ và Đoàn thị tam huynh đệ phân ra làm ba ngã, bắt đầu truy tìm kẻ đã cướp đi Thương Lan Thảo của mình.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Tại một nơi khác, trong lúc đám Trần Sơn đang truy tìm thì Tinh Hồn lại đang vác theo cô gái kia chạy về đến cái hang động thiên nhiên mà hần ẩn náu.

- Mau bỏ ta xuống, tên khốn bản thiếu.

- Trời đánh thánh vật tổ tiên ba đời nhà ngươi.

- Có ai không, cứu tôi với, có người muốn hiếp tôi.

Cô ta không ngừng hò hét kêu cứu, nhưng tuyệt nhiên Tinh Hồn chẳng buồn quan tâm, một mạch chạy thẳng đến chỗ cái hang thiên nhiên kia.

Bị phong bế nguyên lực, nghiễm nhiên cô gái này không thể làm được gì ngoài hò hét, chửi bới lung tung.

- Còn làm nhảm nữa, ta đem ngươi vứt vào mồm dã thú, có tin không?

- Không tin, có ngon thì làm đi.

Cô gái này vẫn rất đanh đá, ương ngạnh, hoàn toàn không sợ bị uy hiếp.

Lại nói đến trước đó, vốn dĩ với tính cách của Tinh Hồn, hẳn nhất định sẽ giết chết cô ta giữa đường trường, rồi sau đó ngang nhiên lục soát, đoạt đi Thương Lan Thảo.

Nhưng khi ý định này lóe lên, hẳn bỗng dưng phát hiện trong cơ thể cô gái này ẩn chứa một cái thần niệm cực mạnh, uy áp đó đã vượt lên trên Phù Tiên Cảnh.

Một khi tính mạng bị nguy hiểm, cỗ thần niệm này sẽ tự động bạo phát để bảo trợ cô ta.

Với tu vi sơ kỳ Phạm Tiên Cảnh, một khi đối diện với cỗ thần niệm đó, Tinh Hồn chỉ có con đường chết, vậy nên hẳn không dám mạo hiểm, thế nên mới kiến nghị trao đổi với cô ta.

Tuy nhiên, Tinh Hồn tạm thời chưa có ý định thả cô gái này ra. Bởi một tiên giả trung kỳ Phạm Tiên Cảnh mà có rất nhiều bảo bối lợi hại, trong cơ thể lại được lưu xuống một cái thần niệm của tiên giả Địa Tiên Cảnh, chỉ sợ bối cảnh của cô ta không hề tầm thường.

Không rõ vì lý do gì mà cô gái này một mình chạy vào Hằng Nhạc Sơn Mạch, nhưng trước khi chắc chắn rằng bản thân sẽ không rơi vào tình huống nguy hiểm, hẳn sẽ không dễ dàng thả cô ta ra. Ai mà biết được, ở gần đâu đây có người của cô ta hay không.

Dù vốn đã đắc tội, nhưng hẳn không muốn bị một đại gia tộc nào đó truy sát đến cùng đường mạt lộ.

Nhìn thái độ ương ngạnh, Tinh Hồn nheo mày lại.

- Tường ta không dám làm sao?

Tinh Hồn bỗng khựng lại, ném cô gái xuống đất, sau đó lấy ra một sợi dây thừng rồi đem nàng ta trói lại, treo ngược lên trên cây.

- Đối xử với nữ tử như vậy, sao ngươi không đập đầu vào chậu hũ chết quách đi cho rồi.

- Ta mà xuyên không được, ta tuyệt không để hạ vô liêm sỉ như ngươi ra đời.

- Ai đó cứu tôi với.

Bị treo ngược trên cành cây, nàng ta nội tâm giật mình, không nghĩ đến Tinh Hồn thực sự có thể làm như vậy. Nhưng tính cứng đầu cứng cổ không cho phép bản thân hạ mình cầu xin, lại lập tức hét toáng lên.

- Cứ hét thoải mái đi, một lát nữa khẳng định cô sẽ gặp rất nhiều người bạn.

Vừa nói, Tinh Hồn vừa lấy ra cái túi mật của Xích Tuyền Xà, rồi trích ra một ít, vừa bước tới gần cô nàng.

- Ngươi muốn làm gì?

- Thuốc kích thích, giúp cô vui vẻ một đêm với đám thú hoang ở đây.

- Ngươi...

Dĩ nhiên trong tay Tinh Hồn không có loại thuốc đó, hẳn chỉ là đang hù dọa nàng mà thôi. Độc tố của Xích Tuyền Xà tuy chưa phát huy liên, nhưng tầm ba canh giờ sau, nó sẽ bắt đầu phát huy tác dụng.

Khi đó, cỗ thần niệm trong cơ thể nàng sẽ bộc lộ, người gieo xuống thần niệm sẽ đến đây trong thời gian ngắn, và kết quả sau đó thế nào thì không cần nghĩ cũng biết.

Tinh Hồn không hi vọng chuyện này diễn ra, thế nên mới dùng mật của Xích Tuyền Xà để cho nàng phục dụng.

Bị hù dọa, cô nàng không dễ dàng mở miệng, dãy dụa liên tục. Nhưng một tiên giả mất hết pháp lực làm sao có thể bì được với Tinh Hồn, hẳn thô bạo bóp hai bên má, vạch cái miệng nhỏ ra, sau đó ném mật của Xích Tuyền Xà vào, cuối cùng vận chuyển nguyên lực để nó lưu thông trong cơ thể.

Mật của Xích Tuyền Xà vừa nhót vừa đắng, tư vị lại rất khó chịu, thiếu điều vừa mới thử một tí đã muốn nôn hết cả ra ngoài.

- Ta nguyện rửa ngươi bị thiên lôi đánh chết, uống nước bị sặc chết, ăn cơm mắc cổ chết, đi bộ trượt vò chuối bị té chết, đi đại tiện bị táo bón chết...

Tinh Hồn giả mù giả điếc, không thèm quan tâm nữa, liền bỏ đi vào hang động để tu luyện.

Vị trí treo cô nàng cách cái hang không xa lắm, Tinh Hồn thả lại một con đom đóm để theo dõi tình hình, rồi sau đó mới bỏ đi.

Còn cô nàng, không biết có phải trời sinh thần lực hay không nữa mà liên tục liên tục chửi rửa Tinh Hồn, bao nhiêu từ ngữ có thể dùng để chửi rửa đều bị nàng lôi hết ra cả. Mãi đến một khắc sau mới bắt đầu yên ắng.

- Tự nhiên thấy nóng quá.

Chửi một hơi liên tục, lại trải qua một trận chiến đấu, thế nên dần dần mới thấm mệt. Có điều, nàng không nghĩ đến việc bản thân do phí sức mà mệt mỏi, mà trong đầu lại liên tưởng đến mấy giọt mật Xích Tuyền Xà bị Tinh Hồn cho vào miệng.

- Không lẽ... không lẽ hần nói thật? Hần cho mình dùng mấy cái xuân dược đó thật?

Gương mặt nàng sinh ra một tia kinh nghi, rồi dần dần chuyển thành sợ hãi.

- Nghe tam ca nói thuốc này sau khi uống vào thì cơ thể bắt đầu nóng lên, đầu óc choáng váng, hơi thở gấp gáp, hoàn toàn đúng với những gì mà tam ca miêu tả.

- Có khi nào hần đợi thuốc ngấm rồi bắt đầu cưỡng hiếp mình? Chắc chắn là vậy rồi, mình xinh đẹp đến thế này cơ mà.

- Hình sau khi làm chuyện đó thì sẽ đẻ ra em bé, Tam ca từng nói với mình như vậy. Không, mình không muốn có em bé, mình còn trẻ tuổi, mình muốn được đi chơi, mình còn rất nhiều chuyện phải làm, mình không muốn đâu, hu hu hu...

- Ông nội ơi, ba ba ơi, mẹ ơi, cứu Mẫn Nhi với, Mẫn Nhi tuyệt đối sẽ không cãi lại ba ba nữa.

- Đại ca, nhị ca, tam ca, cứu Mẫn Nhi, Mẫn Nhi không muốn lấy chồng đâu.

- Có ai không, cứu tôi với, hu hu hu...

Thiết nghĩ cô gái này đúng là có đầu óc tưởng tượng rất phong phú, mà công lao này chắc là có công rất lớn của vị Tam ca kia. Cô ta bắt đầu khóc lóc bù lu bù loa lên, tiếng khóc nghe rất thê lương.

Tinh Hồn đang ngồi tịnh dưỡng thì bị tiếng khóc than như đâm vào lỗ tai ấy làm cho giật mình, sau đó thông qua sự giám sát của đom đóm thì lác đầu thờ dài, rồi sau đó chẳng buồn nghĩ ngợi đến nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 47: Cầu cứu

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 47: Cầu cứu

Màn đêm đã bắt đầu dần buông xuống. Ban đêm, hoang thú tại Hằng Nhạc Sơn Mạch hoạt động rất mạnh, thậm chí có đoạn thời gian sát bìa Hằng Nhạc Sơn Mạch, địa phận tiếp giáp với Thanh Giang trấn xuất hiện một vài đầu Hậu Thiên hoang thú cấp ba, thực lực tương đương với tiên giả Địa Tiên Cảnh.

Thế nên trước khi trời tối, những thợ săn hoặc là rời khỏi Hằng Nhạc Sơn Mạch, hoặc là tìm một chỗ trú ẩn an toàn nào đó để ẩn nấp một đêm.

Đại đa số đều lựa chọn phương án một là rời khỏi Hằng Nhạc Sơn Mạch, bởi ngộ nhỡ gặp phải những hoang thú mạnh mẽ gì khó mà có đường chạy trốn, trừ phi có phương pháp ẩn nặc vì điều nào đó thì mới dám ở lại.

Nhìn lên bầu trời, ánh sáng chiều đỏ rực nơi phía Tây phủ xuống, Hạng Hạo một mình đi trong Hằng Nhạc Sơn Mạch đã gần nửa ngày trời.

- Một mình mình căn bản khó mà tìm được y. Phụ thân giao nhiệm vụ này, quả thực là làm khó mình rồi.

Hần bất giác thở dài một tiếng, trong lòng định ninh, chuẩn bị quay trở lại Thanh Giang trấn để nghỉ ngơi. Bỗng nhiên lúc đó bên tai nghe thấy tiếng khóc lóc thảm thiết, có lẽ do khoảng cách rất xa nên âm thanh này rất nhỏ, không để ý kỹ thì không có cách nào nghe thấy được.

- Có người kêu cứu?

Hạng Hạo chân mày nhíu lại, rồi sau đó mở rộng thần thức, truy tìm phương hướng của âm thanh kia. Sau đó vài giây, hần liền gia tăng tốc độ, hướng về phía âm thanh tiếng khóc.

Cũng lúc đó, cũng ở một phương hướng khác, Mã Vệ cũng đồng dạng nghe được âm thanh tiếng khóc.

Thời gian một canh giờ đã trôi qua, tác dụng áp chế độc của Ích Độc Đan không còn nhiều nữa, dù rất uất ức, thế nhưng vì đảm bảo cái mạng nhỏ, Mã Vệ có ý định phản hồi về Bá Đạo Tông để cầu trợ tiên bối trong Bá Đạo Tông giúp giải độc.

Còn về phần Trần Sơn hay Đoàn thị tam huynh đệ, hắn cũng không muốn để tâm đến nữa.

Đúng lúc nghe thấy tiếng kêu cứu, mà vị trí cách hắn cũng không xa, thiết nghĩ tiện đường đi, Mã Vệ cũng đồng dạng hướng đến chỗ âm thanh đó.

So với Hạng Hạo thì bởi khoảng cách của Mã Vệ đến chỗ âm thanh tiếng khóc gần hơn, dĩ nhiên thời gian đến nhanh hơn một chút.

Mà Mã Vệ cũng chỉ mang ý định xem tình hình, nếu cứu được thì cứu, không cứu được thì coi như không thấy gì cả, nhưng thật không thể ngờ được, một cái lần vô tình này lại bất gặp được kẻ đã cướp đi Thương Lan Thảo của mình.

Ngay lúc nhìn thấy bóng dáng vị cô nương đang bị treo ngược lên cây kia, Mã Vệ gương mặt xuất hiện một nụ cười lạnh lẽo.

- Ha ha, đúng là ông trời không phụ lòng người tốt, lần này để xem ngươi trốn thoát khỏi tay ta như thế nào!

Trước đó lúc vị cô nương kia cướp đi Thương Lan Thảo, Mã Vệ đã nhanh tay lưu lại một ít thủ đoạn để làm dấu hiệu nhận ra kẻ cướp Thương Lan Thảo, cũng bởi vì vậy nên hắn mới dám đánh cược đi tìm cô gái trong khi bản thân đang bị trúng xà độc.

Vốn chỉ mang ý nghĩ cầu may mà thôi, nhưng không nghĩ đến, mình thực sự sẽ gặp tên cướp kia.

Mà tên cướp đó lại là một nữ tử nữ, trông đáng đáp từ trên xuống dưới rất ngon lành, bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy đều không thể không động tâm.

- Hừ, cướp đồ của ta, để ta cho ngươi biết hậu quả như thế nào.

Mã Vệ cười lạnh một tiếng, rồi từ trong rừng cây bước ra.

- A, có người. Cứu tôi v...

Nghe thấy tiếng bước chân, cô gái không khỏi vui mừng, định kêu cứu thì bỗng biến sắc.

Bởi vì người xuất hiện không hề xa lạ gì với nàng cả. Lúc ẩn nấp trong bóng tối, nàng đã quan sát kỹ từng người, thế nên vừa nhìn thấy Mã Vệ là tức khắc nhận ra ngay.

Trong lòng chỉ cầu mong, hắn không nhận ra mình chính là người đã cướp đi Thương Lan Thảo, nếu không thì lần này thảm rồi.

- Cướp đồ của ta, còn mong ta cứu, ngươi đang nằm mơ à?

Mã Vệ đứng khoanh tay, trừng mắt nói.

- Đợi... đợi đã, mặc dù ta là người cướp Thương Lan Thảo, nhưng mà Thương Lan Thảo không có ở trên người ta, đã bị người khác lấy đi rồi.

- Ngươi nghĩ ta tin sao?

- Bộ đầu của ngươi chứa sạn hay bị thiếu nếp nhăn thế. Chắc ta cướp xong Thương Lan Thảo xong tự trói mình treo lên cây đợi ngươi xong đợi ngươi đến đòi? Bà đây không rảnh thế đâu! Mau tới đây thả ta xuống, ta sẽ chỉ kẻ đang giữ Thương Lan Thảo cho ngươi.

Mặc dù bản thân đang trong tình thế ngặt nghèo, vậy mà tiểu cô nương này lại không chút tỏ ra kính sợ, thậm chí còn to mồm nằng lùn cả Mã Vệ - kẻ đã bị nàng cướp đi Thương Lan Thảo ngay trước mắt. Không biết hồi nhỏ cô gái này đã ăn gan hùm gan báo gì nữa, trong bất kỳ tình huống nào cũng không sợ trời không sợ đất, thật khiến cho người ta nể phục.

Bị cô nàng chửi mắng, Mã Vệ gương mặt có chút bị đàn ra. Chắc hẳn nội tâm đang rất ngạc nhiên với tính cách mạnh mẽ của cô nàng.

- Ngươi nói vậy, ta tạm tin. Vậy phi châm tẩm độc Xích Tuyến Xà, cũng là do kẻ kia làm ra?

Mã Vệ nhíu mày hỏi.

- Chứ sao nữa. Chính bản cô nương cũng bị gã ta ám toán, so với các ngươi còn thê thảm hơn, ai đòi một tên đàn ông lại đi đánh bom một nữ tử xinh đẹp yếu đuối như ta. Đám đàn ông các ngươi đúng là ngu si dần dện, chẳng có thứ gì tốt.

Nhìn đôi mắt cô nàng như bắn ra lửa, cho đến bây giờ vẫn chưa thể nguôi ngoai được chuyện bị Tinh Hồn sử dụng liên hoàn sáo, khiến cho bản thân vô cùng thê thảm và chật vật. Trong lòng đang rất cay cú, thậm chí còn đang tính toán làm thế nào để lợi dụng Mã Vệ đánh Tinh Hồn nữa kia.

Không rõ là do chột dạ hay gì, Tinh Hồn ngồi bệ quan tâm tu thì bỗng hắt xì một cái. Hắn gãi gãi mũi, thù thì:

- Gì thế nhỉ?

Đột nhiên, thông qua con đom đóm mà hắn lưu lại để giám sát cô gái nọ, Tinh Hồn bỗng phát hiện một luồng khí tức khác lạ khác.

Hắn lập tức thông linh với đom đóm, hình ảnh mà đom đóm đang nhìn thấy đều hiện rõ trong đầu hắn.

- Không trùng hợp như vậy chứ?

Nhìn thấy Mã Vệ, Tinh Hồn thảm thán không ổn.

Hắn không nghĩ ra rằng Mã Vệ có thể tìm đến được tận đây. Dù sao Hằng Nhạc Sơn Mạch rất rộng lớn, trước đó hắn bố trí một vài cái cấm chế cùng với sử dụng phi châm tâm độc Xích Tuyền Xà.

Độc của Xích Tuyền Xà thời gian phát tác tuy chậm, nhưng một khi phát tác thì rất khó để giải trừ, hắn nghĩ rằng đối phương sau khi phát hiện bị trúng độc thì sẽ trở về tông môn hoặc tìm một Luyện Dược Sư nào đó để cầu cứu giải độc.

Thật không ngờ, bọn người này lại cố chấp đến như vậy. Lý do cố chấp truy lùng, hắn không nghĩ là lí do bị cướp Thương Lan Thảo lớn nhất, lại nghĩ đến tính cách của cô gái nọ, hắn là trong quá trình hắn bày những cái bẫy bên ngoài, bên trong hang động, cô gái tinh quái này đã làm ra hành động nào đó mới khiến đám người này nổi giận.

Với tính của cô ta, không quá khó đoán, thế nào cũng sẽ tìm cách lợi dụng Mã Vệ để trả thù riêng.

Mã Vệ tuy trúng độc, nhưng hắn vẫn là tiên giả trung kỳ Phạm Tiên Cảnh, khi thực lực chưa đủ mạnh, hắn không muốn bản thân rơi vào nguy hiểm.

Trong đầu hắn lúc này xuất hiện một ý nghĩa duy nhất, đó chính là bỏ chạy.

Còn về phần cô gái kia, hắn chẳng buồn quan tâm, mặc xác cô ta.

Quay trở lại nơi Mã Vệ và vị cô nương kia. Bị cô ta vợ đùa cả năm, vốn dĩ đã rất bất mãn, nay lại càng thêm ngứa mắt.

Hắn bước tới gần, thò tay sờ mặt cô gái, trừng mắt lạnh giọng:

- Ta không biết lời cô nói là thật hay không, trước tiên phải kiểm chứng một chút đã.

Nhìn ánh mắt của Mã Vệ, cô gái bỗng giật nảy mình, trong lòng xuất hiện một loại cảm giác không ổn:

- Người muốn làm gì?

- Làm gì? Cô nghĩ xem ta muốn làm gì.

- Bỏ cái tay bẩn thỉu của người khỏi người ta, nếu không sau này đừng hòng sống sót được tại Kim Lan Quốc này.

Bị cô gái trừng mắt cùng buông lời đe dọa, Mã Vệ chân mày nhíu lại, thầm nghĩ không lẽ cô gái này có thân phận cao quý? Có điều khi nghĩ lại, một người có thân phận tôn quý lý nào lại đi quan tâm đến một gốc Thương Lan Thảo? Với thân phận tôn quý, muốn mua được một gốc Thương Lan Thảo là một chuyện vô cùng dễ dàng.

Thế nên một giây sau, Mã Vệ liền kết luận, cô gái này đang nói dối, chỉ là đang đe dọa mình mà thôi. Nghĩ vậy, Mã Vệ cười tà dị:

- Đánh đá lăm. Vậy ta muốn xem người làm thế nào để truy sát ta.

- Huynh đệ, cứu ta với. Ta nhất định sẽ trả công thích đáng.

Bỗng nhiên cô gái hét toáng lên.

- Lại nói bằng quơ, nghĩ ta tin sao?

Mã Vệ ánh mắt khinh thường, nhưng ngay sau đó hắn liền thay đổi suy nghĩ, bởi Mã Vệ cảm giác được một luồng khí tức mạnh mẽ đang xuất hiện.

- Nhất Kiếm Ảnh Phi.

Người xuất hiện dĩ nhiên chính là Hạng Hạo.

Nhìn thấy cảnh tượng cô gái kia bị treo ngược lại, cơ thể thì xộc xệch, y phục rách nát, lộ ra từng tấc da thịt, trông bộ dạng rất đáng thương.

Hạng Hạo ghét nhất là cái loại cảnh tượng này, lập tức không nói câu nào, cầm kiếm xuất thủ ngay. Hạng Hạo tuy thân mang bệnh nặng, nhưng căn bệnh này chỉ ảnh hưởng đến tinh thần chứ không hề ảnh hưởng đến thực lực của hắn.

Tại ngoại môn Thiên Kiếm Tông, Hạng Hạo chính là một trong những đệ tử thực lực mạnh mẽ nhất, tuyệt không thể xem thường.

Một kiếm này vừa ra, linh khí thiên địa trong không gian ba động dữ dội, chỉ nghe một tiếng rít kinh dị, tựa hồ tầng không gian vừa mới bị đâm thủng vậy.

Kiếm ảnh tốc độ rất nhanh, nhìn giống như một đoàn lưu tinh màu xanh lam, ẩn chứa một luồng sát cơ dữ dội, khi xuất ra lại hấp thu linh khí thiên địa, uy lực còn mạnh hơn một tầng.

Quyển 2 - Chương 48: Cổ chủng

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 48: Cổ chủng

Sát cơ ập đến, Mã Vệ giật mình, hần lập tức chuyển người lại, triệu hoán ra một thanh đao lớn. Cây đao này vừa rút ra khỏi vỏ đã bức ra một luồng sáng nhiệt, thân đao là một màu đỏ rực, ẩn hiện bên trong cây đao khắc khoảng tám mươi đao cầm chế, chính là một kiện pháp khí hạ phẩm.

Mã Vệ vận chuyển nguyên lực, khí thế hùng dũng trăm xuống một đường.

- Ma Viêm Phá.

Đường đao uy lực kinh hồn, ẩn hiện khí tức hung bạo, nhưng muốn thiêu đốt không gian, bạo tạc âm âm.

Đao khí và kiếm khí chạm nhau, không gian vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa. Linh khí hỗn loạn, cuồng phong tán ra xung quanh, làm cho cây cối tại nơi này rung chuyển dữ dội.

Uy lực khiến cho Mã Vệ bức lùi về phía sau mấy chục thước, còn cô gái kia thì cũng bị cuốn bay ra xa. Cái dây thừng mà Tinh Hồn dùng để trói nàng treo lên cây không thể chịu nổi uy lực do hai tiên giả trung kỳ Phàm Tiên Cảnh tạo thành.

Mã Vệ từ trong đám khói bụi chui ra, sắc mặt có chút bất ổn, đương nhiên không phải do kiếm khí của Hạng Hạo gây nên, mà là do xà độc trong cơ thể đang có dấu hiệu muốn bộc phát.

- Tên kia nhìn rất quen mắt.

Mã Vệ hai mắt âm trầm, sau đó vận chuyển kinh lực, thổi bay làn khói bụi, khung cảnh trước mặt lại hiện ra.

- Người là... Hạng Hạo của Thiên Kiếm Tông?

Chỉ thấy Hạng Hạo lúc này đang đến gần cô gái, giúp nàng tháo dây thừng ra.

Tuy nói cả hai tu vi ngang nhau, nhưng luận về thực lực, Hạng Hạo vẫn trên cơ so với Mã Vệ một chút.

Một chiêu giao thủ vừa rồi, Mã Vệ trông có chút chật vật, vậy mà Hạng Hạo không hề có chút suy giảm nào.

- Người biết Hạng mỗ? Ồ, là đệ tử Bá Đao Tông.

Hạng Hạo sau khi cời trói cho cô gái, tiếp đó nhìn Mã Vệ, âm thầm đánh giá.

Bởi vì trên ngực áo của Mã Vệ có cái tông huy hình cây đao màu tím, đó chính là tông huy của Bá Đao Tông, một trong năm tông môn tại Phong Lâm Thành.

- Ngoại môn thập đại thiên kiêu Thiên Kiếm Tông. Tại Đẳng Long Chiến ba trăm năm trước giành tiến vào bát cường, tại hạ làm sao không nhận thức được.

Mã Vệ cười nhạt, nói.

- Không ngờ danh tiếng của Hạng mỗ lại được đệ tử Bá Đao Tông biết đến, hồ thẹn rồi.

Hạng Hạo ngữ điệu khách khí trả lời.

- Không nghĩ đến ngay tại Hằng Nhạc Sơn Mạch lại gặp được Hạng huynh, thật đúng là có duyên. Có điều, không biết vì có gì lại xuất thủ đánh lên tại hạ?

- Hạng mỗ vốn không quen việc nhìn thấy cảnh một cô gái bị một nam nhân hà hiếp ép bức. Thấy một đánh một, thấy mười đánh mười, tính cách của tại hạ khác cực đoan, thế nên dù là đánh lên đi chăng nữa, miễn là giết được kẻ tâm thuật bất chính, không bằng lang sói thì vẫn đáng.

Hạng Hạo cười nhạt, tuy ngữ điệu khách khí ôn hòa, thế nhưng trong lời nói lại chứa đầy ẩn ý.

Trông gương mặt Mã Vệ trầm xuống.

- Hạng huynh, ta không cần biết ngươi là chính nhân quân tử thế nào, nhưng tiện nhân kia cướp đi đồ của ta, lại còn hạ độc thủ với ta nữa, thù này không trả, ta làm sao cam tâm. Hạng Hạo, mau giao ả ta ra đây.

- Thằng kia, ngươi chửi ai tiện nhân. Ngươi có tin ta chém xuống đầu chó ngươi xuống đem cho chó ăn không hả?

Cô gái kia đang phì phòi bụi bẩn trên người, bỗng nghe hai chữ “tiện nhân” thì lại nổi đóa lên, chửi âm ỉ ì xèo.

- Có ngon thì đừng nấp sau hần, giỏi thì đến lấy đầu của ta xem.

Mã Vệ gương mặt thách thức cười nói.

- Đây, ngươi biết giải cầm chế không?

Bỗng cô gái quay sang hỏi Hạng Hạo.

- Ta không giỏi về cầm chế lắm, nhưng có thể thử.

- Vậy thử đi. Còn ngươi, ngoan ngoãn đứng yên đó.

Cô gái giọng điệu rắn rỏi đánh đá, chỉ thẳng vào mặt Mã Vệ, quát.

- Hừ, ta không có thời gian rảnh thế đâu.

Mã Vệ hừ lạnh một tiếng, kế tiếp lại vận chuyển nguyên lực, cây đao màu đỏ lại rực lên, sóng nhiệt bức ra phả vào mặt vô cùng khó chịu.

- Ma Viêm Phá.

Chỉ nghe từ trong cây đao ngấm lên một tiếng ghê rợn, nghe như âm thanh lửa đốt, không gian trong giây lát trở nên vận vẹo, linh khí trong thiên địa như bị cây đao thôn phệ, hóa thành một lưỡi đao màu đỏ không lồ trồi trên cao trầm xuống.

Hạng Hạo gương mặt trịnh trọng, trong mắt lóe hàn mang.

- Nhất Kiếm Phá Kinh.

Kiểm trong tay Hạng Hạo cũng là một kiện pháp khí hạ phẩm, nhưng thanh kiếm này được gia cố đến mười ba đạo cấm chế công kích, so với cây đao của Mã Vệ thì uy lực cao hơn đôi chút.

Kiểm khí xuất ra, không gian như bị một lực lượng vô hình sắc bén nào đó trăm xuyên qua, một tiếng rít ngọt tai rít lên, va chạm với thanh đao lửa khổng lồ.

Bầu trời trong thoáng chốc như bị phân ra làm hai nửa, ánh sáng chiều dường như cũng bị uy lực do hai tiên giả trung kỳ Phàm Tiên Cảnh làm cho náo loạn.

Chấn động này ngay lập tức hấp dẫn các tiên giả đang trên đường rời khỏi Hắc Nhạc Sơn Mạch. Thế nhưng nhìn thời gian đang dần về đêm, vậy nên hầu như đều không muốn đi dò xét tình hình, bởi nơi chấn động diễn ra nằm khá sâu trong bờ rìa Hắc Nhạc Sơn Mạch.

Lúc này, Trần Sơn cũng đang mở rộng truy tìm, bỗng nhiên cảm nhận được một luồng sóng ba động. Hắn ngẩn đầu lên nhìn bầu trời, chỉ thấy một luồng sáng màu đỏ bắn lên cao, kế đó nổ tung tóe.

- Là Mã Vệ.

Trước đó khi ước hẹn với nhau, khi gặp được kẻ cướp Thương Lan Thảo thì phát Oanh Hỏa Phù để thông báo cho những người khác.

Ngay khi nhìn thấy hỏa hiệu, Trần Sơn cười lạnh một tiếng, dường như trong lòng đang rất kích động, muốn gặp được kẻ đã giết đi đạo lữ, cướp đi Thương Lan Thảo, và còn hạ độc thủ với hần nữa.

Ở một nơi khác, Đoàn thị tam huynh đệ cũng nhìn thấy được dấu hiệu.

- Đại ca, có pháo hiệu kia.

Đoàn Chính ngẩn đầu nhìn lên bầu trời, sau đó nói.

- Từ từ, nghe đại ca nói một chút.

- Sao vậy đại ca?

- Một lát nữa khi đến đó, trước hết từ từ hẫ ra mặt, xem tình hình trước đã. Nếu không có gì thì xuất hiện, còn nếu không ổn thì rút lui, chạy về Thanh Giang Trấn rồi cầu xin lão già kia một lần.

- Mọi chuyện đều nghe theo đại ca.

- Tốt lắm. Nghe lời đại ca là không bao giờ chịu thiệt, đi thôi.

Sau khi bàn bạc một lúc, ba huynh đệ này liền kéo nhau đi đến chỗ Mã Vệ bắn ra hỏa hiệu.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Sự xuất hiện của Hạng Hạo khiến cho Tinh Hồn vốn mang ý định bỏ chạy ngay lập tức khựng lại.

Hạng Hạo trước đây Tinh Hồn vô tình gặp qua một lần, đối với người này có ấn tượng khá sâu.

Hạng Hạo trông như người mang bệnh, nhưng thực lực rất mạnh, dù thời điểm gặp mặt ấy, Hạng Hạo đã có tình ẩn dấu đi tu vi, nhưng bằng Thiên Ma Nhân, dù là Địa Tiên Cảnh hắn cũng nhìn thấu được tu vi.

Cũng nhờ vào Thiên Ma Nhân, Tinh Hồn mới nhìn ra được căn nguyên bệnh tật của Hạng Hạo.

Trong cơ thể của Hạng Hạo có một cái cổ chùng tồn tại trong trái tim. Cổ chùng này nhìn như vô hình vô sắc, cực kỳ khó nhận thấy, bởi vì Tinh Hồn có tinh thần lực đặc thù nên mới nhận ra được. Còn những người khác, trừ khi chính kẻ đã gieo xuống cổ chùng, ngoài ra không một ai có thể cảm nhận được cái cổ chùng này.

Cổ chùng không hề làm ảnh hưởng đến tu vi của Hạng Hạo, trái ngược lại còn khiến cho thực lực của hắn mạnh hơn so với tiên giả đồng cấp. Nhưng ngược lại, thọ mệnh của Hạng Hạo lại tiêu hao nhanh hơn so với tiên giả đồng cấp, tu vi càng mạnh thì thọ nguyên càng giảm xuống.

Đoán chừng, trừ phi có chuyện bất khả kháng cự, hoặc bị kẻ gieo chùng đột ngột thu lại cổ chùng, bằng không khi Hạng Hạo đột phá đến Địa Tiên Cảnh thì cũng là lúc Hạng Hạo này vong mạng.

Kẻ gieo chùng này thực sự là rất có tâm tư, bởi sau khi Hạng Hạo chết thì cổ chùng trưởng thành, phá vỡ cơ thể vật chủ rồi quay về với chủ nhân, mang theo lực lượng của vật chủ để chủ nhân của nó nâng cao sức mạnh.

Việc gieo cổ chùng này làm cho Tinh Hồn hơi thích thú, bởi nó có chút giống với một loại công pháp mà trước đây hắn trong lúc vô ý xem qua, tuy nhiên đến giờ vẫn chưa có cơ hội thử nghiệm nó.

Quay trở lại với vấn đề chính, ít nhất với sự xuất hiện của Hạng Hạo, tạm thời bản thân không nhất thiết phải quay đầu bỏ chạy.

Hắn muốn ở lại xem xét tình hình, dù sao thì tại chỗ hắn đang bề quan với nơi Hạng Hạo và Mã Vệ đánh nhau có khoảng cách khá xa, thế nên không có quá nhiều điều để lo lắng.

Và lại trước đó Mã Vệ đã có nói, hắn vẫn chưa hề giải được độc Xích Tuyến Xà, sở dĩ trụ đến được bây giờ là nhờ sử dụng Ích Độc Đan để tạm thời đè ép xuống độc xà.

Hiện tại nhìn sắc mặt Mã Vệ có chút tái xanh, nhất là chính giữa mi tâm xuất hiện một cái chấm nhỏ màu đỏ, chính là dấu hiệu độc xà sắp phát tác.

Nếu như tiếp tục dây dưa, thế nào Mã Vệ cũng sẽ bị độc của Xích Tuyến Xà làm cho tử vong. Độc Xích Tuyến Xà tuy thời gian phát tác khá chậm, nhưng một khi phát tác, để cho độc chạy vào tim, dù là thượng tiên giáng xuống cũng đừng hòng cứu được.

Thiết nghĩ, Mã Vệ này nên lựa chọn bỏ chạy thì hơn, nhưng đột nhiên Mã Vệ lại bắn pháo hiệu lên trời, dĩ nhiên là có viện binh.

Viện binh này cũng không quá khó đoán, chính là những kẻ cùng tham gia tranh đoạt Thương Lan Thảo.

Dĩ nhiên Tinh Hồn không quên chú ý đến cô gái kia. Cô gái này tính cách rất ương ngạnh đánh đá, dù rơi vào tình huống nguy hiểm cũng không tỏ ra sợ hãi, Tinh Hồn rất muốn biết được rốt cuộc thân phận của cô gái này to lớn đến thế nào, để biết đường sau này trông thấy còn bỏ chạy kịp. Bằng không rơi vào tay cô ta thì kiếp này thâm rồi.

Mã Vệ và Hạng Hạo chiến đấu rất kịch liệt, một thân tu vi đều triển lộ ra cả. Hạng Hạo càng chiến càng mạnh, mỗi kiếm xuất ra đều uy lực vô cùng, Mã Vệ phải chật vật lắm mới phòng thủ được. Thậm chí hiện tại, hắn chỉ có thể co cụm phòng thủ, không cách ra xuất chiêu đánh lại được.

Thập đại thiên kiêu ngoại môn Thiên Kiếm Tông quả thực không phải là cái danh hão huyền.

- Ma Long Trảm

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 49: Tâm ma

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 49: Tâm ma

Từ phía đằng xa, một tia hắc quang rực lên, kèm theo đó là một tiếng ngấm vang. Trong chớp mắt, một đầu long ảnh dài gần mười thước xuất hiện, cả người tỏa ra sát khí hung bạo, đôi mắt đỏ rực tràn đầy sát khí, cái miệng há to đầy răng nanh, toan muốn nuốt trọn Hạng Hạo vào.

Hạng Hạo gương mặt kinh động, nhưng dù sao cũng là thiên kiều của một tông môn, tuy thành đạo chưa được ngàn năm, nhưng luận kinh nghiệm chiến đấu thì vô cùng lão luyện, bởi vì Hạng Hạo từ nhỏ đã theo cha của hắn tiến vào Hằng Nhạc Sơn Mạch để đi săn, được luyện tập với các trưởng bối, so với các thiên kiều công tử khác thì hoàn toàn khác biệt.

Chỉ thấy Hạng Hạo gồng sức, trăm một kiếm cực mạnh đẩy lùi Mã Vệ lại. Sau đó chuyển người, hào quang trên bảo kiếm rực sáng lên, cuồng phong xung quanh như bị kiểm thể của Hạng Hạo điều khiển, hội tụ vào trên thanh bảo kiếm:

- Truy Phong Cửu Kiếm.

Hạng Hạo điều động nguyên lực truyền vào bảo kiếm của mình, theo khu động pháp quyết, thanh kiếm lơ lửng ngay trước mặt hắn, sau đó hướng mũi kiếm về phía long ảnh màu tím đang lao đến.

Đột nhiên bảo kiếm huyền hóa phân thành ra thêm tám đạo kiếm khí khác, vây xung quanh chủ kiếm, nhìn giống như một cái tiểu kiếm trận vậy.

Cuồng phong xung quanh tích tụ càng lúc càng nhiều, gió bão nổi lên khiến cho những gốc đại thụ rung chuyển dữ dội, thiếu điều như muốn bị bức gốc bay đi.

Cuối cùng, Hạng Hạo bàn tay chường thẳng vào phía cánh kiếm. Ngay lập tức bảo kiếm phá không bay đi, bát kiếm xung quanh xoay tròn quay chủ kiếm, tốc độ trong giây lát đầy nhanh đến cực hạn.

Cuồng phong bao phủ bên ngoài, tựa hồ cũng hóa thành một thanh cự kiếm khổng lồ, thế như thiên quân vạn mã, uy lực vô cùng.

Không gian ảm ảm chấn động, khói bụi bay mù mịt, trên bầu trời mây vân tán loạn.

Hạng Hạo bị áp lực đẩy lùi về phía sau, trên tay cầm kiếm cảm xuống đất để không bị đẩy lùi quá xa.

Nhìn sắc mặt hắn lúc trắng lúc xanh, khóe miệng rỉ xuống một tia máu, không ngờ đã bị trọng thương.

- Kê kia thật mạnh!

Hạng Hạo miễn cưỡng đứng thẳng người dậy, lau đi vết máu trên miệng, ánh mắt tập trung nhìn về phía làn khói bụi, chiến ý chớp mắt khôi phục, bất kỳ lúc nào cũng sẵn sàng lâm trận.

Chỉ thấy từ trong làn khói bụi có hai bóng người bước ra. Một người là Mã Vệ, còn người kia đương nhiên là người vừa mới xuất hiện – Trần Sơn.

- Đệ nhất thiên kiều ngoại môn Thiên Kiếm Tông quả nhiên danh bất hư truyền, thực lực rất mạnh.

Trần Sơn cảm Ma Long Nhận vác lên vai, trong làn gió lớn thổi tung bay mái tóc đen nhánh, làm nổi bật nét phong trần bá đạo của y.

Có điều, trên khóe miệng của y cũng xuất hiện một tia máu, dĩ nhiên vừa rồi đã bất phân thắng bại với Hạng Hạo.

Chợt hồi tưởng lại ba trăm năm trước tại Đẳng Long Chiến, khi ấy hắn chỉ có thể nhìn được cái bóng lưng của Hạng Hạo này mà thôi. Năm đó Hạng Hạo chỉ vừa đột phá trung kỳ Phạm Tiên Cảnh không lâu thì Đẳng Long Chiến bắt đầu, thế nhưng biểu hiện của Hạng Hạo vô cùng kinh khủng, ngay cả những tiên giả tu luyện trước mặt mấy trăm năm, tiến vào bình cảnh trung kỳ Phạm Tiên Cảnh cũng thất bại dưới kiếm của Hạng Hạo này.

Nếu không phải năm đó khi tiến vào bát cường, Hạng Hạo này xuôi xèo gặp phải tuyệt đại thiên kiều Thiên Kiếm Tông, nói không chừng Hạng Hạo còn có thể tiến vào tứ cường cũng không biết chừng.

Đẳng Long Chiến năm đó tuy thua, nhưng thanh danh của Hạng Hạo vang dội, dường như không ai là không biết đến.

Có điều sau đó, nghe đồn Hạng Hạo gặp phải bạo bệnh, sức khỏe ngày một yếu kém nên không còn xuất hiện nhiều nữa.

Lại nói đến Trần Sơn, hắn năm đó tuy cũng là tiên giả trung kỳ Phạm Tiên Cảnh, nhưng luận thực lực tuyệt đối thua kém Hạng Hạo rất xa. Không ngờ ba trăm năm sau gặp lại, hắn lại có thể giao thủ bình hòa với thiên kiều bát cường vào ba trăm năm trước, thực khiến cho người ta phải chấn động.

Ngay cả Mã Vệ đứng bên cạnh Trần Sơn, dù biết rằng Trần Sơn rất mạnh, nhưng không ngờ Trần Sơn này cường hãn đến mức độ có thể làm cho Hạng Hạo trọng thương.

Xem ra ngoại trừ việc kết đạo lữ với Tạ Tinh Lệ nọ giúp hắn nâng cao thực lực thì bản thân còn có một kỳ ngộ kinh người nào đó. Đương nhiên Mã Vệ sẽ không nhắc đến điều này, trong lòng chỉ lưu tâm thể thôi, hắn cũng không muốn phải trở thành kẻ thù của kẻ ngạo mạn này đâu.

Trần Sơn nhìn Hạng Hạo, miệng nở nụ cười để lộ hàm răng trắng đều, trong mắt hiện rõ sự kiêu ngạo, nói:

- Hạng Hạo, ta kính nể ngươi là một cường giả, rất muốn đánh nhau với ngươi một trận ra trò. Tuy nhiên bây giờ không phải lúc. Nếu ngươi rời khỏi đây, ta sẽ không làm khó dễ ngươi.

Chỉ thấy Hạng Hạo lắc đầu, biểu hiện vô cùng nghiêm túc, gương mặt đầy chính khí, cương nghị trả lời:

- Đa tạ ý tốt, nhưng ta không thể trở mặt bỏ rơi nàng ta được. Nếu không, sau này trong đạo của ta mãi mãi tồn tại một bóng ma, vĩnh viễn không thể nào xóa bỏ được.

- Cố chấp như vậy, đã thế đừng trách ta hạ độc thủ. Cùng lên.

Trần Sơn gầm lên một tiếng, khí thế mãnh liệt tuôn ra, tay cầm Ma Long Nhận dùng mãnh xông tới. Mã Vệ cũng không chần chừ, vác theo bảo đao cùng với Trần Sơn liên thủ đối phó Hạng Hạo.

Trận chiến lại bắt đầu. Nếu đánh nhau một một, Hạng Hạo tuyệt đối không gặp vấn đề gì, nhưng hai đấu một, mà Trần Sơn thực lực lại rất mạnh, chỉ trong một thời gian ngắn, Hạng Hạo đã lâm vào thế hạ phong.

Còn cô gái kia nấp sau một gốc cây bị đốn ngã, đưa mắt nhìn Hạng Hạo một mình đấu với Trần Sơn, Mã Vệ.

- Ráng lên ráng lên, đợi bản cô nương phá được cái cấm chế này thì sẽ giúp ngươi.

Hạng Hạo dù không quen biết với nàng, nhưng lại không tiếc bảo vệ khiến cho nội tâm nàng khá xúc động. Bình thường tuy quậy phá hết chuyện này đến chuyện khác, nhưng tính cách của nàng rất rõ ràng, thế nên nàng mới không nhân lúc hai kẻ kia không chú ý đến mà bỏ chạy.

Lúc này nàng đang cố gắng tìm cách giải trừ cấm chế mà Tinh Hồn lưu lại trong cơ thể. Cấm chế của hắn làm cho nguyên lực không cách nào điều động được, một tiên giả mà không sử dụng được nguyên lực thì chẳng khác gì một phế nhân.

- Cái tên trời đánh thánh vật đó sao lại bày ra cái cấm chế khó phá thế này. Biết thế ngày trước không lười biếng học cấm chế, nếu không bây giờ đâu có chật vật vậy chứ. Cái này đúng là quả báo mà.

Cô nàng loay hoay tìm cách giải trừ, nhưng cấm chế của Tinh Hồn vô cùng tinh diệu, không phải cứ muốn là phá giải được.

Hắn từ lúc tại Huyền Thiên Giới đã dành ra rất nhiều thời gian để nghiên cứu về cấm chế trận pháp, hắn không biết tại Đại Thiên Thế Giới có phân chia trình độ tạo trận hay không, nhưng nếu có, thứ hạng của hắn tuyệt đối không thấp.

Với thực lực hiện tại mà bố trí một đại trận trong khả năng, dù là Địa Tiên Cảnh cũng khó mà phá giải được trận pháp của hắn.

Cái cấm chế phong ấn nguyên lực của nàng ta, tuy khá sơ sài, nhưng với trình độ của nàng thì không tốn mười ngày nửa tháng đừng hòng phá được.

Ở một góc khác, có ba bóng người thoát ẩn thoát hiện, chăm chăm đôi mắt quan sát cuộc chiến. Ba cái bóng người này, ngoài ai còn Đoàn thị tam huynh đệ.

- Đại ca, khi nào chúng ta xuất hiện? Hay lại như mấy lần trước, làm nhân vật chính lúc nào cũng xuất hiện cuối cùng?

Đoàn Chính nhìn trận chiến kịch liệt kia, rồi quay sang hội ý với Đoàn Lương.

Đoàn Lương gờ tay cú đầu hắn một cái, nghiêm giọng quát:

- Nhân vật chính cái đầu ngươi. Chúng ta mà xuất hiện có mà thành cái bao cát cho chúng nó đánh.

- Thế... thế phải làm thế nào? Thời gian phát độc của đệ với Đại Bảo gần đến rồi.

Đoàn Chính ôm đầu, sau đó uất ức nói.

- Lo cái gì, có đại ca ngươi ở đây, dù lão thiên thì cũng không lấy nổi cái mạng nhỏ của hai ngươi được đâu.

Ngay sau khi Đoàn Lương nói câu này, đột nhiên không biết từ đâu một đạo phong nhãn sắc bén bá đạo bay ngang qua mái đầu của ba người bọn hắn, cái lọn tóc được búi cao để tạo ra phong thái công tử phong lưu bị gọt một đường ngọt lịm, rồi sau đó tung bay theo chiều gió cuốn về phương xa.

- À, cho đại ra rút lại câu nói ban nãy.

Mái tóc bung lụa phủ xuống, ban đầu nhìn hấn khá hào hoa phong nhã, nhưng sau khi gột một đường thì bây giờ trông hấn vô cùng buồn cười.

Hai tên Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo suýt chút nữa là há mồm cười lớn, mặc dù bộ dạng của hai tên này so với Đoàn Lương còn muốn ngáo ngo, buồn cười hơn.

- Ngâm ngậm cái mồm lại, bị phát hiện là toi cả đám bây giờ.

Đoàn Lương trừng mắt, đe dọa một tiếng, ngay lập tức có hiệu quả ngay.

Rồi sau đó hấn thò đầu lên, ánh mắt hướng về phía vị cô nương đang luôn mồm nguyên rửa Tinh Hồn, nói tiếp:

- Hai người nhìn vị cô nương kia xem, trông có quen mắt không?

Nghe Đoàn Lương hỏi vậy, Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo nhướng mày nhìn theo. Đoàn Chính tuy đầu óc không lanh lẹ hoạt bát bằng đại ca của mình, nhưng so với Đoàn Đại Bảo mập mạp ngốc nghếch kia thì muốn tốt hơn không ít.

Trong đôi mắt hiện lên vẻ suy tưởng, đồng thời nói:

- Đúng là nhìn hơi quen mắt, hình như đệ gặp cô ta ở đâu rồi.

- Thanh lâu, hình như gặp ở thanh lâu.

Đoàn Đại Bảo gương mặt ngờ nghệch bỗng thốt lên.

Đoàn Chính toan chửi mắng một tiếng, làm sao mà một cô nương thanh lâu lại xuất hiện ở đây được, lại còn vô cùng đánh đá nữa, dù rất xinh đẹp, nhưng với tính cách của cô nàng thì thẳng nào dám chạm vào chứ, nói không biết chừng vừa bước vào tới cửa thì đã bị nàng ta đập thẳng ra ngoài rồi.

Nhưng không ngờ Đoàn Lương lại ồ lên, kinh ngạc khe khẽ:

- Ô, Đại Bảo cũng có ngày nói trúng được một câu, mặt trời hôm nay mọc hướng tây à?

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 50: Thế cục biến đổi

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 50: Thế cục biến đổi

Vừa nói, Đoàn Lương vừa giơ ngón tay cái lên, ý tứ khen ngợi làm cho Đoàn Đại Bảo gương mặt tròn trịa phúng phính nở nụ cười, tay gãi gãi đầu.

- Thanh lâu? À, đệ nhớ ra rồi. Không lẽ chính cô ta chính là vị công tử đó?

Dường như trí nhớ trong đầu dần định hình lại, Đoàn Chính vận hỏi.

- Chứ còn sao nữa. Lần đó nếu không phải nhờ bản lĩnh của đại ca, thì làm sao mà phát hiện vị cô nương đó lại giả trai đi đến thanh lâu chứ. Đại ca các người đúng là thiên tài kiệt xuất, thật không chê vào đâu được. Ài, trên đời này tại sao lại có người xuất chúng như đại ca các người như vậy chứ, quả thật là bất công với người khác. Hai đệ thấy có đúng không?

- Đại ca, độc xà sắp phát tác rồi, đừng tự luyện nữa.

Đoàn Lương hất mái tóc của mình, tuy rằng mái tóc đã bị gột nhìn rất ngu ngốc, có điều biểu cảm tự luyện trên mặt thì đúng là không chê vào đâu được. Nhưng ngay lập tức bị Đoàn Chính dội một gáo nước lạnh vào mặt.

- Ha ha... đại ca quen mồm. Mà không sao, đại ca đã sớm nghĩ ra cách rồi. Nhìn vị cô nương đó đi, lúc này cô ta đang loay hoay chửi mắng gì đó, nhìn giống như đã bị phong ấn nguyên lực. Nếu không với thực lực của vị cô nương này, làm sao có chuyện bị hai tên Mã Vệ và Trần Sơn làm khó dễ được.

- Vậy thì sao?

- Còn sao nữa, đi qua đó giúp cô ta giải trừ cấm chế. Cô ta là tiểu thư của cái gia tộc đó, trên người hấn là mang theo rất nhiều thứ hữu ích. Và lại, dù không có thuốc giải độc, nhưng với ân huệ mà chúng ta giúp cô ta, người nghĩ cô ta sẽ trở mặt nhìn hai người các người chết được sao.

Đoàn Lương chậm rãi giải thích.

- Còn chờ gì nữa, đi qua đó thôi.

Ngay sau khi thống nhất, ngay lập tức cả ba huynh đệ bọn chúng bắt đầu di chuyển đến gần vị tiểu cô nương kia. Bọn hắn hành động rất cẩn trọng, mà những người khác, ngoại trừ Tinh Hồn vẫn đang bí mật quan sát ra thì chẳng có một ai khác phát hiện ra ba huynh đệ này.

Quay trở lại trận chiến nọ, Hạng Hạo liên tục bị chèn ép, dù không rơi vào thế hạ phong, thế nhưng vẫn rất chật vật.

Nhìn sắc mặt Hạng Hạo càng lúc càng thiếu huyết sắc, khóe miệng xuất hiện tia máu, xem ra nội tình càng lúc càng bất ổn.

Mà Trần Sơn cùng Mã Vệ liên thủ, tuy rằng lấy hai tiên giả trung kỳ Phàm Tiên Cảnh đấu với một tiên giả trung kỳ Phàm Tiên Cảnh, dĩ nhiên lại không thể bức lui được Hạng Hạo.

Hạng Hạo càng chiến càng mạnh, mỗi đường kiếm xuất ra vô cùng thành thực, nhắm vào những chỗ hiểm yếu trí mạng. Nếu không phải phản ứng nhanh nhẹn cùng với đeo một kiện bảo giáp trên cơ thể, chưa chắc gì cả đã có thể chiếm được thế thượng phong.

- Ma Long Liệt Phong.

Trần Sơn truyền nguyên lực vào Ma Long Nhận, một luồng hắc quang lóe lên, tán ra sát khí nồng nặc, liên tục chém vào không trung năm đạo khí nhận.

Khí nhận sắc bén, ẩn chứa hơi thở nguy hiểm, sắc mặt Hạng Hạo nghiêm trọng lên.

Mã Vệ có thể không phải là đối thủ của hắn, nhưng riêng với Trần Sơn thì Hạng Hạo không dám nửa điểm khinh thị. Người này xuất thủ tàn bạo, dứt khoát, mỗi một chiêu đều vô cùng hung hãn, chẳng khác gì một con thú hoang được thả khỏi chuồng vậy.

Mỗi lần chống cự một chiêu của Trần Sơn là cơ thể hắn phản ứng bị chậm lại, tựa hồ bị một loại lực lượng thần bí nào đó ảnh hưởng đến lực lượng thân thể.

- Phong Bạo Hồi Thiên.

Hạng Hạo nhanh chóng phản ứng lại, tay cầm thân kiếm giơ lên trước mặt, tay còn lại bấm thủ quyết rồi vút lên thân kiếm. Chỉ thấy thiên địa linh khí xung quanh đột nhiên thổi vù vù về phía Hạng Hạo, lấy hắn làm trung tâm, rồi dần dần hóa thành một con lốc, bao bọc cơ thể Hạng Hạo vào bên trong.

Năm đạo hắc nhận chém vào con lốc thiên địa linh khí, hiển nhiên là lực lượng hắc nhận rất mạnh mẽ, khiến cho con lốc bị bẻ cong lại, thiếu điều muốn phá nát cả con lốc ra làm mấy phần.

Có điều, hắc nhận kia chỉ thiếu một chút lực lượng mà thôi. Ngay sau đó liền bị con lốc đáng bay ngược ra lại, tuy nhiên uy lực của hắc nhận sau khi bị phản chấn thì suy yếu đi rất nhiều.

Mà Hạng Hạo cũng không thể duy trì được con lốc, ngay sau khi đánh bật hắc nhận đi thì cũng liền sụp đổ. Bạo phong nổ tung tóe, cuốn bay cây cỏ đất đá lên trời, một khung cảnh mờ mịt trong khung trời ráng chiều xuất hiện.

Nhưng tất cả chưa dừng lại tại đó. Chỉ thấy từ trong làn khói bụi, có một cái quang trụ màu đỏ rực lóe lên, tỏa ra sóng nhiệt nóng rất.

- Ma Viêm Phá.

Kẻ tạo ra khung cảnh đó dĩ nhiên lại chính là Mã Vệ. Khi này Trần Sơn toàn lực đánh ra tuyệt chiêu Ma Long Liệt Phong, chính là tranh thủ cho hắn thời gian tập trung vào Ma Viêm Phá.

Lực lượng được đẩy lên cực hạn, cuối cùng bị Mã Vệ trảm xuống một cái.

Đại đao khổng lồ trên bầu trời bổ mạnh xuống, sóng nhiệt nóng rất khiến cho hư không vặn vẹo, tầng tầng không gian song nhiệt bài lãng, những gốc đại thụ khổng lồ cũng bị sóng nhiệt làm cho cháy xém.

Hạng Hạo trước đó tổn thương nguyên khí, bản thân lại lâm vào thế hạ phong, lần này không cách nào xuất chiêu phản ứng. Chỉ có thể giơ kiếm ra chắn trước cơ thể, rồi vận chuyển nguyên lực tạo thành một lớp lá chắn.

Ầm ầm ầm...

Một loạt âm thanh nổ vang vọng thiên địa, nghe chẳng khác gì âm thanh tiếng sấm nổ vậy.

Hạng Hạo rên thảm một tiếng, miệng nôn ra máu tươi ướt đầm cả bạch y, thân thể bị đẩy lùi về phía bốn năm mươi thước, sau đó mới miễn cưỡng định hình lại thân thể.

Nhưng vừa mới đứng dậy thì hắn lại nôn ra một ngụm máu nữa, chân khụy xuống, nhìn bộ dạng của hắn, đoán chừng không còn sức mạnh để chiến đấu được nữa.

Còn Mã Vệ bên kia, sau khi toàn lực xuất ra Ma Viêm Phá toàn lực, dĩ nhiên đã tiêu hao toàn bộ nguyên lực, cũng đã không còn sức lực để tiếp tục đánh nhau nữa.

Trong ba người thì chỉ còn mỗi Trần Sơn là miễn cưỡng duy trì được khí thế.

- Ta đã sớm cảnh báo ngươi rồi, nhưng nể tình ngươi là một đối thủ cường đại, ta sẽ không giết ngươi. Cút đi.

Trần Sơn ngữ điệu vô cùng bá đạo cường hành, trừng mắt nhìn Hạng Hạo, đồng thời chĩa Ma Long Nhận lên, lãnh ý nói.

Hạng Hạo ho lộ khụ, nhưng vẫn ráng sức lão đảo đứng dậy, khoe miệng xuất hiện nụ cười, tuy mệt mỏi, nguyên lực đã tận, nhưng đôi mắt của hắn vẫn sáng rực, một cỗ hào nhiên chính khí hiện hữu trên người hắn:

- Vẫn câu nói đó, ta không bỏ đi được.

- Hừ, đã thế thì ta đành tiễn ngươi một đường.

Trần Sơn thấy Hạng Hạo không nghe khuyên nhủ của mình, trong mắt lóe lên sát ý, hừ lạnh một tiếng định hạ thủ thì đúng lúc ấy, một giọng nói trong trẻo không kém phần đánh đá vang lên.

- Tiểu tử, bắt lấy.

Hạng Hạo ngạc nhiên, nhưng thân thủ không chậm giờ tay ra đón lấy đồ vật mà vị tiểu cô nương kia ném qua.

Đó là một thanh bảo kiếm và một viên đan dược màu vàng.

Thanh bảo kiếm toàn thân một màu xanh lam trong suốt, vừa cầm lấy đã cảm nhận được một luồng hơi thở lạnh lẽo truyền vào lòng bàn tay.

- Pháp khí thượng phẩm?

Hạng Hạo kinh ngạc, không ngờ vị cô nương kia lại cho mình mượn một kiện pháp khí thượng phẩm.

Hạng Hạo tuy là một trong thập đại thiên kiêu ngoại môn Thiên Kiếm Tông, thế nhưng dù là khi hắn tiến vào bát cường Đẳng Long Chiến ba trăm năm trước cũng không có nhận được đẳng ngộ pháp khí thượng phẩm.

Vậy mà cô gái này... không cần đoán cũng biết, thân phận tuyệt đối bất phàm.

Còn viên đan dược màu vàng, Hạng Hạo cảm nhận được một luồng sinh lực khổng lồ ẩn bên trong viên đan dược nhỏ bé này. Hạng Hạo kiến thức về đan đạo khá hạn hẹp, không nhận ra được viên đan dược này tên gì, nhưng từ khi tức đao động đến từ viên đan dược này, tuyệt đối là một viên đan dược Hoàng Cấp thượng phẩm.

Lúc này tình huống nguy cấp, Hạng Hạo không có nhiều thời gian chần chừ suy nghĩ, lập tức sử dụng viên đan dược đó ngay.

Sau khi vào đến cuốn họng thì lập tức viên đan dược hòa tan, hóa thành một luồng sinh lực khổng lồ, điểm đặc biệt chính là nó không hề cuồng bạo, ngược lại vô cùng ôn hòa.

Cỗ sinh lực này chạy khắp ngõ ngách cơ thể hắn chỉ trong thoáng chốc, làm cho nguyên lực bị tiêu hao nhanh chóng được bổ sung, thương thế trên người chớp mắt phục hồi trở lại.

Hạng Hạo cảm bảo kiếm, khí thế xuất ra vô cùng mạnh mẽ, y phục cùng mái tóc bay phất phơ, tán nhưng không loạn, cùng với phong thái xuất thần, nhìn Hạng Hạo chẳng khác gì một vị trịch tiên cả.

Trong lòng Hạng Hạo thầm than, đan dược cùng bảo kiếm này thật lợi hại, không chỉ giúp hắn phục hồi sức mạnh, mà còn khiến cho khí thế của bản thân bạo tăng.

Trần Sơn và Mã Vệ biến sắc, đặc biệt là Trần Sơn, khí thế của hắn chớp mắt bị Hạng Hạo trấn áp hoàn toàn. Trải qua trận chiến, Trần Sơn tiêu hao rất nhiều nguyên lực và thể lực, nếu giờ tiếp tục đánh nhau, hắn tuyệt đối không thể đối đầu được với Hạng Hạo được nữa.

Chỉ nghe giọng nói của Hạng Hạo từ hướng đối diện truyền đến:

- Hiện tại ngươi không còn là đối thủ của ta nữa. Ta khuyên ngươi nên từ bỏ được rồi.

- Hừ, ta không cam tâm. Á ta giết đạo lữ của ta, cướp Thương Lan Thảo vô cùng trân quý, lại còn khiến ta và Mã Vệ trúng phải độc xà. Mà hiện tại, thời gian độc xà phát tác đã gần đến, bảo ta cút đi, ngươi đừng nằm mơ. Dù hôm nay ta phải chết cũng phải kéo theo ả ta.

Trần Sơn ngữ điệu thê lương phần nộ gầm lên. Đúng lúc này, tiểu cô nương kia mới từ đằng sau nhảy tới. Nàng lúc này tuy vẫn bộ y phục rách nát, nhiều chỗ trên mặt bị bụi làm vấy bẩn, tuy nhiên không thể che đi vẻ đẹp tuyệt trần của cô nàng.

Nhất là khuôn ngực đầy đặn trắng trẻo cùng với đôi chân cực phẩm, thật không thể không làm cho người ta mê hồn. Chỉ thấy nàng tay chống hông, ưỡn đôi gò bồng cao như hai ngọn núi, giọng đánh chua quất:

- Đạo lữ của ngươi thực lực không bằng ai, chết đồ thừa cái gì, do à quá yếu kém mà thôi. Cướp Thương Lan Thảo của ngươi thì sao, nó vốn là vật vô chủ, ai chiếm được thì là của kẻ đó, ngươi quả được sao. Nếu quân được thì đi mà cướp lại, còn cướp không được thì cầm cái mồm của ngươi lại. Cuối cùng, độc xà kia không phải là do ta làm, đừng nói các ngươi, ngay cả bản cô nương cũng bị gài bẫy đây.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 51: Tam công tử

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 51: Tam công tử

Trần Sơn ngẩn ra, trong mắt có chút nghi hoặc, nhìn sang Mã Vệ.

- Cô ta trước đó cũng nói y hệt như vậy, nhưng chuyện này có chút hơi khó tin.

Mã Vệ mở miệng nói. Cái này cũng khó mà trách hẳn được, bằng là người khác thì cũng chẳng tin nổi.

Trần Sơn ánh mắt lạnh lẽo, trầm giọng xuống:

- Ngươi lấy gì để chứng minh Thương Lan Thảo không có trong tay ngươi?

- Bản cô nương nói không có tức là không có, đã không có thì cần gì phải chứng minh.

Nàng ta hừ lạnh một tiếng, điệu ngoa nói, không khỏi khiến cho người ta nội tâm sinh ra một tia khó chịu. Bằng là người khác, có lẽ giờ phút này đã bị đánh hội đồng rồi.

Trần Sơn nheo mắt, gân xanh trên trán nổi lên, dĩ nhiên là đã động nộ.

- Không chứng minh được thì đừng xàm ngôn vô ích, đi chết đi.

Dứt lời, Trần Sơn cầm chắc Ma Long Nhận, một lần nữa phát ra hung uy, tuy rằng so với ban đầu không bằng, nhưng vẫn là rất dữ dội, khiến cho người ta chấn kinh.

Đúng lúc đó, một giọng nói tràn đầy bá khí vang lên, trong ý tứ có vài phần châm chọc:

- Dám động vào tiểu muội của ta, ai cho ngươi cái lá gan đó vậy?

Trong giọng nói ẩn chứa uy áp cường đại, người chưa hiện mà bá khí hàng lâm, dễ dàng chèn ép Trần Sơn, khiến cho hắn một bước cũng không tiến lên nổi. Giờ phút này, trong mắt hắn tràn đầy sự sợ hãi.

“Cường giả Địa Tiên Cảnh?”

Nội tâm Trần Sơn hoảng hốt, không ngờ đến việc tại đây lại xuất hiện một tiên giả Địa Tiên Cảnh. Chẳng những xuất hiện, mà người này còn ra sức bảo vệ tiểu cô nương kia nữa.

Nghe ý tứ của hắn ta, ai nấy đều hoảng sợ ra mặt. Tiểu muội của tiên giả Địa Tiên Cảnh, cô nương này, rốt cuộc xuất thân khủng bố đến mức nào.

Mà Trần Sơn, hân phong mặt tràn đầy sợ sệt, hung uy ban nãy ngay khi giọng nói bá khí kia vang lên thì đã bị đánh nát một cách không thương tiếc rồi.

Trần Sơn cấp tốc lùi lại, nhưng chênh lệch giữa tiên giả Phạm Tiên Cảnh và tiên giả Địa Tiên Cảnh cách biệt vô cùng to lớn, tựa hồ bầu trời và mặt đất, căn bản Trần Sơn hoàn toàn chẳng có lấy một cơ hội này.

Người nọ chỉ hừ lạnh một tiếng mà cơ thể Trần Sơn như bị đóng băng lại, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Đồng thời trong không gian truyền đến một cỗ lãnh ý, thiên địa linh khí biến thành một cái nắm đấm, đấm thẳng vào người Trần Sơn.

Hắn hét thảm một tiếng, thân thể vô lực ngã về phía sau, đập vào một góc đại thụ cách đó không xa, miệng thổ ra một ngụm máu lớn, sắc mặt trông khó coi vô cùng.

- Tam ca, ca đến chậm quá, ta bị bọn chúng khi dễ rất nhiều.

Nghe thấy giọng nói đó, tiểu cô nương reo lên một tiếng, gương mặt cực kỳ rạng rỡ, có điều trong câu nói vẫn không quên trách móc.

Chỉ thấy trên ngọn cây cao, chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một vị nam tử đứng trên đấy. Người này một thân thanh bào, y phục thêu hoa dệt gấm, thanh bào lay động trong gió chiều.

Hắn mỉm cười nhìn xuống, gương mặt hắn trắng hồng hào, đôi mắt thăm thẳm như tầng trời về đêm, hai lọn tóc theo hành động của hắn mà khẽ lay động.

Phối hợp với hành động phe phẩy chiếc quạt, trên người tràn đầy phong thái vương tôn quý tộc, hoàn toàn khác biệt hành động cổ ra vẻ của Đoàn Lương.

Người này chính là tam ca của tiểu cô nương kia, cũng chính là tiên giả Địa Tiên Cảnh đã xuất thủ với Trần Sơn.

Chỉ thấy hắn cười lớn, trong giọng cười ẩn chứa sự ôn hòa đối với tiểu muội của mình:

- Ha ha, có người có thể khi dễ được Mẫn Nhi của ta, thật đúng là chuyện lạ à.

- Tam ca...

- Được rồi, chuyện này để nói sau.

Chỉ thấy hắn nhún chân nhẹ một cái, từ trên cao đáp xuống mặt đất một cách vô cùng nhẹ nhàng và điêu luyện.

Hắn nhìn Trần Sơn và Mã Vệ, miệng vẫn treo nụ cười ôn hòa. Mã Vệ lạnh mồm lạnh miệng, lập tức ôm quyền hướng về phía tam công tử kia, nói:

- Văn bối Mã Vệ, không biết tiểu thư là muội muội của tiền bối, xin tiền bối thứ tội.

Trần Sơn cũng ráng giọng đứng dậy. Hắn biết vừa rồi đối phương chỉ tùy ý đùa giỡn một chút, nếu không hắn sớm đã mất mạng rồi. Tiên giả Địa Tiên Cảnh xuất thủ, do dù cả ngàn tiên giả Phàm Tiên Cảnh đồng thời công kích thì cũng chẳng đủ để họ giết.

- Văn bối Trần Sơn, vừa rồi đa tạ tiền bối hạ thủ lưu tình.

- Tiền bối? Bốn công tử bát quá cũng mới mấy ngàn tuổi thôi mà, chưa đến mức được gọi là tiền bối đâu, ha ha.

Nghe Mã Vệ và Trần Sơn gọi mình là tiền bối, dường như vị tam công tử này nghe không hợp ý cho lắm, lắc đầu nói.

- Mà thôi, bỏ đi. Hôm nay bản công tử tâm tình rất tốt, tha cho các ngươi một mạng, cút đi.

- Đa tạ công tử, bọn tiểu nhân cáo lui.

Nghe đối phương không có sát ý, cả hai trong lòng vui mừng. Lúc này chẳng quan tâm đến độc xà đang phát tác nữa, chỉ mong gấp rút rời khỏi chỗ này.

- Chậm đã.

Bỗng nhiên tam công tử lên tiếng, Trần Sơn và Mã Vệ khựng lại.

- Không biết tiền bối có mệnh lệnh gì?

- Ha ha, đừng căng thẳng, bản công tử không ăn thịt các ngươi đâu mà lo.

Nhìn biểu hiện của hai tên này, tam công tử tiểu ý cười, sau đó lấy ra hai viên đan rồi ném qua.

- Độc xà sắp phát tác, chưa về đến tông môn thì chắc hai ngươi đi gặp ông bà rồi. Đây là giải đan, dùng đi, không cần cảm ơn đâu.

- Đa tạ công tử ban đan, vậy chúng tiểu nhân cáo lui.

- Ủ, đi đi, không tiễn. Nhớ dùng thuốc nhé...

Tuy rằng không hiểu rõ ý tứ của tam công tử là gì, nhưng sau khi kiểm tra hai viên giải đan thì hoàn toàn không có điểm bất thường, nội tâm lấy làm lạ, có điều đối phương nếu đã muốn giết mình thì chỉ trong một cái ý niệm mà thôi, mang theo tâm lý đó, cả hai người bọn họ rời đi.

- Tam ca, sao không giết quách bọn chúng đi, nhìn ngứa mắt quá.

Tiểu cô nương tên Mẫn Nhi đi đến chỗ tam công tử, trề môi phồng má, trông gương mặt đáng yêu vô cùng, hướng tam công tử trách móc:

- Con gái con lừa, mồm miệng ra là chém chém giết giết, bạo lực chết đi được. Xem ra phải nhờ đại tẩu dạy dỗ lại một lần nữa rồi.

- Quên đi, muối không đến chỗ đại tẩu đâu. Thế nào đại tẩu cũng bắt muối học tập tiểu thư khuê các, cầm kỳ thư họa, chán lắm.
- Ha ha ha, Mẫn Nhi của ta cũng biết sợ nữa à.
- Ngoại trừ nhị ca đáng ghét ra thì đại tẩu là người đáng sợ nhất, nghĩ đến là rét run cả người. À, mà vừa rồi huynh thực sự cho hai tên đó giải đan à?

Đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, Mẫn Nhi liếc mắt nhìn tam công tử, nghi ngờ hỏi:

- Giải đan là thật, tam ca của muối dù sao cũng là tiên giả Địa Tiên Cảnh, há có thể đi lừa mấy tên tiểu bối đó được. Có điều, dù giải được độc xà thật, cơ mà tác dụng phụ rất lợi hại đó.
 - Quả nhiên, với nhân cách của tam ca há có thể tha bọn chúng được, tam ca là nhất.
- Vừa cười phá lên thích thú, Mẫn Nhi vừa giơ ngón cái lên. Từ nhỏ đến giờ, vị tam ca này chưa bao giờ khiến nàng thất vọng cả, mỗi lần ai dám động vào nàng, chỉ cần chạy về mách với tam ca, thế nào kẻ gây chuyện với nàng cũng gặp phải rắc rối lớn.
- Ài, nhân cách của tam ca rất cao thượng và độ lượng đó, ai nhìn vào cũng khen cả.
 - Phải phải, tam ca là số một. Có điều, tác dụng phụ đó là gì vậy, bật mí muối nghe với.
 - Ha ha, cũng không gì quá đáng, chỉ là bị tiêu chảy trong vòng một năm thôi. Có phải tam ca quá nhân từ với chúng không?

Nghe xong câu nói của y, sắc mặt ai nấy đều lộ ra một tia khiếp sợ. Bị tiêu chảy một năm, cái này... dù là tiên giả thì cũng không chịu nổi đâu à. Bị tiêu chảy một ngày thôi cũng đủ làm người ta mất hết sức lực rồi, đằng này lại suốt một năm trời, nghĩ đến cả năm Trần Sơn và Mã Vệ phải ôm nhà xí, hần là tư vị không tốt cho lắm.

Vị tam ca của tiểu cô nương này quả thực là tiểu ác ma mà, lại nhìn nụ cười vô tội của y, thật đúng là khiến cho người ta lạnh sống lưng. Ngay cả Mẫn Nhi dù biết thủ đoạn của tam ca rất quái đản, nhưng không nghĩ đến lại chơi người ta một vỏ thế này, chính nàng cũng phải run lên.

- Tam ca, ca cũng quá độc ác rồi đó.
- Bậy nào, tam ca rất lương thiện, ai cũng nói vậy cả.

Trong lúc hai người trò chuyện, đột nhiên Hạng Hạo cơ thể chao đảo, sắc mặt trắng bệch, bỗng thổ ra một ngụm máu lớn, cuối cùng ý thức dần mất đi.

Cũng may có ba huynh đệ Đoàn Lương đứng bên cạnh đỡ lấy hần.

- Tam ca, ca xem thử hần thế nào rồi!

Mẫn Nhi gương mặt có chút lo lắng, vội thúc giục tam ca của mình.

- Để tam ca xem.

Chỉ thấy tam công tử truyền một thần thức vào cơ thể Hạng Hạo để kiểm tra, sau một lúc thì nói.

- Không sao, hần chỉ bị kiệt sức, nghỉ ngơi một đêm là được.

Tam công tử cười một tiếng, sau đó nhét vào miệng Hạng Hạo một viên đan dược, đồng thời vận chuyển lực lượng giúp hần tiêu hóa viên đan dược đó.

Cuối cùng, tam công tử lấy ra một cái pháp bảo, đó là một thanh tiên kiếm nhìn rất bắt mắt, tỏa ra khí thế cường đại vô cùng, theo ý niệm của tam công tử, thanh kiếm biến hóa thành một đại kiếm khổng lồ, nằm lơ lửng trước mặt chúng nhân.

- Gần đây có một cái tiểu trấn, đến đó nghỉ ngơi một đêm. Các người lên đi.

Tam công tử cầm tay Mẫn Nhi, giúp nàng thuận lợi trèo lên tiên kiếm. Còn Hạng Hạo thì được Đoàn thị tam huynh đệ đỡ hần ngồi lên, sau đó tam công tử thúc giục, tiên kiếm hóa thành một đoàn lưu quang rực rỡ, tiến về phía Thanh Giang trấn.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Ngồi trong hang động thiên nhiên, tất cả diễn biến phía kia đều bị Tinh Hồn quan sát hết thảy. Nhớ đến vị tam công tử kia, trong mắt Tinh Hồn xuất hiện một tia úy kỵ.

Hần đã đoán được thân phận của Mẫn Nhi rất siêu phàm, nhưng không ngờ nàng lại có một tam ca thực lực Địa Tiên Cảnh. Không biết, nhị ca và đại ca của nàng ta thực lực còn mạnh cỡ nào.

Cũng may từ đầu đến cuối bản thân không có ra mặt, nếu không chưa chắc gì số mệnh đã tốt như hai gã Trần Sơn, Mã Vệ, được tam công tử dễ dàng thả đi. Dù sao từ đầu đến cuối, làm cho Trần Sơn, Mã Vệ truy đuổi Mẫn Nhi đều do một tay hần bày ra cả.

Quyển 2 - Chương 52: Ký ức của Tàng Thiên Ca

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 52: Ký ức của Tàng Thiên Ca

Lại nghĩ đến Hạng Hạo, người này lại lần nữa ở đây làm gì, hơn nữa còn đi một mình. Tinh Hồn không cho rằng việc hắn xuất hiện tại Hằng Nhạc Sơn Mạch là điều ngẫu nhiên.

Có điều, hiện tại Tinh Hồn không để tâm đến chuyện này, chỉ cần không liên quan đến bản thân thì được rồi.

Kể đó, hắn lại lấy ra mấy cái chiến lợi phẩm mà ngày hôm nay mình đạt được.

Ý niệm chuyển động truyền vào Nhãn Trừ Vật, lập tức trên tay hắn xuất hiện một gốc linh thảo có năm lá, chính là Thương Lan Thảo – linh dược mà mấy tên Trần Sơn, Mã Vệ phải tranh cướp đến đầu rơi máu chảy, thế nhưng tất cả lại thành công cốc, thậm chí còn bị vị tam công tử kia chơi đùa một vỏ, hắn là sắp sửa đến giờ ôm nhà xí rồi. Nghĩ đến số của hai gã này cũng thật đen đủi.

Quay trở lại với vấn đề chính. Nếu như đem Thương Lan Thảo này đi luyện đan thì sẽ đem đến nhiều điểm lợi hơn. Ngặt nỗi, tại Thanh Giang trấn này không có lấy một tên Luyện Dược Sư này. Mà cho dù có thì giá thành luyện đan, một kẻ nghèo khổ như Tinh Hồn hiện tại chưa chắc đã chi trả nổi. Đôi khi mất nhiều hơn là được.

Mà nói đến, bản thân hắn cũng là Luyện Dược Sư, thế nhưng bao nhiêu đồ đạc đều đã bị tan nát hết khi phi thăng Đại Thiên Thế Giới.

Thế nên, hắn đành phải phục dụng trực tiếp Thương Lan Thảo mà thôi.

Tinh Hồn lấy bẻ ra hai lá, một lá đem đi cất để sau này dùng vào mục đích Luyện Thể, một lá kia đem ném vào không gian Động Thiên, để cho bày đom đóm sử dụng. Còn ba lá còn lại thì hắn trực tiếp sử dụng.

Tách ra một lá rồi cho vào miệng nhai, vị của Thương Lan Thảo khá đắng, nhưng hương thì lại rất thơm. Sau khi nuốt vào, Tinh Hồn cảm giác có một cỗ nhiệt khí nóng bức tràn ngập cơ thể.

Ngay lập tức Tinh Hồn vận chuyển Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết – Tạo Hóa Nhất Khí để luyện hóa cỗ năng lượng nóng bức này.

Cỗ năng lượng này cực kỳ bá đạo, tựa hồ như muốn thiêu đốt cơ thể hắn từ bên trong. Nếu như bằng một gã tiên giả sơ kỳ Phạm Tinh Cảnh thông thường, hắn là bị lực lượng này làm cho bạo thể mà chết.

Nhưng Tinh Hồn, mặc dù hắn còn chưa đạt đến đỉnh phong sơ kỳ Phạm Tiên Cảnh, nhưng hắn lại sở hữu thể chất đặc biệt, mặc dù bị phong ấn đi, nhưng mức độ cường hãn, ngay cả tiên giả Phù Tiên Cảnh cũng chưa chắc so sánh nổi.

Thế nên mặc dù cỗ năng lượng này rất hung hãn, nhưng vẫn bị Tinh Hồn khống chế được.

Giống như trước đây, dược lực của Thương Lan Thảo sau khi thẩm thấu vào cơ thể hắn thì liền phân ra làm hai hướng.

Hướng thứ nhất chính là tiến vào Linh Đài, nơi Thể Đạo Liên và quả trứng thần bí kia đang ẩn náu cùng với cỗ kiếm Đồ Lục. Cũng chính tại Linh Đài này hấp thụ nhiều dược lực của Thương Lan Thảo nhất.

Hướng thứ hai chính là chảy về đan điền, có điều, hắn lại không hấp thụ được lực lượng của Thương Lan Thảo, mà ngọn lửa ngũ sắc kia mới chính là nơi mà nó hướng đến.

Chung quy chạy theo hai hướng, cả hai hướng đều không chứa cho hắn một chút lực lượng nào để luyện hóa nâng cao tu vi.

Trước đây Tinh Hồn vô cùng bất mãn vì việc này, nhưng riết rồi thành thói quen, dần dần cũng không còn buồn bực nữa.

Kế tiếp, hắn lần lượt sử dụng hai lá Thương Lan Thảo còn lại, sau đó vận chuyển Tạo Hóa Nhất Khí để thanh lọc bài trừ tạp chất.

Sau một lúc, từ Thể Đạo Liên tại Linh Đài, sau khoảng một khắc thì Thể Đạo Liên tản ra một cỗ lực lượng màu đỏ.

Tinh Hồn thấy thế thì vui mừng, lập tức đem dòng lực lượng màu đỏ này luyện hóa ngay lập tức.

Có thể nói trong ba gia hỏa Thể Đạo Liên, quả trứng thần bí và lửa ngũ sắc thì chỉ có Thể Đạo Liên là có lương tâm nhất, ít ra nó ăn vào thì còn nhả ra, mặc dù rất ít, còn hai gia hỏa kia thì kiên quyết không nhả ra một chút nào.

Nhờ được lực của Thương Lan Thảo rất mạnh, thể nên dòng năng lượng màu đỏ kia cũng sản sinh ra khá nhiều.

Có lẽ nhờ Thể Đạo Liên tịnh hóa, thể nên cỗ năng lượng màu đỏ này vô cùng ôn hòa, nó chạy khắp thân thể Tinh Hồn, sau khi vận hành một vòng chu thiên thì đổ về đan điền.

Trước đây, năng lượng Thể Đạo Liên sinh ra căn bản không thể vận hành nổi một phần tư vòng chu thiên, phải tích góp rất nhiều mới chạy nổi một vòng thể nhưng lần này đã mang đến cho Tinh Hồn niềm vui sướng rồi.

Dường như năng lượng màu đỏ sinh ra từ Thể Đạo Liên khiến cho lửa ngũ sắc rất úy kỵ, dù rất tham lam muốn cắn nuốt, nhưng rốt cuộc lại không dám xuất thủ, mặc cho nó lan tràn xung quanh.

Trước đây, nếu nói đan điền Tinh Hồn chỉ là một cái bình khô cạn, thì bây giờ, sau khi cỗ năng lượng kia chạy đủ một vòng chu thiên rồi đổ về đan điền, cái bình này đã xuất hiện một chút nước rồi.

Chỉ cần có thể chạm đến mốc một phần ba của chiếc bình này, Tinh Hồn có thể đột phá trung kỳ Phạm Tiên Cảnh.

Nếu chẳng phải thể chất Tinh Hồn kỳ lạ, bằng là người khác, chỉ sợ sau khi phục dụng xong ba lá Thương Lan Thảo hắn là đã đột phá một tiểu giai rồi.

Quá trình luyện hóa diễn ra mấy canh giờ liền, ngoài trời cũng đã về đêm rồi. Mãi một lúc sau, Tinh Hồn mới mở mắt ra. Hắn cảm nhận được bản thân đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

- Tốt quá. Bây giờ nếu gặp lại Huyền Mao Trư hôm đó, không cần vận dụng đến Nguyệt Thuật cũng có thể giết được nó.

Hậu Thiên hoàng thú cấp một thực lực rất bình thường, so với tiền giả Phạm Tiên Cảnh sơ kỳ không hơn bao nhiêu cả.

Hậu Thiên hoàng thú cấp hai, tùy vào số tuổi mà chiến lực cũng khác nhau, tỷ như nếu Tinh Hồn đụng phải Thạch Nguyên Quy ngàn năm tuổi thì chắc chắn hắn không đấu lại, bởi Thạch Nguyên Quy là đỉnh phong của hoàng thú cấp hai, thực lực nó mạnh ngang tiền giả Phù Tiên Cảnh.

Trái lại, nếu Hậu Thiên hoàng thú cấp hai ở độ tuổi không quá hai trăm năm tuổi, như Huyền Mao Trư chẳng hạn, Tinh Hồn có nhiều cơ hội để chém giết.

Còn về phần Hậu Thiên hoàng thú cấp ba, Lục Nhân Tử Văn Hạc ngày đó, nếu đụng độ nó, Tinh Hồn nắm chắc cái chết.

Đương nhiên Tinh Hồn không điên đến nỗi đi đụng chạm Hậu Thiên hoàng thú cấp ba, mục tiêu của hắn sau ngày mai chính là những đầu Hậu Thiên hoàng thú cấp hai, lực lượng tinh huyết của chúng mạnh hơn rất nhiều so với hoàng thú cấp một, tác dụng Luyện Thể vì vậy sẽ cao hơn rất nhiều.

Kế tiếp, Tinh Hồn bắt đầu chuẩn bị một số thứ khác, như soạn lại một số pháp bảo hắn mới mua được, rồi một số bảo vật mới đoạt được ngày hôm nay.

Nhất là cây thương mục nát kia, khi nhìn thấy nó, Tinh Hồn cảm giác được cây thương này tỏa ra khí chất rất bất phàm. Mà dường như trước đây, hắn đã từng nhìn thấy qua hình dáng của cây thương này ở đâu rồi.

- Nhớ kỹ, nhớ kỹ xem nào.

Tinh Hồn ráng moi móc lại ký ức hỗn độn kia, ngay lập tức, trong đầu hắn xuất hiện một trận đại chiến kinh thiên động địa.

- Tàng Thiên Ca, ký ức về cây thương này xuất hiện trong trí nhớ của hắn.

Sau một hồi vắt óc suy nghĩ, rốt cuộc Tinh Hồn cũng nhớ ra được. Năm trăm năm trước Tinh Hồn giết chết Tàng Thiên Ca, sau đó hợp nhất linh hồn, để cho linh hồn của bản thân trở lại trạng thái hoàn mỹ.

Chỉ khi linh hồn hoàn mỹ thì Tinh Hồn mới có thể độ kiếp phi thăng Đại Thiên Thế Giới. Người khác thế nào thì hắn không biết, nhưng cả hắn lẫn Tàng Thiên Ca, nếu muốn phi thăng Đại Thiên Thế Giới thì cả hai phải có người sống kẻ chết.

Tàng Thiên Ca thế nào thì hắn không biết, nhưng bản thân hắn phải tìm lại hồn phách đã mất của Sở Diệp, hắn không thể không phi thăng Đại Thiên Thế Giới được.

Sau trận chiến đó, Tinh Hồn hợp nhất với linh hồn Tàng Thiên Ca, một số đoạn ký ức xuất hiện trong đầu hắn.

Vốn Tinh Hồn không quá lưu tâm đến đoạn ký ức đó, nhưng sau khi nhìn thấy cây thương mục nát này, Tinh Hồn liền sực tỉnh ngộ.

- Một món thần binh hùng mạnh của Vu tộc lại bị lưu lạc, dường như có dấu tích bị phong ấn.

Tinh Hồn sử dụng thần thông Thiên Ma Nhãn quan sát cây thương mục nát, từ cây thương ẩn chứa rất nhiều cấm chế cực kỳ lợi hại. Hắn chỉ dám nhìn chứ không dám đá động, dù sao cấp bậc phong ấn này, nếu muốn cưỡng chế phát nát thì tu vi ít nhất phải mạnh hơn người đã tạo ra phong ấn một bậc.

Nhưng người kia tu vi đường như trên cả Thiên Tôn Cảnh, muốn chạm đến phạm trù của Thánh Nhân, một nhỏ bé Phạm Tiên Cảnh há có thể làm được.

Cây thương này là một báu vật, ngắt nổi, báu vật này hẳn lại không thể sử dụng được.

- Chờ đến khi ta thành tựu Bán Thánh, há cần động đến cây thương rách này à?

Nghĩ đến cảnh đó, Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng. Dường như cây thương có linh, nó hiểu được câu nói của hắn, tựa hồ bị động chạm lòng tự ái, bỗng nhiên cây thương này truyền ra một cỗ khí tức bá đạo, khiến cho Tinh Hồn run lên, nội thể chấn động một chút.

- Đã bị phong ấn, không ngờ khí linh vẫn có thể hoạt động được.

Tinh Hồn kinh ngạc nhìn cây thương mục nát lẫn lóc trước mặt.

- Mà cũng phải, hai người đó tu vi ngang nhau, mặc dù bị đánh bại, nhưng há có thể phong ấn được hoàn toàn pháp bảo của đối phương. Có điều, cây thương này bị lưu lạc ở đây, không lẽ ngày đó y đã bị người kia giết chết?

Trong ký ức của Tầng Thiên Ca, hình ảnh mà hắn nhìn thấy rất mơ hồ, không rõ ràng, lúc ẩn lúc hiện, thậm chí còn chưa nhìn thấy được kết cục thì đã bị đẩy ra khỏi huyền cảnh rồi, vậy nên Tinh Hồn mới ngồi đây đoán già đoán non.

- Cây thương này khí linh vẫn tồn tại, nhất định là có cách nào đó khiến nó phục hồi trở lại. Thử kích động nó một chút xem thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 53: Chiến thần

Nghĩ vậy, hắn liền thử sử dụng thần thức truyền vào cây thương này. Mặc dù những đạo cấm chế này tồn tại cực kỳ mạnh mẽ, thế nhưng Tinh Hồn trên phương diện cấm chế lại có tạo nghệ rất sâu.

Nhưng cái cấm chế này, mặc dù lợi hại, tuy nhiên chỉ cần cẩn thận không dấn động gì đến nó thì tự nhiên sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm gì.

Có lẽ do trải qua vô vàn những năm tháng tuế nguyệt, cấm chế tồn tại trên cây thương mục nát này dù được tạo thành bởi người kia vô cùng mạnh mẽ, nhưng rốt cuộc dưới lực lượng năm tháng dần cũng bị bào mòn hủy hoại dần đi.

Hơn nữa, ngoại trừ bị ảnh hưởng bởi lực lượng tuế nguyệt năm tháng, những cấm chế này còn phải chống chọi với một lực lượng khá bá đạo không kém, chính là lực lượng do chủ nhân của ngọn thương này.

Tinh Hồn có thể nhìn thấy được, trong tầng tầng cấm chế dường như có hai lực lượng đang đối chọi với nhau, không ngừng công kích, không ngừng vỡ tan.

Nghĩ đến thực lực của hai nhân vật đó, Tinh Hồn không khỏi hít vào một ngụm lương khí. Chẳng biết đến thời gian nào, hắn mới có thể đạt đến sức mạnh đỉnh phong như hai nhân vật kia.

Một hồi trầm tư, hắn liền lắc đầu lấy lại tinh thần. Sau đó dần dần tiến vào sâu bên trong để truy tìm khí linh của cây thương.

Đột nhiên lúc đó, khi thần thức của Tinh Hồn tiến vào bên trong cây thương thì tại bản tôn, bên trong đan điền, ngọn lửa ngũ sắc kia đột nhiên xảy ra biến dị. Chỉ thấy ngọn lửa này hóa thành một đoàn quang man ngũ sắc rồi thoát ra bên ngoài.

Biến dị từ ngọn lửa ngũ sắc, Tinh Hồn gần như không thể khống chế nó, mặc dù hắn đã khắc lên tinh thần ấn ký để khiến ngọn lửa ngũ sắc nhận chủ. Hắn cảm nhận ra rằng, sự biến dị xảy ra ở ngọn lửa ngũ sắc liên quan mật thiết đến cây thương mục nát.

Chỉ thấy đoàn ánh sáng năm màu bay vào cây thương, ngay khi gặp thần thức của Tinh Hồn thì lập tức đoàn ánh sáng này bao phủ lấy thần thức của hắn. Khoảng khắc ấy, hắn cảm giác như thần thức bản thân như hòa làm một với cây thương này.

Tựa hồ hắn có thể tùy ý vận dụng cây thương mà không hề ủy kỵ những đạo cấm chế mạnh mẽ kia.

- Ngọn lửa ngũ sắc này là ta lấy từ thức hải của Cổ Tinh Hải, nhưng không ngờ nó lại giúp ta tự do di chuyển đi tìm khí linh. Rất có thể ngọn lửa ngũ sắc này có liên hệ với vị Vu tộc Chiến Thần kia, và rất có thể, Cổ Tinh Hải đồng dạng cũng vậy.

Tinh Hồn trầm tư suy nghĩ. Ngày đó khi tại thức hải của Cổ Tinh Hải đột nhiên xuất hiện ngọn lửa ngũ sắc, sau khi cảm nhận ngọn lửa ngũ sắc này ẩn chứa điều bí ẩn cùng lực lượng rất lợi hại, hắn liền sử dụng thủ đoạn để tước nó đi, biến ngọn lửa ngũ sắc trở thành của mình.

Tuy nhiên, đến bây giờ ngọn lửa ngũ sắc vẫn còn đang trong giai đoạn trưởng thành, thế nên Tinh Hồn chưa thể tìm hiểu bất kỳ điều gì về nó. Nhưng hôm nay sự biến dị này xảy ra, Tinh Hồn phần nào đoán được nguyên nhân.

Có điều, hiện tại không phải lúc đi tìm hiểu kỹ càng, vẫn là nên đi tìm khí linh của cây thương trước.

Quả nhiên, sau khi được lực lượng ngọn lửa ngũ sắc gia trì chúc phúc, thần thức của Tinh Hồn di chuyển dễ dàng hơn rất nhiều. Thậm chí, hắn còn cảm nhận, lực lượng bí ẩn của ngọn lửa ngũ sắc khiến cho lực lượng cấm chế của vị Vu tộc Chiến Thần trở nên mạnh mẽ hơn, có dấu hiệu muốn áp đảo lực lượng phong ấn.

Đương nhiên điều này làm cho sự di chuyển của Tinh Hồn thậm chí còn dễ dàng hơn, dù sao thì lực lượng của vị Đại Đế đối chiến muốn phá hủy cây thương này.

Dường như khí linh hoặc là bị phong ấn, hoặc là bị tổn thương cực kỳ nghiêm trọng, thậm chí là cả hai nguyên nhân trên, điểm này khiến cho việc Tinh Hồn muốn tìm nó trở nên rất khó khăn.

Do được lực lượng của ngọn lửa ngũ sắc gia trì, Tinh Hồn liền bạo dạng mở rộng thần thức ra. Mặc dù vẫn gặp phải sự bài trừ từ cấm chế của vị Đại Đế kia, nhưng việc khuếch tán thần thức giúp cho Tinh Hồn dễ dàng truy tìm khí linh.

Quả nhiên, không lâu sau đó, Tinh Hồn đã cảm nhận được vị trí của khí linh.

Qua dao động khí tức, khí linh này đang ở trạng thái cực kỳ yếu đuối, tùy thời có thể lâm vào trạng thái ngủ say.

Tinh Hồn nhanh chóng tiến đến chỗ khí linh.

- Đây chính là khí linh của cây thương này ư?

Nhìn cảnh tượng phía trước, trong mắt Tinh Hồn lộ ra một tia chấn kinh. Bởi vì khí linh này thực sự quá mức khủng bố, dù đang trong trạng thái suy kiệt, tuy nhiên vẫn toát ra một cỗ bá khí không gì sánh được.

- Khí linh này, hẳn là do một đầu hoang linh hóa thành.

Tinh Hồn ngẩn mặt nhìn hoang linh khổng lồ đang cuộn tròn ngủ say, nội tâm âm thầm đánh giá.

Chỉ thấy khí linh này là một đầu viên cổ mãnh thú, hình dạng cực kỳ giống với Ưng Long trong truyền thuyết. Nhưng vẫn có nhìn ra được một vài điểm khác biệt, tựa hồ Ưng Long có lớp vảy màu xanh lam trong suốt, còn đầu Ưng Long này có một màu đỏ rực như ngọn lửa.

Nếu Ưng Long có hai cái long giác rất uy dũng, thì đầu Ưng Long này lại có đến ba chiếc sừng, chiếc sừng thứ ba mọc ngay chính giữa trán, khiến cho người ta sinh ra cảm giác sợ hãi.

Cuối cùng, đôi cánh của con Ưng Long này tựa hồ hóa thành những thanh kiếm sắc nhọn, chỉ nhìn thôi mà đã có vô số luồng kiếm khí bá đạo muốn đâm nát tinh thần.

Tuy bị phong ấn bởi rất nhiều phong ấn, nhưng uy áp của nó vẫn làm cho tinh thần của hắn cảm thấy bị uy hiếp.

- Trong ký ức của Tàng Thiên Ca, trong trận chiến của hai người đó, dường như có xuất hiện bóng dáng của một đầu Ưng Long. Đáng tiếc, đến đoạn này thì không còn nhìn thấy gì nữa.

Ký ức của Tàng Thiên Ca rất mơ hồ, cũng chẳng biết vì sao mà hắn ta nhìn thấy được cảnh tượng trận chiến, nhưng nghiêm nhiên chuyện này giúp ích cho Tinh Hồn rất nhiều.

Trong lúc suy nghĩ làm cách nào để đánh thức khí linh, đột nhiên từ đằng sau lưng, có một bàn tay đặt lên vai hắn.

Tinh Hồn cả kinh, giật bản mình, lập tức xoay người nhìn lại. Chỉ thấy từ sau lưng nó, chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một con tiểu long màu hồng.

- Nhìn cái gì, chưa thấy rồng đẹp trai bao giờ sao?

Chỉ thấy đó là một con tiểu long tròn quay, nhìn vô cùng mập mạp, đáng yêu vô cùng. Ở đằng sau nó có hai đôi cánh nhỏ xíu đang vẫy vẫy, cũng chẳng biết làm cách nào mà nó có thể bay được với cái thân hình bần tử thế này.

Ánh mắt nó nhìn Tinh Hồn một cách tràn ngập sự khinh bỉ, vừa lấy ngón tay ngoáy ngoáy lỗ mũi, giọng nói ngạo mạn.

- Ngươi là... khí linh của cây thương nát này?

Tinh Hồn chân mày nhíu lại, bỗng hỏi.

- Bốn long cũng chẳng biết nữa, có khi là thế cũng nên. Mà ngươi vào đây chi vậy, có biết làm phiền giấc ngủ của bốn long lắm không hả?

Tiểu long mập mạp gương mặt ngáo ngơ trong giây lát, có thể nhìn ra được trong đôi mắt nó xuất hiện một tia mơ hồ, tựa câu trả lời vừa rồi rất chân thật.

Nhưng một giây sau, gương mặt ngáo ngơ của nó lại biến thành ngạo mạn một cách không thể tả nổi.

- Cơ mà hỏi gì hỏi làm thế, xùy xùy, bồn long nhức đầu lắm.

Tinh Hồn trong mắt ngạc nhiên, nhìn nó rồi lại nhìn khí linh không lồ bên trong cấm chế kia. Khí tức của cả hai giống hệt nhau, nếu như có thể dụ dỗ được nó, rất có thể mình sẽ trở thành chủ nhân của cây thương mục nát này cũng nên.

Có điều, làm cách nào mới có thể dụ dỗ được con tiểu long này cũng là một vấn đề.

Đột nhiên con tiểu long nhìn hấn hỏi:

- Cơ mà ngươi làm cách nào vào đây được thế? Có thể dẫn bồn long ra ngoài được không? Bồn long ở nơi này một mình, ngày nào quanh đi quẩn lại ở cái xó này, chán chết đi được.

Con tiểu long tiến sát đến Tinh Hồn, nó mở to con mắt long lanh như ánh sáng trời, trong đôi mắt tràn ngập bi thương, ở hai khóe mắt ẩm ướt như nước mắt sắp tuôn trào. Giọng nói thê lương u buồn vang lên.

Tinh Hồn ban đầu hơi ngẩn ra, nhưng trong đầu một tia linh quang rực lên, sau đó trả lời nó:

- Nếu ngươi đồng ý nhận ta làm chủ, ta có thể đưa ngươi ra ngoài được.

- Phi, nằm mơ đi. Bồn long cao quý đẹp trai nhường này, há lại trở thành nô phò cho một tên yếu ớt kém sang như ngươi chứ. Nằm mơ đi.

Con tiểu long hừ một tiếng, phun ra một bãi nước bọt, gương mặt van xin thảm hại ban nãy ngay lập tức hóa thành khinh nhờn tuyệt đối, quả thật con tiểu long mập mạp này trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay nữa.

- Cơ mà... mắt thấy ngươi đến được đây, bồn long có thể xem xét nhận ngươi làm chủ cũng được. Nhưng ngươi phải đáp ứng bồn long hai điều kiện.

- Điều kiện gì? – Tinh Hồn lãnh đạm hỏi.

- Thứ nhất, bồn long muốn có cơ thể hoàn chỉnh, có vậy bồn long mới đi tán gái được. Thứ hai, ngươi phải giúp bồn long giải phóng chân hồn của bồn long khỏi phong ấn kia.

Vừa nói, nó vừa giơ ngón tay tròn quay chỉ lên đầu viễn cổ Ứng Long đang cuộn tròn ngủ say.

- Điều kiện thứ hai thì miễn cưỡng đáp ứng được, nhưng điều kiện đầu tiên thì... ngươi vốn là khí linh của cây thương này, làm sao có thể ngưng tụ ra thân thể được. Và lại, nếu ngươi thật sự ngưng tụ được thân thể, cây thương này chẳng phải liền trở thành phế thương?

- Ài ài, điều này đã sớm nằm trong dự tính của bồn long.

Con tiểu long ngửa mặt cười lớn, trông gương mặt đê tiện của nó đặc ý vô cùng.

- Bồn long tự có cách, chỉ cần ngươi đáp ứng, bồn long tự nhiên sẽ khiến cây thương nát này nhận ngươi làm chủ.

Tinh Hồn sau một hồi đắn đo, tuy chưa biết mục đích của con tiểu long này là gì, nhưng tạm thời hắn đang cần đến một pháp bảo có thể khiến hắn nâng cao chiến lực. Cô kiếm Đồ Lục là đệ nhất thần binh, nhưng hiện giờ nó đang bị phong ấn, không có cách nào gọi ra được. Vậy nên Tinh Hồn rất cuộc đồng ý với điều kiện của con tiểu long đưa ra.

- Được, ta đồng ý.

- Kha kha, sau này ngươi sẽ biết quyết định của ngươi là vô cùng chính xác. Vậy bây giờ bồn long bắt đầu tiến hành nghi thức.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 54: Tiên pháp

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 54: Tiên pháp

Tiểu long mập mạp há miệng cười lớn, giọng cười ngập tràn đắc ý. Sau đó chỉ thấy từ chỗ cái sừng giữ trán xuất hiện một đạo tinh quang, dung nhập vào

thần thức của Tinh Hồn.

- Trước tiên ngươi luyện hóa đạo khí linh mà bồn long vừa đưa cho ngươi, sau khi luyện hóa xong, ta sẽ hướng dẫn ngươi tiến hành cách thức nhận chủ. Cây thương nát này khác biệt so với những pháp bảo thông thường, trong trí nhớ của bồn long, hình như cây thương nát này thuộc vào loại Thiên Nhất Chí Bảo, lực lượng cực kỳ khủng bố, có điều sau khi trải qua biến cố gì đó mà hóa thành tình trạng như hiện giờ. Ừm... trí nhớ của bồn long có chút mờ hồ. Ngươi thu thần thức lại rồi luyện hóa đạo khí linh đó đi, bồn long muốn nghỉ ngơi một chút.

- Được, vậy ta đi trước.

Trận đại chiến kinh thiên động địa đó, vậy mà không hề lưu lại bất kỳ một ấn tượng nào trong đầu con tiểu long này, dĩ nhiên là đã bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng hiện tại Tinh Hồn chưa có tâm tư đi tìm hiểu chuyện này, việc cần làm trước mắt chính là luyện hóa đạo khí linh kia, để cho cây thương này trở thành pháp bảo bổn mạng cho bản thân.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Màn đêm buông xuống, ánh trăng trên bầu trời bị che khuất bởi những đám mây đen quỷ dị, tạo ra một tầng không gian u ám mờ ảo, tựa như một con hung thú đang ẩn mình trong màn đêm bất tận.

Tuy vậy, ánh đèn từ Thanh Giang trấn dường như không hề tắt, trái ngược lại trông khá náo nhiệt. Thường thì vào giờ này, những thợ săn sẽ ngồi tụ lại với nhau để uống rượu vừa kể lại những chiến tích trong ngày của mình.

Đám người Đoàn thị tam huynh đệ, cô gái tên Mẫn Nhi và vị tam công tử kia hiện đang nghỉ ngơi tại Thanh Giang trấn này. Sau khi đến nơi, họ liền đi đến khách điểm xa hoa tiện nghi nhất tại đây.

Hành động của tam công tử vô cùng nổi bật, cười tiền kiếm đáp thẳng xuống Thanh Giang trấn một cách không thèm xem biểu hiện của người khác thế nào.

Tại Thanh Giang trấn tồn tại cấm chế cấm phi hành, như một hành động quyền uy đến từ Phong Lâm Thành, thế nhưng ngay cả cường giả tọa trấn Thanh Giang trấn, ngay sau khi cảm nhận được tu vi của tam công tử thì liền không dám cho ý kiến gì cả. Ngược lại tay bắt mặt mừng, làm ra điệu bộ thân quen.

Sau khi nói chuyện một lúc, mặc dù được vị cường giả kia mời đến nơi của y nghỉ ngơi, nhưng tam công tử nhả nhặn từ chối.

Một lúc sau thì họ tìm đến cái khách điểm này. Trước đó nhìn thấy tam công tử cười tiền kiếm vô cùng nổi bật, vậy nên ai nhìn thấy y thì thập phần khách khí. Mà tam công tử dường như rất thích đãi ngộ này, miệng y cười toe toét vô cùng rạng rỡ.

Chủ khách điểm chuẩn bị cho bọn họ những gian phòng sang trọng nhất, tựa hồ biểu lộ thành ý với vị cường giả Địa Tiên Cảnh này.

Thương thế của Hạng Hạo khá nặng, bọn họ để hắn nằm nghỉ ngơi trong phòng.

- Tam ca, hấn thực sự vẫn ổn chứ?

- Mẫn Nhi đừng lo, tam ca đã triển lộ thân uy thì hấn muốn chết cũng không chết nổi đâu, ha ha...

- Biết rồi, tam ca là nhất, được chưa!

- Hắc hắc, phải vậy mới đúng

Tam công tử cười phấn kích, rồi sau đó đảo mắt qua nhìn ba người đang khép nép đứng sau lưng, chính là Đoàn thị tam huynh đệ.

Nói đến, việc tam công tử xuất hiện giải vây cho Mẫn Nhi, đích thực có công sức không hề nhỏ của Đoàn thị tam huynh đệ.

Nhớ lại ban chiều, sau khi bàn bạc thống nhất với nhau, ba người bọn chúng liền tiếp cận Mẫn Nhi. Vốn là những tán tu hoạt động bên ngoài Phong Lâm Thành, mà phạm là tán tu, mặc dù tu vi kém hơn những tông môn đệ tử, nhưng bọn họ lại có phương thức hành động rất đặc biệt.

Cũng bởi vì vậy nên Hạng Hạo, Trần Sơn hay Mã Vệ, thậm chí là Mẫn Nhi cũng không cách nào phát hiện ra được.

Khi nhìn thấy ba tên này, Mẫn Nhi giật mình, bởi khi quan sát trong bóng tối, nàng đã nhìn thấy ba huynh đệ này. Bọn hấn cũng là người tham gia tranh đoạt Thương Lan Thảo, vậy nên ý nghĩ đầu tiên chính là Trần Sơn, Mã Vệ thu hút sự chú ý của Hạng Hạo, rồi để cho ba tên này nhân cơ hội đó mà xuất thủ với nàng.

Định hét toáng lên kêu cứu thì Đoàn Lương thái độ với nàng vô cùng cung kính, rồi sau đó thốt ra ba chữ “Dung tiểu thư”.

Nội tâm nàng kinh ngạc không thôi, ba tên này thế mà lại nhận ra được thân phận của mình. Nhưng cũng chính vì vậy mà nàng vui mừng, chỉ ít bản thân vẫn còn đang nằm trong vòng an toàn.

Trong ba huynh đệ thì Đoàn Chính rất có thiên phú về cảm chế. Và đúng như những gì Đoàn Lương suy đoán từ trước, Dung Mẫn Nhi quả nhiên bị người nào đó hạ cảm chế.

Người đó dĩ nhiên chính là Tinh Hồn. Trên phương diện cảm chế thì Tinh Hồn vô cùng lợi hại, Đoàn Chính mặc dù có chút thiên phú nhưng không thể nào phá được, có chăng chỉ là khiến cho Dung Mẫn Nhi có thể sử dụng được một ít nguyên lực.

Khi nguyên lực sử dụng được một chút, Dung Mẫn Nhi lấy từ trong Nhẫn Trữ Vật ra một cái Truyền Âm Thạch. Công dụng của Truyền Âm Thạch là để truyền âm, tốc độ của Truyền Âm Thạch so với Truyền Âm Phù thì nhanh hơn vô số lần.

Truyền Âm Phù này là của tam công tử tặng cho nàng, phòng ngừa trường hợp bắt trắc thì lấy ra sử dụng.

Cũng may khi ấy, tam công tử đang ở gần khu vực Hằng Nhạc Sơn Mạch, sau khi nhận được truyền âm thì cấp tốc chạy đến, và những chuyện xảy ra sau đó thì đều biết cả rồi, Trần Sơn, Mã Vệ dễ dàng bị tam công tử đuổi đi.

- Ba người các ngươi làm rất tốt, coi như là ân nhân của tiểu muội ta, vì vậy ta sẽ cho các ngươi một yêu cầu, chỉ cần nằm trong khả năng, ta sẽ đáp ứng. Nói đi, các ngươi muốn gì?

Tam công tử cười tự nhiên, không hề làm ra vẻ quý tộc hay cao nhân gì cả, ngược lại khiến cho người ta vô cùng thân thiết.

Nghe tam công tử nói vậy, ba huynh đệ Đoàn Lương trong lòng vui mừng khôn tả. Người ta là tiên giả Địa Tiên Cảnh đó, tại Hư Thần Tinh này, tiên giả Địa Tiên Cảnh liền được xem là một đầu địa long chừng không một phương rồi.

Ngay cả tại Thanh Giang trấn, người thủ hộ cũng chỉ có tu vi Phù Tiên viên mãn mà thôi, đứng trước mặt tam công tử cũng phải cung kính chín phần.

- Các ngươi cứ bàn bạc đi, một lúc sau thì nói với ta. Bởi vì ta phải đưa nha đầu này trở về nên không thể nán lại đây lâu được.

- Vâng, vậy công tử đợi bọn tiểu nhân một lúc.

- Cứ tự nhiên.

Ba huynh đệ bọn họ mở cửa đi ra ngoài, trong gian phòng chỉ còn lại Dung Mẫn Nhi, tam công tử và Hạng Hạo đang nằm thiếp đi trên giường.

- Tam ca, trước đó huynh nói tên này có chút quen thuộc là ý gì thế?

Nhớ ra chuyện gì đó, Dung Mẫn Nhi liền hỏi.

- Muội còn nhớ cái tên thiên tài mới xuất hiện gần đây của Thiên Kiếm Tông chứ? Tên gì ấy nhỉ, trí nhớ đạo này của tam ca hơi kém một chút.

- Là Dương Thiên Quân có đúng không?

- Đúng đúng, là Dương Thiên Quân. Nếu muội không bỏ trốn đi chơi thì ngày hôm đó được ngắm trai đẹp rồi, hắc hắc...

Tam công tử che miệng cười, đôi mắt hiếp lại, trông có vẻ khá đều cán. Dung Mẫn Nhi lườm mắt, trề môi đáp:

- Trai đẹp ở đâu chả có, như tên này chẳng hạn, hắc cũng khá đẹp trai. Cả cái tên đã kéo muội như kéo cục đá kia nữa, tuy hắc che mặt đi, nhưng từ đường nét trên mặt thì muội cảm nhận tên đó tương mạo rất được.

- Ôi ôi, đi đến đâu là ngắm trai đến đó, thói xấu của này của tiểu sư muội thế là không được. Trước mặt muội là đệ nhất mỹ nam đó, nào, ngắm đi, ngắm thoải mái đi...

- Tam ca, đừng tự luyến nữa, nói vấn đề chính đi.

Dung Mẫn Nhi dù đã quen với thói tự sướng của tam công tử, tuy nhiên vẫn không cách nào thích ứng được, hạ giọng nói.

- Ha ha, huynh quen mồm, xin lỗi, xin lỗi, đừng giận tam ca.

Tam công tử đưa tay vuốt cái mũi thon dài của mình, gượng cười một tiếng, sau đó nói tiếp:

- Tên Hạng Hạo này, tam ca cảm nhận hắc có một thứ gì đó rất giống với Dương Thiên Quân. Chỉ là huynh không biết giống ở chỗ nào thôi.

- Vậy thì có gì mà kỳ lạ chứ?

- Cái này thì muội không biết rồi. Trước đây tam ca có nghe một vị bằng hữu nói, trên đời này có một số loại tiên pháp rất đặc biệt, có thể lưu lại ấn ký trên cơ thể người khác. Thường thì những người được lựa chọn để lưu ấn ký có thiên phú rất cao, về sau những người này sẽ trợ giúp cho người lưu ấn ký thăng tiến tu vi. Rất có thể, Dương Thiên Quân đang tu luyện một loại tiên pháp như vậy.

- Có loại tiên pháp lợi hại thế à? Đúng là làm chơi ăn thật mà. Vài bữa huynh hỏi hắc ta mượn tiên pháp đó cho muội tu luyện đi, để muội có thời gian đi chơi.

Dung Mẫn Nhi gương mặt nũng nịu, ôm lấy cánh tay tam công tử, dùng đôi mắt long lanh sát thủ vờ vĩnh.

- Nha đầu thối, đã gọi là tiên pháp thì há có thể tiết lộ được sao? Ngay cả tam ca mặc dù là đẹp trai tài giỏi nhất Dung gia chúng ta mà còn chưa được phép động vào tiên pháp nữa là muội, ngưng mộng mơ đi.

Tam công tử đưa tay gõ nhẹ vào đầu Dung Mẫn Nhi, chính là loại ngữ điệu của huynh trưởng để nhắc nhở nàng ta không được lơ là tu luyện.

- Mà thôi, đừng quan tâm đến mấy người đó nữa. Mà tam ca muốn hỏi, bộ Dung gia chúng ta nghèo lắm hay sao mà muội lại đi đánh cắp Thương Lan Thảo để rồi bị đuổi giết, có biết nguy hiểm lắm không? Muội mà xảy ra chuyện gì, tam ca làm sao ăn nói với cha mẹ đây hả?

Nhắc đến chuyện này, thái độ của tam công tử thay đổi đột ngột, không còn đùa giỡn bốn cợt như ban nãy nữa. Nhìn gương mặt y vô cùng nghiêm nghị, thanh âm nghiêm nghị nói.

- Ăn cắp hồi nào, là do bọn chúng bắt tài nên mới bị muội đoạt đi chứ bộ.

- Thế rồi Thương Lan Thảo lại bị một tên khác cướp. Nói vậy tiểu muội của ta cũng bắt tài giống đám kia nhỉ?

Tam công tử che miệng cười khúc khích, dùng ngữ điệu châm chọc Dung Mẫn Nhi. Nàng lập tức nổi đóa lên, thanh âm vô cùng đanh đá:

- Do tên kia chơi xấu chứ bộ, đâu phải tại muội đâu. Mà tam ca, huynh không giúp muội bắt gã đó thì thôi, giờ lại ở đây mắng muội nữa. Hu hu, tam ca không thương muội...

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 55: Lưu lại bảo kiếm

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 55: Lưu lại bảo kiếm

Hai đôi mắt trong veo như pha lê kia bỗng rung rung nước mắt, quả nhiên nước mắt chính là thứ vũ khí lợi hại nhất của nữ nhân. Cho dù tam công tử biết nha đầu này chỉ đang làm bộ, nũng nịu với y, nhưng nhìn thấy thì cũng không cách nào chịu nổi.

- Là ta sai, ta sai, ta không nên mắng muội.

Tam công tử liền hạ giọng xuống, từ rằng dạy trở thành năn nỉ nàng ta.

- Sau khi trở về, ta đưa muội đi thanh lâu giải tỏa tâm trạng, được không?

- Tam ca tuyệt vời nhất.

- Biết ngay là bị lừa, mà thôi, bỏ đi.

Thấy nụ cười nở trên môi Dung Mẫn Nhi, tam công tử lắc đầu cười khổ.

- Có điều, sau này không được phép làm mấy chuyện nguy hiểm đó nữa, nếu không thì tam ca cũng chẳng thể bao che được cho muội đâu.

- Muội biết rồi, muội nhất định sẽ vâng lời.

Đúng lúc này, ba huynh đệ Đoàn Lương, Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo đứng bên ngoài gõ cửa. Được sự đồng ý của tam công tử, cả ba mới dám bước vào.

- Thế nào, đã nghỉ kỹ chưa?

Tam công tử ngữ điệu trầm ổn, nhìn bọn hắn hỏi.

Ba huynh đệ nhìn nhau, trong mắt lộ ra quyết tâm, chỉ thấy Đoàn Lương bước lên một bước, sau đó ôm quyền, lưng khom xuống, sau đó nói:

- Bẩm tam công tử, ba huynh đệ tiểu nhân lâu nay lang bạt, không có một chỗ dựa ổn định, ba huynh đệ tiểu nhân chỉ mong muốn có một nơi nào đó để nương tựa. Tam công tử, cầu xin tam công tử thu nhận ba huynh đệ tiểu nhân.

Sau một hồi bàn bạc với nhau, cảm thấy nếu có thể ôm lấy cái đuôi của tam công tử này, sau này há phải sợ sệt ai nữa. Hoặc nếu không được thì chí ít được trở thành nô bộc Dung gia, điều này hoàn toàn không tệ chút nào. Đoàn Lương cảm thấy ý định này là phù hợp nhất cho cả ba.

Vừa nói, ba huynh đệ bọn hắn vừa quỳ xuống trước mặt tam công tử, biểu lộ thành ý của bản thân.

- Chuyện này, ta không thích bị ràng buộc, e là không thể chiều cổ bọn ngươi.

Tam công tử nhíu mày đắn đo, sau đó lắc đầu.

- Tam ca, hay là thu nhận ba tên này làm nô bộc Dung gia chúng ta?

Đứng bên cạnh, Dung Mẫn Nhi lên tiếng.

- Nay cũng không được, trước giờ nhận nô bộc đều do Thiết quân gia phụ trách, chuyện này huynh khó mà can dự vào được.

Tam công tử lắc đầu, nhìn Dung Mẫn Nhi, rồi lại nhìn ba huynh đệ Đoàn Lương, thờ dãi một tiếng.

Y nhìn thấy trên gương mặt ba người này lộ rõ vẻ thất vọng.

- Ta thấy hình như các ngươi muốn có một chỗ dựa để an tâm tu hành, có phải không?

Ba huynh đệ nhìn nhau, rồi đồng thời gật đầu.

- Hình như mấy tháng nữa, năm tông môn tại Phong Lâm Thành sẽ mở cửa thu nhận đệ tử. Ta và Thiên Kiếm Tông có chút quen biết, để cho bọn họ thu nhận các ngươi, như vậy có được không?

- Bẩm công tử, Thiên Kiếm Tông thu nhận đệ tử rất hà khắc, với thiên phú của ba huynh đệ tiểu nhân...

- Điều này không cần phải lo lắng, ta sẽ chuẩn bị một phong thư, đến ngày đó các ngươi cứ giao phong thư cho bọn họ thì sẽ nhận các ngươi ngay.

Tam công tử cười ha ha, giọng điệu vô cùng chắc chắn. Bản thân tam công tử chính là tiên giả Địa Tiên Cảnh, một trong những nhân tài trẻ tuổi tại Kim Lan Quốc trong mấy ngàn năm trở lại đây đột phá Địa Tiên Cảnh trong thời gian ngắn nhất.

Mà y lại còn là tam thiếu gia Dung gia – gia tộc tu tiên vô vùng hùng mạnh ở Kim Lan Quốc này, y mà mờ miệng, dù Thiên Kiếm Tông cũng phải kính trọng ba phần.

Cái tự tin này, dĩ nhiên là có nguyên nhân cả.

Mất thấy tam công tử vô cùng chắc chắn, cả ba huynh đệ vui mừng, lập tức bái lạy, cảm ơn không thôi.

Sau đó, tam công tử lấy ra giấy mực, sử dụng lực lượng Địa Tiên Cảnh viết một phong thư, đồng thời lưu lại một cái thần niệm, cuối cùng giao cho Đoàn Lương cái phong thư đó.

- Giữ cẩn thận, đừng để lạc mất. Cái nhẫn trữ vật này chứa vài bản công pháp cùng một ít đan dược có thể trợ giúp các ngươi rút ngắn thời gian đột phá hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh. Những gì ta có thể giúp, ta đều đã làm cả, còn lại đều phụ thuộc vào chính bản thân các ngươi.

- Đa tạ tam công tử.

Ba huynh đệ cảm ơn rồi rít, luôn mồm vuốt mông ngựa, tam công tử chỉ cười cười, từ chối cho thêm ý kiến.

- Chuyện cần làm đều đã làm xong. Mẫn Nhi, theo ta trở về thôi.

- Đợi muội một lát.

Dung Mẫn Nhi bỗng nhiên chạy đến bên giường Hạng Hạo, bỗng nhiên rút ra thanh bảo kiếm và một lọ thủy tinh trong suốt rồi đặt cạnh bên giường. Thái độ không còn đanh đá như ban nãy nữa, mà lại giống như một tiểu thư khuê các, thanh âm trong veo như tiếng suối chảy, êm tai vô cùng.

- Thanh kiếm này tặng ngươi, xem như trả ơn cứu mạng.

Nàng lưu lại một câu nói, sau đó mới cùng tam công tử trong đêm tối cười tiễn kiếm rồi khỏi Thanh Giang trấn.

Ba huynh đệ Đoàn Lương nhận lệnh của tam công tử, hay nói chính xác hơn là yêu cầu đến từ Dung Mẫn Nhi, bảo ba bọn họ lưu lại chăm nom cho Hạng Hạo. Dĩ nhiên nàng cũng yêu cầu không được nói ra thân phận của nàng.

Tiên kiếm lướt đi trong đêm tối, ánh hào quang lan tỏa rực rỡ, tựa như một ngôi sao băng bay ngang bầu trời vậy.

- Nha đầu này, bảo kiếm Tuyên Cơ đại ca tốn bao tâm huyết mới có được, vậy mà lại đi tặng tên tiểu tử đó. Không biết muội nghĩ gì trong đầu nữa.

- Chỉ là một thanh kiếm thôi mà, sau này có cơ hội mua lại là được. Tiểu tử đó cứu muội một mạng, tặng hần thanh Tuyền Cơ, coi như không nợ nần gì nữa.

- Trước đây tam ca van xin nài nỉ cỡ nào đại ca cũng nhất quyết không cho, vậy mà muội nở lòng nào...

- Tam ca, đừng nhắc đến chuyện đó nữa mà. Quan trọng là tam ca phải giúp muội bắt được cái tên đã tạo rắc rối cho muội, thù này không trả, muội ăn không ngon ngủ không yên đâu.

- Yên tâm, dám động vào tiểu muội của tam ca, tên đó không muốn sống nữa rồi. Tam ca nhất định sẽ lôi đầu hần đến cho muội xử lý.

- Yêu tam ca nhất!

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Đêm tàn trời sáng, ánh thái dương ấm áp nơi phía đông xuất hiện, báo hiệu một ngày mới bắt đầu.

Tinh Hồn hần sau một đêm dài, hao phí tinh thần rất nhiều, rốt cuộc cũng đã luyện hóa được đạo khí linh mà con tiểu long kia đưa cho hần.

Sau khi luyện hóa xong, Tinh Hồn mơ hồ có thể cảm nhận được khí tức của con tiểu long này. Có điều, hần vẫn chưa phải là chủ nhân chính thức của cây thương mục nát này.

Theo như lời con tiểu long đó nói, nó chỉ là một phần nhỏ khí linh thoát ra từ viên cổ Ứng Long đang bị phong ấn. Muốn trở thành chủ nhân chính thức của cây thương mục nát này thì cần phải tiến hành thêm nhiều bước nữa.

Việc này hao phí rất nhiều khí lực, thế nên Tinh Hồn tạm thời đem cất cây thương vào Nhẫn Trữ Vật, đợi khi bản thân khôi phục lại hoàn toàn thì mới tiếp tục.

Kết đó, Tinh Hồn chuyển sang xem xét bầy đom đóm.

Từ sau khi thu phục được bầy đom đóm này, bọn chúng giúp đỡ cho hần rất nhiều, như lần bị đám Dương Khai bao vây tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên, hay theo dõi tình hình Thương Lan Thảo đều có công sức rất lớn của chúng.

Một lá Thương Lan Thảo kia chính là phần thưởng dành cho bầy đom đóm vì đã giúp đỡ hần.

Mở ra không gian Động Thiên, Tinh Hồn điều động thần niệm, gọi ra con đom đóm đầu đàn.

Quan sát kỹ đom đóm đầu đàn, Tinh Hồn đã phát hiện ra có một vài điểm khác biệt. So với mấy tháng trước, con đom đóm đầu đàn này hình thể đã lớn hơn một chút, lớp vỏ cứng cáp hơn, đôi cánh dài và khỏe mạnh.

Guồng mặt quý càng thêm dữ tợn, và đặc biệt là cái mũ quan của nó, những đốm màu xanh dần rõ hơn, chiếm vị trí nhất định tại mũ quan màu xám tro.

- Muốn lột xác à?

Tinh Hồn nhú mày, nội tâm vui mừng. Nếu thực sự lột xác, đám đom đóm càng mạnh lên, dĩ nhiên càng thêm hữu dụng, giúp cho chiến lực của hần mạnh mẽ hơn bội phần.

Không chỉ có một mình con đom đóm đầu đàn, mà có vài trăm con trong bầy cũng đang xuất hiện dấu hiệu tương tự.

- Lão cửu từng nói, yêu trùng lột xác cần có sự giúp sức của Tâm Hình Thảo, không biết tại Thanh Giang trấn có bản Tâm Hình Thảo không nữa?

Trải qua những nghiên cứu thực hành, Long Tuyền mới phát hiện ra Tâm Hình Thảo, một loại linh thảo thoát trông rất bình thường lại có khả năng trợ giúp đám linh trùng.

Tuy nhiên, mặc dù Tâm Hình Thảo rất dễ tìm, nhưng muốn giúp linh trùng lột xác thì phải có tuổi thọ nhất định.

Bầy đom đóm của Tinh Hồn chưa trải qua lột xác lần nào, vì vậy cần đến Tâm Hình Thảo có ít nhất trăm năm tuổi thọ.

- Ngày mai phải đến chỗ lão bản, nhờ ông ta mua giúp vậy.

Thời gian cách ngày năm tông mở mở cửa thu đồ không còn nhiều, hần muốn tranh thủ khoản thời gian này để nâng cao thực lực bản thân, thế nên mới tạm thời gác lại việc tìm kiếm Tâm Hình Thảo. Nếu may mắn mua được thì tốt, còn không được thời đợi sau khi trở thành đệ tử môn phái nào đó rồi tìm mua cũng không muộn.

Kể đó, Tinh Hồn đứng dậy rời khỏi hang động thiên nhiên, quay trở lại nơi xảy ra cuộc tranh đoạt Thương Lan Thảo ngày hôm qua.

Sở dĩ hần quay trở lại đó, chính là muốn thu thập tài liệu trên thân thể Quy Nguyên Thạch. Dù sao thì hần đang rất nghèo, đang rất cần tinh thạch để tu luyện.

Không lâu sau đó, Tinh Hồn đã đến được cái hang động, so với hôm qua rất nhộn nhịp thì bây giờ đã trở thành một cái hang động hiu quạnh đổ nát.

Tiến vào trong hang động, thi thể Thạch Nguyên Quy hiện ra trước mắt hắn. Chỉ thấy trên cơ thể Thạch Nguyên Quy bị tổn thương rất nghiêm trọng, ngay cả cái mai là lớp phòng hộ chắc chắn nhất, vậy mà đã bị đập vỡ nát.

- Tổn thương thế này thì sao mà bán được giá.

Tài liệu trên người Thạch Nguyên Quy đều đã bị hư tổn nặng nề, Tinh Hồn bèn hy vọng nó có nội đan trong cơ thể.

Hậu Thiên hoàng thú cấp hai viên mãn như Thạch Nguyên Quy, tỷ lệ sinh ra nội đan là rất lớn. Quả nhiên ông trời không phụ công sức hắn quay trở lại, Thạch Nguyên Quy quả nhiên có nội đan, so với khối nội đan của Huyền Mao Trư còn muốn lớn hơn một vòng.

- Coi như không phí công sức chạy đến chỗ này, ủa... cái này là...

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 56: Lại gặp Hạng Hạo

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 56: Lại gặp Hạng Hạo

Tinh Hồn nhìn vào phía ngực của Thạch Nguyên Quy, chỉ thấy vị trí trái tim có hai luồng khí tức, một cái cực lạnh khiến cho tim của Thạch Nguyên Quy bị đóng băng, còn luồng khí tức lại âm tà quái dị, bao bọc ở bên ngoài, không ngừng bào mòn tàn phá lớp băng phong kia.

Băng phong hắn không biết do nguyên nhân gì tạo thành, rất có thể là tạo thành bởi chính bản thân Thạch Nguyên, có lẽ muốn bảo vệ nơi này trong lúc giao chiến với đám Trần Sơn.

Quả tim được bảo vệ, nhưng vậy có thể lấy được tinh huyết của Thạch Nguyên Quy rồi.

Tinh huyết của hoàng thú càng mạnh, tác dụng đối với việc Luyện Thể càng lớn. Nhất là Thạch Nguyên Quy là hoàng thú mạnh nhất trong cấp hai, lực lượng tinh huyết đích thực vô cùng mạnh mẽ.

Chuyến quay trở lại cái hang này quả nhiên là một lựa chọn chính xác.

Kể đó, Tinh Hồn lại tiếp tục chạy sâu vào trong hang.

Hắn nhớ ngày hôm qua tranh đoạt có rất nhiều người tham gia. Ngoại trừ hắn, Trần Sơn, Mã Vệ, ba huynh đệ Đoàn Lương, Đoàn Chính, Đoàn Đại Bảo và Dung Mẫn nhi quay trở ra hang động thì có bốn người không hề xuất hiện.

Tỷ lệ cao là những người này đã chết. Một hai mục đích Tinh Hồn quay trở lại đây chính là để lấy Nhẫn Trữ Vật của những người này.

Ba thanh niên tu vi sơ kỳ Phạm Tiên Cảnh kia, sau khi bị Tinh Hồn lục soát, nhìn biểu hiện hắn dường như rất thất vọng.

Trong Nhẫn Trữ Vật của ba tên này, ngoài chục viên linh thạch ra thì toàn những thứ vớ vẩn. Nào là nội y của nữ nhân, mấy bình xuân dược, mấy bộ xuân cung đồ... nói chung là chẳng có thứ gì được việc cả.

Trái lại, Nhẫn Trữ Vật của đạo lữ Trần Sơn, tên là Tạ Tĩnh Lệ kia thì có rất nhiều thứ hữu ích.

Ba cái Nhẫn Trữ Vật của ba tên kia, số lượng linh thạch của bọn chúng cộng lại chưa bằng một phần ba số lượng linh thạch của Tạ Tĩnh Lệ.

Quả nhiên sự khác biệt giữa tông môn đệ tử và tán tu rất khác biệt, tán tu vô cùng nghèo khổ, sử dụng linh thạch một cách rất tiết kiệm, mỗi lần tốn tiền mua thứ gì đó bằng linh thạch thì trong lòng như muốn nhớ máu.

Trái lại tông môn đệ tử hàng tháng được ban xuống một lượng linh thạch nhất định để hỗ trợ các đệ tử tu hành.

Như lần trước, khi Tinh Hồn dùng tấm bản đồ vùng biên Vĩnh Dạ Thâm Uyên để đổi lấy toàn bộ số Nhẫn Trữ Vật mà đám đệ tử Thiên Kiếm Tông mang theo.

Mặc dù mấy tên đó chỉ là những đệ tử địa vị cực kỳ thấp tại Thiên Kiếm Tông, có chăng chỉ hơn những đệ tử tạp vụ một chút, thế nhưng trong Nhẫn Trữ Vật của mỗi người có không dưới một trăm khối linh thạch hạ phẩm.

Cũng bởi vì vậy nên Tinh Hồn mới quyết định đầu nhập một tông môn nào đó, lợi dụng tài nguyên từ những tông môn này giúp bản thân tu luyện nhanh hơn.

Bản thân từng trải qua chuyện tương tự thế này tại Huyền Thiên Giới rồi, Tinh Hồn tự nhiên ý thực lợi hại ra sao.

Hiện tại số lượng linh thạch hạ phẩm mà Tinh Hồn đang có trên người đã gần được một ngàn viên, trong giới tán tu, tính theo số lượng linh thạch hẳn đang có thì có thể xem như là một tiểu phú ông rồi.

Lại nói trong Nhấn Trữ Vật của Tạ Tĩnh Lệ, là đạo lữ của Trần Sơn, mà nàng ta lại giúp cho hắn tu vi tăng trưởng nhanh chóng, thế nên được Trần Sơn cung chiều, tặng cho rất nhiều thứ hữu ích.

Nhấn Trữ Vật của cô ta, ngoại trừ gần bảy trăm viên linh thạch hạ phẩm thì còn có một cái nhẫn giáp, một thanh trường kiếm, cả hai đều là hạ phẩm linh khí được gia trì mười một đạo cấm chế, đem đi bán hẳn là thu lại được không dưới ngàn viên linh thạch hạ phẩm.

Không ít Phù Lục hạ phẩm, đan dược dùng để phục hồi nguyên lực, phục hồi vết thương. Đặc biệt là trong số đan dược còn có một loại đan dược tên gọi là Bách Điều Đan.

Sở dĩ có tên gọi như vậy là bởi sau khi phục dụng, cơ thể giống như bị vô số chim điều đồng thời công kích, thống khổ vô cùng. Nhưng bù lại công dụng lại rất lớn, giúp đánh sâu vào bình cảnh rất hiệu quả, thậm chí có cơ hội đột phá nữa.

Tạ Tĩnh Lệ chưa phục dụng Bách Điều Đan tạo cơ hội cho Tinh Hồn gia tăng thực lực, chuyến đi lần này đúng là mang đến nhiều điều kinh hi.

Sau khi lục soát xong, Tinh Hồn liền rời khỏi hang động này. Tranh thủ hôm nay tiếp tục chuyển đi sẵn, tranh thủ thu thập càng nhiều tinh huyết hoang thú càng tốt.

Nhưng chẳng ngờ, hắn vừa mới ra khỏi hang thì lại vô tình bắt gặp được người quen.

Đó chính là Hạng Hạo và Đoàn thị tam huynh đệ.

- Ô, chẳng ngờ lại gặp huynh ở đây, chúng ta quả thực rất có duyên.

Sắc mặt Hạng Hạo hôm nay rất tốt, xem ra thương thế ngày hôm qua khi giao chiến với Trần Sơn, Mã Vệ hoàn toàn bình phục cả rồi.

Đề ý trên tay Hạng Hạo cầm theo một thanh trường kiếm. Đó chính là Tuyền Cơ Kiếm mà Dung Mẫn Nhi tặng cho hắn đêm hôm qua, coi như trả ơn đã giúp nàng thoát khỏi ma trảo của Trần Sơn, Mã Vệ.

Trông Hạng Hạo dường như rất trân trọng thanh Tuyền Cơ này.

Còn Đoàn Lương đi bên cạnh, khi nhìn thấy Tinh Hồn bước từ trong hang động ra thì trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Tinh Hồn nhìn thoáng qua ba huynh đệ Đoàn Lương, vẻ mặt rất bình tĩnh, tựa hồ như hắn vô tình đi vào đây mà thôi, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Hạng Hạo. Mắt thấy đối phương khách khí với mình, Tinh Hồn dĩ nhiên cũng khách khí đáp lại.

- Quả thật là có duyên. Nếu không còn chuyện gì khác thì tại hạ đi trước, cáo từ.

Giữa hai bên cũng chẳng có chuyện gì để nói, hắn còn có việc phải làm, thế nên toan có ý định bỏ đi.

Bỗng lúc này, Hạng Hạo lại nói tiếp:

- Huynh đệ chậm đã.

Hạng Hạo giờ tay ra, ý định như muốn ngăn Tinh Hồn lại. Hắn nhíu mày, trong mắt xuất hiện một tia khó chịu.

Hạng Hạo vội giải thích:

- Thực ra ta có chuyện muốn bàn với huynh đệ. Không biết nên gọi huynh đệ như thế nào?

- Tại họ tên Tinh Hồn.

Tinh Hồn bình tĩnh đáp.

- Tinh Hồn huynh, trước đây nhìn thấy kỹ năng săn hoang thú rất điệu nghệ, không biết huynh có muốn gia nhập đội săn thú của Hạng gia chúng ta không?

Giương mặt Hạng Hạo thoáng qua một tia bối rối, nhưng ngay sau đó lấy lại được sự trầm ổn, chậm rãi nói.

Với Tinh Hồn, dĩ nhiên hắn nhận ra điểm kỳ lạ này của Hạng Hạo, có điều hắn không muốn bắt bẻ. Tuy nhiên, đối với việc gia nhập đoàn săn thú Hạng gia thì hắn rất hứng thú.

Nếu gia nhập đoàn thợ săn thì tốc độ tìm được tinh huyết yêu thú sẽ nhanh hơn rất nhiều, việc tiến hành Luyện Thể sẽ nhanh hơn so với dự kiến.

Mặc dù rất thuận lợi, nhưng tại sao Hạng Hạo này lại muốn mời hần gia nhập đoàn thợ săn, đây mới chính là điều mà Tinh Hồn đang nghi hoặc.

Kỹ năng săn thú của hần tuy nói khá tốt, nhưng so với những thợ săn hành nghề lâu năm thì tuyệt đối không thể so sánh được, điểm này Tinh Hồn không dám lấy làm kiêu ngạo.

Mà giữa hai bên cũng chẳng có quan hệ gì, có chăng chỉ là vô tình gặp mặt qua một lần. Chỉ sợ việc mời chào này, đằng sau có mục đích gì đó.

Chưa biết là mục đích tốt xấu như thế nào, với tính cách Tinh Hồn, hần sẽ không làm mà không biết mục đích phía sau là gì.

Thấy Tinh Hồn trầm tư suy nghĩ, Hạng Hạo lại nói thêm:

- Tinh Hồn huynh an tâm, ta tuyệt đối không có mục đích xấu nào, thậm chí lấy đạo tâm của ta ra thế, nếu có mục đích xấu nào trong chuyện mời huynh gia nhập đoàn thợ săn, ngày sau độ tiên kiếp sẽ bị tiên kiếp hủy diệt, thần tiêu phách lạc.

Sau khi Hạng Hạo thốt ra lời thề, bỗng nhiên từ thiên địa xuất hiện một tia ba động, một tia lực lượng thần bí chẳng rõ xuất hiện từ đâu bay thẳng vào mi tâm hần ta.

Lực lượng đó chính là lực lượng thiên địa pháp tắc. Tiên giả tu luyện dưới thiên địa, chịu sự đè ép của thiên địa pháp tắc, lời thề ban nãy, về sau nếu Hạng Hạo làm trái, hần thực sự sẽ bị thiên địa tiêu diệt.

Nhưng cho dù là vậy, Tinh Hồn càng thêm nghi ngờ hơn nữa. Vì lý do gì mà Hạng Hạo này lại bất chấp buông lời thề hung hiểm đến vậy chỉ để mời chào hần.

- Việc này, ta sẽ suy nghĩ, ngày sau sẽ cho Hạng huynh một câu trả lời thích đáng.

Nói xong, hần ôm quyền, định chuẩn bị rời đi thì lại bị Hạng Hạo ngăn cản một lần nữa.

Chỉ thấy hần quay mặt qua nói với ba huynh đệ Đoàn Lương:

- Phiền ba huynh đệ các vị có thể rời khỏi đây một chút được không, Hạng mỗ có việc riêng muốn bàn với huynh ấy một lúc.

Ba huynh đệ Đoàn Lương nhìn nhau, đương nhiên không thể từ chối, liền đồng ý rời đi chỗ khác.

Để đảm bảo cuộc nói chuyện giữ y và Tinh Hồn không bị người ngoài nghe thấy, Hạng Hạo sử dụng một bộ đạo cụ bày ra một cái tiểu trận cách âm.

Hoàn tất xong, Hạng Hạo mới hướng Tinh Hồn, lần này trông Hạng Hạo vô cùng chân thành, không giấu diếm nữa:

- Tinh Hồn huynh, thực ra việc mời huynh gia nhập đoàn thợ săn đúng là có mục đích, nhưng Hạng mỗ một lần nữa khẳng định, tuyệt đối không hề có ý gây bất lợi gì cho huynh cả.

- Tại hạ muốn nghe lời nói thật.

Tinh Hồn vẫn giữ thái độ lãnh đạm.

Chỉ thấy thần sắc Hạng Hạo trở nên nghiêm túc, hần quan sát xung quanh, không phải để cảnh giác mấy huynh đệ Đoàn Lương, mà dường như đang muốn tránh né tai mắt của ai đó.

Thậm chí, trước khi nói chuyện, Hạng Hạo sử dụng một thủ đoạn thần bí phong bế toàn bộ nguyên lực bản thân, rồi tiếp đó lấy ra một viên ngọc thạch, bên trong ẩn chứa phù quang thần, tuy nhìn thoáng qua, nhưng Tinh Hồn vẫn cảm giác được sự bất phạm đến từ viên ngọc thạch này.

Hành động của Hạng Hạo rất nhanh và thuần thực, tựa hồ đã luyện tập qua vô số lần. Lúc này, khí tức của Hạng Hạo đột nhiên biến mất, dù hần đứng trước mặt Tinh Hồn, nhưng cảm giác cứ như y không hề tồn tại vậy.

Hơn nữa, Hạng Hạo chẳng khác gì một gã phạm nhân trói gà không chặt, kỳ lạ vô cùng.

- Hiện tại Hạng mỗ sẽ cho huynh biết lý do.

P/s: Hôm nay tí thì tự bóp chính mình /cdeu

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 57: Thiên Cơ lão nhân

Hạng Hạo hô hấp một hơi sâu, biểu tình nghiêm túc.

- Việc Hạng mỗ đến Hằng Nhạc Sơn Mạch kỳ thực đều có nguyên do cả, liên quan rất lớn đến vận mệnh của Hạng mỗ. Tinh Hồn huynh, Hạng mỗ xin phép được hỏi một câu, huynh có cảm nhận được sự bất thường nào khác trong cơ thể của Hạng mỗ không?

Bất thường Hạng Hạo nói đến, dĩ nhiên chính là nguyên nhân gây ra căn quái bệnh của y.

Từ trước đây, lần đầu tiếp xúc với Hạng Hạo, mặc dù chỉ là một lúc thoáng qua, nhưng Tinh Hồn đã nhìn ra được sự khác thường rồi. Khác thường đó chính là cỗ chũng đang ký sinh trong cơ thể Hạng Hạo.

Chuyên y bị mắc phải quái bệnh này, dường như tất cả mọi người tại Phong Lâm thành đều biết cả rồi, nhưng thực chất nguyên nhân bên trong thế nào thì chỉ có một vài nhân vật mới biết đến.

Có lẽ ngay chính bản thân hắn ta cũng không rõ nguyên nhân. Điểm này, Tinh Hồn có thể nắm chắc.

Đối với câu hỏi kia, Tinh Hồn cũng chẳng có ý định tránh né, gật đầu nhẹ, ý bảo hắn nhìn ra được. Còn về căn nguyên thì Tinh Hồn từ chối cho ý kiến, bởi hắn ần ần cảm nhận được, đằng sau vụ việc này có bàn tay của một đại nhân vật nào đó.

Thấy Tinh Hồn thừa nhận, Hạng Hạo mới tiếp tục câu chuyện.

- Kỳ thực, việc Hạng mỗ mắc phải căn bệnh này, nguyên nhân thế nào thì chính bản thân Hạng mỗ cũng không rõ. Tuy nhiên, có một điều chắc chắn rằng đây chính là một phần trong số mệnh của Hạng mỗ, không có cách nào trốn tránh được.

- Hạng huynh biết trước việc này?

Tinh Hồn có chút ngạc nhiên, bỗng hỏi.

- Ban đầu Hạng mỗ cũng không biết, về sau thì mới được phụ thân Hạng mỗ cho hay. Phụ thân Hạng mỗ có lần đã nói với Hạng mỗ là, khi Hạng mỗ ra đời, vô tình có một ông lão đi ngang qua, tự xưng là Thiên Cơ lão nhân. Thiên Cơ lão nhân đã nói với phụ thân của Hạng mỗ rằng khi Hạng mỗ hơn năm trăm tuổi, tu vi tiến vào trung kỳ Phạm Tiên Cảnh sẽ gặp đại nạn, gần như tám phần sẽ phải chết.

Hạng Hạo dừng lại một chút, trong mắt dường như đang hồi tưởng lại, rồi kể tiếp:

- Thiên Cơ lão nhân thần bí khó lường, phụ thân Hạng mỗ cảm nhận được ông ta nhất định là một nhân vật bất phàm, liền cầu xin Thiên Cơ lão nhân tính toán cho Hạng mỗ một con đường sống. Thiên Cơ lão nhân không ngờ lại đồng ý, sau một hồi tính toán nói rằng, trước thời điểm đột phá hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh, Hạng mỗ hãy đến Hằng Nhạc Sơn Mạch, nơi đó sẽ gặp được quý nhân phù trợ vượt qua kiếp nạn này. Hạng mỗ cho rằng, quý nhân đó chính là Tinh Hồn huynh.

Hạng Hạo ánh mắt nghiêm túc cùng chân thành nhìn Tinh Hồn, tựa hồ khẳng định suy nghĩ bản thân là chính xác.

Chỉ thấy Tinh Hồn chân mày khẽ động dậy, trong đầu lại suy nghĩ về vị “Thiên Cơ lão nhân” thần bí kia. Suy nghĩ của hắn, Hạng Hạo đương nhiên không có nhìn ra được. Chỉ nghe Tinh Hồn hỏi lại.

- Tại sao Hạng huynh khẳng định tại hạ chính là người mà Thiên Cơ lão nhân nhắc đến?

- Bởi vì huynh nhìn ra được căn nguyên căn bệnh của Hạng mỗ.

Hạng Hạo mỉm cười, trong nụ cười thấp phần tự tin, thấp phần tin tưởng phán đoán của bản thân.

Tinh Hồn đắm ra trầm ngâm, một hồi sau mới nói tiếp.

- Thứ cho tại hạ nói thẳng, tại hạ từ trước đến nay không làm việc gì mà không có lợi cho bản thân. Hơn nữa, mặc dù tại hạ đúng là biết được nguyên nhân gây ra bệnh của Hạng huynh, nhưng trị như thế nào tại hạ không biết, vả lại, chưa biết chừng, căn bệnh của Hạng huynh...

Nói đến đây, Tinh Hồn bỗng dừng lại nhìn chằm chằm Hạng Hạo.

Hạng Hạo không phải là dạng người không có đầu óc, dĩ nhiên hiểu được ý tứ của Tinh Hồn là gì. Chỉ thấy hắn thở dài một tiếng.

- Hạng mỗ cũng đoán được nguyên nhân phần nào, cũng không muốn ép huynh nhất định phải chữa trị căn bệnh này của Hạng mỗ. Nhưng Hạng mỗ hy vọng, huynh có thể thử giúp Hạng mỗ một lần. Dù thành công hay thất bại, Hạng mỗ ơn này không quên, lễ vật hậu tạ tự nhiên không thiếu.

- Đã vậy, tại hạ liền thử một lần. Chỉ là, với tu vi của tại hạ hiện nay không cách nào giúp đỡ được.

- Cái này không cần lo lắng, theo ý tứ của Thiên Cơ lão nhân từng nói, đại nạn thật sự ập đến là lúc Hạng Hạo tu vi viên mãn Phù Tiên Cảnh. Ngày Hạng Hạo tiến vào Phù Tiên Cảnh chẳng biết phải đợi đến tháng năm nào, thời gian vẫn còn dài.

Hạng Hạo cười nói. Có điều Hạng Hạo chắc không biết được rằng, tình huống của hắn khác biệt với những tiên giả khác.

Tiên giả bình thường khi bắt đầu tu luyện thành tiên, mất ít nhất chín trăm năm viên mãn Phàm Tiên, cơ sở công xiển phàm thể kết thành tiên phù, bắt đầu từ giai đoạn cảm ngộ cho đến lúc viên mãn Phù Tiên Cảnh, mất thời gian không dưới hai ngàn năm.

Rồi từ viên mãn Phù Tiên Cảnh bắt đầu lĩnh hội pháp tắc, từ giai đoạn này đến khi Địa Tiên Cảnh viên mãn, thời gian ít nhất mất đến năm ngàn năm.

Tổng cộng phải mất gần tám ngàn năm để một tiên giả bình thường trở thành tiên giả Linh Hậu Kỳ.

Ngay cả những người được trời phú cho cái thiên phú xuất chúng, thiên tư hơn người, thời gian có lẽ cũng nằm trong khoảng năm ngàn năm cho đến sáu ngàn năm.

Như tam ca của Dung Mẫn Nhi, y chính là một thiên tài xuất hiện trong một vạn năm trở lại đây cũng Nhân Tộc sinh sống tại Hư Thần Tinh, theo lời tam công tử từng nói, hắn mất đến sáu ngàn năm mới đột phá đến tu vi hiện tại. Một Địa Tiên Cảnh trong thời gian sáu ngàn năm cũng đủ để y kiêu ngạo với vô số người rồi.

Lại nói đến Hạng Hạo, hắn thiên tư dĩ nhiên không cách nào so sánh được với tam công tử, nhưng Tinh Hồn có thể khẳng định một điều, đó chính là thời gian mà Hạng Hạo đột phá Phù Tiên Cảnh, luyện đến viên mãn Phù Tiên Cảnh, thậm chí là đột phá Địa Tiên Cảnh chắc chắn nhanh hơn tam công tử.

Mà nguyên nhân chính là bởi cỗ chủng kia. Cỗ chủng biến sinh cơ thành một loại lực lượng thần bí, lấy lực lượng thần bí đó làm cho tu vi của Hạng Hạo biến mạnh, tốc độ tu luyện nhanh vô cùng.

Nhưng càng nhanh thì tính mạng của hắn càng gặp nguy hiểm, đến khi Hạng Hạo đột phá Địa Tiên Cảnh thì cũng là lúc hắn tử vong.

Có điều, tạm thời giữa hai bên không hề có quan hệ gì mật thiết với nhau cả, Tinh Hồn tự nhiên sẽ không tự rước rắc rối về cho mình.

- Vậy đề nghị của Hạng Hạo, huynh có thể suy nghĩ lại rồi chứ?

Hạng Hạo lại hỏi.

- Như vậy cũng được, nhưng tại hạ xin nói trước, bốn tháng nữa tại Phong Lâm thành năm đại tông môn mở cửa thu đồ, tại hạ muốn trở thành đệ tử của một trong năm đại tông môn này, thế nên có lẽ không thể gắn bó lâu dài với đoàn thợ săn được.

- Ồ, thì ra huynh muốn đầu nhập vào một tông môn. Hạng Hạo tại Thiên Kiếm tông cũng có chút danh vọng, Hạng Hạo có thể trợ giúp huynh.

Nghe Tinh Hồn nói muốn đầu nhập vào một tông môn nào đó tại Phong Lâm thành, Hạng Hạo nội tâm mừng rỡ.

Sự thiếu sót giữa hắn và Tinh Hồn chính là trên phương diện giao tiếp, cần phải có nhiều thời gian để tiếp xúc với nhau. Bởi Hạng Hạo nhận ra Tinh Hồn mặc dù bề ngoài thì lãnh đạm như không có chuyện gì, nhưng kỳ thực lại cực kỳ cảnh giác.

Tinh Hồn nhìn thấy tình trạng của Hạng Hạo thật, và câu chuyện mà Hạng Hạo kể có đến tám chín phần là sự thật, nhưng không vì thế mà hắn mất đi sự cảnh giác vốn có của mình.

Cơ hội để có thêm khoảng thời gian tiếp xúc với nhau mà Tinh Hồn vừa gợi mở ra, Hạng Hạo há có thể bỏ qua được.

Sau khi thống nhất với nhau, Hạng Hạo liền cởi bỏ cấm chế trên cơ thể xuống, chỉ thấy viên ngọc thạch từ bên trong cơ thể chui ra. Có điều, ngay sau khi xuất hiện trở lại thì viên ngọc thạch vỡ nát, hóa thành một đám bụi mờ bay phiêu miểu vào không gian.

- Khối ngọc này gọi là Đoạn Khí Tinh, năm đó do Thiên Cơ lão nhân lưu lại. Tác dụng của Đoạn Khí Tinh giúp cho Hạng Hạo che dấu được khí tức của bản thân mà không sợ bị người khác phát hiện.

“Đoạn Khí Tinh”?

Tinh Hồn đối với Đoạn Khí Tinh này rất có hứng thú. Mặc dù hắn có rất nhiều kiến thức từ trước, nhưng Đại Thiên Thế Giới rộng lớn vô biên, kiến thức hắn học được chẳng khác gì muối bỏ biển cả.

Một lúc sau thì Đoàn thị tam huynh đệ quay trở lại. Hạng Hạo mời Tinh Hồn cùng đến đoàn thợ săn Hạng gia thì bất ngờ bị Tinh Hồn từ chối.

Hắn cũng không hỏi thêm nhiều, dù sao thì Tinh Hồn cũng đã chấp nhận lời mời của mình rồi. Hạng Hạo để lại cái địa chỉ, nói thêm vài câu khách khí nữa rồi sau đó rời khỏi Hằng Nhạc Sơn Mạch.

Còn Tinh Hồn, hắn còn một vài việc cần phải làm nữa. Đầu tiên chính là đi tìm con Xích Tuyến Xà đã bỏ trốn khi đồng bạn của nó bị Thạch Nguyên Quý giết chết.

Khi đó, lúc nó bỏ trốn, Tinh Hồn đã nhanh tay phóng một cái phi châm. Trên cái phi châm đó có lưu lại khí tức của hắn, chỉ cần bỏ chút công sức truy tìm là sẽ thấy ngay.

Sở dĩ Tinh Hồn lần đó lưu lại phi châm là bởi độc của Xích Tuyền Xà mang đến rất nhiều lợi ích, tí như ngày hôm qua nếu không có độc xà, chưa chắc gì hắn đã có cơ hội đoạt đi Thương Lan Thảo từ tay Dung Mẫn Nhi.

Độc của Xích Tuyền Xà nhất định phải lấy.

Ngày hôm qua, khi cả đám hoang thú giao chiến với Thạch Nguyên Quy, đôi Xích Tuyền Xà bị thương rất nặng, một con bỏ chạy, một con chết tại đương trường.

Nhìn thương thế của nó khá nặng, với thực lực vừa mới được đề thăng, Tinh Hồn rất tự tin việc giết chết đầu Xích Tuyền Xà nọ.

Ba ngày sau, bỏ ra thời gian và công sức, rốt cuộc Tinh Hồn đã tìm ra được hang ổ của con Xích Tuyền Xà này.

Cái hang của nó khá lớn, xung quanh ngoại trừ nó ra thì không có bóng dáng của con hoang thú nào khác. Hậu Thiên hoang thú cấp một thì loài Xích Tuyền Xà này có địa vị khác cao, bởi độc tính rất lợi hại nên khiến cho mấy đầu hoang thú khác e ngại.

Đã xác định được vị trí của nó, Tinh Hồn định tiến vào trong hang, nhân lúc Xích Tuyền Xà bị thương mà giết chết nó.

Nhưng đúng lúc ấy, Tinh Hồn bỗng nghe thấy có tiếng người nói chuyện. Nghe thoáng qua dường như có tám bảy tám người đang đi chung với nhau. Tinh Hồn bèn đề nghị lại chuyện Xích Tuyền Xà, âm thầm lắng nghe đám người kia đang muốn bàn đến chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 58: Vẫn Lôi Trận

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 58: Vẫn Lôi Trận

Chỉ nghe một giọng nữ, trong thanh âm có chút kiệt ngạo, dường như là người mạnh nhất trong số đám người mà Tinh Hồn vô tình phát hiện, từ tốn nói:

- Hồng sư đệ, đây là chỗ người nói à?

Người gọi là Hồng sư đệ đối với nữ nhân này dường như rất úy kỵ, giọng nói hạ thấp xuống, vội đáp:

- Phải, ngày hôm qua khi đang làm nhiệm vụ thì đệ vô tình phát hiện đầu Xích Tuyền Xà này. Hình như nó vừa mới phải trải qua một trận chiến nào đó, bởi trên người nó xuất hiện vết thương rất nặng, làn giáp trên cơ thể bị đập nát. Sau khi theo đuôi đầu Xích Tuyền Xà chạy đến chỗ này, đệ nhìn thấy bên trong tổ của nó có mấy chục cái trứng. Biết Mai sư tỷ đang luyện công pháp cần dùng đến độc xà nên đệ liền cấp tốc gửi tin tức về tông môn báo cho Mai sư tỷ biết.

Thanh niên Hồng sư đệ giải thích.

- Làm tốt lắm. Đợi sau khi xong việc, ta sẽ trọng thưởng cho đệ.

- Đa tạ Mai sư tỷ.

Nghe được ban thưởng, Hồng sư đệ mừng ra mặt, không ngờ cảm ơn vị Mai sư tỷ kia.

Đám người này không ngờ cũng nhắm đến Xích Tuyền Xà kia, mà nghe thoáng qua thì có lẽ Xích Tuyền Xà này rất quan trọng với nữ tử họ Mai.

Dựa vào thần thức mạnh mẽ, Tinh Hồn dễ dàng nhìn thấu được tu vi của tám người này.

Trong số tám người, chỉ có hai người là đạt đến trung kỳ Phàm Tiên Cảnh, trong đó có một người khí tức không ổn định, hẳn là mới đột phá cách đây không lâu.

Còn người kia thì khí lực rất mạnh, tiến vào đỉnh phong trung kỳ Phàm Tiên Cảnh. Mà người đỉnh phong trung kỳ Phàm Tiên Cảnh chính là cô gái họ Mai.

Những người còn lại đều là tiên giả sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh cả. Đối với mấy kẻ này, Tinh Hồn không quá lưu tâm, bởi bọn chúng không gây áp lực gì được.

Vốn Tinh Hồn có ý định rút lui, dù sao cũng chỉ là một đầu Xích Tuyến Xà mà thôi, có thể chất độc của nó mang đến cho hắn một vài con bài tẩy, nhưng không nhất thiết phải liều mình.

Dù sao thì vài ngày nữa hắn cũng trở thành một thành viên của đoàn thợ săn Hạng gia, nhờ bọn họ chiếu cố tìm kiếm một vài đầu Xích Tuyến Xà là được.

Có điều, khi nghe đến về sau thì ý định của Tinh Hồn lại thay đổi. Chính là câu nói “trứng của Xích Tuyến Xà”.

Nếu như ăn sống trứng của loài Xích Tuyến Xà, mang lại rất nhiều điểm lợi hại mà ai cũng thèm khát. Thứ nhất chính là giúp cơ thể tiên giả kháng lại một số chất độc thông dụng; thứ hai giúp cơ thể cường tráng khỏe mạnh, với một số người có huyết mạch đặc thù thậm chí khiến cho huyết mạch được thăng hoa; và cuối cùng chính là khiến cho tu vi tiên giả được xúc tiến tăng trưởng mạnh mẽ.

Với những lợi ích trên, Tinh Hồn há có thể từ bỏ được.

Theo như những gì hắn biết về loài Xích Tuyến Xà thì mỗi lần đẻ trứng, số lượng trứng không dưới trăm quả. Ăn sống một lần trăm quả trứng này, chỉ sợ công dụng còn muốn tốt hơn cả Thương Lan Thảo.

Chỉ là, kỳ ngộ lần này so với mấy ngày trước, coi bộ sẽ gặp không ít khó khăn. Bởi vì lần trước, những người tham gia tranh đoạt Thương Lan Thảo, mỗi người đều mang tâm tư muốn đoạt Thương Lan Thảo làm của riêng.

Chính bởi vì điều đó nên mới bị Tinh Hồn lợi dụng, bày ra một loạt liên hoàn sáo, rốt cuộc mới thu được Thương Lan Thảo về tay mà không tốn quá nhiều công sức.

Nhưng lần này thì khác, tám người này lấy nữ tử họ Mai làm trung tâm. Chuyến đi lần này, mục đích chính là lấy trứng của Xích Tuyến Xà cho nàng ta, thế nên Tinh Hồn không thể lợi dụng như trước đây nữa.

Tranh đoạt trực tiếp thì hắn lại càng không có cơ hội, cơ hồ vừa mới hiện thân đã bị người ta đánh chết rồi.

Tạm thời Tinh Hồn ẩn nấp trong bóng tối để chờ đợi thời cơ xuất thủ.

Chỉ thấy tám người, mà dẫn đầu là nữ tử họ Mai bắt đầu tiến vào trong hang ổ của Xích Tuyến Xà.

Hang của nó nằm trong một cái hốc của một gốc đại thụ khổng lồ đã bị chết đi. Từ bên trong miệng hốc truyền ra tiếng thở dốc một hồi, dĩ nhiên chính là do Xích Tuyến Xà truyền ra.

Nó nằm cuộn tròn trong ổ, chính giữa là hơn trăm quả trứng to bằng đầu của một người lớn, bên ngoài có những vòng tuyến màu đỏ trông rất bắt mắt.

Xích Tuyến Xà lúc này đang nhắm mắt nghỉ ngơi, vết thương mấy ngày trước sau khi chiến đấu với Thạch Nguyên Quy vẫn chưa phục hồi lại, để lộ ra một lớp thịt màu đỏ hồng.

Nó đang nghỉ ngơi tịnh dưỡng, nhưng đột nhiên như phát hiện ra tiếng động lạ nào đó. Chỉ thấy nó mở to đôi mắt ra, đôi mắt màu vàng sáng trưng như hai ngọn đuốc, cái đầu lớn ngẩng lên, từ bên trong cái hốc cây tối tăm nhìn ra.

Cái lưỡi thò ra thụt vào, như đang cảm nhận sự bất thường trong địa bàn của mình.

Nhưng ngay sau đó, như không cảm giác được sự khác biệt nào, nó mới nhắm mắt lại, tiếp tục nghỉ ngơi.

- Xích Tuyến Xà dù đang bị thương nhưng nó vẫn rất lợi hại, không phải là thứ mà chúng ta dễ dàng trêu chọc.

Nữ tử họ Mai thần sắc trịnh trọng, đôi mắt đẹp nhìn vào trong hốc cây khổng lồ, giọng nói trầm trầm nhắc nhở các sư đệ đi cùng với mình một tiếng.

- Sư tỷ, đệ nghĩ hay là dụ nó ra khỏi tổ, sau đó chúng ta bày ra Vãn Lôi Trận, xác suất giết được nó là rất lớn.

- Ta cũng đang có ý định đó. Nhưng ai sẽ là người phụ trách dẫn dụ nó đây?

Đối với ý kiến của người họ, nàng có chút tán đồng, nhưng sau đó hỏi lại.

Mọi người đàm ra trầm ngâm. Xích Tuyến Xà này không chỉ một thân độc công lợi hại, mà tốc độ lại rất nhanh. Nơi này chính là địa bàn của nó, muốn đối phó không phải là chuyện dễ ă.

Đột nhiên một trong hai người có tu vi trung kỳ Phạm Tiên Cảnh kia mở miệng nói:

- Đề đệ đi.

Trong lúc ai nấy đều muốn tránh né việc này thì bất ngờ y lên tiếng, để cho những kẻ khác thở phào một hơi nhẹ nhõm.

- Hoàng sư huynh mới đột phá trung kỳ Phạm Tiên Cảnh không lâu, lại có thân thủ phi phàm, hẳn là sẽ rất nắm chắc được việc này.

Nam tử họ Hồng vội nịnh hót. Liền đó nhưng người khác nhao nhao nói theo phụ họa. Có điều, nam tử họ Hoàng không mấy may quan tâm đến họ, chỉ nhìn thẳng vào gương mặt xinh đẹp nhưng không kém phần băng lãnh của nữ tử họ Mai.

- Người nắm chắc không? Việc này rất nguy hiểm đấy.

- Hẳn là sẽ không sao. Nàng yên tâm, ta tự biết phải làm gì.

Hắn cười nhạt một tiếng, rồi nói tiếp:

- Ta sẽ ra đó dụ nó, các vị nhân cơ hội mà bố trí Vãn Lôi Trận.

- Hoàng sư huynh cẩn thận.

Hắn gạt đầu, rồi sau đó rút ra hai thanh song kiếm vác ở sau lưng, xông đến trước cái hốc cây khổng lồ.

Xích Tuyền Xà nghe tiếng động, bỗng nó rít lên một tiếng nghe rất chói tai. Thanh niên họ Hoàng vận chuyển nguyên lực, tạo thành một tầng bảo hộ thân thể, làm cho tiếng rít kia không ảnh hưởng quá nhiều đến bản thân.

Chỉ thấy Xích Tuyền Xà từ bên trong cái hốc cây bò ra, trong đôi mắt tràn đầy hung tính, nhìn chằm chằm thanh niên họ Hoàng.

Hắn không dám nhìn thẳng vào mắt Xích Tuyền Xà, bởi huyết mạch của những loài rắn có một loại thần thông trời sinh, nó khiến cho bất kỳ sinh linh nào nhìn vào mắt đều có cảm giác bản thân bị suy yếu đi. Thần thông đó chính là áp chế về mặt tinh thần, làm cho chiến ý bị suy giảm, nội tâm vì thế mà sinh ra sợ hãi.

Loại thần thông này trừ khi là mạnh hơn nó một bậc, hoặc là có thần thông nào khác khắc chế ngược lại, nếu không dù là thực lực ngang bằng đi chăng nữa cũng khó mà thoát khỏi sự áp chế tinh thần.

- Nghiệt súc, xem kiếm của ta.

Thanh niên họ Hoàng hét lớn một tiếng, nguyên lực được vận chuyển, hai thanh kiếm trong tay đột ngột chói sáng, ầm ầm có tiếng lôi điện nổ tí tách.

- Bôn Lôi Trảm.

Chỉ thấy y chém ra một đường chữ thập, kiếm khí mang theo lực lượng lôi điện xông thẳng về chỗ Xích Tuyền Xà.

Đột nhiên Xích Tuyền Xà uốn mình, cái đuôi nhanh chóng cuốn lấy một gốc cây đổ nát ở gần đó, vác gốc cây khom ném thẳng tới.

Ầm một tiếng, gốc cây bị vỡ nát thành tro bụi. Thanh niên họ Hoàng lùi lại phía sau, nhưng chưa kịp ổn định lại thân hình thì bỗng từ trong khói bụi mờ mịt, một cái bóng khổng lồ xuất hiện trong chớp nhoáng, chính là Xích Tuyền Xà.

Nó há cái miệng khổng lồ to như một cái chậu lớn, hai bên đầy những cái răng nanh sắc nhọn, cạp lấy thân thể hắn ta vào bên trong.

Phản ứng của thanh niên họ Hoàng rất nhanh, vội lấy hai tay chống phía hàm trên, gồng hết sức lực khiến cho cái miệng lớn của Xích Tuyền Xà không khép lại được.

- Đáng chết, đừng hòng nuốt được ta.

Hắn hét lớn, áo bào bỗng nhiên căn phòng lên, cơ thể vang ra những âm thanh lách tách.

- Bôn Lôi Thử.

Từ bên trong cơ thể xông ra những tia lôi điện màu xanh lam, cái miệng của Xích Tuyền Xà bỗng hơi co giật, một giây đó hắn ta nhân cơ hội mà xông ra.

Tuy nhiên sắc mặt hắn trắng bệch, phun ra một ngụm máu lớn ứ đọng hết phía trước ngực. Thần thông ban nãy khiến cho hắn tiêu hao rất nhiều nguyên lực.

Đúng lúc này, thanh âm của nữ tử họ Mai vang lên:

- Mau bỏ trận.

Nhận thấy đây chính là thời cơ thích hợp, nàng ta liền ra lệnh cho mọi người. Một phút trước, sau khi Xích Tuyền Xà bị thanh niên họ Hoàng hấp dẫn sự chú ý, nàng liền quay sang chỉ điểm vị trí của từng người một.

Tất cả đều được nàng hành động rất nhanh chóng, còn lại đều chờ đợi thời cơ mà thôi.

Chỉ thấy xung quanh có sáu người xông ra, còn ở trên cao chính là nữ tử họ Mai, nàng chính là trung tâm của Vãn Lôi Trận này.

Phía sau lưng nàng có một dải lụa hồng mềm mại, nhờ dải lụa này nàng mới có thể phi hành trên cao, trông nàng chắc khác gì một tiên tử thực thụ cả.

Tiếng sấm nổ ầm ầm, Vãn Lôi Trận được thiết lập, bao vây Xích Tuyền Xà vào bên trong. Tuy nhiên, Xích Tuyền Xà này đang trong trạng thái cuồng bạo, muốn giết được nó là chuyện không hề đơn giản với đám người này.

Tinh Hồn vẫn đang nấp trong tối, lặng lẽ quan sát tình huống. Đến lúc này, hắn vẫn chưa dám xuất thủ, bởi chưa nắm chắc phần thắng trong tay.

- Ấy dô, chuyện vui thế này, sao không gọi bọn long ra.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 59: Bồn long trên thông thiên văn, dưới tường địa lý...

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 59: Bồn long trên thông thiên văn, dưới tường địa lý...

Trong đầu Tinh Hồn vang lên giọng nói của con Tiểu Ứng Long mập mạp – vốn là một phần khí linh của cây thương mục kia.

- Ngươi ra đây làm gì?

Tinh Hồn thanh âm lãnh đạm hỏi.

- Khả khả, dĩ nhiên là bồn long muốn giúp ngươi rồi.

- Không tin.

- Ấc, bộ trông bồn long gian lắm à?

Ngữ điệu Tiểu Ứng Long có chút bất mãn, lườm mắt với Tinh Hồn. Hắn chỉ im lặng, từ chối cho ý kiến.

- Ài, được rồi, bồn long nói thật là được chứ gì.

Nó thờ dài một tiếng, có điều trong đầu vẫn còn đang chửi thầm Tinh Hồn, cứ nhìn đôi mắt lấp lém, lăm bà lăm bầm là biết.

- Có nhớ lần trước bồn long nói rằng muốn ngươi tạo cho bồn long một cái thân thể không?

Giọng nói của Tiểu Ứng Long lần này có chút nghiêm túc. Chỉ thấy Tinh Hồn gật đầu, đôi mắt vẫn tiếp tục theo dõi tình huống bên kia, nơi tám đệ tử Linh Lôi Tông đang vây khốn Xích Tuyền Xà.

- Trúng của Xích Tuyền Xà có chút tác dụng đối với việc tạo thân thể của bồn long. Ngươi xuống đó lấy về cho bồn long đi.

- Ngươi đang mơ ngủ à?

- Nhóc con, mắng ai đó.

Như bị dội thẳng một gáo nước lạnh vào mặt, Tiểu Ứng Long gào lên inh ỏi. Cũng may là nó đang ở trạng thái khí linh, ngoại trừ Tinh Hồn đã liên kết với nó nên chỉ có một mình hắn nghe được tiếng kêu đình tai nhức óc này.

- Nhìn tình hình đi, ngươi nghĩ ta có bao nhiêu cơ hội để lấy trúng Xích Tuyền Xà về cho ngươi ăn?

- Xi, bồn long trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, mấy chuyện con con đó há làm khó được bồn long.

Bị Tinh Hồn nhắc khéo, Tiểu Ứng Long liếc mắt nhìn tình hình, sau đó ho khan một tiếng, bắt đầu ngâm nga vài câu.

- Bồn long sẽ cho dạy cho ngươi một chút thần thông để có thể điều khiển cây thương nát kia. Chỉ cần câu thông được với nó, thực lực của ngươi sẽ tăng lên rất nhiều. Đám nhóc loi chơi kia tuyệt không phải đối thủ của ngươi, muốn chơi chúng thế nào của được.

- Có đi chứng gì không?

Thần thông này khiến cho nội tâm Tinh Hồn sinh ra hứng thú. Hạn chế của Tinh Hồn hiện nay đó chính là về mặt tu vi cùng thực lực.

Bản về thực lực mà nói thì đừng nói là vượt cấp khiêu chiến, ngay cả những người đồng cấp hần chưa chắc nắm được phần thắng, đương nhiên đó là đối đầu trực tiếp không sử dụng thủ đoạn.

- Chắc là không có, ài... bốn long mặc dù trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, không gì không biết, nhưng tội cái mắc cái chứng hay quên. Này đúng là lão thiên không muốn cho ai hoàn hảo cả mà.

Tiểu Ứng Long gãi đầu trả lời, vậy mà vẫn không quên quảng cáo độ đẹp trai của bản thân.

Mấy câu tự sướng của nó, Tinh Hồn không có tâm tình để nghe, cái chính là hần muốn biết về hạn chế của cái thần thông mà Tiểu Ứng Long nhắc đến. Thế nhưng không ngờ Tiểu Ứng Long lại quên mất, không khỏi khiến Tinh Hồn trầm tư.

- Nghĩ ngợi cái quái gì, thần thông mà bốn long dạy ngươi tuyệt đối chín phần tốt, không phải lo lắng.

- Thế còn một phần còn lại?

- Phần còn lại... có thể là phần cực tốt chẳng, ha ha...

Tiểu Ứng Long cười khàn khàn.

- Mà thôi, bỏ qua đi, thế rốt cuộc là ngươi muốn học hay không?

- Truyền khẩu quyết đi.

- Phải thế chứ, hắc hắc... nghe cho kỹ đây, bốn long chỉ nói một lần thôi đó.

Trong mắt Tinh Hồn lóe lên một tia quyết đoán. Theo hần nghĩ, Tiểu Ứng Long dù sao cũng là viễn cổ thần thú, thuộc loại vương tộc trong huyết thống Long Tộc, mặc dù thần thông kia chịu một chút hạn chế nào đó, nhưng hần sẽ không quá đáng kể. Cùng lắm lao hao tổn nguyên lực rất nhanh mà thôi.

Vậy nên cũng không lo lắng gì quá nhiều, lập tức đáp ứng ngay.

Tiểu Ứng Long thông qua kết nối khí linh để truyền thụ khẩu quyết cho Tinh Hồn. Trong đầu hần xuất hiện một đoạn khẩu quyết, không ngắn không dài, ước chừng chỉ có một ngàn ký tự mà thôi.

Đoạn khẩu quyết đó được viết bởi ngôn ngữ của viễn cổ Long Tộc, so với Long Tộc ngày nay cơ hồ khác biệt rất lớn, bên trong ắt hẳn là ẩn chứa huyền cơ.

- Có cần bốn long phiên dịch không?

Sợ Tinh Hồn không hiểu ý nghĩa của đoạn khẩu quyết, Tiểu Ứng Long hỏi một câu.

- Không cần, việc ngươi làm là im lặng một lúc.

Với người khác, thậm chí là Long Tộc hiện nay chưa chắc đã hiểu được ngôn ngữ của viễn cổ Long Tộc, có chăng là thông qua huyết mạch Long Tộc mà nhận ra chút ít truyền thừa mà thôi.

Nhưng Tinh Hồn thì khác. Thứ nhất, bản thân hần trong cơ thể một nửa là huyết mạch Long Tộc vương giả; thứ hai, trước đây khi còn là một gã tu sĩ tại Huyền Thiên Giới, Tinh Hồn đã bắt đầu nghiên cứu về những loại cổ ngữ này rồi, thế nên ngôn ngữ viễn cổ Long Tộc này chẳng thể gây khó khăn được cho hần.

Đoạn khẩu quyết Tiểu Ứng Long truyền thụ lại có tên là Chiến Thần Biến.

Đoạn khẩu quyết này hình như là chỉ là một phần nhỏ trong Chiến Thần Biến mà thôi. Tinh Hồn lĩnh ngộ kinh người dễ dàng lĩnh ngộ được ngay, tuy nhiên hần có chút bất ngờ, Chiến Thần Biến này thiết nghĩ là cho vị Chiến Thần Vu tộc sáng tạo, nhưng thế lý nào lại chuyển sang ngôn ngữ viễn cổ Long Tộc?

Có lẽ điều này chỉ có Tiểu Ứng Long mới giải thích được, nhưng việc quan trọng trước mắt chính là đoạt lấy trăm quả trứng Xích Tuyền Xà, việc hỏi han tạm thời đặt sang một bên.

- Thế nào?

Tiểu Ứng Long đột ngột hỏi.

- Chuyện nhỏ, đợi thời cơ thích hợp thì xuất thủ.

Tinh Hồn nhàn nhạt trả lời.

Đúng lúc này, từ trên trời xuất hiện một đám mây đen, từ đám mây đen truyền ra âm thanh tiếng sấm rền vang.

- Thanh Lôi Giáng Lâm.

Cô gái họ Mai lớn giọng nói, thủ quyết trong tay biến đổi liên tục, rốt cuộc sau đó cầm bảo kiếm chỉ thiên, sấm chop trên bầu trời giáng xuống. Chỉ thấy màu sắc của đạo thiên lôi này có màu xanh lục khá nhạt, rất khác biệt so với thiên lôi bình thường.

Thanh lôi đánh thẳng xuống bảo kiếm của nàng ta, trong giây lát nữ tử họ Mai như hóa thành sứ giả lôi điện, tùy ý có thể khiến cho lôi điện trên bầu trời đánh xuống.

Nhưng nhìn thần sắc của nàng, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu, gương mặt tuyệt trần nhưng băng lãnh trở nên tái nhợt, chắc là do sử dụng quá nhiều nguyên lực làm cho nguyên khí bị tổn thương.

- Mau tránh đi chỗ khác.

Chịu áp lực của Vãn Lôi Trận, nàng vẫn dồn sức lực nhắc nhở đám đồng môn. Có thể thấy, tuy nàng rất lạnh lùng, nhưng đối với đồng môn một mực quan tâm.

Thấy vậy, sáu người kia lập tức tản ra xung quanh, ngay cả pháp khí dùng để duy trì Vãn Lôi Trận cũng bị bỏ lại, để cho nữ tử họ Mai toàn lực điều khiển. Áp lực trên cơ thể ngày một lớn, nhưng nàng không quan tâm đến bản thân, đôi bàn tay trắng như bạch ngọc, mềm mại tựa bông tuyết đầu mùa bỗng siết chặt cẳng kiếm, từ trên không trung mà trảm xuống.

Thanh lôi theo đường kiếm của nàng mà hàng lâm, ẩn chứa lực lượng lôi điện pháp tắc, sức mạnh hủy diệt đủ để cho Xích Tuyền Xà cảm nhận được sự uy hiếp đến tính mạng.

Trong đôi mắt của nó sinh ra một tia sợ hãi, muốn bỏ chạy nhưng đã muộn.

Khí thế của thanh lôi rất khủng bố, nhìn từ đằng xa chẳng khác thì một cái cột điện màu xanh lục, tản mát uy thế kinh thiên, không gian xung quanh như bị vụn vỡ.

Xích Tuyền Xà hình thể khá to lớn, nhưng trước uy thế của thanh lôi chẳng khác gì giun dế, cơ thể bị thanh lôi bao bọc trong. Nó rít lên một tiếng bi thương, nhưng trong lôi điện cuồng bạo, âm thanh bi thương của nó đã hoàn toàn bị lấn áp.

Chấn động truyền ra xung quanh, hấp dẫn không ít những thợ săn tại Hằng Nhạc Sơn Mạch.

Nhưng thần thông kia uy lực khủng bố, đối với những thợ săn không hề xa lạ, chính là Vãn Lôi Trận uy danh hiển hách của Linh Lôi Tông.

Đương nhiên Vãn Lôi Trận được bày đặt từ Linh Lôi Tông bày ra không thể đạt đến uy lực chân chính của Vãn Lôi Trận hộ tông, nhưng để học được một phần Vãn Lôi Trận thì nhất định là một đệ tử quan trọng của Linh Lôi Tông.

Linh Lôi Tông là một trong năm tông môn cường đại tại Phong Lâm Thành, không ai muốn trêu chọc họ cả, thế nên tất cả đều xem như không thấy gì, tiếp tục chuyên du hành của bản thân.

Đương nhiên không phải ai cũng như vậy, Tinh Hồn chính là một ví dụ.

Chỉ thấy trong tay Tinh Hồn xuất hiện cây thương mục nát. Sau khi lĩnh ngộ được Chiến Thần Biến, Tinh Hồn cảm giác mình có thể điều động một phần lực lượng bị phong ấn của cây thương này. Chỉ một phần nhỏ mà đã rất mạnh mẽ, chẳng biết khi giải phong hoàn toàn sẽ còn bá đạo đến cỡ nào nữa đây.

- Ra tay đi, còn chờ đợi gì nữa?

Tiểu Ứng Long thúc giục. Tinh Hồn không đáp lại, lập tức hành động ngay.

Nữ tử họ Mai từ trên không trung đáp xuống, y phục bị dính bụi bẩn, đầu óc cũng hơi tán loạn, tuy nhiên không vì thế mà mất đi vẻ đẹp tuyệt trần của nàng.

- Hoàng Tiểu Ngư, ngươi giúp ta đi thu hoạch trứng Xích Tuyền Xà.

- Được, nghỉ ngơi đi.

Hoàng Tiểu Ngư chính là người dẫn dụ Xích Tuyền Xà trước đó, tạo cơ hội cho nữ tử họ Mai cùng những sư huynh đệ khác thiết lập Vãn Lôi Trận, qua đó thành công giết chết được Xích Tuyền Xà. Nhưng cái giá phải trả cũng hơi đắt, đó chính là nàng bị tổn thương nguyên khí nặng nề, những đồng môn khác cũng chẳng khá hơn là bao.

Duy chỉ còn lại Hoàng Tiểu Ngư là duy trì được vài thành thực lực.

Hoàng Tiểu Ngư hướng đến cái hốc cây. Uy lực của Vãn Lôi Trận rất mạnh, tuy nhiên mục tiêu chính là nhắm vào Xích Tuyền Xà, vậy nên không ảnh hưởng gì đến số trứng trong cái hốc cây này cả.

Hoàng Tiểu Ngư chuẩn bị tiến vào thu hoạch số trứng thì bỗng dưng trong đầu cảm giác được một tia nguy hiểm. Hắn lập tức chuyển người lại, dùng bảo kiếm chắn trước người, chỉ nghe một tiếng *oong oong* đinh tai nhức óc.

Bởi vì khói bụi chưa tan biến, Hoàng Tiểu Ngư không phát hiện ra được là kẻ nào đã ám toán mình. Nhưng hắn có thể cảm nhận được, kẻ kia lực lượng thân thể rất mạnh, va chạm một lần mà đã khiến hắn bị đẩy lùi lại.

- Là kẻ nào, mau báo danh?

Nữ tử họ Mai lập tức nhận ra kinh biến, liền ngừng lại việc phục hồi nguyên lực, nhìn về phía làn khói bụi mờ ảo, tức giận quát lên.

Chỉ thấy từ trong khói bụi, Tinh Hồn tay phải cầm cây thương mục nát dần dần hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 60: Chiến Thần Biến

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 60: Chiến Thần Biến

- Sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh?

Phát hiện tu vi của Tinh Hồn chẳng ngờ lại thấp đến như vậy, thế nhưng mà găm cả gan ra cướp đồ. Mặc dù hầu như những đệ tử Linh Lôi Tông đều đang trọng thương, nhưng với tương quan lực lượng, không dễ gì một gã tiên giả sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh có thể cướp đồ từ tay bọn họ được.

Hoàng Tiểu Ngư sắc mặt trầm xuống, mũi kiếm chỉ thẳng mặt, giọng nói lạnh lùng:

- Rời khỏi đây, ta có thể bỏ qua cho hành động vừa rồi của ngươi.

Nếu là một cao thủ đồng cấp hoặc mạnh hơn một chút, có lẽ Hoàng Tiểu Ngư sẽ nói chuyện khách khí, nhưng chỉ là một gã sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh, hắn hoàn toàn không đặt trong mắt.

- Nếu ngươi đủ khả năng ép ta rời đi.

Tinh Hồn giọng nói lãnh đạm, đối diện với Hoàng Tiểu Ngư trả lời.

- Không thể không nói, lá gan của ngươi lớn lắm. Vậy ta muốn xem, có phải nó lớn bằng trời không!

Hoàng Tiểu Ngư hừ lạnh một tiếng, hắn chỉ nói đúng hai câu với Tinh Hồn, không rõ là do không hợp mắt hay hắn nghĩ rằng Tinh Hồn sẽ chẳng buồn nghe khuyên nhủ, lập tức rút ra song kiếm, thế như vũ bão lao thẳng tấn công.

- Bôn Lôi Trảm

Hoàng Tiểu Ngư tu luyện công pháp có tên là Bôn Lôi Quyết, gồm có ba chiêu: Bôn Lôi Trảm, Bôn Lôi Thể và Bôn Lôi Chấn. Tại Linh Lôi Tông, công pháp Bôn Lôi Quyết này khá có danh tiếng, một bộ công pháp Hậu Thiên trung giai.

Nghe nói muốn tu luyện Bôn Lôi Quyết này phải tắm mình trong thiên lôi suốt bốn mươi chín ngày, làm cho thân thể sinh ra một tia lôi căn, chỉ cần lôi căn càng lúc càng sinh trưởng thì uy lực càng mạnh.

Có lời đồn đại tại Linh Lôi Tông cho rằng, một khi lôi căn sinh trưởng khắp cơ thể, biến cơ thể thành Hậu Thiên Lôi Thể, trong đồng cấp tuyệt đối là vô địch.

Tuy nhiên, lời đồn thì vẫn là lời đồn, bởi cho đến nay, chưa có một người nào tại Linh Lôi Tông tu luyện Bôn Lôi Thể đến mức xuất quỷ nhập thần như thể cả.

Nhưng qua lời đồn đó, mặc dù hơi phóng đại, thế nhưng uy lực của nó thì không thể xem thường được.

Chỉ thấy trong đôi song kiếm của Hoàng Tiểu Ngư giống như trong suốt, ẩn ẩn có một dòng lôi điện lóe lên, có tiếng nổ tí tách truyền ra từ thân kiếm.

Hoàng Tiểu Ngư hô lớn một tiếng, sau đó trảm ra một đường hình chữ thập, phá không công kích tới.

Hoàng Tiểu Ngư chính là tiên giả trung kỳ Phàm Tiên Cảnh, hắn mới đột phá cách đây không lâu, căn cơ vẫn chưa hoàn toàn ổn định, hẳn là do lời mời của nữ tử họ Mai kia nên mới đồng hành cùng, nhưng không vì vậy mà Tinh Hồn xem thường đối phương được.

Đoạn khấu quyết mà Tiểu Úng Long vừa truyền cho hắn – Chiến Thần Biến. Bởi vì dựa vào thứ này, Tinh Hồn mới dám chân chính lộ diện, ứng chiến đối đầu với đám đệ tử Linh Lô Tông.

- Chiến Thần Biến – Hoang Lực.

Trong đoạn khấu quyết viết lại rằng, lực lượng mạnh mẽ nhất tại Đại Thiên Thế Giới thuộc về hoang thú, muốn đoạt được lực lượng mạnh mẽ này thì phải chuyển hóa nguyên lực, biến nó thành lực lượng hoang đại của hoang thú.

Khi chuyển hóa nguyên lực thành hoang lực, tâm trí sẽ rơi vào trạng thái cuồng bạo, phải sử dụng một cách cẩn thận, nếu không rất có thể sẽ mất đi thần trí.

Điều đầu tiên để chuyển biến nguyên lực thành hoang lực, trong thân thể phải có một tia huyết mạch hoang thú. Huyết mạch hoang thú càng mạnh, nguyên lực biến hóa thành hoang lực dĩ nhiên sẽ càng mạnh.

Mà Tinh Hồn thì lại đáp ứng được nhu cầu này, bởi vì trong huyết quản hắn có một nửa là huyết mạch Long Tộc.

Nhờ vậy mà hắn lĩnh hội Chiến Thần Biến này rất nhanh, cứ y như rằng Chiến Thần Biến này sinh ra chính là dành cho hắn vậy.

Cây thương mục nát trong tay Tinh Hồn rung lên, tựa hồ như nó đã trở về với tay chủ nhân của mình, thế nhưng mà tản ra một cỗ uy thế kinh người, thậm chí là áp chế cả tinh thần của Hoàng Tiểu Ngư.

Trong giao chiến dù là tu sĩ hay tiên giả, tinh thần chiến đấu là một thứ rất quan trọng, chiến ý càng cao thì bộc lộ thực lực càng mạnh, còn ngược lại, chiến ý mất đi hay bị áp chế, thực lực giống như bị mất đi một nửa.

Mà Hoàng Tiểu Ngư chính là đang rơi vào trường hợp này.

- Kiếm Trảm Tinh Thần.

Tinh Hồn từ lúc còn là một gã tu sĩ tu hành tại Huyền Thiên Giới chỉ sử dụng kiếm, lâu lâu cũng sử dụng một số vũ khí loại khác, tu nhiên nếu nói hắn là một kiếm tu đơn thuần cũng không sai.

Thế nên những chiêu mà hắn học được đa số đều là kiếm chiêu.

Kiếm Trảm Tinh Thần này là một trong ba kiếm chiêu mạnh nhất của Tinh Hồn, nếu được thi triển bằng Đồ Lục thì uy lực không chỉ dừng lại ở mức này.

Muốn thi triển Kiếm Trảm Tinh Thần điều kiện cũng khá hà khắc.

Thứ nhất tiêu hao rất nhiều nguyên lực, một kiếm trảm ra mà như muốn rút cạn thể lực; thứ hai chính là pháp bảo có chịu nổi lực lượng Kiếm Trảm Tinh Thần hay không. Nếu như là những pháp bảo thông thường, chỉ sợ chưa kịp xuất kiếm thì đã vỡ vụn thành tro bụi rồi.

Kiếm Trảm Tinh Thần thi triển bởi thương mục nát, thế nên trảm xuống mang pháp tướng của cây thương mục nát.

Dù bị phong ấn, bề ngoài mục nát, nhưng nó chính là pháp bảo được tạo ra bởi nhân vật mạnh nhất nhì Vu Tộc, uy lực tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi.

Thương thế dễ dàng nghiền nát lõi kiếm khí, sau đó còn bỏ thẳng xuống đầu hắn.

Một chiêu này quá bất ngờ, uy lực lại cường đại, Hoàng Tiểu Ngư không thể lùi lại né đi được.

- Bôn Lôì Thể.

Hoàng Tiểu Ngư gặp biến, thế nhưng vẫn phản ứng khá tốt, lập tức thi triển chiêu thứ hai trong Bôn Lôì Quyết – Bôn Lôì Thể.

Trong cơ thể hắn, lõi căn chớp nhoáng, cắn nuốt nguyên lực rồi biến hóa thành một đám lôi điện, từ bên trong phá ra, hình thành một tầng lôi giáp bảo vệ Hoàng Tiểu Ngư.

Thế nhưng làm cách nào có thể đối phó được với Kiếm Trảm Tinh Thần được. Một thương này đánh xuống, ầm ầm có tiếng long ngâm truyền ra, chính là âm thanh đến từ huyết mạch Long Tộc của Tinh Hồn.

Hoang lực mà hắn chuyển hóa không phải hoang lực của hoang thú thông thường, mà chính là Long Lực – tồn tại vương giả trong loài hoang thú.

Một thương trảm xuống, Hoàng Tiểu Ngư cảm giác như rằng một cái long trảo màu hoàng kim đang muốn bóp nát mình.

Tiếng nổ vang ầm ầm chấn động, phong kinh lan ra khắp nơi khiến cho nữ tử họ Mai và những đệ tử Linh Lô Tông khác bị đẩy lùi về phía sau. Áp lực không chỉ đẩy lùi mà khiến cơ thể bọn họ sinh ra nội thương.

- Tên này quái vật phương nào?

Nữ tử họ Mai sắc mặt tái nhợt, nôn ra một ngụm máu, phải miễn cưỡng sử dụng mấy viên đan dược để cầm cự, đôi mắt nghiêm trọng nhìn vào làn khói bụi.

Hoàng Tiểu Ngư nằm bên trong cái hố lớn, bị đất đá đè lên, cả người máu tươi loàn lổ, dĩ nhiên thương thế rất nặng.

Còn Tinh Hồn, hần tay phải cầm cây thương từ từ bước đến, đôi mắt lạnh lùng nhìn Hoàng Tiểu Ngư.

- Giờ thì đã rõ ai phải biến khỏi đây rồi chứ?

Giờ chỉ cần Tinh Hồn đâm xuống một thương, Hoàng Tiểu Ngư chắc chắn chết không nghi ngờ. Nhưng hần lại không ra tay, chỉ thả xuống một câu nói này.

Mà không phải chỉ nói với riêng mỗi Hoàng Tiểu Ngư, mà là nói với những đệ tử Linh Lô Tông kia nữa, bao gồm cả nữ tử họ Mai.

- Ngươi tên gì?

Hoàng Tiểu Ngư gượng sức ngồi dậy, miễn cưỡng lắm mới có thể đứng bằng hai chân, tuy nhiên vẫn phải dùng kiếm chống đỡ.

Hần nhìn Tinh Hồn, trong mắt biểu lộ nghiêm túc, hỏi.

- Chỉ là một gã tán tiền vô danh.

Tinh Hồn nhàn nhạt đáp lời. Bỗng nhiên một giọng nói băng lãnh từ phía đối diện vang tới:

- Chúng ta là đệ tử Linh Lô Tông. Ngươi biết động vào đồ của Linh Lô Tông, hậu quả thế nào không?

Người mới nói chính là nữ tử họ Mai.

Sắc mặt nàng tái nhợt, trong làn bụi hư ảo hiện ra, mặc dù khung cảnh có chút hoang tàn bề bộn, nhưng không vì vậy mà nét đẹp của nàng bị che khuất. So với Dung Mẫn Nhi, vẻ đẹp của hai bên đúng là khó mà so sánh được.

Nhưng sắc đẹp của nàng tuyệt nhiên không làm cho Tinh Hồn bị chần kinh. Hần chỉ lãnh đạm đáp:

- Từ lúc nào vật tại Hằng Nhạc Sơn Mạch lại trở thành vật của Linh Lô Tông các ngươi vậy?

Hần nói ra câu này khiến cho nữ tử họ Mai bị chột dạ.

Những bỗng nhiên gã thanh niên họ Hồng — người đã truyền âm cho nàng chạy đến Hằng Nhạc Sơn Mạch quát lên:

- Hang ổ Xích Tuyền Xà là do bọn ta phát hiện, giết chết nó cũng là do chúng ta, dĩ nhiên trứng của Xích Tuyền Xà phải thuộc về chúng ta rồi.

- Thế ngươi có biết vết thương trên cơ thể Xích Tuyền Xà từ đâu mà ra không?

Tinh Hồn hỏi ngược lại.

Đám bọn họ nhìn nhau, sau đó lại nhìn hần, ngữ điệu có hơi bị yếu thế:

- Không thể nào, ngươi chỉ là một tán tiền sơ kỳ Phạm Tiên Cảnh, làm sao khiến cho Xích Tuyền Xà trọng thương được.

Gã họ Hồng không cam chịu, hần muốn trước mặt nữ tử họ Mai thể hiện một chút, vậy nên liền nói lại.

- Không phải ta vừa mới đánh bại hần à?

Tinh Hồn ngữ điệu vẫn lãnh đạm như trước, liếc mắt nhìn Hoàng Tiểu Ngư, rồi lại nhìn đám đệ tử Linh Lô Tông.

Nguyên một đám người rơi vào im lặng, không biết nên nói thế nào cho phải. Dù hơi khó tin, nhưng đúng là hần vừa mới đánh bại Hoàng Tiểu Ngư thật.

Một tiếng hừ lạnh từ dưới cái hố truyền ra, Hoàng Tiểu Ngư bỗng nhiên trong mắt tràn ngập chiến ý.

Hần tới đây chính là để trợ giúp nữ tử họ Mai, cũng chẳng rõ chuyện ở đằng sau là gì, vì sao phải bắt chấp việc cùng cô tu vi để giúp đỡ nàng, nhưng có thể khẳng định là giao tình hai bên không cạn.

Hoàng Tiểu Ngư nhắc kiếm lên, đồng thời lấy ra một lọ linh dịch sử dụng, sau đó ném chiếc lọ đi, nhìn lên Tinh Hồn.

- Trúng Xích Tuyền Xà, ngươi không đụng vào được.

- Vì sao?

Tinh Hồn hồi ngược lại.

- Vì có ta ở đây.

Nhìn Hoàng Tiểu Ngư thương thế rất nghiêm trọng, chẳng ngờ hắn bỏ qua việc trị thương, nhảy ra khỏi hố sâu công kích Tinh Hồn.

Hoàng Tiểu Ngư như đang phát điên lên, mắt nổi lên gân đỏ, điên cuồng lao đến.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 61: Thật không thể tin được

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 61: Thật không thể tin được

Là tông môn đệ tử, dĩ nhiên được cấp phát không ít đan dược phục hồi nguyên lực, phục hồi vết thương. Hoàng Tiểu Ngư lại là một đệ tử vừa mới đột phá trung kỳ Phạm Tiên Cảnh không lâu, đương nhiên sẽ được tông môn trọng thưởng xuống.

Tuổi đời của Hoàng Tiểu Như nhìn không quá lớn, đoán chừng cũng chỉ khoảng sáu bảy trăm tuổi đó thôi*, chừng tuổi này mà đột phá trung kỳ Phạm Tiên Cảnh cũng đáng để kiêu ngạo với rất nhiều người rồi.

Cờ như Hoàng Tiểu Ngư có thể tính là một thiên tài, lại là người tu luyện thành công Bồn Lô Quyết, thành tựu sau này dĩ nhiên sẽ rất cao, tất nhiên sẽ được Linh Lô Tông chú ý đến, phần thưởng tự nhiên không thiếu.

Đan dược cao cấp tự nhiên không thiếu, chỉ một đoạn thời gian ngắn ngủi mà khôi phục được nửa thành rồi.

Nhìn vẻ ngoài trông Hoàng Tiểu Ngư khá hiền lành, trông có bộ khá ít nói, thế nhưng khi nổi giận thì chẳng khác gì một con thú dữ xông khỏi lồng.

Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, có cây thương trong tay, lại đang duy trì Chiến Thần Biến, hắn tin rằng mình đang chiếm ưu thế rất lớn.

Chỉ là, trên đời này đúng là vẫn xảy ra chuyện vạn nhất.

Khi Hoàng Tiểu Ngư xông tên, tay xuất ra một chưởng, Tinh Hồn định dùng thương phá nát, bỗng nhiên cơ thể tựa hồ bị một dòng điện chạy qua cơ thể, khiến cho hắn nhất thời không thể cử động được.

- Chuyện gì...

Tinh Hồn trong mắt hiện rõ sự hoảng hốt, không rõ vì sao cơ thể không nghe theo sự điều khiển. Đúng lúc ấy, trong đầu hắn vang lên giọng nói của Tiểu Ứng Long.

- Í, bồn long nhớ ra rồi. Khi tu vi chưa tiến vào Chiến Tướng, tương đương với Địa Tiên Cảnh thì không được phép tu luyện. Bằng không...

- Con thần lần chết tiết nhà ngươi.

Tinh Hồn tức giận mắng một tiếng. Ai ngờ rằng con tiểu long béo ú này lại có thể quên đi cái khuyết điểm chí mạng này.

Có câu không sợ đối phương mạnh như hổ, chỉ sợ đồng đội ngu như bò quả thực không sai chút nào.

Mà chính bản thân Tinh Hồn cũng phạm một sai lầm trầm trọng, sai lầm mà từ trước đến giờ hắn chưa bao giờ mắc phải, đó chính là quá tin tưởng và dựa dẫm vào một thứ gì đó.

Thứ mà hắn dựa vào lần này đó chính là Tiểu Ứng Long và cây thương mục nát.

Nhưng cái này cũng thật là khó để trách hắn, bởi thân là viên cổ Ứng Long, viên cổ Chân Linh trong truyền thuyết ai đời lại có thể ngờ ngẩn đến vậy được. Tiểu Ứng Long này bóp hắn một phát rất đau, chỉ có thể thốt lên rằng: "thật không thể tin được!"

- Con thần lần nhà ngươi, nếu ta còn sống, ta nhất định phải lột da ngươi.

- Bồn long xin lỗi mà!

Tiểu Ứng Long cảm nhận được Tinh Hồn đang rất giận dữ, lúc này nó chẳng biết nên làm thế nào mới phải, vừa mong tiểu tử này đừng chết, nhưng nếu

tiểu tử này không chết thì cái thân mập mạp của nó không xong với hần đầu.

- Bần long đã làm gì nên tội.

Chương pháp của Hoàng Tiểu Ngư đã hiện rõ ngay trước mặt, thoáng qua trong mắt Hoàng Tiểu Ngư ngạc nhiên, không hiểu tại sao Tinh Hồn không có phản ứng nào khác.

“Khinh thường ta đến thế là cùng!”

Suy nghĩ này xuất hiện chớp nhoáng trong đầu hần. Có điều Hoàng Tiểu Ngư đã nghĩ sai, bởi không phải Tinh Hồn không muốn né, mà là hần không có thể nào né được.

Lúc này đây Tinh Hồn chỉ biết than trời mà thôi.

Lôi chương va thẳng vào cơ thể, một chương giận dữ của tiên giả trung kỳ Phạm Tiên Cảnh, không phải một kẻ như Tinh Hồn chống chịu được.

Miệng thổ huyết một ngụm lớn, thân thể bay ngược ra phía sau, ngã lăn nhào trên đất.

Hoàng Tiểu Ngư gương mặt tràn ngập biểu tình kinh ngạc.

- Hả? Hần... bị làm sao thế?

Trong đầu Hoàng Tiểu Ngư trống rỗng, không biết nên làm thế nào mới phải.

Kinh ngạc thì chẳng riêng gì Hoàng Tiểu Ngư, những đồng môn hần cũng kinh ngạc chẳng kém. Chỉ thấy bọn họ há hốc mồm ra, dường như không tin được điều diễn ra trước mắt.

Bởi trước đó, Tinh Hồn đã khiến cho Hoàng Tiểu Ngư thảm bại ra sao.

- Con rồng thối, xem chuyện tốt mà nguoi làm đó.

- Bần long xin lỗi mà.

Tiểu Ứng Long xin lỗi rồi rít. Có điều, nói đi cũng phải nói lại, vừa nãy Tiểu Ứng Long đã liều mình thi triển thần thông, tạo thành một tầng bảo hộ giúp cho vết thương của Tinh Hồn giảm bớt đi.

Bằng không, giờ phút này hần khó mà nói chuyện được với Tiểu Ứng Long.

Đồng thời, hạn chế của Tinh Thần Biến đã được hóa giải đi phân nửa. Vội sử dụng đan dược và tinh thạch để phục hồi lại nguyên lực.

May cho hần là trước đây chiếm được rất nhiều tinh thạch và chuẩn bị nhiều đan dược để phục vụ cho chuyến đi săn, thế nên mới nhanh chóng áp chế được vết thương lại.

- Nguoi đang xem thường ta?

Hoàng Tiểu Ngư hai chân mày nhíu lại, lãnh ý nói.

Chỉ thấy Tinh Hồn chống thương, chặt vật gượng dậy, lau đi vết máu ở bên mép miệng. Đồng thời trả lời lại.

- Ta chưa bao giờ khinh thường ai cả.

- Vậy sao vừa rồi nguoi không đỡ một chương đó?

- Có những chuyện, nói ra chẳng thể tin nổi.

Tinh Hồn bắt đầu dĩ nhiên, có lẽ Tiểu Ứng Long hần là chốt dạ lắm. Có điều, hần không dám chọc giận Tinh Hồn, đành ngậm ngùi cúi đầu.

- Hừ, vậy đỡ tiếp chiêu kế tiếp.

Hoàng Tiểu Ngư cũng chẳng có hứng thú muốn tìm hiểu nữa, hần tiếp tục lao đến tấn công, khí thế như vũ bão.

- Tất cả cùng lên.

Vị cô nương họ Mai rốt cuộc cũng lên tiếng. Giờ bọn họ đang ở tại Hằng Nhạc Sơn Mạch, là địa bàn của hoang thú, ngộ nhờ có hoang thú mạnh mẽ nào đó vô tình đi ngang qua đây, e rằng cả đám khó mà sống sót.

Thân là người dẫn đầu, dù vẻ ngoài lạnh lùng, nhưng thực chất lại rất quan tâm đến đồng môn. Mà Tinh Hồn trong mắt nàng là một kẻ muốn đoạt đồ của người khác, nàng rất không hợp mắt với loại người như vậy.

Nàng cũng chẳng buồn tin tưởng Xích Tuyền Xà có thực sự là do Tinh Hồn tạo thành thương thế hay không, quan trọng vẫn là bảo toàn lực lượng và lấy đi trứng của Xích Tuyền Xà.

Ở đây, nàng là người có địa vị cao nhất, không ai dám không nghe theo, có chăng chính là Hoàng Tiểu Ngư mà thôi.

Ngay lập tức, theo mệnh lệnh của nàng, tất cả đệ tử Linh Lô Tông đồng thời lao lên, bao vây công kích Tinh Hồn.

Dưới sự tấn công vũ bão của Hoàng Tiểu Ngư, Tinh Hồn đã gặp muôn vàn khó khăn rồi, đằng này lại còn bị đám người khác liên thủ bao vây.

- Tiểu tử, người tin tưởng bổn long không?

Giọng nói của Tiểu Ứng Long vang lên.

- Không!

Đĩ nhiên với câu hỏi của nó, Tinh Hồn ngắn gọn súc tích đáp lại.

- Không bà nội ngươi, vừa rồi chỉ là tai nạn, là tai nạn đó, hiểu không hả? Bổn long cũng đâu có muốn đâu.

Tiểu Ứng Long thờ dài một tiếng, nhìn biểu hiện trông khá là ăn năn hối cải.

- Lần này sẽ không sai đâu, nghe lời bổn long một lần, ngươi nhất định sẽ bình an vô sự.

- Thật?

- Bổn long trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, không gì không biết, lại đẹp trai hào hoa phong nhã, thèm đi lừa ngươi?

Ngay sau đó, cái bản mặt phách lối của nó lại xuất hiện, lật mặt còn nhanh hơn cả lật bàn tay.

- Có câu này của ngươi, ta lại càng không tin tưởng.

Tinh Hồn hừ lạnh, cơ hồ chẳng buồn quan tâm đến đề xuất của Tiểu Ứng Long nữa.

- Này, bổn long chỉ quảng cáo chút thôi mà, bà nội nhà ngươi. Nghe bổn long nói này, bổn long cảm nhận được hình như trong huyết quản ngươi có huyết thống Long Tộc. Bổn long sẽ sử dụng thần thông khiến cho huyết thống Long Tộc thăng hoa, tu vi của ngươi trong giây lát sẽ tăng lên Phù Tiên Cảnh.

“Huyết thống Long Tộc?” Trước đây, Tinh Hồn đã biết bản thân mình không phải nhân tộc hoàn toàn, cảm giác bản thân là một bán yêu.

Tiếp xúc với Long Tộc tại Huyền Thiên Giới, hắn cũng cảm nhận có chút tương đồng, nhưng không nghĩ bản thân thực sự là có huyết thống Long Tộc. Mà đây cũng chính là nguyên nhân giúp cho Tinh Hồn ngay lập tức thi triển được Chiến Thần Biến.

- Có hạn chế gì không?

- Tất nhiên là có. Sau khi hóa thân, cơ thể ngươi bị chịu tải lực rất lớn, không hề quan tâm dưỡng vài năm thì khó mà phục hồi nguyên khí. Thế nào?

- Làm đi.

Trong tình huống này, Tinh Hồn chỉ có thể lựa chọn phương pháp mà Tiểu Ứng Long vừa mới đề xuất mà thôi.

Bốn tháng nữa là Phong Lâm Thành tổ chức khảo thí, vậy mà bây giờ gặp phải tình huống này, hắn cũng chỉ biết than trời mà thôi.

Mất thấy Tinh Hồn đáp ứng, Tiểu Ứng Long lại nói tiếp:

- Do bổn long đang trong trạng thái khí linh, hơn nữa còn là một phần khí linh vô cùng nhỏ bé đáng yêu, bổn long cần chút thời gian để vận hành thần thông này. Ngươi cố gắng chịu đựng một chút, ráng đừng chết.

Thật sự mà nói, cũng chẳng cần Tiểu Ứng Long phải nói ra câu này, bởi Tinh Hồn đang trong một trạng thái nguy hiểm đến tính mạng.

Phía sau lưng là ổ trứng Xích Tuyền Xà, đây là kỳ vật, cả hắc lẫn đám đệ tử Linh Lô Tông không muốn nó bị phá hủy, chiến trường bị kéo dài ra một chút.

Tinh Hồn một tay cầm chiến thương, tay còn lại liên tục ném ra mấy cái Oanh Hòa Phù, làm cho Hoàng Tiểu Ngư và những người khác không cách nào tiếp cận được hắn.

- Đồ vô sỉ, có ngon đừng dùng Oanh Hòa Phù.

- Lắm lời, có ngon đừng chơi hội đồng.

Bị mắng vô sỉ, Tinh Hồn ngay tức khắc bật lại, miệng mồm không chịu thua kém.

- Bôn Lôi Thê - Kinh Lôi Hồng.

Hoàng Tiểu Ngư và nữ tử họ Mai là đối tượng bị Tinh Hồn ném Oanh Hóa Phù nhiều nhất. Bởi hai người này chính là nhân vật khiến hắn gặp rất nhiều khó khăn.

Hoàng Tiểu Ngư tức giận không kiềm chế, liền há miệng rống lớn một tiếng. Kinh Lôi Hồng này là công pháp mô phỏng lại tiếng hồng của Kinh Lôi Thú, phối hợp với Bôn Lôi Thê, chỉ nghe trong tiếng rống kinh thiên ầm chứa lôi điện chí lực, khiến cho không gian vang lên những loại âm thanh tí tách.

Tiếng rống thổi bay đi Oanh Hóa Phù, cuốn trôi đi cả những bụi bặm. Tinh Hai cơ thể chấn động dữ dội, chỉ biết gồng mình lên chống cự.

Nhìn thấy gân xanh trên đầu hắn nổi lên, hai hàm răng nghiến chặt, chiếc áo phong bị thổi rách nát. Uy lực của Kinh Lôi Hồng làm cho đầu óc Tinh Hồn choáng váng, cơ thể bị lực lượng lôi điện ảnh hưởng, tuy hiệu quả chưa bằng hạn chế của Chiến Thần Biến, nhưng chừng này cũng đủ để hắn bị Hoàng Tiểu Ngư hạ gục.

P/s: Trước có một chương tự bóp trong khoảng thời gian tu hành, tác sẽ tìm chương đó rồi chỉnh lại cho phù hợp. Thật ngại quá /khakha

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 62: Tiên Long Thuật – Đồ Lục tái xuất

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 62: Tiên Long Thuật – Đồ Lục tái xuất

Kể đó, Hoàng Tiểu Ngư lại cầm song kiếm tiếp tục xông đến, trong mắt hắn lóe lên sát ý, dường như có ý định giết chết Tinh Hồn.

Đúng lúc này, Tiểu Ứng Long hô vang:

- Được rồi, tiểu tử, dựa hết cả vào nguoi đấy.

- Tiên Long Thuật – Hoán Long.

Tiểu Ứng Long sử dụng ý chí của viên cô Ứng Long, mặc dù chỉ là một tia khí linh vô tình tách khỏi khí linh bản thể, nhưng viên cô thần thú vẫn là viên cô thần thú, khi được ý chí của viên cô Ứng Long triệu hoán, bỗng nhiên khí huyết trong cơ thể Tinh Hồn đột ngột sôi trào.

- Lấy chí ý của viên cô Ứng Long, ta lệnh cho kẻ đang có huyết thống Long Tộc chảy trong huyết quản – loại huyết thống tôn quý nhất, đứng đầu muôn vạn sinh linh, hãy thức tỉnh đi.

Tiểu Ứng Long như biến thành một người khác vậy, biểu tình gương mặt nghiêm túc, không có bốn cột như ban đầu.

Trên người nó phản phát khí chất của một vị quân vương, không còn là một tiểu khí linh nhỏ bé, mà nó thực sự và một đầu viên cô Ứng Long trong truyền thuyết có địa vị vô cùng tôn quý.

Giọng nói của nó như một loại thần thông thuật pháp, trong truyền thuyết mà những tiên giả thường gọi là ngôn xuất pháp tùy.

Câu nói của nó vang lên trong đầu Tinh Hồn, khiến cho huyết thống Long Tộc sôi trào điên cuồng. Không những thế, âm vang của câu nói này ảnh hưởng đến những người xung quanh.

Bọn họ cảm giác có một loại thần uy bá khí đang muốn nghiền ép họ. Hoàng Tiểu Ngư khí thế như vũ bão lập tức bị âm vang thần bí kia đánh vỡ chiến ý, thế công liền đó bị đình chỉ lại.

- Chuyện gì xảy ra?

Hoàng Tiểu Ngư sợ hãi thốt. Đã từ rất lâu, kể từ khi tiến nhập Linh Lôi Tông, hắn đã lâu chưa có trải nghiệm lại cảm giác run sợ này.

Một tiếng ngâm đột nhiên vang lên, âm hưởng truyền lên cả bầu trời Hư Thần Tinh, làm cho phong vân tán loạn,

Tiếng ngâm này như có uy áp nào đó ảnh hưởng lên hoang thú tại Hằng Nhạc Sơn Mạch, bọn chúng nghe thấy thì cơ thể run rẩy, thậm chí không dám gầm rú đáp lại, chỉ biết chạy thật nhanh về hang ổ của mình để tránh né.

Âm thanh đó, từ sâu trong huyết mạch của đám hoang thú có tác dụng áp chế. Cũng dễ hiểu thôi, bởi tiếng ngâm đó của tiếng ngâm thuộc về Long Tộc – dù là yêu loại hay thú loại đều phải chịu quỳ gối dưới uy áp của chân long mà thôi.

Chịu áp lực gần nhất, dĩ nhiên áp lực mà đám Hoàng Tiểu Ngư đang phải gánh chịu vô cùng khủng khiếp. Cứ có cảm giác rằng ngay trên đầu mình là một tòa núi không lồ, ngay cả đứng cũng không đứng nổi.

Mặt mày người nào người nấy tái mét, gân xanh trên trán nổi lên, mồ hôi mồ kê đầy mình. Áp lực mạnh đến nỗi, một số tên đệ tử Linh Lôi Tông thổ huyết, nằm ngất ngay giữa đường trường.

Kinh biến này quy mô rất lớn, ngay cả tại Phong Lâm Thành dù rất xa Hằng Nhạc Sơn Mạch, một số tiên giả tu vi cao cường cũng cảm giác được áp lực khủng bố do Tinh Hồn tạo thành.

Còn Thanh Giang trấn thì khỏi phải nói, ai nấy đều xôn xao sợ hãi, vị tiên giả tọa trấn Thanh Giang trấn cũng buộc phải ra mặt trấn an tinh thần chúng nhân.

Đây là một người ông lão râu tóc trắng xóa, gương mặt xuất hiện tang thương năm tháng. Tu vi đỉnh phong Phù Tiên Cảnh, đây đã là cực hạn của ông ta, không cách nào đột phá thêm nữa. Vậy nên mới bị đẩy đến Thanh Giang trấn làm thủ hộ giả.

- Hoang thú sau khi lột xác sẽ rơi vào trạng thái suy yếu nhất. Nếu bắt được đầu hoang thú này, như vậy ta liền đạt được tư cách quay về tông môn, thậm chí con ban thưởng hậu hĩnh.

Trong mắt lão ta lóe lên một tia tham lam, liếm mép một cái, sau đó truyền lệnh xuống:

- Đóng cửa Thanh Giang trấn, không cho phép bất kỳ ai ra vào, nếu làm trái, giết bất luận tội.

Tại Thanh Giang trấn, trừ khi có sứ giả Phong Lâm Thành đến, nếu không quyền lực của lão ta là cao nhất.

Mệnh lệnh vừa truyền xuống thì lập tức được thi hành, những cánh cổng xung quanh Thanh Giang trấn đều bị đóng lại cả. Số lượng tiên giả thực hiện nhiệm vụ tại đây cấp tốc xuất hiện để làm nhiệm vụ gác cổng.

Sở dĩ ông ta làm vậy là để giảm bớt số người muốn tranh đoạt hoang thú kia với lão. Với uy hiếp đến từ Phong Lâm Thành, lão ta tin rằng không một kẻ nào dám thách thức làm trái mệnh lệnh đâu.

Làm xong, lão ta liền lấy ra một pháp bảo thiết phiến, trên mặt thiết phiến được gia cố những đạo cấm chế phi hành. Dĩ nhiên thiết phiến này là một loại pháp bảo chuyên dùng để ngự không, chỉ cần cho vào một số lượng tinh thạch nhất định là có thể thôi động nó được.

Chỉ thấy thiết phiến biến hóa lớn lên, lão ta nhảy lên mặt thiết phiến, kế tiếp điều khiển thiết phiến chạy đến chỗ xảy ra dị tượng.

Đương nhiên suy nghĩ giống lão ta có rất nhiều người. Mỗi người lại mang một tâm tư khác nhau, và những người như thế đều hướng về phía Tinh Hồn cả.

Thậm chí ngay cả những tiên giả cảm giác được uy áp tại Phong Lâm Thành cũng không nhịn được mà âm thầm rời khỏi tông môn, chạy đến Hằng Nhạc Sơn Mạch xem xét tình hình.

Quay trở lại vị trí Tinh Hồn đang đứng, Tiểu Ứng Long nhìn thấy sự biến đổi của Tinh Hồn quá kinh khủng, mồ hôi lạnh ướt đẫm lưng:

- Tiểu quý, người rốt cuộc là quái vật gì vậy?

Đây không phải là lần đầu tiên Tiểu Ứng Long sử dụng thần thông này, bởi trong quá khứ nó đã thực hiện qua vô số lần.

Nhưng những lần đó, trong trí nhớ của nó không có kinh khủng đến mức này. Tựa hồ trong huyết thống của Tinh Hồn có một sự bất thường nào đó mà Tiểu Ứng Long không cách nào giải thích nổi.

Mà ngay cả chính bản thân Tiểu Ứng Long, đối với uy áp mà Tinh Hồn tạo thành cũng tràn ngập sự úy kỵ.

Dị tượng biến mất ngay sau đó, sự việc nói thì đông dài, bất quá chỉ diễn ra trong vài nhịp thở mà thôi.

Có điều vài nhịp thở ấy cũng đủ để làm cho việc này xảy ra rất nhiều tình huống.

Sương bụi mờ mịt tiêu tan, bóng dáng Tinh Hồn hiện ra. Hần lúc này, trông thực sự rất điên cuồng và hung hãn.

Mái tóc trắng đã chuyển sang màu đỏ rực, dựng ngược lên, bay phấp phồng trong gió loạn.

Đôi mắt bị màu tím đen lấp át hoàn toàn, thậm chí không thể nhìn thấy được con ngươi, từ trong đôi mắt tản ra một loại uy hiếp đáng sợ.

Áo bào đã bị xé nát, bởi cơ thể hắn giờ đây được bao bọc bằng một tầng lân phiến màu đen, rất ư là dị biệt. Nhưng đặc biệt nhất vẫn là đôi cánh sau lưng, đôi cánh này dường như không thuộc về loài rồng, không giống cánh của tộc Ứng Long, cũng không giống đôi cánh của tộc Minh Long, dường như nó thuộc về một chủng tộc khác cao cấp hơn Long Tộc rất nhiều.

- Cái quái quỷ gì thế này. Tiểu tử, nghe bọn long nói gì không?

Tiểu Ứng Long nhìn bộ dạng của Tinh Hồn thì thập phần sợ hãi, nó là người thi pháp, nên nó cảm nhận được rất rõ sức mạnh của Tinh Hồn lúc này.

Đừng nói là tiên giả Địa Tiên Cảnh, chỉ sợ ngay tiên giả Thiên Tiên cũng chưa chắc đã đủ sức chống chọi với Tinh Hồn. Trạng thái này quá mức mạnh mẽ, quá mức cuồng bạo, và quá mức đáng sợ, nó hoàn toàn vượt khỏi tầm kiểm soát của Tiểu Ứng Long.

Mà một khi đã như vậy, thần trí của Tinh Hồn khó mà giữ được nữa.

- Tên tiểu tử này điên rồi. Cứ thế này, hắn sẽ đánh nhau đến chết mất.

Chỉ thấy Tinh Hồn thở ra một tiếng, hơi thở băng lãnh như muốn nhốt người ta vào địa ngục hàn băng. Hắn cầm cây thương trong tay, biểu tình như xuất hiện một tia khinh thường, tựa hồ cây thương này không xứng để hắn sử dụng vậy.

Tinh Hồn không giữ được thần trí, nhưng dường như hắn cảm nhận được hắn đang sở hữu một kiện thần binh rất mạnh mẽ, và chỉ có thần binh đó mới xứng đáng để hắn sử dụng.

Cây thương bị Tinh Hồn cắm xuống đất, liên kết với hắn và Tiểu Ứng Long vì vậy mà biến mất.

- Không được, tiểu tử, mau tỉnh lại đi, lần này thực sự bọn long không có ý, tiểu tử...

Giọng nói của nó hoàn toàn bị Tinh Hồn gạt ra ngoài tai. Thần niệm khẽ động, bỗng nhiên hắn gầm lên một tiếng, tựa hồ như đang cưỡng ép kêu gọi một vật nào đó.

Từ trong linh đài, cổ kiếm Đồ Lục đang bị phong ấn đột nhiên nghe tiếng kêu gọi, nó rung chuyển dữ dội, như muốn phá tan gông xiềng để xuất hiện bên cạnh chủ nhân của nó.

Không biết là do nguyên nhân gì, thế nhưng gông xiềng phong ấn tự nhiên bị cởi bỏ. Một vầng hào quang màu xanh lam tỏa sáng rực rỡ.

Bất kỳ ai trông thấy, nhất định sẽ nghĩ rằng là dị bảo xuất thế. Vậy nên số lượng người đến đây càng lúc càng đông.

Ánh hào quang chói mắt biến mất, cổ kiếm Đồ Lục hiện ra, lơ lửng trước mặt Tinh Hồn. Lúc này đây, cổ kiếm Đồ Lục toàn thân một màu xanh biếc, hệt như màu sắc của tầng trời.

Chỉ khi bị Tinh Hồn nắm lấy, từ sắc xanh tuyệt đẹp, cổ kiếm Đồ Lục bỗng nhiên chuyển sang màu xanh tím, rồi màu tím đen, và cuối cùng dừng lại ở màu đen huyền, chính là trạng thái trước đây của nó.

Đồ Lục trong tay, khí thế của Tinh Hồn càng trở nên mạnh mẽ hơn gấp mấy lần, giờ chỉ sợ cả tiên giả Thiên Tiên cũng sẽ bị hắn trăm chết.

Vô tình phát một kiếm, cảnh quang trước mắt bỗng nhiên biến mất không một dấu tích. Nguyên nhân chính là bởi bị một kiếm mà hắn vung ra hủy diệt chỉ trong một hơi thở.

Hoàng Tiểu Ngư biến sắc, sự sợ hãi khắc sâu vào tận xương tủy. Hắn nhìn khung cảnh trống trơn đối diện, rồi nhìn sang Tinh Hồn.

- Hắn là quái vật gì vậy?

Nữ tử họ Mai cũng kinh hoàng không thôi, nếu một kiếm vừa rồi mà đánh về phía họ, có lẽ chẳng có một cơ may nào sống sót.

- Nhân lúc hắn không để ý, trốn mau.

Không ai không nhận thức rõ tình huống này, lập tức xoay lưng mà bỏ chạy thật nhanh. Hoàng Tiểu Ngư cũng đồng dạng, bởi hắn biết rằng, mình đã không còn là đối thủ của Tinh Hồn nữa.

Ánh mắt vô thần liếc nhìn những kẻ bỏ trốn, chỉ thấy hắn nhích người, vị trí hắn vừa đứng chỉ còn lưu lại một đạo tàn ảnh. Tốc độ Tinh Hồn quá nhanh, so với thần thông thuần di cơ hồ không sai biệt gì nữa.

Hắn xuất hiện bên cạnh một gã đệ tử Linh Lô Tông. Trong mắt hắn lộ vẻ tuyệt vọng, hét lên một tiếng thảm thương:

- Không.

Tiếng hét của hắn không nhận được sự đồng cảm của Tinh Hồn, bởi Tinh Hồn đã rơi vào trạng thái vô thức, chỉ biết giết và giết.

Kế tiếp nhìn những kẻ khác, dường như lười truy đuổi, Tinh Hồn điều khiển Đồ Lục, đột nhiên Đồ Lục biến hóa thành vô số kiếm ảnh, phóng thẳng lên

bầu trời.

Khi ấy cảnh tượng rất kinh dị, bầu trời lấy Tinh Hồn làm trung tâm biến thành một tòa kiếm giới. Hắn chỉ tay lên trời, sau đó nhẹ nhàng chỉ ngón tay xuống. Tòa kiếm giới rung động, rồi cuộc hóa thành một trận kiếm vũ, trong phạm vi trăm trượng đều bị kiếm vũ công kích.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 63: Tiên giả tỵ hội

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 63: Tiên giả tỵ hội

Hoàng Tiểu Ngư và nữ tử họ Mai biến sắc, họ có thể cảm nhận được sát cơ uy hiếp đến tính mạng rất chân thật. Trong phạm vi kiếm giới do Tinh Hồn dùng Đồ Lục tạo thành, phạm là những sinh linh tu vi dưới Thiên Tiên, tuyệt đối không thể nào sống sót.

- Dùng Huyết Độn Thuật bỏ trốn.

Hoàng Tiểu Ngư quyết đoán nói. Huyết Độn Thuật là một loại độn thuật mà sau khi sử dụng trong một khoảng thời gian ngắn giúp cho người thi phép tăng tốc độ lên đến cực hạn, tuy nhiên khi sử dụng Huyết Độn Thuật lại để lại hậu quả đối với cơ thể rất nghiêm trọng.

Chính là khiến cho tu vi bị sụt giảm, ảnh hưởng đến căn cơ của tiên giả, bởi Huyết Độn Thuật sử dụng chính tinh huyết của tiên giả để thi pháp.

Trừ khi gặp phải tình huống cực kỳ nguy hiểm đến tính mạng, nếu không thì chẳng ai lại muốn sử dụng loại độn thuật hại mình này cả.

Tình huống mà Hoàng Tiểu Ngư và nữ tử họ Mai đang gặp phải chính là tình huống này, nếu không sử dụng Huyết Độn Thuật thì chỉ có con đường chết.

Trong giây lát quyết đoán, cả hai lập tức thi pháp, sử dụng Huyết Độn Thuật.

Chỉ thấy chưa đến một nhịp thở, cả hai người đột nhiên bị một đoàn huyết quang bao phủ quanh cơ thể, sau đó giống như hai ngôi sao chổi, tốc độ cực nhanh phóng ra khỏi phạm vi kiếm giới.

Với tu vi của Hoàng Tiểu Ngư và nữ tử họ Mai thì chưa thể nào khống chế được Huyết Độn Thuật, vậy nên hai hướng phi hành khác nhau.

Cũng nhờ phút giây quyết đoán nên Hoàng Tiểu Ngư và nữ tử họ Mai mới thoát được một kiếp, còn những kẻ còn lại đều trở thành một đồng máu thịt bầy nhầy.

Cỗ kiếm Đồ Lục quay trở lại tay Tinh Hồn.

Dường như cảm giác giết chóc khiến cho Tinh Hồn rất hưng phấn, trong con diên cuồng hoang dại, hắn gầm lên một tiếng, âm thanh làm cho người ta rợn tóc gáy.

Ngay sau đó, từ nhiều hướng xung quanh, có vô số độn quang hướng tới vị trí Tinh Hồn.

Những người vừa mới đến đều có tu vi rất cao cường, người mạnh nhất tu vi Địa Tiên Cảnh, còn yếu nhất cũng không dưới Phù Tiên Cảnh.

Có khoảng gần bốn mươi người đến đây nhanh nhất, trong số đó có cả ông lão thủ hộ giả Thanh Giang trấn.

Số lượng này vẫn chưa phải là tất cả, bởi vẫn còn không ít các tiên giả tại Phong Lâm thành cùng một số nơi khác vẫn đang chạy đến chỗ này để dò xét xem rốt cuộc tiếng hồng kia do đâu mà ra.

- Đó là quái thú gì vậy?

Tinh Hồn sau khi bị Tiểu Ứng Long sử dụng Hoán Long Thuật thì biến thành dạng người không ra người, thú không ra thú, ngay cả bán yêu cũng chẳng giống, tựa hồ không thuộc về bất cứ giống loài nào mà người ta từng biết đến.

- Quái thú này thực lực rất mạnh, tuyệt không thể để nó sống sót.

- Đúng vậy, chúng ta liên thủ lại tiêu diệt nó.

- Hành động cẩn thận, quái thú này không thể xem thường.

- Được, tất cả cùng lên.

Mặc dù nói vậy, nhưng chẳng người nào mà không để ý đến Đồ Lục trên tay Tinh Hồn. Đồ Lục là một kiện pháp bảo vừa nhìn đã biết bất phàm, mỗi một người đều mang một tâm tư riêng cả, tự nhiên là muốn chiếm Đồ Lục làm của riêng.

Tuy nhiên tình huống trước mắt, ai cũng hiểu được cần phải liên thủ với nhau.

Tất cả đều lấy ra pháp bảo, thần sắc nghiêm trọng như lâm phải đại địch, khí thế bạo phát, cứ như thế một trận đại chiến xảy ra.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ riêng của đám người này mà thôi, còn trong mắt Tinh Hồn, bọn chúng chẳng khác gì những con thiêu thân.

Ngao ngao...

Tinh Hồn gầm lớn một tiếng, sự hung bạo của hắn càng thêm dữ dội, tiếng gầm ồm chứa sức mạnh, tạo ra một trận cuồng phong âm ba.

- Thiểm Điện Nhất Kiếm.

- Huyền Minh Quỷ Trảo.

- Băng Tâm Chương.

-

Mấy chục tiên giả liên thủ với nhau, ai cũng nhìn ra được sự nguy hiểm, thế nên gần như chẳng buồn che dấu thực lực, toàn bộ đều hiển lộ ra cả, toàn lực muốn chém chết Tinh Hồn.

Chỉ thấy Tinh Hồn nhắc Đồ Lục, theo bản năng sử dụng chiêu thứ nhất trong Trảm Tam Kiếm – Kiếm Trảm Tinh Thần.

Khác với lúc Tinh Hồn dùng cây thương mục nát để sử dụng tuyệt chiêu này. Năm đó, Tinh Hồn dùng cổ kiếm Đồ Lục mà ngộ ra, chỉ khi sử dụng Đồ Lục thì mới khiến cho uy lực của Trảm Tam Kiếm bộ lộ mạnh mẽ nhất.

Hơn nữa, bây giờ thực lực của Tinh Hồn đang bạo tăng, sức mạnh của hắn càng mạnh thì uy lực Trảm Tam Kiếm càng mạnh.

Chỉ thấy đột nhiên bầu trời như bị một lực lượng vô hình nào đó khuấy động, từ trên tầng trời âm thanh vỡ nát truyền xuống, phản phát như bầu trời đang muốn sụp đổ xuống.

Uy áp cùng với lực lượng hủy thiên diệt địa đồng thời giáng xuống, cảm giác nguy hiểm đến tính mạng hiện hữu rõ ràng trong đầu óc của chúng tiên giả.

- Đó... đó là...

- Bầu trời muốn sụp đổ.

- Chết tiệt, chúng ta không phải là đối thủ của quái thú này.

- Chạy mau.

Nhưng tất cả đều đã muộn, Tinh Hồn trảm xuống, khoảng khắc ấy, bầu trời tinh thần như sụp đổ xuống, mang theo loại cảm giác tang thương tuyệt vọng.

Từ trên bầu trời, một thanh kiếm đen huyền mờ mờ ảo ảo mang theo hơi thở hủy diệt trảm xuống. Một tiếng nổ kinh thiên động địa, sức mạnh hủy diệt như muốn thổi bay cả một góc Hằng Nhạc Sơn Mạch.

Khói bụi dần tan biến, chỉ thấy Hằng Nhạc Sơn Mạch xuất hiện một cái hố khổng lồ, tuy không sánh được với Vĩnh Dạ Thâm Uyên, nhưng khi nhìn thấy nó cũng làm cho người ta sinh ra một cảm giác kinh dị.

Phải có sức mạnh cỡ nào mới khiến cho Hằng Nhạc Sơn Mạch xuất hiện thêm một cái hố khổng lồ này.

Tinh Hồn bay lơ lửng trên không trung, gào lên một tiếng phản kích.

Xung quanh ngoại trừ hắn, ngoại trừ hơi thở hủy diệt chết chóc thì chẳng còn lại một thứ gì khác.

So sánh uy lực của kiếm giới với Kiếm Trảm Tinh Thần, dĩ nhiên Kiếm Trảm Tinh Thần mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần, mà phạm vi bao phủ lại rộng lớn, hơn bốn mươi mấy tiên giả liên thủ vậy khôn Tinh Hồn, toàn bộ đều chết dưới một kiếm này.

Người từ đằng xa thì thấy ảo ảnh thanh kiếm màu đen từ giữa bầu trời đâm xuống, thanh kiếm khổng lồ mang theo hơi thở chết chóc hủy diệt, dù rất tò mò, nhưng chẳng ai dám đến đó để xem cả.

Nhìn uy lực đó, từ rất xa hàng trăm dặm mà vẫn cảm giác nguy cơ đến tính mạng, chẳng ai muốn đem cái mạng nhỏ của mình ra đùa cả.

Đúng lúc ấy, những vị tiên giả tại các tông môn đại phái, hay từ những đại gia tộc tu chân đều xuất hiện cả.

Bọn họ hoặc là cười trên hoang thú loại phi cầm, hoặc là sử dụng pháp bảo phi hành chạy đến đây, tu vi ai nấy đều rất cao cường.

Đặc biệt có đến mười tiên giả lăng không phi hành. Chỉ có tiên giả đột phá Linh Tiên Cảnh mới có thể tự do lăng không trên trời.

- Dương Phi Lượng lão huynh, đã lâu không gặp.

Một vị tiên giả tán ra tu vi đỉnh phong Địa Tiên Cảnh cười trên lưng một đầu Âm Ảnh Ứng hưởng một vị trung niên, khách khí nói.

- Ra là Ngọc Hồ lão nhân, không nghĩ lại gặp huynh ở đây.

Ngọc Hồ lão nhân cười khách khí, đáp lời:

- Kinh biến lớn nhường này, lão phu làm sao không ra mặt được.

Vừa nói, Ngọc Hồ lão nhân vừa đảo mắt nhìn xung quanh. Những tiên giả nổi danh xung quanh Hằng Nhạc Sơn Mạch đều xuất hiện tại đây cả.

Ngay sau đó đột nhiên xuất hiện những uy áp vô cùng mạnh mẽ.

- Đó là, Tư Mặc kiếm tiên, đại trưởng lão Thiên Kiếm Tông. Bảy trăm năm trước Tư Mặc kiếm tiên ngộ ra Tuyệt Hàn kiếm ý, dựa vào Tuyệt Hàn kiếm ý đột phá Linh Tiên Cảnh, tu vi sâu không lường được.

- Xích Dương đạo nhân của Tuyên Vũ Môn, một thân tu vi cao cường, nghe nói Xích Dương đạo nhân là một trong mười tiên giả thực lực mạnh nhất Tuyên Vũ Môn.

- Ngay cả Quy Long đại tiên cũng xuất hiện, nghe đồn Quy Long đại tiên này...

-

Hào quang biến mất, những vị đại tiên xuất hiện.

Bọn họ đến ngay lập tức khiến cho người ta xôn xao bàn tán. Đây chính là những tiên giả uy danh vang xa, gần như không ai không biết, địa vị vô cùng tôn quý.

Người đàn ông trung niên tên Dương Phi Lượng di chuyển đến gần Tư Mặc kiếm tiên, ôm quyền nói:

- Dương Phi Lượng bái kiến Tư Mặc kiếm tiên.

- Thì ra là Dương gia chủ, đã lâu không có gặp qua.

Thần sắc Tư Mặc kiếm tiên xuất hiện một tia vui vẻ, tựa hồ hai người họ đã quen biết với nhau từ trước.

- Khuyến tử nhà ta được kiếm tiên chiếu cố, trong lòng hết sức cảm tạ.

- Ha ha, con trai người thiên phú xuất chúng, vạn năm qua chưa chắc có người sánh được, ngay cả bốn kiếm tiên trong lòng hết sức hâm mộ. Có thể vinh dự bồi tài y, chứng kiến y trưởng thành, âu cũng là niềm vui mừng của bốn kiếm tiên.

- Tư Mặc kiếm tiên quá lời, vẫn là nhờ cậy kiếm tiên chiếu cố cho nó.

- Việc này là tự nhiên, đại hán đột phá Địa Tiên Cảnh, bản kiếm tiên sẽ đề nghị Thiên Kiếm Tông cho hắn tiến vào Tẩy Linh Trì.

- Kiếm tiên thật sáng khoái, mấy hôm nữa Dương gia mở đại yến, hy vọng Tư Mặc kiếm tiên góp mặt chung vui.

- Được, bản kiếm tiên nhất định sẽ tới.

Cả hai người nói chuyện rất hợp ý nhau, tuy hạ giọng xuống, nhưng vẫn khiến cho người khác chú ý đến.

Đối với Dương gia, ngàn năm trước Dương gia xuất hiện một tuyệt thể thiên tài. Lúc y ra đời, bầu trời xuất hiện dị tượng, ảo ảnh thiên long xuất hiện suốt ba ngày ba đêm, lập tức khiến cho Phong Lâm Thành một phen huyền ảo.

Ngũ đại tông môn tại Phong Lâm Thành đều cử ra những nhân vật máu mặt, thậm chí một số đại trưởng lão bế quan lâu năm cũng bởi vì dị tượng mà hiện thân, cấp tốc chạy đến Dương gia.

Đội khi dị tượng biến, ngũ đại tông môn lập tức tranh giành đứa trẻ mới ra đời, ai cũng muốn thiên tài này trở thành đệ tử tông môn mình cả.

Có thể nói, trong vạn năm trở lại đây, Phong Lâm thành năm đó chính là huyền ảo nhất. Rốt cuộc Thiên Kiếm Tông đã trả một cái giá rất lớn, cuối cùng giành được thiên ý của Dương gia, và đứa trẻ đó được định đoạt sau này trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông.

Đứa trẻ đó tên gọi là Dương Thiên Quân.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 64: Thiên Minh thượng nhân

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 64: Thiên Minh thượng nhân

Trên trời xuất hiện một vầng hào quang rực rỡ, ngay lập tức hấp dẫn sự chú ý của chúng nhân. Chỉ thấy vầng hào quang đó tản ra từ một đầu hoang thú kỳ lạ, dù đang là ban ngày, nhưng vầng hào quang của nó không hề bị lấn áp đi.

Đầu hoang thú này sở hữu một cơ thể lực lưỡng, lớp lông màu vàng bên ngoài không thể nào che đi được những mảng cơ bắp vạm vỡ của nó. Hình thể của nó trông giống với cự long, có điều cái đầu lại giống với loài thiên bàng, chính giữa đỉnh đầu nhú lên một cái sừng nhỏ. Đặc biệt hai đôi cánh phía sau lưng trông rất bắt mắt, giúp cho nó có thể tự do bay lượn trên không trung.

Nó được gọi là Hoàng Giác Cùng thú, được lai tạp bởi Hoàng Giác Cự Long và Cừ Lịch Điều.

Hoàng Giác Cự Long trưởng thành là một đầu Tiên Thiên hoang thú cấp một, thực lực so với tiên giả Linh Tiên Cảnh còn muốn mạnh hơn.

Mà Cừ Lịch Điều cũng không hề thua kém, tuy lực lượng thân thể cũng như chiến lực không bằng Hoàng Giác Cự Long, tuy nhiên luận về tốc độ lại chính là loài có tốc độ nhanh nhất trong loài hoang cầm Tiên Thiên cấp một.

Hoàng Giác Cùng thú lại kế thừa những đặc điểm của Hoàng Giác Cự Long và Cừ Lịch Điều: lực lượng cơ thể cường hãn, tốc độ cực nhanh, có thể phi hành trên bầu trời.

Có thể nói, Hoàng Giác Cùng thú đã hoàn toàn vượt qua hai Hoàng Giác Cự Long và Cừ Lịch Điều, nếu trưởng thành hoàn toàn, chỉ sợ ngay cả tiên giả trung kỳ Linh Tiên Cảnh gặp nó cũng phải tránh né.

Đương nhiên đầu Hoàng Giác Cùng thú xuất hiện trước mặt bọn họ chưa đạt đến trình độ có thể sánh được với tiên giả trung kỳ Linh Tiên Cảnh.

Thực lực hiện tại của nó chỉ mới dừng lại tại Hậu Thiên hoang thú cấp ba, tương đương với tiên hạ Địa Tiên Cảnh. Nhưng chừng đó cũng đủ khiến cho người ta chấn kinh rồi.

Chỉ thấy đứng trên đầu Hoàng Giác Cùng thú có một bóng người. Y thân mặc một bộ đạo bào, nhìn gương mặt trông còn rất trẻ, nhưng đôi mắt ẩn chứa tang thương năm tháng, hiển nhiên là một lão quái đã hơn ngàn năm tuổi.

- Bái kiến Thiên Minh thượng nhân.

Nhìn thấy Hoàng Giác Cùng thú và đạo nhân nọ, chúng nhân lập tức kính lễ.

Đạo nhân kia đạo hiệu là Thiên Minh thượng nhân, một trong mười vị tiên giả thực lực mạnh nhất tại Phi Lan Lan – một năm châu tại Kim Lan Quốc.

Nghe nói Thiên Minh thượng nhân không phải là người tại Phi Lan Châu, mà y là người do Kim Lan Quốc cử đến đây. Thế nên địa vị của Thiên Minh thượng nhân rất cao, ngay cả chương môn năm đại tông môn Phong Lâm Thành gặp y cũng phải kính nể mấy phần.

Thiên Minh thượng nhân định cư tại Phong Lâm Thành, bình thường hiếm khi xuất hiện trước mặt người khác. Đang bế quan tu luyện, đột nhiên cảm nhận một luồng khí tức bất thường, lập tức truyền âm đề nghị năm đại tông môn cử ra một vài tiên giả cùng với y điều tra bất thường.

Với thân phận của Thiên Minh thượng nhân, tự nhiên ngũ đại tông môn cho mấy vị đại trưởng lão đi cùng với Thiên Minh thượng nhân chạy đến Thanh Giang trấn.

- Tu vi dưới Phù Tiên Cảnh, toàn bộ rời khỏi Thanh Giang trấn ngay lập tức.

Thiên Minh thượng nhân đứng trên đầu Hoàng Giác Cùng thú ra lệnh, trong giọng nói ẩn chứa lực lượng của y.

Mệnh lệnh hạ xuống, lập tức những tiên giả dưới Phù Tiên Cảnh đều chạy thật nhanh.

Đương nhiên cũng có một số kẻ không biết sống chết, lén lút ở lại để theo dõi tình hình. Thiên Minh thượng nhân nhìn thấy, có điều chẳng thèm quan tâm. Y chỉ nhắc một lần mà thôi.

Ngay lúc đó, từ phía đằng xa vang lên một tiếng hống lớn, một đoàn cuồng phong bài lẫn lan rộng đến chỗ mấy người Thiên Minh thượng nhân đang đứng.

- Quái thú kia thực lực rất mạnh. Hy vọng các vị hợp tác với bản đạo nhân bắt giữ quái thú này lại.

Dường như Thiên Minh thượng nhân rất có hứng thú với Tinh Hồn đang trong trạng thái long hóa, thế nên mới yêu cầu chúng nhân rằng chỉ bắt sống hấn chứ không được phép giết, trừ khi có sự cho phép của y.

- Dương gia chủ, chỗ này khá nguy hiểm, người mau lùi lại đi.

Từ Mặc kiếm tiên cảm giác trong tiếng gầm kia ẩn chứa một loại sức mạnh cuồng bạo. Từ Mặc kiếm tiên là tiên giả Linh Tiên sơ kỳ, vậy mà nội tâm cũng sinh ra một tia úy kỵ, liền quay sang nhắc nhở gia chủ Dương gia Dương Phi Lượng.

- Từ Mặc kiếm tiên đừng bận tâm đến ta, ta chỉ đến đây quan sát, sẽ không can dự quá nhiều, trừ khi Thiên Minh thượng nhân lên tiếng.

Dương Phi Lượng bề ngoài cảm kích, nhưng trong lòng suy nghĩ cái gì thì chẳng ai đoán được.

Vừa nói, Dương Phi Lượng vừa hướng mắt nhìn lên trên cao, chính là đang nhìn Thiên Minh thượng nhân, trong mắt lộ ra vẻ thâm trầm bí ẩn.

Dường như cảm giác có ai đó đang nhìn mình, Thiên Minh thượng nhân ghé mắt trông xuống, vô tình bắt gặp Dương Phi Lượng cũng đồng thời nhìn mình.

Thiên Minh thượng nhân nhũu mày, hừ lạnh một tiếng. Thiên Minh thượng nhân dĩ nhiên biết được chuyện Dương gia sinh ra một bất thể kỳ tài là Dương Thiên Quân, tuy nhiên Thiên Minh thượng nhân không để trong lòng.

Thiên Minh thượng nhân lớn lên tại Kim Lan Hoàng Thành – kinh đô Kim Lan Quốc, từ nhỏ đã chứng kiến không biết bao nhiêu là thiên tài.

Cờ như Dương Thiên Quân, trong suy nghĩ của Thiên Minh thượng nhân, hấn cùng lắm chỉ là một đầu địa long làm mưa làm gió tại Phong Lâm Thành, hay lớn hơn một chút là Phi Lan Châu mà thôi.

Còn ở Kim Lan Hoàn Thành thì thiên phú của Dương Thiên Quân chẳng là cái thá gì cả.

Dương Phi Lượng bị ánh của Thiên Minh thượng nhân hù dọa, nội tâm run lên. Nhưng y không dám làm hành động gì vô lễ, bởi Thiên Minh thượng nhân không phải là hạng người mà Dương Phi Lượng có thể động vào được.

Bỗng nhiên phía trước có một cái bóng đen xuất hiện, trong chớp mắt ngày một rõ hơn.

Trong mắt chúng nhân hiện ra một con quái vật hình dạng đáng sợ, toàn thân có lân giáp màu đen bao bọc, sau lưng mọc ra một đôi thiết dực, mái tóc đỏ rực dựng ngược lên, đặc biệt là hai mắt màu tím đen lóe lên hung quang, lạnh lùng và vô hồn.

Quái vật đó dĩ nhiên chính là Tinh Hồn đang ở trạng thái long hóa, nhưng so với lúc hấn ra tay đồ sát đám tiên giả bao vây hấn ở Hằng Nhạc Sơn Mạch thì thực lực của hấn bây giờ còn muốn mạnh hơn rất nhiều.

Thực lực mạnh đến nỗi ngay cả Thiên Minh thượng nhân cũng cảm thấy kinh ngạc.

- So với cảm nhận của ta thì quái vật này còn muốn mạnh hơn. Thú vị!

Khóe miệng Thiên Minh thượng nhân xuất hiện nụ cười tà ý.

- Thanh kiếm kia... bảo bối tốt.

Khi đảo mắt nhìn Đồ Lục mà Tinh Hồn cầm trên tay, với nhãn quan của y thì biết được một pháp bảo không hề tầm thường.

Thiên Minh thượng nhân nhìn ra được, đương nhiên những người khác cũng nhận ra. Nhất là Từ Mặc kiếm tiên, hấn là một kiếm tu, nhãn quan nhìn kiếm so với Thiên Minh thượng nhân cao hơn rất nhiều.

Có điều, Từ Mặc kiếm tiên biết nếu sau khi hạ gục được quái thú, Đồ Lục sẽ không về tay hấn được, bởi ở đây có Thiên Minh thượng nhân.

- Liền thủ bắt sống quái thú này, xong việc bản thượng nhân sẽ có ban thưởng.

Thiên Minh thượng nhân trong lòng hưng phấn, không chỉ thu thập được một mẫu thí nghiệm ưng ý, mà còn vô tình thấy được bảo bối lợi hại nữa.

Với thân phận của Thiên Minh thượng nhân, một khi đã ban vật xuống há có phải đồ tầm thường, dễ dàng khiến cho người khác trong lòng hưng phấn hơn.

- Tất cả cùng lên!

Không biết là ai vừa mới hô lớn, nhưng ngay sau tiếng hô này, tất cả gần như đồng loạt xuất thủ.

Pháp khí đầy trời hiện ra, nào là tiên kiếm, bảo đao, thiết phiến... ánh hào quang rực rỡ chớp nhoáng đầy trời.

Khí thể nhanh chóng được đẩy lên cao.

- Yêu nghiệt, chịu trời đi.

Ngoại trừ Thiên Minh thượng nhân ra thì Tư Mặc kiếm tiên hay Quy Long đại tiên là những người có tu vi cao cường nhất.

Chỉ thấy Tư Mặc kiếm tiên hô lớn một tiếng, bảo kiếm sau lưng theo ý niệm rời khỏi vỏ.

Một luồng hàn khí lạnh lẽo lan tỏa trong không gian, nguyên nhân chính là do thanh bảo kiếm đó. Dĩ nhiên không phải là một thanh kiếm tầm thường.

Kiếm này tên gọi là Hàn Tuyết Kiếm – pháp bảo chỉ thiếu một chút nữa lột xác thành linh khí, tại Phong Lâm Thành uy danh rất lớn, bởi nó đi cùng với sự trưởng thành của Tư Mặc kiếm tiên.

Mấy trăm năm trước khi Tư Mặc kiếm tiên ngộ được Tuyết Hàn kiếm ý, góp công không nhỏ đến từ thanh Hàn Tuyết Kiếm này.

Tư Mặc kiếm tiên tể ra Hàn Tuyết Kiếm, khí thể lập tức bạo tăng, xông thẳng đến chỗ Tinh Hồn.

Quy Long đại tiên tự nhiên cũng không chịu thua kém khí thể. Pháp bảo của Quy Long đại tiên là một cái đại thiết bản, so với Hàn Tuyết Kiếm thì hơi kém một chút, nhưng tại Phong Lâm Thành danh tiếng cũng không tồi.

Lần lượt đến Ngọc Hồ lão nhân, Xích Dương đạo nhân, Vô Thông tôn giả... những tiên giả đi cùng với Thiên Minh thượng nhân chạy đến Thanh Giang trấn đều ra tay.

Ngoài ra những tiên giả tu vi Phù Tiên Cảnh trở lên cũng tham gia trận chiến. Ban nãy Thiên Minh thượng nhân bảo rằng sẽ ban thưởng xuống, chỉ cần trước mặt Thiên Minh thượng nhân tỏ ra nhiệt tình, khiến cho Thiên Minh thượng nhân vui vẻ, bản thân có lẽ cũng kiếm chút được một chút.

Chớp mắt có sáu tiên giả Linh Tiên, hơn hai mươi tiên giả Địa Tiên Cảnh và hơn trăm tiên giả Phù Tiên Cảnh đồng loạt hướng về phía Tinh Hồn.

Số lượng này, nếu vây khốn một hoàng thú Tiên Thiên cấp một đỉnh giai cũng không phải là không có khả năng. Thậm chí có một số người còn nghĩ rằng, hành động này quá khoa trương, chỉ là vây khốn một quái vật tu vi Linh Tiên.

Thiên Minh thượng nhân vẫn chưa ra tay, y hai tay đặt ở sau lưng, trong đôi mắt lóe lên một tia khinh thường. Mặc dù Tinh Hồn làm cho y rất ngạc nhiên, nhưng Thiên Minh thượng nhân nghĩ rằng, chừng đó vẫn không có đủ tư cách làm cho y phải tự mình xuất thủ.

Không ít người mang suy nghĩ như vậy, dù sao Thiên Minh thượng nhân một thân tu vi cao cường, lại còn là người đến từ Kim Lan Hoàng Thành, trong người có không biết bao nhiêu là thủ đoạn.

Cũng chính bởi vì suy nghĩ này, cũng như mang theo ý niệm tham lam muốn thể hiện trước mặt Thiên Minh thượng nhân để kiếm chút một chút vật tư mà bọn họ đã phạm phải một sai lầm.

Tinh Hồn ý niệm hoang dại chiếm cứ tâm trí, càng nhiều người đến, hấn càng thêm hưng phấn và kích thích. Hấn giờ đây trong đầu chỉ có chém giết và chém giết.

- Ngao... ngao... ngao...

Hấn há miệng gầm lớn, thiết dực đập một cái, thân thể hóa thành một cái bóng mờ. Vô số phong nhận, kiếm chiêu, quyền ý thẳng tới, nhưng chỉ đánh vào hư không, bởi Tinh Hồn không còn ở vị trí đó nữa.

Một tiếng hét thảm, mọi người nhìn về phía tiếng hét thê lương kia, âm thanh đó phát ra từ một gã tiên giả Phù Tiên Cảnh vô danh.

Lúc này gương mặt hấn nhăn nhó đau đớn, miệng thổ huyết. Chỉ thấy lồng ngực của hấn bị một bàn tay đầy gân guốc nhọn hoắt đâm xuyên qua, máu tươi chảy ròng ròng.

Mà đứng ở sau lưng, cũng là kẻ gây ra cái chết của hấn chính là Tinh Hồn.

- Cẩn thận, tốc độ của quái thú này rất nhanh.

Tinh Hồn giết chết gã tiên giả Phù Tiên Cảnh, miệng khả khả thích thú, đột nhiên cơ thể gã ta co rút, chớp mắt biến thành một cái xác khô, bị Tinh Hồn lạnh lùng vứt đi. Mà trên tay hấn lơ lửng một cái tiên phù mờ mờ ảo ảo.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 65: Đồ sát

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 65: Đồ sát

Trong sự chấn kinh của người khác, tinh huyết của gã tiên giả xấu số vừa rồi, cùng với tiên phù của hắn bị Tinh Hồn hấp thụ.

- Các vị cẩn thận, quái vật này không dễ đối phó.

Tư Mặc kiếm tiên ánh mắt chớp lóe, nhắc nhở chúng nhân. Sau đó y liền vận chuyển tiên lực, chỉ thấy Hàn Tuyết Kiếm tản ra một luồng hàn khí lạnh lẽo.

- Lùi lại, Tư Mặc kiếm tiên muốn sử dụng Hàn Ngục Ấn.

Quy Long đại tiên chớp mắt nhận ra, liền quát lớn.

Sau lời nhắc đó, ngay cả Quy Long đại tiên cũng phải đồng thời lùi lại về phía sau, bởi vì Quy Long đại tiên đã từng thưởng thức qua tuyệt chiêu Hàn Ngục Ấn này của Tư Mặc kiếm tiên.

Nghe Quy Long đại tiên nói, ai nấy đều biến sắc. Hàn Ngục Ấn này thuộc về phạm trù tiên pháp, tiếng tăm tại Phong Lâm Thành rất lớn.

Tại Phong Lâm Thành, số lượng tiên giả có thể lĩnh ngộ tiên pháp cơ hồ không vượt quá ba mươi người.

Mà Tư Mặc kiếm tiên chính là tiên giả nằm trong số ba mươi người có thể lĩnh ngộ tiên pháp.

Tinh Hồn há miệng gầm lớn. Sau khi thôn phệ tiên phù, sức mạnh của hắn càng trở nên mạnh mẽ hơn, sự hung tàn vì thế mà càng thêm bị kích thích.

- Ngao... ngao... ngao...

Hắn vỗ cánh một cái, chỉ một cái vỗ đã khiến cho cuồng phong tán loạn. Trong đôi mắt hoang dại in lên Tư Mặc kiếm tiên, liếm môi một cái đầy ý vị, có lẽ hắn đang muốn làm thịt Tư Mặc kiếm tiên.

Tốc độ nhanh đến mức ngay cả Thiên Minh thượng nhân cũng lấy làm kinh ngạc, trong một nhịp thở đã tiếp cận gần Tư Mặc kiếm tiên. Những ngón tay nhọn hoắt đâm tới, hành động giống như cái cách mà hắn vừa mới giết chết một gã tiên giả xấu số trước đó.

Đúng lúc này, Tư Mặc kiếm tiên khí thế bạo phát, cả người tỏa ra ánh hào quang rực rỡ.

Chỉ thấy y dùng ngón tay vuốt lên Hàn Tuyết Kiếm, đồng thời miệng lầm nhảm đọc tiên quyết. Hàn Tuyết Kiếm chớp mắt phân thành ba đạo kiếm khí, Tư Mặc kiếm tiên chia ngón tay về phía trước, ngay lập tức Hàn Tuyết Kiếm theo sự huy động mà tấn công thẳng đến.

- Hàn Ngục Ấn.

Tư Mặc kiếm tiên hô lớn, ba thanh Hàn Tuyết Kiếm đang phá không bỗng rung lên, giống như có một lực lượng thần bí nào đó giúp ba thanh Hàn Tuyết Kiếm liên kết với nhau.

Ngay lúc Tinh Hồn xông thẳng tới thì Hàn Tuyết Kiếm phân ra ba hướng, vây hãm Tinh Hồn ở bên trong hình tam giác do lực lượng của Hàn Tuyết Kiếm tạo thành.

- Phong!

Tư Mặc kiếm tiên lại hô lớn một lần nữa, đồng thời song thủ kết thành vô số thủ ấn. Tư Mặc kiếm tiên và Hàn Tuyết Kiếm tâm ý tương liên, sau lúc Tư Mặc kiếm tiên đánh ra những thủ ấn, lực lượng của Hàn Tuyết Kiếm như bạo phát, khói trắng lạnh lẽo bao trùm xung quanh Tinh Hồn.

Ẩn ẩn trong đám khói trắng có những tia sáng màu xanh lam, tuy trông khá khó nhìn cũng như rất nhỏ bé, nhưng chính những tia sáng ấy mới chính là thứ nguy hiểm nhất.

Những tia sáng đó ẩn chứa kiếm ý của Tư Mặc kiếm tiên – Tuyệt Hàn kiếm ý, tuy vẫn chưa bước vào tiểu thành kiếm ý, tuy nhiên uy lực vẫn vô cùng mạnh mẽ.

Tinh Hồn bị vây hãm trong Hàn Ngục Ấn, tiếng gầm rú liên tục truyền ra. Hắn liên tục công kích xung quanh, nhưng không cách nào phá vỡ được Hàn Ngục Ấn. Đồng thời lại bị những tia lam quang ẩn chứa kiếm ý của Tư Mặc kiếm tiên công kích.

Cảm giác máu nóng trong cơ thể muốn đông cứng lại, mỗi lần hành động ngày càng khó khăn.

Thiên Minh thượng nhân thấy vậy, ánh mắt liếc qua nhìn Tư Mặc kiếm tiên, trong mắt xuất hiện một tia hài lòng:

- Tư Mặc kiếm tiên tư chất không tồi, có lẽ nên xem xét đề cử hắn với chủ thượng.

Những người khác khi thấy Tư Mặc kiếm tiên phong ấn được Tinh Hồn thì thở phào một hơi. Quả không hổ danh là một trong những tiên giả thực lực mạnh nhất Phong Lâm Thành.

Hơn nữa, Tư Mặc kiếm tiên còn chưa giải phóng hoàn toàn Tuyệt Hân kiếm ý, chẳng biết khi sử dụng đến chiêu đó, thực lực của Tư Mặc kiếm tiên sẽ còn khủng bố đến mức nào nữa.

- Tư Mặc kiếm tiên thật lợi hại. Quả không hổ danh là một trong những tiên giả mạnh nhất tại Phong Lâm Thành.

- Chẳng biết đến khi nào ta mới có thực lực giống như vậy.

- Tư Mặc kiếm tiên xuất thủ, quái vật kia dù hung hãn thế nào đi chăng nữa cũng buộc phải bị trấn áp.

- Tiếc thật, chiến công lần này có lẽ đều bị Tư Mặc kiếm tiên chiếm cả rồi.

- Cũng phải thôi, thực lực của Tư Mặc kiếm tiên mạnh đến như vậy, một thân một mình vây hãm quái thú mà đâu cần sự trợ giúp.

-

Chứng kiến thực lực kinh người của Tư Mặc kiếm tiên, ai nấy đều bàn tán rôm rả.

Dương Phi Lượng đứng ở đằng xa quan sát, trong mắt xuất hiện một tia vui vẻ. Tư Mặc kiếm tiên thực lực mạnh mẽ, mà người này lại rất thương thức Dương Thiên Quân, con trai của hắn, như vậy địa vị của Dương Thiên Quân tại Thiên Kiếm Tông sẽ vô cùng vững chắc.

Vốn định tiến lên chúc mừng Tư Mặc kiếm tiên vì đã phong ấn được Tinh Hồn, nhưng đúng lúc này, dị biến bỗng xảy ra.

Hàn Ngục Ân chấn động dữ dội, một hơi thở tàn bạo như mãnh thú viễn cổ thức giấc, tiếng ngâm xôn lên đến thẳng bầu trời, mây vân lúc ấy tán loạn, cuồng phong nổi lên.

- Không ổn, Hàn Ngục Ân không cách nào phong ấn được quái vật này.

Tư Mặc kiếm tiên sắc mặt trắng bệch, gương mặt lộ vẻ chán kinh. Hàn Ngục Ân mà y thi triển, tiên giả dù mạnh hơn y một giai cũng chưa chắc hóa giải thành công, nhưng quái vật này lại có thể khiến cho Hàn Ngục Ân xuất hiện lỗ hổng.

Tư Mặc kiếm tiên mang ý định thu hồi Hàn Tuyệt Kiếm, nhưng đáng tiếc đã bị chậm một giây.

Chỉ thấy bên trong Hàn Ngục Ân, Tinh Hồn ngày càng rơi vào trạng thái cuồng bạo, cơ thể hắn bỗng nhiên xuất hiện những làn khói đen tím, khiến cho hắn càng trở nên quái dị hơn.

Sức mạnh bạo tăng, Đồ Lục tỏa ra uy thế kinh thiên động địa, bị Tinh Hồn bỏ ngang một cái, Hàn Ngục Ân sụp đổ.

Hàn Tuyệt Kiếm trở lại trạng thái bình thường, có điều trên thân kiếm xuất hiện một vài vết nứt nẻ, quay trở lại tay Tư Mặc kiếm tiên.

Mà Tư Mặc kiếm tiên sau khi bị Tinh Hồn dùng sức mạnh cuồng bạo đập nát Hàn Ngục Ân thì liền bị phản phệ, phun ra một ngụm máu.

Tinh Hồn đã tự thoát khỏi Hàn Ngục Ân, hắn đang rất thèm khát được giết chóc, được cắn nuốt tiên phù của những tiên giả kia.

Lúc này đây, hắn xông thẳng về phía Tư Mặc kiếm tiên, một kiếm lạnh lùng trầm xuống.

Tư Mặc kiếm tiên mặt lộ vẻ kinh biến, nhưng dù sao cũng là một tiên giả thành danh mấy ngàn năm nay, dù kinh biến nhưng phản ứng vẫn rất nhanh.

Tư Mặc kiếm tiên vội giong Hàn Tuyệt Kiếm lên đỡ lấy, đồng thời vận chuyển tiên lực để phản kháng ngược lại. Tuy nhiên do vừa rồi Tư Mặc kiếm tiên đã bị thương, mà Tinh Hồn đang cực kỳ mạnh mẽ, thế nên mặc dù miễn cưỡng chống đỡ được, nhưng vẫn bị Tinh Hồn đánh rơi thẳng xuống đất.

Sau đó, Tinh Hồn cũng không tiếp tục truy đuổi Tư Mặc kiếm tiên nữa, hắn nhìn vào những tiên giả khác, cười một tiếng thích thú, thân thủ như một bóng ma, bắt đầu cuộc đồ sát của chính mình.

- Không tốt, mau rút lui.

- Khốn kiếp, lẽ ra mình không nên chạy đến chỗ này.

- Liên thủ tiêu diệt nó.

- Liên thủ cái rắm, cút chỗ khác...

-

Tiếng la hét thảm thiết vang lên, xác người thì cứ liên tục rơi xuống, mùi máu tanh lan tỏa khắp không gian chỉ trong vài nhịp thở mà thôi.

Tinh Hồn hạ sát thủ rất nhanh gọn, giết người rồi lấy đi tiên phù. Mà tốc độ thu nạp tiên phù rất nhanh, càng cắn nuốt tiên phù thì hắn càng thêm mạnh mẽ.

Số lượng tiên giả bị chết trong tay Tinh Hồn đã lên đến ba bốn mươi người, mà tất cả chỉ diễn ra trong vài nhịp thở mà thôi.

Tình huống này hoàn toàn chẳng ai kịp phản ứng cả, Tinh Hồn vừa hung hãn, thân thủ lại nhanh một cách kinh khủng, chỉ cần rơi vào tầm mắt của hắn là gần như không còn bất kỳ cơ hội nào để sống sót cả.

Tinh Hồn bóng người lại hiện ra, hắn chuẩn bị xuất thủ với Quy Long đại tiên.

Mặc dù Quy Long đại tiên thực lực bất phàm, nhưng há có thể so sánh được với Tư Mặc kiếm tiên.

Tư Mặc kiếm tiên bị Tinh Hồn đánh đến không thể nào hoàn thủ thì Quy Long đại tiên này không có chút cơ hội nào cả.

Quy Long đại tiên biến sắc, định cầm đại côn chống đỡ thì một nắm đấm khổng lồ xẹt qua mắt.

Tinh Hồn gào một tiếng đau đớn, thân thể rơi xuống mặt đất. Lực lượng quyền kinh vừa rồi rất mạnh, khiến cho thân thể hắn lún sâu xuống mặt đất, tạo thành một cái hố khá lớn.

Quy Long đại tiên nhìn sang, chỉ thấy một cái bóng khổng lồ xuất hiện trước mắt lão. Chính là Hoàng Giác Cùng thú. Đứng trên đầu nó chính là Thiên Minh thượng nhân.

Nhìn sắc mặt Thiên Minh thượng nhân, có thể nhận ra được y không hề vui vẻ gì cả.

“Đáng chết, không ngờ mọi thứ lại vượt ra ngoài sự dự kiến của ta!”

Tinh Hồn biến mạnh, ngay cả tiên giả sơ kỳ Linh Tiên Cảnh cũng không có khả năng hoàn thủ nữa.

Mặc dù những kẻ kia chết, Thiên Minh thượng nhân không có đặt trong lòng, nhưng có một số người thân phận đặc thù, tỷ như Tư Mặc kiếm tiên hay Quy Long thượng nhân chẳng hạn. Hai người này mà có mệnh hệ gì, e rằng khó mà ăn nói với Thiên Kiếm Tông hay Tuyên Vũ Môn được.

Dưới tình huống này, Thiên Minh thượng nhân không thể đứng nhìn được nữa, buộc phải ra tay.

- Các người rời khỏi đây trước, quái vật đó, tự tay bản tọa xử lý.

Thiên Minh thượng nhân liếc nhìn đám người kia, hừ lạnh một tiếng, biểu hiện trên mặt xem thường vô cùng.

Nguyên một đám người không ai không có danh tiếng, thế mà lại bị một quái vật đánh đến thảm bại như vậy.

Bị Thiên Minh thượng nhân xem thường, nhưng chẳng ai dám lên tiếng bất mãn, vội lùi khỏi chỗ này, nếu không ngộ nữa lại trở thành cái xác dưới quỹ trào của quái vật kia.

Thiên Minh thượng nhân chuẩn bị dò xét xem Tinh Hồn sống chết thế nào, đột nhiên từ bên trong cái hố bay ra một đạo kiếm khí khổng lồ, uy lực cực kỳ mạnh mẽ, tăng tăng không gian bị đạo kiếm khí này làm cho chấn động dữ dội.

Kiếm khí ẩn chứa sát lực cuồng bạo, ngay cả Thiên Minh thượng nhân cũng không dám xem thường.

- Súc sinh, chịu chết đi!

- Đại Nhật Chương Pháp.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 66: Chiến đấu kịch liệt

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 66: Chiến đấu kịch liệt

Lúc này Thiên Minh thượng nhân bạo phát sức mạnh, tỏa ra một cỗ lực lượng phi phạm. Tại Phong Lâm Thành, người ta chỉ biết đến Thiên Minh thượng nhân là một trong những tiền giả cấp Linh Tiên, nhưng mạnh yếu ra sao thì chẳng có bao nhiêu người biết được thật sự.

Ngay cả Tư Mặc kiếm tiên – một trong những tiền giả thực lực mạnh nhất Phong Lâm Thành cũng chưa từng có cơ hội kiểm chứng.

Nhưng lúc này Thiên Minh thượng nhân bạo phát tu vi, không ngờ tu vi của Thiên Minh thượng nhân chạm đến đỉnh cấp Linh Tiên, chỉ thiếu một bước nữa là đột phá cấp Thiên Tiên.

Thiên Minh thượng nhân hoàn toàn trấn uy, bởi vì Thiên Minh thượng nhân cảm giác được sự uy hiếp đến từ Tinh Hồn.

Chỉ thấy Thiên Minh thượng nhân xuất ra một đạo chưởng pháp, trong chưởng pháp ẩn chứa lực lượng thiên địa pháp tắc mà Thiên Minh thượng nhân lĩnh ngộ, chính là Đại Nhật pháp tắc.

Quyền này sức nóng khủng khiếp, không gian trở nên huyền hoặc vặn vẹo, tựa hồ như bị đạo chưởng pháp này thiêu đốt, hướng thẳng đến kiếm khí màu đen cuồng bạo kia.

Tiếng nổ vang như tiếng sấm nổ, trận cuồng phong xuất hiện thiếu điều như muốn thổi bay cả Thanh Giang trấn.

Thành trì sụp đổ, bị áp lực cùng cuồng phong làm cho vỡ nát, nhìn bên dưới trở thành một đồng phế tích đồ nát.

Thiên Minh thượng nhân đứng trên đầu Hoàng Giác Cùng Thú, trong ánh mắt thâm sâu xuất hiện một tia kinh ngạc. Chỉ thấy y giờ bàn tay của mình lên, giữa lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một vết chém, máu từ vết chém chảy ra bên ngoài.

Vết thương đó được tạo thành bởi một kiếm ban này.

- Mấy ngàn năm rồi mới có kẻ khiến bản tọa bị thương, người có thể lấy đó làm vinh dự rồi đó, quái vật!

Nhìn gương mặt Thiên Minh thượng nhân trông thần sắc không đổi, nhưng giọng điệu thì trầm xuống, trong mắt ẩn chứa sát khí, tuy đã bị che dấu đi, nhưng đích thực là nó có tồn tại.

Có lẽ việc bản thân bị thương, dù chỉ là một vết thương nhỏ thôi, điều đó cũng đủ khiến cho Thiên Minh thượng nhân động sát tâm.

- Ô, vết thương không tự khép miệng, thanh kiếm đó nhất định là bảo bối tốt.

Tiền giả Linh Tiên cảnh, những vết thương ngoài da phục hồi rất nhanh, đặc biệt khi đột phá Linh Tiên Cảnh, tiền giả còn có thể mọc lại những bộ phận đã bị chặt đứt.

Nhưng đằng này một vết kiếm nhỏ bé lại không thể tự khép miệng, điều này làm cho Thiên Minh thượng nhân nội tâm đầy hứng thú.

Đúng lúc đó, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, mây đen đột ngột kéo đến, trong mây đen ẩn chứa một loại sức mạnh khiến cho người khác cảm thấy bị uy hiếp.

Thiên Minh thượng nhân nhíu mày, không rõ vì sao mây đen xuất hiện. Bỗng từ bên dưới đồng hồ hỗn độn, Tinh Hồn vỗ cánh bay thẳng lên, đứng đối diện với Thiên Minh thượng nhân.

Trông Tinh Hồn, y phục đã bị nghiền nát, chỉ thấy thân thể hần xuất hiện đầy rẫy những chiếc vảy màu đen huyền, nhìn trông giống với long lân của Long tộc. Trên mái đầu đồ rực mọc lên hai cái sừng dựng ngược lên, tuy nói là sừng, nhưng hình dạng lại rất kỳ quái.

Đôi mắt tràn đầy sự hung tàn, so với trước đây còn muốn điên cuồng hơn.

- Quái vật này càng đánh càng mạnh, nhưng ta có cảm giác... hình như nó đang thiêu đốt sinh mệnh để đổi lấy thứ sức mạnh cuồng bạo này.

Thiên Minh thượng nhân nội tâm nhận định, và dĩ nhiên nhận định của y không hề sai chút nào. Tinh Hồn bây giờ không ý thức được bản thân mình đang làm gì, trong đầu hần chỉ xuất hiện duy nhất một loại bản năng, đó là bản năng hủy diệt mọi thứ.

Có lẽ chính hần cũng không biết được vì sao mình lại có thứ bản năng đáng sợ này.

Hần gầm lên một tiếng, Hoàng Giác Cùng Thú cảm thấy như bị uy hiếp, nó run lên, toan quay lưng bỏ chạy.

Thiên Minh thượng nhân hiểu được suy nghĩ của Hoàng Giác Cùng Thú, liền cúi xuống vỗ đầu trấn an. Sau đó ra lệnh cho nó lùi lại, bởi vì cuộc chiến sắp tới, Thiên Minh thượng nhân cần bản không có thời gian lo lắng cho Hoàng Giác Cùng Thú.

Trên tay Thiên Minh thượng nhân cái roi màu nâu đất, nhìn hình dạng rất tầm thường. Có điều đến lúc Thiên Minh thượng nhân truyền tiên lực vào nó thì lập tức cây roi tỏa ra một loại uy thế bất phàm.

- Dọa sừng thú của bản tọa, lại còn khiến bản tọa bị thương, tội này một trăm cái mạng cũng không đủ đền tội.

Thiên Minh thượng nhân nhìn Tinh Hồn, lạnh lùng nói.

Những người quan sát xung quanh, có Quy Long đại tiên, có Tư Mặc kiếm tiên, Ngọc Hồ lão nhân, Dương gia chủ Dương Phi Lượng... vẫn rất đồng người đứng lại, họ muốn nhìn thấy viễn cảnh Thiên Minh thượng nhân sẽ thu phục quái thú kia như thế nào.

- Đó là Thổ Hành Tiên, pháp bảo cấp pháp khí của Thiên Minh thượng nhân.

Quy Long đại tiên nhận ra lai lịch của cây roi đó, liền hô lên.

- Thổ Hành Tiên?

Tư Mặc kiếm tiên, Dương Phi Lượng cùng những người khác nói khẽ nhìn Quy Long đại tiên.

- Thiên Minh thượng nhân và Tuyên Vũ Môn giao tình không tệ, thế nên lão phu mới biết được một vài tin tức mà tông môn có được về Thiên Minh thượng nhân.

Thấy mọi người hiếu kỳ, Quy Long thượng nhân cười cười giải thích. Sau đó nhìn về phía Thiên Minh thượng nhân và Tinh Hồn đang giao chiến, nói tiếp.

- Theo như những gì lão phu biết về pháp khí Thổ Hành Tiên đó, nghe nói Thiên Minh thượng nhân được một vị vương tử Kim Lan Quốc ban tặng. Trước giờ Thiên Minh thượng nhân ít khi dùng đến Thổ Hành Tiên, có lẽ là do độ trân quý của pháp khí tại Kim Lan Quốc chúng ta. Nhưng quái vật kia có thể ép Thiên Minh thượng nhân phải dùng đến Thổ Hành Tiên, thực lực của nó đã vượt ngoài tầm dự đoán rồi.

Nhìn về phía cuộc chiến, Thiên Minh thượng nhân liên tục sử dụng Thổ Hành Tiên, biến hóa liên tục, lúc thì cương cứng như một thanh kiếm, lúc lại giống như một đầu trường xà uốn éo công kích từ nhiều hướng.

Kinh nghiệm chiến đấu của Thiên Minh thượng nhân rất phong phú, mặc dù biết Tinh Hồn không tầm thường, nhưng trông thái độ chiến đấu chẳng khác gì đang vờn một con thú hoang vậy, bộ dạng rất khoan thai.

Rốt cuộc Tinh Hồn càng lúc càng nổi điên hơn, hần giờ Đồ Lục lên trời, từ trong mây vân đen kịt, không ngờ bên trong lại ẩn chứa sấm sét, không rõ làm sao lại bị Tinh Hồn thao túng, đem lôi điện dung nhập vào Đồ Lục.

Rồi sau đó hần trăm xuống, lôi điện như biến hóa thành vô số đầu lôi long, khí thế hủy diệt hướng đến Thiên Minh thượng nhân.

- Vô dụng thôi.

Thiên Minh thượng nhân cười khẩy một tiếng, bàn tay huy động Thổ Hành Tiên, chỉ thấy sợi roi xoắn lại ngay trước thân thể, tạo thành một tầng hộ thể phòng hộ bản thân.

Những đạo lôi điện kia dễ dàng bị hóa giải. Trong lúc Thiên Minh thượng nhân còn đang đắc ý thì Tinh Hồn tốc độ nhanh như một con gió, lao thẳng đến, tay trái nắm lại thành quyền, gào lớn một tiếng đầy khí thế, rồi đâm thẳng đến.

Trong mắt Thiên Minh thượng nhân lộ vẻ kinh biến, y không kịp tránh né đi, chỉ có thể vận chuyển tiên lực để gia cố thêm, để cho tầng phòng hộ kia mạnh mẽ hơn.

Nhưng nó là không đủ để ngăn cản một quyền này. Chỉ mới va chạm mà âm thanh rền vang cả bầu trời, mây đen trên đỉnh đầu tán loạn, những trận lôi điện bắt đầu giáng xuống.

Đám Tư Mặc kiếm tiên, Quy Long đại tiên... vội tránh ra xa, một số kẻ không kịp phản ứng bị áp lực làm cho trọng thương, thối bay đi.

Tầng phòng hộ tạo ra bởi Thổ Hành Tiên căn bản không thể nào ngăn nổi quyền này, bị quyền kinh đánh vỡ nát. Thiên Minh thượng nhân biến sắc, định nghiêng đầu né đi, thế nhưng chỉ chậm đúng giây mà thôi, một đám của Tinh Hồn đâm thẳng vào gương mặt kiêu kỳ đó.

Thiên Minh thượng nhân gương mặt biến dạng, miệng xuất hiện máu tươi, thân thể roi thẳng xuống đất.

Tinh Hồn dĩ nhiên không có dừng lại, hần thừa thắng xông lên, cầm Đồ Lục bổ xuống. Nhưng Thiên Minh thượng nhân đâu phải hạng tầm thường.

Nếu đánh thật thì vừa rồi Tinh Hồn không thể làm cho y bị đánh rơi xuống đất như thế này, chung quy vẫn là một tiên giả đỉnh phong Linh Tiên Cảnh, nếu không phải quá khinh thường Tinh Hồn thì đã không bị Tinh Hồn đâm thẳng một quyền vào mặt.

Không khí đột nhiên nóng lên, khí nhiệt bài lãng tán ra, làm cho công kích của Tinh Hồn bị đẩy lùi lại.

- Quái vật, ngươi thực sự làm bản tọa nổi điên rồi đó.

Câu nói không hề che dấu sự giận dữ từ bên dưới truyền lên. Thiên Minh thượng nhân nhìn chẳng khác gì một tiểu thái dương, cơ thể được bao bọc bởi một tầng năng lượng màu đỏ rực, bên ngoài có ngọn lửa thiêu đốt, trông chẳng khác gì một mặt trời thật.

Nhiệt khí nóng bức làm cho mọi thứ xung quanh bị tan chảy, trông cảnh tượng rất ư là hải hùng. Thiên Minh thượng nhân đã hoàn toàn bộ lộ sức mạnh của y.

- Quái vật, đi chết đi.

Thiên Minh thượng nhân từ bên dưới phóng lên, tốc độ cực nhanh, mắt thường chỉ thấy được một đạo xích quang bay thẳng lên trời.

- Đại Nhật Chi Thương

Thiên Minh thượng nhân truyền tiên lực vào Thổ Hành Tiên, chỉ thấy Thổ Hành Tiên giống như biến thành một mũi thương phá không đánh tới.

Tinh Hồn không chút sợ hãi, cầm Đồ Lục đánh lại, nhưng lúc ấy Thiên Minh thượng nhân lắc tay nhẹ qua, Thổ Hành Tiên giống như một con rắn, luồn lách qua cánh tay làm chệch đi thế kiếm, rồi sau đó đâm xuyên qua cơ thể hắn.

Sức nóng ẩn chứa bên trong Thổ Hành Tiên như muốn đốt cháy cơ thể Tinh Hồn, mùi thịt khét từ vết thương do Thổ Hành Tiên bốc lên.

Hắn gào lên một tiếng đau đớn, chỉ thấy hắn một tay cầm kiếm, tay còn lại chụp lấy Thổ Hành Tiên, toan có ý định chặt đứt Thổ Hành Tiên. Thiên Minh thượng nhân nhìn ra được ý định này, há có thể để cho Tinh Hồn thực hiện được ý định của hắn.

Ý niệm khẽ biến, chỉ thấy Thổ Hành Tiên đột ngột sáng rực màu đỏ, sức nóng càng thêm khủng khiếp làm cho Tinh Hồn hét lên một tiếng bi thương, không cách nào thực hiện được ý định.

Ngay lúc đó, Thiên Minh thượng nhân xuất hiện ngay trước tầm mắt, nụ cười tà ác nở trên môi, cười lạnh:

- Trả lại ngươi một quyền này, đồ quái vật kinh tởm.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 67: Tiến hóa

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 67: Tiến hóa

Lạnh giọng nói một câu, Thiên Minh thượng nhân vừa xuất ra một quyền. Quyền này tỏa ra sức nóng kinh khủng, đâm thẳng vào gương mặt hung tợn của Tinh Hồn, hệt như cái cách mà hắn đã đâm vào mặt Thiên Minh thượng nhân vậy.

Thiên Minh thượng nhân không chỉ có tu vi cao cường, mà sức mạnh thân thể cũng rất cường hãn. Tinh Hồn sau khi long hóa, được hắc lân bao bọc toàn một thân thể, không những khiến cho tốc độ và sức mạnh được đề thăng, mà lực lượng cơ thể vượt lên trên những tiên giả cùng cấp.

Nhưng trước một quyền của Thiên Minh thượng nhân, lực lượng phòng hộ từ lớp hắc lân cũng không thể giúp cho quả đấm bị giảm đi uy lực.

Sức mạnh từ nắm đấm mạnh đến mức làm cho lớp long lân trên mặt bị vỡ nát, sức nóng khiến cho vết thương bị cháy xém, nhìn gương mặt Tinh Hồn lúc này bị in hình một nắm tay màu đỏ rực, khói từ vết thương bốc ra, trông rất kinh dị.

Tinh Hồn bị đánh bay về phía sau, chưa kịp ổn định thân hình thì trước mặt xuất hiện một vật như mũi tên hướng thẳng đến mi tâm, chính là Thổ Hành Tiên.

Hắn phản ứng rất nhanh, tránh qua một bên, nhưng đáng tiếc lại không kịp. Đỉnh đầu Thổ Hành Tiên không trúng mi tâm, nhưng lại đâm thủng con mắt trái của hắn.

Trong khung cảnh tối mờ do bị mây đen che phủ, chỉ thấy một vòi máu bắn ra. Tinh Hồn gào lên một tiếng.

Ngay lúc đó, Thiên Minh thượng nhân thu Thổ Hành Tiên lại, vận chuyển tiên lực xuất ra một roi cực mạnh.

Dù ở đằng xa nhưng lực lượng một roi này vẫn khiến cho người ta cảm thấy rất mật, không thể không lùi lại để tránh bị nhiệt khí làm tổn thương. Dù sao nhiệt khí này được tạo ra bởi tiên giả đỉnh phong Linh Tiên Cảnh, nhiệt khí này vẫn có khả năng làm tổn thương những tiên giả thực lực kém hơn Thiên Minh thượng nhân.

Nhìn cảnh tượng Thiên Minh thượng nhân xuất ra toàn lực, ai cũng nuốt vào một ngụm khí lạnh. Thiên Minh thượng nhân thực lực đúng là cường hãn, chỉ sợ những tiên giả có thể sánh được với y tại Phong Lâm Thành, hay thậm chí là cả Phi Lan Châu, có lẽ chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi.

- Hắc hắc, gào thét đi, khóc lóc đi đồ quái vật. Dám khiến bản tọa mất mặt trước bàng dân thiên hạ, bản tọa phải khiến ngươi muốn sống không được, chết cũng không xong.

Giọng nói của Thiên Minh thượng nhân đầy hắc ám, cầm Thổ Hành Tiên liên tục đánh vào Tinh Hồn, giống như đang đánh một con súc vật vậy.

Dù hắc lân có cường hãn đến đâu cũng không chịu nổi lực lượng của Thiên Minh thượng nhân, từng lớp hắc lân bị tróc ra, máu tươi chảy lên khắp người, ngay cả đôi thiết đực sau lưng cũng bị Thiên Minh thượng nhân bẻ gãy đi, trông bi thảm vô cùng.

Cuối cùng hắc lân cũng không chịu đựng nổi, một lần nữa thiêu đốt sức mạnh sinh mệnh, biến nỗi đau thành sức mạnh.

Tiếng gào hét không giấu lửa giận ngút trời, áp lực cuồng phong quá mạnh làm cho Thổ Hành Tiên tán loạn, chẳng cách nào duy trì được thể công kích được nữa.

Thiên Minh thượng nhân sắc mặt biến đổi, giơ tay lên ngăn cản cuồng phong thổi vào mặt, đôi mắt xuất hiện vẻ âm trầm.

Cảnh tượng trước mắt, từ giữa đám mây đen, đột nhiên một hắc trụ khổng lồ giáng xuống, bao phủ lấy thân thể của Tinh Hồn.

Tiếng gào thét bị lấn áp bởi thiên uy, phản phát cảnh tượng làm cho người ta nghĩ rằng thiên đạo đang muốn diệt trừ hắc lân ta, bởi hắc trụ này thực chất được tạo thành bởi những đạo lôi điện với lực lượng hủy diệt cực kỳ khủng bố, ngay cả Thiên Minh thượng nhân cũng phải lạnh người, không dám tiến đến gần quá ngàn trượng.

Với thực lực của Thiên Minh thượng nhân cũng không cách nào thừa nhận nổi lực lượng của thiên địa, buộc phải lùi thật nhanh về phía sau, phạm vi ước chừng hơn khoảng ngàn trượng mới đình chỉ.

Còn với những người đang quan sát như Tư Mặc kiếm tiên, Ngọc Hồ lão nhân, Quy Long đại tiên, Dương Phi Lượng... và vô số người khác bị trận đại chiến giữa Tinh Hồn và Thiên Minh thượng nhân hấp dẫn lùi về phía sau rất xa, ít nhất cũng phải khoảng ba ngàn trượng mới dừng lại để tiếp tục quan sát.

Mức độ thương tổn của trận chiến này đã hoàn toàn vượt qua sự dự đoán của chúng nhân. Thậm chí tại Phong Lâm Thành cách Thanh Giang trấn – nơi diễn ra trận chiến khoảng chừng một vạn trượng cũng lập tức cử ra những vị cao thủ để hỗ trợ Thiên Minh thượng nhân tiêu diệt Tinh Hồn.

Những luồng khí tức dao động mạnh mẽ xuất hiện từ phía đằng xa, nhưng Thiên Minh thượng nhân không quan tâm, y nhìn lôi trụ đột ngột xuất hiện kia, cười lạnh:

- Ngay cả thiên đạo cũng muốn tru diệt ngươi. Thật đáng tiếc, chết như thế này đúng là quá dễ dàng cho ngươi r...

Thiên Minh thượng nhân chưa kịp nói hết câu thì hắc trụ bỗng nổ tung, tiếng nổ khiến cho không gian thiếu điều muốn sụp đổ xuống.

Những tia lôi điện bắn tung tóe khắp nơi, thổi bay cả đồng đồ nát, tạo thành những vết lồi lõm trên mặt đất.

Thiên Minh thượng nhân vội té ra pháp bảo, đó là một cái khiên, cấp bậc không so sánh được với Thổ Hành Tiên, tuy nhiên vẫn là một kiện Pháp Khí đỉnh cấp, giá trị rất lớn.

Chiếc khiên tạo thành một lớp phòng hộ trong suốt, ngăn cản lôi kinh và những đạo lôi điện tạo thành do vụ nổ, nhưng uy lực của hắc lôi rất khủng bố, số lượng lại rất nhiều, dễ dàng bào mòn, phá hủy tầng phòng hộ do chiếc khiên tạo thành.

Thiên Minh thượng nhân cả kinh, vội lui lại, đồng thời té ra những kiện Pháp Khí đỉnh cấp có giá trị liên thành để bảo hộ bản thân.

Nhìn những kiện Pháp Khí đỉnh cấp bị hủy diệt, nội tâm Thiên Minh thượng nhân đau đớn, đa số những Pháp Khí kia đều là do y tự bỏ tiền ra mua.

Điều này làm cho Thiên Minh thượng nhân cực kỳ căm hận Tinh Hồn, chỉ ước gì hắc lân không bị lôi điện truy diệt, để chính bản thân y hành hạ hắc lân mới khiến Thiên Minh thượng nhân nhẹ bớt lửa giận.

Không rõ có phải thiên đạo đồng ý với mong tưởng của Thiên Minh thượng nhân hay không mà khi lôi điện tán đi, bóng dáng Tinh Hồn một lần nữa hiện ra.

Nhưng lần này, cơ thể hắc lân giống như được tiến hóa thêm một tầng nữa, sức mạnh đã hoàn toàn vượt qua Thiên Minh thượng nhân.

Những lớp hắc lân đã được khôi phục, thậm chí trông còn chắc chắn, cứng cáp và đẹp đẽ hơn trước. Đôi cánh bị Thiên Minh thượng nhân bẻ gãy cũng được khôi phục trở lại, có điều những cộng lông vũ màu đen giống như được vô số thanh kiếm sắc nhọn xếp lại, tạo thành một đôi Kiếm Đực, cực kỳ uy vũ. Chiếc đuôi mọc dài ra, giúp cho hắc lân có thể cân bằng được cơ thể.

Hai cái sừng trên đầu mọc dài ra, hình dáng không giống như long giác, hình dáng rất kỳ lạ mà người ta chưa hề biết đến.

Ngoại hình to lớn hơn gấp bội, nếu lúc trước Tinh Hồn giống như một con quái vật nửa người nửa thú, thì bây giờ gần như đã biến hóa thành một con thú hoàn toàn.

Hai bên cánh tay mọc ra hai thanh kiếm, những cái vân kiếm trông y hệt với Đồ Lục, tựa hồ trong lúc lôi điện giáng xuống, Tinh Hồn đã hợp nhất với Đồ Lục vậy.

- Không thể nào? Tại sao lại có thể như vậy được?

Thiên Minh thượng nhân không tin nổi vào mắt mình nữa. Trong lòng y sinh ra sự sợ hãi mà đã từ rất lâu rồi lão chưa có trải nghiệm qua. Tất cả cũng chỉ bởi ánh mắt của Tinh Hồn đang nhìn chằm chằm vào y.

Bản năng của một tiên giả báo cho Thiên Minh thượng nhân biết rằng, mình đã không còn là đối thủ của hắn nữa.

Tinh Hồn sau khi tiến hóa, dường như hắn chẳng quan tâm đến việc biến hóa trên thân thể, hắn chỉ có một suy nghĩ duy nhất là giết chết kẻ trước mặt, giết hết những sinh linh xuất hiện trước mặt mình, và cuối cùng là hủy diệt tất cả mọi thứ, biến thế giới này trở thành một đồng hồ độn sơ khai.

Tiếng gào như ẩn chứa sức mạnh vô biên của thiên địa, hắn hóa thành một đoàn hắc quang, kiếm trào hướng thẳng.

- Tiểu Hoàng Cùg!

Thiên Minh thượng nhân vội triệu hoán Hoàng Giác Cùg Thú, dù lúc này Hoàng Giác Cùg Thú đang rất sợ hãi, nhưng bị chủ nhân của nó triệu hoán, Hoàng Giác Cùg Thú không thể không nghe theo, nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Thiên Minh thượng nhân.

Nhưng nó có lẽ chẳng thể nào nghĩ được rằng, chủ nhân của nó – Thiên Minh thượng nhân dùng nó như một lá chắn mà thôi, tranh thủ cơ hội cho Thiên Minh thượng nhân một chút thời gian để tránh đi sự truy sát của Tinh Hồn.

Chỉ trong một cái sát na, cơ thể vạm vỡ to lớn của Hoàng Giác Cùg Thú bị Tinh Hồn xuyên thủng, chỉ một cào duy nhất, Hoàng Giác Cùg Thú đã bị xé thành mấy mảnh.

Cái chết đến với Hoàng Giác Cùg Thú quá nhanh, nó căn bản chẳng kịp gào lên một tiếng gì cả, trong đôi mắt long lanh còn chưa kịp hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra thì sinh mệnh của nó đã tắt đi.

- Tiểu Hoàng Cùg, đừng trách ta.

Thiên Minh thượng nhân nội tâm đau xót, đồng thời càng thêm căm hận, mà căm hận này lại đi kèm với sự sợ hãi. Hắn không thể nào nghĩ ra được vì sao chỉ trong giây lát Tinh Hồn lại có thể trở nên mạnh một cách khủng khiếp.

Thậm chí trong đầu Thiên Minh thượng nhân còn xuất hiện một cái suy nghĩ điên rồ là Tinh Hồn chính là con cưng của thiên đạo? Ban nãy hắn trụ xuất hiện không phải để truy sát, mà là để bảo vệ, đồng thời bổ sung sức mạnh cho Tinh Hồn.

Đúng lúc đó, những tiên giả mà năm đại tông môn tại Phong Lâm Thành đã xuất hiện, thực lực của bọn họ so với Thiên Minh thượng nhân cách biệt không nhiều.

Những người này, nếu không phải mang chức danh lão tổ thì cũng là thái thượng trưởng lão, địa vị vô cùng siêu việt, thường ngày chỉ bế quan tiềm tu, trừ khi tông môn có kinh biến thì mới chịu xuất đầu lộ diện.

Ban nãy, những đại trưởng lão mà năm đại tông cử, sau khi chứng kiến sức mạnh kinh khủng khiếp của Tinh Hồn liền truyền âm về tông môn, nói rằng ngay cả Thiên Minh thượng nhân cũng không cách nào áp chế nổi.

Với tu vi cùng thủ đoạn của những đại trưởng lão như Tử Mặc kiếm tiên, Quy Long đại tiên... thì truyền âm trong phạm vi vạn trượng thì chỉ trong vài nhịp thở là có thể truyền tin về được.

Thế nên những vị lão tổ hay thái thượng trưởng lão hiếm khi xuất hiện kia không thể không lộ diện, cấp tốc chạy đến đây. Từ đằng xa, những thái thượng trưởng lão, lão tổ của năm đại tông môn đã cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng khủng khiếp, nếu từng người đánh tuyệt đối không thể đánh lại chủ nhân của luồng khí tức đó.

Tâm tình ai nấy đều trầm xuống, trên đường đi ngoại trừ chào hỏi khi vô tình gặp nhau thì chẳng còn nói thêm câu nào nữa. Bởi tâm trạng của ai nấy đều đang rất trầm trọng.

- Thiên Minh lão huynh, tình huống thế nào rồi?

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 68: Gã thanh niên tan biến giữa bầu trời

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 68: Gã thanh niên tan biến giữa bầu trời

Đó là một người đàn ông có mái tóc hoa râm được chải chuốt gọn gàng, trên đầu đội một cái thanh ngọc kim quan, gương mặt chữ điền không giận tự uy, hàm râu quai nón trông rất uy dũng, đôi mắt sáng như ngọn đuốc ẩn chứa tang thương năm tháng.

Người này phía sau lưng vác theo một thanh đại kiếm rất lớn, phối hợp với thân hình vạm vỡ làm cho người ta vô hình cảm thấy một loại áp lực nặng nề.

- Ra là Vô Dương Tử lão huynh.

Thiên Minh thượng nhận nghe giọng nói trầm bổng đó thì liền nhận ra ngay, người đến là Vô Dương Tử, thân phận thái thượng trưởng lão Tuyên Vũ Môn.

- Quái vật đó thân thể rất kỳ lạ, vừa này bị bản tọa đánh đến mức không thể hoàn thủ, nhưng trong một lúc nhất thời sơ sẩy đã cho nó cơ hội lột xác tiến hóa thành thể này. Giờ ngay cả bản tọa cũng khó mà có cơ hội địch lại.

Thiên Minh thượng nhân chậm rãi giải thích.

Đúng lúc đó, những đạo quang mang kia cũng vừa tới nơi. Hào quang biết mất, những tiên giả thực lực mạnh nhất Phong Lâm Thành đã xuất hiện.

- Nhan thành chủ sao lại không đến?

Dường như nhận ra thiếu đi một nhân vật, Thiên Minh thượng nhân nhíu mày hỏi.

Một bà lão mở miệng trả lời:

- Dương thành chủ nửa tháng trước bế quan, có lẽ đang đến thời điểm trọng yếu nên không xuất quan trợ giúp được.

Nhìn bà lão này, Thiên Minh thượng nhân hừ nhẹ trong lòng, sau đó không quan tâm đến nữa. Lại nhìn Tinh Hồn ở hướng đối diện đám tiên giả bọn họ, nói tiếp:

- Cấp tốc tiêu diệt quái vật này, nếu để nó có cơ hội tiến hóa tiếp, chỉ sợ Phi Lan Châu này máu chảy thành sông mất.

- Được, mọi người cùng lên, tốt nhất là xuất thủ toàn lực, đừng để cho quái vật có cơ hội bỏ trốn.

Vô Dương Tử tiếp lời Thiên Minh thượng nhân, giọng nói to như tiếng sấm nổ, ẩn chứa uy nghiêm của tiên giả hậu kỳ Linh Tiên Cảnh.

Tất cả những người khác mặc dù không nói câu nào, nhưng trong lòng thì tự nhiên biết nên làm gì. Ngay lập tức bọn họ thi triển thần thông của bản thân hướng đến Tinh Hồn.

Số lượng tiên giả hậu kỳ Linh Tiên Cảnh xuất hiện, thần thông đồng thời triển khai khiến cho không gian trở nên vặn vẹo dữ dội, bầu trời tràn đầy những loại thần thông pháp tắc do những tiên giả này lĩnh ngộ ra, tạo thành một màn tranh đấu đặc sắc xưa nay chưa từng có.

Tinh Hồn thực lực sau khi long hóa đến trạng thái như hiện tại, thực lực đã bước vào Thiên Tiên Cảnh. Nhưng đó là do hấn thiêu đốt sinh mệnh mà có, nếu có ai nhìn thấy được thì căn cơ trong cơ thể đã bị phế bỏ toàn bộ, nội thể của hấn bây giờ chẳng khác gì một quả bom tùy thời bị phát nổ.

Hắn chỉ chiến đấu theo bản năng, loại bản năng hủy diệt làm cho thần trí hấn đã bị mất đi. Gặp phải những tiên giả bình thường, hoặc là đấu một một với từng vị tiên giả ở đây, như cái cách mà hấn đã đánh bại Thiên Minh thượng nhân vậy, còn phải đấu với một đám người đầy bản lĩnh, một thân kinh nghiệm chiến đấu phong phú, Tinh Hồn dễ dàng bị chèn ép, rơi vào thế hạ phong ngay.

- Nguyệt Hình Trảm.

- Phong Loạn Vũ.

- Đại Hoang Chương.

-

Thân thể Tinh Hồn càng lúc càng trúng nhiều vết thương trí mạng, còn công kích của hấn thì dễ dàng bị những vị tiên giả kia hoặc là tránh né đi, hoặc là đơn giản hóa giải.

Mà càng như vậy thì Tinh Hồn càng rơi vào trạng thái điên cuồng.

Cứ với tình trạng này, hấn không phải chết do Thiên Minh thượng nhân và đám tiên giả hậu kỳ Linh Tiên Cảnh này giết chết thì cũng bị kiệt sức mà vong.

Đột nhiên lúc ấy, lần đầu tiên trong trạng thái long hóa, Tinh Hồn khoe miệng thốt ra được mấy chữ, chỉ là thanh âm hơi nhỏ và khàn khàn, làm cho người ta khó mà nghe được hấn đang nói cái gì.

- Long... Hình... Biến!

Hắn thốt ra ba chữ này, đột nhiên khoảng khắc ấy, trong sát na thiên địa biến sắc, thiên hôn địa ám, sắc trời trở nên tối tăm, mây đen kéo đến cuộn cuộn, cảnh tượng trông cực kỳ đáng sợ.

Sấm sét nổ vang trời, thi thoảng đánh xuống mặt tạo nên những vụ nổ lớn nhỏ.

- Lại là cảnh tượng này.

Thiên Minh thượng nhân sắc mặt nhẵn lại, ánh mắt khó coi nhìn dị tượng xuất hiện.

- Thiên Minh lão huynh, đây là ý gì?

- Trước đó khi bản tọa sắp hạ sát được nó thì dị tượng cũng diễn ra tương tự.

Thiên Minh thượng nhân trầm giọng giải thích.

- Mau giết chết nó, đừng để cho nó có cơ hội để tiến hóa. Nếu không chúng ta không một ai sống sót nổi đâu.

Từng trải qua tình cảnh tương tự, thậm chí phải hi sinh cả chiến sủng mà Thiên Minh thượng nhân vô cùng yêu thích là Hoàng Giác Cùng Thú mới nhận lại được cái mạng nhỏ, thế nên Thiên Minh thượng nhân quyết không để cho tình trạng đó tiếp tục lặp lại một lần nữa.

Mọi người hiểu ý Thiên Minh thượng nhân. Ông ta có thể nói là người mạnh nhất Phong Lâm Thành, thế nhưng gương mặt lại kinh biến hốt hoảng như vậy, ai nấy đều hiểu được sự nguy hiểm đến từ Tinh Hồn là như thế nào.

Bất chấp cuồng phong gào thét mạnh bạo, bất chấp sự nguy hiểm từ lôi điện giáng xuống, hay thậm chí là không tiếc hao tổn tiền nguyên, tất cả đều triển khai thần thông mạnh nhất của mình.

Nhưng Tinh Hồn trong trạng thái cuồng loạn mơ hồ, như một con thú hoang cô độc bay lơ lửng giữa trời đất, nó ngẩn mặt nhìn lên trời, khoe miệng lại nói thêm mấy chữ nữa:

- Thập... Phurong... Chân... Long... Phá!

Rồi sau đó, thân thể hắn hóa thành một tia thiểm điện màu đen, tốc độ cực nhanh, so với thuận di còn khủng khiếp hơn gấp mấy lần, khiến cho thần thông chiêu thức của đám Thiên Minh thượng nhân đi vào hư vô cả.

Ai nấy đều biến sắc, bà lão ban nãy nói đỡ cho Nhan thành chủ đôi mắt hoảng sợ, nhìn lên bầu trời cuộn cuộn mây đen, nói:

- Nó... nó muốn làm gì?

Ần ầm trong đám mây đen, mỗi khi sấm chớp xé rách bầu trời, tạo thành một vầng sáng le lói trong cảnh tượng tối tăm như khoảng khắc tận thế này, đám Thiên Minh thượng nhân thấy mờ ảo có một con quái thú hình dạng kỳ lạ, là long mà không phải long, mà lân cũng không phải lân, một loại quái thú mà tựa hồ cả Đại Thiên Thế Giới này chưa từng biết đến.

- Không ổn, mau chạy đi!

Thiên Minh thượng nhân là người đầu tiên cảm giác ra sự bất thường uy hiếp đến tính mạng, sợ hãi mà hét lớn một tiếng.

Rồi bất chấp những người khác thế nào, Thiên Minh thượng nhân vận chuyển toàn lực cấp tốc bỏ chạy.

Những người khác tự nhiên cũng nhìn thấy được sự nguy hiểm đến từ đám mây đen đó.

Nhưng áp lực quả thực quá mạnh mẽ, lấy Thanh Giang trấn làm trung tâm lan tỏa ra khắp Phi Lan Châu, tất cả chúng nhân đều cảm thấy tính mạng gần như đã không thuộc về chính mình nữa, dường như tính mạng đã bị một sức mạnh vô hình khủng bố nào đó khống chế.

Áp lực quá mạnh khiến cho vạn dặm quanh Thanh Giang trấn, trừ Phong Lâm Thành hay những đại tông môn mờ ra đại trận hộ pháp cực kỳ mạnh mẽ thì mới không bị áp lực nghiền nát.

Chỉ thấy từ trên giữa thương thiên, từ trong đám mây đen kịt nghi ngút đó, một bàn tay khổng lồ, hay nói chính xác hơn là một cái thủ trào khổng lồ áp xuống, không một người nào có thể thoát được khỏi phạm vi của thủ trào ẩn này được.

Khi bàn tay đè xuống, đám Thiên Minh thượng nhân chẳng khác gì một con sâu con kiến bị áp lực đè bẹp xuống đất, ngay cả ngửa mặt lên nhìn xem thử có thứ gì đang diễn ra trên đầu cũng không thể.

Còn những kẻ khác, tu vi yếu ớt không có gì bảo hộ, hoặc là bị trọng thương nặng nề, hoặc là chết ngay tại chỗ.

Viễn cảnh tương chừng như tận thế, bị thủ trào ẩn hủy diệt thương sinh đại địa. Trong đầu bọn họ đều nghĩ rằng bản thân mình khó mà sống sót được.

Nhưng đúng lúc đó, áp lực đột ngột biến mất, tựa như một con gió vừa mới thoảng qua, biến mất vào hư không không một chút tăm hơi nào.

Bầu trời cũng sáng trưng trở lại, mây đen chẳng biết từ lúc nào đã tan đi, không gian trở nên tĩnh lặng một cách lạ thường, có chăng chỉ là một vài con gió thổi qua cuốn theo cát bụi mà thôi.

Thiên Minh thượng nhân, đám tiên giả vừa đến cứu viện, cùng với vô số người khác tại Phi Lan Châu không hiểu chuyện gì mới xảy ra cả.

Tựa hồ như bản thân vừa mới trải qua một cơn ác mộng khủng khiếp.

- Chuyện gì vừa mới xảy ra vậy?

- Chúng ta chưa chết?

- Ban này ta còn tưởng tính mạng kết thúc rồi chứ?

- Áp lực khủng khiếp đó... rốt cuộc là thế nào?

Chúng nhân ngỡ ngàng nhìn nhau, trong đôi mắt tràn đầy sự nghi hoặc, cho dù là người tu vi cao cường hay người có tu vi thấp kém đi chăng nữa, trong đầu đều có chung một câu hỏi.

Đột nhiên từ trên bầu trời truyền xuống một thanh âm minh minh trong trẻo, giống như âm thanh của thiên địa đang chào đón người thân của mình trở về.

Tất cả chúng nhân của Phi Lan Châu đều hướng mắt nhìn lên bầu trời một cách đồng loạt, có điều chỉ có những người đang ở tại Thanh Giang trấn mới nhìn thấy được, đứng giữa bầu trời trong xanh đó, có một cái bóng hiện ra.

- Đó là ai?

Trong lòng chúng nhân tự hỏi.

Thiên Minh thượng nhân, Vô Dương Tử và những tiên giả thực lực cao cường toàn lực phi lên bầu trời, muốn nhìn cho rõ rốt cuộc người đó là ai.

Nhưng dù là tu vi Linh Tiên Cảnh, bọn họ vẫn chịu giới hạn của thiên địa pháp tắc, khoảng cách phi hành từ đại địa ra ngoài không gian, đối với tiên giả Linh Tiên Cảnh vẫn chịu giới hạn nhất định, trừ phi đột phá và Thiên Tiên Cảnh, có khả năng phá toái hư không thì mới có thể tự do tiến ra ngoài không gian được.

Vậy nên đám Thiên Minh thượng nhân cũng không nhìn ra được gương mặt của người kia, chỉ lờ mờ đoán rằng đó là một người rất trẻ tuổi mà thôi. Về phần tu vi nông sâu thế nào, họ cũng chẳng nhìn ra được. Lại còn bị áp lực từ thiên địa đẩy xuống, nếu còn cố sẽ bị phản phệ ngược lại.

Mà cái bóng kia, người thanh niên mà đám Thiên Minh thượng nhân mờ ảo trông thấy, đó chính là Tinh Hồn.

Hắn khóa thân đứng giữa trời đất, hắc lân bao bọc thân thể đã biến mất, đôi Kiếm Dực cũng biến mất, chỉ còn lại một thân thể đầy rẫy nhưng vết thương, có điều máu tươi đã khô lại, không còn bị rỉ máu nữa.

Đôi mắt hắn vô thần nhìn lên bầu trời, rồi nhìn xuống đại địa, trong đôi mắt không có bất kỳ thứ tình cảm gì, một đôi mắt vô hồn. Bất giác hắn đưa tay lên sờ vào cái dây chuyền đeo trên cổ, tựa hồ chỉ có mặt dây chuyền đó mới làm cho hắn cảm thấy mình tồn tại.

Có điều, cảm giác như mình vừa mới chộp vào hư không. Trong đôi mắt vô thần lóe qua một tia kinh nghi, hắn nhìn bàn tay của mình, lúc này mới phát hiện, cánh tay đó đang dần hóa thành những hạt bụi và tan biến vào hư không.

Mà không chỉ có bàn tay, những bộ phận khác trên cơ thể cũng đang dần tan biến vào hư vô. Hắn chẳng biết chuyện gì mới xảy ra, chỉ biết bản thân vừa mới trải qua một trận chiến khốc liệt, nhưng kết quả thế nào thì hắn không biết, cũng không quan tâm đến nữa.

Tinh Hồn nhắm đôi mắt lại, khoảng khắc ấy... cũng chính là lúc mà hắn tan biến khỏi bầu trời này. Phản phát như, hắn chưa từng tồn tại trên thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 69: Thể Đạo Liên nở rộ

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 69: Thể Đạo Liên nở rộ

- Lại thất nữa sao?

Trong cõi u minh, một thế giới mập mờ vô sắc, ngoại trừ tiếng thở dài cùng với giọng nói trầm tịch đó thì không còn một thứ âm thanh nào khác.

Phía trước y là một đồng tro tàn, tĩnh lặng và cô tịch, tựa hồ như muốn cuốn đi theo chiều gió, nhưng bởi có một ý chí nào đó khổng chế mà nó không hề tan biến đi.

- Đã là lần thứ tám, chẳng lẽ thực sự không có cách nào tiến nhập?

Y lại thở dài một lần nữa, ngữ điệu bình tĩnh không che giấu sự thất vọng.

Bỗng nhiên đồng bụi vô sắc đột ngột chuyển động, di chuyển sát lại gần nhau, tạo thành một đoan hoa sen màu đen. Rồi từ bên dưới đài sen bắt đầu đâm ra những chiếc rễ, tựa hồ như muốn tái tạo một thứ gì đó.

Có điều, lực lượng sinh mệnh của đoá hoa sen này có hạn, chỉ vừa mới bắt đầu thì sinh mệnh đã cạn kiệt, bắt đầu có dấu hiệu khô héo dần đi, tùy thời lại tan biến thành đồng tro tàn ban đầu.

Tuy nhiên, điều này khiến cho người nọ trong mắt lóe lên một tia sáng mong chờ:

- Cũng không hẳn là thất bại. Vậy thì... bắt đầu lại một lần nữa đi!

Người nọ thốt ra một câu, sau đó vươn bàn tay ra, chỉ thấy một dòng năng lượng màu tím cực kỳ tinh thuần, một cỗ năng lượng thần bí không thuộc về Đại Thiên Thế Giới từ giữa lòng bàn tay người thần bí kia bỗng lóe lên, giống như một ngọn lửa sinh mệnh đang thấp lên, rực sáng yếu ớt nhưng lại ẩn chứa một cỗ lực lượng mãnh liệt tại giữa lòng bàn tay.

Y đưa ngọn lửa từ sắc thần bí dung nhập vào đoá hoa sen màu đen. Vốn sinh mệnh đã bị tắt ngúm đi, nay một lần nữa hồi sinh trở lại, mạnh mẽ và tràn đầy sức sống.

- Thế Đạo hóa Đạo Thể, hãy cho ta xem giá trị của ngươi đi!

Nhìn đoá hoa sen tràn đầy sinh mệnh, một lần nữa tái sinh, mặc dù không nhìn ra được biểu cảm vui buồn thế nào, thế nhưng có thể cảm nhận được trong mắt y xuất hiện một tia mong chờ.

Nói rồi, hần phất tay một cái, cảnh tượng bỗng nhiên thay đổi, thế giới vô sắc biến mất, thay vào đó chỗ mà y và đoá hoa sen kia xuất hiện là một nơi tối tăm.

- Ngươi... ta nhận ra ngươi...

Bỗng nhiên có một giọng nói khác vang lên, nghe ngữ điệu đanh chua cùng phần nộ. Nó phát ra từ một cây thương mục nát nằm ở một góc trong thế giới tối tăm này, không tính mắt thì rất khó mà nhìn ra.

Cây thương này, không ngờ chính là cây thương bị Tinh Hồn vút lại sau khi long hóa. Mà chủ nhân của giọng nói kia dĩ nhiên chính là của Tiểu Ứng Long.

Qua ngữ điệu cùng thái độ, có lẽ Tiểu Ứng Long nhận biết được người này, thậm chí còn có chút quen thuộc nữa là đằng khác.

Chỉ thấy người nọ đảo mắt qua nhìn Tiểu Ứng Long, bắt giác nội tâm nó sinh ra một tia kinh hoàng.

- Không được tới đây. A, bồn long nhớ ra rồi, bồn long với ngươi kỳ thực không có chút quen biết nào cả.

Tiểu Ứng Long cả người mồ hôi mồ kê, thân thể béo ú của nó thiếu điều như gầy đi một vòng trông thấy. Miệng nói lắp ba lắp bắp, liên tục nài nỉ người kia không đến gần.

Nhưng đều vô nghĩa, người đó giơ bàn tay lên, ý niệm biến chuyển, cách không nhiếp vật, dù cây thương mục nát này là một thượng cổ thần binh, ngoại trừ chủ nhân của nó thì không ai có thể thao túng được, vậy mà trước mặt người này lại không hề có chút khả năng phản kháng nào.

- Gia hỏa đáng ghét, bồn long không muốn trải qua cảm giác đó nữa đâu. Buông bồn long ra... đại gia à, bồn long cầu xin ngươi đó... làm ơn làm phúc đừng biến bồn long thành đồ ngọc nữa.

Tiểu Ứng Long dùng đủ mọi thủ đoạn cầu xin, có điều tất cả đều là vô nghĩa.

- Thành công, ngươi sẽ được giải thoát. Thất bại, ngươi không còn giá trị để tồn tại.

Thanh âm lạnh lùng truyền vào tai Tiểu Ứng Long. Người kia căn bản không hề cho nó một chút cơ hội nào cả, chỉ thấy một lực lượng hùng mạnh vô biên dung nhập vào cây thương mục nát, một loại ánh sáng màu tím đen cháy lên trong đêm tối, nó không rực rỡ, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh khủng khiếp.

Tiểu Ứng Long hét thảm một tiếng, rồi sau đó ý thức dần dần mất đi, hình ảnh cuối cùng lưu lại trong tâm trí Tiểu Ứng Long là đôi mắt màu tím như bao trùm cả tinh vân hư không nhìn chằm chằm vào nó, ánh mắt không hề có chút tình cảm nào cả.

Và cứ như thế, Tiểu Ứng Long lại rơi vào giấc ngủ, thứ cảm giác mà nó luôn cực kỳ căm ghét một lần nữa lặp lại.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

“Đạo xung nhi dụng chi hoặc bất danh. Uyên hê tự vạn vật chi tông. Tỏa kỳ nhuệ, giải kỳ phần, hòa kỳ quang, đồng kỳ trần. Trạm hê tự hoặc tồn.

.....

Thiên địa chi gian, kỳ do thác thược hồ. Hư nhi bất khuất, động chi dư xuất.

Thiên trường địa cửu.

Cốc thần bất tử thị vị huyền tấn. Huyền tấn chi môn thị vị thiên địa căn. Miên miên nhược tồn, dụng chi bất cần.

.....”

Trong tinh thần hải của Tinh Hồn lại hiện ra những thượng cổ bí văn có màu vàng rất chói mắt. Đối với những dòng thượng cổ bí văn này, hắn không hề xa lạ gì. Bởi nó là thứ bấy lâu nay hắn luôn truy cầu – Lục Đạo Thiên Thư đệ nhất quyển Thiên Đạo.

Trước đây, nhờ vào việc ngộ ra được thượng cổ bí văn viết ra từ đệ nhất quyển Thiên Đạo, Tinh Hồn mới kết được một đoá Thể Đạo Liên trong linh đài, nhờ vậy mới chân chính đặt chân vào con đường của tiên nhân.

Hắn luôn cho rằng, nếu như có thể tiếp tục lĩnh ngộ đệ nhất quyển Thiên Đạo, biến đầu lại có cách khiến cho Thể Đạo Liên sinh trưởng nhanh hơn, thay vì cứ liên tục cần nuốt thiên tài địa bảo để phát triển, bởi cách mà hắn sử dụng khiến cho Thể Đạo Liên sinh trưởng quá chậm.

Nhưng đệ nhất quyển Thiên Đạo thâm sâu khó lường, dù luận về ngộ tính của Tinh Hồn rất là kinh người, thế nhưng vẫn không thể dò xét được.

Hết thầy đều chỉ có thể dựa vào cơ duyên. Không ngờ hôm nay, cơ duyên lại xuất hiện.

Tinh Hồn lập tức ghi nhớ kỹ thượng cổ bí văn đó, hắn không cho phép mình quên dù một chữ. Chẳng biết sau bao nhiêu thời gian, thượng cổ bí văn màu vàng tan biến đi mất trong tinh thần hải. Có điều, khi nó tan biến đi cũng là lúc Tinh Hồn ghi nhớ rất kỹ càng, không sót một chữ nào.

Chẳng biết có phải là do cố ý sắp đặt, hay thực sự là một kỳ ngộ mà hắn nhận được.

Mãi một lúc sau, chẳng biết đã bao nhiêu thời gian trôi qua, Tinh Hồn dần dần mở mắt ra. Hắn giật mình tỉnh lại, kiểm tra thân thể mình, rồi lại quay đầu đảo mắt nhìn xung quanh, phát hiện chính mình đang nằm trong một cái động thiên nhiên.

Định chống tay đứng dậy thì cảm thấy có một vật gì đó vướng vướng, nhìn xuống thì mới biết, hóa ra là cây thương mục nát.

Lúc này nó chẳng có động tĩnh gì cả. Bình thường thì Tiểu Ứng Long đã bù lu bù loa lên rồi, không khỏi làm cho Tinh Hồn cảm thấy kỳ lạ.

Hắn bèn truyền thần niệm, liên lạc thử với Tiểu Ứng Long.

Chỉ nghe một tiếng rầm rầm như tiếng sấm nổ, thiếu điều làm cho người ta lúng cả màn nhĩ lỗ tai.

- Long bàn tử, tỉnh lại.

- Long bàn tử?

Tinh Hồn liên tục gọi, giục Tiểu Ứng Long tỉnh lại để hỏi xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

- Đừng làm phiền, bản long đang ngủ. Té đi, bản long nổi giận sẽ rất đáng sợ đó.

Tiểu Ứng Long lấy cái đuôi ngắn cùn đập mạnh vào tay Tinh Hồn, cảnh báo một tiếng rồi xoay người lại, tiếp tục ôm cái bụng tròn quay của nó mà ngủ tiếp, trông rất ngon giấc.

Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, sau đó xấn hai tay áo lên, cúi sát người xuống, ghé miệng vào tai Tiểu Ứng Long, bắt đầu thủ thủ:

- Long bàn tử, có vị cô nương xinh đẹp gọi ngươi kia. Có cần ta đuổi...

Tinh Hồn chưa kịp nói dứt lời thì Tiểu Ứng Long đã bật người dậy, hành động quá nhanh khiến cho cái mặt tròn như bánh bao đập thẳng vào mặt Tinh Hồn, một tiếng *rầm* vang lên trong không gian khí linh.

- Đâu đâu... gái đâu, bản long đệ nhất đẹp trai tới đây!

Dù trên cái đầu của nó có mọc lên một cục u còn đang bốc khói, thế nhưng nhìn đôi mắt sáng rực dâm tà cùng với cái miệng chảy rờn rờn nước miếng thế kia là liền biết nó đâu có để ý đến cục u trên đầu.

Nhìn quanh tìm kiếm mãi mà chẳng thấy vị cô nương xinh đẹp quyến rũ nào, có chăng chỉ là một cảnh tượng tẻ nhạt đến không thể tẻ nhạt hơn, Tiểu Ứng Long hừ lạnh một cái, tâm trạng cực kỳ tồi tệ quay phát lại, tìm kẻ vừa mới phá giấc ngủ ngon của nó.

- Thăng lôi kia, nhờ ngươi mà bản long mất cơ hội làm thịt tiểu mỹ nhân trong mộng rồi đấy. Thiên địa ơi, chỉ còn cái quần chip nữa là bản long có thể làm thịt nàng ta rồi, rốt cuộc bị cái giọng nói vừa khảm vừa bản thủ của ngươi đập nát hết. Úi...

Tiểu Ứng Long ánh mắt hình viên đạn, thiếu điều muốn bốc cháy thành hai ngọn đuốc, ngón tay mập mạp chỉ trỏ Tinh Hồn đang ngồi ôm đầu, luôn mồm chửi mắng, nước miếng bắn tung tóe cả vào người Tinh Hồn.

Vô tình ôm đầu thì bỗng nhói lên, Tiểu Ứng Long rên một tiếng bi thương.

- Số tui sao khổ thế này hà trời? Gặp phải thăng lôi trời đánh này, tui đã làm gì nên tội hà lão thiên?

Tiểu Ứng Long vừa ôm đầu, gương mặt bi thương nhìn lên trời, đôi mắt long lanh ẩm ướt, như muốn khóc ra thành dòng, ngữ điệu buồn thảm than vãn.

Trông bộ dạng thập phần suy sụp và tuyệt vọng, như thể không thiết sống trên cõi đời này nữa.

- Con rồng mập chết dẫm, có tin ta bẻ răng ngươi không?

- Bản long thách ngươi đấy, có ngon thử bẻ răng bản long đi.

Tiểu Ứng Long không chút sợ hãi, cái miệng nhọn hoắt quay sang thách thức.

Bỗng nhiên Tinh Hồn chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện ở trước mặt nó, tốc độ nhanh một cách quỷ dị, bàn tay thò ra chụp lấy quả đầu tròn xoe, cảm giác giống như đang cầm một quả bóng giơ lên trước mặt.

Không biết hấn lôi đâu ra mộ cái kèm đang cầm sẵn trên tay, gương mặt hấn tối sầm, trông rất kinh dị và đáng sợ.

Tiểu Ứng Long sống lưng lạnh toát, vội giơ tay lên đầu hàng, gương mặt nở nụ cười tươi, hé ra mười cái răng trắng bóng.

- Đại gia, bình tĩnh lại, bản long đùa chút cho vui nhà vui cửa. Sao lại giận rồi, nỡm ả!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 70: Gặp lại La Vi

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 70: Gặp lại La Vi

- Bớt nhảy lại chút đi. Ta hỏi ngươi, vì sao chúng ta lại ở chỗ này?

Tinh Hồn hô hấp một nhịp, lấy lại bình tĩnh, sau đó mới hỏi. Tiểu Ứng Long ban đầu ngần ra, sau đó đảo mắt nhìn quanh, sau đó lại nhìn Tinh Hồn bằng đôi mắt cá chết:

- Dờ hơi à, tự nhiên xông vào thế giới khí linh của bản long rồi hỏi đây là đâu.

- Ta không hỏi thế giới khí linh, mà là cái hang động tự nhiên này này.

Tinh Hồn trừng giọng nói. Tiểu Ứng Long cười trừ, rồi mới bắt đầu ngậm nga suy nghĩ. Mãi một lúc mới đáp lại:

- Bản long cũng không nhớ. Chỉ nhớ là sau khi bản long thi triển Tiên Long Thuật thì thần hồn rất mệt mỏi, liền lâm vào giấc ngủ say. Vốn đang mơ về các em xinh đẹp, rốt cuộc lại bị ngươi nhân tâm đập nát. Haizz...

Tiểu Ứng Long thở dài một tiếng đầy tuyệt vọng.

Có điều Tinh Hồn không quan tâm đến thái độ của nó, ngược lại rơi vào suy tư. Sau khi long hóa, ý thức hấn cũng mất dần đi, trong đầu chỉ mang máng nhớ rằng bản thân đã trải qua một cuộc chiến kinh thiên động địa nào đó.

Nhưng mà dù vắt óc suy nghĩ thế nào đi chăng nữa, ký ức mờ ảo đó vẫn không cách nào nhớ lại được.

“Trong khoảng thời gian long hóa, rốt cuộc đã có những chuyện gì diễn ra? Vì sao mình lại ở cái động thiên nhiên này?”

Trong đầu hần cứ vang vọng mãi những câu hỏi khó hiểu này. Cứ tưởng Tiểu Ứng Long sẽ giải đáp, chẳng ngờ Tiểu Ứng Long cũng rơi vào tình trạng tương tự. Tựa hồ... có một quyền năng nào đó đang thao túng vậy.

Trầm ngâm mãi một lúc cũng chẳng có kết quả gì, Tinh Hồn bèn kiểm tra lại thân thể mình. Lúc này, hần chợt phát hiện, không ngờ tu vi đã đột phá trung kỳ Phạm Tiên cảnh, thiếu một chút nữa là đột phá hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh.

- Việc này quá mức kỳ lạ? Không lẽ là nhờ Tiên Long thuật?

Tiểu Ứng Long ban nãy tỏ ra rất mệt mỏi, nên nó đã đi ngủ trước, thậm chí còn cảnh cáo Tinh Hồn không được phép gọi nó dậy trừ khi chính nó tự mình thức. Tinh Hồn rất muốn hỏi thử xem, nhưng nghĩ đến với tính tình uơu uơu dờ dờ, thế nào cũng lại nói lung ta lung tung, không chịu trả lời hần.

Mặc dù đằng sau chuyện này có gì đó rất bí ẩn mà hần không đoán được, có điều, tu vi đột phá, thực lực tăng mạnh chính là một điều tốt. Như vậy hần có thể nắm chắc hơn việc có thể thông qua thí luyện mà nắm tổng môn đề ra.

Nói đến, hần chợt nhớ đến thời gian, hần cảm giác mình đã rơi vào một giấc ngủ rất lâu, hoàn toàn mất đi khái niệm về thời gian.

- Thôi chết, bây giờ là năm tháng nào rồi?

Tinh Hồn giật mình, đứng dậy chạy ra bên ngoài, phát hiện bây giờ đang là lúc nửa đêm, vầng trăng non treo lơ lửng trên bầu trời, trăng non làm cho ánh nguyệt quang rất yếu ớt, làm cho đất trời trở nên tối tăm.

- Nơi này chính là Hằng Nhạc Sơn Mạch, hần là không sai.

Tinh Hồn nhìn xung quanh, có nhiều chỗ nhìn khá là quen mắt, vậy nên liền kết luận ngay.

- Nghi ngơi đêm nay, ngày mai chạy đến Thanh Giang trấn xem thế nào.

Vào buổi tối, Thanh Giang trấn thường sẽ đóng cổng lại, trừ phi có mệnh lệnh của người thủ hộ, không thì không ai được phép ra vào vào buổi đêm.

Thế nên Tinh Hồn mới đành phải lưu lại chỗ này. Hằng Nhạc Sơn Mạch về đêm nguy hiểm, hần tự nhiên không muốn biến mình thành con mồi cho lũ hoang thú.

Và lại, trong giấc ngủ của mình, Tinh Hồn đã ghi nhớ phần tiếp theo của đệ nhất quyển Thiên Đạo, tranh thủ đêm nay dùng thời gian đó để mình ngộ.

Nghĩ vậy, Tinh Hồn bèn quay trở lại bên trong hang động, bắt đầu kiểm tra lại một lượt, cũng như ổn định tinh thần để chuẩn bị mình ngộ đệ nhất quyển Thiên Đạo.

Sau khi kiểm tra thì mới phát hiện, nhẫn trữ vật đã không còn nữa. Số tiền mấy tháng nay ngâm đấng nuốt cay, tích góp từng đồng bạc lẻ, bao nhiêu là tiền bạc, đồ ăn thức uống, đan dược... đều cuốn theo chiều gió cả.

Số tinh thạch đó vốn dùng để ra vào Phong Lâm Thành, đóng nộp phí tham dự khảo hạch, thế mà bây giờ... cũng may là còn Hạng Hạo bất cứ lúc nào cũng có thể cho hần vay tinh thạch, nếu không thật khó mà tích lũy được.

Về phần bày đom đóm, bởi vì sống trong không gian Động Thiên, vậy nên chúng không hề bị ảnh hưởng gì cả. Hơn nữa Tinh Hồn còn phát hiện ra được, dấu hiệu lột xác đang ngày càng rõ ràng hơn. Có thể nói đây là niềm vui trong cơn hoạn nạn trong khoảng thời gian gần đây.

Mấy vật như tinh thạch, đan dược, pháp bảo... bất quá chỉ là vật ngoài thân, sau này có tiền là liền mua được. Còn bày đom đóm này, Tinh Hồn phải hao tâm tổn sức mới thu phục được.

Bầy đom đóm mà chết đi, hần sẽ tiếc đứt ruột mắt.

Sau khi mọi thứ ổn định, Tinh Hồn bắt đầu mình ngộ. Thần thức tiến hành dò xét thân thể, đột nhiên phát hiện, trong linh đài xảy ra rất nhiều thay đổi lớn.

Thế Đạo Liên – một trong những thứ ảnh hưởng rất lớn đến tu vi, không ngờ đã nở rộ rồi.

Nhưng mà Thế Đạo Liên này lại có đồ rất kỳ lạ, hồng quang khiến cho linh đài sáng rực lên, giống như một đóa hoa sen lửa.

Thế Đạo Liên ẩn chứa lực lượng sinh mệnh rất mạnh mẽ, tựa hồ như đã trải qua một thay đổi nào đó rất lớn. Tinh Hồn mơ hồ cảm giác, dường như Thế Đạo Liên còn có một nguồn năng lượng còn đang tích tụ, nếu có thể hấp thu năng lượng đó, tu vi của hần một lần nữa đột phá, không biết chừng có thể tiến đến hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh.

Ngoài ra, bên dưới gốc sen mọc ra những cái rễ rất dài vươn ra khắp nơi. Những cái rễ này dường như dung nhập vào căn cơ của hần vậy.

Quả trứng thần bí nằm lơ lửng chính giữa đài sen, nó vẫn chưa nở, nhưng cũng chứa năng lượng rất lớn, có lẽ thời gian phá vỏ mà ra không còn xa nữa.

Cuối cùng chính là ngọn lửa ngũ sắc, lực lượng của lửa ngũ sắc đã trở về trạng thái trước đây khi còn tồn tại ở tinh thần hải của Cổ Tinh Hải.

- Mặc dù không rõ nguyên nhân, nhưng đối với ta tất cả đều là chuyện tốt.

Hắn rất hiếu kỳ muốn biết nguyên nhân xảy ra sự biến đổi này, có điều muốn có câu trả lời cũng là một vấn đề khó khăn, thế nên Tinh Hồn gác những nghi vấn đó sang một bên.

Thu lại thần thức, gương mặt Tinh Hồn lộ ra niềm vui sướng. Có thể nói, từ lúc phi thăng cho đến nay, đây chính là khoảng thời gian mà hắn vui sướng nhất.

Đêm tàn trời sáng, ánh mặt trời rực rỡ lại xuất hiện trên bầu trời Hư Thần Tinh.

Một đêm minh ngộ, sau khi củng cố căn cơ, thực lực Tinh Hồn lại biến mạnh, dù chưa đột phá hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh, nhưng khoảng cách không còn xa nữa.

Về phần đệ nhất quyền Thiên Đạo mà hắn minh ngộ, bởi vì thời gian quá ngắn nên không có nhiều thời gian để tìm hiểu kỹ. Vậy nên cũng gác sang một bên, điều cần làm chính là đến Thanh Giang trấn để hỏi xem còn bao lâu nữa thì thời gian thí luyện bắt đầu.

Không quá lâu sau, Tinh Hồn đã đến được Thanh Giang trấn.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh mắt Tinh Hồn lộ rõ sự ngạc nhiên. Ban đầu, hắn còn tưởng mình đã đi lầm đường. Bởi vì Thanh Giang trấn so với trước đây có quá nhiều điều khác biệt.

Cổng ra vào được xây dựng kiên cố vững chãi hơn, đứng trên tường thành có không dưới mười người đứng canh gác.

Còn tại cổng thành, người ra vào nườm nượp, số lượng so với trước đây cơ hồ đông hơn gấp bội.

Lập tức hắn chạy đến, hoàn toàn dòng người bắt đầu hỏi thăm.

Đột nhiên có một giọng nói êm tai dễ nghe gọi đến:

- Ê này... Tinh Hồn tiểu huynh đệ.

Nghe giọng nói này, Tinh Hồn cảm thấy khá quen thuộc, dường như đã nghe thấy ở đâu rồi. Hắn quay lại nhìn về phía âm thanh vang lên, chỉ thấy nơi đó có khá đông người, cách nơi hắn đang đứng khoảng chừng mười lăm mét.

Người gọi Tinh Hồn là một vị cô nương dung mạo sáng lạn, ngũ quan đoan chính, ánh mắt trong sáng và tinh nghịch. Nàng mặc y phục màu tím, ở phía ngực áo có thêu biểu tượng một tia sét.

- La Vi cô nương?

Tinh Hồn trong đầu thoáng mừng rỡ, ngay lập tức nhận ra vị cô nương đó chính là La Vi – người làm thêm tại Trung Từ Quán, chỗ mà hắn thường đến trao đổi vật phẩm sau khi đi săn.

Trước đây, Tinh Hồn nhìn được thân phận của La Vi, thế nên thấy cô ta mặc trang phục Linh Lôi Tông, đi cùng với những đệ tử Linh Lôi Tông, Tinh Hồn không có gì kinh ngạc cả.

La Vi chạy ra khỏi hàng ngũ Linh Lôi Tông, tiến đến gần Tinh Hồn, chột hỏi thăm:

- Ba tháng nay người đi đâu vậy, lão bản cứ liên tục hỏi thăm người mãi!

“Ba tháng?”

Tinh Hồn hơi ngần ra, không ngờ bản thân đã ngủ say tận ba tháng.

Hắn nhìn Thanh Giang trấn, rồi mới hỏi:

- La Vi cô nương, Thanh Giang trấn sao có nhiều thay đổi vậy? Trước đây đâu có lộng lẫy với đông người thế này?

Chỉ thấy La Vi ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, nhìn Tinh Hồn giống như một sinh vật lạ vậy.

- Người không biết chuyện gì xảy ra ư?

La Vi nhú mày hỏi.

- À... là như vậy, ba tháng trước ta bế quan tiềm tu, phong bế bản thân với bên ngoài nên không biết được gì nhiều. Mong cô nương giải thích.

Hắn nói vậy, La Vi mới chợt phát hiện, tu vi của Tinh Hồn không ngờ đã biến mạnh, chỉ kém một chút nữa là đột phá hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh rồi.

Nàng nhớ rất rõ, khoảng ba tháng trước, trước khi Thanh Giang trấn hóa thành một đồng hồ hỗn độn, nàng gặp Tinh Hồn tại Trung Từ Quán, khi ấy, hắn

bất quá chỉ mới tiến nhập sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh mà thôi.

Nhưng không ngờ ba tháng sau, hần gần đột phá hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, còn bản thân vẫn dậm chân tại sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh.

Tốc độ tu luyện như vậy, quả nhiên là yêu nghiệt, ngay cả những đệ tử thiên tài của Linh Lô Tông cũng chưa chắc tu luyện nhanh được như Tinh Hồn. Mà đẳng này, Tinh Hồn là một gã tán tiên, tài nguyên tu luyện rất thiếu thốn, chẳng bù cho nàng, bao nhiêu đan dược được tông môn ban xuống, vậy mà...

- La Vi cô nương, cô làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 71: Nham Tương Thú

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 71: Nham Tương Thú

Thấy La Vi gương mặt ngẩn ra, Tinh Hồn chợt hỏi.

Đúng lúc đó, những đệ tử Linh Lô Tông đi cùng với La Vi đi đến, một nam đệ tử đầu tóc chỉnh chu, mặt mày sáng lạn mở miệng hỏi:

- La Vi sư muội, người này là?

Người thanh niên này tu vi không tồi, đã bước vào trung kỳ Phàm Tiên Cảnh, có điều nhìn cảnh giới không ổn định, hẳn là vừa mới đột phá cách đây ít lâu.

Bốn người còn lại, tu vi so với La Vi không chênh lệch nhiều, đều là sơ kỳ Phàm Tiên Cảnh cả. Lễ hiển nhiên, người thanh niên kia chính là người dẫn đầu.

La Vi đối với thanh niên này ngữ điệu cung kính, chậm rãi trả lời:

- Bẩm Mộ Bạch Phi sư huynh, vị huynh đệ này tên là Tinh Hồn, khách quen của lão bản Trung Từ Quán. Vì là khách quen nên muội mới chào hỏi y một tiếng.

Mộ Bạch Phi nhìn Tinh Hồn, ánh mắt dò xét. Khi nhận ra tu vi của Tinh Hồn so với mình mạnh hơn rất nhiều, liền mỉm cười từ tốn chào hỏi:

- Tại hạ Mộ Bạch Phi, đệ tử Linh Lô Tông. Nhìn huynh đệ khá lạ, không biết là đệ tử phái nào?

- Chỉ là một gã tán tiên mà thôi, không đáng để Mộ huynh đệ lưu tâm.

Tinh Hồn ôm quyền đáp lời, thái độ bình tĩnh ôn hòa, không gây ra sự khó chịu cho người khác.

Sau đó hần lại nhìn La Vi, hỏi tiếp:

- Đúng rồi, cô nương có biết chỗ mà đoàn thợ săn Hạng gia cư trú không?

Đã biết được thời gian cách thời điểm thí luyện còn gần một tháng, với khoảng thời gian này, hần khó mà tìm được thảo dược phụ trợ và tinh huyết hoang thú để đem đi tiến hành luyện thể, vậy nên chỉ còn cách tìm đến chỗ Hạng Hạo nhờ vả y mà thôi.

Ba tháng trước Hạng Hạo để lại một lời hứa, chỉ mong Hạng Hạo vẫn còn giữ lời.

- Đoàn thợ săn Hạng gia. A, ta nhớ ra rồi, người chính là người mà Hạng Hạo đang chờ!

La Vi trong mắt lóe lên tinh mang, chợt nhớ ra một chuyện quan trọng. Sau đó nàng lấy trong nhẫn trữ vật ra một cái lệnh bài, đem giao cho Tinh Hồn:

- Thứ này là Hạng Hạo giao cho ta trước khi y trở về Phong Lâm Thành, bảo ta nếu muốn tìm hần thì sử dụng lệnh bài này. Nhưng do biến cố xảy ra vào ba tháng trước, Thanh Giang trấn bị hủy diệt, ta đành phải phản hồi tông môn. Người mà không nói ta cũng quên bèn đi cái lệnh bài này.

Vừa nói, La Vi vừa đem giao thiết lệnh sang cho Tinh Hồn. Hệt như ba tháng trước, cô gái này lúc nào cũng vui vẻ, miệng mồm nhanh nhẹn, mặc dù đôi lúc có hơi hậu đậu, thể nhưng khiến cho người ra tâm tình thoải mái.

Tinh Hồn cầm lệnh bài, sau đó giọng nói khách khí:

- Đa tạ La Vi cô nương. Đã không còn gì khác, ta liền rời đi trước.

Tinh Hồn đã có được những thứ mình cần, thiết nghĩ không cần phải vào Thanh Giang trấn này nữa. Thế nhưng ngay khi hấn định rời đi, Mộ Bạch Phi đứng bên cạnh La Vi lại mở miệng:

- Huynh đệ chậm đã, ta có chuyện muốn bàn bạc với huynh.

- Không biết có gì chi giáo?

Tinh Hồn nhú mày, nhưng ngoài mặt biểu cảm như thường, bình tĩnh hỏi.

- Ha ha, chi giáo thì không giám, nhưng việc ta nói đối với huynh nhất định là có lợi ích rất tốt. Có điều, nơi này không thích hợp nói chuyện, chúng ta tìm một nơi khác yên tĩnh hơn được chứ?

- Vậy được, tùy ý Mộ huynh.

- Ha ha, Tinh Hồn huynh thật sáng khoái. Ta biết có một chỗ rất thích hợp, huynh đi theo ta.

Mộ Bạch Phi thái độ cũng rất hoàn hảo, nói chuyện cực kỳ khách khí. Đám đệ tử Linh Lô Tông đi cùng có chút khó hiểu, nhưng chuyến đi lần này là do Mộ Bạch Phi dẫn đầu, bọn chúng cũng không dám có ý kiến gì khác.

Thế là bảy người bọn họ cùng nhau đi vào trong Thanh Giang trấn. Phía qua cổng, Mộ Bạch Phi rất hào phóng, một mình trả cho những người khác, bao gồm cả Tinh Hồn.

Sau khi xong thủ tục, cả bảy người hướng đến một quán rượu.

Chỗ này rất đông người, so với mấy quán rượu khác còn muốn đông đúc hơn. Tiếp dẫn quán rượu là một nữ tử đáng đáp mồm mỉm, mặc một bộ xiêm y màu hồng, gương mặt trang điểm rất đậm, ánh mắt đầy tà mị.

- Bái kiến Mộ công tử.

Nhìn thấy đám Mộ Bạch Phi, dường như đã quen biết từ trước, bà ta mỉm cười đi ra tiếp đón, ngữ điệu thấp phàn ma mị.

- Chuẩn bị cho ta một phòng yên tĩnh.

- Vâng, công tử đợi một lát, ta sẽ cho người chuẩn bị ngay.

Trong lúc bà ta gọi người chuẩn bị phòng, Mộ Bạch Phi giống như sợ mấy người khác hiểu lầm gì đó, đặc biệt là ánh mắt lúc nhìn La Vi, trong ánh mắt có chút bất thường. Mặc dù che dấu rất tốt, có điều vẫn bị Tinh Hồn nhìn thấu.

Dĩ nhiên hai bên chẳng phải thù địch gì, Tinh Hồn làm bộ xem như không thấy. Chỉ nghe Mộ Bạch Phi cười cười giải thích:

- Quán rượu này là tài sản của Mộ gia chúng ta, hy vọng mọi người đừng hiểu lầm.

Mấy người khác mỉm cười đáp trả, không ai nói thêm câu nào. Một lúc sau thì có người đến dẫn bọn họ lên một phòng riêng.

Căn phòng này được bài trí ba đại trận cấm chế, được bày bố khá lợi hại, tuy nhiên với tầm mắt của mình thì Tinh Hồn vẫn nhìn thấy được.

Hơn nữa, bằng thần thức kinh người, Tinh Hồn nhận ra được tại quán rượu tồn tại những tiên giả thực lực rất mạnh, so với hấn còn muốn mạnh hơn.

Từ lúc mới bước vào quán rượu, những người này đã dồn sự chú ý đến hấn. Nhưng hấn vẫn tỏ ra như thường, làm như không hề phát hiện ra việc bọn họ đang giám sát mình.

Mà ắt hẳn, chuyện này phần lớn là có liên quan đến Mộ Bạch Phi. Có điều, chỉ cần chưa đến lúc trở mặt, không nhất thiết phải làm ra hành động nào khác, tạm thời cứ giữ thái độ hợp tác, xem Mộ Bạch Phi muốn làm gì.

Đi vào trong phòng, thức ăn và rượu ngon được chuẩn bị sẵn, trông khá là hấp dẫn.

Không biết là ngẫu nhiên hay cố ý, La Vi lại ngồi kế bên cạnh Tinh Hồn. Có thể nhìn ra được, trong mắt Mộ Bạch Phi xuất hiện một tia âm trầm.

Tinh Hồn thái độ vẫn như thường, nhưng trong lòng thì thầm than, hẳn là Mộ Bạch Phi này đối với La Vi có khúc mắc gì đó. Chuyện này, Tinh Hồn không ít lần trải nghiệm qua, nguyên nhân đều là nữ nhân cả. Trong lòng chỉ thờ dài một tiếng.

- Tinh Hồn huynh thân là tán tiên, tuổi còn trẻ, nhưng tu vi bất phàm, hẳn là vận khí kinh người, thật khiến người ta hâm mộ.

Mộ Bạch Phi vừa nói, vừa cầm ly rượu lên, kính Tinh Hồn một ly.

Tinh Hồn nội tâm khẽ động, trong câu nói của Mộ Bạch Phi, mặc dù rất khách khí, nhưng không giấu vẻ khinh thường. “Vận khí kinh người?” rốt cuộc là có ý gì đây.

- Phải, đều là may mắn, để Mộ huynh chê cười.

Đối với hạng người này, chắc chắn là trong lòng đang ủ mưu gì đó rồi. Loại người như Mộ Bạch Phi, Tinh Hồn đã gặp quá nhiều tại Huyền Thiên Giới, dễ dàng đoán được trong lòng đang muốn làm cái gì.

Loại người này, Tinh Hồn không có để trong lòng, tựa hồ như đang một con khỉ đang diễn hề vậy. Dĩ nhiên Mộ Bạch Phi không biết Tinh Hồn đang khinh thường, nhìn sắc mặt Tinh Hồn bình tĩnh, lại còn thừa nhận nữa.

Mộ Bạch Phi trong lòng lạnh xuống, nhưng ngoài mặt thì tươi cười khách khí:

- Ha ha, sao lại chê cười được, ta đây còn hâm mộ không hết nữa là. Vận khí tốt, đâu phải muốn là có được. Như ta đây chẳng hạn, tư chất dù không tồi, nhưng vận khí lại quá kém, thế nên lâu nay mãi cứ dậm chân tại chỗ, không có tiến triển gì.

Dần dần, những người khác cảm nhận được có gì đó không ổn. Tuy vậy, có ai dám lên tiếng bắt bẻ chứ, ngoại trừ Tinh Hồn và La Vi ra.

Tinh Hồn dĩ nhiên thái độ vẫn như thường, vừa uống rượu vừa gấp đồ ăn. Mấy tháng nay toàn ăn đồ tự nướng, sớm đã chán lên tận cổ. Hôm nay có người bày tiệc như vậy, tội gì mà không ăn chứ. Hắn tự nhận bản thân là người nghèo, vậy nên chẳng việc gì phải để ý.

Nhìn Tinh Hồn ăn uống tự nhiên, Mộ Bạch Phi nội tâm càng khinh thường.

Trái ngược, La Vi ánh mắt khó chịu, nhìn Mộ Bạch Phi, thẳng giọng:

- Mộ sư huynh, việc bàn riêng mà huynh nói, chẳng lẽ là cái vận khí quái quỷ gì đó?

Mộ Bạch Phi còn đang trông chờ Tinh Hồn sẽ phản bác lại như thế nào, có điều làm cho hắn thất vọng rồi, Tinh Hồn chẳng buồn quan tâm, còn La Vi thì đã mở miệng trước.

Mộ Bạch Phi cười ôn hòa, nói:

- Ha ha, La sư muội đừng giận, chỉ là một phút bâng quơ mà thôi. Đã vậy ta vào chính sự.

Giải thích với La Vi xong, ngữ điệu Mộ Bạch Phi liền thay đổi.

- Tinh Hồn huynh, không biết huynh có biết đến Nham Tương Thú chăng?

- Nham Tương Thú, có biết một chút.

Tinh Hồn lãnh đạm trả lời.

- Như vậy liền dễ nói. Vài ngày trước, có người phát hiện sâu trong Hắc Nhạc Sơn Mạch, tại cửa ra vào Vĩnh Dạ Cốc xuất hiện một bầy Nham Tương Thú. Nếu huynh biết về Nham Tương Thú, hẳn là biết Liệt Hỏa Tâm của Nham Tương Thú lợi hại thế nào.

Nói đến Nham Tương Thú, đây là một loài hoang thú kỳ lạ. Trong Hoang Chí Dị Chí được các tiên giả biên soạn nói rằng, Nham Tương Thú được gọi là hóa tinh linh, sinh ra từ những ngọn núi hỏa đặc biệt.

Trong cơ thể của Nham Tương Thú có một thứ gọi là Liệt Hỏa Tâm, đồng thời chính là căn nguyên sinh mệnh của Nham Tương Thú, khi mất đi Liệt Hỏa Tâm thì Nham Tương Thú không cách nào tồn tại.

Liệt Hỏa Tâm này đối với tiên giả dưới Địa Tiên Cảnh có tác dụng rất lớn, không chỉ trợ giúp tu vi thăng tiến, mà ngay sau đột phá Phù Tiên cảnh, dựa vào lực lượng hỏa căn của Nham Tương Thú ẩn trong Liệt Hỏa Tâm sẽ trợ giúp tiên giả tăng ti lệ kết phù lên đến bốn thành.

Nói rằng Liệt Hỏa Tâm là thiên tài dị bảo cũng chẳng sai chút nào.

Mặc dù nói vậy, nhưng phải cần đến một số lượng khá lớn, chỉ ít phải khoảng chừng một trăm khối Liệt Hỏa Tâm thì mới có công dụng tăng ti lệ kết phù, còn dưới số lượng này thì Liệt Hỏa Tâm chỉ giúp tu vi tăng trưởng mà thôi.

Lại nói, Nham Tương Thú địa phương sinh sống rất kỳ lạ, chúng chỉ thích sống gần những loại địa hỏa cao cấp, đạt đến tầm dị hỏa mới có thể đáp ứng được. Vậy nên mỗi lần phát hiện ra được có bầy Nham Tương Thú là liền xảy ra một cuộc tranh đoạt lớn.

“Vĩnh Dạ Thâm Uyên?”

Nham Tương Thú và Liệt Hỏa Tâm khiến cho Tinh Hồn rất động tâm, nhưng địa điểm lại là Vĩnh Dạ Thâm Uyên, chỉ nghe bốn chữ này, Tinh Hồn liền ngưng lại việc uống rượu hay thưởng thức đồ ăn ngon.

Quyển 2 - Chương 72: Mộ Bạch Phi âm hiểm

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 72: Mộ Bạch Phi âm hiểm

- Vinh Dạ Cốc nguy cơ trùng trùng, hung danh có tiếng, điều này hẳn Mộ huynh biết chứ?

Tinh Hồn nhìn Mộ Bạch Phi, hỏi.

- Ha ha, đương nhiên ta biết Vinh Dạ Cốc nguy hiểm như thế nào. Có điều, giá trị của Nham Tương Thú thật sự rất hấp dẫn, nếu bỏ qua cơ hội này, thực sự khó mà cam tâm.

Mộ Bạch Phi cười cười, từ tốn uống rượu, sau đó mới trả lời.

- Và lại, chuyến đi săn Nham Tương Thú không chỉ có mỗi chúng ta. Còn có một số đệ tử của phái khác nữa, thế nên mặc dù nguy hiểm, nhưng chỉ cần chiêu cổ nhau thì miễn cưỡng có thể đến được địa bàn của Nham Tương Thú. Chuyện cần nói ta cũng đã nói, không biết huynh có muốn tham gia cùng không?

- Chuyện này, ta cần có thời gian để suy nghĩ kỹ.

Còn gần một tháng nữa là năm đại tông môn mở cửa thí luyện, thực lực càng mạnh thì càng có lợi, thế nên chuyến đi săn Nham Tương Thú này, dĩ nhiên Tinh Hồn sẽ không bỏ qua.

Có điều, trong người hắn bây giờ chẳng có thứ gì để phòng thân cả. Đồ Lục thì không gọi ra được, sử dụng Chiến Thần Biến để sử dụng cây thương mục nát kia thì tiêu hao quá nhiều năng lượng.

Lại có thêm bài học lần trước, Tinh Hồn không muốn bản thân phạm phải sai lầm lần thứ hai, ngoại trừ khi thực sự nguy hiểm đến tính mạng.

Chuyến đi này nhất định phải đi, nhưng trước hết cần phải có sự chuẩn bị thật tốt cái đã.

Thấy Tinh Hồn biểu hiện do dự, trong lòng Mộ Bạch Phi nóng vội, nhưng hắn vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, hòng tránh cho Tinh Hồn phát giác, ngoài mặt vẫn giữ thái độ như thường.

- Đây là đương nhiên, dù sao chuyến đi này vô cùng hung hiểm, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng, cần suy nghĩ kỹ là lẽ dễ hiểu. Thế này đi, năm ngày nữa là tập hợp, vậy hai ngày sau, hi vọng huynh có thể cho ta câu trả lời.

- Được, cứ vậy đi.

Tinh Hồn mỉm cười đáp, sau đó hàn huyên thêm một lúc nữa thì hắn rời khỏi quán rượu. La Vi toan định đi theo nhưng bị hắn nhà chặn từ chối.

Giờ trời vẫn còn chưa tối, Tinh Hồn tranh thủ thời gian tìm đến chỗ đám thợ săn Hạng gia để hỏi mượn một số thứ.

Tinh Hồn không hề hay biết rằng, từ trên tầng cao nhất của quán rượu, ánh mắt Mộ Bạch Phi đang dõi theo hắn. Đôi mắt của Mộ Bạch Phi sự âm trầm tà dị, hết như đôi mắt của một con rắn vậy, vô cùng gian trá.

- Theo dõi hắn, có hành động gì bất thường thì báo lại cho ta biết.

Mộ Bạch Phi phẩy nhẹ chiếc quạt, giọng nói âm u khẽ vang lên.

Chỉ thấy từ trong bóng tối sau lưng Mộ Bạch Phi có giọng nói đáp lại:

- Tuân lệnh công tử.

Trong không gian vang vọng lại âm thanh chuyển động, tuy nhiên nó vang lên rất kín kẽ, không có tu vi cao cường thì rất khó mà nghe được.

Những kẻ đó dĩ nhiên chính là hạ nhân Mộ gia, đi theo để bảo vệ Mộ Bạch Phi. Tại Phong Lâm Thành, Mộ gia mặc dù không phải đại gia tộc, nhưng trong Linh Lô Tông, thế lực của Mộ gia tuyệt đối không thể xem thường.

Mộ Bạch Phi tại Mộ gia địa vị không tính là gì, nhưng bởi vì mang họ Mộ, thiên phú cũng thuộc loại khá ưu tú, thế nên vẫn được Mộ gia xem trọng, ban

xuống cho hai thị vệ bảo hộ tính mạng.

Lại nói về Mộ Bạch Phi, kẻ này ngoài mặt cười nói vui vẻ, nhưng trong lòng thì cực kỳ xấu tính. Không ít đệ tử ngoại môn Linh Lô Tông bị hắn ta hãm hại không ít. Có điều bởi vì e ngại gia tộc Mộ Bạch Phi, nên chẳng ai dám lên tiếng cả tổ giác hắn cả.

Vậy nên Mộ Bạch Phi cực kỳ lạm quyền, không xem ai ra gì cả.

Đặc biệt, Mộ Bạch Phi đối với La Vi có hảo cảm, hắn đã theo nàng ta từ rất lâu rồi. Thế nhưng La Vi không có quan tâm đến hắn, luôn luôn tìm cách tránh né. Thậm chí có đoạn thời gian, La Vi rời khỏi tông môn, đến chỗ lão bản Trung Từ Quán để làm thêm ở đó, tránh gặp mặt Mộ Bạch Phi.

Sở dĩ hôm nay đi cùng hắn, bên trong đương nhiên có nguyên nhân.

Mộ Bạch Phi trông thấy Tinh Hồn thân với La Vi, Mộ Bạch Phi trong lòng lại nổi lên máu ghen. Thế nên hắn mới cố ý lưu lại Tinh Hồn, thực chất đều có mục đích cả.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Khoảng nửa canh giờ sau, Tinh Hồn đi trên một con đường lớn đông người qua lại, dừng lại ở chỗ một cửa hiệu buôn bán pháp khí rất lớn. Theo như những gì La Vi miêu tả thì cửa hiệu này chính là nơi các thợ săn Hạng gia nghỉ ngơi.

Hạng gia không hổ danh là một gia tộc danh tiếng tại Phong Lâm Thành, đầu tư một cửa hiệu rất lớn tại Thanh Giang trấn.

Tinh Hồn đi vào bên trong, bởi vì có khá nhiều người đang tìm mua pháp bảo, vậy nên cũng không ai để ý gì đến hắn cả.

Thấy ông có một tên mặc trang phục người làm, Tinh Hồn liền đi đến hỏi:

- Huynh đệ, cho ta hỏi chỗ những thợ săn Hạng gia nghỉ ngơi là nơi nào? Ta có việc muốn tìm họ.

- À, vừa lúc họ vừa về đến nơi, đang ngồi ở trên tầng ba nghỉ ngơi.

Hắn ta cười ôn hòa trả lời, sau đó nhìn Tinh Hồn hỏi lại:

- Không biết các hạ muốn gặp họ có việc gì không?

- Trước đây ta được Hạng Hạo công tử mời vào đoàn thợ săn, do bận việc nên bây giờ mới đến nhận thân phận.

Vừa nói, Tinh Hồn vừa lấy ra cái thiết lệnh đưa cho tiểu nhị. Nhìn thấy tấm lệnh bài này, gương mặt tiểu nhị biến đổi.

- Các hạ đợi một chút, ta đi bẩm báo lại với quản sự.

Nói xong, tiểu nhị cầm theo tấm thiết lệnh chạy lên trên tầng hai. Còn hắn thì tìm một chỗ ngồi quan sát xung quanh. Mãi một lúc sau, từ trên lầu, đi cùng với tiểu nhị còn có thêm một người đàn ông khác.

Người đàn ông này tướng tá lùn tịt, thể nhưng lại mập ú nụ, bộ y phục không thể che đậy được cái bụng phệ cùng với thể hình to tướng của lão ta. Mỗi bước chân đi thôi mà cũng thấy được sự khó khăn rồi.

Trông y phục của lão bản tử này khá sang trọng, Tinh Hồn liền đoán ra đây chính là quản sự tiểu nhị nhắc đến.

- Huynh đệ, ta là Hạng Thát, là quản sự tại đây. Ta muốn hỏi, cậu có phải tên Tinh Hồn không?

- Ra là Hạng quản sự. Tại hạ đích thực là Tinh Hồn.

Tinh Hồn ngữ điệu khách khí, ôn quyền đáp.

- Tốt quá, rốt cuộc cậu cũng chịu xuất hiện, gần đây tam thiếu gia rất lo lắng về tình hình của cậu.

Hạng Thát cười hòa nhã, sau đó đưa tay mời chào, nói tiếp:

- Chỗ này không thích hợp nói chuyện, chúng ta đi một nơi khác yên tĩnh hơn.

- Tùy ý Hạng quản sự.

Sau đó, Hạng Thát ra lệnh cho tiểu nhị sắp xếp một căn phòng yên tĩnh.

Vào trong phòng, sau khi kính một ly rượu, nói một chút chuyện tầm phào bên đường, Tinh Hồn mới vào thẳng vấn đề chính:

- Hạng quản sự, kỳ thực lần này tìm đến quản sự chính là nhờ quản sự một chút chuyện.

- Ha ha, đều là chỗ quen biết, không cần khách khí làm gì.

Trước đây, Hạng Hạo từng dẫn Hạng Thất khi Tinh Hồn đến thì chiêu đãi thật tốt, đồng thời đáp ứng mọi yêu cầu mà Tinh Hồn đưa ra, trừ khi là yêu cầu quá phận, còn lại thì nhất định phải thực hiện thật tốt. Vậy nên Hạng Thất không dám làm qua loa, thái độ cực kỳ nhiệt tình.

Là một người làm lâu năm tại Hạng gia, Hạng Thất rất có mắt nhìn người. Hạng Hạo đối với Tinh Hồn cực kỳ đề tâm, thế nên phải tranh thủ cơ hội này để tăng quan tiến chức.

- Vậy thì tại hạ không khách khí nữa. Hai ngày nữa ta có chuyến đi săn với một vài hảo hữu, thế nên cần một số pháp bảo để phòng thân cùng với một ít đan dược, ngoài ra còn bốn mươi chín loại tinh huyết hoang thú và bốn mươi chín loại linh dược, hy vọng Hạng quân sự có thể giúp cho.

- Chuyện nhỏ.

Hạng Thất cười lớn, sau đó lấy ra một lá phù lục truyền âm.

- Chuẩn bị cho ta một số pháp bảo, lấy loại tốt nhất của bản tiệm. . .

Hạng Thất nói vào lá phù lục, ít lâu sau đó, ở bên ngoài có tiếng gõ cửa. Được sự đồng ý của Hạng Thất, tiểu nhị đi vào trong đặt xuống bàn một cái nhẫn trữ vật, sau đó hần lập tức rời khỏi căn phòng.

Hạng Thất cầm nhẫn trữ vật, dùng thần niệm quét qua một lần, sau khi thấy ổn thỏa, hần mới đưa sang cho Tinh Hồn, đồng thời nói:

- Mọi thứ ta đã chuẩn bị đủ cả, ngươi xem thử còn thiếu gì không để ta bảo hạ nhân chuẩn bị.

Tinh Hồn dùng thần niệm quét qua, nội tâm không giấu được sự kinh ngạc. Trong nhẫn trữ vật có một thanh kiếm pháp khí trung phẩm, một cái bảo giáp pháp khí trung phẩm, đan dược phụ trợ cùng với hơn một ngàn tinh thạch.

So với những gì dự kiến thì sự chuẩn bị của Hạng Thất vượt quá sự mong đợi.

- Như thế này là tốt lắm rồi, đa tạ Hạng quân sự.

Tinh Hồn thái độ khách khí, mời Hạng Thất một ly. Bởi vì trời cũng đã gần tối, Hạng Thất còn một số công việc cần phải quản lý nên hần không làm phiền Tinh Hồn nữa.

Do cũng chưa có chỗ ở ổn định, thế nên Tinh Hồn quyết định ở lại đây hai ngày luôn. Việc này khiến cho Hạng Thất rất mừng, lập tức gọi hạ nhân chuẩn bị phòng ốc nghỉ ngơi.

Sau khi Hạng Thất rời đi, hần được tiểu nhị dẫn đến căn phòng dành riêng cho hần. Do thân phận của Tinh Hồn nên căn phòng mà Hạng Thất chuẩn bị thuộc loại tốt nhất của cửa hiệu.

Tranh thủ khoảng thời gian này, Tinh Hồn bắt đầu tu luyện để khiến tu vi nâng cao thêm. Hần cảm giác được bản thân sắp đột phá, thế nên tập trung tinh thần, bắt đầu vận chuyển Hồn Nguyên Thiên Thần Quyết để luyện hóa năng lượng tích tụ trong Thể Đạo Liên.

Trong linh đài, Thể Đạo Liên màu đỏ bắt đầu tản ra nguồn năng lượng màu đỏ, trông nó vô cùng rực rỡ, tựa như một ngọn lửa vậy, thế nhưng năng lượng lại tập phần ôn hòa, không hề gây khó chịu gì đối với thân thể.

Dòng năng lượng màu đỏ này chạy xuyên suốt cơ thể hần, thấm thấu vào từng tắc kinh mạch, giúp cho kinh mạch trở nên dẻo dai chắc chắn, sau khi chạy đủ một vòng chu thiên thì đỏ về đan điền.

Năng lượng tích tụ trong đan điền ngày một nhiều hơn, chỉ thấy khí thể của Tinh Hồn tăng mạnh lên, cả người hần ần ần xuất hiện một tầng hồng quang nhàn nhạt, trong không gian mờ ảo trở nên rất nổi bật..

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 73: Hư Không Chung

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 73: Hư Không Chung

Theo hồng quang này càng rõ rệt, tu vi của hần nhanh chóng mạnh lên trông thấy. Bên trong linh đài, dưới sự thúc giục của Tinh Hồn, Thể Đạo Liên sinh ra biến đổi, hồng quang ngày một mãnh liệt hơn. Thể Đạo Liên ngày một lớn hơn, thoạt trông như một đóa hoa lửa nở rực rỡ.

Có điều, nhiều đó năng lượng vẫn là chưa đủ để Thể Đạo Liên tiến hành triệt để nở rộ, vẫn còn thiếu một chút nữa là có thể nở hoàn toàn.

Cũng chính bởi vì điều này, Tinh Hồn vẫn chưa thể đột phá hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh, vẫn còn thiếu một chút xú nữa mà thôi.

- Đáng tiếc, nếu vẫn còn đó Bách Điều Đan thì tốt rồi.

Tinh Hồn thờ dài ra một hơi thất vọng. Trước đây, từ trong nhẫn trữ vật của Tạ Tinh Lệ, Tinh Hồn tìm thấy được một khóa Bách Điều Đan, tác dụng đánh sâu vào bình cảnh. Đối với trạng thái hiện tại bây giờ chính là lúc cần Bách Điều Đan nhất.

Đáng tiếc, Bách Điều Đan lại bị hủy diệt cùng với số tài sản nằm trong nhẫn trữ vật cả rồi.

Hồ hấp một nhịp lấy lại tinh thần, tiếp theo Tinh Hồn lại lấy ra huyết dịch hoang thú và linh dược mà Hạng Thất chuẩn bị cho hắn.

Huyết dịch này đa phần đều là Hậu Thiên hoang thú cấp một, cả linh dược cũng thuộc Hoàng cấp hạ phẩm dưới ba trăm tuổi. Chung quy miễn cưỡng vừa đủ để hắn có thể bắt đầu quá trình tinh luyện để chuẩn bị cho bước đầu tiên của quá trình luyện thể.

Kế tiếp, Tinh Hồn tiếp tục lấy ra một cái đỉnh nhỏ, thuộc loại pháp khí hạ phẩm. Do tại Thanh Giang trấn này chủ yếu là nơi tập trung buôn bán hàng hóa phục vụ việc đi săn, muốn tìm được một cái đan đỉnh thực sự rất khó tìm.

Hạng Thất lưu giữ vài cái, tại nơi này xem như là quý giá lắm rồi. Nếu là người khác mới chấp chừng sử dụng đan đỉnh thì tỷ lệ thành công có lẽ chưa đạt đến nửa thành.

Nhưng Tinh Hồn bản thân là một Luyện Dược Sư, cũng là một Luyện Khí Sư, kinh nghiệm đối với việc tinh luyện này quả thực là dư thừa, hắn hoàn toàn có thể nắm chắc được một trăm phần trăm tỉ lệ tinh luyện thành công.

Tiếp theo, Tinh Hồn đặt xung quanh đan đỉnh năm viên đá màu đỏ nhìn rất sắc sỡ.

Loại đá này có tên là Linh Diễm Thạch, chuyên dùng để hỗ trợ việc luyện đan hay luyện khí cho những Luyện Khí Sư hay Luyện Đan Sư mới vào nghề.

Nguyên nhân là do sử dụng Địa Hòa ở tông môn thì tiêu hao rất nhiều điểm công hiến và một đại lượng linh thạch, thế nên đa số người mới vào nghề đều lựa chọn dùng Linh Diễm Thạch, vừa rẻ mà lại vừa dễ mua.

Ngoài ra, Linh Diễm Thạch này cũng là tài liệu chính dùng để luyện chế ra Oanh Hóa Phù.

Tinh Hồn đối với Phù Lục rất có hứng thú, bởi nó đem đến rất nhiều công dụng, thế nên hắn có tình hoi mượn Hạng Thất gần trăm khóa Linh Diễm Thạch để có thể học luyện phù.

Trở lại vấn đề chính, sau khi chuẩn bị ổn thỏa, Tinh Hồn bắt đầu vận chuyển nguyên lực, thúc dục Linh Diễm Thạch cháy rực lên.

Với thủ đoạn không hòa cùng với tinh thần lực thập phần mạnh mẽ, Tinh Hồn dễ dàng khống chế được hỏa diễm phát ra từ Linh Diễm Thạch.

Hỏa diễm được thao túng rất điệu nghệ, sau khoảng chừng một khắc, đan lô bắt đầu nóng dần dần lên. Nhận thấy hỏa diễm bắt đầu có dấu hiệu suy yếu, Tinh Hồn liền lập tức ném vào trận pháp thêm năm khối Linh Diễm Thạch nữa để giữ cho nhiệt độ ổn định.

Kế tiếp, Tinh Hồn cách không mở nắp đan lô ra, từ bên trong bay lên một làn khói trắng nghi ngút. Thủ đoạn rất nhanh ném vào đó huyết tinh của hoang thú, ném vào xong thì liền đóng nắp lại ngay.

Huyết tinh của Hậu Thiên hoang thú cấp một chứ rất nhiều tạp chất, thế nên phải tinh luyện một cách cẩn thận, chỉ ít tinh luyện phải đạt đến tỉ lệ tám thành tinh luyện, có như vậy thì mới đạt hiệu quả tốt nhất khi luyện thể.

Quá trình tinh luyện huyết tinh hoang thú, so với dự kiến thì tốn nhiều thời gian hơn hẳn tưởng, mãi đến bảy canh giờ sau, quá trình tinh luyện mới thành công viên mãn.

Với trình độ của Tinh Hồn thì dĩ nhiên huyết tinh này đạt đến mười thành tỷ lệ tinh luyện, hiệu quả dĩ nhiên là tốt nhất.

Chỉ thấy bên trong đan lô lấy ra một khối dịch cao màu đỏ hồng óng ánh, dù không có ánh sáng xuyên qua, thế nhưng nó vẫn rất rực rỡ, giống như một viên hồng ngọc vậy, đẹp vô cùng.

Huyết cao này thậm chí còn không có mùi tanh của máu tươi, mà ả ả có một hương thơm khiến cho người ta mê hoặc đến lạ kỳ.

Tinh luyện thành công huyết cao này làm Tinh Hồn tiêu tốn rất nhiều tinh thần lực, ngoài ra còn mất đến bốn mươi sáu khối Linh Diễm Thạch.

Cũng may trước đó dặn với Hạng Thất chuẩn bị hơn trăm khối, số lượng còn lại miễn cưỡng có thể tinh luyện được số linh thảo kia.

Nghỉ ngơi phục hồi nguyên lực và tinh thần, điều chỉnh trạng thái cơ thể ổn định. Tinh Hồn bắt đầu tinh luyện sang linh dược.

Giống như cách làm với huyết tinh hoang thú, có điều phía bên tinh luyện linh dược thì cần phải cẩn trọng hơn, chỉ cần quá tay một chút là lập tức khiến

cho linh được bốc hơi toàn bộ.

Dù có tay nghề rất cừ khôi thì Tinh Hồn vẫn thập phần cẩn trọng, bởi nó liên quan mật thiết đến thực lực, không cẩn trọng làm sao được.

Mất thêm tám canh giờ nữa, tổng cộng hơn một ngày rưỡi, Tinh Hồn mới hoàn thành xong công đoạn tinh luyện.

Nghỉ ngơi và tắm rửa sạch sẽ, dĩ nhiên vẫn phải điều chỉnh bản thân trở lại trạng thái đỉnh phong, Tinh Hồn mới dám tiến hành luyện thể.

- Hư Không Chiến Thể, hiện tại có thể tiến hành bước đầu tiên rồi.

Hô hấp một nhịp lấy tinh thần, Tinh Hồn sau đó lấy ra một cái lọ gốm nhỏ, cái lọ này đang đựng huyết cao mà hắn đã tinh luyện trước đó.

Bôi huyết cao khắp cơ thể, một tầng hồng quang huyền ảo rực lên. Huyết cao làm cho cơ thể hắn nóng rực lên, tạo ra một loại cảm giác nóng rực bức bối rất khó tả.

Cảm giác cứ như bị lực lượng thần bí nào đó đang ăn mòn cơ thể, cực kỳ đau đớn. Có điều, ngoại trừ vài giọt mồ hôi trên trán do nóng ra thì Tinh Hồn không còn một biểu cảm nào khác.

So với cảm giác đau đớn này, hắn đã từng trải qua những chuyện còn khủng khiếp hơn. Đau đớn thể xác còn con thể kia, há có thể làm khó được hắn.

Tiếp theo, Tinh Hồn lại uống vào linh dịch đã trải qua tinh luyện.

Một thứ tác động từ bên trong ra ngoài, một thứ thì lại từ ngoài vào trong. Tầng da bên ngoài bị hai loại lực lượng chèn ép cực kỳ mạnh mẽ.

Gương mặt Tinh Hồn lúc trắng lúc xanh, nhưng hắn không mấy may mắn dù chỉ một cái. Bên trong nội thể, nhờ vào linh dịch đã qua tinh luyện, nó giống như một con sóng lớn quét quanh khắp cơ thể, dọn dẹp những tạp chất bám ở tầng bì và một số phần khác mà nó có thể tác động được.

Tạp chất toàn bộ bị tổng hết ra bên ngoài. Thế nhưng bởi vì ở bên ngoài có huyết cao được tinh luyện, nó không chỉ ngăn cản không cho tạp chất bị tổng đi, ngược lại còn hấp thu đám tạp chất đó.

Đúng lúc này, ngọn lửa ngũ sắc trong đan điền Tinh Hồn đột nhiên bùng cháy lên. Tinh Hồn nội tâm cả kinh, nhưng bởi do hắn hiện tại đã là chủ nhân của ngọn lửa ngũ sắc, thế nên chớp mắt phát hiện ra, ngọn lửa này không phải đang cố tình thiêu đốt quấy phá.

Thật không ngờ, ngọn lửa này dựa vào kinh mạch trong cơ thể mà bắt đầu thiêu đốt lan ra. Có điều quá trình thiêu đốt này không hề khiến cho Tinh Hồn khó chịu hay bị tổn hại, ngược lại có cảm giác cực kỳ thống khoái, giống như đang được mát xa, sung sướng vô cùng.

Ngọn lửa ngũ sắc thậm chí còn dung nhập vào tận cốt tủy, thứ mà khó loại bỏ tạp chất nhất, toàn bộ đều bị ngọn lửa ngũ sắc này cuốn hết ra bên ngoài.

Tinh Hồn nội tâm cực kỳ hưng phấn, nhưng hắn áp chế lại tâm tình, dùng thần niệm điều khiển ngọn lửa, cơ thể Tinh Hồn bị ngọn lửa ngũ sắc càn quét, hoàn toàn không sót lại một tia tạp chất nào.

Hiện tại gọi hắn sở hữu Không Linh Thể Chất trong truyền thuyết cũng hoàn toàn không sai chút nào.

Huyết cao được hấp thu rất nhiều tạp chất trong cơ thể hắn, bởi vì tinh luyện được đến hiệu quả tốt nhất, nên nó miễn cưỡng có thể hấp thu toàn bộ chỉ trong hai canh giờ.

Tinh Hồn không tiếc sử dụng ngọn lửa ngũ sắc để tiếp hành bước tiếp theo, dùng ngọn lửa ngũ sắc để nung nóng. Cơ thể của hắn lúc này đây chẳng khác gì một cái đan lò ca.

Tạp chất hóa thành một mớ hỗn độn dung nhập vào tầng biểu bì, bằng mắt thường có thể thấy được tầng biểu bì của hắn thay đổi rõ rệt, từ nước da trắng chuyển sang màu đen tím, thoạt trông như đang bị trúng độc.

Còn bên trong nội thể, tại Thể Đạo Liên đột nhiên hình thành một cái hạt giống. Hạt giống này được gọi là Hư Không Chủng, ngưng tụ được Hư Không Chủng thì chính là thành công trong việc luyện thể rồi.

Chỉ là không ngờ rằng, khi Hư Không Chủng vừa mới được ra đời thì đột nhiên từ Thể Đạo Liên bắn ra những sợi hắc ti.

Hắc ti cuốn lấy Hư Không Chủng, dung nhập Hư Không Chủng lại với chính nó, chỉ thấy giữa đài sen có vô số hạt giống, bỗng nhiên sau đó toàn bộ nhập lại với Hư Không Chủng cả, hình thành một hạt sen duy nhất có màu đen tím mà thôi.

Đúng lúc ấy, Thể Đạo Liên bắt đầu sinh ra biến đổi hoàn toàn. Chính là màu đỏ rực rỡ, năng lượng tràn đầy, thân thể Tinh Hồn tựa như đang được thăng hoa, cảm giác thống khoái thực sự khó mà miêu tả thành lời.

Một tiếng chấn động truyền ra từ cơ thể, tu vi của Tinh Hồn trước đó vừa mới đột phá không lâu thì nay lại đột phá một lần nữa. Từ đỉnh trung kỳ Phàm Tiên Cảnh đột phá thẳng lên hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh.

Mà lực lượng này không có dừng lại tại đó, nó giúp hắn tích lũy được năng lượng khổng lồ, mãi đến khi đạt đến bình cảnh hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh thì mới dừng lại.

Trong lúc hấn đột phá, từ bên trong Thể Đạo Liên có một ngọn lửa màu đen tím bỗng nhiên chui vào bên trong Hư Không Chung, khiến cho Hư Không Chung ầm ầm sinh ra biến dị. Có điều, tạm thời biến dị này Tinh Hồn vẫn chưa phát hiện ra, có lẽ sau này mới bắt đầu tìm hiểu.

Ngoài chuyện đó ra, lửa ngũ sắc sau khi hoàn thành nhiệm vụ bất ngờ, nó lại thu về lại tại đan điền. Nhưng mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt tại đó, biến đổi lại tiếp tục xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 74: Hỏa Công Công

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 74: Hỏa Công Công

Sau khi lửa ngũ sắc rút lại đan điền, bỗng cơ thể Tinh Hồn xuất hiện những âm thanh rạn nứt. Âm thanh rạn nứt này mặc dù vang ra từ trong cơ thể, nhưng nó lại không thuộc về thân thể hấn, mà tựa hồ giống như gông xiềng trời buộc thân thể Tinh Hồn bị phá vỡ.

- Phong ấn pháp tắc bị suy yếu?

Thứ đang trời buộc thân thể Tinh Hồn chính là Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc – hai loại pháp tắc thần bí đã phong ấn thân thể hấn khi phi thăng Đại Thiên Thế Giới.

Hai cái phong ấn này ảnh hưởng rất lớn trong con đường tu hành, chỉ cần suy yếu đi một chút thôi, tốc độ tu luyện dĩ nhiên sẽ được tăng lên đáng kể.

Những thứ mà Tinh Hồn bị Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc phong ấn bao gồm cỗ kiếm Đồ Lục, thể chất Hư Không Đại Thể, Thế Giới Bản Nguyên, Thế Giới Chi Thụ, Ngũ Hành Bản Nguyên và Hỏa Công Công.

Bất cứ thứ tồn tại nào chỉ cần được giải trừ được phong ấn đều giúp cho chiến lực của Tinh Hồn bạo tăng.

Mà nhìn dị tượng gông xiềng phong ấn bị phá vỡ này cơ hồ rất lớn, thế nên nội tâm Tinh Hồn cực kỳ trông chờ, không biết thứ gì sẽ được giải phong ấn đầu tiên đây.

Chỉ một lúc sau, thân thể Tinh Hồn run lên một cơn đau nhứt, ngay cả linh hồn hấn cũng không khỏi run rẩy dữ dội, tựa hồ bản thân đang trải qua thiên đạo vạn quả, bị ngũ lôi oanh đỉnh... thiếu chút nữa là hấn đã ngất đi rồi.

Phía sau lưng, đột nhiên sáng rực lên một vầng hào quang, nhìn giống như ánh mặt trời vậy. Đó chính là không gian động thiên thứ nhất mà Tinh Hồn mở ra được khi thu phục bảy đom đóm, linh khí tinh thuần được hấn tiêu tốn khá khá tinh thạch để tích trữ bên trong rất nhiều, nay đột nhiên toàn bộ linh khí biến mất, chuyển dời lên thân thể hấn.

Sau ngay sau đó, trong không gian lại vang lên một tiếng nứt nẻ, một ánh kim quang nữa lại xuất hiện, dần dần mở ra thêm một cái không gian động thiên thứ hai.

Sau lúc động thiên thứ hai mở ra, linh khí thiên địa bị hai cái không gian động thiên này hút vào, tốc độ cắn nuốt mặc dù không nhanh, nhưng một lần hấp thu lại rất lớn, giống như một đầu kinh ngư đang hô hấp vậy.

Lại nói về bên trong nội thể, ngay sau khi những âm thanh vỡ nát chấm dứt, nội thể Tinh Hồn bỗng nhiên rực cháy lên ngọn lửa màu hồng tím.

- Hồng Môn Từ Hòa?

Ngọn lửa này Tinh Hồn chẳng hề xa lạ gì, bởi trước đây, tại Huyền Thiên Giới, Thái tiên tôn đã đem tặng cho hấn ngọn lửa này – Hồng Môn Từ Hòa, hỏa diễm mạnh nhất Đại Thiên Thế Giới, không thì không thiếu đốt được.

Hồng Môn Từ Hòa chỉ có siêu việt Thánh Nhân mới có thể mượn dùng, nhưng nay, sau khi gông cùm phong ấn bị phá tan, Hồng Môn Từ Hòa một lần nữa tái hiện.

- Hỏa Công Công, thức tỉnh đi!

Tinh Hồn tinh thần tập trung, dùng lực lượng tinh thần hô lớn một tiếng, trong âm thanh mang theo ý chí mạnh mẽ kêu gọi Hỏa Công Công thức giấc.

Hồng Môn Từ Hòa như có linh, đối với Tinh Hồn rất hiểu ý, chỉ thấy Hồng Môn Từ Hòa toàn bộ dung nhập vào ngọn lửa ngũ sắc, Hồng Môn Từ Hòa không hề thôn phệ lửa ngũ sắc, mà là giống như đang thanh lọc.

Hai ngọn lửa cuộn lại với nhau, tạo một cảnh tượng rất đẹp mắt, sau một hồi co rút hóa thành một đũa trẻ sơ sinh.

Nhìn nó rất giống với nguyên anh của tu sĩ khi vừa mới đột phát từ Kim Đan Kỳ lên Nguyên Anh Kỳ, cái đầu to tròn, hai bên có hai cái sừng nhỏ nhú ngang ra, tay chân cụt ngắn, thân thể hiện tại chỉ bé bằng một quả trứng.

Nghe được tiếng Tinh Hồn kêu gọi, Hỏa Công Công mở to đôi mắt tròn xoe long lanh ra, đôi mắt màu hồng tím rất rực rỡ.

Sau khi được tái sinh, Hỏa Công Công rất yếu ớt, tại Đại Thiên Thế Giới, chỉ sợ ngay cả một đũa trẻ con cũng có thể đập nát nó.

Thiết nghĩ nếu xét tu vi, Hỏa Công Công mới tiến vào Luyện Khí Kỳ tầng thứ nhất mà thôi.

Nhớ đến quá khứ huy hoàng của Hỏa Công Công, khi ấy nó trợ giúp rất lớn, bao nhiêu tu sĩ tại Huyền Thiên Giới không một kẻ nào có thể giết chết được nó cả.

- Mặc dù yếu ớt, nhưng tiềm năng của Hỏa Công Công là vô hạn, cần phải cho nó cần nuốt thật nhiều linh hồn.

Hỏa Công Công sinh trưởng không dựa vào đan dược hay thiên tài địa bảo gì, mà lớn lên nhờ cần nuốt hồn thể của chúng sinh.

Hiện tại chỉ có thể để Hỏa Công Công sống trong thân thể hắc mà thôi, bởi lực lượng của nó không thể gánh chịu được pháp tắc Đại Thiên Thế Giới.

Dù rằng bản chất của Hỏa Công Công chính là Hồng Mông Tử Hỏa, nhưng hiện nay nó vẫn chưa phát huy được uy lực của Hồng Mông Tử Hỏa, vẫn còn phải nuôi nấng một thời gian rất dài.

Nhớ lại ngày đó lấy đi ngọn lửa ngũ sắc từ tinh thần hải của Cổ Tinh Hải quả nhiên là một quyết định chính xác, mặc dù có quãng thời gian, ngọn lửa ngũ sắc này mang đến cho hắc không ít rắc rối, ảnh hưởng cực lớn đến sự tu hành của hắc.

Nhưng nhờ kiên trì, rốt cuộc hôm nay ngọn lửa ngũ sắc đã mang đến cho hắc thành quả rồi. Mặc dù không biết lai lịch ngọn lửa này thế nào, tại sao lại đột ngột xuất hiện trong tinh thần hải của Cổ Tinh Hải, hay tại sao nó lại có khả năng thanh lọc thân thể cũng như phá vỡ đi Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc, giúp giải phóng Hỏa Công Công đang bị phong ấn, nhưng cái hiện tại không phải đi điều tra, mà là nên tận hưởng thành quả do ngọn lửa ngũ sắc mang lại.

Hai hôm nay tu luyện đem lại rất nhiều niềm vui sướng, tu vi tiến vào hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, luyện thể bước thứ nhất Luyện Bì đã thành công mỹ mãn, ngoài ra Hỏa Công Công cũng đã tỉnh giấc.

Thử vận chuyển Hư Không Chiến Thể, chỉ thấy cơ thể hắc đột nhiên biến đổi, làn da bên ngoài hóa thành một màu đen tím huyền bí.

Đây chính là Hư Không Chiến Thể tầng thứ nhất Luyện Bì, khiến cho làn da biến thành hư không tinh thần, mượn lực lượng tinh thần mà phát ra uy lực cực mạnh, chiến lực tăng lên gấp mấy lần.

- Tiêu hao khá nhiều nguyên lực cũng như tinh thần lực để duy trì Hư Không Chiến Thể, cần phải gấp rút đột phá Địa Tiên Cảnh để trừ bỏ mặt hạn chế này.

Tiên giả Phàm Tiên Cảnh và Phù Tiên Cảnh vẫn chưa thể tích lũy ra được tiên lực, mỗi lần sử dụng thần thông bất kỳ là lại tiêu hao rất nhiều.

Thu lại Hư Không Chiến Thể, sau hai ngày bế quan, tu vi và thực lực đều đã biến mạnh, như vậy có thể giảm bớt được nguy hiểm khi trở lại Vĩnh Dạ Thâm Uyên để lịch lãm rồi.

Nhìn sắc trời, vẫn còn mấy canh giờ nữa là đến thời gian ước hẹn, cũng chẳng còn việc gì để làm, Tinh Hồn tạm dừng khoảng thời gian này cùng cố lại tu vi.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trong một gian phòng sạch sẽ, Mộ Bạch Phi đứng thẳng người, hai tay đặt sau lưng, ngẩng mặt lên nhìn bầu trời đầy sao, trong ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

- Được Hạng gia tiếp đãi rất nồng hậu, hắc và Hạng Hạo rốt cuộc có quan hệ gì?

Mộ Bạch Phi như đang nói chuyện với chính mình vậy, ở đằng sau lưng có hai bóng người mặc y phục dạ hành, do sử dụng thủ đoạn bí ẩn nào đó nên đã che dấu đi khí tức của bản thân.

Thông qua đôi mắt lạnh lùng vô cảm, dĩ nhiên chính là ai gã từ sĩ mà Mộ gia sai khiến bảo vệ sự an toàn cho Mộ Bạch Phi.

- Hừ, chỉ cần khiến hắc chết tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên, dù là Hạng Hạo cũng chẳng thể nói được gì.

Đường như danh tiếng của Hạng Hạo rất lớn, không ngờ Mộ Bạch Phi là đệ tử Linh Lôi Tông cũng sinh ra một tia úy kỵ nhất định.

- Hai người các ngươi tiếp tục ẩn mình, có việc cần làm thì ta liên hệ sau.

- Vâng, thưa công tử.

Hai gã tử sĩ ăn nói ngắn gọn, ôm quyền kính lễ, sau đó chậm rãi biến mất trong bóng tối, không để lại vết tích nào.

- La Vi, nàng là của ta, là người mà gia tộc lựa chọn, là lô đỉnh của Mộ Bạch Phi ta, cho đến khi nàng trưởng thành, không một kẻ nào được phép đến gần nàng.

Mộ Bạch Phi giọng nói âm tà, nở nụ cười tà dị lên đến tận mang tai, giọng cười hắc ám lạnh lẽo, trông cực kỳ đáng sợ.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trời đã sáng, sau khi tạm biệt Hạng Thất thì hắn tìm đến quán rượu của Mộ Bạch Phi. Đường như đã biết trước được việc Tinh Hồn chắc chắn sẽ đến tìm, thế nên Mộ Bạch Phi đã cho người đứng đợi sẵn.

Tinh Hồn đứng trước cửa quán rượu, trong mắt xuất hiện nét lạ kỳ. Bởi vì hôm nay quán rượu không có lấy một bóng người nào ra vào, thậm chí cả con đường này cũng không có bóng người nào khác.

Khách nhân qua lại đều tránh con đường này, lựa chọn một con đường khác mà đi.

Khi tiến vào con đường đến quán rượu, Tinh Hồn nhìn thấy có một số người đứng chặn ở đầu đường, nhìn mấy gã đó dường như là thị vệ tại Thanh Giang trấn.

Có một gã thanh niên, nhìn trang phục chính là của đệ tử Linh Lô Tông, kẻ này hai hôm trước Tinh Hồn có nhìn thấy hắn đi cùng với Mộ Bạch Phi và La Vi.

Thấy có gì đó khác lạ, thế nên trước khi vào trong quán rượu, Tinh Hồn bèn hỏi:

- Huynh đệ, hôm nay có sự kiện gì mà quán rượu không có ai, mà cả khách nhân cũng không được đi đường này vậy?

Tên đệ tử Linh Lô Tông kia cười cười, trả lời:

- Bởi vì hôm nay Mộ công tử tiếp đón các đệ tử phái khác cùng tham dự vào việc đi săn Nham Tương Thú, thế nên mới hạ lệnh nghỉ bán, thậm chí bao luôn cả con đường này để tiện việc đón tiếp.

- Ra là vậy, Mộ công tử quả nhiên sáng khoái.

Tinh Hồn gật gù, cảm thấy có chút ngạc nhiên về độ chịu chơi của Mộ Bạch Phi.

Đi vào trong quán rượu, chỉ thấy đứng bên trong có rất nhiều nữ tử đứng vây quanh một bàn tiệc lớn, ngồi chủ trì bàn tiệc chính là Mộ Bạch Phi, ngoài ra còn rất đông những người khác, bọn họ mặc y phục khác nhau, dĩ nhiên chính là những người cùng tham dự vào việc đi săn Nham Tương Thú.

Nhưng khiến cho Tinh Hồn cực kỳ kinh ngạc đó chính là không ngờ tại đây lại gặp được một người quen.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 75: Chiến Dương Khai

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 75: Chiến Dương Khai

Kẻ đó chính là người mà hắn gặp tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên, dùng hắn làm con mồi cho Lục Nhân Tử Văn Hạc đánh chén, nhân cơ hội đó mà hái xuống U Hải Quả. Chính là Dương Khai.

Mà Dương Khai đang ngồi uống rượu, trò chuyện cũng với Mộ Bạch Phi và những người khác cùng tham dự chuyến đi săn này, gương mặt cười nói vui vẻ, nhưng ngay khi gặp Tinh Hồn thì lập tức biến đổi.

Mộ Bạch Phi vốn là một kẻ tinh quái, hắn nhanh chóng nhìn ra được có gì đó bất thường giữa Tinh Hồn và Dương Khai. Nhìn biểu hiện của Dương Khai, dĩ nhiên bất thường này, phần nhiều là do hiềm khích giữa hai bên.

Trong lúc không ai phát hiện, Mộ Bạch Phi khòe miệng nở nụ cười âm hiểm.

Hắn làm bộ như chưa hề có chuyện gì xảy ra, tựa hồ không phát hiện biểu cảm bất thường của Dương Khai, đứng dậy khỏi ghế, định giới thiệu Tinh Hồn với mọi người thì bỗng Dương Khai bộc lộ khí thế kinh người, xông thẳng tới chỗ Tinh Hồn, xuất ra một quyền cực mạnh.

Ai nấy đều giật mình cả kinh, chưa kịp hiểu ra điều gì thì Dương Khai và Tinh Hồn đã va chạm với nhau rồi.

Một quyền rất bất ngờ, thế nhưng chùng đó không đủ để khiến cho Tinh Hồn lung lay.

- Vạn Thú Nhất Kích.

Bàn tay biến hóa thành trào âm, nguyên lực vận chuyển, xuất ra một trào, chỉ thấy trào âm vừa ra, phía sau lưng Tinh Hồn có ánh ảo của hung thú đồng thời đánh trào âm tới, trong tiếng rít gió người ta nghe thấy có tiếng hung thú gầm vang.

Ầm một tiếng, Dương Khai miệng thổ huyết, bị Tinh Hồn một chiêu đánh bay, thân thể va đập vào bàn ghế, tạo thành một cảnh tượng hỗn tạp.

Chúng nhân kinh hoàng, nhất là những nữ nhân phục vụ mà Mộ Bạch Phi sắp xếp phụ trách tiếp đón hô hoán inh ỏi.

Mọi người đều đứng dậy khỏi bàn, ánh mắt nhìn Dương Khai, rồi quay lại nhìn Tinh Hồn, thậm chí là cả Mộ Bạch Phi, trong mắt xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Dương Khai, mặc dù không nói là mạnh nhất trong số những người được Mộ Bạch Phi mời đến, nhưng một thân thực lực không thể xem thường, tu vi hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh, thế nhưng mà lại bị Tinh Hồn một chiêu đánh trọng thương một cách nhẹ nhàng.

- Bắt tên đó lại cho ta.

Dương Khai chật vật đứng dậy, nội tâm xấu hổ vô cùng, bản thân địa vị cao cường, vậy mà lại bị Tinh Hồn một chiêu đánh bay trước mặt bao nhiêu người như vậy.

Trước đây bị Tinh Hồn cướp đi U Hải Quả, làm cho tu vi không đột phá lên Phù Tiên Cảnh, lại còn khiến bản thân trọng thương nặng, phải bế quan hơn hai tháng trời mới bình phục.

Nhưng nay khi gặp lại, chỉ vồn vẹn vài tháng, không ngờ bản thân đã bị đánh bay một cách dễ dàng như vậy, làm nội tâm Dương Khai cả kinh không thôi.

Dương Khai ra lệnh, ngay lập tức những đệ tử Thiên Kiếm Tông giương cung bạt kiếm, giương mặt âm trầm hướng Tinh Hồn.

Những tên này, mặc dù tu vi không cao như Dương Khai, nhưng đều tiến giai trung kỳ Phạm Tiên Cảnh cả, liên thủ với nhau thì cũng khá là lợi hại.

Tinh Hồn giương mặt không chút biểu tình, tựa hồ xem đó là một việc tự nhiên, hắn lấy ra pháp khí mà Hạng Thất đã chuẩn bị, chính là một thanh kiếm trung phẩm.

Đúng đó, La Vi bỗng đứng ra, đứng chính giữa Tinh Hồn và đám đệ tử Thiên Kiếm Tông:

- Các người muốn làm gì?

La Vi gương mặt khó coi, nói lớn.

Đúng lúc đó, Dương Khai từ phía đằng sau bước tới, tay lau đi vệt máu ở miệng, trông gương mặt đờ đờ sát khí, giọng âm trầm lạnh lùng:

- La Vi sư muội, đây là ân oán giữa ta và hắn, La Vi sư muội không nên xem vào.

La Vi xụ mặt xuống, rồi nhìn sang Mộ Bạch Phi đứng cách đó không xa, hỏi:

- Mộ sư huynh, người là do Mộ sư huynh mời tới, sư huynh cũng nên nói gì đi chứ?

Trong mắt Mộ Bạch Phi xuất hiện một tia khó chịu. Vốn không định xuất hiện, nhân cơ hội này để cho Dương Khai và những đệ tử Thiên Kiếm Tông xuống tay với Tinh Hồn, nhưng lại bị La Vi nhắc đến, hắn không thể không ra mặt.

Chỉ thấy Mộ Bạch Phi ho khan hai cái, sau đó mới chậm rãi bước ra:

- Khụ khụ, chuyện này hơi bất ngờ nên... Dương Khai huynh, vị huynh đệ này là cho ta mời đến, ta thực sự không biết giữa hai vị có ân oán, chẳng biết có thể nê mặt ta mà cho qua chuyện này được không?

Mộ Bạch Phi hướng Dương Khai, ngữ điệu rất khách khí.

- Hừ, bỏ qua, Mộ Bạch Phi, biết điều thì tránh qua một bên, nếu không...

Dương Khai căm hận Tinh Hồn như vậy, há có thể vì một câu nói của Mộ Bạch Phi mà bỏ qua được. Mộ Bạch Phi ngoài mặt thì xuất hiện bối rối, nhưng trong lòng thì cười lạnh.

Hắn nhìn La Vi, lắc đầu nhún vai:

- La Vi sư muội, xem ra ân oán giữa họ ta không thể hòa giải được. La Vi sư muội, thiết nghĩ sư muội đừng dính vào, đao kiếm không có mắt, sư muội sẽ bị thương đó.

Ngữ điệu Mộ Bạch Phi thương hoa tiếc ngọc, định bước tới kéo La Vi rời khỏi phạm vi đó thì lập tức bị La Vi cự tuyệt, nàng lùi lại bên cạnh Tinh Hồn, nhìn Mộ Bạch Phi trả lời:

- Chuyện này muội không đứng nhìn được, hấn là bằng hữu của muội!

Câu nói này của La Vi khiến cho Mộ Bạch Phi sững người, gương mặt cực kỳ khó coi.

Ngay cả Tinh Hồn cũng ngẩn ra ngạc nhiên, giữa nàng và hấn, bất quá cũng chỉ mới có hai lần gặp nhau mà thôi, chẳng hề thân thiết gì với nhau cả, thế nhưng lại tự nhận hấn là bằng hữu, làm cho nội tâm Tinh Hồn rất hiếu kỳ.

Nàng ta nói ra câu đó, chẳng những không mang đến tác dụng gì, ngược lại còn kéo thêm kẻ thù cho hấn nữa.

- Hắc hắc, Mộ Bạch Phi, mặt mặt không, ngay cả người nhà của ngươi cũng bị hấn lôi kéo.

Chớp lấy cơ hội, Dương Khai giọng cười tiếu ý, châm chọc Mộ Bạch Phi.

Rất rõ ràng, Dương Khai đang muốn kéo Mộ Bạch Phi liên thủ trấn áp Tinh Hồn, ai cũng có thể nhìn ra được cả.

Mộ Bạch Phi cực kỳ khó coi, hấn thật không ngờ rằng La Vi lại công khai phản đối hấn như vậy. Hấn trừng mắt nhìn Tinh Hồn, rồi lại nhìn La Vi, gắng giọng xuống:

- La Vi sư muội, tránh ra chỗ khác, sư huynh xem như vừa rồi muội chưa nói gì.

Mộ Bạch Phi sắc mặt khó coi đến cực điểm khi La Vi nhất quyết không chịu bước về phía hấn, dù đã nói thẳng ra như vậy.

- Mộ Bạch Phi, ta và ngươi liên thủ giết bỏ hấn.

Dương Khai bước đến bên cạnh Mộ Bạch Phi, liếc mắt nói. Chỉ thấy Mộ Bạch Phi vẫn chưa trả lời, ánh mắt nhìn chăm chăm La Vi, bàn tay của hấn siết chặt lại, tức giận đến nổi run cả bàn tay.

- Được, giết hấn.

Đến lúc này, Mộ Bạch Phi đã không còn giữ được bình tĩnh nữa, gật đầu đồng ý liên thủ với Tinh Hồn.

Vốn Mộ Bạch Phi đã rất ngứa mắt Tinh Hồn rồi, nhưng hấn chưa có cơ hội ra tay, trong lòng vốn mang ý định khi tiến vào Vĩnh Dạ Thâm Uyên sẽ âm thầm giết chết Tinh Hồn, hoặc như hiện tại, mượn tay Dương Khai, để cho chuyện Tinh Hồn bị chết không liên quan gì đến hấn.

Nhưng bây giờ thì không cần nữa rồi, có Dương Khai, Mộ Bạch Phi không cần phải kiêng dè Hạng Hạo nữa.

- Tất cả nghe lệnh, giết hấn.

Những đệ tử không thuộc Linh Lô Tông và Thiên Kiếm Tông lùi lại, chỉ mang tâm tư đứng một bên xem kịch mà thôi.

Tinh Hồn nói nhỏ với La Vi:

- La Vi cô nương, đa tạ cô nương mang thêm kẻ địch cho tại hạ.

Vừa nói, hấn vừa nắm lấy bờ vai La Vi, lùi ngược lại về phía sau, còn bản thân thì cầm kiếm xông đến.

- Quý Ảnh Thần Hành.

Trong không gian hẹp này thì sử dụng Quý Ảnh Thần Hành vô cùng thuận lợi.

- Không thể nào!

Mộ Bạch Phi thốt lớn kinh ngạc. Mấy ngày trước, hấn cảm thụ Tinh Hồn tu vi là trung kỳ Phạm Tiên Cảnh, nhưng bây giờ lại bộc lộ tu vi hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh.

Lại nói, thân thủ của Tinh Hồn rất quý dị, thoát ẩn thoát hiện, khiến cho hấn và Dương Khai không cách nào đánh trúng.

Có âm thanh tiếng hét thảm, một gã đệ tử Linh Lô Tông đã bị Tinh Hồn giết chết.

- Ân đi, Hòa Công Công.

Dùng thủ đoạn thần bí nào đó, linh hồn kẻ vừa mới chết kia bị Tinh Hồn thu lấy, để cho Hòa Công Công cắn nuốt.

Linh hồn tiên giả so với linh hồn tu sĩ thì tinh thuần hơn nhiều, lực lượng tinh thần mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Đây chỉ là linh hồn của một gã tiên giả trung kỳ Phàm Tiên Cảnh vừa mới tiến giai không lâu, nhưng ngay sau khi bị Hòa Công Công cắn nuốt, chỉ thấy thân thể của Hòa Công Công lớn hơn một vòng, tản ra lực lượng mạnh mẽ.

Thực lực từ Luyện Khí Kỳ tăng một nhảy vọt lên Trúc Cơ Hậu kỳ.

Những tên đệ tử này dường như chủ yếu tập trung tu hành, thể nên kinh nghiệm chiến đấu rất thấp, lại gặp một kẻ chiến đấu lão luyện như Tinh Hồn, dù bị cả chục người bao vây liên thủ, thể nhưng vẫn bị hấn vòn giống như vòn chuột.

- Tất cả tránh ra, để ta xử lý hấn.

Dương Khai quát lớn, sau đó không quan tâm mấy kẻ kia có tránh ra hay không. Chỉ thấy toàn thân Dương Khai xuất hiện một tầng khí màu đỏ, cơ thể lớn lên một vòng, khí thế bức nhân, tựa hồ sử dụng một bí thuật nào đó.

- Truy Phong Kiếm.

Dương Khai gầm lớn, khí thế bộc lộ mạnh mẽ, trong sát na chém ra một kiếm cực nhanh.

Chỉ thấy Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, nguyên lực vận chuyển, chỉ thấy trong thoáng chốc, làn da của hấn biến thành màu đen tím, giống như bị trúng độc.

- Hư Không Chiến Thể.

Đây là lần đầu tiên hấn sử dụng Hư Không Chiến Thể vào thực chiến, thực lực của hấn nhanh chóng được tăng lên, một kiếm đơn giản đã có thể chém nát tuyệt chiêu của Dương Khai.

“Rõ ràng lúc gặp hấn, hấn chỉ mới tiên nhập Phàm Tiên Cảnh, tại sao trong vòng nửa năm ngắn ngủi, hấn lại mạnh đến như vậy?”

So với sự khiếp sợ của Mộ Bạch Phi thì Dương Khai còn kinh hãi hơn gấp bội. Thực lực của Tinh Hồn đã nằm ngoài tầm dự đoán của hấn mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 76: Mộ gia tử sĩ

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 76: Mộ gia tử sĩ

“Hấn không chỉ thực lực rất mạnh mà thân pháp rất quý dị, nếu đánh thể này thì không ổn.” Dù không muốn thừa nhận, nhưng đó đã là sự thật rành rành ra trước mắt. Dương Khai hấn không còn là đối thủ xứng tầm của Tinh Hồn được nữa.

Sau khi giết chết được một gã đệ tử Linh Lôi Tông kia, bọn chúng xuất thủ rất cảnh giác, chủ yếu thiên về phòng ngự, lại hành động rất chặt chẽ, khiến cho Tinh Hồn khó mà hạ thủ được.

Dương Khai sau khi thi triển thủ đoạn thì thực lực bạo tăng, tốc độ cũng nhanh hơn trước, có thể tình trạng này kéo dài không lâu, nhưng tạm thời gây phiền phức cho Tinh Hồn không ít.

Tổng môn đệ tử hay các thể gia đệ tử, mặc dù kinh nghiệm chiến đấu rất ít, nhưng bản thân lại có những thứ để bảo vệ bản thân cũng như một số thủ đoạn khiến thực lực trở nên mạnh mẽ trong thời gian ngắn, so với tán tiên hành động một mình thì lợi thế hơn rất nhiều.

Dương Khai cuốn lấy Tinh Hồn, công kích điên cuồng, khiến cho Tinh Hồn không thể phân tâm làm chuyện khác.

Bởi vì chỗ này quá hẹp, Dương Khai không thể phát huy được hết sức mạnh, vậy nên dùng lực lượng cường hấn của bản thân với số lượng đông người, bức cho Tinh Hồn buộc phải ra bên ngoài.

Dĩ nhiên đám đệ tử Thiên Kiếm Tông và Linh Lôi Tông vẫn không quên bao vây, để cho Tinh Hồn không có cơ hội chạy thoát.

La Vi thì đã bị Mộ Bạch Phi bắt lại, không để cho nàng dính dáng gì đến cuộc chiến này.

- Sử dụng Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận cho ta.

Dương Khai vừa cuốn lấy Tinh Hồn, vừa ra lệnh cho đám đệ tử Thiên Kiếm Tông. Đi theo Dương Khai có khoảng chừng gần hai mươi người, ngoại trừ hấn ra thì toàn bộ đều tiến gian trung kỳ Phạm Tiên Cảnh, nếu kết thành Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận thì uy lực cũng không hề yếu.

Đây cũng là mục đích mà Dương Khai dẫn dụ Tinh Hồn ra bên ngoài.

Xung quanh không có một bóng người nào cả, dễ dàng thuận tiện cho việc kết trận.

Mộ Bạch Phi cùng với những cao thủ khác đi cùng với hấn liền thủ với Dương Khai, tranh thủ thời gian để cho đám đệ tử Thiên Kiếm Tông kết trận thành công.

Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận này Tinh Hồn không hề xa lạ gì, ngày đó tại Vĩnh Dạ Thâm Uyên, đám Dương Khai đã dùng trận pháp này để vây khốn Lục Nhân Tử Văn Hạc.

Trận pháp này rất lợi hại, mặc dù đang triển khai trước mắt không bằng ngày đó, được năm tiên giả hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh làm chủ trận, nhưng áp lực vẫn là rất lớn.

Mặc dù tự tin với thực lực bản thân, Tinh Hồn cũng không cho rằng mình có thể phá được Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận này.

“Không thể để cho bọn chúng kết trận thành công, nếu không mình khó mà thoát được.” Tinh Hồn tự nhủ một câu.

- Trò vặt.

Tinh Hồn neho mây, khinh thường nói một câu. Đột nhiên sau lưng hấn lóe lên một vầng kim quang, tựa hồ như một tiểu thái dương vậy, ánh sáng chiếu ra rất đau mắt, lại ẩn chứa một cỗ pháp lực phi phàm, Dương Khai, Mộ Bạch Phi và ba người còn lại không thể không lùi lại.

Có âm thanh tiếng kêu chói tai, đột ngột trong không gian xuất hiện vô số đám côn trùng kỳ quái, phía bụng thì tỏa ánh sáng lấp lánh, còn gương mặt thì giống như khô lâu, trông rất đáng sợ và quỷ dị.

- Lại là đám côn trùng này.

Dương Khai sắc mặt khó coi, ngày đó, khi Tinh Hồn chỉ mới tiến giai sơ kỳ Phạm Tiên Cảnh, còn hấn tu vi hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh, chính bởi do bây giờ côn trùng mặt quỷ này nên Dương Khai mới phải nhận trái đắng bởi tay Tinh Hồn.

Thế trận hiện tại, Tinh Hồn buộc phải gọi ra bảy đom đóm để quấy rối đám đệ tử Thiên Kiếm Tông đang muốn kết trận.

Việc chuẩn bị cho Tiểu Thiên Kiếm Trảm Yêu Trận tốn khá nhiều thời gian, bởi vì vậy nên Tinh Hồn mới có được khoảng thời gian đó.

Chỉ thấy bảy đom đóm tỏa ra ánh sáng bảy màu rực rỡ, đôi cánh vỗ rất nhanh, tạo thành một đợt tấn công âm ba công kích tứ phương bát hướng.

Âm thanh sóng âm ba này rất khó chịu, công kích vào thẳng tinh thần của tiên giả.

Tinh Hồn sau khi đột phá, tinh thần lực mạnh mẽ hơn trước đây khi còn ở sơ kỳ Phạm Tiên Cảnh cơ hồ gấp ba lần, thời gian để duy trì bảy đom đóm dài hơn rất nhiều.

Nhờ bản thân là chủ nhân của bảy đom đóm, Tinh Hồn không hề bị ảnh hưởng bởi những đợt tấn công âm ba.

Hấn dùng ý chí truyền lệnh cho bảy đom đóm chủ yếu tấn công vào Dương Khai và Mộ Bạch Phi, hai kẻ đã đắc tội với hấn, còn với những người khác thì chỉ tập trung vào việc cô lập và quấy rối, không để cho bọn họ tương trợ cho Dương Khai và Mộ Bạch Phi.

Trong mắt lộ ra sát khí, Tinh Hồn cảm bảo kiếm xông đến chỗ Dương Khai và Mộ Bạch Phi, một kiếm trảm xuống, đường kiếm lạnh lùng sát phạt, không cho Mộ Bạch Phi có cơ hội tránh né.

Mộ Bạch Phi thực lực kém hơn Dương Khai, thế nên được Tinh Hồn nhắm đến đầu tiên.

Có điều, Mộ Bạch Phi thực sự không phải kẻ dễ dàng bị giết chết. Ngay lúc bản thân rơi vào nguy cơ sinh tử, Mộ Bạch Phi hoảng sợ hét lớn:

- Người đầu, mau hộ giá.

Ngay sau khi Dương Khai hét toáng lên, bỗng nhiên Tinh Hồn cảm nhận được một cỗ sát ý đang nhắm đến mình.

Trong tích tắc, Tinh Hồn lập tức khựng lại, ngay lúc đó, một kiếm nhận từ không trung trảm xuống, ầm một tiếng làm cho mặt đất nổ vang.

Một vài viên đá nhỏ vỡ nát sắc bén chém vào thân thể Tinh Hồn, tạo ra một vài vết thương nhỏ.

Nhưng bởi vì sự khôi phục đáng kinh ngạc của Hư Không Chiến Thể, mấy vết thương ngoài da đó khép miệng lại rất nhanh, ngay cả một giọt máu cũng không kịp chảy ra.

Tinh Hồn thu lại bầy đom đóm, Tinh Hồn ngẩng đầu lên nhìn trên cao, chỉ thấy đứng trên mái nhà có hai người mặc áo đen.

Hai người này chỉ để lộ ra đôi mắt huyết lãnh đang nhìn chăm chăm, sát khí không hề che giấu mà hướng thẳng đến Tinh Hồn.

Hai người áo đen này chính là hai gã tử sĩ mà Mộ gia ban xuống để bảo vệ tính mạng cho Mộ Bạch Phi.

Giương mặt Mộ Bạch Phi mừng rỡ, cảm tưởng như bản thân vừa mới đi vòng qua quỷ môn quan.

- Giết hẳn cho ta.

Hai người áo đen liếc nhìn Mộ Bạch Phi, thân thủ rất nhanh đã di chuyển xuống mặt đất. Một trong hai người giọng nói lạnh lùng đáp lời Mộ Bạch Phi.

- Đây là yêu cầu của công tử?

Dường như muốn ra lệnh cho hai người này phải đánh đổi một thứ gì đó vậy.

- Phải, sau khi làm xong, các người có thể trở lại gia tộc.

Mộ Bạch Phi cắn răng, nhưng bởi vì cảm hận Tinh Hồn, rốt cuộc thốt ra câu này.

- Được, xác nhận yêu cầu nhiệm vụ, bắt đầu thực thi.

Hai gã tử sĩ này giống như một cỗ máy được lập trình sẵn vậy, tiếp nhận nhiệm vụ xong thì lập tức thực thi. Thanh kiếm sau lưng rút ra khỏi vỏ, một tiếng rít chói tai vang lên.

Tu vi hai tên tử sĩ này so với Tinh Hồn không hề thua kém, nhưng tử sĩ rất lợi hại, bọn chúng chỉ biết thực thi nhiệm vụ, dù phải chết cũng làm cho bằng được. Đây chính là chỗ đáng sợ của tử sĩ, bởi tính mạng của tử sĩ không thuộc về chính bản thân họ.

- Công kích sóng âm.

Đối đầu với hai tử sĩ tu vi hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh, Tinh Hồn không dám phân tâm làm việc khác, buộc phải toàn tâm ứng phó.

Công tính tinh thần của bầy đom đóm mặt quỷ rất lợi hại, hướng thẳng về hai gã tử sĩ. Nhưng ngoại trừ tạo thành một vài vết thương ngoài da, cũng như làm cho bước tiến hơi chậm lại thì không còn tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào khác.

Tâm trí của tử sĩ kiên cường, dù rất đau đớn, nhưng không hề khiến cho ý định muốn giết Tinh Hồn bị ngăn cản.

Hai thanh kiếm màu đỏ rực áp sát Tinh Hồn, một kiếm từ trên chém xuống, kiếm còn lại từ bên phải chém qua, hơn nữa còn lưu lại hậu chiêu, chỉ cần Tinh Hồn mà lùi lại là liền bị trọng thương ngay tức khắc.

Quả nhiên tử sĩ khác biệt với những tên tông môn đệ tử như Dương Khai hay Mộ Bạch Phi, không chỉ công kích cường hãn mà còn rất quyết đoán.

Lại nói, mặc dù hai kiếm xuất ra khiến cho toàn thân hai gã tử sĩ này lộ ra rất nhiều sơ hở, nhưng nếu người khác tấn công vào thì lập tức mất mạng ngay.

Công kích của tử sĩ chính là mạng đổi mạng.

Tuy nhiên, đó là trường hợp của người khác, còn Tinh Hồn, hắn vừa luyện thành Hư Không Chiến Thể, lực lượng thân thể trở nên cường hãn, tầng ngoài da chẳng khác gì sắt thép, rất cứng cáp, dù có bị thương thì vết thương cũng phục hồi cực nhanh.

- Đánh kiểu trâu húc trâu, ta tiếp các người y chang như vậy.

- Mô Phong Thuật – Truy Phong Kiếm.

Kiếm trong tay Tinh Hồn mặc dù là pháp khí trung phẩm, nhưng nhiều đó là không đủ để sử dụng Trảm Tam Kiếm, thế nên Tinh Hồn bèn sử dụng thần thông Mô Phong Thuật, sao chép lại tuyệt chiêu của Dương Khai.

Đặc điểm của Mô Phong Thuật là có thể sao chép lại bất kỳ tuyệt chiêu nào nằm trong phạm vi năng lực mà Tinh Hồn có thể thừa nhận được, còn về uy lực phải thuộc về lĩnh ngộ cũng như thực lực của người sử dụng nó.

Dương Khai lĩnh ngộ Truy Phong Kiếm chỉ miễn cưỡng thuộc về nhập môn mà thôi, nhưng nhờ Tinh Hồn sau khi sử dụng đến Hư Không Chiến Thể thì thực tăng mạnh, uy lực so với Truy Phong Kiếm mà Dương Khai xuất ra cơ hồ mạnh hơn gấp bội.

Một kiếm này xé gió, cuồng phong rít lên, tựa hồ như một đầu phong long cuồng bạo, hướng thẳng đến mi tâm của gã tử sĩ dùng kiếm chém từ trên xuống.

Uy lực của cuồng phong khiến cho gã tử sĩ chém từ bên phải qua bị đẩy lùi một chút.

- Muốn chết.

Hai gã tử sĩ cũng thập phần kinh ngạc, cách đánh của Tinh Hồn cũng chẳng khác gì hai người bọn chúng cả, đều là dùng mạng đổi mạng. Gặp là kẻ khác thì có lẽ chấp nhận bị thương mà thoái lui, nhưng còn Tinh Hồn này, thực sự tính cách điên cuồng hơn bọn chúng tưởng.

Nhưng chiêu đã xuất ra, sự việc lại diễn ra quá nhanh, chớp mắt chỉ vài hơi thở mà thôi, không ai kịp thu lại kiếm chiêu của mình cả.

Gã tử sĩ dùng kiếm đâm từ trên xuống bị Tinh Hồn sử dụng tuyệt chiêu Truy Phong Kiếm đâm xuyên qua đầu, uy lực mạnh đến nỗi khiến cho cái đầu nổ tung, máu me với dịch não bắn tung tóe.

Gã tử sĩ này chắc chắn đã chết, nhưng kiếm chiêu của hắn không hề dừng lại, vẫn tiếp tục đâm xuống đỉnh đầu của Tinh Hồn, còn kẻ còn lại mặc dù bị kinh phong đẩy lùi, nhưng đường kiếm vẫn nằm trong phạm vi tấn công, có chăng chỉ là hơi chậm một chút.

Trong tưởng tượng của chúng nhân, Tinh Hồn dù nghịch thiên cách mấy cũng khó mà trốn thoát, nhất định sẽ bị đâm thành bốn mảnh, chết một cách bi thảm. Nhưng sự việc sẽ diễn ra như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 77: Ngọc Hồ Lão nhân

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 77: Ngọc Hồ lão nhân

Chỉ nghe một tiếng keng vang lên, thân thể gã tử sĩ Mộ gia còn lại chấn động dữ dội, một nguồn lực lượng mạnh mẽ nào đó phản chấn lại thân thể y, áo bào đen bị chấn nát, để lộ bên trong là một bộ nhuyễn giáp bao bọc toàn thân từ cổ đến chân.

Phản chấn rất mạnh khiến cho Mộ gia tử sĩ ngã về phía sau, sắc mặt trắng xanh, phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Chúng nhân chấn kinh nhìn Mộ gia tử sĩ, rồi lại nhìn Tinh Hồn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Nhất là Mộ Bạch Phi, hắn biết những tử sĩ Mộ gia thực lực như thế nào. Tiên giả đồng giai với Mộ gia tử sĩ, trông thấy thì chỉ có nước tháo lui chứ không dám đối đầu.

Bởi vì Mộ gia tử sĩ, lợi hại không nằm ở tu vi, mà là ở lực lượng mạnh mẽ của thân thể cũng như cách đánh một sống một chết.

Tử sĩ không chú trọng nằm ở chiêu thức hoa mỹ, bộc lộ khí thế mạnh mẽ như các tiên giả thông thường, mà họ chỉ quan tâm đến việc là làm cách nào để giết chết được mục tiêu.

Chính bởi vì điều này, tử sĩ được huấn luyện cách đánh nhanh, mạnh và dứt khoát, một chiêu hết sức một chiêu, dù bản thân phải chết cũng kéo do được mục tiêu được chọn.

Khoảng khắc ban nãy, gã tử sĩ bị Tinh Hồn dùng kiếm đánh nát đầu chính là như vậy, dù sinh mệnh đã dứt, nhưng chiêu thức thì không dừng lại.

Đáng tiếc, bọn họ đã quên rằng Tinh Hồn sở hữu bầy đom đóm mặt quỷ cực kỳ lợi hại. Sở trường của bầy đom đóm này chính là công kích tinh thần và sử dụng sóng âm ba.

Trước đó, Tinh Hồn thu lại một nửa bầy đom đóm vào trong cơ thể, giấu ở dưới lớp y phục, tùy thời có thể sử dụng sóng âm ba để bảo hộ.

Cách này nếu gặp người khác nhất định sẽ trọng thương phản phệ lại, nhưng Tinh Hồn có Hư Không Chiến Thể, hắn có thể chịu đựng được, cũng như vết thương không quá nặng nề.

- Lại là bầy côn trùng quái quỷ đó.

Dương Khai mắt lóe tinh quang, chớp mắt nhận ra điểm kỳ dị này.

Sau khi kích sát thành công một gã tử sĩ, trọng thương một người còn lại, Tinh Hồn tiêu hao rất nhiều nguyên lực và tinh thần lực, hắn vội thu lại bầy đom đóm mặt quỷ, đồng thời lấy một viên đan dược sử dụng để giúp khôi phục lại phần nào nguyên lực.

Gã tử sĩ còn lại ổn định thân hình, đối với cái chết của đồng đội, y không chút để tâm. Tử sĩ không có tình cảm, không có đồng đội, họ chỉ là một cỗ máy chỉ biết chém giết của các gia tộc tu tiên mà thôi.

Sát khí bộc lộ mạnh mẽ, gã chuẩn bị tiếp tục tiến lên chém chết Tinh Hồn thì đột nhiên một luồng uy áp cực mạnh đột ngột xuất hiện đè ép lên thân thể, khiến cho gã tử sĩ không cách nào cử động được.

Áp lực này tựa như một ngọn núi đè lên vai, lại giống như có thanh đao kề ngay cổ, chỉ cần trái ý là lập tức đầu rơi máu chảy.

Mà không chỉ mỗi mình gã tử sĩ Mộ gia, những người khác, bao gồm cả Tinh Hồn cũng cảm thấy một luồng áp lực rất nặng nề.

- Làm loạn Thanh Giang trấn, ai cho các ngươi lá gan đó!

Giọng nói uy nghiêm từ trên bầu trời vang xuống, giọng nói đó là của một ông lão cười một đầu Âm Ảnh Ứng đang vỗ cánh lẳng không trên trời.

Ông lão đó đạo hiệu là Ngọc Hồ lão nhân, ngày đó khi Tinh Hồn rơi vào trạng thái long hóa điên cuồng, Ngọc Hồ lão nhân cũng có mặt để thể hiện bản lĩnh với Thiên Minh thượng nhân.

Tuy nhiên do Tinh Hồn càng lúc càng mạnh, vượt ngoài tầm kiểm soát, nếu không phải nhanh chân, Ngọc Hồ lão nhân chỉ sợ khi ấy đã bị Tinh Hồn làm gỏi rồi.

Lại nói, sau khi Thanh Giang trấn cũ bị hủy diệt, do Thanh Giang trấn là một địa điểm trọng yếu, thế nên Phong Lâm Thành liền bắt đầu tái xây dựng, so với trước đây quy mô lớn hơn rất nhiều, đầu tư rất bài bản.

Vậy nên cần phải có những người đứng ra thủ hộ Thanh Giang trấn, mà thực lực tuyệt đối phải từ Địa Tiên Cảnh trở lên.

Trong rất nhiều tiên giả, Phong Lâm Thành đã lựa chọn ra sáu người, và Ngọc Hồ lão nhân là một trong số đó, đại diện cho giới tán tiên trở thành một trong những người thủ hộ Thanh Giang trấn.

Vốn đang uống rượu ở một chỗ không xa, cảm giác được kinh biến, Ngọc Hồ lão nhân cấp tốc cười Âm Ảnh Ứng chạy đến chỗ này, và tình hình bên dưới khiến lão vô cùng tức giận.

Dưới sức ép của tiên giả Địa Tiên Cảnh, thậm chí còn không nói thành lời được. Một số kẻ tinh thần yếu kém thậm chí còn bị ép quỳ xuống.

Mãi khi Ngọc Hồ lão nhân lướt nhìn thấy trong số những người bên dưới có Dương Khai thì uy áp mới phần nào dịu bớt.

- Dương Khai, chuyện này là thế nào?

Lúc này Dương Khai mới ngẩng mặt nhìn lên, hắn cũng nhận ra Ngọc Hồ lão nhân, bởi Ngọc Hồ lão nhân có đôi lúc đến Dương gia tại Phong Lâm Thành để bàn luận tâm đắc với phụ thân hắn.

Dương Khai thiên phú không tồi, đôi lần gặp mặt được Ngọc Hồ lão nhân khen không ngớt lời, luôn miệng bảo là kỳ tài hiếm có.

Nay nhận được người quen, Dương Khai cười lạnh trong lòng, liếc nhìn Tinh Hồn, trong lòng liền nảy sinh chủ ý xấu xa.

Chỉ thấy Dương Khai gương mặt biểu lộ sự đáng thương cùng căm tức, hướng Ngọc Hồ lão nhân bẩm báo:

- Bẩm tiên bối, tất cả chuyện diễn ra ở đây đều cho tên kia gây ra cả, không chỉ làm náo loạn buổi gặp mặt của đệ tử năm phái mà còn độc ác ra tay giết người nữa.

Vừa nói, Dương Khai vừa chỉ ngón tay về phía Tinh Hồn, trong mắt biểu lộ căm ghét tột độ, nói tiếp:

- Vốn đệ tử các phái liên thủ với nhau chuẩn bị cho chuyến lịch lãm, tiến vào Hằng Nhạc sơn mạch săn giết hoang thú, tích lũy kinh nghiệm chiến đấu, Mộ Bạch Phi tình cờ gặp hắn ta, trong lòng có ý tốt muốn mời hắn tham gia cùng. Chẳng ngờ không những hắn không biết ơn mà còn tỏ thái độ, chẳng những dụ hoặc La Vi sư muội mà còn hung hãn đánh chúng ta nữa.

Tiếp lời Dương Khai, Mộ Bạch Phi hướng Ngọc Hồ lão nhân:

- Thấy hắn thực lực không tồi, văn bối vốn ưa thích nhân tài nên mới ngỏ ý, không ngờ hắn lại có thể hành động man rợ như vậy. Tiên bối nhìn thấy rồi đó, ngay cả người bảo vệ cho văn bối cũng bị hắn nhẫn tâm giết chết chỉ vì không vừa mắt. Mong tiên bối minh xét.

Ngọc Hồ lão nhân nhíu mày nhìn Mộ Bạch Phi và Dương Khai, rồi lại nhìn Tinh Hồn, nội tâm phần nào đoán được, chắc chắn chuyện này không đơn giản như Dương Khai và Mộ Bạch Phi nói.

Tuy nhiên, Ngọc Hồ lão nhân với Dương gia quan hệ thân thiết, đây chính là cơ hội để lão ta bày tỏ thành ý với Dương gia, tuyệt đối đem lại lợi ích rất lớn.

Chỉ thấy Ngọc Hồ lão nhân ho khan một tiếng lấy vẻ uy nghiêm, rồi mới hỏi:

- Thực sự có chuyện này?

Ngọc Hồ lão nhân quét mắt nhìn xung quanh, như đang muốn tìm kiếm thứ gì đó.

Dương Khai chớp mắt hiểu ý tứ của Ngọc Hồ lão nhân là gì, liền quay sang hỏi đám đệ tử Thiên Kiếm Tông đi cùng với hắn:

- Các vị sư đệ nói xem, lời sư huynh ta nói là thật hay giả?

Đám đệ tử Thiên Kiếm Tông nhìn nhau, sau đó đồng loạt hô vang:

- Bẩm tiền bối, đúng như lời Dương Khai sư huynh nói, kẻ kia thực sự rất hung hãn.
- Thậm chí hắn còn đánh Dương Khai sư huynh trọng thương, tiền bối kiểm tra liền phát hiện.
- Hành xử hung bạo, làm loạn trị an, tội này nhất định phải trừng trị để mọi người tại Thanh Giang trấn noi gương.
-

Nguyên một đồng đệ tử hòa theo, Dương Khai và Mộ Bạch Phi nhìn nhau cười thầm, rồi lại nhìn Tinh Hồn với ánh mắt tà ác. Phen này, chỉ sợ Tinh Hồn khó mà thoát được.

Chỉ thấy Ngọc Hồ lão nhân phát tay một cái ra hiệu, cái phát tay ẩn chứa lực lượng của tiên giả Địa Tiên Cảnh khiến cho đám đệ tử Thiên Kiếm Tông và Linh Lô Tông lập tức im bặt.

Sau đó, Ngọc Hồ lão nhân trừng mắt nhìn Tinh Hồn, uy áp hướng thẳng không Tinh Hồn bất kỳ một cơ hội nào trốn thoát, hoàn toàn là phong bế.

- Nhìn những gì diễn ra ở đây, xem ra toàn bộ đều là sự thật. Ngươi có gì để nói không?

Tinh Hồn gương mặt không chút biến đổi, cũng không thèm trả lời câu hỏi của Ngọc Hồ lão nhân, bởi hắn biết, mọi câu trả lời đều là vô nghĩa.

Từ quan sát, Ngọc Hồ lão nhân dĩ nhiên có quan hệ với Dương Khai, thế nên giờ có nói bất kỳ câu gì đi nữa thì cũng đều vô dụng cả.

Ngọc Hồ lão nhân gương mặt lạnh lẽo, giọng xuống:

- Không trả lời tức là nhận tội. Dương Khai, bắt hắn lại cho bản tọa.

Ngọc Hồ lão nhân giọng nói uy nghiêm, ngay lập tức ra lệnh cho Dương Khai.

Ngọc Hồ lão nhân sử dụng uy áp của tiên giả hậu kỳ Địa Tiên Cảnh, với thực lực hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh, trong suy nghĩ của lão, Tinh Hồn há có thể thoát được khỏi sự khống chế.

Sở dĩ gọi Dương Khai vì Ngọc Hồ lão nhân cảm giác được rằng Dương Khai và Tinh Hồn có thù oán riêng tư, nhân cơ hội này để Dương Khai xả giận, quan hệ giữa lão và Dương gia lại tiến gần hơn một chút.

Nghĩ vậy, Ngọc Hồ lão nhân liền sai khiến Dương Khai.

- Tuân lệnh tiền bối.

Dương Khai ôm quyền, miệng nói rất cung kính, sau đó nhìn sang Tinh Hồn, khoe miệng nở nụ cười tàn độc.

“Hừ, phen này để xem làm cách nào ngươi trốn khỏi bàn tay của bản công tử, hắc hắc...”

Chỉ thấy Dương Khai bước từ từ đến gần Tinh Hồn, thần thái rất thông dong, vừa đi vừa nói nhỏ:

- Đắc tội với ta, đây chính là kết cục dành cho ngươi.

Dương Khai khí thế bạo tăng, sát khí không thèm che dấu, một quyền tung ra hướng thẳng đến Tinh Hồn. Nhưng đúng lúc đó, trước mặt Tinh Hồn xuất hiện một bóng người.

- Dương sư huynh, chậm đã!

Vừa nói, người nọ vừa giơ tay ra, nguyên lực vận chuyển tạo thành một tầng nguyên khí che chắn trước người. Dương Khai không hề dừng lại, đâm thẳng vào đó.

Chẳng ngờ Dương Khai bị bức lui về phía sau, mà bóng người kia, dĩ nhiên cũng chịu tình trạng tương tự, lùi về phía bên cạnh Tinh Hồn, để lại trên mặt đất những dấu chân in hằn xuống.

Người đến chính là Hạng Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 78: Một lần nể mặt...

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 78: Một lần nể mặt...

Quay lại thời điểm trước đây một chút, khi mà Tinh Hồn tìm đến chỗ cửa hàng Hạng gia để vay mượn một số vật dụng cần thiết để chuẩn bị cho chuyến đi săn Nham Tương Thú.

Hạng Thất ngay sau đó đã truyền tin về Hạng gia tại Phong Lâm Thành, báo lại cho Hạng Hạo biết việc này.

Thế là Hạng Hạo lập tức rời khỏi Phong Lâm Thành, dùng tốc độ nhanh nhất, rút cuộc tốn gần ba ngày mới đến được Thanh Giang trấn mới.

Đầu tiên Hạng Hạo đến chỗ cửa hàng, nhưng được Hạng Thất báo là rằng Tinh Hồn đã cáo từ trước đó không lâu.

Hạng Hạo còn đương suy nghĩ xem rằng Tinh Hồn sẽ đi hướng nào thì bỗng cảm nhận được một luồng uy áp mạnh mẽ, hắn liền dùng toàn lực chạy đến hướng phát ra luồng uy áp đó, trong lòng cảm nhận rằng rất có thể Tinh Hồn đang ở gần đó.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Hạng Hạo, Tinh Hồn không những có mặt tại đương trường, mà còn là nhân vật chính tham gia nữa.

Mất thấy Tinh Hồn bị Ngọc Hồ lão nhân hoàn toàn phong bế, mặc cho Dương Khai muốn làm gì thì làm, lại nói, Tinh Hồn đối với Hạng Hạo rất quan trọng, Hạng Hạo tuyệt đối không cho phép Tinh Hồn xảy ra bất kỳ chuyện gì cho đến khi căn bệnh kỳ lạ của hắn được chữa trị hoàn toàn.

Hạng Hạo sử dụng thân thủ nhanh nhẹn của mình, chớp mắt chắn trước người Tinh Hồn, đỡ lấy một quyền tràn đầy uy lực của Dương Khai.

Trông sắc mặt Hạng Hạo bình thường trông đã nhợt nhạt do gặp phải bạo bệnh, sau khi tiếp một quyền của Dương Khai thì trông khó coi hơn nữa.

May mắn là trước đó Dương Khai bị Tinh Hồn làm trọng thương, nguyên khí hao tổn, thế nên không xuất ra được mười thành công lực trong quyền vừa rồi, nếu không bằng là Dương Khai cũng khó mà chịu đựng nổi.

Dù sao thì tại ngoại môn Thiên Kiếm Tông, Dương Khai chính là người đứng thứ ba trong thập đại thiên kiều, mặc dù thiên phú không bằng, nhưng luận thực lực hay tu vi thì đều xếp trên Hạng Hạo một bậc.

Mà Dương Khai sau khi trông thấy Hạng Hạo thì biến sắc. Hắn không biết rằng là Tinh Hồn có quan hệ với Hạng Hạo.

Mà Hạng Hạo được sư ca Dương Thiên Quân của hắn rất coi trọng, cho đến khi chưa đến thời điểm thích hợp, không một kẻ nào được phép động vào Hạng Hạo trừ khi có sự cho phép của Dương Thiên Quân.

Ngọc Hồ lão nhân nhú mày, đang định nói gì đó thì Dương Khai đã mở miệng lên tiếng trước:

- Hạng Hạo, chuyện này tốt nhất ngươi đừng nên xen vào, ngươi biết sư ca của ta là ai mà!

Hạng Hạo âm thầm điều chỉnh lại nguyên khí trong thân thể, vừa ôm quyền hướng Dương Khai, ôn hòa trả lời:

- Dương Khai sư huynh, vị này là bằng hữu của sư đệ, không biết sư huynh có thể nể mặt sư đệ mà bỏ qua một lần được không?

Dương Khai chưa kịp trả lời thì Mộ Bạch Phi đã đứng ra ngăn cản tiếp. Nhìn Mộ Bạch Phi cực kỳ tức giận, quát lớn:

- Hừ, nói bỏ qua là bỏ qua, trên đời này làm gì có chuyện đơn giản như vậy!

Trong trận chiến ngăn ngừa như thập phần hung hiểm này, Mộ Bạch Phi chính là người chịu thiệt thòi nhất.

Không những bản thân bị trọng thương mà còn tổn hại một gã Mộ gia tử sĩ. Mặc dù Mộ gia tử sĩ được đào tạo để chết vì chủ nhân, nhưng mà lại bị tổn hao một cách vô lý như thế kia, nếu không làm cho ra lẽ, hắn sau khi trở về gia tộc nhất định sẽ bị trừng phạt rất nặng.

Vậy nên Mộ Bạch Phi không muốn bỏ qua chuyện Tinh Hồn một cách đơn giản là chỉ dựa vào một câu nói của Hạng Hạo được.

- Hạng Hạo, ngươi nhìn đi, hắn giết người của ta, lại còn làm trọng thương rất nhiều người khác, trong số đó có cả đồng môn Thiên Kiếm Tông nữa. Ta hỏi Hạng Hạo, ngươi rút cuộc là đệ tử Thiên Kiếm Tông hay là đệ tử của hắn vậy?

- Chuyện của ta, không cần ngươi xía mồm vào.

Có thể đối với Dương Khai, Hạng Hạo rất khách khí, dù sao thì đều là người cùng một tông, nhưng đối với Mộ Bạch Phi, Hạng Hạo trừng mắt một cái, ngữ điệu tràn đầy sự khinh thường.

- Ngươi...

Mộ Bạch Phi cứng họng, nhưng trước uy thế của Hạng Hạo, Mộ Bạch Phi hoàn toàn bị chấn nhiếp. Đúng lúc này, Dương Khai bất ngờ nói:

- Mộ Bạch Phi nói không sai, Hạng Hạo, ngươi rút cuộc là đứng về bên nào?

- Dương Khai sư huynh, thứ cho sư đệ bất kính, nhưng vị huynh đệ này đối với Hạng gia chúng ta rất quan trọng. Nếu sư huynh bỏ qua việc lần này, sư đệ nhất định sẽ trọng tạ Dương Khai sư huynh.

Hạng Hạo gương mặt biểu tình nghiêm túc, làm cho nội tâm Dương Khai rất buồn bực. Hắn biết rõ tính tình của Hạng Hạo, nếu mà làm căng, chỉ sợ khó mà giữ được hòa khí.

Chính bản thân Dương Khai cũng tự nghĩ rằng, còn nói thêm một chút nữa, ngay cả hắn cũng chưa chắc giữ được bình tĩnh. Nếu như hai bên giao thủ, ngộ nhờ khiến Hạng Hạo bị tổn hại, sư ca hắn là Dương Thiên Quân tuyệt đối không bỏ qua đâu.

Dương Khai mặc dù tức giận, nhưng rút cuộc cũng đành cắn răng:

- Được, nể mặt ngươi, ta bỏ qua một lần cho hắn. Nhưng nếu còn có lần sau, mọi chuyện không dễ dàng kết thúc như hôm nay.

- Dương Khai huynh, nhưng mà...

Mộ Bạch Phi muốn nói gì đó, có điều do Dương Khai trong lòng đang rất buồn bực, trừng mắt quát:

- Ngươi câm mồm lại!

Dương Khai dù sao cũng là tiên giả hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, tu vi so với Mộ Bạch Phi mạnh hơn rất nhiều, bị Dương Khai hù một tiếng, Mộ Bạch Phi sắc mặt trắng xanh, cực kỳ khó coi.

Nhưng hắn cũng không dám nói gì thêm, chỉ đành hừ một tiếng bất mãn, với tâm tính nhỏ nhen của mình, có lẽ Mộ Bạch Phi đã ghi hận những người khiến hắn mất mặt rồi, Dương Khai hay Hạng Hạo đều không ngoại lệ.

Dương Khai nhìn lên Ngọc Hồ lão nhân đang cười Âm Ảnh Ứng trên bầu trời, thái độ cung kính:

- Lần này làm phiền tiên bối, vạn bối sau này sẽ tự mình đến gặp tiên bối tạ lỗi.

- Được rồi, nếu như đã không muốn chuyện bé xé ra to, bản tọa cũng sẽ không làm khó.

Ngọc Hồ lão nhân nhìn Dương Khai gật đầu tán thưởng, nhưng sau đó lại liếc mắt nhìn Tinh Hồn, ngữ điệu có chút biến lạnh:

- Có điều, tội gây mất trật tự tại Thanh Giang trấn thì không thể bỏ qua.

Dứt lời, Ngọc Hồ lão nhân bất ngờ xuất ra một chương. Trong lúc mọi người còn chưa hiểu ra việc gì thì Tinh Hồn đã bay thẳng về phía sau, thân thể đập vào vách tường, miệng phun ra một ngụm máu.

- Đây chỉ là một chút trừng phạt nho nhỏ, nếu còn tái phạm, giết bất luận tội. Những người khác coi đó mà làm gương, dám làm rối loạn trị an thì hậu quả sẽ rất tàn khốc.

Thanh âm ẩn chứa thực lực mạnh mẽ của Ngọc Hồ lão nhân, ánh mắt sắc như lưỡi kiếm nhìn lướt qua từng người, đồng thời cảnh cáo một câu.

Nói xong, Ngọc Hồ lão nhân bèn vuốt nhẹ lông vũ của Âm Ảnh Ứng, chỉ nghe nó kêu lên một tiếng âm minh, vỗ cánh một cái, sau vài giây đã hóa thành một cái bóng mờ.

- Chúng ta đi.

Dương Khai mắt như đục xà liếc nhìn Tinh Hồn đang được Hạng Hạo đỡ ngồi dậy, hừ lạnh một tiếng rồi ra lệnh cho những đồng môn Thiên Kiếm Tông rời khỏi chỗ này, tránh để nhìn thấy cảnh tượng chường mắt.

Mộ Bạch Phi cũng tương tự, quay trở vào quán rượu, đóng cửa không tiếp người khác.

Nhưng trong một lúc nhất thời sơ sẩy, La Vi từ trong đám người vùng vẫy bỏ chạy đến chỗ Hạng Hạo.

Nàng bị phong bế nguyên lực toàn thân, thậm chí không nói được gì. Hạng Hạo đối với La Vi có chút quen biết, vậy nên liền giúp nàng giải trừ.

Mộ Bạch Phi nhìn thấy, nhưng ngoại trừ tức giận ra thì không làm gì khác, xoay người đi vào trong.

Còn những đệ tử phái khác, từ lúc diễn ra cho đến lúc kết thúc, bọn họ chỉ đứng một bên quan sát, thái độ như đang xem kịch, đồng thời âm thầm đánh giá thực lực từng người.

Sau khi mọi chuyện kết thúc thì bọn họ cũng giải tán, vừa bàn tán vừa chuẩn bị cho chuyến đi sắp.

Còn Tinh Hồn và La Vi thì được Hạng Hạo đưa về cửa hàng Hạng gia để nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Ngồi trong mật thất bế quan, Tinh Hồn được Hạng Hạo cung cấp một vài đan dược trị thương cao cấp, lại thêm có Hư Không Chiến Thể, vết thương được phục hồi rất nhanh.

Hiện tại thực lực đã khôi phục được tám thành, nghỉ ngơi một lúc nữa là hoàn toàn khôi phục trạng thái đỉnh phong.

Thu lại Tạo Hóa Nhất Khí, Tinh Hồn mở mắt ra, trong hai mắt bắn ra quang mang lấp lánh. Nếu không phải lúc cuối cùng, Ngọc Hồ lão nhân bắt ngờ xuất thủ thì hắn đã không mất đến hai ngày trời mới khôi phục.

Dù chỉ là một chiêu tùy tiện xuất thủ, nhưng đối phương chính là tiên giả đỉnh phong Địa Tiên Cảnh, vết thương để lại hậu quả rất khôn lường.

May mắn Tinh Hồn là người cẩn trọng, hắn dành rất nhiều thời gian để chữa trị tận gốc thương thế, đến nay coi như miễn cưỡng chế phục được.

Ngọc Hồ lão nhân này xuất thủ độc ác, Tinh Hồn tự nhiên đặt lão ta vào danh sách đen, đợi đến khi hắn có được thực lực đủ để đề đầu cười cở người khác, món nợ này tự nhiên tìm đến Ngọc Hồ lão nhân đòi lại.

Có điều, tạm thời đặt chuyện đó sang một bên, điều quan trọng là tìm cách trà trộn vào đám người nắm đại tông môn để có thể đi săn Nham Tương Thú.

Đối với những tiên giả tiến vào hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh, Liệt Hỏa Tâm của Nham Tương Thú có tác dụng rất lớn đến quá trình kết phù, chẳng những giảm tỉ lệ đột phá thất bại mà còn lĩnh ngộ được lực lượng của Liệt Hỏa Tâm, giảm được một phần tư thời gian thành công kết phù.

Cơ hội này, Tinh Hồn tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua được. Hắn dự định tìm Hạng Hạo để hỏi xem có thể tìm được cách nào hay không, bởi Tinh Hồn không biết được Nham Tương Thú nằm ở nơi nào trong Vĩnh Dạ Thâm Uyên.

Hành động “chim sẻ sau lưng” cũng không áp dụng được, số lượng người tham gia săn bắt Nham Tương Thú rất lớn, không dễ để Tinh Hồn lợi dụng.

Bỗng nhiên trong đầu hắn vang lên một tiếng ngáp dài đầy uể oải:

- Haizz, một giấc mơ tuyệt vời, không uống công bồn long ngủ một giấc dài như vậy. Tiểu tử, bồn long hơi đói, có gì ăn không?

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 79: Thánh Hỏa Kinh

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 79: Thánh Hỏa Kinh

Giọng nói ngờ nghệch đó dĩ nhiên chính là xuất phát từ Tiểu Ứng Long. Những chuyện diễn ra của ba ngày trước, nó hoàn toàn không biết gì cả, mãi mê đánh một giấc thật ngon, đến giờ mới chịu tỉnh lại.

Đối với Tiểu Ứng Long, Tinh Hồn cũng chỉ biết lắc đầu thờ dài. Con rồng mập mạp này, thành sự thì không đủ mà bại sự thì có thừa, nhớ lần trước còn suýt chút nữa làm cho hắn mất đi cái mạng nhỏ bởi vì cái tính hay quên của nó.

- Này, bồn long hơi sao không trả lời, thật kém sang. Có người làm chủ nhân, số bồn long đúng là khổ mà. Ủa... có điểm thú vị đây, hắc hắc...

Tiểu Ứng Long thờ dài một tiếng, hai bàn tay tròn xoe vỗ vỗ cái bụng phệ, đột nhiên cảm nhận được luồng khí tức kỳ dị, đôi mắt Tiểu Ứng Long sáng lên.

Nó nhìn thấy tại đan điền của Tinh Hồn còn một đờn bé đang cuộn tròn lại, dường như là nhắm mắt ngủ.

- Thứ đồ chơi đó nhìn thú vị đó, người lụm ở đâu vậy, tặng cho bồn long nhé!

Tiểu Ứng Long đôi mắt sáng lên, nhìn Hóa Công Công tràn đầy hứng thú.

- Nếu ngươi có bản lĩnh thì cứ thử động vào nó xem.

Tinh Hồn giọng nói lãnh đạm, điều này làm cho Tiểu Úng Long sinh ra nghi hoặc. Sau đó, nó mới quan sát kỹ lại Hỏa Công Công một lần nữa, bỗng nhiên trong mắt xuất hiện một tia kinh nghi bất định, thốt lên:

- Cơ thể thứ đồ chơi này được tạo thành từ lửa, mà hình như ngọn lửa này rất lợi hại. Để xem... ừm... hình như bốn long nhớ trước đây trong đan điền ngươi tồn tại ngọn lửa ngũ sắc, đừng nói với bốn long là ngọn lửa ngũ sắc biến hóa thành gia hỏa này chứ?

- Có thể xem là vậy.

- Nói chuyện với ngươi đúng là phát ngán lên tới cổ. Bốn long tự mình xem xét.

Tiểu Úng Long lè lưỡi trên ngươi, sau đó dùng thần thức tiếp tục quan sát Hỏa Công Công.

- Ô, so với lửa ngũ sắc thì ngọn lửa cấu tạo nên cơ thể gia hỏa này lợi hại hơn rất nhiều. Dường như đã siêu thoát ngũ hành, wao... thật lợi hại à nha!

- Nhưng mà chờ đã, hình như ngọn lửa này còn rất yếu ớt.

Tiểu Úng Long nhận ra điểm dị biệt, thốt lên.

- Phải, nó cần có lực lượng linh hồn để sinh trưởng. Hơn nữa, một lần tiêu hóa lại tốn rất nhiều thời gian. Mặc dù lợi hại, nhưng hiện tại nó không thể sử dụng làm một con bài tẩy.

- Khoan, để bốn long nhớ xem, hình như trong ký ức của bốn long có một loại phương pháp có thể khiến cho hỏa linh phát triển rất nhanh, để xem...

Trong lúc Tiểu Úng Long suy nghĩ thì Tinh Hồn đồng dạng cũng sinh ra đăm chiêu. Không hiểu sao đối với con rồng mập này, nội tâm hắc lại sinh ra một loại cảm giác không tin tưởng cho lắm.

Không biết có phải là do hai vố lần trước Tiểu Úng Long ban tặng nên mới có phản ứng tự nhiên này hay không nữa.

Không nhịn được, hắc liên lên giọng nhắc nhở:

- Hỏa Công Công đối với ta rất quan trọng, ngươi mà phá nát nó là không xong với ta đâu.

- Lo bò trắng răng, bốn long trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, làm gì có chuyện phá thứ đồ chơi kia.

Tinh Hồn nhũn mày, trong mắt hoàn toàn không tin tưởng. Có lẽ chột dạ nên Tiểu Úng Long nói thêm.

- Lần trước là tai nạn, ngươi làm gì mà nhỏ nhen với bốn long vậy.

Tiểu Úng Long cắn nhai một lúc, sau đó đột nhiên hai mắt sáng lên.

- Nhớ ra rồi, chính là nó, Thánh Hòa Quyết.

- Thánh Hòa Quyết? Một môn công pháp à?

Tinh Hồn bất ngờ hỏi.

- Hắc hắc, không biết đúng không, nghe bốn long giải thích này. Thánh Hòa Kinh không phải là công pháp gì, nó là một phương pháp do Vu Tộc tiền nhân sáng tạo ra để nuôi dưỡng thánh hòa, luyện chế thánh khí. Cây thương nát này cũng được tạo ra dựa theo Thánh Hòa Kinh. Bốn long nghĩ, sở dĩ lần trước ngươi có thuận lợi tiến vào không gian khí linh, gặp được bốn long chính là nhờ ngọn lửa ngũ sắc. Bởi bốn long có thể cảm nhận sự thân thuộc đến từ ngọn lửa ngũ sắc đó.

Kỳ thực Tiểu Úng Long nói hoàn toàn chính xác, bởi ngọn lửa ngũ sắc là do Tinh Hồn thu về của Cổ Tinh Hải. Hắc cũng có suy nghĩ tương tự như Tiểu Úng Long, chính nhờ ngọn lửa ngũ sắc đó nên mới khiến cho cây thương mục nát này thức tỉnh.

Trong lúc hắc suy nghĩ thì Tiểu Úng Long lại tiếp tục luyện luyện không ngừng:

- Thế gian vạn vật đều có linh, lửa cũng như vậy. Lửa càng mạnh, càng tinh thuần thì tinh lọc vật chất, tạo ra pháp bảo càng mạnh. Nếu như để Hỏa Công Công phát triển, đến một lúc nào đó nó có thể giúp chúng ta phá giải cấm chế của cây thương này.

- Liệu có tin được lời ngươi nói không?

- Mặc dù bốn long bình thường hay quên, nhưng lần này thì bốn long dám chắc lên đến một trăm phần trăm là khẩu quyết trong đầu bốn long hoàn toàn chính xác. Dù sao chuyện này liên quan đến việc giải phóng hoàn toàn chân thân của bốn long, bốn long làm sao mà có thể qua loa được.

Thần sắc Tiểu Úng Long cực kỳ nghiêm túc, mặc dù vẫn hơi canh cánh trong lòng, nhưng thấy quyết tâm của nó lớn đến như vậy, rốt cuộc Tinh Hồn

cảnh giác hơi dịu xuống, quyết định tin tưởng nó thêm một lần nữa.

- Tạm tin người một lần, nói phương pháp đi.

- Hắc hắc, vậy mới đúng chứ. Vênh tai lên và nghe cho kỹ đây, bốn long chỉ nói một lần thôi đấy. . .

Tiểu Ứng Long bắt đầu truyền xuống khẩu quyết Thánh Hòa Kinh cho hắn nghe. Thánh Hòa Kinh quả nhiên là huyền diệu, nếu đúng như những gì Tiểu Ứng Long nói thì Thánh Hòa Kinh chính là bảo vật vô giá của Vu Tộc.

Thánh Hòa Kinh mặc dù là phương pháp nuôi dưỡng hòa diễm, dùng hòa diễm để luyện khí, thế nhưng vẫn có thể xem là một chiến kỹ rất mạnh, lực lượng khó lường.

Tuy nhiên, điều kiện để tu luyện Thánh Hòa Kinh lại khá hà khắc. Thứ nhất, người tu luyện Thánh Hòa Kinh phải có huyết mạch Vu Tộc, là người tiếp nhận truyền thừa Chiến Thần Điện, đạt được phong hào Chiến Thần và Nữ Thần cho Chiến Thần Điện ban xuống.

Thứ hai, muốn tu luyện Thánh Hòa Kinh thì bản thân phải sở hữu một loại tiên thiên linh hỏa.

Tiên thiên linh hỏa là hỏa diễm do thiên địa sinh ra, nhưng khác với những ngọn lửa thông thường, đó phải là ngọn lửa đã sinh ra linh trí thì mới thừa nhận được lực lượng của Thánh Hòa Kinh, mới có thể phát huy được toàn bộ uy lực của Thánh Hòa Kinh.

Dưới thiên địa này có rất nhiều ngọn lửa tự nhiên do thiên địa sinh ra, nhưng tự khai linh trí thì lại cực kỳ quý hiếm, chỉ có thể ngộ không thể cầu.

Những điều kiện này, chẳng ngờ lại hoàn toàn phù hợp với Tinh Hồn, giống như Chiến Thần Chiến, mọi điều kiện hắn đều đáp ứng được cả.

Không biết đây có phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên hay không nữa.

Tiểu Ứng Long đối với Thánh Hòa Kinh hiểu biết phải nói là cực kỳ thâm sâu, bao nhiêu thắc mắc của Tinh Hồn với những khúc mắc khó hiểu của Thánh Hòa Kinh đều được Tiểu Ứng Long giải đáp cả.

Sau gần nửa ngày, rốt cuộc Tinh Hồn đã hoàn toàn nắm vững được Thánh Hòa Kinh.

Đúng lúc này, ở bên ngoài có tiếng gõ cửa, chính là giọng nói của Hạng Hạo. Tinh Hồn bảo Tiểu Ứng Long trở lại khí linh giới, sau đó mới để cho Hạng Hạo tiến vào.

Cả hai nói chuyện, trao đổi tâm đắc một lúc thì Tinh Hồn bỗng hỏi:

- Có một chuyện ta muốn nhờ huynh một việc.

- Mời nói.

Hạng Hạo sáng khoái cười.

- Hôm trước ta mâu thuẫn với Mộ Bạch Phi, Dương Khai cũng bởi vì chuyện đi săn Nham Tương Thú. Tu vi của ta đã tiến giai hậu kỳ, Liệt Hỏa Tâm rất quan trọng đối với ta, không biết huynh có cách nào không?

- Chuyện này à.

Hạng Hạo nhíu mày trầm ngâm.

- Ta nghe nói Nham Tương Thú là do mấy vị trưởng bối các tông trong một chuyến lịch lãm phát hiện ra, vậy nên mới tổ chức lần săn bắt này cho các đệ tử, mục đích chủ yếu là tích lũy kiến thức, gia tăng kinh nghiệm chiến đấu. Còn sau khi thu hoạch Liệt Hỏa Tâm thì toàn bộ đều phải nộp về tông môn, không ai được phép giữ lại. Chuyến đi săn này, đằng sau lưng có rất nhiều vị trưởng lão âm thầm quan sát, vậy nên ta nghĩ dù huynh lấy được Liệt Hỏa Tâm thì cũng không thể giữ riêng cho bản thân.

- Thì ra là vậy, thật đáng tiếc.

Nghe Hạng Hạo nói, Tinh Hồn mới bất chợt nhận ra rằng, thì ra bản thân mình suýt bị Mộ Bạch Phi lừa vào bẫy.

Nếu chẳng phải giữa đường xuất hiện biến cố thì chưa biết chừng khi tiến vào Vĩnh Dạ Thâm Uyên, chỉ sợ bản thân khó mà bảo toàn được mạng sống.

Cái này cũng là do nhìn thấy lợi ích trước mắt quá lớn, Tinh Hồn không suy đoán ra bí ẩn ở đằng sau. Liệt Hỏa Tâm trân quý như vậy, há có thể để cho một đám tông môn tiểu bối tự mình đi săn được.

- Ta nghĩ với thực lực và tiềm năng của huynh, chỉ cần trở thành tông môn đệ tử thì sẽ có thể thu về được vài khóa Liệt Hỏa Tâm.

Thấy Tinh Hồn có chút buồn bực, Hạng Hạo lập tức dùng ngữ điệu ôn hòa an ủi.

Thở dài một tiếng tiếc nuối, nhưng chuyện đã vậy thì chẳng còn cách nào khác.

- Hình như trước đây huynh nói với ta rằng muốn tham gia thí luyện trở thành đệ tử năm đại tông môn tại Phong Lâm Thành đúng không?

Tinh Hồn gật đầu đồng ý, Hạng Hạo lại nói tiếp.

- Lần trước ta quên nói với huynh, để được phép trở thành tông môn đệ tử thì trước tiên phải có một cái thân phận nhất định mới được.

- Huynh nói rõ hơn một chút được không? – Tinh Hồn nhú mày, trước đây hắn chưa từng nghe thấy có chuyện như vậy.

- Chuyện này là tự nhiên. – Hạng Hạo cười ôn hòa, rồi nói tiếp. – Trước tiên khi được xét khảo hạch, người tham gia thí luyện phải đầu nhập một trong những gia tộc tại Phong Lâm Thành, được những gia tộc này cấp cho lệnh bài thân phận. Đây là điều kiện tiên quyết, trừ khi có chút đặc thù, ngoài ra không thể làm trái.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 80: Phong Lâm Thành

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 80: Phong Lâm Thành

Sau khi giải thích xong, Hạng Hạo đề bạt Tinh Hồn nên sớm cùng hắn quay trở lại Phong Lâm Thành để có thể hoàn tất thủ tục gia nhập vào Hạng gia. Với những gia tộc khác, thường để gia nhập một gia tộc thì sẽ phải đánh đổi thứ gì đó, nhưng với Tinh Hồn, Hạng Hạo bảo rằng ngoại trừ giúp hắn trị dứt điểm căn bệnh ra thì không còn điều kiện khác nữa.

Ngoài ra, Hạng gia sẽ cung cấp cho Tinh Hồn tài nguyên tu luyện cho đến khi thời điểm khảo thí bắt đầu. Vốn dĩ dành thời gian cho việc đi săn Nham Tương Thú, thế nhưng chuyện đã thành ra như vậy, Tinh Hồn bèn đồng ý với Hạng Hạo, sớm ngày mai sẽ quay trở lại Phong Lâm Thành.

Thấy Tinh Hồn đồng ý, Hạng Hạo tỏ ra vui mừng, sau đó nói thêm vài câu nữa thì cáo biệt, rồi khỏi phòng.

Hạng Hạo rời khỏi một lúc thì giọng nói của Tiểu Ứng Long lại vang lên trong đầu hắn:

- Liệt Hỏa Tâm, tiểu tử thôi, thứ đồ chơi đó nhất định phải thu về tay, chỉ ít phải mười khóa Liệt Hỏa Tâm, nếu nhiều thì càng tốt.

- Dĩ nhiên, nhưng một lần lấy nhiều Liệt Hỏa Tâm như vậy, ngươi có ý định gì đây?

Tinh Hồn chợt hỏi.

- Dĩ nhiên là để tiến hành tế hỏa chứ làm gì. Nham Tương Thú cũng có thể được xem là thiên thiên linh hỏa, dùng nó thực hiện nghi thức tế hỏa sẽ giúp thực lực của Hóa Công Công biến mạnh. Đây là cơ duyên đấy, ngươi tuyệt đối không được bỏ qua.

Tiểu Ứng Long ngữ điệu nghiêm túc nói.

- Chuyện này đợi sau khi ta trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông rồi hắn tính tiếp.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Sáng ngày hôm sau, Hạng Hạo, Tinh Hồn và La Vi cả ba người cùng trở lại Phong Lâm Thành. Mất hơn ba ngày, rốt cuộc Phong Lâm Thành cũng hiện ra trước mắt.

Chỉ là một cái cổng thành mà đã đồ sộ và nguy nga, so với Thanh Giang trấn mới còn muốn bề thế hơn gấp mấy lần. Phong Lâm Thành không hổ danh là tòa thành xa hoa nhất Phi Lan Quận, làm cho Tinh Hồn kinh ngạc không ngớt.

Sau khi qua cổng thành, La Vi chia với bốn người Tinh Hồn và Hạng Hạo, nòng trở lại phân điện của Linh Lô Tông tại Phong Lâm Thành.

Còn Tinh Hồn và Hạng Hạo thì quay trở lại Hạng gia. Trên đường đi, Tinh Hồn được Hạng Hạo giải thích khá kỹ càng về cơ cấu của Phong Lâm Thành cũng như năm đại tông môn.

Phong Lâm Thành này, người chủ quản có tên là Nhan Tư, là một trong những tiên giả tu vi đã tiến giai hậu kỳ Linh Tiên Cảnh, thực lực rất mạnh. Nghe nói Nhan Tư thân phận là đệ tử Thiên Kiếm Tông, về sau được quận chủ Phi Lan Quận đề bạt lên làm thành chủ Phong Lâm Thành.

Có tin đồn rằng Nhan Tư chính là người do quận chủ Phi Lan Quận phái đến để tìm hãm năm đại tông môn, nhưng chuyện ở đằng sau thế nào thì chỉ

có người trong cuộc mới biết.

Tại Phong Lâm Thành, nếu không tính phù thành chủ ra thì có mười đại gia tộc nổi bật nhất, bao gồm Hạng gia, Mộ gia, Dương gia, Bắc Cung gia, Đoạn gia, Vệ gia, Trần gia, Thượng Quan gia, Chu gia và Phong gia.

Trong số chín gia tộc thì Dương gia là gia tộc gần đây nhất nổi lên, được Thiên Kiếm Tông trực tiếp đề bạt. Nghe nói trong chuyện này là nhờ Dương gia xuất hiện một tuyệt thế kỳ tài được năm đại tông môn tranh nhau giành giật, rốt cuộc là Thiên Kiếm Tông bạo chi, đặt ra vô số hứa hẹn mới đoạt được vị thiên tài tuyệt thế đó về tay.

Cũng kể từ đó, địa vị của Dương gia lên như điều gặp gió, trở thành một trong mười gia tộc hùng mạnh nhất Phong Lâm Thành.

Lại nói về vị thế của mười gia tộc thì Hạng gia hiện tại đang ở thế yếu nhất, nếu không có gì bất ngờ thì khoảng chừng ngàn năm sau, Hạng gia sẽ bị mất đi vị thế của mười gia tộc hàng đầu.

Hạng gia hiện tại không có bao nhiêu người có địa vị trong năm đại tông môn, trong khoảng thời gian năm trăm năm trở lại, toàn bộ đều đặt hi vọng trên người Hạng Hạo cả. Vì vậy nên hừn hực kỳ khát khao được trừ bỏ căn bệnh này để giúp gia tộc phát triển.

Về phần năm đại tông môn, tại Phong Lâm Thành, bọn họ chỉ xây dựng một cái phân điện nằm ở trung tâm Phong Lâm Thành. Mỗi khi có đợt chiêu mộ đệ tử thì khu trung tâm đó lại cực kỳ náo nhiệt.

Tĩnh Hồn và Hạng Hạo sau một lúc thì đến được Hạng gia. Mặc dù nói địa vị Hạng gia trong mười đại gia tộc là yếu thế nhất, tuy nhiên tài sản thì tuyệt đối không thể xem thường được.

- Huynh nghỉ ngơi một lúc, ta đi nói chuyện với phụ thân rồi sau đó sẽ sắp xếp cho hai người gặp nhau.

Hạng Hạo phân phó cho người làm chuẩn bị cho Tĩnh Hồn một căn phòng nghỉ ngơi, có yêu cầu gì thì đáp ứng toàn bộ, còn bản thân thì đi tìm gặp phụ thân mình.

Cha của Hạng Hạo tên gọi là Hạng Tuấn, một tiên giả tu vi đạt đến trung kỳ Địa Tiên Cảnh. Nhìn gương mặt Hạng Hạo so với Hạng Tuấn có nhiều nét giống nhau, tuy nhiên về rãnh đời cùng thâm sâu thì Hạng Hạo khó mà sánh bằng.

Hạng Tuấn đứng giữa gian phòng, hai tay đặt sau lưng, gương mặt ngẩng lên nhìn bức tranh vẽ một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần được treo ở giữa gian phòng. Nhìn trong mắt hiện rõ vẻ suy tư mệt mỏi.

Đúng lúc đó thì Hạng Hạo bước vào.

- Phụ thân, hài nhi trở về rồi.

Hạng Tuấn thu lại ánh mắt phiền muộn, sau đó xoay người lại. Hạng Tuấn mặc một bộ thanh bào, gương mặt nghiêm nghị, đặc biệt là ánh mắt sâu không lường được, ẩn chứa tang thương năm tháng. Giọng nói trầm đặc vang lên:

- Có mời được hần ta về không?

- Hiện tại y đang nghỉ ngơi tại phòng khách, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phụ thân được cả.

Hạng Hạo lễ phép trả lời.

- Tốt lắm, đưa hần tới ngự hoa viên gặp ta. Hy vọng hần là người mà Thiên Cơ lão nhân tiên đoán, như vậy bệnh tình của ngươi liền trị được dứt điểm.

Hạng Tuấn nhìn Hạng Hạo, ngắn gọn nói.

- Hy vọng là vậy. Có điều, y tính cách rất cẩn trọng, không phải là người dễ đối phó. Mặc dù đã tiếp xúc với y nhiều lần, thế nhưng chung quy, hần vẫn giữ với hài nhi một khoảng cách nhất định.

- Không sao, người như vậy dễ nói chuyện hơn, chỉ cần lợi ích vừa đủ là có thể song phương hợp tác. Được rồi, để một lát ta gặp hần thì liền đoán được thôi.

- Vậy hài nhi lui trước.

Hạng Hạo nói xong thì xoay lưng rồi đi. Trong ánh mắt Hạng Tuấn thoáng qua một tia bi thương. Những năm nay, mặc dù tu vi của Hạng Hạo ngày tiến ngàn dặm, so với những người đồng trang lứa, trừ vị bất thế kỳ tài của Dương gia ra, cơ hồ không có một người nào có thể sánh kịp.

Nhưng càng là vậy, sinh mệnh của Hạng Hạo ngày một rút ngắn. Hạng Tuấn bất giác thở dài một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ u uất cùng bất lực. Hiểu rõ nguyên nhân, nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể phó mặc cho số trời.

Một tia hy vọng ngày đó Thiên Cơ lão nhân để lại, dù rất mơ hồ, nhưng dù là vậy, Hạng Tuấn cũng không thể bỏ qua.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Khoảng chừng hai canh giờ sau thì Hạng Hạo và Tinh Hồn đi đến ngự hoa viên. Khung cảnh ngự hoa viên rất hữu tình và thoáng mát, có hoa thơm cỏ ngọt, không khí trong lành, làm cho nội tâm người ta trở nên thoải mái hơn hẳn.

Tại đây đã bày sẵn một cái yến tiệc nho nhỏ, đang đứng đợi là một người đàn ông trung niên, gương mặt chữ điền, hai hàng lông mày như hai ngọn núi, gương mặt không gian tự uy, tu vi cao cường, quả thực là thâm sâu khó dò.

- Phụ thân, đây là người mà hài nhi nhắc đến, tên gọi là Tinh Hồn.

Sau đó hắn quay sang Tinh Hồn, nói tiếp:

- Còn đây là gia chủ Hạng gia, cũng là phụ thân của Hạng Hạo ta.

Hạng Hạo gương mặt vui vẻ giới thiệu. Còn Tinh Hồn, hắn giữ thái độ khách khí, ôm quyền nói:

- Tại hạ Tinh Hồn, ra mắt đại nhân.

- Tuổi không lớn mà tu vi cao cường, so với khuyển tử Hạng Hạo nhà ta còn muốn lợi hại hơn, đúng là anh hùng xuất thiếu niên.

- Đại nhân quá khen.

- Được rồi, ngồi xuống đi, hôm nay ta chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ, xem như mừng Tinh Hồn tiểu huynh đệ trở thành khách khanh của Hạng gia ta.

Hạng Tuấn thoát trông cực kỳ sáng khoái, nói chuyện rất rộng lượng, nếu là bình thường thì sẽ khiến cho người ta mất đi sự cảnh giác.

Tuy nhiên Tinh Hồn lại giữ tinh thần của mình rất tốt, thái độ tuy khách khí, nhưng vẫn có chừng mực nhất định, không có bị Hạng Tuấn cuốn theo.

Cả ba vừa uống rượu vừa nói chuyện, kiến thức của Hạng Tuấn rất phong phú và uyên bác, làm cho Tinh Hồn hiểu thêm không ít về Phong Lâm Thành cũng như về Phi Lan Quận.

Nói vòng vong tam quốc thì một lát sau, Hạng Tuấn mới nói:

- Lần này tổ chức thí luyện tuyển chọn đệ tử, so với mấy lần trước đây thì độ khó khăn gia tăng không ít.

- Ô, xin đại nhân nói kỹ hơn.

- Theo như thông tin mà ta vừa mới nhận được cách đây ít ngày thì sẽ diễn ra ba cuộc thí luyện. Thí luyện thứ nhất là kiểm tra thể chất thông qua Thiên Nhân Kính, nếu phát hiện xuất hiện dị linh thể thì liền được trực tiếp thông qua khảo hạch, gia nhập một trong năm đại tông môn. Thí luyện thứ hai là kiểm tra đạo tâm, thí luyện thứ ba là tiến vào Bạo Thú Lâm, chỉ cần sống sót qua một khoảng thời gian nhất định thì sẽ thông qua thí luyện, đầu nhập tông môn.

Nghe đến Bạo Thú Lâm, Hạng Hạo sắc mặt chấn kinh.

- Bạo Thú Lâm? Chẳng phải nơi đó rất nguy hiểm sao, ngay cả tiên giả Địa Tiên Cảnh cũng chưa chắc có thể sống sót nổi.

- Cái này cũng chưa chắc, nếu không tiến quá sâu vào bên trong Bạo Thú Lâm thì vẫn có thể bảo toàn được tính mạng.

Hạng Tuấn lắc đầu nói. Tinh Hồn đối với Bạo Thú Lâm có chút hứng thú, liền hỏi.

- Nghe Hạng huynh nói, ta rất tò mò về Bạo Thú Lâm này!

Hạng Hạo nghe vậy thì liền cười khở một tiếng, sau đó mới giải thích:

- Đã vậy thì ta liền giải thích cho huynh nghe một đoạn về Bạo Thú Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 81: Mộ Kính

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 81: Mộ Kính

- Bạo Thú Lâm thuộc phần lãnh địa của Đan Ninh Môn, bởi vì bên trong có rất nhiều hoang thú hùng mạnh, có tin từng có người nhìn thấy có cả Thiên Tiên hoang thú cấp một thực lực mạnh ngang với tiên giả Thiên Tiên Cảnh xuất hiện nữa, có thể nói tại Phi Lan Châu này, Bạo Thú Lâm chính là nơi tồn tại những hoang thú mạnh mẽ bậc nhất. Còn về phần vì sao mấy đầu hoang thú này không đi ra bên ngoài thì không rõ lý do. Do tồn tại quá nhiều hoang thú cấp cao, ngay cả những vị tiên giả tu thấp phần mạnh mẽ cũng không dám tùy tiện tiến vào quá sâu Bạo Thú Lâm. Có người từng nói rằng, nếu một ngày hoang thú tại Bạo Thú Lâm xuất sơn, chỉ sợ toàn bộ khu vực Phong Lâm Thành đều sẽ bị san thành bình địa.

Hạng Hạo vừa nói, gương mặt vừa thể hiện biểu cảm chán kinh. Mặc dù không biết lời kể này có quá đáng hay không, nhưng Bạo Thú Lâm được xếp vào một trong những địa phương nguy hiểm nhất Phi Lan Châu, chỉ xếp sau Vĩnh Dạ Thâm Uyên âu cũng là có nguyên nhân của nó cả.

Bạo Thú Lâm nguy hiểm đến vậy, thế mà cao tăng năm đại tông môn vẫn quyết định lấy Bạo Thú Lâm làm nơi thí luyện, không biết là có ý đồ gì hay không nữa.

- Thí luyện lần này hết sức nguy hiểm, nếu có thể thì ta hi vọng người không tham dự. Tài nguyên tu luyện tại Hạng gia mặc dù không thể sánh bằng Thiên Kiếm Tông hay các tông môn khác, nhưng tuyệt đối đầy đủ để người tu luyện.

Lúc này, Hạng Tuấn nhìn Tinh Hồn, nghiêm túc nói.

- Chuyện này tại hạ sẽ suy nghĩ kỹ.

- Quyết định thế nào là tùy người, ta chỉ hy vọng người đáp ứng một chuyện, một ngày nào đó nếu đủ khả năng thì hãy trị dứt điểm căn bệnh cho đứa nhỏ này.

- Việc này tại hạ đã đáp ứng, chỉ cần Hạng gia không làm việc gì mờ ám phía sau, tại hạ dĩ nhiên sẽ toàn lực giúp đỡ.

Tinh Hồn gật đầu trầm ổn, nhìn Hạng Tuấn, bình tĩnh trả lời.

- Như vậy liền tốt, ha ha. Nào, ta mời người một ly...

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Sau khi tiệc tàn, Tinh Hồn quay trở lại chỗ nghỉ ngơi. Hạng Tuấn trước đó đã ra lệnh cho gia nhân chuẩn bị cho hắn một tòa phủ đệ khác để ở. Tòa phủ đệ này được bố trí một toàn pháp trận, thế nên linh khí ở nơi này so với những chỗ khác nồng đậm hơn nhiều.

Có cả một động phủ để bề quan nữa, không hổ danh là một trong những gia tộc tu tiên mạnh mẽ nhất Phong Lâm Thành, bên trong vốn liếng không tồi chút nào.

Còn gần một tháng nữa là bắt đầu khảo hạch, trong khoảng thời gian này, đây sẽ là nơi mà Tinh Hồn tu luyện.

Mặc dù sẽ không thể tiến giai, nhưng thực lực thì có thể tăng lên một cách đáng kể, đảm bảo cho việc thí luyện thành công. Còn về phần đề nghị của Hạng Tuấn thì Tinh Hồn xem như không có, bởi hắn không muốn phải phụ thuộc bất kỳ một thế lực nào cả.

Hạng Tuấn bề ngoài nói chuyện thân thiện, nhưng ai mà biết được trong lòng ông ta đang nghĩ gì chứ. Thế gian này, khó đoán nhất chính là lòng người, một kẻ từng trải qua vô số chuyện như Tinh Hồn, hẳn tự nhiên biết bản thân mình cần phải làm gì.

Cứ thế chớp mắt đã đến thời gian năm đại tông môn mở ra khảo thí. Một tuần trước, Hạng Hạo hết thời gian được phép trở về thăm gia đình nên đã quay trở lại Thiên Kiếm Tông.

Trước đó Hạng Hạo đã giúp Tinh Hồn làm thủ tục ghi danh, thế nên bây giờ hắn chỉ việc đến nơi tổ chức khảo thí mà thôi.

Đi cùng với Tinh Hồn có cả Hạng Tuấn. Bởi vì việc tổ chức thu nạp đệ tử là một sự kiện cực kỳ trọng đại, mà những người tham gia thí luyện đều phụ thuộc vào một trong mười đại gia tộc, nghiêm nhiên mười đại gia tộc đều phải cử đại diện đến.

Nơi tổ chức sơ khảo nằm ở trung tâm Phong Lâm Thành. Chỉ mới là lúc sáng sớm, thế nhưng mà có rất đông người tụ tập.

Đương nhiên không phải người nào cũng là người tham gia thí luyện, đại đa số là những khác quan đến xem mà thôi.

Từ trên xe ngựa, Tinh Hồn và Hạng Tuấn bước xuống. Kế đó Hạng Tuấn chỉ vào một cái quầy đang có rất nhiều người tụ tập, nói:

- Người đến chỗ đó, đưa ngọc bài để bọn họ xác định thân phận, sau đó sẽ hướng dẫn người cần phải làm gì. Ta phải đi gặp một số hảo hữu, không thể nán lại bên người được.

- Đại nhân cứ tùy tiện.

- Tốt, vậy ta đi trước.

Nói xong, Hạng Tuấn tiến vào bên trong khu vực khảo thí, còn Tinh Hồn thì đi đến chỗ Hạng Tuấn vừa mới chỉ điểm.

Giống như những người khác, Tinh Hồn bước vào khu vực xếp hàng. Quầy có đến mười quầy sữ, thao tác lại rất nhanh, vậy nên mặc dù hàng ngũ chỗ mà hắn đứng có khoảng mười người, nhưng lại không tốn bao nhiêu thời gian cả.

Tuy nhiên, đúng lúc đó lại xuất hiện một đám người mà dẫn đầu là một người thanh niên trẻ tuổi. Người này nhìn ngọc thụ lâm phong, thân mặc bạch y, thân người cao gầy, đặc biệt là đôi mắt hí có phần xảo quyết.

Hắn cùng với một đám người tiến đến gần Tinh Hồn, gương mặt thể hiện rõ sự cao ngạo, nhìn Tinh Hồn hỏi:

- Người chính là Tinh Hồn?

Tinh Hồn nhú mày, hắn đối với thanh niên mắt hí này không hề quen biết, thế nhưng đối phương chưa gì đã nhắm vào mình, hơn nữa trong mắt xuất hiện sự bất thiện.

Những kẻ như vậy, đại đa số đều mang tâm tư xấu xa. Tinh Hồn liếc nhìn một cái rồi sau đó quay nhìn chỗ khác, hoàn toàn không đặt sự quan tâm lên gã thanh niên mắt hí đó.

- Hừ, Mộ Kính sư huynh ta hỏi mà không trả lời, người chán sống rồi hả?

Trông thấy Tinh Hồn biểu hiện thờ ơ, một tên đi cùng với thanh niên mắt hí tên Mộ Kính bỗng dừng chỉ tay quát lớn.

Hắn chỉ thẳng ngón tay vào mặt Tinh Hồn, so với Mộ Kính thì tên này còn muốn kiêu ngạo hơn. Nhưng hành động này của hắn vô tình đã khiến nội tâm Tinh Hồn lạnh xuống.

Chỉ nghe một tiếng *rắc* vang lên, kèm theo đó là một tiếng gào thét đau đớn. Âm thanh đó phát ra từ chính người thanh niên vừa mới chỉ trỏ chửi mắng Tinh Hồn. Ngay lập tức khiến cho những người khác chú ý đến.

- Ta ghét nhất bị kẻ khác chỉ tay vào mặt. Lần này ta chỉ phé một tay, lần sau là cả cái mạng nhỏ của người cũng không còn đâu.

Tinh Hồn ánh mắt lạnh lùng nhìn trừng trừng gã đó, ngữ điệu nghe thì bình thản, nhưng bên trong ẩn chứa một cỗ sát cơ lạnh lẽo.

- Đánh chó cũng nên nhìn mặt chủ, người xem ta là không khí hả?

Mộ Kính nhìn thấy hạ nhân của mình bị Tinh Hồn phé đi một cánh tay, lập tức nổi giận, giọng nói đầy sát khí nói.

- Người gọi là Mộ Kính, hắn là có quan hệ với Mộ Bạch Phi.

Lúc này, Tinh Hồn mới nhìn Mộ Kính hỏi.

- Bốn công tử là biểu ca của hắn.

- Thế nào, muốn báo thù cho biểu đệ người?

- Phải, nhưng ban đầu chỉ định trừng phạt một chút, còn bây giờ thì...

Chưa kịp nói hết câu thì Mộ Kính đã xuất ra một chương. Mộ Kính tu vi chính là hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh, tại Linh Lô Tông danh tiếng không nhỏ. Nơi đây cấm làm loạn, thế nhưng Mộ Kính không nói không rằng mà xuất thủ, tựa hồ không xem luật lệ kia bỏ vào mắt.

Nếu như không động vào thì thôi, nhưng đã động vào thì Tinh Hồn dĩ nhiên sẽ đánh lại, hắn đâu phải là thiếu niên mới lớn, và lại đây là Mộ Kính xuất thủ trước, Tinh Hồn hoàn toàn có lí do để tự vệ.

- Vạn Thú Nhất Kích!

Bàn tay hóa thành trảo ấn, trong không gian xuất hiện những đạo tàn ảnh mờ mờ của rất nhiều hung thú đồng loạt hướng trảo.

Ầm một tiếng, áp lực lan ra xung quanh, khiến cho những người khác bị đẩy lùi, ngã lộn trên đất.

Vừa rồi cả Mộ Kính và Tinh Hồn đều xuất thủ để thăm dò đối phương, không hề ra tay thực sự, bởi dù gì cả hai đều là tiên giả hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh, đánh nhau thực sự sẽ tạo nên tiếng động không nhỏ.

Khói bụi tan biến, trên nền đất để lại mấy dấu giày in lún khá sâu. Nhìn lại cuộc chiến, Tinh Hồn không hề lui lại dù chỉ một bước, thế nên mấy dấu chân kia, dĩ nhiên chính là của Mộ Kính rồi.

Trông sắc mặt Mộ Kính rất khó coi. Hắn không ngờ rằng, thực lực của Tinh Hồn mạnh ngoài sự tưởng tượng của mình, so với những gì mà Mộ Bạch Phi kể thì khác giả rất nhiều.

Vốn dĩ đáp ứng Mộ Bạch Phi đến đây để dạy cho Tinh Hồn một bài học rằng không nên chọc vào Mộ gia, nhưng bây giờ thì việc này có chút nằm ngoài dự kiến.

Chỉ thấy Mộ Kính nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn chăm chăm Tinh Hồn:

- Giỏi cho một tên tạp chủng, nguoi thật sự chọc giận bản công tử rồi đấy.

Dứt lời, Mộ Kính trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm, chỉ nghe tiếng lách tách nổ vang, Mộ Kính vận chuyển nguyên lực, kế tiếp xuất ra một kiếm.

- Tam Lôi Kiếm Khí.

Chỉ thấy đường kiếm xuất ra hóa thành ba đạo kiếm khí phóng thẳng đến chỗ Tinh Hồn.

- Kính Hoa Thủy Nguyệt.

Tinh Hồn ánh mắt khinh thường, thậm chí không thèm sử dụng đến pháp khí mà Hạng Tuấn đã chuẩn bị trước đó cho hắn.

Chỉ thấy hai bàn tay hắn lóe lên một vầng lam quang, sau đó vẽ thành vòng tròn chắn ở trước người, tạo thành một tấm gương huyền ảo. Khi ba đạo kiếm khí chạm vào mặt gương thì không thấy có bất kì biến đổi gì, nhưng ngay sau đó bỗng nổ ầm lên một tiếng, từ bên trong mặt gương xuất hiện ba đạo kiếm khí tương tự như kiếm khí Mộ Kính đánh ra. Tuy nhiên lực lượng không bằng, bù lại tốc độ cực nhanh.

Kiếm khí này ẩn tàng sát cơ, Mộ Kính gương mặt lộ ra kinh biến, tuy nhiên phản ứng của hắn rất nhanh, nguyên lực lại khu động một lần nữa đánh ra ba đạo kiếm khí tương tự.

- Tam Lôi Kiếm Khí.

Lại có tiếng nổ vang vọng lên, nhưng so với lần trước thì kinh động hơn rất nhiều, gió thổi mạnh khiến nhiều người bị ảnh hưởng. Không chỉ thế, lực lượng phong nhận đánh ra lung tung, cũng may tại đây có không ít kỳ nhân thực lực khá mạnh, thế nên được họ dễ dàng phá giải.

Đúng lúc đó, có âm thanh giận giữ từ trên trời truyền xuống.

- Là kẻ nào to gan gây chuyện?

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 82: Thí luyện

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 82: Thí luyện

Giọng nói kèm theo cổ uy áp cường đại trấn áp xuống, ngay lập tức khiến cho sát ý của Mộ Kính khựng lại. Chúng nhân ngẩn đầu lên nhìn bầu trời, chỉ thấy có một gã nam tử thân mặc hoàng bào, dung mạo uy nghiêm, giữa mi tâm có ấn kí tiên kiếm đang ngự trên một thanh phi kiếm.

Gã nam tử ấy chính là tiên giả trung kỳ Phù Tiên Cảnh, thực lực so với Mộ Kính và Tinh Hồn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Dứt lời, gã nam tử ấy đáp xuống đất, phi kiếm sau đó liền thu nhỏ lại, rơi vào chuỗi kiếm đeo ở sau lưng. Nhìn ngực áo gã thanh niên tuấn tú này có biểu tượng hình thanh kiếm, không cần đoán cũng biết, y chính là đệ tử Thiên Kiếm Tông.

Mộ Kính chớp mắt nhận ra gã thanh niên tuấn tú đệ tử Thiên Kiếm Tông này, lập tức ôm quyền:

- Mộ Kính bái kiến Thượng Quan Lãnh sư huynh.

- Thượng Quan Lãnh? Không ngờ y lại xuất hiện tại chỗ này.

- Người này chính là Thượng Quan Lãnh, thiên tài Thượng Quan gia đó ư?

- Nghe nói Thượng Quan Lãnh bất quá chưa đến hai ngàn năm trăm năm mà đã tiến giai trung kỳ Phù Tiên Cảnh, một trong những cường giả nội môn Thiên Kiếm Tông, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

-

Tinh Hồn nghe những người đứng xung quanh bàn tán thì mới nhận ra được người thanh niên nọ là thiên tài Thượng Quan gia tộc Thượng Quan Lãnh.

Trước đây từng nghe Hạng Hạo nói qua về Thượng Quan Lãnh này, trước khi bất thể kỳ tài Dương gia Dương Thiên Quân xuất hiện thì Thượng Quan

Lãnh chính là nhân vật phong vân đứng đầu hàng ngũ thiên tài Thiên Kiếm Tông.

Giống như Dương Thiên Quân, Thượng Quan Lãnh cũng là người thức tỉnh thiên phú phi thường, mặc dù không biến thái như Dương Thiên Quân, nhưng cũng là một loại thể chất phi thường hiếm gặp – Bá Kiếm Chi Thể.

Với Bá Kiếm Chi Thể, lại đầu nhập vào Thiên Kiếm Tông, Thượng Quan Lãnh tu luyện so với đồng môn cơ hồ nhanh gấp hai lần, quả thực biến thái vô cùng. Tuy nhiên kể từ lúc Dương Thiên Quân xuất hiện, cái tiếng tuyệt thế thiên tài đã bị chuyển dịch sang Dương Thiên Quân mất rồi.

Tạm thời không nói về chuyện này. Nói đến, Thượng Quan Lãnh xuất hiện tại Phong Lâm Thành, có lẽ chính là đại diện Thiên Kiếm Tông làm người trạch tuyến.

Thượng Quan Lãnh đôi mắt sắc bén như thần kiếm nhìn Mộ Kính, chỉ là một ánh nhìn thôi mà trên trán Mộ Kính tỏa ra mồ hôi hột, đủ để biết áp lực Thượng Quan Lãnh mang đến lớn đến cỡ nào.

- Thì ra là người của Mộ gia.

Đều là những đại gia tộc tu tiên tại Phong Lâm Thành, nhìn vào ngọc bài có khắc hình chữ Mộ, Thượng Quan Lãnh liền nhận thức được thân phận của Mộ Kính.

Tuy nhiên Thượng Quan Lãnh hành sự công chính, không vì cùng là đại gia tộc mà phân biệt đối với Tinh Hồn.

Thượng Quan Lãnh không hỏi tiếp Mộ Kính nữa, ánh mắt chuyển dời sang một vị chấp sự của Thiên Kiếm Tông, hỏi:

- Chuyện ở đây là thế nào?

Chấp sự Thiên Kiếm Tông kia vội chạy ra hành lễ với Thượng Quan Lãnh, sau đó đem đầu đuôi sự việc kể lại toàn bộ cho Thượng Quan Lãnh nghe.

Sau khi nghe xong, Thượng Quan Lãnh hai hàng chân mày như hai thanh kiếm hơi chau lại, nhìn Tinh Hồn, sau đó lướt sang Mộ Kính. Chỉ thấy Mộ Kính mặt mày tái nhợt, sau lưng ướt đầm mồ hôi.

Nếu là người khác thì còn dễ nói chuyện, nhưng Thượng Quan Lãnh này là người rất ngay thẳng, công tư phân minh, đây chính là điều mà Mộ Kính run sợ.

Tuy nhiên, hành động của Thượng Quan Lãnh lại có chút khác thường.

- Chuyện này coi như dừng lại ở đây, xem như không có việc gì xảy ra, hai người đồng ý chứ?

Thượng Quan Lãnh giọng nói nghe thì nhẹ nhàng, như ý tứ bên trong chính là đang ra lệnh. Mộ Kính mong muốn chính là điều này, lập tức đồng ý:

- Đều nghe theo sắp xếp của Thượng Quan Lãnh sư huynh.

- Tùy ý người.

Tinh Hồn dường như nhìn ra thứ gì đó, tuy nhiên hẳn không muốn bản thân dính quá nhiều rắc rối, chỉ ít là hạ người như Thượng Quan Lãnh không phải thứ mà Tinh Hồn có thể động chạm vào được, thế nên hẳn cũng chấp thuận đề nghị này.

Thấy Tinh Hồn và Mộ Kính đều nể mặt mình, gương mặt Thượng Quan Lãnh hiện ra vẻ hài lòng.

Sau khi mọi chuyện đã ổn thỏa, Thượng Quan Lãnh lại ngự kiếm rời khỏi đây, hướng thẳng vào trong nội thành, nơi sắp sửa bắt đầu cuộc thí luyện tuyển chọn đệ tử của năm đại tông môn.

Thượng Quan Lãnh đi mất, những người khác bàn luận về hắn không thôi, dần dần rồi cũng tản đi hết.

Mộ Kính thở dài một hơi nhẹ nhõm, trong lòng hắn ngầm đoán, xem ra Thượng Quan Lãnh vẫn nhìn vào họ Mộ của mình mà bỏ qua việc lần này. Tuy nhiên, không vì thế mà Mộ Kính bỏ qua thù hận đối với Tinh Hồn được.

Ánh mắt của Mộ Kính càng cay độc hơn, nhìn trừng trừng, găng giọng xuống:

- Lần này xem như ngươi may mắn, kẻ tiếp sẽ không dễ dàng vậy đâu. Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, kèm theo ánh mắt khiêu khích, Mộ Kính dẫn người của mình quay lưng bỏ đi.

Đối với sự đe dọa này, Tinh Hồn âm thầm ghi nhớ trong lòng. Có thể hắn không xem Mộ Kính hay Mộ Bạch Phi ra gì, nhưng mà Mộ gia đích thực là một con quái vật tại Phong Lâm Thành này, nếu như Mộ Kính muốn ra tay, hẳn là lần thí luyện này Tinh Hồn sẽ dính vào không ít rắc rối.

Có điều, tình hình hiện tại không cho phép Tinh Hồn rút lui được, đành phải đi bước nào tính bước đó mà thôi.

Đi đến quầy đăng ký, trước đó chứng kiến thực lực của Tinh Hồn, người này trong mắt lộ ra tia úy kỵ.

- Giúp ta kiểm tra thân phận.

- Vâng, xin được một chút.

Tinh Hồn lấy ra ngọc bài mà Hạng Tuấn giao cho hắn trước đó, người quản sự kia cầm lấy. Chỉ thấy hắn truyền một tia nguyên lực vào, ngọc bài lóe lên một vòng hào quang màu đỏ cam, sau đó thì biến mất. Người quản sự thu lại ngọc bài, kế tiếp giao cho hắn một cái nhẫn, sau đó nói:

- Giữ chiếc nhẫn này cẩn thận, nếu bị mất thì sẽ bị giám khảo hủy tư cách thí luyện.

- Đa tạ nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận.

Tinh Hồn ôm quyền, miệng ôn hòa đáp một tiếng, sau đó quay đi vào trong, chuẩn bị cho thí luyện sắp sửa bắt đầu.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Tầm khoảng nửa ngày sau, từ trung tâm nội thành vang lên âm thanh tiếng chuông. Âm thanh rất lớn, ngay lập tức kinh động chúng nhân. Âm thanh đó chính là báo hiệu những người tham gia thí luyện tập trung lại.

Tinh Hồn ngồi ở một góc khuất người để điều chỉnh trạng thái của bản thân đạt đến trạng thái tốt nhất, khi nghe âm thanh đó thì mở mắt ra, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

- Rốt cuộc cũng đến rồi.

Miệng thì thảo tự nói, bàn tay vô thức nâng lên sờ vào mặt dây chuyền đeo ở trước ngực, nhẹ nhàng vút ve.

Đại quảng trường Phong Lâm Thành cực kỳ to lớn, xung quanh có rất nhiều người tụ tập quan sát. Có rất nhiều động phủ xuất hiện xung quanh đại quảng trường. Những tòa động phủ đó kỳ thực là một loại pháp bảo do các Luyện Khí Sư thiết kế ra, sau đó sử dụng cấm chế khắc lên, có thể tùy ý phóng to thu nhỏ, rất là tiện lợi.

Mấy tòa động phủ này xuất hiện là để chuẩn bị cho những đại gia tộc và các chấp sự của năm đại tông môn cư trú tạm để quan sát những người tham gia thí luyện.

Sau khi có âm thanh báo hiệu, toàn bộ những người tham gia thí luyện đều đã tập hợp đầy đủ, chỉ đang đợi những chấp sự xuất hiện mà thôi.

Một lúc sau, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện vô số người, những người này hoặc là lãng không phi hành, hoặc là sử dụng pháp bảo ngự không.

Nếu nhìn kỹ thì trang phục của những người vừa xuất hiện khác nhau, chia làm sáu tổ đội.

Tổ đội ngoài cùng mang trang phục màu xanh lam, trên ngực áo có hình một chiếc đa đỉnh, chính là tổ đội đại diện cho Đại Ninh Môn.

Tổ đội thứ hai mặc trang phục màu đen, trên ngực áo có hình một thanh đao, chính là tổ đội đại diện cho Bá Đao Tông.

Tổ đội thứ ba mặc trang phục màu tím, trên ngực áo có hình những tia lôi điện, chính là tổ đội đại diện cho Linh Lôi Tông.

Tổ đội thứ tư mặc trang phục màu vàng, trên ngực áo có hình một thanh kiếm, chính là tổ đội đại diện cho Thiên Kiếm Tông. Trong tổ đội này có cả Thượng Quan Lân, người mà trước đó Tinh Hồn đã được chứng kiến qua.

Tổ đội thứ năm mặc trang phục màu xanh nhạt, trên ngực áo có hình một cây quạt, chính là tổ đội đại diện cho Tuyên Vũ Môn.

Tổ đội cuối cùng, những người này trên người mặc chiến giáp, phát ra uy thế kinh người, đi xung quanh bảo vệ cho người ở chính giữa.

Tổ đội này không đại diện cho bất kỳ tông môn nào, bởi bọn họ chính là chủ nhân của Phong Lâm Thành này. Và dĩ nhiên người đứng ở trung tâm chính là thành chủ Phong Lâm Thành – Nhan Tư.

- Tham kiến thành chủ đại nhân.

- Tham kiến ngũ đại tông môn giá lâm.

Những đại gia tộc là những người đầu tiên cao giọng nói, ngay lập tức lan truyền ra những người đứng ở xung quanh. Cả những người tham gia thí luyện cũng tương tự.

Thành chủ Nhan Tư và tổ đội đại diện cho năm đại môn đáp xuống đất, pháp bảo toàn bộ đều thu lại.

Thành chủ Phong Lâm Thành – Nhan Tư không biết sử dụng thủ đoạn gì, thế nhưng thân thể được bao bọc bởi một tầng vụ khí nhàn nhạt, nhìn như có như không, tuy nhiên cái tầng vụ khí đó lại làm cho người khác không nhìn ra được tu vi cũng như gương mặt thật của ông ta.

- Thiên Minh thượng nhân tiên bối không đến à?

Nhan Tư ánh mắt nhìn xung quanh, sau đó bống hỏi.

- Bẩm thành chủ, Thiên Minh thượng nhân sau cuộc chiến lần trước đến giờ vẫn bế quan.
- Thì ra là vậy, thật đáng tiếc.

Nhan Tư thở dài một tiếng, sau đó nghiêm giọng nói.

- Đã vậy thì cho bắt đầu thí luyện đi.
- Tuân lệnh thành chủ.

Ra lệnh xong, Nhan Tư bước đến vị trí chỗ ngồi của mình, nằm dài trên bảo tọa, trông thần thái khá chán chường, tựa hồ đối với thí luyện lần này không có chút hứng thú nào cả.

Đại diện của năm đại tông môn cũng tương tự như vậy. Lại nói, những người này đến đây, mục đích là để quan sát bài thí luyện thứ nhất, kiểm tra tư chất. Chỉ cần phát hiện ra thiên tài yêu nghiệt nào đó thức tỉnh thiên phú nghịch thiên là lập tức tranh đoạt.

- Thành chủ đại nhân, hình như ngài không có tâm tình xem thí luyện cho lắm nhỉ?

Từ trong động phủ thành chủ, một giọng nói tà mị truyền ra, thanh âm vô cùng ngọt ngào, tựa hồ như đang muốn câu dẫn người khác.

- Vụ này năm nào cũng bắt xem, nhìn đến phát ngán rồi.
- Thiên tài lộ diện, thiên phú nghịch thiên, không phải là chuyện rất hứng thú sao?
- Vậy thì làm sao chứ? Mấy tiểu quái vật đó rồi cũng bị mấy cái tông môn kia thu tóm hết, đâu có đến lượt phủ thành chủ? Đúng là vừa chán vừa ức chế.

Nhan Tư bực nhọc nói, vừa cảm một chùm nho cắn mọng tỏa ra linh khí đậm đặc cho vào miệng, trông bộ dạng hết sức lười biếng, hoàn toàn không có giống bộ dạng uy nghiêm ban nãy.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 83: Thiên phú bí kỳ lạ

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 83: Thiên phú bí kỳ lạ

- Chẳng phải phủ thành chủ có rất nhiều cao thủ, thành chủ đại nhân hà tất phải quan tâm đến đám thiên tài kia. Và lại, dù sao ngài trước đây cũng là đệ tử Thiên Kiếm Tông à?

Nữ nhân kia cười khẽ một tiếng tà mị, sau đó hỏi tiếp.

- Ài, ta mặc dù mang tiếng thành chủ, nhưng điều khiển được bao nhiêu người chứ, bất quá là một tên thành chủ bù nhìn. Còn cái gì Thiên Kiếm Tông á, thôi quên đi, ta với họ không có bất kỳ quan hệ gì cả. Thôi, ta ngủ đây, có biến thì kêu ta.

Dứt lời, Nhan Tư hai chân đan chéo, nằm dài lên ghế, đôi mắt nhắm lại, bắt đầu đánh một giấc thật ngon.

Mà nữ nhân kia dường như đang suy nghĩ điều gì đó, ngay sau khi Nhan Tư nói muốn ngủ thì không nói thêm gì cả, tầm mắt đẹp phóng nhìn ra bên ngoài.

Trở lại ngoài kia, chấp sự do Nhan Tư phân bổ sau khi đọc một bài diễn văn dông dài, đọc hết thể lệ cũng như cách thức diễn ra khảo hạch như thế nào, cuối cùng mới bắt đầu cho diễn ra thí luyện.

- Trên đây đặt mười thạch bi, các người theo số thứ tự lần lượt tiến lên thạch bi để kiểm tra tư chất. Ta nhắc lại một lần nữa, bất kỳ ai có được thiên phú Hậu Thiên trở lên là có thể thông qua khảo hạch, không cần phải kiểm tra thí luyện thứ hai và thứ ba.

Chấp sự nọ nhắc nhở những người tham gia thí luyện một lần nữa, sau đó liền ra hiệu bắt đầu thí luyện thứ nhất.

Lần này tham gia thí luyện có gần 2 vạn người, số lượng phải nói là cực kỳ đông đúc. Tuy nhiên, số lượng đông thật, nhưng mà đến cuối cùng trở thành đệ tử của một trong năm đại tông môn thì lại không có bao nhiêu người cả.

Điều này đã được kiểm chứng qua vô số lần tuyển trạch rồi, để có thể trở thành người được chọn, người thí luyện trải qua những bài thí luyện vô cùng khó khăn. Đương nhiên là không tính đến thí luyện đầu tiên này.

Mười người đầu tiên tiến lên mười thạch bi đặt sẵn ở chính giữa đại quảng trường. Những thạch bi này cao chừng hai mét, có màu xám đen, thoạt trông rất là bình thường. Tuy nhiên, chỉ cần là Trần Đạo Sư, vừa liếc qua liền biết thạch bi này không phải vật tầm thường.

Nghe nói Thạch Bi này nguyên liệu chủ yếu để tạo thành gọi là Tiên Thiên Tinh Thần Thạch, sau đó bổ sung thêm rất nhiều tài nguyên khác, cuối cùng được các Trần Đạo Sư bày bố cấm chế, rồi cuộc mới tạo nên được những cái Thạch Bi.

Priest Thiên Tinh Thần Thạch có tác dụng phát hiện ra thiên phú dị thường của nhân loại, tuy nhiên nó lại khá là hiếm thấy. Mười cái thạch bi này không phải là đồ của Phong Lâm Thành hay năm đại tông môn, mà là thuộc quyền sở hữu của Phi Lan Quận Chủ.

Mỗi khi các đại tông môn tại Phi Lan Quận tổ chức khảo hạch là lại phải liên hệ với Phi Lan Quận Chủ, kèm theo đó là phải cống nạp một số lượng tài nguyên khổng lồ mới mượn được trong vòng bảy ngày. Sau bảy ngày đó sẽ có người đến lấy lại thạch bi.

Thiên phú của mỗi người không dễ dàng gì thức tỉnh, thế nên dù giá cả rất đắt, nhưng năm đại tông môn vẫn chấp nhận trả một cái giá rất lớn. Không biết chừng lại phát hiện ra thiên tài nào đó tương tự như Thượng Quan Lân hay Dương Thiên Quân, nếu thực sự thì lời nhiều hơn là lỗ.

Kiểm tra rất đơn giản, đặt tay vào thạch bi, sau đó đưa một tia nguyên lực vào trong đó, nếu phát hiện có thiên phú dị bẩm, thạch bi sẽ phát ra ánh sáng.

Tùy theo mức độ mạnh yếu, màu sắc khác nhau ra sao, thiên phú tự nhiên cũng sẽ cao thấp khác nhau.

Thạch bi sẽ có bảy màu, tương ứng với bảy cấp độ thiên phú, Hậu Thiên hạ đẳng, Hậu Thiên trung đẳng, Hậu Thiên thượng đẳng, Tiên Thiên hạ đẳng, Tiên Thiên trung đẳng, Tiên Thiên thượng đẳng và đỉnh cấp Tiên Thiên.

Thạch bi chỉ chia được bảy cấp độ này, còn mạnh hơn nữa thì không thể biết được, dù sao thì phẩm chất của thạch bi cũng có hạn.

Nói đến thiên phú mà thạch bi không đo lường được phải nói đến bất thể kỳ tài của Dương gia – Dương Thiên Quân.

Nghe nói sau khi hắn trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông, trưởng lão Thiên Kiếm Tông đã thử sử dụng Tiên Thiên Tinh Thần Thạch để đo xem cấp bậc thiên phú của hắn ra sao. Chẳng ngờ rằng Tiên Thiên Tinh Thần Thạch lại vỡ vụn. Dù rằng Tiên Thiên Tinh Thần Thạch không sánh được với Thạch Bi, nhưng mà chỉ ít miễn cưỡng có thể đo được đến cấp độ thứ sáu là Tiên Thiên thượng giai thiên phú.

Chứng tỏ, thiên phú của Dương Thiên Quân hoặc là đạt đến cấp độ thứ bảy là đỉnh cấp Tiên Thiên thiên phú, hoặc thậm chí là còn cao hơn.

Thực sự cao tăng Thiên Kiếm Tông rất muốn kiểm chứng lại thiên phú của Dương Thiên Quân, tuy nhiên thời điểm này y lại bế quan mất rồi.

Quay trở lại với hiện tại, mười người đầu tiên bước lên thạch bi, đứng bên cạnh thạch bi có hai chấp sự của năm đại tông môn, nhiệm vụ của họ là hướng dẫn cho người trắc thí thạch bi.

Mười người đầu tiên bắt đầu kiểm tra tư chất, thế nhưng không có ai trong số mười người này làm cho thạch bi tỏa ra ánh hào quang. Bài thí luyện thứ nhất đối với mười người này đã hoàn toàn thất bại.

Mặc dù vậy, không có ai tỏ ra thất vọng cả. Dù sao thì số lượng người thức tỉnh thiên phú dị bẩm thực sự là rất hiếm, trong vạn người cơ hồ chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi.

Thí luyện lần lượt diễn ra, rồi cuộc cũng có người khí cho thạch bi phát ra ánh hào quang.

- Thạch bi phát ra ánh sáng màu đỏ, là Hậu Thiên hạ đẳng thiên phú.

Ngay sau khi thạch bi phát ra hào quang, có người lớn miệng hô lên.

Tuy Hậu Thiên hạ đẳng thiên phú là loại tư chất thấp nhất trong cấp bậc phân chia thiên phú, tuy nhiên không vì thế mà xem thường được, bởi nếu đã đạt được tư chất này thì tốc độ tu luyện đã vượt xa người khác rồi.

Thiên phú bi có một tác dụng đặc biệt chính là đánh thức thiên phú đang ngủ say, ngay lập tức kinh biến xuất hiện. Chỉ thấy thân thể tiểu cô nương này xuất hiện một luồng khí tức mát mẻ, đồng thời thân thể có ánh sáng màu xanh lơ bao bọc, cùng với vô số hư ảnh thủy sinh linh múa lượn quanh thân thể của nàng ta.

- Đó là... Ngâm Thủy Chi Thân.

- Ngâm Thủy Chi Thân cũng là thiên phú rất lợi hại, nếu tu luyện công pháp mang lực lượng thủy năng sẽ giúp cho tốc độ tu hành tăng gấp ba lần bình thường, trong chiến đấu, nếu ở địa phương có nhiều nước sẽ giúp cho chiến lực tăng gấp hai lần.

Người vừa thức tỉnh đó là một cô gái trẻ tuổi, dung mạo xinh như hoa, dáng người thấp bé, tựa như một tiểu tiên nữ vậy được bao bọc trong ánh hào

quang tuyệt đẹp đó.

Một lúc sau thì dị tượng biến mất, ánh hào quang tắt ngấm, hư ảnh thủy sinh linh cũng tan biến theo, chỉ thấy nàng ta mở mắt ra, hai con ngươi vốn màu đen nay chuyển sang màu xanh lơ, khiến cho vẻ đẹp của nàng càng trở nên thuần khiết.

- Chúc mừng cô nương thức tỉnh thiên phú Ngâm Thủy Chi Thân, sau này tiền đồ vô lượng, chúc mừng, chúc mừng...

Chấp sự quản lý thạch bi đó là đệ tử Đan Ninh Môn, hẳn ban đầu ngăn ra vì bị nét đẹp xuất thần của nàng, nhưng sau đó lập tức điều chỉnh tư thế, ôm quyền mỉm cười.

- Ta... ta thức tỉnh thiên phú sao?

Gương mặt của nàng ngơ ngác, tựa hồ không hề nhận thức được những gì vừa mới diễn ra bên trong cơ thể mình.

- Ha ha, phải, cô nương vừa mới thức tỉnh thiên phú có tên là Ngâm Thủy Chi Thân. Đúng rồi, cô nương tên gì?

- Ta tên Dịch Phong Tinh.

Thiếu nữ lễ phép đáp lời.

- Dịch Phong Tinh, cái tên thật hay. Được rồi, cô nương tiến sang khu bên kia, suy nghĩ thật kỹ bản thân muốn trở thành môn đồ của môn phái nào.

- Đa tạ sư huynh.

Tiểu cô nương tên gọi là Dịch Phong Tinh gương mặt rạng rỡ đi về phía mà chấp sự Linh Lô Tông vừa mới chỉ điểm, trên đôi môi lúc nào cũng nở một nụ cười đẹp.

Có người thức tỉnh thiên phú, dĩ nhiên đồng thời điểm này cũng có người khiến cho thiên phú thạch bi sáng rực lên, cũng là ánh hào quang màu đỏ.

Mới chỉ bắt đầu mà đã xuất hiện hai người sở hữu thiên phú cấp Hậu Thiên hạ đẳng thiên phú, điều này khiến cho các vị trưởng lão đại diện cho năm đại tông môn sắc mặt tươi sáng lên hẳn.

Rốt cuộc cũng đến lượt Tinh Hồn tiến lên thiên phú bi.

- Bắt đầu đi.

Người phụ trách thiên phú bi này thuộc tổ đội Linh Lô Tông. Tinh Hồn gật đầu, sau đó vận chuyển nguyên lực, truyền một tia vào bên trong thiên phú bi.

Chỉ thấy thiên phú bi đột nhiên tán ra ánh hào quang vô cùng rực rỡ, từ màu đỏ chuyển sang cam, sau đó chuyển sang màu vàng, xanh lục, xanh lam, chàm, và cuối cùng dừng lại ở màu tím.

Áp lực truyền ra từ thiên phú bi làm cho người phụ trách kia giật bắn mình, không khỏi lùi về phía sau mấy bước.

Có điều, kỳ lạ là thiên phú bi chỉ tỏa ra ánh hào quang đúng một giây thì sau đó tắt ngấm đi, hoàn toàn không có bất kỳ một dấu hiệu nào khác.

- Chuyện gì vậy? Thiên phú bi xuất hiện ánh sáng màu tím, biểu hiện cấp độ thiên phú cao nhất, có điều...

- Bình thường thì ánh sáng ở bậc thiên phú này sẽ rất lâu mới tắt được, nhưng sao lại chỉ kéo dài đúng một hơi thở thế kia?

- Có khi nào thiên phú bi bị trục trặc gì không?

- Chắc là thiên phú bi xuất hiện vấn đề rồi.

-

Ngay lập tức chuyện kỳ lạ này truyền ra xung quanh, ai nấy đều xôn xao bàn tán.

Mà Tinh Hồn, hẳn đối với điều này cũng kinh ngạc cực kỳ. Nhưng chợt nghĩ lại, thiên phú của hắn là Hư Không Đại Thần Thể đang bị phong ấn, thế nên hiện tượng kỳ lạ này mới xuất hiện trên thiên phú bi cũng nên.

Còn chấp sự Linh Lô Tông kia ánh mắt tròn xoe, nhìn Tinh Hồn chằm chằm, giống như đang nhìn một cách kỳ lạ.

Nếu lựa chọn, có lẽ người này sẽ lựa chọn phương án thiên phú bi đang gặp vấn đề.

Đúng lúc đó, những chấp sự cao cấp của năm đại tông môn đồng thời xuất hiện về hướng này, trong đó có cả một người mà Tinh Hồn nhận thức được, chính là Thượng Quan Lân.

Trông thấy Tinh Hồn, Thượng Quan Lân nội tâm cũng hơi ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức độ ngạc nhiên mà thôi.

Thượng Quan Lãnh là người đầu tiên mở miệng:

- Người là người vừa làm cho thiên phú bí xuất hiện hiện tượng kỳ lạ đó?

Tinh Hồn gật đầu.

- Người tạm thời lui lại, để ta kiểm tra xem thiên phú bí có vấn đề gì hay không.

Quan sát từ trên xuống dưới, ngoại trừ một thân tu vi hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh ra thì không có điểm gì đặc biệt cả.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 84: Thiên phú bí vỡ nát

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 84: Thiên phú bí vỡ nát

Thượng Quan Lãnh nhíu mày, sau đó nhìn Tinh Hồn nói. Tinh Hồn lui lại, Thượng Quan Lãnh bước tới gần thiên phú bí, truyền nguyên lực vào thiên phú bí.

Vốn thiên phú bí đang bình thường thì lập tức tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, trong giây lát từ màu đỏ chuyển sang màu cam.

Thượng Quan Lãnh thiên phú chính là Bá Kiếm Thể, xếp vào cấp bậc thiên phú thứ hai là Hậu Thiên trung đẳng thiên phú.

Bởi vì Thượng Quan Lãnh đã thức tỉnh trước đó rồi, thế nên sau khi hấp thu hồi lại nguyên lực thì thiên phú bí ánh sáng cũng tắt đi.

- Thiên phú bí vẫn bình thường.

Sau khi kiểm tra, Thượng Quan Lãnh nhìn những chấp sự tông phái khác và đưa ra kết luận, sau đó ánh mắt hắn dừng lại tại vị trí Tinh Hồn đang đứng, đồng thời vận chuyển thần thức để dò xét thân thể Tinh Hồn.

Tinh Hồn biết được ý định của Thượng Quan Lãnh, nhưng vì tránh rắc rối nên hắn hoàn toàn thả lỏng thân thể, mặc cho Thượng Quan Lãnh quan sát.

Một hồi sau thì Thượng Quan Lãnh thu hồi thần thức, hai hàng chân mày như lưỡi kiếm nhíu lại.

- Hoàn toàn bình thường, không có dấu hiệu của việc thức tỉnh thiên phú, thật kỳ lạ.

Vừa nói, Thượng Quan Lãnh vừa khoanh tay lại, chau mày nói.

Những người khác đồng dạng giống như Thượng Quan Lãnh, hoàn toàn không thể giải thích được hiện tượng kỳ lạ của thiên phú bí, bởi từ khi sử dụng thiên phú bí để phát hiện thiên phú của tiên giả, thiên phú bí chưa từng có hiện tượng kỳ lạ như lúc này.

- Người thử kiểm tra lại xem thế nào.

Một chấp sự Tuyên Vũ Môn mở miệng, người này là một nữ tử, dung mạo rất xinh đẹp, giọng nói thập phần ngọt ngào, nhìn Tinh Hồn nói.

- Đúng vậy, người thử kiểm tra lại, như vậy sẽ kết luận được thiên phú bí có vấn đề hay không.

Thượng Quan Lãnh và những người khác đồng thời chấp thuận ý kiến này.

Năm người đứng xếp thành một hàng nhìn Tinh Hồn, mà không chỉ năm người họ mà còn có vô số ánh nhìn đang hướng về phía Tinh Hồn. Dường như mọi hoạt động khác, bao gồm cả chín thiên phú bí còn lại đều không tiếp tục kiểm tra, bọn họ đều muốn nhìn xem, rốt cuộc Tinh Hồn là đại thiên tài cấp bậc thiên phú thứ bảy hay là do thiên phú bí có vấn đề.

Bên trong phủ thành chủ, Nhan Tư vốn đang lười biếng nằm ngửa đột nhiên mở mắt ra.

- Thiên phú bí có vấn đề? Có chút ý tứ.

Người phụ nữ thần bí ngồi bên cạnh Nhan Tư đôi mắt đẹp liếc mắt nhìn y, nàng dường như đang nở nụ cười đằng sau tấm màn mỏng che mặt, giọng nói mỉa mai hoặc vang lên:

- Không ngờ việc này lại khiến cho thành chủ đại nhân hứng thú.
- Hắc hắc, chuyện này rất thú vị mà.
- Ồ, mời thành chủ giải đáp giúp ta.

Vừa cười cười, Nhan Tư bỗng chuyển tư thế, đầu gối lên cặp đùi mềm mại của nữ tử thần bí kia, hai lỗ mũi hít hà một hơi dài, tựa hồ như đang thưởng thức hương thơm ngọt ngào từ cơ thể của nữ tử này.

Mà nàng ta dường như không chút khó chịu nào cả, gương mặt thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Nhan Tư sau khi nằm gác lên đùi, vừa cầm một quả nho lên, nhưng y không ăn nó, mà cầm xoa nhấm, như đang quan sát kết cấu của quả nho, miệng vừa ngậm nga nói tiếp:

- Thiên phú bí, ta dám khẳng định không có vấn đề gì. Mà vấn đề là nằm ở chính bản thân của gã đó.
- Ngài làm sao chắc chắn điều này?
- Đoán thôi, hắc hắc...

Nhan Tư cười lớn, sau đó ném quả nho vào miệng mà ngấu nghiến. Còn nữ tử thần bí kia, khi nghe câu trả lời thì hàng chân mày như lá liễu hơi động đậy, không biết đang suy nghĩ điều gì. Nhan Tư thì vừa nhai quả nho, vừa nói tiếp:

- Nàng cứ chờ xem, thế nào cũng có chuyện hay xảy ra. Nhưng ta nghĩ không phải là bây giờ.

Nói xong, Nhan Tư lại bắt đầu đánh một giấc thật ngon trong sự nghi hoặc của nữ tử thần bí.

Trở lại thiên phú bí nơi Tinh Hồn đang đứng, hắn hít sâu một hơi, sau đó tiến đến gần thiên phú bí, đặt bàn tay lên mặt thiên phú bí, kể đó vận chuyển nguyên lực, truyền vào thiên phú bí một tia.

Lần trước thiên phú bí xảy ra dị tượng khiến người ta kinh hãi, nhưng lần này thì... qua năm hơi thở, thiên phú bí không hề xuất hiện thêm dị tượng nào khác, vẫn yên lặng như một khối đá bình thường.

- Ta biết ngay mà, thiên phú bí đúng là có vấn đề.
- Thiên tài cấp thứ bảy dễ dàng xuất hiện tại nơi này sao, đúng là nực cười.
- Cứ tưởng có chuyện hay để xem, đúng là...
- Thôi, ta đi kiểm tra thí luyện đây, biết đâu lại thức tỉnh thiên phú thực cũng nên.
- Thiên phú dỏm, đúng là phí thời gian mà.
-

Sau khi thấy không có bất kỳ việc gì, người nào người nấy xùy xùy một tiếng, có người tâm bất thiện nhìn Tinh Hồn trêu chọc, vút lại vài câu rồi sau đó quay lưng bỏ đi.

Đối với mấy kẻ đó, Tinh Hồn không quá để tâm, nhưng dù vậy, bản thân hắn có lẽ cũng đang nổi tiếng rồi, dù cái tiếng này không được thơm cho lắm.

Ở một góc, Mộ Kính há miệng cười lớn:

- Ta đã bảo rồi, hỗn đản đó làm sao mà có thiên phú tuyệt luân được. Hắn mà có loại thiên phú đó, bản công tử đi đầu xuống đất, hắc hắc hắc...
- Công tử quả nhiên thần cơ diệu toán.
- Chỉ là một tên tạp chủng, làm sao sánh được với công tử.
-

Bên cạnh Mộ Bạch Phi có rất đông người, bọn chúng a dua theo câu nói của Mộ Bạch Phi, đồng thời tăng bốc hấn làm cho Mộ Bạch Phi tâm trạng rất thoải mái.

- Thế nào rồi, đã liên hệ được với bọn họ chưa?

Bỗng Mộ Bạch Phi mở miệng hỏi người đang đứng bên cạnh.

- Bẩm công tử, bọn họ đã đến, đang đứng đợi ở bên ngoài.

- Tốt lắm, gọi bọn họ vào đi.

Mộ Bạch Phi gật đầu hài lòng, đồng thời búng một cái nhẫn trữ vật cho gã kia, nói tiếp:

- Thưởng cho ngươi đây.

- Đa tạ công thừa ban thưởng, đa tạ công tử...

Được Mộ Bạch Phi ban thưởng, tên thuộc hạ đó cảm ơn rồi rút, sau đó cùng với Mộ Bạch Phi quay vào bên trong động phủ.

Quay lại nơi Tinh Hồn và mấy người Thượng Quan Lãnh, sau khi kiểm chứng lại và không thấy có bất kỳ hiện tượng nào khác, bọn họ liền kết luận rằng thiên phú bị gặp trục trặc, và dĩ nhiên Tinh Hồn không được thông qua thí luyện này.

Hắn sẽ phải tiếp tục phần thí luyện thứ hai diễn ra trong vài ngày tới.

Tinh Hồn không quá quan tâm đến việc này, dù sao thì hắn cũng đã lường trước được rồi, nhất định là do phong ấn tạo thành. Hắn nhìn thiên phú bị qua một lần, sau đó quay lưng rời đi.

Thí luyện tiếp tục diễn ra, cho đến bốn ngày sau thì mới chấm dứt đợt thí luyện. Mặc dù có đến hai vạn người tham gia, thế nhưng trong số hai vạn người này chỉ có được bảy người thông qua thiên phú bị thức tỉnh được thiên phú của bản thân.

Mười tông môn sau khi ra điều kiện mời chào, rốt cuộc Thiên Kiếm Tông thu được hai người là Ân Tiểu Ngạo và Tống Đế Bính. Tuyên Vũ Môn đồng dạng cũng mời chào thành công hai người Tô Tử Mặc và Viên Sĩ Tiêu.

Ba tông môn còn lại, Linh Lôi Tông thu về Âu Dương Kiếm Thành, Bá Đạo Tông thu được Triệu Bình, còn Đan Ninh Môn thì thu được tiểu cô nương Dịch Phong Tình.

Phàm là người sở hữu thiên tư trác tuyệt, cho dù chỉ là Hậu Thiên hạ đẳng thiên phú, thế nhưng vẫn được các tông môn chào đón hết sức nhiệt tình, tương lai tuyệt đối khó mà đo lường được.

Sau bốn ngày thí luyện kiểm tra thiên phú chấm dứt, những người không thông qua được nghỉ ngơi hai ngày để bắt đầu thí luyện tiếp theo.

Trong thời gian đó, năm đại tông môn sẽ phối hợp cùng với các Trận Đạo Sư để bày bố đại trận để phục vụ cho việc phân thí luyện thứ hai.

Đêm hôm đó, khi những chấp sự tiến ra đại quảng trường thu hồi thiên phú bị thì đột nhiên có một hiện tượng kinh diễm diễn ra.

Chính là trong mười thiên phú bị, đột nhiên có một thiên phú bị dù không có bất kỳ ai tác động đến nó, bỗng nhiên phát ra ánh hào quang rực rỡ, trong đêm tối dưới ánh trăng mờ, luồng từ quang bắn lên bầu trời, ầm ầm có một tiếng gầm kỳ lạ, tương chừng như tiếng gầm của viên cổ thần thú nào đó vừa mới thức tỉnh.

- Chuyện gì thế?

Thượng Quan Lãnh ngồi trong động phủ vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên cảm giác được một luồng khí áp bất thường, lập tức xông ra khỏi động phủ.

Không chỉ có riêng Thượng Quan Lãnh, những chấp sự của các tông môn khác cũng đồng thời xuất hiện.

Kinh biến này rất lớn, những người bên ngoài cũng cảm nhận được, chỉ thấy trên bầu trời tràn ngập ánh từ quang, tuy nhiên đại quảng trường đã đóng cửa nên người bên ngoài không nhìn thấy được rốt cuộc là nguyên nhân vì sao từ quang xuất hiện.

Đồng thời ngay lúc đó, thiên phú bị phát ra ánh từ quang ấy xuất hiện vô số vết rạn nứt, tựa hồ lực lượng phát ra ánh hào quang quá khủng bố khiến cho thiên phú bị không cách nào thừa nhận được, rốt cuộc nổ tung, tạo thành một chấn động rất lớn.

Khi thiên phú bị vỡ nát thì ánh từ quang cũng biến mất không chút tăm hơi.

- Thiên phú bị vỡ nát?

- Rốt cuộc là đã có chuyện gì vậy?

- Hay có người nào đó lên lút kiểm tra thiên phú?

- Không thể nào, ta này giờ vẫn túc trực ở đây, làm gì có người nào chạy đến đây chứ.

-

Những chấp sự nhìn thiên phú bị vỡ nát, gương mặt ai nấy đều trầm ngâm, đoán già đoán non.

- Thiên phú bị vỡ nát, đây không phải là chuyện mà chúng ta có thể xử lý được. Tốt nhất là truyền tin về tông môn, để cho họ cử người đến điều tra.

Thượng Quan Lãnh đề xuất ý kiến.

- Cũng chỉ đành làm vậy mà thôi. Sự tình thiên phú bị vỡ nát thật sự rất lớn.

- Các người dọn dẹp cẩn thận, đừng khiến buổi thí luyện hai ngày tới bị gián đoạn.

Thượng Quan Lãnh nhắc nhở những người phụ trách, không biết là vô tình hay cố ý, Thượng Quan Lãnh nhìn về phía thạch bị vỡ nát. Trong trí nhớ của hắn, thạch bị này chính là thạch bị mà Tinh Hồn đã thí luyện kiểm tra thiên phú. Hai chân mày như lưới kiếm chau lại, chẳng biết trong đầu đang liên tưởng đến điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 85: Đoàn Thị tam huynh đệ

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 85: Đoàn Thị tam huynh đệ

Hai ngày sau, ngoại trừ bảy người trước đó thông qua thiên phú bị thức tỉnh được thiên phú ra thì còn lại đều tập trung trở lại đại quảng trường cả.

Mặc dù nói là có ba phần thí luyện, nhưng trên thực tế thì bài đầu tiên chỉ xét vận khí của mỗi người mà thôi, bởi đâu phải người nào cũng được trời ban cho thiên phú tuyệt luân đâu. Vậy nên, hai phần thí luyện tiếp theo mới chính là quyết định thực sự ai mới xứng đáng đạt được tư cách trở thành đệ tử của một trong năm tông môn.

Đương nhiên sự kiện hai ngày trước, ánh sáng màu tím che phủ cả bầu trời khiến cho rất nhiều người tò mò, muốn biết được rốt cuộc khi đó đã xảy ra việc gì. Tuy nhiên, thành chủ Phong Lâm Thành – Nhan Tư cũng như những chấp sự của năm đại tông môn phong bế việc này rất kỹ lưỡng, không để cho người ngoài biết được tin tức thiên phú bị vỡ nát.

Một lúc sau khi những người tham gia thí luyện tập trung đầy đủ, chấp sự do thành chủ Phong Lâm thành Nhan Tư tiến ra đại quảng trường, ho khan một tiếng để trấn áp quần hùng lại, sau đó bắt đầu nói:

- Phần thí luyện thứ hai chính là thí luyện sức mạnh thân thể. Tại đại quảng trường này đã được thiết kế một Trọng Áp Đại Trận, người nào trụ vững trong vòng năm canh giờ liền đạt được tư cách thông qua phần thí luyện này.

- Toàn bộ người tham gia thí luyện tiến vào Trọng Áp Đại Trận, những ai từ bỏ thì bước ra bên ngoài.

Chấp sự hô lớn một tiếng, dĩ nhiên đều đã đăng ký thì làm sao bỏ qua được. Trong số hai vạn người này, thành phần đông đảo nhất chính các tán tu, bọn họ phải trả một cái giá rất đắt để đạt được tư cách tham dự, há có thể không tham gia thí luyện.

Toàn bộ hai vạn người tiến vào Trọng Áp Đại Trận không hề. Sau khi ổn định vị trí, chỉ thấy những chấp sự các đại tông môn cười pháp bảo bay lên bầu trời, song thủ đánh ra pháp quyết, đột nhiên đại quảng trường xuất hiện một cỗ áp lực cực kỳ nặng nề.

- Trọng lực hiện tại của Trọng Áp Đại Trận so với bình thường tăng gấp hai lần. Cứ mỗi một canh giờ, trọng lực sẽ tự động tăng lên, cho đến năm canh giờ sau thì Trọng Áp Đại Trận tự động chấm dứt, những ai còn trụ vững đạt được tư cách tham gia phần thí luyện thứ ba.

- Trong quá trình thí luyện bên trong Trọng Áp Đại Trận, người nào không chịu đựng nổi trọng lực thì hãy bóp nát chiếc nhẫn mà trước đó được chấp sự cấp cho, sau khi bóp nát sẽ tự động truyền tống ra khỏi Trọng Áp Đại Trận, mạng sống được đảm bảo. Còn người nào cố chấp thì chết ráng chịu, chúng ta hoàn toàn không chịu trách nhiệm.

Chấp sự nhắc nhở những thí luyện giả, sau đó thì quay trở lại vị trí để quan sát.

Đúng lúc này, đột nhiên từ bên ngoài cổng có ba bóng người xông vào. Ba người này, một người thì thân thể phi nhieu, rất là mập mạp, trông chẳng khác thì một khối thịt di động. Người thứ hai thì vừa cao vừa gầy ốm, bộ dạng nhét nhát, giống như một cây tre biết đi. Chỉ có người cuối cùng trông dễ coi nhất.

Ba người này, đích thị chính là Đoàn thị tam huynh đệ.

- May quá, rốt cuộc cũng đến kịp lúc.

Đoàn Lương thở phào một hơi nhẹ nhõm, lau đi mồ hôi hột trên trán.

- Cũng tại đại ca cả, ngày khác ngủ nướng không nói, lại nhầm trùng ngày thi luyện lại ngủ say như chết.

Hai tên Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo mắt bắn ra lửa, há miệng hét to vào mặt Đoàn Lương, nước miếng trong miệng bắn ra tứ tung, thiếu điều muốn làm cho Đoàn Lương chết ngộp.

Tuy nhiên, Đoàn Lương không tỏ ra khó chịu, ngược lại nở nụ cười lấp liếm, hạ giọng nói:

- Ha ha, là lỗi của đại ca, sau này đại ca sẽ đền bù, đừng trách đại ca tội nghiệp.

- Là kẻ nào to gan xông đến đây gây chuyện?

Có tiếng hét lớn vang lên. Cùng lúc đó, có mấy bóng người xuất hiện, người nào người nấy trên người mặc một bộ chiến giáp, tay cầm mũi thương nhọn hoắt chìa thẳng vào Đoàn thị tam huynh đệ, gương mặt đằng đằng sát khí.

Mấy người này chính là thủ vệ Phong Lâm Thành.

Đoàn Lương kinh hãi, nhưng lập tức lấy lại bình tĩnh:

- Mấy vị đại ca bình tĩnh, ta đến đây là có việc gấp.

Vừa nói, Đoàn Lương vừa rút ra một túi linh thạch lớn bằng một cái nắm tay, trông bộ dạng lén lút như ăn trộm, nhét vào tay một gã thủ vệ, vừa nhe răng cười:

- Ta muốn tìm chỗ chấp sự Thiên Kiếm Tông, mấy vị đại ca chỉ giúp cho.

Đem thần thức quét qua, trong cái túi này chứa không dưới một trăm linh thạch. Những người này chỉ là lính quèn mà thôi, thế nên một trăm linh thạch này đối với bọn họ là một con số không nhỏ. Cấp tốc cất kỹ túi linh thạch, sau đó ho khan, nói:

- Thấy các người không giống người xấu, coi như phá lệ một lần. Người dẫn hân đi đến chỗ chấp sự Thiên Kiếm Tông.

Tùy tiện chỉ ra một người, để cho tên kia dắt Đoàn Thị tam huynh đệ đi tìm chấp sự Thiên Kiếm Tông.

- Đa tạ, đa tạ.

Đoàn Lương khiêm tốn ôm quyền khách khí, chào mấy tên thủ vệ một tiếng rồi sau đó nhanh chân chạy theo tên thủ vệ dẫn đường.

Khi đi qua nơi đang diễn ra thi luyện, bởi vì những người đang tham gia thi luyện đều chú tâm ổn định bản thân, không để ngoại vật quấy nhiễu, vậy nên không có phát hiện ra ba huynh đệ Đoàn Thị đã đi ngỗ sau để trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông.

Nhìn những người này, Đoàn Chính cười nhe nhớn, lắc đầu:

- Hắc hắc, nhìn bọn chúng tội nghiệp thật, phải thi luyện khổ sở như thế đấy. Âu cũng là cái số, đâu phải ai cũng có được vận khí kinh người như ba huynh đệ chúng ta, phải không Đại Bảo?

Đoàn Đại Bảo hai tay cầm hai cái bánh bao thật to, cho vào mồm ngấu nghiến, khi nghe Đoàn Chính hỏi thì gật gật đầu cho có, ừ ừ à à, sau đó lại chú tâm vào cái bánh bao thơm ngon của mình.

Đoàn Lương nghe thấy, giống như bị chọc vào đúng chỗ ngứa, cái đầu của hân ngẩng lên, tay vút mái tóc đen bóng, nói:

- Thế mới biết đại ca của bọn đệ lợi hại như thế nào, thiết nghĩ chẳng khác nào hỏa nhãn kim tinh trong truyền thuyết, vừa nhìn liền biết nằng ta không phải người tầm thường.

Đoàn Lương vừa đi vừa tự sướng, bất giác cả đám đã đi đến trước động phủ của Thiên Kiếm Tông. Tên thủ vệ chỉ tay dặn dò một tiếng thì sau đó cáo từ.

- Khi vào đó, mọi chuyện để đại ca xử lý, hai đệ đừng có cựa xù thất thố, có biết chưa. Ngộ nhớ chọc giận mấy người đó thì tương lai chúng ta không xong với họ đâu.

- Đại ca yên tâm, đệ nhất định sẽ giữ mình.

Đoàn Chính gật đầu chắc nịch, còn Đoàn Đại Bảo thì gật gật đầu, trông bộ dạng rất ngô nghê.

Sau khi dặn dò hai tiểu đệ của mình, Đoàn Lương hít sâu một hơi, rồi bắt đầu dẫn hai người họ tiến vào động phủ.

Khi đến trước động phủ thì bỗng nhiên có hai người xuất hiện, hai người này tu vi cao cường, đều là tiên giả sơ kỳ Phù Tiên Cảnh.

- Các người là ai? Có biết chỗ này cấm người lạ vào không?

Một vị chấp sự Thiên Kiếm Tông tu vi sơ kỳ Phù Tiên Cảnh giọng nói nghiêm nghị, nhìn ba huynh đệ Đoàn Lương nói.

Đoàn Lương vốn là người nhanh nhẹn, gương mặt bộc lộ chút sợ hãi, sau đó ôm quyền cúi chào chấp sự kia, sau đó đáp lời:

- Ba huynh đệ chúng ta tìm đến đây là có việc gấp. Không biết sư huynh đây có thể cho chúng ta gặp người dẫn đầu tổ đội Thiên Kiếm Tông được không?

Vừa nói, Đoàn Lương vừa móc ra một cái phong thư.

Phong thư đó chính là của Dung gia tam công tử trước đây giao cho ba huynh đệ bọn hắn, bảo rằng chỉ cần đưa phong thư này cho đệ tử Thiên Kiếm Tông, tức khắc họ sẽ nhận ba huynh đệ bọn họ thành đệ tử Thiên Kiếm Tông.

Đối với Dung gia tam công tử, ba huynh đệ Đoàn Lương thập phần tin tưởng. Với danh tiếng và tu vi của y, tuyệt đối sẽ không lừa phỉnh ba huynh đệ bọn hắn.

Nhận lấy phong thư của Dung gia tam công tử, chấp sự Thiên Kiếm Tông kia rất hiếu kỳ, toan ý định muốn xem thử nội dung bên trong. Tuy nhiên ngay lúc hắn truyền nguyên lực từ bồng tẩm phong thư phát ra uy áp cường đại.

Chấp sự Thiên Kiếm Tông gương mặt kịch biến, lập tức thu lại nguyên lực, liền đó tẩm phong thư trở lại bình thường.

Hắn ta thở ra một hơi nhẹ nhõm. Nếu ban nãy, chỉ cần chậm một chút, chỉ sợ lực lượng cường đại từ bức phong thư đã phản phệ ngược lại, khiến cho bản thân hắn trọng thương nặng rồi.

Lấy lại thái độ bình tĩnh, hắn ta nhìn Đoàn thị tam huynh đệ và nói:

- Các người đợi ở đây, để ta giao tẩm phong thư này lại cho trưởng lão.

- Vâng vâng, nhờ sư huynh cả.

Đoàn Lương dĩ nhiên nhìn ra được hành động của chấp sự Thiên Kiếm Tông vừa nãy, nhưng hắn không dám mở miệng ngăn cản hay gì cả, nếu không biết đâu chọc giận tên chấp sự này thì tương lai ba huynh đệ hắn coi như xong rồi.

- Người ở đây quản lí ba người họ, ta đi vào rồi trở ra ngay.

Dặn dò người bên cạnh, sau đó chấp sự Thiên Kiếm Tông kia cầm tẩm phong thư đi vào trong động phủ.

- Đại ca, mọi chuyện sẽ ổn chứ?

Đoàn Chính như đang lo lắng gì đó, liền nhìn Đoàn Lương hỏi nhỏ.

- Có việc chi phải lo lắng chứ? Đây là do đích thân tam công tử chuẩn bị, làm sao có việc gì được.

Mặc dù nói là vậy, nhưng mà Đoàn Lương đích thực cũng hơi lo trong lòng. Bồng lúc đó, từ bên trong, vị chấp sự Thiên Kiếm Tông ban nãy trở ra.

Gương mặt hắn tươi cười, đối với ba huynh đệ Đoàn Lương thoát trông rất thân thiết, thái độ so với ban nãy trái ngược hoàn toàn.

- Ba vị sư đệ đi theo ta.

- Vâng, sư huynh đi trước chỉ đường.

Nhìn thái độ của chấp sự, Đoàn Lương liền nắm chắc mọi việc coi như đã bước đầu thành công rồi.

Cả ba người đi vào trong, chỉ thấy bên trong động phủ đang có rất nhiều người, mà ngồi ở vị trí trung tâm động phủ là một ông lão đầu tóc trắng xóa, hàm râu dài đến ngang bụng, gương mặt hiền từ, đôi mắt sáng ngời ẩn chứa năm tháng vô tận, thân thể tản ra một lực lượng phi phàm, tựa hồ như một lão tiên ông trong truyền thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 86: Áp lực gấp mười lần bình thường

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 86: Áp lực gấp mười lần bình thường

Mặc dù ông lão này không làm gì, thế nhưng uy áp vô hình từ cơ thể ông lão khiến cho ba huynh đệ Đoàn Lương, Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo thân thể run rẩy, tự nhiên sinh ra một loại cảm giác kính sợ đối với ông ta.

- Khanh lão, đệ tử mang họ vào rồi.

Chấp sự nọ tiến vào trong, hướng ông lão ôm quyền, thái độ rất cung kính.

Ông lão cảm phong thư, ánh mắt rất chăm chú, tuy nhiên vẫn cảm nhận rất rõ mọi thứ đang diễn ra xung quanh mình.

- Được rồi, ngươi lui đi.

- Đệ tử cáo lui.

Hắn vái chào một cái, sau đó rời khỏi động phủ, nhường chỗ cho ba huynh đệ Đoàn thị.

Chỉ thấy ông lão đặt lá thư xuống, ánh mắt thâm sâu nhìn ba huynh đệ, bất giác khiến cho bọn họ nội tâm sinh ra sự căng thẳng. Ngay cả Đoàn Lương giới ứng biến cách mấy, khi đứng đối diện với ông lão cũng chỉ biết cuối đầu im lặng, không thể làm gì khác.

- Các ngươi chính là người được Dung Trần tam công tử đề cử?

- Vâng, đích xác là vậy.

Đoàn Lương ngừng điệu lấp bắp trả lời.

- Căn cơ không tính là quá kém cỏi, lại được Dung Trần tam công tử đề cử, hẳn là đạt được cơ duyên nào đó. Được rồi, lão phu hiện tại cũng thiếu đi mấy cái được đồng, các ngươi có nguyện ý trở thành được đồng của lão phu không?

Khanh lão sau khi xem xét căn cơ của ba huynh đệ Đoàn Lương, Đoàn Chính và Đoàn Đại Bảo, trong đầu ngẫm nghĩ một lúc, sau đó mới đưa ra lời đề nghị.

Nghe ngữ điệu, dường như Khanh lão là một Luyện Dược Sư. Địa vị của Luyện Dược Sư, dù là ở đâu đều được người ta kính trọng mời chào. Mà Khanh lão, không chỉ là Luyện Dược Sư, mà tu vi lại vô cùng cao cường, so với Dung Trần tam công tử không thua kém bao nhiêu cả.

Đoàn Lương là người rất cơ trí, vừa nghe Khanh lão nói bóng gió, liền biết ông lão này tại Thiên Kiếm Tông địa vị tuyệt đối không tầm thường.

Được ôm đùi một người không những tu vi cao cường mà địa vị lại rất cao nữa, Đoàn Lương há có thể bỏ qua cơ hội này.

Hắn phản ứng rất nhanh, lập tức quỳ xuống, đồng thời ra hiệu cho hai gã tiểu đệ của mình quỳ theo, hướng Khanh lão mà bái lạy:

- Nguyên ý, chúng ta nguyện ý trở thành được đồng của Khanh lão. Khanh lão xin nhận của huynh đệ chúng ta ba lạy.

Vừa nói, ba huynh đệ Đoàn Lương vừa bái lạy Khanh lão, thái độ cực kỳ kính trọng.

Mặc dù nhìn ra được chút ý tứ, nhưng Khanh lão không quá để ý tiểu tiết, ngược lại rất có hứng thú với Đoàn Lương, bởi vừa liếc mắt liền thấy hắn ta rất nhanh nhẹn.

- Vậy tốt, sau này các ngươi cứ gọi lão phu là Khanh lão.

- Đệ tử bái kiến Khanh lão.

- Đợi sau khi thí luyện chấm dứt, lão phu sẽ đưa các ngươi trở về Thiên Kiếm Tông.

Đối với thái độ của ba huynh đệ Đoàn Lương, Khanh lão gương mặt lộ ra vẻ hài lòng. Sau đó tặng cho ba huynh đệ bọn hắn một ít pháp bảo cũng như tài nguyên tu luyện, nếu như không có gì thay đổi thì có lẽ số phận của ba huynh đệ bọn hắn tại Thiên Kiếm Tông sẽ rất an nhàn.

Quay trở lại với nơi thí luyện, một giờ vừa mới trôi qua, thế nhưng đã có tới ba ngàn người bị loại. Những người này không thừa nhận nổi áp lực gấp hai lần so với bên ngoài, thế là đành phải cắn răng bóp nát chiếc nhẫn để được truyền tống ra khỏi Trọng Áp Đại Trận, bởi nếu còn tiếp tục, chỉ sợ những người này sẽ bị áp lực làm cho tử vong.

Sau một giờ đầu tiên thì trọng lực tăng lên gấp bốn lần so với bình thường, ngay lập tức đã có tới vài trăm người bóp nát nhẫn ngọc để được toàn thân trở ra.

Tĩnh Hồn ngồi xếp bằng ở một góc, hẳn đối với áp lực gấp hai lần bình thường hay gấp bốn lần bình thường thì chẳng khác là mấy, trên người thậm chí không đổ xuống một giọt mồ hôi.

Nếu coi đây là thí luyện thì chừng này vẫn chưa đủ làm khó được hẳn.

Canh giờ thứ hai trôi qua, trọng lực tự động tăng lên gấp bốn lần so với bình thường, ngay lập tức liền có người không thừa nhận nổi, thế là đành phải cắn răng bóp nát chiếc nhẫn để truyền tống ra bên ngoài.

Trong canh giờ thứ hai, có thêm gần bốn ngàn người không thừa nhận nổi. Trong số hai vạn người tham gia thí luyện thì đã có đến hơn bảy ngàn người bị loại.

Thế mới biết được rằng, thí luyện mà năm tông môn đưa ra để thí luyện mới tàn khốc đến thế nào. Mà đây chỉ mới tính là phần thí luyện đầu tiên mà thôi, chân chính khiến người ta phải khiếp sợ chính là thí luyện tại Bạo Thủ Lâm.

Dĩ nhiên tạm thời vẫn chưa bàn đến phần thí luyện cuối cùng.

Tinh Hồn ngồi ở một góc thí luyện, trọng áp gấp bốn lần so với bình thường vẫn không thể làm khó được hẳn. Thậm chí Tinh Hồn còn không đồ xuống lấy một giọt mồ hôi nào, trông hẳn vô cùng bình thản.

Đến canh giờ thứ ba trôi qua, trọng áp lại một lần nữa tự động tăng lên gấp sáu lần bình thường. Đối với áp lực gấp sáu lần, cơ thể Tinh Hồn mới bắt đầu cảm thấy có một chút khó nhằn. Tuy nhiên sau khi vận chuyển nguyên lực để điều hòa, ổn định lại thân thể thì mọi thứ lại trở lại bình thường.

Có thể nói rằng, trọng lực gấp sáu lần vẫn chưa đủ khiến cho Tinh Hồn phải nhọc công.

Đến canh giờ thứ tư trôi qua, rốt cuộc những lão đầu như Khanh lão rốt cuộc cũng chịu xuất hiện. Đối với những người này, chỉ những người chịu đựng áp lực đến canh giờ thứ tư mới xứng đáng để bọn họ ra mặt.

Còn với những kẻ bị loại, trong mắt họ, ngay cả cái tư cách trở thành đệ tử tạp dịch còn không có, hoàn toàn là một đám phế vật.

Nhìn lại trong đại quảng trường, bên trong Trọng Áp Đại Trận, số lượng người tham gia thí luyện bất quá chỉ còn lại khoảng chừng hơn chín ngàn người mà thôi.

Và dĩ nhiên, con số này vẫn liên tục giảm xuống, thiết nghĩ trụ đến canh giờ thứ năm, bất quá chỉ còn lại khoảng năm sáu ngàn người mà thôi.

- So với năm trước, số lượng giảm đi không ít người. Cứ như thế này thì không ổn một chút nào.

Những vị trưởng lão nắm giữ trọng trách quan trọng trong kỳ thí luyện này phóng tầm mắt nhìn những người đang tiếp tục thí luyện kia, lắc đầu thất vọng nói.

- Chuyện này cũng là bởi bên Huyền Thần Tông thu hút cả rồi, năm phái chúng ta có thể làm được gì chứ. Ta nghe nói, bên Huyền Thần Tông vừa mới nhặt được hai mươi mấy tên thiên tài, trong số đó có một vài người thiên phú cực kỳ đáng chú ý, so với Dương Thiên Quân không hề kém cạnh đâu.

- Huyền Thần Tông mấy ngàn năm trở lại đây thật sự là phát triển quá mức hưng hân, cơ hồ muốn vượt lên trên tất cả các phái tại Phi Lan Châu này mất rồi.

- Hay là lần tới chúng ta giảm độ khó của thí luyện xuống, chứ nếu không hai trăm năm nữa, chỉ sợ năm phái chúng ta bị làm trò cười mất.

- Chuyện này không được, trị gốc không trị ngọn, sớm muộn gì cũng để lại hậu quả rất lớn.

- Được rồi, được rồi, tạm thời không bàn đến chuyện này nữa. Mấy lão bắt từ các ông lo mà quan sát đám tiêu tử kia kìa.

-

Hơn mười lão bắt từ xum họp với nhau, ngâm nga về mấy câu chuyện, vừa liếc mắt quan sát đám người đang thí luyện.

Những người đã có thể trụ được trong bốn canh giờ, ai nấy đều không hề tầm thường. Nhưng đến khi canh giờ thứ năm hoàn toàn trôi qua thì mới biết được kết quả.

Rốt cuộc canh giờ thứ năm cũng đã tới, trọng lực hiện tại so với bên ngoài là gấp mười lần bình thường. Tinh Hồn hai hàng chân mày nhíu lại, áp lực này đã có thể so sánh với uy áp của tiên giả Địa Tiên Cảnh, dù với đám Phù Tiên Cảnh cũng là một thử thách cực kỳ khó nhằn.

Đương nhiên trong số tám ngàn người còn trụ lại được cho đến canh giờ thứ năm, đại đa số đều là tiên giả Phù Tiên Cảnh cả. Tuy nhiên còn lẫn trong số một số lượng ít ỏi tiên giả Phàm Tiên Cảnh.

Đối với những tiên giả Phàm Tiên Cảnh trụ vững, những người này cực kỳ đáng chú ý đến, rất đáng được bồi tài, cơ hồ chắc chỉ đứng sau những người thức tỉnh thiên phú ra mà thôi.

Lại nói đến Tinh Hồn, khi bị áp lực này đè nén, Tinh Hồn không thể không vận dụng đến Hư Không Chiến Thể.

Chỉ thấy làn da của hắn từ bình thường bỗng chuyển sang màu đen tím tái, giống như một người đang bị trúng độc vậy.

Mà không chỉ có Tinh Hồn, những người khác đều bắt đầu thi triển thủ đoạn của bản thân. Bởi áp lực gấp mười lần, ngang bằng so với áp lực của tiên giả Địa Tiên Cảnh không phải thứ mà bọn họ chịu đựng nổi.

- Tốt, tốt lắm, so với những lần trước đây khá hơn rất nhiều.
- Khanh lão bắt từ nói rất đúng, lứa tân sinh này thực sự rất đáng xem đây.

Đám lão bắt từ kia gương mặt rất hài lòng, bởi bọn họ biết rất rõ, có không ít người ở đây bản thân đều mang theo không ít thủ đoạn kinh người, trừ phi gặp biến mới lộ ra. Đương nhiên những cái bí mật này, dù bọn họ biết được nhưng mắt nhắm mắt mở xem như không thấy.

Dù sao thì chính bản thân mỗi người đều có một bí mật riêng. Và chính nhờ vào bí mật đó mà bọn họ mới trở thành cường giả, trở thành lực lượng nòng cốt của tông môn được.

Đoàn Thị tam huynh đệ đối với thí luyện này rất có hứng thú, len lén chạy ra ngoài xem thử. Bỗng nhiên Đoàn Chính trông thấy một cái bóng dáng quen thuộc, thốt lên:

- Đại ca, tên kia nhìn rất quen mắt.
- Đâu đâu, là ai? Mỹ nhân à?

Đoàn Lương hai mắt sáng lên, nhìn theo hướng Đoàn Chính chỉ.

- Không phải gái đẹp thì chỉ ta làm gì, lão từ đâu có đam mê đực rựa. Mà... ủa, đúng là rất quen mắt.

Đoàn Lương sau khi gõ đầu chửi Đoàn Chính một tiếng, bỗng dừng hai hàng chân mày nhíu lại, ánh mắt nhìn chằm chằm Tinh Hồn.

- Nhớ rồi, hần là người trước đây Hạng công tử Hạng Hạo gặp qua, hình như tên Tinh Hồn thì phải.
- Không ngờ hần cũng tham gia thí luyện, lại còn trụ được áp lực gấp mười lần bình thường, tên này chắc chắn thực lực mạnh lắm đây.

Đoàn Lương xoa cằm đánh giá.

- Mà thôi, dù sao địa vị của hần cũng đâu bằng ba huynh đệ bọn ta được. Không biết chừng sau này gặp lại, hần còn phải lắc mắt, kinh ngạc đến lòi cả mắt ấy chứ, hắc hắc...
- Đại ca chí phải.
- Đại ca chí phải, đại ca chí phải...

Bên trong Trọng Áp Đại Trận, không thể không nói, đối với những người đang gặp bình cảnh thì đạt được một hồi cơ duyên rất lớn, không ngờ trong tình huống này mà đột phá. Đại đa số đều là tiên giả hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh, bọn họ thiếu nhất là áp lực rèn luyện, thế nên dưới tình huống áp lực gấp mười lần bình thường thì liền phá vỡ công xiển, tiến giai cảnh giới tiếp theo.

Lại nói đến Tinh Hồn, hần dù cũng là tiên giả hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh, tuy nhiên tình huống của hần lại khác với mọi người. Ngoại trừ việc khiến cho cơ thể được áp súc, mạnh mẽ hơn so với trước đây thì không có gì khác biệt cả.

Bỗng ngay lúc đó, một tiếng chuông vang vọng lên khắp đại quảng trường.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 87: Vô Minh cảnh giới

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 87: Vô Minh cảnh giới

Tiếng chuông này chính là âm thanh báo hiệu năm canh giờ đã trôi qua, phần thí luyện thứ hai đã hoàn toàn kết thúc.

Ngay lập tức, Trọng Áp Đại Trận liền mất đi hiệu lực, không gian tại đại quảng trường trở lại bình thường.

Những người đang trực tiếp thí luyện, lúc mà áp lực được cởi bỏ thì thở ra một hơi nhẹ nhõm, mình mẩy đầy mồ hôi mồ kê.

Ngay cả Tinh Hồn cũng không phải ngoại lệ. Mặc dù đã sử dụng đến cả Hư Không Chiến Thể, khiến cho lực lượng thân thể mạnh hơn gấp ba lần bình thường, vậy nhưng dưới trọng áp gấp mười lần bình thường, hẳn chịu đựng cũng không phải việc dễ dàng gì.

Nếu như không phải Tinh Hồn luyện thành Hư Không Chiến Thể trước khi thí luyện này diễn ra, nếu không chỉ sợ hẳn còn phải gặp rất nhiều khó khăn, triển khai nhiều hơn nữa những thủ đoạn mới mong vượt qua được năm canh giờ đầy cam go này.

Ngay sau khi áp lực được cởi bỏ, Tinh Hồn lấy ra không ít đan dược để phục dụng, giúp cho thể lực được khôi phục lại.

Mấy vị trưởng lão ánh mắt nhìn xuống, gật đầu hài lòng.

- Còn hơn sáu ngàn người trụ lại được, con số này không tồi.

- Phải, lại còn có không ít nhân tài đáng được bồi dưỡng nữa.

-

Mấy lão đứng bàn luận một hồi, dĩ nhiên không có tiếc tài nguyên đan dược, đem cấp xuống cho bọn họ. Trong suy nghĩ của đám lão đầu này, hơn sáu ngàn người này đều đã được xem là vượt qua được cửa ải rồi, bởi phần thí luyện cuối cùng chỉ là một hồi tranh đoạt mà thôi, dù thành công hay thất bại thì cũng chẳng sao cả.

- Chúc mừng các người đã thành công vượt qua bài thí luyện này, xem như đã đặt nửa chân vào cánh cửa tông môn rồi.

Một vị chấp sự xuất hiện trước mắt những thí luyện giả, gương mặt tươi cười, vỗ tay khen ngợi.

- Những người đã bị loại, lão phu hy vọng các người đừng nản chí mà bỏ cuộc, hãy tranh thủ thời gian luyện tập để lần mở cửa thu đồ tiếp theo thể hiện một bộ mặt khác biệt so với bây giờ.

Chấp sự này vẫn không quên khích lệ những thí luyện giả đã thất bại trong việc thí luyện. Trong lòng bọn họ mặc dù rất buồn, tuy nhiên vì một câu khích lệ này mà trong lòng thoải mái hơn hẳn.

- Những thí luyện giả trụ được tại đây, các người có thời gian nghỉ ngơi là ba ngày. Sau thời gian ba ngày, các người tập trung lại tại đại quảng trường này để tiến hành lần thí luyện cuối cùng.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Trở về lại Hạng gia, Tinh Hồn được Hạng Tuấn chúc mừng liên tục, sau đó liền cấp cho hắn không ít tài nguyên tu luyện, để có thể tranh thủ được ba ngày điều chỉnh lại tu vi, chuẩn bị thật tốt cho lần thí luyện tại Bạo Thú Lâm.

Những tài nguyên tu luyện này, đối với Tinh Hồn hiện tại quả thực là mang đến nhiều hiệu quả lớn, giúp hắn đánh sâu vào bình cảnh.

Tuy nhiên, tu tiên chi lộ của Tinh Hồn có điểm hơi khác biệt. Hắn bây giờ nếu muốn đột phá, muốn kết phù thành công thì phải trải qua một quá trình gọi là Vô Minh.

Vô Minh cảnh giới này cũng chính là con đường tu tâm song hành cùng với việc luyện thành Hư Không Chiến Thể. Nếu không thể tiến vào Vô Minh cảnh giới, Tinh Hồn không thể tiến giai Hư Không Chiến Thể tầng thứ hai, càng không thể đột phá Phù Tiên Cảnh, con đường tu tiên xem như hoàn toàn đóng lại.

Đề bước vào Vô Minh cảnh giới, Tinh Hồn cần phải bị kích thích đạo tâm, đạo tâm lột xác, Thể Đạo Liên nở rộ, một khi đột phá Phù Tiên Cảnh, thực lực so với đồng giai cơ hồ mạnh hơn gấp hai, gấp ba lần.

Có điều, đề kích thích đạo tâm tiến vào trạng thái Vô Minh thực sự là rất khó khăn, trước đây khi lựa chọn Hư Không Chiến Thể, hắn đã có chút do dự, nhưng rốt cuộc, bởi vì Thể Đạo Liên cần có môi trường phát triển, mà trong các công pháp luyện thể mà Tinh Hồn biết được, chỉ có Hư Không Chiến Thể là đáp ứng được, không muốn chọn thì hắn cũng đành phải lựa chọn.

Thờ dài một tiếng mệt mỏi, chuyện tiến vào Vô Minh cảnh giới hết thảy đều dựa vào cơ duyên, mặc dù thứ gọi là cơ duyên này rất là hư vô mờ mịt, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác.

Sau ba ngày, hơn sáu ngàn thí luyện giả toàn bộ đều tập trung lại tại đại quảng trường.

Tinh Hồn trước khi đến đây được Hạng Tuấn cung cấp cho không ít đan dược cũng như pháp bảo để phòng thân.

- Tập trung đầy đủ cả rồi, có thể cho bắt đầu.

Quan sát thấy thí luyện giả toàn bộ tập trung đông đủ, các vị trưởng lão của năm phái liền ra hiệu cho các chấp sự tiến hành làm việc.

Một vị chấp sự tiến ra, ho khan một tiếng để cho mọi người im lặng đi, sau đó hướng dẫn:

- Trước khi tiến hành thí luyện, lão phu có một việc muốn công bố. Sau khi các vị trưởng lão bàn bạc đã thống nhất ý kiến, toàn bộ sáu ngàn thí luyện giả đang đứng ở đây, toàn bộ đều đã trở thành tông môn đệ tử của năm phái. Lão phu thay mặt toàn bộ các vị trưởng lão và chấp sự năm phái chúc mừng các vị.

Vừa nói, chấp sự nọ vừa vỗ tay, gương mặt tươi cười.

- Tuyệt vời, sau khi thất bại lần trước, rốt cuộc ta cũng thành công.

- Hay quá, làm ta còn lo lắng cho buổi thí luyện tiếp theo.

- Con đường tu tiên sau này liền rộng mở rồi.

-

Nghe được tin tức này, những thí luyện giả người nào người nấy đều hết sức vui mừng. Phải biết rằng, trong số những người này, số lượng tán tiên chiếm không ít, và vui mừng nhất dĩ nhiên chính là giới tán tiên này.

Bởi tán tiên tu luyện quá khó khăn, tài nguyên thì thiếu thốn, ngay cả công pháp tu luyện cũng không có. Đầu phải người này cũng có được vận khí kinh người, từ một tán tiên mà leo lên đỉnh phong được. Vậy nên, đây có thể nói là một kích thích rất lớn.

Chấp sự kia lại tán ra uy áp để trấn an chúng nhân, rồi sau đó mới nói tiếp:

- Bây giờ lão phu sẽ nói về lần thí luyện cuối cùng này. Địa điểm thí luyện là tại Bạo Thử Lâm, thuộc khu vực quản lý của Đan Ninh Môn. Tiến hành thí luyện này chính là để phân chia thứ hạng, chỉ cần lọt vào hạng một ngàn trở đi thì sẽ được phần thưởng. Đặc biệt nếu người này nắm giữ thứ hạng cao nhất, sau khi đầu nhập vào một trong năm tông môn sẽ được cung cấp quyền lợi như sau: ba vạn linh thạch hạ phẩm, hai mươi khóa Phục Khí Đan, hai mươi khóa Hồi Huyết Hoàn, hai mươi khóa Tăng Nguyên Đan, năm tấm Phù Lục Hoàng cấp đỉnh giai, một kiện bảo giáp cấp hạ phẩm Linh Khí, một kiện pháp khí công kích hạ phẩm Linh Khí và một bản Hoàng cấp tiên pháp sơ giai.

Ban đầu, khi nghe tin tức toàn bộ đều đạt được tư cách gia nhập bất kỳ một trong năm tông môn, có không ít người, đặc biệt nhất là giới tán tiên, bọn họ đều ôm ý nghĩ tìm một chỗ nào đó bề quan cho đến lúc kết thúc thí luyện, nhưng sau khi nghe phần thưởng dành cho người đứng đầu thì hai mắt sáng rực lên.

Phần thưởng này quả thực là quá mức khủng bố à.

- Phần thưởng sẽ tùy theo xếp hạng mà ban thưởng, từ hạng một ngàn cho đến hạng năm trăm, từ hạng năm trăm cho đến hạng ba trăm, từ hạng ba trăm đến hạng một trăm, từ hạng một trăm đến hạng năm mươi, từ hạng năm mươi cho đến hai hạng mười, mỗi hạng sẽ có mức ban thưởng khác nhau. Duyệt từ hạng mười cho đến hạng đầu tiên là sẽ có sự chênh lệch. Hy vọng đây là một cái kích thích để các người thí luyện cho thật tốt.

- Thí luyện sẽ diễn ra trong vòng hai tháng, trong đây là toàn bộ những vật có thể đổi thành điểm, các người thu thập rồi sau khi kết thúc, các chấp sự sẽ kiểm tra và tính điểm.

- Một điều nữa, giống như lần thí luyện thứ hai, nếu gặp nguy hiểm đến tính mạng, các người hãy bóp nát nhẫn ngọc để được truyền tống ra ngoài, đảm bảo an toàn cho tính mạng. Không cần phải lo lắng việc bị loại, bởi như đã nói, các người đã đạt được tư cách trở thành một trong năm đại tông môn.

- Có ai có câu hỏi gì không?

Chấp sự ánh mắt nhìn quanh một vòng, sau khi không thấy ai có ý kiến nào khác thì liền ra hiệu.

- Các người tập trung lại tại trung tâm đại quảng trường, chúng ta sẽ tiến hành Truyền Tống Trận liền một lúc.

Nghe lệnh của chấp sự, những thí luyện giả cũng như toàn bộ chấp sự năm phái tập trung lại phía trung tâm. Còn những người sẽ thúc giục truyền tống chính là phía Phong Lâm Thành.

Lúc này, Nhan Tư mới cùng với người bên phía mình, trong đó có cả nữ nhân thần bí gương mặt đeo một chiếc khăn mỏng từ trong động phủ bước ra.

Nhìn Nhan Tư lúc này không còn điệu bộ lười biếng chán nản, thay vào đó là một loại tư thế uy nghiêm, tán ra khí tức thần bí khó lường.

Nhan Tư được một tầng vụ khí mỏng manh che phủ nên người khác không nhìn thấy được chân diện của y ra sao. Ánh mắt Nhan Tư quét nhìn, khi đến chỗ Tinh Hồn thì dừng lại, khóe miệng nở nụ cười đầy ẩn ý.

Sau đó mới giờ tay ra lệnh cho đám thuộc hạ:

- Bản thành chủ chúc các vị chấp sự cũng như các thí luyện giả sẽ thí luyện thành công. Nào, bắt đầu truyền tống đi.

- Tuân lệnh thành chủ đại nhân.

Ngay lập tức, hơn hai mươi Trận Đạo Sư tiến về vị trí của bản thân, trên tay mỗi người cầm một cái trận bàn. Chỉ thấy bọn họ lấy ra một cái nhẫn trữ vật, đặt lên chính giữa trận bàn. Trong mỗi cái nhẫn trữ vật ấy chứa hơn năm ngàn linh thạch hạ phẩm, tổng cộng tiêu tốn gần mười vạn linh thạch hạ phẩm,

ngay lập tức giữa trung tâm đại quảng trường sáng rực lên một cỗ hào quang rực rỡ.

Đó chính là ánh sáng của Truyền Tống Trận, để truyền tống số lượng hơn sáu ngàn người, các Trận Đạo Sư đã bố trí một cái Truyền Tống Trận bậc trung, tiêu tốn một số lượng linh thạch khổng lồ, rốt cuộc đã truyền tống thành công được sáu ngàn người này.

Ánh sáng tiêu tan, hơn sáu ngàn người không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

- Thành chủ đại nhân, ngài hình như là...

- Suyt, nhỏ nhỏ thôi, hắc hắc...

Nữ nhân thân bí tựa hồ nhìn ra được suy nghĩ gì đó của Nhan Tư, nhưng ngay lập tức bị hấn chặn ngang, đồng thời hướng ánh mắt nhìn lên bầu trời xanh, miệng nở nụ cười thần bí.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Bạo Thú Lâm, một trong những nơi được mệnh danh là nguy hiểm nhất tại Phi Lan Châu, mức độ nguy hiểm cơ hồ chỉ kém hơn Vĩnh Dạ Thâm Uyên mà thôi.

Bạo Thú Lâm là một mảng sâm lâm khổng lồ, vô cùng hùng vĩ, vừa nhìn đã cảm nhận được một hơi thở nguyên thủy cổ xưa, giống như Bạo Thú Lâm là một đầu viễn cổ hung thú đang ngủ say vậy, làm cho người ta vô hình xuất hiện một cỗ áp lực ở trong lòng.

Truyền thuyết Bạo Thú Sâm Lâm, mặc dù hơn sáu vạn năm trước, trong một lần cả Trắc Lộ Tinh Vực, bao gồm cả Hư Thần Tinh, mọi sự sống đều biến mất, thế nhưng trải qua sáu vạn năm tại Bạo Thú Lâm đã xuất hiện một đầu hoang thú thực lực cực kỳ mạnh mẽ, ngay cả tiền giả mạnh nhất Hư Thần Tinh cũng không dám xem thường.

Đầu hoang thú đó thống trị Bạo Thú Sâm Lâm, tuy nhiên không rõ vì một lý do nào đó khiến cho nó không rời khỏi Bạo Thú Sâm Lâm. Nếu không phải trước đây đã từng có người trông thấy đầu hoang thú hùng mạnh nọ, người ta còn cho rằng đó chỉ là một truyền thuyết nhầm nhứ.

Cũng chính bởi điều này, mặc dù nơi đây tồn tại rất nhiều hoang thú mạnh mẽ, thiên tài địa bảo cũng rất nhiều, nhưng ít người nào dám tiến vào Bạo Thú Sâm Lâm để săn bắt hay thu hoạch.

Bạo Thú Sâm Lâm, có thể nói là thiên đường, là địa bàn của hoang thú.

Một vầng hào quang sáng rực rỡ lóe lên trên một tòa phủ đệ, khiến cho những người đang có mặt tại phủ đệ giật mình.

- Đến rồi, bọn họ đến rồi.

- Tất cả mau tiến ra chuẩn bị chào đón những vị trưởng lão sắp đến.

-

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vĩnh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 88: Thí luyện tại Bạo Thú Lâm

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 88: Thí luyện tại Bạo Thú Lâm

Những người kia đại đa số đều mặc trang phục màu vàng, trên ngực áo có biểu tượng hình một chiếc đan lô, dĩ nhiên chính là biểu tượng của Đan Ninh Môn.

Những đệ tử áo vàng này đều là ngoại môn đệ tử, trước đó những đệ tử này đã được phân đến khu vực này để phụ trách đón tiếp những người tham gia thí luyện.

Khi ánh sáng biến mất, khu đại sảnh ngay lập tức hiện ra mấy ngàn người.

- Phùng Bất Nhị tham kiến các vị trưởng lão.

Từ trong đám đệ tử Đan Ninh Môn, một người đàn ông trung niên bước ra. Người này dáng vẻ đạo mạo, thoạt nhìn như một nhà nho, phong thái rất tao nhã.

Phùng Bất Nhị tu vì vậy mà lại là hậu kỳ Phù Tiên Cảnh, thực lực xem như không tồi.

Phùng Bất Nhị ôm quyền nghi lễ. Đám trưởng lão trông thấy Phùng Bất Nhị, mấy vị trưởng lão cũng như chấp sự bước ra. Một vị trưởng lão Đan Ninh Môn hỏi:

- Người được phân tới đây làm nhiệm vụ?

- Bẩm trưởng lão, là phó môn chủ lệnh cho ta đến đây, phụ trách việc đón tiếp các thí luyện giả sắp bắt đầu thí luyện.

Phùng Bất Nhị lễ nghi đáp.

- Được, vậy chuyện ở đây giao lại cho người.

Tại Đan Ninh Môn, Phùng Bất Nhị tại ngoại môn rất có tiếng tăm, quản lý và sắp xếp nhân sự rất tốt, thế nên khi nhìn thấy hắn thì vị trưởng lão này vẻ mặt rất hài lòng.

- Mấy lão bất tử, đã lâu không có đàm đạo, hôm nay đến chỗ lão phu luận đạo mấy ngày.

Đám trưởng lão cười nói vui vẻ, sau khi dặn dò mấy tên chấp sự một hồi thì mới theo sau lưng mấy vị trưởng lão Đan Ninh Môn đi mất.

Phùng Bất Nhị ho khan một tiếng, điều chỉnh tư thế, bắt đầu nói:

- Xin tự giới thiệu, tại hạ tên là Phùng Bất Nhị, được tông môn lệnh cho tiếp dẫn các vị đến Bạo Thú Lâm. Trước khi tiến vào Bạo Thú Lâm, ta có một số điều muốn nhắc nhở trước. Theo như những gì trước giờ Đan Ninh Môn thám thính thì Bạo Thú Lâm được chia ra làm hai khu vực, gồm nội lâm và ngoại lâm.

- Ngoại lâm tồn tại khá nhiều hoang thú mạnh mẽ, theo một số thông tin mà thám tử điều tra được thì có tồn tại một vài đầu Hậu Thiên hoang thú cấp ba, thực lực so với tiên giả Địa Tiên Cảnh còn muốn mạnh hơn. Tuy nhiên, số lượng Hậu Thiên hoang thú cấp ba khá ít, chỉ cần hành động cẩn thận, không chọc vào mấy đầu hoang thú này thì có thể đảm bảo tính mạng.

- Khu vực nội lâm, ta chỉ có thể nói một điều rằng, toàn bộ thám tử tiến vào đó đều không một ai trở ra. Thế nên ta hy vọng các vị không tiến vào khu vực nội lâm Bạo Thú Lâm.

- Nói nhiều đó chắc có vị cũng muốn ra được sự nguy hiểm của Bạo Thú Lâm rồi, vậy giờ ta sẽ đưa các vị đến Bạo Thú Lâm.

Dứt lời, Phùng Bất Nhị liền dẫn bọn họ đi về hướng khu đại sâm lâm sau lưng. Đi chừng khoảng một canh giờ sau thì bỗng Phùng Bất Nhị đứng lại.

Chúng nhân ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy chỗ này dựng một bia đá khổng lồ, bên trên bia đá ghi lại ba chữ Bạo Thú Lâm, trong chữ viết ẩn chứa sức mạnh kinh người, chỉ sợ người khắc bia đá này tu vì cực mạnh, sâu không lường được.

Tĩnh Hồn nhìn ba chữ Bạo Thú Lâm, hai hàng chân mày chột chau lại, hắn dường như cảm giác được có một lực lượng khá quen thuộc phản phát ẩn hiện trên ba mặt chữ.

“Kỳ lạ!”

Trong đầu hắn xuất hiện ba chữ này, tuy nhiên đúng lúc đó thì Phùng Bất Nhị giọng nói vang lên:

- Đây chính là lối vào Bạo Thú Lâm, chúc các vị thí luyện thành công.

Sau khi Phùng Bất Nhị nói, Tĩnh Hồn cùng với vô số người khác bắt đầu tiến vào trong Bạo Thú Lâm.

Khi đang bước đi, bỗng nhiên họ cảm nhận được bản thân mình như vừa mới vượt qua được một tầng kết giới vô hình vậy, khi quay mặt nhìn lại phía sau lưng, không ngờ lại không thấy bóng dáng đám người Phùng Bất Nhị đâu cả.

Mà khi nhìn xung quanh, không ngờ chẳng có lấy một bóng người nào. Dường như sau khi bước qua kết giới, những thí luyện giả sẽ được truyền tống đến một nơi ngẫu nhiên.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

- Bạo Thú Lâm này giống như một khu vực nguyên thủy, hoàn toàn khác với những khu sâm lâm bình thường.

Tĩnh Hồn truyền tống xuống một khu vực đầm lầy, không gian đầy rẫy những hơi thở hôi tanh xen lẫn mùi hương của đất, mùi vị rất là khó chịu.

Hắn đảo mắt nhìn xung quanh, đột nhiên có một luồng sát khí xuất hiện.

Tĩnh Hồn xoay lại nhìn, chỉ thấy ở trung tâm đầm lầy có hai đốm sáng màu xanh lè rực lên. Nhìn kỹ lại thì mới nhận ra, thì ra đó là đôi mắt của một đầu hoang thú.

Nó từ trong đầm lầy bơi ra, há miệng gầm lớn một tiếng để thị uy.

- Bích Thủy Ngạc Thú?

Bích Thủy Ngạc Thú hình dạng khổng lồ, toàn thân nó màu đen xám, lớp da bên ngoài như một lớp áo giáp kiên cố bảo vệ thân thể nó, cái hàm đầy răng nanh nhọn hoắt.

- Hừ, Hậu Thiên hoang thú cấp một cũng dám ra oai.

Bích Thủy Ngạc Thú mặc dù thân thể rất lớn, tuy nhiên nó chỉ là một đầu Hậu Thiên hoang thú cấp một mà thôi, bởi vì dựa vào địa hình đầm lầy nên thực lực của nó được phát huy toàn bộ, so với Hậu Thiên hoang thú cấp một khác mạnh hơn một chút.

Nếu là trước đây thì Tinh Hồn còn e ngại, tuy nhiên, bây giờ hắn đã đột phá hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, há có thể bị Bích Thủy Ngạc Thú này đe dọa được.

- Vạn Thú Nhất Kích!

Tinh Hồn không chút khoan nhượng, tốc độ cực nhanh lao đến gần Bích Thủy Ngạc Thú, bàn tay hóa thành trảo ấn, chương một phát liên kích sát được Bích Thủy Ngạc Thú.

Nó gầm lên một tiếng bị thương, rồi một giây sau không động đậy gì được nữa.

- Để xem, Bích Thủy Ngạc Thú, lớp da nguyên vẹn được ba điểm, bốn răng nanh được hai điểm. Đáng tiếc, lớp da của nó bị mình làm hỏng rồi.

Trước đó, những trưởng lão đã khắc xuống bảng danh sách những vật phẩm cần thu thập vào có thể đổi thành điểm tích lũy để được nhận phần thưởng bên trong nhẫn ngọc.

Bởi vì không có danh sách xếp hạng, thế nên không ai biết được mình đang đứng ở thứ hạng nào. Nếu muốn xem thử vật phẩm đó có được xếp vào danh sách cần tìm cũng như được bao nhiêu điểm tích lũy thì chỉ cần truyền thần thức vào nhẫn ngọc là có thể xem được.

Sau khi kiểm tra xong, Tinh Hồn liền bẻ xuống bốn cái răng nanh của Bích Thủy Ngạc Thú. Mặc dù chỉ được hai điểm tích lũy, nhưng thế này xem như không tệ rồi.

Đem bốn cái răng nanh ném vào nhẫn trữ vật mà chấp sự các phái trước đó đem tặng xuống. Kế tiếp, Tinh Hồn tán thần thức ra để đi săn hoang thú. Thực lực của Tinh Hồn hiện giờ, chỉ cần không đụng phải Hậu Thiên hoang thú cấp hai hay cấp ba thì mọi chuyện có thể dễ dàng xử lý được.

Sau khi tiến vào Bạo Thú Lâm, thần thức của Tinh Hồn bị thu hẹp lại đáng kể, chỉ có thể quan sát được trong phạm vi hai mươi thước mà thôi.

Trong phạm vi thần thức, hắn bỗng nhìn về phía tây, nói đó bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều người. Những người này đang chạy về phía Tinh Hồn cùng một lúc, tựa hồ đang bị truy đuổi bởi ai đó.

- Phía trước có người, hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, tốt quá rồi!

Những người này xuất hiện khá nhanh, tu vi hầu hết đều là trung kỳ Phàm Tiên Cảnh, nhìn thấy Tinh Hồn tu vi mạnh mẽ thì vui mừng, nói lớn:

- Đạo hữu, giúp chúng ta với.

Bọn họ đồng thanh nói. Tinh Hồn không đáp lại, hắn phóng tầm mắt nhìn sau lưng, chỉ thấy cây cối rung chuyển dữ dội, đồng thời truyền đến một tiếng gầm đinh tai nhức óc.

- Hám Nguyệt Yêu Miêu? Các ngươi lại đi chọc vào Hám Nguyệt Yêu Miêu.

Với kiến thức của mình, Tinh Hồn nhìn qua thì nhận ra ngay. Hoang thú truy đuổi bọn họ gọi là Hám Nguyệt Yêu Miêu, chính là một đầu Hậu Thiên hoang thú cấp hai. Mặc dù thuộc loại thực lực kém nhất trong Hậu Thiên hoang thú cấp hai, nhưng cũng không phải là thứ mà đám tiên giả trung kỳ Phàm Tiên Cảnh có thể chọc vào được.

- Chúng ta bị truyền tống đến gần tổ của Hám Nguyệt Yêu Miêu, phát hiện bên trong tổ của nó có một gốc linh dược, định vào đó trộm lấy thì bị Hám Nguyệt Yêu Miêu phát hiện, thế nên...

Mấy tên kia vừa thở dốc, vừa giải thích với Tinh Hồn.

Trông bọn họ lúc này bộ dạng thê thảm, gương mặt nhợt nhạt, hẳn là trên đường bị Hám Nguyệt Yêu Miêu truy sát gặp không ít khó khăn.

Hám Nguyệt Yêu Miêu hai mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Tinh Hồn, không hiểu tại sao khi nhìn thấy hắn thì bước chân của nó hơi bị chùn lại, mặc dù vẫn còn giữ lại đó bộ dạng hung hăng, thế nhưng đích thực trong mắt nó xuất hiện một tia e dè.

- Hám Nguyệt Yêu Miêu, hai mắt được một trăm năm mươi điểm tích lũy, lông ngực được bảy mươi điểm tích lũy, đuôi được bốn mươi lăm điểm tích

lũy, nếu sinh ra nội đan thì được năm trăm điểm tích lũy.

Tinh Hồn nhìn thân thể Hám Nguyệt Yêu Miêu, miệng vừa lẩm bẩm tính toán. Hám Nguyệt Yêu Miêu mặc dù thực lực yếu nhất trong hàng Hậu Thiên hoang thú cấp hai, thế nhưng thân thể của nó đều là bảo vật, không phải là Hậu Thiên hoang thú cấp một có thể so sánh được.

Hám Nguyệt Yêu Miêu mặc dù chưa thông linh, nhưng dường như nó cảm nhận được Tinh Hồn đang xem nó như một món đồ vật tùy tiện bỏ vào trong túi.

Nội ý của nó bỗng chốc nổi lên, tia úy kị trong mắt liền biến mất.

- Các người lui lại, để ta xử lý con tiểu miêu này.

- Đạo hữu cẩn thận, nó rất mạnh đấy.

Một trong những người bị Hám Nguyệt Yêu Miêu truy đuổi đến đây hảo tâm nhắc nhở, nhưng cũng giống như mấy tên khác, đều cất lực bỏ chạy. Bởi bọn họ không nghĩ rằng, Tinh Hồn có thể đối phó được với Hám Nguyệt Yêu Miêu.

Chỉ thấy Hám Nguyệt Yêu Miêu gầm lớn một tiếng, âm thanh muốn đi vào não hải mà công kích. Giống như một cái bóng mờ lao thẳng đến, giương hai cái trảo sắc bén như những thanh kiếm câu, vồ thẳng đến Tinh Hồn.

- Chết đi!

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 89: Yến Ưng Thảo

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 89: Yến Ưng Thảo

Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, liền vận chuyển Hư Không Chiến Thể. Gần đây thực lực Tinh Hồn đã mạnh lên rất nhiều, hơn nữa còn mở ra được hai cái không gian Động Thiên, khiến cho số lượng linh khí được tích tụ rất nhiều, nhờ vậy mà thời gian kéo dài Hư Không Chiến Thể lên đến một khắc, so với trước đây chỉ kéo dài được vài phút.

Hư Không Chiến Thể vận chuyển, làn ra của hần liền trở nên tím tái, thế nhưng mà lại tản ra uy thế kinh người.

Thậm chí không thèm sử dụng đến pháp bảo Hạng Tuấn chuẩn bị, trực tiếp dùng đến lực lượng thân thể. Nguyên khí tích tụ lại ở lòng bàn tay, tạo thành một phong cầu với phong lực cực mạnh.

- Phong Loa Toàn Hoàn.

Khi Hám Nguyệt Yêu Miêu vồ đến, cùng thời điểm đó Tinh Hồn xuất ra phong cầu, lực lượng từ phong cầu nổ ra, tạo thành vô số đoàn phong nhận khiến cho Hám Nguyệt Yêu Miêu bị trọng thương nặng, thân thể bị phong nhận cắt vào từng tắc da thịt.

Nó gầm lên một tiếng thảm thiết.

Tinh Hồn không vì tiếng hét thảm này mà dừng lại, lại vận chuyển nguyên lực, bàn tay hóa thành trảo ẩn.

- Vạn Thú Nhất Kích.

Sau lưng hần bỗng dung xuất hiện vô số hư ảnh hung thú, trảo ẩn chườm thẳng vào giữa trán Hám Nguyệt Yêu Miêu. Lần này thân thể của nó chấn động dữ dội, máu từ mũi và mũi xị ra, nhìn rất đáng thương.

Rốt cuộc gào lên một tiếng, sau đó thì ngã rầm xuống đất, bị một chiêu cuối cùng làm cho tử vong.

Tinh Hồn đáp xuống đất, thu lại Hư Không Chiến Thể, gương mặt có chút mệt mỏi. Thở ra một hơi mệt mỏi, thầm nghĩ:

- Vẫn là tiêu hao quá nhiều nguyên lực.

Chỉ mới kéo dài được vài hơi thở, thế nhưng sau khi kích sát Hám Nguyệt Yêu Miêu, nguyên lực của hần còn sót lại được hơn phân nửa mà thôi.

Đây là do Hám Nguyệt Yêu Miêu thực lực không quá mạnh, thế nên hần mới có cơ hội kích sát được nó, chứ nếu gặp đầu Hậu Thiên hoang thú cấp hai

thực sự, chỉ sợ cuộc chiến sẽ không đơn giản như vậy.

Giết chết Hám Nguyệt Yêu Miêu, Tinh Hồn sử dụng thủ đoạn để thu lại linh hồn Hám Nguyệt Yêu Miêu, thủ đoạn này là do Tiểu Úng Long chỉ hấn, hiệu quả tốt hơn so với thủ đoạn của hấn. Đặt linh hồn Hám Nguyệt Yêu Miêu bên trong không gian Động Thiên, so với nhấn trữ vật thì không gian Động Thiên an toàn hơn nhiều.

- Người có thể bước ra được rồi.

Hô hấp một nhịp, đột nhiên Tinh Hồn mở miệng nói, thanh âm không lớn, nhưng cũng đủ để một số người đang ẩn nấp đằng sau lưng nghe thấy.

Từ đằng sau một gốc đại thụ khá lớn, có ba bóng người bước ra. Tinh Hồn quay người lại nhìn, ba người này đều là những người bị Hám Nguyệt Yêu Miêu truy đuổi.

Những người khác đều đã chạy đi hết, bởi bọn họ đều nhất trí cho rằng, Tinh Hồn khó mà giết được Hám Nguyệt Yêu Miêu, cùng lắm là tranh thủ giúp chúng một chút thời gian mà thôi.

Lại nói về ba người này, bọn họ vốn cũng định bỏ chạy, nhưng một lúc sau thì quay trở lại, và vô tình nhìn thấy cảnh tượng Tinh Hồn một chiêu giết chết Hám Nguyệt Yêu Miêu, làm cho bọn họ chấn kinh không thôi.

Thấy Tinh Hồn phát hiện ra, bọn họ nhìn nhay cười khổ một cái, rồi liền đó mà bước ra trình diện.

- Ta tên là Liêu Văn Huy, đa tạ đạo hữu đã cứu một mạng.

- Tại hạ Vương Chính, đa tạ đạo hữu.

- Tại hạ Hà Côn, đa tạ đạo hữu cứu mạng.

Cả ba người trong nội tâm khiếp sợ với thực lực của Tinh Hồn, mặc dù Hám Nguyệt Yêu Miêu chỉ là Hậu Thiên hoang thú cấp hai thông thường, nhưng cũng không phải bất kỳ tiên giả hậu kỳ Phạm Tiên Cảnh nào cũng giết được.

Mà dù có giết được đi chăng nữa thì cũng không thể chỉ trong một thời gian ngắn, chỉ dùng vài chiêu là giết được nó. Trong lòng bọn họ sinh ra úy kỵ, người đứng trước mắt họ thực lực vô cùng mạnh mẽ.

- Chỉ tiện tay, không cần cảm ơn.

Tinh Hồn gương mặt biểu cảm lạnh nhạt, nhìn bọn họ nói.

- Đúng rồi, ban nãy các người nói rằng trong tổ của Hám Nguyệt Yêu Miêu có linh dược, ta muốn hỏi tổ của nó nằm ở chỗ nào?

Chợt nhớ đến linh dược trong tổ Hám Nguyệt Yêu Miêu, Tinh Hồn hỏi.

- Đạo hữu đi thẳng khoảng hai trăm thước là đến được tổ của nó.

- Đa tạ.

Mở miệng cảm ơn một tiếng, Tinh Hồn bắt đầu thu thập tài liệu trên thân thể Hám Nguyệt Yêu Miêu. Thân thể của Hám Nguyệt Yêu Miêu có điểm tích lũy rất nhiều, những gì có thể thu được, Tinh Hồn đều thu cả rồi bỏ vào nhấn trữ vật.

Làm xong, Tinh Hồn đi theo hướng ba người Liêu Văn Huy, Vương Chính và Hà Côn chỉ điểm. Trong danh sách tích lũy điểm số, thì linh dược chiếm số điểm tích lũy rất cao, thế nên Tinh Hồn không dễ dàng chịu bỏ qua.

Quả nhiên đám Liêu Văn Huy chỉ đúng hướng, trước mặt Tinh Hồn xuất hiện một cái tổ lớn. Mặc dù cái tổ này có mùi hôi nồng nặc, nhưng bằng khứu giác phi thường, Tinh Hồn ngửi được lẫn trong mùi hôi có một loại hương thơm nhàn nhạt.

- Là linh dược đạt đến Hoàng Cấp trung phẩm.

Tinh Hồn nội tâm vui mừng, linh dược đạt đến Hoàng Cấp trung phẩm có thể quy đổi được sáu trăm điểm tích lũy, tổng cộng hấn đã có được tám trăm sáu mươi lăm điểm tích lũy. Chỉ mới ngày đầu tiên mà khởi đầu tốt như vậy, vận khí của hấn đúng là quá tốt.

Tiến vào trong tổ Hám Nguyệt Yêu Miêu, nhìn thấy gốc linh dược Hoàng Cấp trung phẩm kia, hấn liền thò tay gạt xuống.

- Là Yến Ứng Thảo, tài liệu chính để luyện ra Bách Điều Đan, mà thôi, hiện tại vẫn nên dùng để nộp điểm tích lũy thì tốt hơn.

Chuẩn bị bỏ Yến Ứng Thảo vào nhấn trữ vật thì bỗng có tiếng bước chân vang lên.

- Đích thực là Yến Ứng Thảo, người không có nhìn lầm đó chứ?

- Tuyệt đối không nhầm lẫn, trước đây tại hạ nhìn thấy hình dạng của nó trong sách rồi, nhất định là không nhìn lầm.

- Nếu đúng là Yến Ưng Thảo, sau khi luyện ra được Bách Điều Đan, ta sẽ trọng thưởng cho ngươi.

- Hắc hắc, đại ca đã đậm thâm tại hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh trăm năm, nếu có thể đột phá Phù Tiên Cảnh, chỉ sợ sẽ được các tông môn ra sức tranh đoạt.

-

Khi đến gần tổ của Hám Nguyệt Yêu Miêu, bọn họ gương mặt ngẩn ra, bởi trước mặt họ xuất hiện một người đang cầm trên tay Yến Ưng Thảo.

Bọn họ vốn đến đây để thu hoạch Yến Ưng Thảo, thậm chí chuẩn bị tinh thần để đối phó với Hám Nguyệt Yêu Miêu, chẳng ngờ lại bị Tinh Hồn hái đi trước.

Bọn hắn trong lòng đã xem Yến Ưng Thảo là vật của mình rồi, nhìn thấy đồ của mình bị lấy đi, dĩ nhiên liền nổi giận.

- Bỏ Yến Ưng Thảo xuống, sau đó chặt một cánh tay, chúng ta sẽ tha cho ngươi một mạng.

Tên dẫn đầu con chưa lên tiếng thì đã có người mở miệng hù dọa thay hắn.

Tinh Hồn gương mặt trầm xuống, đôi mắt lạnh lẽo nhìn đám người này. Bọn chúng có tám người, trong đó có một hai tu vi đạt đến đỉnh phong Phàm Tiên Cảnh, chỉ thiếu một chút cơ duyên là có thể đột phá Phù Tiên Cảnh. Những tên còn lại, bất quá cũng chỉ là trung kỳ Phàm Tiên Cảnh mà thôi, dù cả đám có liên hợp lại cũng không đủ cho Tinh Hồn đánh nữa là.

Chỉ có tên đỉnh phong Phàm Tiên Cảnh là khiến Tinh Hồn có chút ít sự chú ý mà thôi.

- Không bỏ thì thế nào?

Tinh Hồn lãnh đạm hỏi ngược lại.

- Vậy thì ngươi bỏ luôn cái mạng nhỏ lại vậy.

Người có tu vi mạnh nhất giọng nói khàn đặc vang lên, âm thanh giọng nói nghe như tiếng sấm rền vang.

- Trước giờ, kẻ khiến Ngưu Bình ta nổi giận không có kết quả tốt.

- Ngươi cứ thử xem.

Hù dọa kiểu này, Tinh Hồn đã gặp qua vô số lần, và dĩ nhiên những kẻ hù dọa hắn đều có chung một kẻ quả là trở thành mồi ngon cho Hóa Công Công thường thức cả.

Và nếu mấy kẻ này không động đến hắn thì thôi, nhưng một khi đã động đến, Tinh Hồn cũng không ngại tiễn bọn họ một đường.

- Tốt bụng tha cho ngươi một lần, ngươi đã không biết điều, vậy ta cho ngươi biết chữ chết viết như thế nào!

Ngưu Bình giận dữ, toan định tự thân xuất thủ thì một kẻ khác cũng có tu vi hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, tuy nhiên nếu so sánh thực lực thì không bằng Ngưu Bình.

- Ngưu Bình đại ca, tiểu tử đó hãy giao cho đệ xử lý.

- Được, xử lý nhanh gọn, sau này luyện thành Bách Điều Đan, không thiếu phần của ngươi.

Ngưu Bình nghe vậy liền thu lại khí thế, nhường phần cho kẻ kia.

Chỉ thấy hắn bước ra phía trước, thân thể hùng lên khí thế, gương mặt sát khí ẩn hiện, tay hắn cầm một thanh trường kích, một trung phẩm pháp khí, cười lạnh nói:

- Ngươi không xứng để Ngưu Bình đại ca ra tay. Tên của đại gia là Tạ Đông, sau này chết còn biết đường đi gặp diêm vương mà bẩm báo, hắc hắc.

Tạ Đông gương mặt tiếu ý, há miệng cười phẫn kích, sau đó liền xuất thủ:

- Chí Tử Kích.

Mấy tên đứng sau lưng Ngưu Bình, nhìn Tạ Đông xuất thủ tràn đầy khí thế, bọn chúng liền hô hào cổ vũ.

- Tuyệt chiêu Chí Tử Kích của Tạ Đông đã được luyện đến tiểu thành, phối hợp với Phá Toái Trường Thương, uy lực cơ hồ muốn mạnh hơn gấp hai lần.

- Đi theo đã lâu, từ lúc Tạ Đông luyện thành Chí Tử Kích, Tạ Đông chỉ thua mỗi Ngưu Bình đại ca mà thôi, những người khác, không thành vong hồn cũng trọng thương nặng.

- Đứng ở nơi này mà vẫn cảm nhận được sát ý kinh người, Tạ Đông đây chính là muốn đánh nhanh thắng nhanh, không cho tên tiểu tử kia lấy một cơ hội phản kích.

- Nhìn kia, tên tiểu tử kia thậm chí còn không nhúc nhích nổi, hắc hắc, chắc là bị uy thế của Tạ Đông làm cho mất hồn rồi. Nhìn tướng tá chắc là gia tộc đệ tử nào đó chưa từng được cọ xát đây mà, dù tu vi cao nhưng thực lực không bằng Tạ Đông.

Đám bọn chúng vừa cổ vũ vừa bàn tán, đem tăng bốc Tạ Đông lên tận mây xanh. Mà không những bọn chúng, ngay cả Ngưu Bình cũng cho rằng như vậy. Bởi thoát trông Tinh Hồn vóc dáng nhỏ nhắn, da dẻ hồng hào trắng trẻo, gương mặt lại có chút non nớt, nhìn vào ai cũng nghĩ hẳn chính là một thể gia đệ tử.

- Hắc hắc, tiểu tử ngu ngốc, chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 90: Thiên Niên Địa Linh Tuyền

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 90: Thiên Niên Địa Linh Tuyền

Tạ Đông cười lớn, đồng thời Phá Toái Trường Thâm đâm đến, một thương rít lên khiến người ta khiếp sợ. Tuy nhiên, Tinh Hồn gương mặt không chút kinh biến, trên tay xuất hiện một thanh kiếm, đôi mắt lóe lên một tia tinh quang.

- Mô Phỏng Thuật – Ma Viêm Phá

Ma Viêm Phá là tuyệt chiêu trước đây Tinh Hồn đã từng chứng kiến Mã Vệ của Bá Đạo Tông thi triển, nhưng có điều, nhờ vào một thân tu vụ hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, một chiêu Ma Viêm Phá này uy lực so với Mã Vệ thi triển mạnh hơn gấp hai lần.

Đường kiếm quý dị, ẩn chứa tiếng gào khóc của quỷ lệ, đồng thời tản ra một loại sức nóng mãnh liệt, làm cho đám người Ngưu Bình và thuộc hạ của hắn chấn kinh, không thể không lùi lại, đồng thời vận chuyển nguyên lực để hộ thể bản thân.

Ầm một tiếng, đôi mắt của Tạ Đông tràn đầy sự sợ hãi. Nhưng hắn chưa kịp phản ứng thì đã bị Ma Viêm Trảm chém ra làm đôi, vết thương khi bị chém đốt cháy phần máu thịt, bốc lên một mùi thịt cháy.

Khói bụi tan biến, sức nóng cũng dịu đi, đám Ngưu Bình mở mắt ra, chỉ thấy Tạ Đông thân thể đã bị Tinh Hồn bổ ra làm đôi, máu thịt cháy khét, chết rất là thảm.

- Ma Viêm Trảm, không thể nào, đây là vũ kỹ của Bá Đạo Tông, ngươi làm sao biết được? Không lẽ... ngươi thuộc tu tiên gia tộc Bá Đạo Tông?

Ngưu Bình nhận ra được nhìn ra được lai lịch Ma Viêm Trảm, gương mặt tràn đầy khiếp sợ. Vũ kỹ của một môn phái không được phép truyền ra bên ngoài, nếu như bị phát hiện sẽ bị trừng phạt rất nặng. Mà kẻ học vũ kỹ đó sẽ bị xếp vào tội danh trộm vũ kỹ của tông môn, sẽ bị truy sát rất gắt gao.

Có điều, nếu là tu tiên gia tộc đệ tử thuộc quyền quản lý của một môn phái nào đó, nếu có tư chất tốt thì sẽ được phép lĩnh ngộ một vài vũ kỹ, và đương nhiên tương lai chắc chắn người này phải gia nhập môn phái đó.

Nghĩ đến điều này, Ngưu Bình liền kết luận, Tinh Hồn chính là tu tiên gia tộc đệ tử, bởi chỉ có như vậy mới giải thích hợp tình hợp lý.

Có điều, Ngưu Bình không biết rằng Tinh Hồn lại tự tạo ra tuyệt chiêu Mô Phỏng Thuật, thông qua Thiên Ma Nhãn, hắn có thể thi triển lại tuyệt chiêu đó một cách tương tự, tuy nhiên uy lực thì bị giảm đi không ít. Đây cũng là một trong số ít khuyết điểm của Mô Phỏng Thuật, thế nhưng nếu Mô Phỏng Thuật này bị lộ ra ngoài, chắc chắn sẽ có vô số kẻ thèm muốn, dẫn đến rất nhiều rắc rối.

Những kẻ này, Tinh Hồn đã xếp vào danh sách phải chết rồi.

- Người chết thì không cần biết nhiều.

Tinh Hồn lãnh đạm nói, sau đó cầm kiếm xông thẳng đến.

- Địa Ngục Cuồng Vũ.

- Tất cả cùng xông lên giết hắn.

Ngưu Bình nội tâm hoảng sợ, quát lên một tiếng ra lệnh cho đám thuộc hạ đứng ở sau lưng.

- Hắn chỉ có một mình, liên thủ lại hắn là sẽ có cơ hội giết được hắn.

- Có Ngưu Bình đại ca, chúng ta không cần phải lo lắng.

- Thực lực của Ngưu Bình đại ca so với Tạ Đông mạnh hơn rất nhiều, chúng ta cùng lên yểm trợ Ngưu Bình đại ca.

Bọn chúng hô lớn lấy khí thế, vậy là cả đám đồng loạt xông lên. Đột nhiên bọn họ có cảm giác thế giới xung quanh biến thành một màu đỏ rực, trong không gian đỏ rực ấy xuất hiện một cái bóng người, hắn cầm thanh kiếm như đang múa vậy.

Khi thế giới màu đỏ chấm dứt, mấy tên thuộc hạ của Ngưu Bình đều bị một đường kiếm chém qua cổ, máu tươi bắn ra thành vòi, ngã xuống chết ngay tại chỗ.

Còn Ngưu Bình, hắn tranh thủ lúc đám thuộc hạ chạy lên tấn công Tinh Hồn, bản thân hắn thì quay lưng lại bỏ chạy. Tuy nhiên, Ngưu Bình không ngờ được rằng, thực lực của Tinh Hồn vậy mà lại quá khủng bố, chỉ trong một chiêu duy nhất đã trảm sát toàn bộ đám thuộc hạ đi cùng với hắn.

Sau đó, Tinh Hồn lại cầm kiếm đuổi theo phía sau lưng.

- Đạo hữu, ta không cần Yên Ứng Thảo nữa, Yên Ứng Thảo là của ngươi.

Ngưu Bình đang cực kỳ sợ hãi, không còn giữ được dáng vẻ hung dữ như trước đây nữa, cất lực cầu xin Tinh Hồn.

Hắn bây giờ trong lòng đang cực kỳ hối hận. Phải khó khăn lắm mới vượt qua được thí luyện Trọng Áp Đại Trận, đã nắm chắc trong tay cơ hội trở thành tông môn đệ tử, thế nhưng bây giờ, chỉ vì một chút tham lam, hắn đang phải đối diện với tử thần.

“Sớm biết thế này, cho vàng ta cũng không dám chạy đến tranh đoạt Yên Ứng Thảo với sát tinh kia!”

Ngưu Bình rất hối hận, nhưng đáng tiếc hắn không thể sửa chữa được lỗi lầm, bởi Tinh Hồn không có cho hắn cơ hội này.

- Mô Phỏng Thuật – Nhất Kiếm Ảnh Phi.

Tinh Hồn một lần nữa sử dụng Mô Phỏng Thuật, sử dụng vũ kỹ Nhất Kiếm Ảnh Phi mà lần trước Hạng Hạo thi triển ra. Kiếm trong tay hóa thành một đạo lưu quang, phá công bay đến.

Nếu bình thường, có lẽ Ngưu Bình sẽ chống cự được, nhưng bây giờ tâm trạng của Ngưu Bình đang rất rối loạn, cơ thể không kịp phản ứng, rốt cuộc bị thanh kiếm của Tinh Hồn đâm xuyên người, chết ngay tại chỗ.

- Lần này tiêu hao gần hết nguyên lực, phải tìm một chỗ nào đó để bế quan.

Giết xong Ngưu Bình, Tinh Hồn lấy xuống nhẫn trữ vật của hắn, bên trong nhẫn trữ vật ngoại trừ quần áo hay một số đồ vật không nên tồn tại đều bị Tinh Hồn vứt đi hết, chỉ lưu lại những thứ đáng giá.

Dĩ nhiên linh hồn của Ngưu Bình, Tạ Đông và đám thuộc hạ của hắn đều bị Tinh Hồn sử dụng thủ đoạn thu lại cả.

Những linh hồn của mấy tên này dù rất yếu ớt, tuy nhiên tác động đối với Hóa Công Công rất lớn, thế nên Tinh Hồn không có bỏ qua một tên nào cả.

Kế tiếp, Tinh Hồn tìm đến một gốc cây lớn, sau đó khoét thành một cái hốc, đồng thời bố trí cấm chế ẩn nấp ở bên ngoài, làm xong tất cả, Tinh Hồn chui vào trong cái hốc, đóng cửa hốc lại rồi bắt đầu bế quan.

- Rong mập.

Tinh Hồn truyền thần thức vào cây thương mục nát, gọi Tiểu Ứng Long dậy.

- Gì thế, bồn long đang ngủ ngon mà.

- Tinh ngủ đi, có thứ này cho ngươi.

- Đầu đầu, thứ gì vậy?

Nghe Tinh Hồn nói, gương mặt Tiểu Ứng Long rạng rỡ lên, tuy nhiên khi nhìn thấy thì gương mặt đổi thành biểu cảm bất mãn ngay.

- Linh hồn của đám này rất yếu, một khắc sau là liền tan biến, ngươi tranh thủ giúp Hóa Công Công luyện hóa nó, ta còn phải hồi phục sức mạnh nữa.

- Hừ, tưởng có thứ gì hay ho. Mà thôi, bản long rất tốt bụng, lần này không truy cứu tội dám quấy rầy giấc ngủ của bản long.

Tiểu Ứng Long hai tay đặt sau lưng, gương mặt tròn quay núc ních mờ ngẩn lên, lắc đầu nói nhẹ, tựa hồ như làm ra vẻ một con rồng tốt bụng nhất thế giới.

Nó làm ra vẻ như vậy trong một thời gian ngắn, tựa hồ như đang chờ đợi điều gì đó. Nhưng đợi mãi không thấy, Tiểu Ứng Long bỗng hét lên.

- Tiểu tử thôi, không cảm ơn bốn long được một tiếng à. Cái đồ vô ơn nhà ngươi, lần sau bốn long tuyệt đối không giúp ngươi nữa.

Tinh Hồn biết thế nào con rồng mập này cũng la hét ầm ĩ, thế nên đã phong bế toàn bộ thân thể lại, không bị tiếng la hét của nó làm ảnh hưởng.

Trước đây, Hạng Tuấn chuẩn bị cho hắn rất nhiều đan dược để khôi phục lại sức mạnh, thế nên hiện tại không thiếu thốn đan dược, Tinh Hồn mở nắp bình ra phục dụng ngay.

Khoảng chừng ba ngày sau, sức mạnh đã khôi phục lên tám thành, Tinh Hồn mới dừng lại việc bế quan. Sau đó hắn thử kiểm tra tình trạng của Hóa Công Công.

Chỉ thấy Hóa Công Công bên trong đan điền Tinh Hồn đang nhắm mắt ngủ, tuy nhiên khí thể mạnh hơn trước đây rất nhiều. Bằng mắt thường có thể nhìn thấy được Hóa Công Công đang dần lớn lên, đang dần mạnh hơn.

- Thánh Hòa Kinh thật lợi hại, đáng tiếc bây giờ ta lại không có thời gian để tìm hiểu.

Thông qua những gì trước đây Tiểu Ứng Long nói cho hắn biết, Thánh Hòa Kinh ngoại trừ việc hỗ trợ cho hỏa tinh linh sinh trưởng để giúp cho công việc luyện khí, nó còn là một bộ công pháp rất mạnh, qua đó sử dụng ra vũ kỹ rất lợi hại.

Tuy nhiên Tinh Hồn thời gian này có quá nhiều chuyện cần phải làm, thế nên không có thời gian để lĩnh ngộ Thánh Hòa Kinh, đây cũng là một chuyện khiến hắn khá nuối tiếc.

Đã khôi phục lại sức mạnh, Tinh Hồn chuẩn bị trở ra bên ngoài để có thể thu thập tài liệu tích lũy điểm số, bỗng nhiên bên ngoài có tiếng bước chân, bọn họ dừng lại ngay bên cạnh cái gốc cây khổng lồ được Tinh Hồn làm chỗ bế quan.

Bởi vì Tinh Hồn bố trí cấm chế rất tài tình, thế nên bọn họ không hề phát hiện ra rằng bên cạnh bọn họ còn đang có một người khác nữa.

- Còn bao xa nữa thì đến chỗ đó? Ta cảm thấy nôn nóng lắm rồi đây.

- Lo lắng cái gì, cấm chế phong ấn Thiên Niên Địa Linh Tuyền vẫn chưa được phá giải, không bị người ta chiếm tiên cơ đâu.

Một tên khác giọng điệu thản nhiên nói.

Tinh Hồn ngồi bên trong gốc cây, nghe đến Thiên Niên Địa Linh Tuyền thì hai mắt sáng lên. Thiên Niên Địa Linh Tuyền, đây là một loại linh mạch do thiên địa sinh ra. Bình thường, linh mạch chỉ ẩn bên dưới lòng đất, rất khó bị phát hiện.

Nhưng cũng có trường hợp linh mạch này trồi lên trên mặt đất, hình thành một cái mảnh linh tuyền.

Linh tuyền có rất nhiều tác dụng, có thể sử dụng nó để bổ sung phẩm cấp cho đan dược, gia tăng tỉ lệ thành công khi luyện đan; hoặc có thể dùng trực tiếp, khiến cho tu vi bạo tăng, tiết kiệm được không ít thời gian tu luyện.

Tinh Hồn đang cần bổ sung năng lượng cho không gian Động Thiên, cũng như khiến cho đám Quỷ Diện Trùng sinh trưởng lột xác, Thiên Niên Địa Linh Tuyền, Tinh Hồn không thể bỏ qua được.

- Nghe nói đang có rất nhiều thiên tài tụ tập ở hang động đó, cùng nhau phá giải cấm chế.

- Chẳng biết là cấm chế do thiên nhiên tự hình thành hay do một người nào đó bày ra, thế nhưng đến bây giờ vẫn chưa phá giải được.

- Nếu không phải có cấm chế tồn tại, chúng ta há có thể biết được tin tức trong Bạo Thú Lâm tồn tại một cái Thiên Niên Địa Linh Tuyền sao, hắc hắc...

- Đan Ninh Môn rất kiêng dè Bạo Thú Lâm, không dám tiến vào điều tra, nhờ vậy mà chúng ta mới có cơ hội được sử dụng Thiên Niên Địa Linh Tuyền để tăng cường thực lực.

- Nghỉ ngơi nhiều đây cũng đủ rồi, chúng ta đến hang động đó thôi. Đi khoảng chừng nửa ngày là đến được đó rồi.

- Thu liễm khí tức lại, cẩn thận chọc vào đầu hoang thú bá chủ nào đó thì không có mạng để tận hưởng Thiên Niên Địa Linh Tuyền đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 91: Thế gia đệ tử

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 91: Thế gia đệ tử

Sau khi những người này đi hết, Tinh Hồn mới từ bên trong hốc cây bước ra. Trước lúc bọn chúng rời đi, Tinh Hồn đã thả ra mấy con Quỷ Diện Trùng bám lên người bọn họ. Bởi vì hắn không biết đường đi, nên chỉ có thể sử dụng phương pháp này.

Thông linh với mấy con Quỷ Diện Trùng, Tinh Hồn liền xác định được phương hướng, liền bắt đầu di chuyển theo phương hướng đó.

***** Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên *****

Tại một cái hang động thiên nhiên khổng lồ, xung quanh cây cối sum xuê, thế nhưng ngay trước cổng động thiên nhiên này lại là một vùng đất trống trải, đang có vô số người xuất hiện tại đây, tụ hội thành từng nhóm người.

Đồng thời điểm có rất nhiều người đang di chuyển đến liên tục, bởi vì cái hang động kia là nơi chứa Thiên Niên Địa Linh Tuyền. Cơ duyên này không có bất kỳ người nào muốn bỏ qua cả, bởi vì nếu sử dụng Thiên Niên Địa Linh Tuyền trực tiếp, không những giúp thanh tẩy cơ thể, mà còn khiến cho thực lực bạo tăng nữa.

Tuy nhiên, khó một điều chính là bên ngoài hang động thiên nhiên này lại có một cấm chế rất mạnh mẽ, dù trải qua mấy ngày trời vẫn chưa thể phá vỡ được.

- Ai suy nghĩ được cách gì không?

Một thanh niên thân vận một bộ bạch y sạch sẽ, dung mạo tuấn tú, hai mắt như sao, mũi thẳng môi hồng, vừa nhìn liền biết là một thế gia công tử.

Tu vi người này, thật không ngờ đã đột phá Phù Tiên Cảnh, hơn nữa còn là trung kỳ Phù Tiên Cảnh, thực lực tại đây rất nổi bật.

- Phong Nhạc công tử, trận pháp này cường hãn vô cùng, chỉ ít cần đến Trận Đạo Sư cấp Kỳ Sư mới có thể phá giải được.

Người này không ngờ lại mang họ Phong, chắc chắn là có quan hệ gì đó với Phong gia tại Phong Lâm Thành.

- Hừ, người nghĩ tại chỗ này có Trận Đạo Sư cấp Kỳ Sư sao? Đừng nói là Kỳ Sư, chỉ sợ ngay cả Kỳ Phàm cũng chẳng tồn tại.

Phong Nhạc lạnh giọng quát.

Đúng lúc này, bỗng có mấy thanh âm từ đằng xa truyền đến.

- Phong Nhạc, đến sớm vậy cơ à?

- Hắc hắc, Phong Nhạc thiếu gia vẫn là nóng tính như vậy.

-

Chỉ thấy đám đông tự động tách ra làm đôi, tạo thành một con đường, chỉ thấy trên con đường ấy có mấy chục người xuất hiện.

Tuy đông người, thế nhưng đáng chú ý đến là sáu người đi đầu, bao gồm một nữ là năm nam. Nữ thì phong hoa tuyết đẹp, quốc sắc thiên hương, dáng người nóng bỏng, vòng nào ra vòng ấy, trên gương mặt đeo một chiếc khăn mỏng, nhưng điều đó chỉ khiến cho vẻ đẹp của nàng làm cho người ta thêm mê mẩn.

Còn mấy gã nam thì ai nấy đều anh tuấn phi phàm, một thân y phục sạch sẽ. Những người này tu vi so với Phong Nhạc đều không hề thua kém, đều là tiên gia Phù Tiên Cảnh cả.

- Đoàn Triều Lộ, Trần Anh Tuyết, Chu Lập Hàn, Mộ Yên, Dương Trung, Vệ Vũ Quân?

Phong Nhạc nghe mấy giọng nói quen thuộc kia thì chuyển người nhìn lại, nhìn mấy bóng người kia, Phong Nhạc lập tức nhận ra thân phận.

Mấy người kia đề là thế gia đệ tử tại Phong Lâm Thành, thực lực so với hắn không hề kém cạnh, vô cùng nổi bật.

Khảo hạch lần này, số lượng thế gia đệ tử tham gia rất nhiều, từ dòng chính cho đến chi thứ, mỗi gia tộc không dưới một trăm người tham gia. Và dĩ nhiên, một trăm người này đều hoàn toàn vượt qua được lần thí luyện thứ hai – Trọng Áp Đại Trận.

Số lượng mặc dù nhiều, tuy nhiên người đáng chú ý đến thì lại không có bao nhiêu cả. Giống như Hạng gia, gần đây ngoại trừ một mình Hạng Hạo ra thì không có người nào đáng chú ý đến.

Còn mấy đại thế gia khác, lấy ví dụ như Phong gia, mặc dù không có người nào thức tỉnh được thiên phú thông qua thiên phú bí, tuy nhiên thực lực mạnh mẽ thì tồn tại một vài người, mà Phong Nhạc chính là một trong số những Phong gia đệ tử rất nổi bật.

Nói một cách chính xác thì Phong Nhạc chính là Phong gia đệ tử mạnh nhất thế hệ hiện tại trong gia tộc.

- Phong Nhạc, đã lâu không gặp.

Đoạn Triều Lộ gương mặt tươi cười, vẫy tay chào Phong Nhạc.

- Mũi các ngươi cũng thính thật.

- Hắc hắc, Thiên Niên Địa Linh Tuyền, cơ duyên này không dễ dàng gì mới gặp được, ngươi nghĩ người khác sẽ bỏ qua sao?

Trần gia Trần Anh Tuyết cười lạnh nói.

- Muốn hưởng thụ, trước hết tìm cách phá vỡ được cấm chế này đi rồi hẳn nói. Ta ở đây gần một ngày trời, dùng thử rất nhiều biện pháp, thế nhưng vẫn chưa thể khiến cho cấm chế bị suy yếu đi dù chỉ một chút.

Phong Nhạc đảo mắt nhìn hang động thiên niên phía trước mặt, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ.

Lúc này, nữ tử nổi bật trong số mấy gã nam tử này, Vệ gia Vệ Vũ Quân giọng nói mê hoặc vang lên:

- Tiểu nữ đối với cấm chế đã từng có thời gian nghiên cứu qua, có thể để tiểu nữ thử một lần được không?

- Được, cứ thử đi.

Phong Nhạc gương mặt lạnh băng trả lời.

Chỉ thấy Vệ Vũ Quân bước lên gần cửa hang động thiên nhiên, bỗng nhiên trên tay xuất hiện một bộ trận bàn.

- Có cả trận bàn, chỉ sợ thiên phú trận đạo của Vệ Vũ Quân không đơn giản chỉ là nghiên cứu một thời gian.

Trần Anh Tuyết nhìn trận bàn trên tay Vệ Vũ Quân, hai mắt lộ vẻ ngạc nhiên, nói.

- Hừ, cùng lắm Vệ Vũ Quân chỉ mới bước vào Trận Đạo Sư cấp Kỳ Phàm là cùng, nếu không thì há nàng ta chịu chấp nhận ở lại Vệ gia, cho đến bây giờ mới tham gia thí luyện.

Dương Trung khoanh tay lại, nhếch mép cười.

- Cứ quan sát thử xem, biết đâu Vệ Vũ Quân lại tìm được cách cũng nên.

Trong lúc Vệ Vũ Quân dùng trận bàn để thử phá giải cấm chế, đám Phong Nhạc đứng quan sát bàn luận thì Tinh Hồn từ phía đằng sau âm thầm xuất hiện.

Đối với đám thế gia thiên tài đệ tử, Tinh Hồn không có nửa điểm mấy may quan tâm, thứ khiến hắn chú ý đến chính là cấm chế phong ấn bên ngoài hang động thiên nhiên.

- Có chút ý tứ!

Cấm chế kia, theo như trình độ lĩnh ngộ cấm chế của hắn thì cấm chế đó nhất định là do người nào đó tạo thành, thiết nghĩ phần nhiều chính là do Đan Ninh Môn bố trí. Xem ra, Thiên Niên Địa Linh Tuyền này chính là một trong những phần thưởng, thế nên mới lựa chọn Bạo Thú Lâm làm nơi thí luyện cuối cùng.

Mặc dù cấm chế này lợi hại, tuy nhiên với trình độ của Tinh Hồn, chỉ cần cho hắn thời gian hai ngày, hẳn nhất định sẽ giải trừ được cấm chế.

Đương nhiên trong tình huống này, Tinh Hồn tạm thời vẫn chưa ra mặt, bởi hắn biết, đám thế gia thiên tài kia chắc chắn không cho hắn hay những người khác có cơ hội tiếp cận, trừ khi bọn chúng lâm vào thế bí.

Đột nhiên cấm chế lóe lên ánh hào quang, ngay khi Vệ Vũ Quân tiếp xúc với cấm chế thì bị nó phản phệ ngược lại. Cũng may là Vệ Vũ Quân thực lực cao cường, trên người lại có chiến giáp hộ thể, thế nên chỉ tiêu hao nguyên khí chứ không tổn hại đến thân thể.

Chỉ thấy Vệ Vũ Quân bị bức lùi lại, đúng lúc đó Phong Nhạc tiến sát đến bên cạnh nàng ta, đưa tay đỡ lấy thân thể nàng.

- Không bị thương chứ?

- Đa tạ Phong Nhạc công từ chiếu cố.

Vệ Vũ Quân nở nụ cười mê hoặc, thế nhưng trong mắt của Phong Nhạc là một hồi lãnh đạm, không có bị nụ cười vũ mị cùng giọng nói quyến rũ làm ảnh hưởng.

- Ngươi nghỉ ngơi đi!

Phong Nhạc giúp Vệ Vũ Quân đứng vững thì liền xoay lưng lại bỏ đi về phía đám Dương Trung.

- Thiết nghĩ chỉ còn cách dùng sức mạnh của mỗi người kết hợp với nhau, đồng thời công kích, may ra mới có thể phá bỏ được cấm chế này.
- Ta cũng nghĩ vậy, ngoại trừ cách này ra thì chẳng còn một cách nào khác cả.

Mộ Yên gật đầu, tán thành với ý kiến của Phong Nhạc.

- Cứ vậy đi, có điều mấy tên đồng tộc của ta vẫn chưa đến, đợi bọn họ một lúc rồi cùng liên thủ.
- Cấm chế này rất lợi hại, dù tất cả thế gia đệ tử liên thủ lại cũng chưa chắc phá được cấm chế.

Vệ Vũ Quân từ phía sau lên tiếng, nài ta không đi nghỉ ngơi, trực tiếp quay trở lại đám người Phong Nhạc, nói.

- Không lẽ phải nhờ đến đám dân đen kia?

Phong Nhạc ngử điệu trầm xuống, ánh mắt quét nhìn xung quanh. Trong mười đại gia tộc thống trị Phong Lâm Thành thì Phong gia chính là gia tộc có thực lực mạnh nhất.

Phong Nhạc lại chính là Phong gia đệ tử xuất sắc nhất thế hệ này, thế nên từ nhỏ đã sinh ra một cái kiêu ngạo, không xem đám tán tiên suốt ngày lang bạc ngoài đường ra gì cả. Trong mắt hắn, những tán tiên chỉ là thứ ti tiện.

- Thiên Niên Địa Linh Tuyền rất trân quý, chỉ nên để những thế gia đệ tử chúng ta sử dụng, mấy thứ ti tiện kia không có tư cách dùng chung với chúng ta.

Trần Anh Tuyết dường như suy nghĩ giằng gét với Phong Nhạc, mở miệng thốt ra.

- Nhưng nếu không có bọn chúng thì khó lòng mà phá giải được cấm chế. Hay là thế này, chúng ta cấp cho chúng mỗi tên một số lượng linh thạch và đan dược nhất định, để cho bọn chúng liên thủ với chúng ta phá giải cấm chế, tuy nhiên sau khi phá giải cấm chế xong thì bọn chúng không được phép động vào Thiên Niên Địa Linh Tuyền.

Vệ Vũ Quân cho ý kiến.

- Điều này không ổn. Mặc dù thế gia đệ tử chúng ta linh thạch không thiếu, nhưng đông người như vậy, dù móc hết linh thạch của cả nhóm chúng ta cũng chưa chắc trả đủ. Vả lại, đám ti tiện này bình thường nghèo rớt mồng tơi, khẳng định sẽ đòi hỏi rất nhiều linh thạch.

- Vậy chỉ tuyển ra những kẻ có tu vi đỉnh phong Phạm Tiên Cảnh, hoặc những người mang bảo vật thuộc loại phá trận, như vậy sẽ giảm thiểu bớt số lượng nhân số xuống.

- Thế những đám người khác thì làm sao? Bọn chúng vốn rất ti tiện, không chuyện gì không làm, tuyệt đối không chịu từ bỏ Thiên Niên Địa Linh Tuyền đâu.

- Hừ, đám ti tiện đó dám không nghe lệnh chúng ta sao?

Phong Nhạc gương mặt kiêu ngạo nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 92: Tranh chấp Thiên Niên Địa Linh Tuyền

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 92: Tranh chấp Thiên Niên Địa Linh Tuyền

Thế gia đệ tử rất kiêu ngạo, đặc biệt là những thiên tài trong thế gia như Phong Nhạc, bọn hắn không hề xem những tán tiên ra gì. Trong mắt những thế gia đệ tử, chỉ cần cho đám tán tiên chút bạc lẻ là có thể khiến tán tiên sai đầu đánh đó, không khác gì một đám chó săn cho các đại thế gia.

- Cứ như theo ý kiến của Vệ cô nương mà làm, còn những kẻ nào không nghe cứ giết là được.

Phong Nhạc gương mặt tàn nhẫn nói.

- Ta đồng ý với Phong Nhạc.

Trần Anh Tuyết gật đầu với Phong Nhạc.

- Vậy quyết định thế đi.

Trước khi các thế gia đệ tử Phong Lâm Thành hành động, bọn họ tạm thời lùi lại một bên, để cho những tán tiên tiến lên thử vận may xem có thể phá vỡ được cấm chế phong ấn bên ngoài hang động hay không.

Đương nhiên hành động này trong mắt đám thế gia đệ tử như Phong Nhạc chẳng khác gì mấy tên hề đang múa may, miệng nở nụ cười khinh bỉ.

Tinh Hồn đứng nép ở một góc lặng lẽ quan sát, cấm chế kia dĩ nhiên không có khả năng làm khó được hắn, mà cái khó chính là đám thế gia đệ tử kia. Theo như tính cách của những thế gia đệ tử, bọn chúng chắc chắn không đơn giản để cho những tán tiên như Tinh Hồn có cơ hội tiếp cận Thiên Niên Địa Linh Tuyền. Bọn chúng chỉ đang chờ đợi cái gì đó mà thôi.

Có điều, thế giới này, dù là Huyền Thiên Giới – cố hương của Tinh Hồn, hay là Đại Thiên Thế Giới bao la rộng lớn này đều là dùng nắm đám để nói chuyện, cường giả vi tôn, kẻ nào có thực lực mạnh thì bảo vật thuộc về người đó.

Đột nhiên, Tinh Hồn cảm giác được một luồng sát khí đang hướng về phía mình. Tinh Hồn rất miễn cảm với sát ý, có điều hắn không trực tiếp quay mặt lại quan sát mà sử dụng thần thức mạnh mẽ của hắn để quan sát xung quanh.

Đứng cách chỗ Tinh Hồn khoảng ba mươi thước có mấy kẻ đang nhìn hắn chằm chằm, trong mắt sát ý không thêm che giấu đi.

Tinh Hồn trong lòng trầm xuống, nhưng đối phương chưa hành động, dĩ nhiên Tinh Hồn cũng đồng dạng án binh bất động.

Tinh Hồn bắt đầu thả ra một vài con Quỷ Diện Trùng, điều khiển Quỷ Diện Trùng âm thầm tiếp cận đám người đang nổi lên sát ý với hắn.

- Lão đại, người kia chính là mục tiêu mà Mộ Kính nói với chúng ta.

“Mộ Kính?” Tinh Hồn nhớ ra được người này, lúc mà Tinh Hồn ghi danh thí luyện, Mộ Kính đã từng kiểm hắn gây chuyện, rốt cuộc đến khi Thượng Quan Lãnh xuất hiện, Mộ Kính mới đề nghị ý định muốn giết Tinh Hồn xuống, quay lưng bỏ đi.

Xem ra mấy người này được Mộ Kính bỏ tiền ra thuê để lấy mạng Tinh Hồn.

- Theo dõi hắn cho kỹ, không được để mất dấu.

- Vâng, tuân lệnh lão đại.

Lão đại của đám người được Mộ Kính thuê tên là Hạ Nhất Cường. Hạ Nhất Cường có mái đầu trọc lóc, gương mặt bặm trợn hung, đôi mắt lúc nào cũng bắn ra một loại hung ý, đôi môi dày thì nở nụ cười tà dị, trầm giọng ra lệnh cho thuộc hạ.

- Lão đại, người vừa mới đột phá Phù Tiên Cảnh không lâu, nếu như có thể phục dụng Thiên Niên Địa Linh Tuyền, tu vi nhất định sẽ bạo tăng, sau này gia nhập tông môn, tiền đồ nhất định là không thể đo lường được.

Một tên thuộc hạ của Hạ Nhất Cường tướng tá gầy ốm, mặc bộ hôi bào trông khá thư sinh, có điều gương mặt hắn có gì đó rất tinh quái, trên mép miệng nuôi mấy sợi râu mọc dài ra, đôi mắt híp lại, điệu bộ lăm lăm la lăm lét, trông giống như một con chuột vậy.

- Hừ, chuyện này cần người nhắc à, ta tự biết điều gì cần làm trước.

Hạ Nhất Cường trừng mắt quát một tiếng.

- Dạ dạ, là thuộc hạ nhiều lời.

- Hừ, người coi điều động một vài người theo dõi tiểu tử kia, đừng để bị lạc mất. Sau khi xong chuyện, ta sẽ ban thưởng xuống.

- Dạ tạ đại ca.

Tên mặt chuột ôm quyền vái vài cái, sau đó lùi lại chỉ chỗ một vài người, để cho bọn chúng tiến gần đến nơi Tinh Hồn đang đứng và theo dõi.

- Cảnh thận, đừng để bị phát hiện, nếu không hậu quả thế nào, các người tự biết rồi đó.

Trước khi đám thuộc hạ thực hành mệnh lệnh, gã mặt chuột giọng đầy băng lãnh nhắc nhở mấy gã thuộc hạ, đồng thời đưa tay lên cổ chém qua, ý bảo hậu quả nếu như làm không xong chuyện.

Mấy tên thuộc hạ gương mặt tái xanh, trên trán rớt xuống vài giọt mồ hôi lạnh, liền không dám trái lời, lập tức hành động ngay.

Khoảng chừng hơn một khắc sau, có một đám nam thanh nữ tú xuất hiện, khí chất trên người, vừa nhìn đã biết ngay là đám thế gia đệ tử.

- Cuối cùng cũng đến rồi, bắt đầu thôi.

Phong Nhạc ra dáng người dẫn đầu đám thể gia đệ tử, khi cảm nhận được khí tức của đám nam thanh nữ tú kia, khóe miệng cong lên nụ cười, ánh mắt nhìn xung quanh, giọng nói lãnh đạm vang lên.

- Bái kiến các vị sư huynh, sư tỷ, chúng ta đến muộn.

Đám nam thanh nữ tú này, ngoại trừ Hạng gia không có đứng cùng bọn họ ra thì toàn bộ đều tập trung đầy đủ cả. Trong số đám nam thanh nữ tú này, mặc dù có một số người tu vi không kém cạnh Phong Nhạc hay Trần Anh Tuyết, tuy nhiên thái độ lại rất cung kính.

Bởi vì bọn họ thuộc về chi thứ, huyết mạch không tôn quý bằng nên mới biểu lộ thái độ như vậy.

Trong đây chỉ có mỗi một mình Dương Trung là thuộc về dòng thứ, những Dương gia đệ tử dòng chính của thế hệ này đều đã tiến vào Thiên Kiếm Tông cả rồi. Mà thiên phủ của Dương Trung tại dòng thứ thuộc loại mạnh nhất, thế nên được Dương gia coi trọng, được đôn lên dòng chính, cung cấp rất nhiều tài nguyên tu luyện cho hắn. Thế nên Dương Trung mới miễn cưỡng được Phong Nhạc thừa nhận. Bằng không, trong mắt Phong Nhạc, Dương Trung cũng chẳng là cái thá gì.

- Không sao, đến là tốt rồi. Lần này, Thiên Niên Địa Linh Tuyền phải về tay chúng ta.

Phong Nhạc nụ cười nở trên môi, giọng nói sắc bén.

Kế tiếp, chỉ thấy đám thể gia đệ tử, mà dẫn đầu là Phong Nhạc, đi theo sau có gần ngàn người đi theo, trên đường đi tản ra khí thế mạnh mẽ, bức lùi những người đang đứng gần cửa hang động. Khi bước đến phía trước cửa hang động, Phong Nhạc trên tay xuất hiện một thanh kiếm toàn thân phát ra ánh sáng màu bạc, một kiện pháp khí thượng phẩm, vừa nhìn đã biết bất phàm.

Cầm thanh kiếm này, đồng thời Phong Nhạc bộc lộ ra tu vi trung kỳ Phù Tiên Cảnh. Có thể khẳng định một điều, trong số những người đang có mặt tại đây để tranh đoạt Thiên Niên Địa Linh Tuyền, Phong Nhạc chính là một trong những người có thực lực mạnh nhất.

- Ta, Phong gia đệ tử Phong Nhạc tuyên bố, Thiên Niên Địa Linh Tuyền thuộc quyền khống chế của Phong Lâm Thành thể gia, những tán tiên các người biết điều thì rút khỏi đây.

Phong Nhạc nói chuyện cực kỳ thẳng thắn và kiêu ngạo, không vòng vo tam quốc, đi vào vấn đề ngay lập tức.

Chỉ một câu nói khiến cho những tán tiên nổi giận. Vốn dĩ Thiên Niên Địa Linh Tuyền này là do một gã tán tiên phát hiện ra.

Gã tán tiên này thử nhiều cách nhưng không thể phá vỡ được cấm chế phong ấn, đành phải dùng đến biện pháp truyền ra tin tức để hấp dẫn những người khác đến đây phá giải cấm chế. Nhưng rốt cuộc, đến cuối cùng lại bị đám thể gia đệ tử Phong Lâm Thành chiếm mất.

Giới tán tiên làm sao có thể chấp nhận được chuyện này, lập tức nổi giận quát.

- Thế gia đệ tử, các người lấy tư cách gì mà chiếm đoạt Thiên Niên Địa Linh Tuyền? Thiên Niên Địa Linh Tuyền là do tán tiên chúng ta phát hiện ra, nó phải là của giới tán tiên chúng ta mới đúng.

- Thế gia đệ tử lại có thể vô si vậy à? Thật khiến ta khinh thường, các người tưởng mình là ai chứ?

- Thế gia đệ tử các người rút đi, Thiên Niên Địa Linh Tuyền không có chỗ cho các người đâu. Mau rút khỏi đây.

- Các huynh đệ, liên thủ đuổi hết đám thể gia đệ tử đi. Chúng ta đông người, lại có thể chịu thua đám oắt con này?

-

Phong Nhạc gương mặt lạnh xuống, bỗng nhiên nâng lên bảo kiếm, nguyên lực vận chuyển.

- Đã muốn chết thì đừng trách Phong Nhạc ta tàn nhẫn.

- Thanh Nhận!

Chỉ thấy bảo kiếm trong tay Phong Nhạc bắt ra một luồng kiếm quang phóng thẳng lên trời, vô hình tạo thành một đại kiếm hư huyền. Trong sát na, Phong Nhạc chém thẳng xuống, gió lốc nổi lên cuốn bay mọi thứ.

Một tiếng nổ vang, trên mặt đất để lại một đường rãnh khá sâu, bên trong tản ra hàn khí lạnh lẽo.

- Hừ, nhanh tay đây!

Trên đường đường chúng tán tiên tự động tránh ra làm hai bên, chính giữa một khoảng trống khá lớn là vết tích của kiếm kỹ Thanh Nhận để lại, nhìn mà khiến người ta chấn kinh. Thực lực của Phong Nhạc đúng là không thể đùa được.

Nhìn kỹ lại, có thể nhận ra được là giới tán tiên ít người hơn hẳn. Vừa rồi, lúc mà Phong Nhạc dùng đến kiếm kỹ Thanh Nhận, một số tán tiên cảm nhận được uy hiếp đến tính mạng, không thể nào tránh né được, đành phải dùng đến biện pháp bóp nát nhẫn ngọc, truyền tống ra khỏi Bạo Thú Lâm, nhờ vậy mà thoát được một mạng.

Phong Nhạc đối với chuyện này cảm thấy rất bình thường, mục đích của Phong Nhạc chính là giết gà dọa khỉ, mặc dù giết gà không được, nhưng hiệu quả thì trước mắt đã xuất hiện.

Tinh Hồn nhìn Phong Nhạc đánh giá, thực lực của Phong Nhạc rất mạnh, đối đối diện trực tiếp, không dùng đến bất kỳ thủ đoạn nào, Tinh Hồn tuyệt đối là người bại trận.

Nhưng mà thứ hấp quan tâm, không phải là chuyện này. Người khác không chú ý đến, nhưng Tinh Hồn thì lại phát hiện, tại Bạo Thú Lâm vốn dĩ có rất nhiều hoang thú sinh sống, một Thiên Niên Địa Linh Tuyền trân quý, không lí nào lại không có hoang thú trấn giữ.

Với độ trân quý của Thiên Niên Địa Linh Tuyền, ngay cả Hậu Thiên hoang thú cấp ba cũng phải thêm thưởng. Lại nói, tiếng động do Phong Nhạc tạo ra là không hề nhỏ, vậy mà không có lấy một đầu hoang thú nào xuất hiện. Chuyện này, nhất định là có người nhúng tay vào.

Tinh Hồn nhìn lên bầu trời, trong đôi mắt màu đỏ bỗng nhiên xuất hiện những vòng tròn kỳ lạ, tựa hồ như những thượng cổ bí văn. Tinh Hồn đang vận chuyển Thiên Ma Nhãn mà quan sát lên bầu trời, chỉ thấy trên cao đang có rất nhiều người, hoặc là đang ngự pháp bảo, hoặc là lẳng không mà đứng, gương mặt lãnh đạm nhìn xuống chỗ Thiên Niên Địa Linh Tuyền, dường như đang nói chuyện với nhau.

Tinh Hồn thu lại Thiên Ma Nhãn, thở ra một hơi.

“Quả nhiên việc này có bàn tay của mấy lão bất tử đó nhúng tay vào.”

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 93: Chia rẽ

Quyển 2: Bách Luyện Thành Tiên

Chương 93: Chia rẽ

Khi sử dụng Thiên Ma Nhãn để quan sát, Tinh Hồn nhìn thấy có rất nhiều vị trưởng lão, chiếm đông đảo trong số đó chính là những trưởng lão Đan Ninh Môn, bọn họ vừa cười nói, vừa hướng sự chú ý đến chỗ những người tham gia thí luyện đang tụ tập.

Xung quanh Thiên Niên Địa Linh Tuyền, chắc chắn đã được bố trí một cái trận pháp để cho hoang thú không tìm thấy được Thiên Niên Địa Linh Tuyền. Còn người truyền ra tin tức Thiên Niên Địa Linh Tuyền, người này chắc chắn không phải là tán tiên, mà thân phận hẳn là đệ tử Đan Ninh Môn.

Sau khi đoán được tám chín phần chuyện này, Tinh Hồn lại chuyển dời sự chú ý về phía đám thiên tài thế gia đệ tử.

Phong Nhạc đã thành công trong việc giết gà dọa khỉ, khiến cho đám tán tiên nội tâm sinh ra sự kiêng dè. Tuy nhiên, sức hấp dẫn của Thiên Niên Địa Linh Tuyền vẫn quá lớn, khiến cho đám tán tiên không dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Lúc này, Phong Nhạc lại tiếp tục nói:

- Ta biết các ngươi không cam tâm từ bỏ Thiên Niên Địa Linh Tuyền, nhưng ta đã nói rồi, các ngươi không có tư cách để hưởng thụ Thiên Niên Địa Linh Tuyền, chỉ có chúng ta, thiên tài thế gia đệ tử mới đạt được tư cách này. Tuy nhiên...

Ngữ điệu của Phong Nhạc cực kỳ kiêu ngạo, ánh mắt lạnh lùng quét quanh, khiến cho giới tán tiên cực kỳ bức xúc, hận không thể xông lên đại chiến một trận với Phong Nhạc. Đến khi nghe Phong Nhạc nói hai chữ “Tuy nhiên”, giới tán tiên nội tâm hơi ngạc nhiên.

Chỉ nghe Phong Nhạc chậm rãi nói tiếp, và vẫn với cái thái độ kiêu căng không xem ai ra gì.

- Để các ngươi không uống phí một đoạn thời gian tại đây, Phong Nhạc ta đại diện cho tất cả thế gia đệ tử, chúng ta có thể cấp cho các ngươi linh thạch cũng như tài nguyên tu luyện, bù lại, các ngươi phải hoàn toàn từ bỏ tâm tư động đến Thiên Niên Địa Linh Tuyền. Số lượng Thiên Niên Địa Linh Tuyền có hạn, không đủ cho đông người sử dụng, ta cho các ngươi mười giây suy nghĩ.

Nghe Phong Nhạc nói, những tán tiên lại nhìn nhau bàn tán.

- Thế gia đệ tử thực lực quá mạnh, chỉ một người mà đã trấn áp chúng ta, nếu như một đám thế gia đệ tử liên thủ, chúng ta dù số lượng đông hơn cũng chưa chắc có thể đánh lại. Thế gia đệ tử kinh nghiệm chiến đấu không bằng tán tiên chúng ta, nhưng chúng lại am hiểu việc liên thủ với nhau.

- Thiên Niên Địa Linh Tuyền rất trân quý, nhưng Phong Nhạc nói đúng, chưa chắc gì những tán tiên thực lực thấp kém có cơ hội động đến. Ta nghĩ cách này của Phong Nhạc có thể chấp nhận được. Từ bỏ Thiên Niên Địa Linh Tuyền, đổi lại sẽ được linh thạch và tài nguyên tu luyện.

- Phải, ta cũng đồng ý với cách này của Phong Nhạc. Chỉ vì Thiên Niên Địa Linh Tuyền mà sống chết với nhau, nguy cơ mất đi cả cái mạng nhỏ, điều này không đáng. Với lại, thế gia đệ tử quyền lực tại các tông môn rất là lớn mạnh, không biết chừng bây giờ tranh đoạt Thiên Niên Địa Linh Tuyền với chúng bị bọn chúng ghi hận, sau này tiến nhập tông môn, số phận chúng ta thảm rồi.

- Đã vậy thì đồng ý với thế gia đệ tử vậy.

Sau một hồi bàn luận với nhau, giới tán tiên liền đồng ý với cách mà Phong Nhạc đưa ra, chính là thế gia đệ tử cấp cho giới tán tiên linh thạch cùng tài nguyên tu luyện, đổi lại giới tán tiên buộc phải rời khỏi nơi này.

- Đây mới là quyết định sáng suốt.

Phong Nhạc thâm ý, nheo mắt cười, rồi lại nói tiếp:

- Có điều, muốn được hưởng linh thạch cùng tài nguyên tu luyện, các ngươi phải bỏ ra một ít công sức mới được.

- Phong Nhạc, rốt cuộc là ngươi muốn thế nào?

Không biết là người nào vừa mới lên tiếng, tuy nhiên ngay lập tức làm cho giới tán tiên một lần nữa nổi lên nộ hỏa.

- Phong Nhạc, tán tiên chúng ta không phải dễ bị bắt nạt. Ngươi đã muốn giờ trò, vậy thì các ngươi cũng đừng hòng được động đến Thiên Niên Địa Linh Tuyền. Cùng lắm thì ngọc đá cùng tan.

- Phong Nhạc, sự chịu đựng của chúng ta có giới hạn.

-

Phong Nhạc đối với lửa giận của giới tán tiên thì không hề đặt ở trong lòng, một lần nữa triển khai khí thế của bản thân, quát lớn một tiếng:

- Im miệng, bản công tử chưa nói hết, ai cho các ngươi nhảy vào miệng bản công tử?

Vừa nói, Phong Nhạc vừa dùng kiếm trăm xuống một lần nữa. Lần này, hấn sử dụng đến tám phần lực lượng, uy lực so với lần đầu cơ hồ mạnh hơn gấp hai lần.

- Phong Nhạc... ngươi...

Giới tán tiên rất tức giận, nhưng bởi vì bị thực lực của Phong Nhạc làm cho giật mình, không dám làm gì cả.

- Phong Nhạc ta nhắc lại, muốn có phần thưởng thì phải bỏ ra công sức.

Phong Nhạc ánh mắt trừng một cái, giọng nói lạnh lẽo.

- Những người nào hậu kỳ Phạm Tiên cảnh trở lên, đối với trận pháp có kiến thức giải trừ, hoặc ít nhất sở hữu pháp bảo có khả năng phá trận ở lại đây, liên thủ cùng với thế gia đệ tử chúng ta giải đi cấm chế phong ấn Thiên Niên Địa Linh Tuyền. Còn lại, cút hết.

Giới tán tiên nhìn nhau, nội tâm đang phân vân thì Phong Nhạc lại nói tiếp:

- Chỉ cần có đóng góp vào việc giải trừ cấm chế, mỗi người được ban thưởng một viên Phạt Mạch Đan. Về phần linh thạch, sau khi làm xong việc, chúng ta sẽ cấp xuống. Dĩ nhiên, số lượng sẽ không để cho các ngươi thất vọng.

- Hiệu quả của Phạt Mạch Đan, có lẽ không cần ta nói các ngươi cũng biết. Đây là giới hạn cuối cùng của thế gia đệ tử chúng ta, nếu còn không chịu hợp tác, chúng ta chỉ đành đuổi các ngươi ra khỏi Bạo Thủ Lâm này.

Phong Nhạc ra giá chốt, rốt cuộc đã khiến cho tán tiên đã động tâm. Tạm thời không nói đến khả năng thế gia đệ tử đuổi tán tiên khỏi Bạo Thủ Lâm, bàn về Phạt Mạch Đan, đây là đan dược mang đến hiệu quả luyện thể cực kỳ to lớn.

Nhất là những tiên giả mới đột phá Phù Tiên Cảnh, không những khiến cho thân thể được mạnh mẽ hơn, gân mạch trong thân thể thêm cứng cáp dẻo dai, mà còn giúp cho tiên phù được cô đọng chắc chắn.

Phạt Mạch Đan là đan dược Phạm cấp thượng phẩm, giá trị không phải tán tiên bọn họ có thể mua được. Vậy nên, trong lòng những tán tiên phù hợp với yêu cầu mà Phong Nhạc đưa ra bắt đầu sinh ra dao động.

Đến một lúc, những người này tự động tách ra với những tán tiên không phù hợp với yêu cầu, hướng Phong Nhạc nói:

- Yêu cầu của ngươi không có gì quá đáng, nhưng chúng ta hy vọng, ngươi sẽ không nuốt lời.

- Hừ, bản công tử mà thêm thất hứa với các ngươi?

Phong Nhạc hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn số đồng không có đạt yêu cầu do hắn đưa ra, trừng mắt nói:

- Còn các người, cút. Sau ba nhịp thở, nếu còn đứng lại, giết không tha.

Phong Nhạc đã nói vậy, phối hợp với bộ dạng hung dữ, cuối cùng những tán tiên kia khinh bỉ một tiếng, rồi cuộc quay lưng bỏ đi.

Đối với việc này, Phong Nhạc đã dự đoán sẵn. Những tán tiên, giữa bọn họ không có tình bằng hữu, chỉ có lợi ích mà thôi. Khi có lợi ích, bọn họ sẵn sàng hợp tác với nhau, còn không thì chẳng qua chỉ là người dùng nước lũ, không đáng một chút bạc lẻ nào.

Trong những người ở lại, dĩ nhiên Tinh Hồn cũng đứng trong số này. Mà khiến Tinh Hồn có chút kinh ngạc là tên đại hán đầu trọc tên Hạ Nhất Cường cũng ở lại.

Phong Nhạc cùng với một vài thế gia đệ tử như Trần Anh Tuyết, Dương Trung, Đoạn Triều Lộ, Mộ Yên bước gần đến chỗ đám tán tiên. Trong số những thiên tài thế gia đệ tử, Tinh Hồn có chút dây dưa rề rã với Dương Trung và Mộ Yên. Không biết là hai tên này có nhận thức được hay không, nhưng tốt nhất tạm thời vẫn nên tránh mặt thì hơn.

Tinh Hồn lấy ra một chiếc mặt nạ, đeo lên che khuất nửa gương mặt, lại âm thầm vận chuyển nguyên khí, khi đối diện với Mộ Yên hay Dương Trung, bọn hắn chắc chắn sẽ không thể nhìn ra được chân diện của Tinh Hồn.

Hơn nữa, Tinh Hồn còn đang muốn tránh mặt cả gã đầu trọc Hạ Nhất Cường kia nữa.

Trong số tán tiên có một vài người đeo mặt nạ, dĩ nhiên là để che giấu bản thân, thế nên việc Tinh Hồn vừa mới làm chẳng có gì làm người ta chú ý cả.

- Bốn mươi hai tiên gia sơ kỳ Phù Tiên Cảnh, hai trăm chín mươi một tiên gia hậu kỳ Phàm Tiên Cảnh, đông hơn so với những gì chúng ta dự kiến. Số lượng Phạt Mạch Đan không đủ, với cả linh thạch của chúng ta, dù vơ vét hết cũng chẳng đủ trả cho chúng.

Đoạn Triều Lộ gương mặt hơi khó coi, nhìn Phong Nhạc nói.

- Yên tâm, chuyện này ta đã dự đoán từ trước. Mọi chuyện cứ để ta lo.

- Giao hết chuyện này cho người vậy.

Trần Anh Tuyết, Dương Trung và Đoạn Triều Lộ đồng thanh nói.

Chỉ thấy Phong Nhạc bước tới trước mặt những tán tiên được ở lại, hai tay đặt sau lưng, lộ ra khí chất kiêu ngạo của thế gia đệ tử, vừa nói:

- Trước khi bắt đầu, ta nói trước một chuyện. Hiện tại số lượng Phạt Mạch Đan cũng như linh thạch trên người thế gia đệ tử chúng ta không đủ để cấp cho từng người các người. Nhưng yên tâm, Phong Nhạc ta lấy danh dự ra để khẳng định, đợi sau khi các người gia nhập tông môn, chúng ta sẽ trả đủ số nợ này. Còn hiện tại, chúng ta chỉ có thể trả cho các người trước một nửa.

Một người trong số tán tiên bước ra, hẳn chính là đại diện của những tán tiên còn lại ở đây, tên gọi là Đường Vũ Lâm, tu vi sơ kỳ đỉnh Phù Tiên Cảnh. Đường Vũ Lâm thân thể vạm vỡ, vai u bắp thịt, gương mặt tuy không anh tuấn, nhưng mà tràn đầy khí chất phong trần tuấn lãng. Đặc biệt hai mắt sáng lấp lánh, dù đứng trong đám đông cũng cực kỳ nổi bật, dễ dàng hấp dẫn sự chú ý.

- Ta là Đường Vũ Lâm, đại diện cho tán tiên đồng ý với người.

- Tốt. Nhưng trước tiên, ta muốn chắc chắn rằng toàn bộ người còn sót lại tại đây đều có khả năng phá giải cấm chế. Mời những ai đã tiến giai Phù Tiên Cảnh đứng sang một bên, những người còn lại, chứng minh khả năng của mình đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại La Thiên Tôn 2: Vinh Hằng Chi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.